

*Aşk, bir kadının deliliğine
ve bir adamın yüreğine
meydan okumaktır.*

İskoc ONURU

JENNIFER ROYCE

Parola
yayımları



GİRİŞ

İskoçya 1309

Meşalelerle aydınlatılan köy meydanı, mutlu bir çiftin düğününe ev sahipliği yapıyordu. Kalabalık, büyük bir ateşin çevresini sarmıştı. Gaydanın hareketli nağmelerine eşlik edenlerin kahkaha sesleri, henüz çökmüş olan geceyi şenlendiriyordu.

Birbirine âşık olduğu bakışlarından belli olan gelin ve damat, dans eden kalabalık çembere katıldı. Kızın gözlerinden taşan mutluluk, genç adamın kalbinde yeniden ve yeniden aşka dönüşüyordu.

Serin geceye rağmen dans yürekleri ısıtıyor, bedenlerin ince bir terle kaplanmasına neden oluyordu. Genç adam, ateşin yansımasıyla daha da güzelleşen kızıdan bir dakika bile gözlerini ayıramıyordu. Onun dansla kızarmış yanaklarına ve yıldızların oynadığı gözlerine bakarak gülümsedi.

Acıyan yanaklarına rağmen gülümsemekten vazgeçemiyordu. Mutluluk böyle bir şey olmalıydı. Kanatlanan yüreğine eşlik eden gülümsemeden vazgeçememektir. Aşk ise uçuk sarı kıyafeti içinde dans eden, gökyüzünde ışıldayan yıldızlar kadar erişilmez ve parlak olan bu kadının gözlerindedir.

Yaptıkları danstan çok, birbirlerine olan aşk nefeslerini kesmiş görünüyordu.

“Seni seviyorum!” diye bağırdı genç adam kalabalığın sesini bastırmak istercesine.

Belki de gökyüzündeki yıldızlara duyurmak istiyordu. Bu aşka, karanlık gökyüzü, ay ve yıldızlar tanıklık etsin düşüncesindeydi. Sabah olduğunda, geriye kalan hayatının başlangıcında, yeniden dünyaya gelmiş gibi hissedecekti. Ve birlikte başlayacakları ilk günün sabahında, Highland'ın o ulu dağlarından doğan güneşe doğru aşkını haykıracaktı.

“Ben daha çok seviyorum!” dedi genç kız nefes nefese.

Gaydanın aniden susmasıyla kalabalık sessizleşti. Meydanda koşturan çocuklar, sessizliğe bürünerek ailelerine doğru sokuldular. Doludizgin gelen atlıların nal sesleri geceyi kapladı. Atlıların kırmızı üniformalı olmaları, meydandaki İskoçların kılıçlarına sarılmalarına neden oldu.

Genç adam gelinliği içindeki genç kızı arkasına doğru çekti. Elindeki kılıcı gelenlere doğru tutarken, ne olursa olsun, onu korumaya yeminliydi. Hayatına bile mal olsa onu buradan alıp gitmelerine izin vermeyecekti. Diğerleri de kılıçları ve bedenleriyle genç adamın ve kızın önünde, etten kemikten bir bent oluşturdular.

Atlı grup, bu setin önünde atlarının dizginlerini çekerek durdular. Bir at başı ileride olan adam kalabalığı bir süre süzdü. Bakışı yeni evli çiftin üzerinde kaldı.

“İyi eğlenceler. Böldüğümüz için özür dileriz.”

Bu yapay, küstah ve alaycı özür dileme hiç kimseyi etkilemedi. Kalabalıktan cevap gelmemesi üzerine adam, daha iyi duymalarını ister gibi atının üzerinde eğildi.

“Yeni evli çifti kutlamama izin verin!”

“Lanet adamlarını da alıp defol buradan!”

Kalabalıktan yükselen bu cesur ses adamı etkilemedi. “Neden burada olduğumu biliyorsunuz. Kan akıtmadan şu işi halledelim.”

“Cesetlerimizi çiğnemedен olmaz!” Kalabalık biraz daha birbirine kenetlendi.

Askerlerin komutanı olduğu belli olan adamın canı sıkılmıştı. “İşimi zorlaştırmayın. Gelini bana verin. Söz veriyorum, yarın sa-

bah burada olacak!" Sonra gülümsedi. Yüzündeki iğrenç sırıtış aklından geçenlerle bire bir uyuşuyordu.

"Şerif Ranald ilk gece hakkını istiyor!"



BÖLÜM 1

İskoçya 1314

İnsanların kapalı kapılar ardında yaptıklarını herkesin gözü önünde yapanlar deli olarak yaftalanır.

İşte bu düşünce, geriye kalan hayatında Lindsey’i yönlendirecekti.

Uygulamaya koyduğu planını yıllardır taviz vermeden sürdürüyordu. Bugün de istisna değildi...

Seçimi zordu, kararını da kolay vermemişti. Nedenleri bir başkasına saçma ya da yanlış gelebilirdi ama genç kız, doğruları ve yeminleri için kendine bu rolü uygun bulmuştu.

İçindeki nahif ama öfke dolu kadını karmakarışık bir kılıfa uydurmuştu. Bunun için anne ve babasının sevgisinden, klanının sadakatinden, gelecekteki hayallerinden vazgeçmişti. Sevmeye aç yüreğini bile susturmayı başarmıştı. Kalbinin zavallı bir et parçasına dönmesi için kendini sevenlerinden soyutlamak, kalbini dış dünyaya kapatmak yeterli olmuştu.

Bazen dünya var olduğundan bu yana bu rolü yaptığı yanılsamasına kapılıyordu. Böyle doğmuş, gökyüzü deliliğine ezelden bu yana tanık olmuş, toprak ise bu deliliğin bitmesini bekleyen aç gözlerle kızın ona dönüşünü beklemişti.

Genç kız, elindeki tahta kılıcı kaldırdı. Alayla gülümsedikten sonra durduğu son basamaktan başını uzatıp koridoru inceledi. Evet, görmek istediği kalabalık seyirci topluluğu yerindeydi.

“Hücum!” diyerek basamaktan atladı ve bir mızrak gibi tuttuğu tahta kılıcını ileriye doğru uzatarak koşmaya başladı. Annesi de dâhil koridordaki bütün çalışanlar, korkuyla sırtlarını duvara yasladılar.

Onun bu hâline hâlâ alışmamış olan zavallı annesinin gözleri yaşlarla dolarken, dudakları dua ettiğini belirten bir şekilde kıpırdıyordu. Gücünü aşan bir durumla karşılaşan her insan gibi kadıncağız da kendini yetersiz hissediyordu.

Kalenin soğuk taş koridorlarını koşarak geçen Lindsey’in siyah, kıvrıkcık ve kabarık saçları, kafasını neredeyse üç katı büyükmüş gibi gösteriyor ve başının çevresinde uçuşuyordu. Delilik üniforması hâline gelmiş tuniğinin belini bir kemer sarıyordu. Bu kemere yerleştirilmiş kın şu an elinde tuttuğu tahta kılıca aitti. Bacağına geçirdiği erkek pantolonu ve dizlerine kadar çıkan yıpranmış çizmeleriyle görenlerin irkilmesine neden olacak kadar korkunç görünüyordu.

Yanından geçtiği annesi, “Tatlım, yüzüne ne yaptın öyle?” diye haykırdı.

Aniden duran kızın kılıç tutan eli havada kalırken, kömürle boyadığı yüzünü kadına döndürdü. “Anneciğim...”

Sırtını duvara daha da yapıştıran kadın, onun siyaha boyadığı yüzünde birer zümrüt parçası gibi parlayan gözlerine baktı.

“Neden yüzünü boyadın?” dedi titrek bir fısıltıyla. Sesini yükseltirse onun yeni bir çılgınlık dalgasına yakalanacağından korkuyordu.

“Savaş boyası...” dedi genç kız donuk bir sesle.

Dehşete kapılan kadın, “Savaş boyası mı?” diye sordu.

Başını sallayınca saçları sanki canlıymış ve çevresine saldırıyormuş gibi dalgalandı. “William Wallace de savaşa giderken yüzünü boyamıştı.”

“Ki... Kimden öğrendin?”

“Bu bir sır!” dedi genç kız.

Kadının daha fazla soru sormasına izin vermek istemeyen Lindsey, elindeki tahta kılıçla, koşusuna kaldığı yerden devam etti.

Gillynnes, savaş naraları atarak dış kapıdan çıkan kızının arkasından öylece bakakaldı. Kızının uzaklaşmasından sonra endişeden katılmış bedeni gevşeyince dizlerinin üzerine çöktü. Elini göğsünde kavuşturup başını eğdi.

“Yüce Tanrım, bize merhamet et! Ruhlarımızı koru!” diye mırıldanarak dua etmeye başladı.

Her gün tekrar ettiği bu dualar artık acıklı yalvarmalara dönüşmüştü. Bir tanecik kızı, gözünün önünde başka bir varlığa dönüşmüştü. Ve kadının bu değişimi durdurmaya gücü yoktu. Sadece Tanrı, evet, sadece Tanrı onu bu durumdan kurtarabilirdi.

Güneş, sarı ışınlarıyla yeryüzünü yıkamaya başlamış, bu güzel günün tadını çıkaran klan halkı sağlıklı ve neşeli adımlarla günlük işlerine koşturuyordu. Derin bir nefesi içine çekerek deliliği iliklerine kadar özümsemiş genç kız.

Yeni bir gün... Deli Leydi'nin kanıksanmış davranışlarına başlama zamanı...

Tahta kılıcının düşen ucunu düzelterek çenesini kaldırdı. Dünyanın en gururlu savaşçısıymış gibi vakur bir yürüyüş tutturarak Lindsey'in hedefi belliydi.

Birkaç sokak sonra önünde durduğu çift katlı, büyük taş evin kapısına kılıcıyla vurdu. Bir, iki, üç...

Gözleri korkuyla dolu olan Bay Darch kapıda belirlediğinde, “Düşman savaşçıların burada gizlendiğini öğrendim!” dedi sert bir sesle.

Masabaşı iş yapmaktan kamburu çıkmış olan ince, uzun adam, Lord'un yazmanlığını yıllardır yapmaktaydı. Deli Leydi'nin aylık rutin ziyaretlerine alışması gerekirdi ama her zaman olduğu gibi genç kızı gördüğünde, korkuyla dolarak istavroz çıkarmıştı.

Kapıyı isteksizce aralayan adamcağız, Lindsey'in geemesi için yana çekildi. Sert adımlarla yanından geçen geç ız, Bay Darch'ın arkasından gelip gelmediğine bakmadan, daha önce de defalarca kattığı koridordan kütüphaneye yürüdü.

Kütüphanenin kapısında duran geç ız, eskimiş kitap kokusunu içine çekerken gözlerini huzurla yumdu. Gözleri kapalıyken bile bu odada ne var ne yok bakmadan sayabilirdi. Geniş odanın dört duvarı ceviz ağacından yapılmış raflarla kaplıydı. Yüksek tavana kadar uzanan bu raflara ulaşmak için birkaç basamakla çıkılan bir merdiven de köşede duruyordu. Farklı renklere sahip deri ciltli kitaplar bu raflarda diziliydi. İşte bu görüntü, Lindsey'in huzurla dolmasına neden oluyordu.

Ne kadar da şanslıydı. Babasının kâtibi, hesap tutucusu ve akıl danışmanı olan Bay Darch okumayı seviyordu. Adamın bu özelliği, Lindsey'in gözünde onu çekici kılıyordu. Her ay geldiği bu kütüphaneden bir kucak dolusu kitapla çıkardı. Bay Darch'a da söylediği gibi, bulduğu bu düşman savaşçılarını sorguya çekmek üzere götürür, bir ay sonra geri getirir, yenilerini götürürdü.

Korkuyla dolu olan adam, kütüphanenin kapı eşiğinde kalırken Lindsey, uzun ve canlı adımlarla odaya girdi. Nereden başlaması gerektiğiyle ilgili kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra pencerenin sağında kalan raflara yöneldi.

Bay Darch, büyük bir dikkatle kızı izliyordu. Zavallı kız! Kimseye bir zararı olmasa da yine de onu her gördüğünde ürpermekten kendini alamıyordu. Onun bir zamanlar ne kadar da tatlı ve sevimli olduğunu hatırlıyordu adam. Sonraki yıllarda ise göz alıcı bir güzelliğe bürünmüştü. Geç bir hanıma dönüşmeye başladığında Lord Irvine'nin, kızının bu güzelliğini nasıl değerlendireceğine dair uzun konuşmalarını dinlemişti Darch. Çok ama çok yazık olmuştu! Şu an karşısında olan yaratığa dönüşen kıza baktıkça, Lord'un hayal kırıklığını anlayabiliyordu.

Düşüncelere dalan Darch, kızın raflarda gezdirdiği tahta kılıcın çıkardığı sesleri dinliyor, kitapların önünde dolanan kızın ürkütücü görüntüsünü izliyordu.

İncelemesini sürdüren Lindsey, kitapların sırtlarına kılıcıyla vurarak tozunu kaldırdıktan sonra öksürdü. Belirlediği ve okumayı düşündüğü kitapları tek tek yerinden indirdi. Sehpaya dizdiği kitaplar kızı mutlu ediyordu.

Yaptığı işten memnun olarak geri çekildi ve delice bir gülümsemeye Bay Darch'a baktı. "Bunlar, şimdilik tespit ettiklerim... Sorgulaması bittiğinde, suçlularsa, babam tarafından cezalandırılacaklar! Suçsuz bulunurlarsa size geri teslim edilecekler!"

Kitapları kucaklayan Lindsey kapıdan çıkarken, adam sadece başını sallayabilmişti. Genç kız uzaklaştıktan sonra yeniden istavroz çıkardı.

Lindsey'in gideceği yer ve yön belliydi. Uçarcasına hareket eden adımları, ahırın açık olan çift kanatlı kapısında durdu. İçerisi sessiz ve sakin görünüyordu. Yine de temkinli olmakta fayda göerek sessiz adımlarla içeriye doğru yürüdü. Kişneyen atların çıkardığı sesler arasında ahşap merdivenlere yaklaştı. Samanların istiflendiği ara kat, atların bağlı olduğu bölmelerin üstündeydi ve ulaşmak için bu merdivenden tırmanmak zorundaydı. Kucağındaki kitaplarla merdiveni çıkmak güç olsa da bu yorgunluğun her anına değerdi.

Balyalarla dolu olan ara kata ulaştığında, emekleyerek kendini samanların üzerine bıraktı. Yanına bıraktığı kitapları okşayarak önce kıkırdadı, sonra dudaklarından fırlamaya çalışan kahkahasını eliyle bastırdı. Her yeni kitapla aynı mutluluğu yaşamak mümkün müydü? Sanırım öyle...

Okumayı deli gibi istediği kitaba uzandı.

Bir süre sonra huzurunu bozan seslerle başını kitaptan kaldırdı. Ortadan kaybolan seyisler geri dönmüştü. Adamların kendi aralarındaki konuşmasına dikkat kesilerek elindeki kitabı samanların üzerine bıraktı. İnce sesli olan Dan, Lord'un kaleden uzaklaşmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

Lindsey olduğu yerde dikleşti. *Babası kalede değildi... Bu haber ne kadar da güzeldi!*

Olduğu yerden yuvarlanarak ara katın kıyısına kadar geldi ve başını uzattı. Sinsi gözlerle adamların ahırdan çıkışını gözlemledikten sonra kitaplarını özenle samanların arasına sakladı. Sabahının bu kadar güzelleşeceğini hiç düşünmemişti. Aceleyle merdivenleri inip aynı telaşlı adımlarla eve koştu.

Odasına girdiğinde Dallis'in koltuğa kıvrılmış uyuduğunu gördü. Sessizce üzerindeki çıkarıp dolaptan aldığı sarı elbiseyi giydi. Botları da giydiği anda sıkıcı geçen gününü güzelleştirme operasyonu tamamdı.

Odadan parmak uçlarına basarak çıktıktan sonra soluğu ahırda aldı. Atı Thor, kızın varlığını hissetmiş gibi sevinçle kişnedi. Bölmeye yaklaşan Lindsey, "Özgürlük zamanı, oğlum," diye mırıldandı.

Birlikte ahırdan çıkmaları çok kısa bir zaman almıştı. "Sen de özledin, değil mi oğlum?" Thor'un boynunu okşadı.

Doludizgin kale kapısına ulaşan genç kız, atını dizginlemekten vazgeçerek serbest bıraktı. Tahta köprü, Thor'un nalları altında gıcırdadı. Klan halkının şaşkın ve kınayan bakışları altında köy meydanından hızla geçti. Arkasından uçuşan siyah saçları pelerin gibi savruluyor, yüzüne çarpan temiz ve sert Highland rüzgârı yaşadığını hissettiriyordu.

Özgürlük duygusuyla attığı kahkahalarla ormana daldı. Babası gittiği yeri bilseydi, onu zindana atar, üstelik bir de zincire vururdu. Bu nedenle sınırı geçtiğini kimseye söylememişti ve yanına bu sırrını söyleyecek birini de kesinlikle almıyordu.

Yol yaklaşık atla bir saat sürüyor, diğer klanın sınırını geçtikten on beş dakika sonra *düşler ülkesine* kavuşuyordu.

Hedefinde olan yeri küçük bir kızken, kaybolduğu bir zamanda, tesadüfen bulmuştu. Minik bir şelale, uğultulu bir melodiyle akıyor, oluşturduğu gölet küçük bir dereyle su dengesini koruyordu. Gölcüğün çevresi her yerde bulamayacağı renkli çiçeklerle sarılmış durumdaydı. Ağaçlar ise doğal gölgelik oluşturacak şekilde göğe yükseliyor ve bu gizemli yeri büyülü bir hâle dönüştürüyordu.

İnsan elinin değmediği doğanın bu güzelliğiyle büyülenmişti. *Heaven* adını taktığı bu yer, gerçekten de Lindsey'in cennetiydi. Bu

zamana kadar kimse tarafından bulunmamış ve rahatsız edilmemişti. Öyle kalması için de çaba harcayacaktı genç kız.

Yönlendirmeye ihtiyaç duymayan Thor, şelaleye yaklaştığında yavaşladı. Duran atından hevesle atlayan genç kız, Thor'u yakındaki bir dala bağladı. Oburca, yeşil çimenlere dalan atının da buraya gelmekten ne kadar mutlu olduğu açıkça görülüyordu.

Terkisine bağladığı torbayı çözüp en yakın ağacın altına bıraktı. Üzerindeki koyu sarı elbisenin çözmeye çalıştığı bağcıklarına küfretti. Bir süre uğraştırdıktan sonra yere düşen elbiseyi tekmeyle bir tarafa savurarak iç gömleğiyle kaldı. Havanın sıcaklığından bunalan bedenini serin suya atmak için sabırsızlanarak kayaları tırmanmaya başladı. Ayağında botları, üzerinde iç gömleği ve neredeyse bedeninin yarısını kaplayan siyah saçlarıyla şelalenin en tepesine geldiğinde doğruldu.

Uçsuz bucaksız ormanlık alanın bittiği yerden itibaren çayır-liklar başlıyor ve dağların eteğine kadar devam ediyordu. Baharın bu ilk günlerinde, çimenlerden daha çok kırmızı, mor, sarı, lavanta renkli bir halının rengârenk desenlerine bürünmüş bu görüntü, şair olsaydı ya da ozan, pek çok şiir yazdırabilirdi. Göz alabildiğine uzanan bu muhteşem manzara, her türlü tehlikeye ve cezaya değerdi.

Sadece bu şekilde izleyerek, tadını çıkartabileceğini düşünüp iç çekti. Tepesinde durduğu şelalenin köpürerek çağlayışına bakarken zevkle ürperdi. Su, Lindsey'i çağırıyordu. Kollarını kaldırarak kendini boşluğa bıraktı. Uçan bir balık gibi suya dalışı görkemli olmuştu. Suyun aktığı yerdeki köpükler arasından başını çıkardığında kahkahaları kayalıklarda yankılanıyordu.

Bir daha... Evet, yakalaması zor olan bu zevki tekrar tatmalıydı. Uzun kulaçlarla ulaştığı kıyıya çıkarken eteklerinden sular süzülüyordu. Botunun çıkardığı sulu sese kıkırdayarak yeniden kayalıklara yöneldi.

Zirveye giden yol tehlikeli olmasına rağmen Lindsey için tırmanmak çocuk oyuncağıydı. Bir dağ keçisi kadar çevik hareketlerle o kayadan o kayaya atlarken endişeleneceği hiçbir tehlike söz konusu değildi.

Kayaların arasında açmış olan iri kırmızı bir çiçek dikkatini çekince, eğilip kopardı. Bu güzelliği daha önce nasıl görmemişti? Burnuna götürdüğü çiçeğin kokusunu derin derin soluduktan sonra iç gömleğinin yakasından taşan göğüslerinin arasına sıkıştırdı.

“Eğer düşmezsen aşağıda görüşürüz, güzellik!” diye mırıldandı.

İşte, yeniden şelalenin en tepesindeydi. Birkaç taştan zıplayarak suyun ortasına geldi. Kollarını kaldırarak bedeninden taşan yaşam enerjisiyle gerindi. Mükemmel bir şekilde suya doğru süzülürken, içine dalacağı soğuk suyu düşünerek çığlık attı.

Suda geçirdiği saatler genç kıızı rahatlatmış, kendisi gibi olma özgürlüğü vermişti. Bundan sonraki yaşamını iki farklı Lindsey olarak devam ettirecekse, en azından gerçek olan kişiliğine arada bir şans vermeli ve tadını çıkarmalıydı.

Göletten çıktığında teni buz gibi olmuştu. Uzandığı çimenlerin üzerinde gün ışığının tenini ısıtmasının keyfini çıkarırken gözlerini kapattı.

Annesinin dehşete düşmüş bakışlarını unutamıyordu. İçten gelen bir kahkaha bıraktı. Kalenin Deli Leydi’si olmak bazen gerçekten de eğlenceliydi. Özellikle; insanların verdiği tepkileri izlemek, onların kaçarcasına uzaklaşmaları, genç kızın içine şeytan girdiğini düşünerek istavroz çıkarmaları...

Babasının verdiği davet gecesi aklına geldiğinde, kıkırtıları kahkahaya dönüştü.

Komşu klan beylerini yemeğe davet eden klan lideri Carlton Irvine, bu gecenin hezimete dönüşeceğini elbette bilemezdi.

Lindsey, bu davetin neden verildiğini biliyordu. Lord’un aklını kaçırmış kıızıyla evlenmeye ikna edebileceği birini bulmak... Bu nedenle düşündüğünü verilen davette yapması şarttı.

Kalenin bütün yaramaz çocuklarını toplamış, kalede ne kadar kedi ve köpek varsa hepsini ana salona getirmelerini söylemişti. Çocuklar heyecanla çıkıp gitmiş, bir saat sonra arka kapıdan soktukları kedileri ve köpekleri salona getirip bırakmışlardı. Sonrası...

Kahkahalarının sonu gelmeyen Lindsey, gözlerinden gelen yaş sildi. Her düşündüğünde gülmekten karnına kramplar giriyordu.

Babası davetlileri salona aldığında, ziyafet masası talan edilmiş, kedilerle köpekler birbirine girmişti. Öylesine yüksek bir gürültü vardı ki Carlton'un kaleyi inleten kükremesi bu sesler arasında kaybolup gitmişti. Adı deliye çıkmış kızının yaptığını gördüğünde, yüzü mosmor olan babasının her an ölebileceğini düşünmüştü Lindsey.

Tabii ki bununla da yetinmemişti genç kız. Duvar dibinden izlediği şamatayı taçlandırmak için koşarak masaya çıkmış ve ellerini iki yana açarak, "İşte benim krallığım! İşte benim tebaam! Tüm dünya artık benden korksun!" diye haykırmıştı.

Genç ve yaşlı bütün davetliler, olanları dehşetle izlemişlerdi. Bazılarının kapıya doğru çekildiğini bile görmüştü genç kız. Sonrasında ise Carlton'un çaresiz bakışları arasında, *iyi geceler* dileyerek, kaçarcasına uzaklaşmışlardı.

Bu kaçış, oynadığı oyunun karşılığıydı ve oldukça verimli geçmişti. Carlton'un kızının deliliği tescillenmiş, uzak ve yakın bütün klanlarda uzun süre bunun dedikodusu yapılmıştı.

Deli olmak sanıldığı kadar kötü değildi aslında. En başta özgürdü. Kimse ne yaptığına, ne yediğine, ne giydiğine ya da konuştuğuna karışamıyordu. Buna babası ve annesi de dâhildi...

Çoğunlukla üzerine geçirdiği erkek gömleğinin üstüne bir tunik giyiyor, beline taktığı kemere tahta kılıçlarını asıyor, dizine kadar çıkan çizmelerle dolaşıyordu. Kadınların giydiği o berbat elbiseleri giymek zorunda olmamak harikaydı. Kadınsı kıyafetler giymek zorunda kaldığında da kendisine oldukça büyük gelen kıyafetler giyerek bedenini saklıyordu.

"Sana yaptıklarını bana da yapmalarına izin vermeyeceğim, Tara..." diye mırıldandı.

Evet, vermemişti de...

Beş yıldır sürdürdüğü kalenin *Deli Leydi'si* rolü işe yaramıştı. Çevredeki klan beylerini bırak, sıradan bir çoban bile genç kızla evlenmek istemiyordu. Çünkü o, kötü ruhların etkisi altındaydı. Pe-

rilerle konuşuyor, geceleri hayaletlerle kalenin burçlarında dolaşıyordu.



Geri dönüş yolunda serbest bıraktığı Thor, tekdüze bir gidiş tutturmuştu. O arada eve eli boş dönmek istemeyen Lindsey, vurabileceği bir av hayvanı için çevresini kontrol ediyordu. Bir geyik ya da yaban domuzu avlamayı umuyordu genç kız. İyi bir av, kurutulmuş bol et demektir. Kışın kilerin dolu olmasını sağlayacaktı.

Kızının sık sık kale dışına çıkışlarını artık engelleyemeyeceğinin farkında olan babası, onu dizginlemekten vazgeçmişti. Kale içinde, gözü önünde yaptığı delilikleri izlemektense, belki de uzak olduğu anlarda daha rahat nefes alabiliyordu.

Irvine Klanı'nın sınırına geldiğinde Thor, garip bir şekilde duraksayarak kulaklarını dikti.

"Ne oldu, oğlum?"

Lindsey, atı durduran şeyin ne olduğunu anlamak için önlerinde uzanan patikaya baktı. Uzaktan gelen kılıç seslerini duyduğunda atı Thor gibi onun da kulakları dikildi. Birileri saldırıya uğramış olmalıydı.

Atın yönünü patikaya çevirip hafifçe mahmuzladı. Klan topraklarının bir başka klanla sınırı olan ve pek de tekin olmayan patikada sinsice ilerledi. Thor, tehlike kokusunu almış, kızın dizginle ve dizleriyle yönlendirmesine uysalca boyun eğiyordu. Temkinli bir ifadeyle sınırı takip eden genç kız, hemen önündeki çalı öbeğini geçtiğinde, biraz ileride dört adamın bir kişiye karşı kılıç salladığını gördü. Amansızca kılıcını sallayan adam, iyi savaşçıya benziyordu fakat dört kişiye karşı ne kadar şansı olabilirdi?

Dörtlü, tek başına mücadele eden adamı öldürmek üzere ileri atılıyor, geri püskürtülüyor, sonra yeniden hücumu geçiyordu. Çevresini sarmaya çalışıyorlardı ancak iri yarı savaşçı buna izin vermeyecekmiş gibi görünüyordu. Lindsey, onun gelişmiş pazılarını ve kaslı bedenindeki her ayrıntıyı olduğu yerden görebiliyordu.

Tanrı'nın oldukça cömert davrandığı ve yaratılırken özenildiği belli olan adamın etkileyiciliği, ona saldıran şekilsiz adamların yanında daha ön plana çıkıyordu. Doğrusu göze oldukça hoş görüldüğü söylenebilirdi. *Tanrı'nın gözdesinin* giydiği beyaz gömleğin terle ıslanmış kısımları bedenine yapışmıştı. Omuzları hizasındaki uzun ve kıvrıkcık saçları, eğildiğinde ya da döndüğünde dalgalanıp savruluyor, terli alnına yapışıyordu.

Genç adamı izleyen gözleri, Aziz Patrick şenliklerinde kullanılan devasa meşaleler gibi ışıldıyordu. Kapıldığı bu çılgınlıktan Thor'un huzursuz kıpırdanışıyla çıktı. Aptallığına olan kızgınlığına başını sallayarak, Thor'u geri çekip çalılığı siper olarak kullandı. Eğer lazım olursa diyerek eli yayına ve sadağındaki oklara gitti.

Aniden, adamlardan biri, genç adamın omzuna kılıcını soktu. Sendeleyen *Tanrı'nın gözdesi* açık vermiş, bu arada adamlardan biri arkasına geçmişti.

"Belki biraz yardımın zararı olmaz ha oğlum!" diye mırıldanan Lindsey, oku yerleştirip yayı gerdi ve hedefine nişan aldı. Bire karşı dört çarpışmasında tek başına mücadele eden haksız bile olsa, adil bir dövüşü hak ediyordu. Her hâlükârda, Lindsey, yalnız, çaresiz ya da yenilen tarafı tutmayı severdi.

Ok vınlayarak parmakları arasından çıktığında diğer ok çoktan yaydaki yerini almıştı. Peş peşe dört ok hedefi bulduğunda ve adamlar tek tek yere düştüğünde işinin bittiğini düşünerek yayı omzuna astı ve atının yönünü çevirdi.

Adamların yere düşüşünü şaşkınlıkla izleyen Rob, kılıcını indirdi. Bakışı, çevresini saran ormanlığı ve çalılıkları taradı. Birisi ona yardım etmişti. Ama kim ve neden?

Eli sızlayan omzuna giderken, son anda, çalılıkları terk eden atlıyı gördü. Uzaklaşmakta olan beyaz atın üzerinde bir erkek olmayacak kadar narin bir figür vardı. Uzun siyah saçları bir pelerin gibi arkasında savruluyordu. Bir kadın, hem de iyi ok atan bir kadın hayatını kurtarmıştı.

Uzun süredir devam eden hırsızlık olayını araştırmak üzere klan sınırına geldiğinde pusuya düşürülmüştü ve bu tamamen kendi aptallığıydı. Tedbirsizce çıktığı araştırmanın ciddi boyutunu küçümsemişti. Kale dışındaki köyden koyunlar ve inekler çalınmış ve birkaç eve girilmişti. Bugün bir ipucu yakaladığını düşünerek, geri dönüp adamlarını almakla uğraşamayacağı için Irvine sınırına gelmişti. Gerçekten de kuşkulu davranışlar içinde olan dört adamı bir süre takip etmişti. Adamlar gizlenmeye çalışarak sınır boyunca ilerliyorlardı. Peşine düştüğü hırsızlar, takip edildiklerini anladıkları anda genç adamı tuzağa düşürmüştü.

Biraz oyalansa ve yaralanmış olsa da onları saf dışı bırakacağını biliyordu genç adam. Bu zamana kadar daha kalabalık adamlarla savaşmıştı. Birkaç adamın karşısında dizlerinin üzerine çökecek kadar toy değildi. Ama onu tanımayan ve bütün bunları bilmeyen siyah saçlı kadın, hayatını kurtardığını düşünmüş olmalıydı. Yardımsever meleği, aynı zamanda adamların hangi klandan olduklarını sorgulama fırsatını da elinden almıştı.

Omzundaki yaradan sızan kan parmaklarından damlamaya başlayınca kılıcını kınına yerleştirdi. Yardım eden meleğiyle daha sonra tanışabilirdi. Yerde yatan adamlardan yaşayan olup olmadığını kontrol ettikten sonra doğruldu. Gidip yarasına baktırması gerekiyordu. Bir de adamlarını gönderip bu adamların hangi klandan olduklarını araştırmalarını istemeliydi.

Kulaklarını dikerek, genç adamın sağlıklı olarak dönmesini bekleyen atı Wind, Rob'u görünce sevinçle kişnedi. Genç adam yelesini okşadığı ata, "Ben de seni gördüğüme sevindim, oğlum!" diyerek burnundan öptü.

Çevik bir hareketle bindiği atı mahmuzlayarak ağaçlıkların arasında kayboldu.



BÖLÜM 2

Bir süredir ortalarda olmayan ağabeyini merak eden Sloan, onun haber vermeden kaybolmasına oldukça öfkelenmişti. Bu nedenle kale kapısından giren ağabeyini gördüğünde aldığı derin nefese rağmen kızgınlığını bastırmakta zorlandı. Esip gürlmeye hazırlanırken Rob'un gömleğini ıslatmış olan kanı gördü.

“Lanet olsun Rob, ne oldu?”

Atından inen genç adam, dizgini seyislerden birine uzattı. “Saldırya uğradım.”

“Nerede?”

“Irvine sınırında... Hırsızları takip ediyordum.”

“Yalnız başına gittin ve yaralandın!”

Kardeşinin azarlayan ses tonuna kaşlarını çatarak baktı. “Kendi topraklarımda peşimde adamlarımla gezmeyeceğimi biliyorsun.” Zor bir dönemin içinden geçiyorlardı. Kuzey İskoçya sert tabiatı ve bu sertliğin içine doğmuş insanlarıyla her zaman kaynayan bir kazan gibi fokurduyordu. Birbirine düşman olan klanlarla burun buruna ve sınır komşusu olarak yaşamak temkinli olmayı gerektiriyordu ancak Tanrı aşkına, burası onun klanı ve yuvasıydı. Tehlikede olmadığına güvenecek kadar aptal bir adam değildi ama bu, kendi sınırları içinde adamlarıyla dolaşacağı anlamına gelmiyordu.

“Kritik dönemdeyiz. Evet, adamlarınla dolaşacaksın! Ya da bana söyleyeceksin, ben gideceğim!”

Kardeşi kendi varlığını Rob'dan daha değersiz görüyormuş gibi konuşmuştu. Oysa genç adam için Sloan koruyup kollayacağı insanlar içinde her zaman ilk sıradaydı.

“Saçmalama Sloan!” diye homurdanan genç adam merdivenleri çıkmaya başladı. Aklına gelenle duraksayarak, kendisine kızgınlıkla bakan kardeşine döndü. Bu bakışlarda aynı zamanda onu kaybetmenin korkusunu da görünce yumuşadı. Kendisi için endişelenen kardeşini azarlamaktan dolayı pişman oldu. “Sınırdaki dört ceset var. Adamları gönder, baksınlar. Bu arada onların hangi klandan olduğunu da araştırınlar. Çünkü üzerlerinde herhangi bir işaret yok!”

Rob'un yumuşak ses tonuyla sakinleşen Sloan, “Tamam!” diyerek geri dönüp giderken genç adam da iç kaleye girdi.

İnşa ederken ellerinin her taşına dokunduğu bu kale genç adamın gururuydu. Sık aralıklarla yerleştirilmiş kulelerle bazen kalınlığı iki metreyi bulan dış surların aşılması imkânsızdı. Herhangi bir saldırı anında kale, bir değil birkaç klanı birden alacak kadar büyüktü. Dış surların aşılması durumunda ise iç kale, geçilmesi imkânsız demir kapıları ve demir parmaklıklı pencereleriyle düşmana geçit vermeyecekti.

Sızlayan kolundan akan kan, gömleğin kolunu ıslatmıştı. Önemsemese de bir an önce dikiş atılması gerekiyordu. Salona girerken karşısından gelen genç ve güzel kadın, “Aman Tanrım, Rob ne oldu?” diyerek çığlık atınca bütün dikkatleri genç adamın üzerine çekti. Onu, topraklarına giren birilerinin tuzağına düşmekten daha çok sinirlendiren de bu ses oldu. Kadının varlığı her zaman olduğu gibi nefret duygusunu canlandırdı.

“Kocasını düşünen eş rolü yapma Adaira!” diye homurdanarak yanından geçmeye çalıştı. Şu anda ona olan bu duygularla uğraşmak istemiyordu. Kendisinden uzak durduğu sürece bu konuda başarılı oluyordu. Düşünmesi gereken daha önemli meseleleri vardı. Yaklaşmakta olan savaş gibi... Klanına yapılan saldırılar gibi... Önümüzdeki kışı halkının rahat geçirmesi gibi...

Bu hor gören ve aşağılayan tavra rağmen, "Rol yapmıyorum!" diye hırçın bir şekilde konuşan kadın, hizmetçilerden birine, "Çabuk şifacıyı çağırın!" diye emretti.

"Gerek yok dedim. Küçük bir sıyrık... Barcklay da dikebilir." Barcklay, bir baskında ailesini kaybettikten sonra amacını unutmuş bir adamdı. Bir zamanlar iyi bir savaşçıydı. Hâlâ da iyi bir savaşçı olmasına rağmen zamanını içerek geçirmesi onu dünyadan soyutlamıştı.

"O elleri titreyen sarhoş hergeleden mi bahsediyorsun?" diyen kadının yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

"Gayet iyi iş çıkarıyor," diyerek merdivenleri çıkmaya başlayan genç adam, karşısından gelen Camron'a, "Barcklay'ı odama gönder!" dedi.

Odasına girdikten sonra üzerindeki gömleği çıkardı ve toparlayıp bir kenara fırlattı. Kesik yaklaşık dört parmak genişliğindeydi. Oldukça derin olduğu aralıksız akan kandan belliydi. Köşedeki leğende kolundaki kanı temizledi. Temiz bir havluyu üzerine bastırarak yatağın ayakucuna oturdu.

Omzundaki yaradan çok, Adaira'nın varlığı canını sıkıyordu. Kadına her baktığında düştüğü tuzağı ve aptallığını hatırlıyordu. Ve onuruna vurulan darbe, kemiklerine kadar işliyordu. Eğer bir kadın olmasaydı, yaptıklarını yumruklarıyla ve kılıcıyla ödetirdi. Ama ne yazık ki eli kolu bağlıydı. Kral Bruce, ricasını geri çevirmezse bu evlilikten kurtulmak için bir şansı olacaktı ve o gün Rob, azizlere ve Tanrı'ya minnettarlığını sunacaktı.

Adaira, uzaklaşan kocasının ardından kızgınlıkla baktı. Uzun boyu ve kaslı bedeniyle kalabalık içinde bile dikkat çeken bir görünüşe sahip olan kocası, bütün hayatını bu topraklara adamıştı. Halkına verdiği değeri korumak için ölesiye çalışmak Rob'un hayat felsefesi idi. Genç kadın işte bu iki özelliği çok seviyordu. Çekici bir beden ve ilkeleri olan bir adam... Babasında olmayan her şey bu adamda vardı.

Klanı ve toprakları her şeyden önce geliyordu genç adam için. Adaira da onun bu öncelik listesinde ilk sırayı almayı çok istemişti.

Onun kadar güçlü bir adamın bütün dikkati ve gücü kendi üzerinde olsaydı, dünyanın en mutlu kadını olabilirdi.

Neden onu elde edemiyordu? Lanet adam, neden ona bir şans daha vermiyordu? Tamam, düşürdüğü tuzak sonucunda onunla evlenmiş olabilirdi. Ama o gece kendisini istemişti. Sarhoş olsa da ne yaptığını biliyordu. Dişlerini sıktı genç kadın. Baştan çıkarmalarına nasıl direndiğini unutmayı seçmişti.

Onun yerine vücudunda dolaşan ellerini, üzerinde hareket eden güçlü bedenini, bir kadını nasıl memnun edeceğini bilen kalın erkekliğini düşünmek istiyordu. Yeniden onun yatağında olmak istiyordu.

Kahretsin, onun için hazırladığı tuzağın Rob'a işlemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Daha farklı bir yöntem denemeliydi ama o zaman genç ve tecrübesizdi.

Rob'un, babasının kutsal topraklarda öldüğünü duyduğu gündü. Adaira ve babası, kuzeydeki topraklarına gitmek üzere çıktıkları yolculukta Rob'la aynı handa konaklamışlardı. Hanın salonunda gördüğü adamı elde etmek istemişti. Öylesine çekiciydi ki bu isteğe karşı koyamamıştı. Genç adam, kendini kaybedinceye kadar içmiş ve sarhoş olmuş, handaki odasına gittiğinde de Adaira'yı yatağında bulmuştu. O kadar sarhoşken bile direnmiş ama Adaira'nın ısrarcı ve baştan çıkarıcı güzelliğine yenilmişti.

Sabah kadını yatağında görünce çıldırmıştı. Kovulan Adaira, bir ay sonra babasıyla birlikte gelmiş, *hamileyim* diyerek genç adamın karşısına dikilmişti. Bütün klanın önünde haykırarak söylenen bu sözlerden sonra Rob'un yapabileceği tek şey vardı. Onunla evlenmeye razı olmuştu.

Ama bu evlilik hiç de Adaira'nın umduğu gibi olmamıştı. Rob ilk gece de dâhil asla yatağını paylaşmamıştı. Hamilelik yalanı ortaya çıktığında ise genç kadına tiksinierek bakmıştı. Bundan sonra ise evliliklerini gerçek bir evliliğe dönüştürme umudu yerle bir olmuştu genç kadının.

Bir İngiliz olması zaten kötü bir başlangıç yapmalarına sebep olmuştu. Sonrasında da gelişen olaylar genç adamın kendisinden zerrece hoşlanmamasına dönüşmüştü. Dudaklarını sıkıntıyla büzdü.

Jennifer Royce

Hoşlanmamayı çoktan aşmışlardı. Nefret daha uygun bir sözcük olabilirdi.

Bütün hayatını geçirmek üzere geldiği bu kalede hiçbir etkisi yoktu. Klan beyi hanımını küçümsüyor, klan halkı da onu örnek alıyordu. Ne yaparsa yapsın, buraya ve bu insanların kalbine asla kabul edilmeyecekti.

Hatırladıklarıyla kan beynine hücum etmiş, yanından geçen bir hizmetçiyi iterek yolundan çekmiş ve dış kapıya doğru öfkeyle yürümüştü Adaira.

Bir gün onun inadını kıracak ve yaptıklarını ödetecekti...



Uzun ve mutlu geçen bir günün sonunda kaleye dönen Lindsey, eve girer girmez odasına koşmuş ve yatışan saçlarını kabartmıştı. Bunun için yatağından baş aşağı sallanıyor ve birbirine girmiş kıvrıkcık saçlarını tarıyordu. Bu çabanın sonucunda ise saçları, genç kızdan kaçmak ister gibi havaya dikiliyordu. Bazen de şekerli su ile sertleştirdiği bu bukleler, gökyüzüne savaş açmış mızraklara dönüşürdü.

İnsanları korkutan ama Lindsey’i eğlendiren bir görüntüydü.

Kapıdan giren Dallis, kızın saçlarına bakarak, “Bu yalanı daha ne kadar sürdüreceksin?” diyerek kaşlarını çattı.

Dallis, Lindsey dünyaya gözlerini açtığından bu yana yanlarındaydı. Elli beş yaşlarındaki tombul kadın, sürekli asık suratla doluşsa da onun sevgi dolu bir kalbi olduğunu bilenler tarafından oldukça sevilirdi. Lindsey’in deli olduğunu kabullenmeyen üç kişiden biriydi. *Ya da deli olmadığını bilen...*

Diğer iki kişi ise on iki yaşındaki kız kardeşi Lona ve sekiz yaşındaki erkek kardeşi Torin’di. Çocuklar, ablalarının yaptığı bütün davranışları doğal karşılıyor, kıza deli gözüyle bakmıyorlardı. Onlar bütün masumiyetleriyle, kendileri gibi bir sonraki adımı düşünmeden atan birini yetişkin bile olsa yadırgamıyorlardı. Bu nedenle Lindsey de onların yanında çok rahattı.

“Ölünceye kadar...” diye mırıldandı ve bir an düşündükten sonra, “Belki yaşlanıncaya kadar daha mantıklı olur. O zamana kadar babam ölmüş olur. Ben de kimseyle evlenmek zorunda kalmam,” diyerek dudağını büktü. Evlilik düşüncesi, boğazını düğümleyen ve nefes almasını engelleyen bir halat gibiydi. Genç kız için evlenmek ve idam sehпасı arasında bir fark yoktu. Bir adama, herhangi bir hayvan gibi ait olmak, idam sehпасına çıkmadan bu hayali ilmeği boynunda hissetmekti.

“Saçmalık!” diye homurdandı kadın. “Kimse seni zorla evlendiremez.”

“Bu düşünceni bir de babama söylesene...” derken hiç istemese de sesinde buruk bir titreşim oluşmuştu kızın.

“Her zaman söylüyorum.”

“Peki, seni dinlediğini hiç gördün mü?” diye sorsa da verilecek yanıtı biliyordu elbette. Babasının duyguları arasında kızının veya bir başkasının ne düşündüğünün önemi yoktu. Adam katıydı, despottu, bazen zalimliğe varan bir acımasızlığı vardı.

Dallis burun kıvırdı. “Görmedim!”

“Ben de görmedim. Benim nasıl bir kız olduğumu bile bile bütün klan beylerine ziyafet verdi. Tek düşündüğü ise içlerinden birinin beni beğenip almasıydı. Böylece bütün sorunlarından kurtulacaktı.” Sorun olarak görülme düşüncesi yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bu gerçek sık sık kendine hatırlattığı bir durum olsa da yine de canını yakıyordu.

“Sen bir sorun değilsin!” diyen Dallis’in bakışları, onun duygularını anladığını belirten şefkat dolu pırıltılarla doluydu.

Lindsey, yaklaşıp tombul yanağından bir öpücük çalarken, “Teşekkür ederim, Dallis!” dedi. Babasının zalimliği ve annesinin çaresizliği karşısında kadının bu anlayışı Lindsey için çok kıymetliydi.

Utançla kızaran ve “Sırnaşma!” diye çıkışan kadının gözlerinden sevgi taşıyordu.

Bu duygusallığı, pencerenin içine yerleştirilmiş olan kafesten yükselen ses bozdu. İlgili bekleyerek ciyaklayan kuşa doğru yürüdü genç kız. "Sen de mi sevgiye açsın, miniğim?"

Kuş onaylanmış gibi mırıldanınca, uzattığı parmağıyla gagasını okşadı. "Seni bırakmamı ister misin? Özgür olmayı, uçsuz bucaksız maviliklerde kanat açmayı..." Kuş ilgisini çekmiyormuş gibi başını çevirdi. Yine de kafesin kapısını açtı Lindsey. Daha önceki denemelerinde olduğu gibi hayvan bu özgürlüğü görmezden geldi.

"Seni seviyorum ama neden bu fırsatı değerlendirmiyorsun? Özgürlüğe giden yol şu pencerenin dışında..."

"Mahkûm olduğunun farkında değil. Özgür olarak doğmayan ve dünyanın o kafesten ibaret olduğunu düşünen biri, neden özgürlük gibi bir bilinmezliğe uçsun? Kendini güvende hissettiği yerde kalmak istediği için onu suçlama!"

Dallis'in sözlerini başını yana yatırarak dinledi. Bir anlığına da olsa kendini kuşun yerine kafeste düşündü. Lindsey de içten içe böyle mi düşünüyordu? Bilinmezliğe dalmaktansa kendi kalesinde kalma ve güvende olduğu yanılısamasıyla yaşama... Bir erkeğin insafına kalmaktansa deli rolü yaptığı bu klanda aşağılanmaya razı olma... Özgürlüğü uğruna aşktan, çocuklardan vazgeçme...

Başını sallayarak reddetti. Çaresiz görünse de Lindsey bir korkak değildi. Gerektiğinde uçabilecek kanatlara sahip olduğunu biliyordu. Yapmak zorunda kalırsa uçurumdan aşağıya bu kanatlarla atlayabilirdi. Sadece çevresindeki insanların onu zorlamamasını umut ediyordu.

Bir süre daha kuşu sevdikten sonra, "Gidip ortalığı biraz daha karıştırayım," dedi.

Dallis, kapıya yönelen kızın arkasından, "Bir gün zavallı annenin kalbine indireceksin!" sözlerini kapanan kapıya söylemişti.

İçini çeken yaşlı kadın, odaya saçılmış kıyafetleri toplamaya başladı.

Lindsey, merdivenlerden koşarak inerken annesiyle burun buruna geldi. Kadın, "Lindsey!" diyerek kızına zavallı bir memnuniyetle gülümsedi. İçinden geçen ise sele kapılmış çocuğunu kurtarmak için çırpınan bir annenin ne yaparsa yapsın, ona ulaşamayacağını bilen çaresizliği idi. Bu da kadını utanca ve derin bir acıya sürüklüyordu.

Annesinin utanmış bakışlarını görünce her zaman olduğu gibi derin bir vicdan azabıyla sarmalandı genç kız. Siyah saçları tıpkı kızının saçları gibi gür ve asiydi. Kadın bu asiliği sıkıca öreerek baskı altına almıştı. İnce uzun bedeni zarif bir leydi olduğunu vurguluyordu. Babasının kaba yapısı yanında her an kırılıverecek bir bibloymuş gibi görünürdü. Lindsey'e en çok pişmanlık yaşatan işte onun bu görüntüsüydü.

Her anne gibi Gilly de evlenme çağına gelmiş kızını gururla gösterme ve onun en iyi adamı bulmasına yardımcı olma gibi kadınca istekler taşıyordu. Şu an utanç içindeki yeşil gözleri bunu yapamamanın ağır sıkıntısını taşıyordu. Normal olmayan kızını saklamak ya da iyi bir anne gibi yardımcı olmak arasında sıkışıp kalmıştı.

"Anneciğim!"

"Tatlım, ben de seni arıyordum. Neden mutfakta birlikte vakit geçirmiyoruz?" Gilly, kızının dikkatini dağıtmaya çalışıyor, onu farklı işlerle oyalıyordu.

Birkaç hafta önce ona yama yapmayı öğretmeye çalışmıştı. Bir süre onu izleyen Lindsey, *anladım* diyerek yama yapılacak pantolon ve gömlekleri alıp ortadan kaybolmuştu. Geri geldiğinde ise bütün yamalar bitmişti. Ama Gilly bundan hiç memnun kalmamıştı. Çünkü pantolonun dizini yamamak için diğer paçasını, gömleğin dirseğini yamamak için de diğer kolunu kullanmıştı.

Annesinin şaşkın bakışlarına şirin ama delice bir sırıtış göndermiş ve "Kumaşlardan tasarruf ettim. Kendi kumaşıyla yamadım," diyerek açıklamada bulunmuştu. Ama bu defa Gilly yanında olmaya özen gösterecekti.

Lindsey, "Olur!" diyerek mutfağa yöneldi. Kadının çabalama-sını takdir ediyordu. Sonucun pek iç açıcı olmayacağını bilse de bi-raz gayret göstererek onu mutlu edebilirdi.

Girdikleri geniş alan taş duvarlı, yüksek tavanlı, birkaç ocağın aynı anda kullanılabildiği bir yerdi. Taş duvarlara sarımsaklar, soğanlar ve genç kızın bilmediği pek çok kurutulmuş bitki asılmıştı. Onlardan yayılan koku mutfakta pişen yemek kokularına karışmıştı. Acıktığını hissederek guruldayan midesini ovuşturdu.

Oradan oraya koşturan mutfak çalışanları, akşam yemeği için hummalı bir çalışma içindeydi. Kalenin hanımı mutfağa girince bir anlık bir duraksama oldu. Sonra koşturmaca devam etti.

Annesi, "Edina, bugün hamuru Lindsey yoğuracak!" dedi. Ka-dının *emin misin* sorusuyla dolu bakışına aldırmadan, bulduğu bir önlüğü Lindsey'in ince beline bağladı.

Edina, asık suratla, masaya yığıldığı un öbeğinden uzaklaştı. Lin-dsey, bir süre önündeki küçük beyaz tepeciğe baktı. Daha önce hiç hamur yoğurmamıştı. Yoğurmak gibi bir isteğe ise hiç kapılmamıştı. Kadınların ilgilendiği bütün o işlere karşı en ufak hevesi yoktu.

Mutfak işleri kızın içinde kaybolacağı bir dünyaydı. Bilmediği sularda boğulmaktansa uzak durmak daha mantıklı gelmişti. Hoş, istese de aşçı ve çalışanları onun eline bir bıçak ya da kaşık verip mutfağa sokmazlardı. Bu, kızın bir leydi oluşundan değil, çevreye vereceği zarardan korktukları içindi.

Beklentiyle bakan annesi ve Edina'yı hayal kırıklığına uğrat-mak istemeyerek yerde duran kovadan bir tas su alıp unun üzerine boca etti. Ellerini ıslanmış unun içine daldırarak birbirine karıştırdı. Ortada yeniden toplamaya çalıştı fakat bu şey bir türlü bir araya gel-miyordu. Seyircileri olmasa ve aklı başında bir kız gibi davranırsa biraz daha çabalayabilirdi. Ancak ondan akıllıca davranış bekleme-yen izleyicileri için küçük bir gösteri yapmalıydı. Sinirlenmiş gibi yaparak ortaya topladığı pütür pütür olmuş yığına bir yumruk attı.

"O hamur taş gibi olacak ve açamayacaksın, biraz daha su ek-lemen gerekiyor." Yaşlı aşçı Edina, Lindsey'in yoğurduğu hamura

hoşnutsuz bir tavırla bakarken bir taraftan da söyleniyordu. "Yirmi yaşında bir kızın hamur yoğuramaması ne büyük acı, Tanrım!"

Gilly, aşçı kadına gözleriyle susmasını işaret etti. Kadın, çenesini kapatıp kovadan aldığı suyu kızın hamurumsu karışımına ilave etti.

Bak, bu biraz işe yaramıştı. *Neden daha önce aklına gelmemişti?*

Lindsey, artık birazcık daha hamura benzeyen bu şeyi memnuniyetle mincıklamaya başladı. Ancak bir süre sonra hamur taşa dönüştü. Genç kız, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hamura parmağının ucunu bile geçiremiyordu. Sonunda gerçekten sinirlenip taş gibi olmuş hamuru masaya fırlattı. "Bu olmuyor, oynayamıyorum, çok sert!" dedi hırçın bir tavırla.

"Suyu, hamuru yoğuran ayarlar, anlaşıldı mı hanımım? Şimdi o hamuru al ve suyla yumuşat, yoksa piştiğinde kaleye hücum eden düşmanları korkutup kaçırmada kullanabileceğimiz taş gibi ekmeklerimiz olacak!"

Genç kız, masada duran ve hiçbir şeye benzemeyen hamuru geri aldı. Edina'nın arkasını dönmesini fırsat bilerek, hamuru kovaya batırıp çıkardı. Hâlâ suyu akan hamur topağını yoğurmaya çalıştı. Zavallı hamur kendini öyle bir bıraktı ki bu defa akmaya başladı. Neden beceremiyordu? Kahretsin, diğer kadınlar sihirli elleriyle bu şeyi yumuşacık ekmeklere dönüştürebiliyordu!

"Edina..."

Bu arada annesi ve Edina yemekle ilgili bir konuda konuşuyorlardı. Kızın cılız seslenişini duymamışlardı.

Boğazını temizleyerek daha yüksek sesle, "Anne!" dedi.

"..."

"Edina!"

Aşçı, kızın kendisine seslendiğini duyunca başını çevirdi. Masaya yayılan ve neredeyse akmak üzere olan hamuru görünce çığlık attı.

“Tanrı aşkına kızım, akşama lapa yemeyeceğiz, o hamur ekme olacak!” Kadın gözleriyle hamur yerine onu yoğurmak ister gibi bakıyordu.

“Biliyorum, ben de uğraşıyorum işte!” Hırçın bir öfkeyle kaba- rık saçlarını savurdu.

Gilly, kızına yaklaşarak, “Tamam tatlım, sakın ol! Edina şimdi onu düzeltir,” derken vahşi bir hayvanı sakinleştirebilecek bir sesle kızını yatıştırmaya çalışıyordu.

Aşçı homurdanarak hamurun başına geçti. “Çık mutfağımdan hanımım, sana güveneceksek aç kalacağız demektir!”

Genç kızı kovan aşçının bir dövmediği kalmıştı. Her yanı ha- mur ve unla kaplı Lindsey’i mutfaktan atarken hâlâ söyleniyordu.

Lindsey, biraz daha orada oyalanırsa aşçı kadının elindeki ha- muru kafasına geçireceğini fark ederek uzaklaştı. *Huysuz, aksi ka- dın! Asla memnun edilemezdi.* Mutfak bahçesine çıkarak kuyudan çektiği suyla hamur ve undan temizlenirken, içeriden annesinin Edi- na’ya çıkıştığını duyabiliyordu.

“Edina, ona nasıl böyle davranabilirsin? Biliyorsun, normal de- ğil!”

“Ama bazen çok normal görünüyor!”

“Normal görüldüğü zamanların daha fazla olmasını ne kadar çok istiyorum bilsen...”

Annesinin hüzünlü sesi, yaptıkları için zaman zaman pişman olmasına neden oluyordu. Bu da o anlardan biriydi. Ona nasıl anla- tabilirdi ki? Sevdiği adamla evlenmiş ve bu yaşına kadar hayatında hep önceliği ona vermiş bir kadındı. Hatta bu aşırı sevgi çocukların- dan bile öndeydi. Kocasını ne yaparsa yapsın, daima haklı olduğunu düşünen annesine bütün bu oyunun arkasındaki nedeni açıkladı- ğında kendisini anlamayacaktı. Kızını evlendirmeye çalışan adama destek olacak, yine onun yanında yer alacaktı.

Günün geriye kalanı boşaldığına göre gidip biraz kitap okuya- bilirdi. Bu düşüncesi bir önceki gün aldığı kitapları aklına getirdi. Okumak için sabırsızlandığı kitaplar... Deliliğinin yol açtığı sorun-

lardan kızı kurtarabilecek kitaplar... Bu nedenle çok kıymetliydi Lindsey için.

Ahır, kaçmaya ihtiyaç duyduğu zamanlarda daimi mekânı haline gelmişti. Uzun süredir kimsenin fark etmediği bu yerde saklanarak kitap okumuştı.

Seyislerin kendi aralarındaki konuşmaları sayesinde kaleyle ilgili pek çok bilgiyi yine burada öğrenmişti. Babasının öğrenmesine izin vermediği sırları seyisler bile biliyorken, genç kızın bilmemesi moralini bozuyordu. Yine de bazen bu kulak misafirliği çok işine yaramıştı. Verilen büyük ziyafeti burada öğrenmiş ve hazırlanmak için zaman kazanmıştı.

“Lindsey!”

Arkasından gelen ince sese döndü. Bu, kardeşi Torin'di. Siyaha yakın saçları ve afacanlıkla parlayan mavi gözleriyle sekiz yaşındaki kardeşi, genç kıza yaklaştı. Çocuk tam bir baş belasıydı.

“Evet?”

“Bana at yapacağına söz vermiştin!” Lindsey'le birlikte ahırlara doğru yürümeye başladı Torin.

“Şimdi değil!”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum, Torin. Bir başka zaman ilgilenirim seninle!” Hem kardeşiyle konuşuyor hem de yürüyüşüne devam ediyordu genç kız. Zaman kaybetmemek için aceleci davranıyordu.

Erkek kardeşi kıza yetişebilmek için koşturmaya başladı. Aklına koyduğunu yaptırmak için ısrarcıydı.

“Ben hemen şimdi istiyorum. Eğer yapmazsan...” Duraksayan çocuk, mavi gözlerini tehditkâr bir ifadeyle döndürdü.

Bu sözlerle aniden duran Lindsey, yeşil gözlerini kıstı. Çocuğa doğru eğilirken aynı tehditkâr tavırla, “Yapmazsam ne olurmuş?” diye sordu. Bücürün kendisini tehdit ettiğine inanamıyordu.

Gücün kendisinde olduğunu bilen Torin haylazca sırıttı. “Samanlıktaki kitapları babama açıklarım.”

Jennifer Royce

“Ben de seni kulaklarından kalenin dış duvarına çivilerim.” Kızın sesi söylediğini yapacak kadar tehditkârdı.

“Yakalayabilirsen tabii!” diyen bücür, ablasını sinirlendirmeye çalıştı.

Bu bacaksız üzerinde hiçbir tehdit işe yaramazdı. Tek bir şey hariç... Bir abla olarak Lindsey, onun zayıf noktasını bilmeyecekse kim bilecekti? Ve büyük bir zevkle kullanacaktı!

“Aslında ben de seni arıyordum,” dedi fısıltıyla. Sesi, istemediği bir sırı zorla açıklıyormuş gibi kısık ve gizem doluydu.

Bu yemi yutan Torin’in gözleri heyecan ve merakla parladı. “Beni niçin arıyordun?”

“Bugün banyo gününmüş. Dallis sabun ve keselerle senin derini yüzecek!”

Torin’in dehşetle açılmış saf gözleri, duyduklarının etkisiyle kocaman olmuştu. Yüzünün rengi çekilirken attığı çığlıkla öylesine bir fırladı ki arkasından atlılar bile yetişemezdi. Bu da demektir ki birkaç gün Torin’den kurtulmuşlardı. Bir yerlere saklanacak, mutfaktan yemek aşırarak ve olabildiğince ortadan kaybolacaktı.

Lindsey, kurnaz bir gülümsemeye ahıra doğru yürüdü.



BÖLÜM 3

Highland topraklarının sert ve tehlikelerle dolu yapısına alışkındı ve gecenin karanlığında ilerlerken fazlasıyla sessiz davranıyordu. Atının ayağına sardığı paçavralar nal seslerini gizliyor, iri bedeni karanlığa ve atına uyum sağlamış siyah bir figür olarak görünüyordu. Daha doğrusu seçilmesi güç bir gölgeye dönüştürüyordu.

Avucunun içi gibi bildiği bu topraklarda at sürmek, Marischal Kontu Robert the Keith'e hep huzur vermişti. Uyurken, atının sırtında veya savaşırken, her zaman kendisini evinde ve güvende hissetmişti. Ülkesinde iç karışıklığın olduğu bu son yıllarda, yuvasının huzurunu bozmak isteyenlere karşı başlatılan savaşta, bu nedenle en öfkeli olanlardan biriydi genç adam. Evine girilmiş ve yuvası dağıtılmak istenen bir İskoç nasıl davranırsa öyle davranıyordu. Bütün gücüyle karşı koymak ve dağılmak üzere olan topraklarını savunmak...

Bunun için de Wallace'ye ihanetine rağmen, Bruce'ye sadakat yemini etmişti. Dişlerini gıcırdatarak küfretti.

Bruce ve Wallace arasındaki ilişki karışıkta. İkisi de İngilizleri İskoçya'dan atmak istiyordu ama Wallace, Balliol ailesinin tacı almasını isterken Bruce tacı kendisi için istiyordu.

Rob, direnişin kahramanı olan William Wallace'ye arkasını dönen Robert'e içten içe hâlâ öfke doluydu. Fakat kişisel kızgınlığını ülkesinin bağımsızlığıyla karıştırmayacak kadar vatanına âşık bir

adamdı. Bu nedenle duyguları ne olursa olsun, Bruce'yi destekleyecek ve kralı olarak kabul edecekti.

Dağlara tırmandıkça artan soğuğa alışkındı. İskoçya'nın sert tabiatına ve hırpalayan soğuğuna burada doğmayanlar dayanamazdı. Yerlilerin mizacı da bu topraklar gibi sert ve değişkendi. Rob da bir İskoç olarak kendi kişiliğinin fazlasıyla farkındaydı. Sakin olmasına rağmen katı ve dingin... Öfkelendiğinde önüne ne gelirse yakıp yıkan... Nefreti ise metale damlayan bir asit gibi yakıcı ve dokunduğu yeri yok eden...

Soğukta buharlaşan nefesi geriye dönüp nemli bir şekilde yüzüne çarpıyordu. Kılıç tutmaktan nasırlı avuçları yavaş yavaş hissizleşmeye başlamıştı. Bu uyuşma, hedeflediği noktanın ayazı hakkında genç adama bir fikir veriyordu.

Sürekli yer değiştiren ve nerede olduğunu şifreli kısa bir notla genç adama ileten Bruce, yaklaşan savaş için gece gündüz taktik üretiyordu. Bu taktiklerin çoğu büyük başarı getiren Wallace'nin korsan taktiğiydi. Vur ve kaç! Kendisi bir şövalye olan Bruce'ye göre bu taktik adil olmasa da vatani için uygulayacaktı. İskoçya'yı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

İngilizler tarafından haydut kral olarak adlandırılan Bruce, savaşla yatıyor, savaşla kalkıyor ve savaş soluyordu. Halkının bütün endişesi omuzlarına yüklenmişti. Himayesinde olanların güvenliğini sağlamanın ne kadar zor olduğunu kendinden biliyordu genç adam.

Sessiz ve yalnız yolculuğunu bir an önce bitirmek için atını hızlanmaya teşvik etti. İçgüdüleri yaklaştığını söylüyordu, zifiri karanlık görmesini engellese de bu toprakların hassaslaştırdığı sezgileri harekete geçmişti.

Önünde beliriveren altı devasa beden içgüdülerini doğruladı. Bulutlardan sıyrılan ayın ışığı gölgeleri açığa çıkarmaktan çok, ellerindeki korkutucu kılıçların parlamasına neden olmuştu.

Sarp kayalıkların sivri çıkıntı oluşturduğu, dar bir patikadan sonra ulaşılan küçük düzlükteydi. Bu düzlüğün hemen arkasında sayısız mağaranın karanlık oyuğu belli belirsiz seçiliyordu. Kral, o mağaralardan birindeydi.

Önüne set oluşturan Kral'ın özel muhafızlarına verdiği tek tepki atını durdurmak olmuştu genç adamın. Karanlığa alışkın olan gözleri bu ürkütücü görüntüyü yadırgamamıştı. Sadece, "Aman çok korktum!" diye alayla homurdandı.

Üzerlerindeki gömleğin inceliğine ve sadece bir kiltle dolaştıklarına bakarak havanın fazlasıyla sıcak olduğunu düşünebilirdiniz.

Gölgelerden en uzun olanı kılıcını indirirken, "Böyle sinsice hareket ederek bir gün en münasebetsiz uzvundan olacaksın!" diyerek birkaç adım ilerledi.

"Gelmem bekleniyordu, değil mi?"

"Bir işaret vermeyerek kendini tehlikeye attın!"

Arkadan bir yerlerden gelen erkeksi hırıltı, kahkahaya dönüştü. "O pek muhteşem erkekliğini kaybedeceğini söyle, lafı dolandırıp durma!" diyen ses kesinlikle sinir bozucuydu.

Bir başka ses, "Muhteşem erkekliğini görmek bize kısmet olmamıştı, sen nasıl gördün ki?" deyince gök gürültüsünü andıran kahkahalar dağlara çarpıp yankılandı.

Atından inen Rob, yuları bir başka gölgeye uzattı. "Keilan'ın bilmesi normal, Nerida anlatmıştır." Karanlıktan gelen öfkeli küfür, diğerlerinin boğuk kıkırtıları arasından genç adamın kulağına kadar geldi.

"Kesin gevezeliği! Sen de tahrik etme Rob! Hiçbir erkek boyunuzlandığını duymak istemez." Bu, ilk başta konuşan uzun boylu, yapılı İskoç'tu.

"Hey Keilan, kadının sana ait olduğunu gerçekten de bilmiyordum, dostum."

"Kapa çeneni Rob!" Hırıltılı diş gıcırıltılarını duyan diğerleri dudaklarını birbirine bastırdı.

Karanlık kayalıklara doğru yürümeye başladıklarında, "Hâlâ ayakta mı?" diye soran Rob'un kimi kastettiği belliydi.

"Ne zaman uyuyor ki? Hep ayakta..." Saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Auslan, Rob'un yanında yürürken bir yandan da onun sorduğu soruyu cevaplıyordu. Genç adam, kendi yaşlarında olan ve Bruce'yi koruyan sayılı adamlardan biri olan Auslan'ı çocukluğundan bu yana tanırdı. Dost olan klanlar arasında birlikte büyümüşlerdi. Aynı zamanda koruma ekibinin şefi olan adam; gözü kara, dürüst ve cesurdu. Yani kısaca sonuna kadar hayatınızı güvенеbileceğiniz biriydi.

"Beni neden görmek istediği hakkında bir bilgin var mı?"

"Bunu kendisi açıklasa daha iyi olur." Adam ketumdu ve gerekenler dışında konuşmuyordu.

Diğerleri mağaranın dışında kalırken genç adam içeriye girdi. Büyük bir oda genişliğinde olan, duvarlara yerleştirilmiş birkaç meşalenin aydınlattığı mağara en azından sıcaktı. Köşeye serilmiş şilte ve katlı duran örtüler, henüz, en azından bu gece hiç kullanılmamıştı. Ortadaki geniş açıklığa serilmiş devasa bir harita vardı. Ve Bruce, bir kayanın üzerine oturmuş, dalgın bakışları mağaranın zeminine serilmiş olan büyük haritaya kilitlenmişti.

Mağaranın duvarlarına serpiştirilmiş meşaleler, orta yaşlı adamın gölgesiyle oyun oynuyordu. Rob, onun yıpranmış yüz çizgilerini ve zayıflamış bedenini inceledi. Bir ülkenin geleceğini omuzlarında taşımak kolay olmamalıydı. Bu, kral olarak kabul ettikleri adamın duruşundan açıkça görülüyordu. İlan ettiği krallığının geçerli olabilmesi için önce peşine düşen İngilizleri topraklarından atmalıydı.

Rob, birkaç adım atınca, dalgınlığından sıyrılan Bruce ona döndü. "Geç kaldın!" dedi memnuniyetsizce.

Aslında genç adamın geç kalmadığını o da biliyordu. Yerinden doğrulup aksayan ayağıyla Rob'a yaklaştı. Bacağı daha da kötüleşmiş görünüyordu. Kral'ın bacağında iyileşmeyen bir yarası vardı. Temiz olmayan ortamlarda kalmaktan ve durup dinlenmeden hareket hâlinde olduğu için yaranın iyileşme süreci de uzuyordu.

"Bir doktora görüldünüz mü?" Bruce'ye selam verirken sormuştu.

“Doktorlar, şifacılar hepsi aynı... Dinlenmemi ve bacağımanın iyileşmesi için inzivaya çekilmemi istiyorlar. Şu anda onların söylediklerini yapacak zamanım yok!”

Onun kendini kapana sıkışmış gibi hissettiğini anlamıştı Rob. Ülkesinin geleceği için sağlığını bir kenara itiyordu. Birilerinin ona bu konuda akıl vermesine ise tahammülü yoktu.

Konuyu değiştirerek, “Beni çağırmanızın sebebi nedir, Majesteleri?” diye sordu.

Genç adamın doğrudan konuya girmesi, onunla ilgili gözlemlediklerinde yanılmadığını gösteriyordu Bruce’ye. Zaman kaybetmekten hoşlanmayan, lafını dolandırmadan doğrudan söyleyen ve aldığı görevi yerine getirmeden ölmeyen bir adam... Özellikle son seçenek, şu an Bruce’nin tam da aradığı özellikti. Ona vereceği görevi sonuna kadar sadık kalacağından emindi. Bu hassas ve önemli durumda genç adamdan başkasına güvenemezdi.

Bu sorunun cevabını Bruce’dan önce, mağarada yankılanan bebek sesi verdi. Rob, şaşkınlıkla köşedeki battaniyeye doğru yürürken, “Bir bebek! Burada ne işi var?” diye sordu.

Bruce, “Oğlum David!” diyerek açıkladı.

Rob, şaşkın bakışlarını Kral’a çevirdi. “Vârisinizin bu mağarada ne işi var, Majesteleri? Onun Fransa’ya giden bir gemide olduğunu sanıyordum.”

“Herkes gibi düşmanlarımın da düşünmesini istediğim şey bu...”

“Anlamadım? Neden onu güvende olacağı bir yere göndermediniz?”

“Peşimden gelenlerin ona zarar vermeye çalışacağını biliyorum. Vârisimi öldüremeyecekleri ya da kullanamayacakları daha güvenli bir yer düşündüm.”

“Onun Fransa’ya gitmediğini anladıklarında ülke içinde arayacaklardır.”

“David’i buraya getirirken aynı zamanda bir başka bebek, David olarak, Fransa’ya giden gemiye bindirildi. Fransa Kralı’ndan da David’miş gibi saygı ve koruma görececek bir bebek...”

“Ama David burada ve siz onu farklı bir şekilde saklayacaksınız.”

“Evet.”

“Nasıl?” diye soran Rob, çömelerek battaniyeyi açtı ve elini emen bebeğe baktı.

“Onu sen koruyacak ve gizleyeceksin!”

Söylenenlere inanamayarak Kral’a doğru döndü. “Bu mümkün değil. Hemen göze çarpar!”

“Senden başkasına güvenemem, Robert! Klanın, bu ülkeye yıllarca hizmet etmiş en güvenilir ve güçlü klanlardan biri. Şimdi de senden beklentim ülkenin geleceğini koruman!”

Genç adam şaşkın ve düşünceliydi. “Onu klana soktuğum anda sorgulama başlayacak.”

“Farklı bir hikâye anlat. Seninle değil, kale içinde güvenilir bir ailenin yanında ve senin gözetiminde büyümesini istiyorum.”

Genç adama, “Emredersiniz!” demekten başka seçenek bırakmayan bir emirdi. “O zaman ben onu alıp geri döneyim.”

“Hemen değil, söyleyeceklerimi bitirmedim.” Mağaranın zeminine serili olan haritaya yaklaştı. “Ne görüyorsun, Robert?”

Genç adam birkaç adımda yaklaştığı haritayı inceledi. Mavi taşlar İskoçlara aitti. Kırmızı ise İngilizleri temsil ediyordu. Bruce, vurkaç taktiğiyle ele geçirdiği toprakları işaretlemişti. Bu da oldukça fazla sayıdaydı.

“İngilizlerin elinde bir tek Stirling’in kaldığını...”

Yıl bin üç yüz on dördtü ve Edward, Robert Bruce karşısında yavaş yavaş hezimete uğruyordu. Gerilla taktiği işe yaramış, açık arazide karşılaşmak yerine vurkaç taktiğiyle İngilizleri beklemedikleri bir şekilde yenmişlerdi. İskoçlar, İngilizlerin geçecekleri noktalardaki yerleri yakıp yıkarak onları ikmal sıkıntısına sokmuştu. Öyle ki alınan kaleler ve topraklar içinde şu anda sadece Stirling onlara

ait görünüyordu. “Kardeşim Edward’ı Stirling’i kuşatması için göndermekle hata ettim. Kuşatmada ilerleme kaydedemedi ve kale dizdardı Phillip Mowbray’la bir anlaşmaya vardı. Bir yıl içinde İngilizler gelmezse kaleyi bize teslim edecekti.”

Robert Bruce, düşündükçe çileden çıkıyordu. “Bu aptallığı nasıl yapar? Bu, II. Edward’a istediği zamanı verdi. Şimdi Edinburgh’ta büyük bir ordu toparladığını öğrendim. Yakında bu ordu yola çıkacak.” Sıkıntıyla haritanın çevresinde döndü. “Biz de güçlerimizi Torwood’dan New Park’a yönlendirmeliyiz.”

“Bana ne emrediyorsunuz, Majesteleri?”

“Savaşçıları hazırlamanı ve çevre klanlarla aranı düzeltmeni... Böyle bir zamanda birbirine girmiş klanlar bize fazlasıyla zarar verir. Savaşmak için klanından ayrılan komutanlarım, geri döndüklerinde yakılmış yıkılmış topraklar bulacaklar. Aklı geride olan bir savaşçı, savaş alanında kaybetmeye mahkûmdur.” Genç adamın anlamadan baktığını görünce, “Carlton Irvine ile aranızın gergin olduğunu biliyorum. Carlton, savaş zamanı rahat durmaz. Bana karşı olan duygularını da biliyorum. Benim saflarımda çarpışsa da arka planda bana sadık olanlara karşı beslediği düşmanlıktan vazgeçmeyecektir. Senin aklın, bedeninin ve ruhunun yanımda olmana ihtiyacım var. Endişelerle savaş alanına gelme! Bu nedenle Irvine ile aranı bir an önce düzelt!” dedi.

“Nasıl yapmamı önerirsiniz?” diyen genç adam, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu konuda bir çözümü yoktu.

Rob’un bulamadığı çözüm önerisi Bruce’dan geldi. “Kardeşin Sloan’ı Irvine’nin kızıyla evlendir. Sen evli olmasan sana evlen derdim fakat bu mümkün görünmüyor.” Bir İngiliz’le evlendiği için bu cümlenin içinde gizli olan iğnelemeyi hissetmişti Rob.

Anlamamış gibi donuk bir sesle, “Sloan bu işten hiç hoşlanmayacak!” demekle yetindi.

“Kızı yıl sonuna kadar, kardeşinin nişanlısı olarak kalende tut. Bu, babasını oyalar. Daha sonra evliliğin gerçekleşmeyeceğini söyleyerek geri yollarsınız. Bu arada sen sınırını güvende tutmuş olursun ve biz de İskoçya’dan İngilizleri atmış oluruz.”

Evlilik demişken, kendi sırtında bir kambur olan evliliğinden kurtulmak için de bir şeyler yapmalıydı. "Sizden bir ricam olacak, efendim."

"Nedir?"

"Evliliğimi geçersiz kılan bir ilan hazırlamanız..."

"Şu an bu mümkün değil. Bu konuyu daha sonra görüşelim. Senin evlendiğin kız bir İngiliz miydi?"

Sanki bilmiyormuş gibi sorması Rob'u sinirlendirmişti. Genç adamın dişlerinin arasından sadece bir, "Evet!" kelimesi çıktı.

"Dediğim gibi, daha sonra, zamanı geldiğinde bu konuyu görüşürüz."

Sözünü bitiren Bruce, genç adamın yanından geçerek oğlunu battaniyelerin içinden aldı. Bebeğiyle, onu bir daha ne zaman göreceğini bilemeyen bir babanın duygusallığıyla vedalaşması Rob'u bile etkilemişti. Bir ülkenin kralı olarak mücadele verirken aynı zamanda oğlunun hayatıyla da sınıanıyordu Bruce. Majestelerinin yakalandığı bu kısaç çok zor olmalıydı. Normal bir insanın dayanma gücünün çok ötesindeydi. Onun gibi güçlü bir adamın bile zorlanacağı kadar hem de...

Oğluyla vedalaşmasını bitiren Bruce, kollarındaki bebeği genç adama uzattı. Bu kutsal emaneti incitmekten korkarak alan Rob, selam vererek mağaradan çıktı. Bu anın çok özel olduğunu bilen arkadaşları ortadan kaybolmuştu.

Bebeği tartarıyla göğsüne bağlayarak üşümemesi için sıkıca üzerini örttü. Bebek David ise korunduğundan emin, bulduğu sıcak ortamda huzurla gözlerini kapatırken başparmağı ağzındaydı.

Atıyla mesafeleri katederken bebek uyumuş, bu arada Rob'a ne yapabileceği ile ilgili düşünme fırsatı vermişti. Kucağındaki emanet ağır bir sorumluluk olarak omuzlarına binmişti. Kimsenin kuşkulamayacağı bir hikâyeye dönmesi ve onu bir daha soran veya sorgulayan olmaması gerekiyordu.



“Ne demek öldürülmüşler!”

Lindsey, kaleyi inleyen kükremeyi duyunca koşmayı bıraktı. Elindeki tahta kılıcı ve boyalı yüzüyle çalışanların korkuyla dağılmalarına sebep olmuş, bu arada dışarıda zaman geçirmek için plan yaparken babasının sesini duymuştu.

Tahta atını duvara dayayarak sessiz adımlarla büyük salonun kapısına yürüdü. Aralık kapıdan başını uzatarak içeride olanları görmeye çalıştı.

Carlton, karşısında duran adama kızgınlıkla söylenirken bir yandan da asabi adımlarla dolaşıyordu. “Nasıl bu kadar aptal olabilirler? Onlara gece gidin demiştim!”

“Aptallıklarını canlarıyla ödediler!”

“Neden bir kere de verdiğim emirler tam olarak uygulanmaz!”

“Lordum, okla vurulmuşlar! Gafil avlanmış olabilirler.”

“Keith, kimseyi sırtından vurmaz!” Babasının adalet duygusu etkilemişti Lindsey’i.

“O zaman bir başkası tarafından vurulmuş olmalılar. Ama kim?”

Lindsey, iki gün önce yardım ettiği yabancıyı hatırladı. Dört adama karşı mücadele etmişti ama onlara yönelen oklar genç kıza aitti. *Vurduğu adamlar kendi klanından mıydı? Kahretsin! Orada ne işleri vardı?*

Eğer babası bilseydi, onu kesinlikle öldürürdü. Böylece adam kızının deliliğiyle uğraşmaktan da kurtulurdu. Bu düşünceye burun kıvırdı. Lindsey hemen kurtulunamayacak kadar büyük bir belaydı. Genç kız bunu babası, annesi hatta bütün klanı kadar biliyordu.

Düşüncelerinden sıyrılarak içinde olduğu duruma dikkatini yoğunlaştırdı. Keith Klanı’nın topraklarına adam gönderdiği için babasının aklından kuşku duymak gerekiyordu. Konuşma devam ettiği için yorumlarını kendine sakladı.

“Yeni adamlar ayarla! Cesetleri getirdiniz mi?”

“Gittiğimizde Keith’in savaşçıları tarafından götürüldüğünü gördük.”

“Araştırmaların ucu bize çıkmamalı!”

Jennifer Royce

“Çıkmayacak, efendim. Adamların kimliğine ulaşmaları mümkün değil!”

“Bu defa ayarladığın adamlar da diğerleri gibi aptal olmasın. Robert Keith’i gafil avlamak istiyorum!”

“Bundan emin olabilirsiniz, Lordum!” Adam selam verip kapıya yönelirken, Lindsey tahta atını da alıp telaşla uzaklaştı.

Babasının Keith Klanı’yla uğraşmasının ardında yatan neden yıllardır düşman olmaları mıydı? Şu an karışıklık çıkarmak için başka sebepleri de var mıydı?

Geçen yıl Bruce, aralarındaki anlaşmazlıkları çözmeleri ve ülkenin içine düştüğü savaşa hazırlıklı olmaları için bütün klanlara emir vermişti. Bir yıldır sadakat yemini ederek sessizliğe bürünmüş olan klanlar, verilen emri uyguluyor görünüyordular. Babasının yaptığı ise arı kovanına çomak sokmaktan başka bir şey değildi. Keith, yapılan baskınları ve sınır ihlallerini öğrendiği anda tepesine binecekti. Olabilecekleri düşününce titredi Lindsey. Kont Marischal’ın ne kadar iyi bir savaşçı olduğunu bütün Kuzey İskoçya biliyordu. Duyduğu her ayrıntısı dehşetle dolu hikâyeler, adamın acımasız olduğunu da vurguluyordu. Kızdırıldığında soluğu burada alacak ve taş taş üstünde bırakmayacaktı.

Babasının hedeflediği her neyse klanının katliama uğramasına değer miydi?

Irvine Lordu, Kral Bruce’nin klanlara gönderdiği bu emre rağmen bir savaş mı başlatmaya çalışıyordu?

Genç kız düşünceli bir ifadeyle arka kapıdan çıktı.



BÖLÜM 4

Yol boyunca ağlayan bebeği susturma çabaları hüsrarla sonuçlanmıştı. Bir çobandan aldığı sütle karnını doyurmuştu ama altını değiştirme kısmında tamamen çuvallamıştı. Bu nedenle şu an karnında leş gibi bir ıslaklık hissediyordu. Koku ise dayanılmazdı. Küçük bir bebeğin bu kadar sorun çıkarması inanılmazdı. Bu nedenle bir bebeğin varlığı Rob için asla aklına getirmemesi gereken uzak bir konuydu. Evet, belki bir gün çocukları olsun istiyordu. Fakat henüz değil...

Avaz avaz bağırarak bebeğe yüzünü buruşturarak baktı. Bu küçük adam bir gün büyüüp tahta geçtiğinde, yaşadıklarını anlatarak onunla acımasızca alay edebilirdi. Bebek, kucağında olduğu adamın komplosundan bihaber ağlamaya devam ettikçe de sabrı hızla yok oluyordu. Belki de onunla ilgili kötü niyetini hissettiği için ağladığını ve işkencesini arttırdığını düşündü genç adam.

Cadha ve Donel, ağaçlıklı patikanın ucunda görüldüğünde Rob, kucağındaki bebekle ayağa kalktı. Bu hareketi hisseden bebek, bir anlığına susarak genç adamın umutlanmasına neden oldu.

“Bak küçük adam, senin dilinden anlamıyorum. Biraz daha sabredersen seni güvenli ellere teslim edeceğim. Cadha, üç çocuk büyüttü. O bebeklerden biri de benim. Senin gibi minik bir adamın dilinden anlayabilecek birisi varsa o da kesinlikle Cadha’dır.”

Minik David, sanki anlıyormuş gibi Rob’un çaresiz susturma çabasına kısa da olsa yanıt vermiş, ilgiyle genç adama bakıyordu.

Yaklaştıkları Lord'un kucagındaki şalla konuştuğunu duyan Cadha ve Donel, duraksayarak birbirlerine baktılar. Cadha, Rob'un sütannesiydi. Genç adamın çocukluk yıllarından bu yana, her zaman yanı başında görmeye alıştığı bir yüzdü. Uzun yıllar boyunca onunla ilgilenmiş ve büyümesini izlemişti.

Cadha, ince uzun bir bedene sahipti. Kadın, huysuz bir görüntü çizerken Donel kısa, yuvarlak bedeni ve beyazlaşmış saçlarıyla çok daha sevimli görünüyordu.

"Aklını kaçırmadığını söyle!" diyen Cadha, öfkeli birkaç adım attı. "O melun kadın, sonunda aklını kaçırmaya sebep olduysa onu ellerimle boğarım."

Onun bu tavrını çok sevimli bulan Rob gülümseyerek, "Aklımı kaçıracığım daha önemli konular var. Ama henüz zamanı değil," dedi.

"O zaman neden kucagina topladığın bu şalla konuşuyorsun?"

Genç adam, elindeki şal topunu kadına uzatırken, hafifçe araladığı kısımdan içindeki bebeği gösterdi. Yaşlı kadının şaşkınlık çığlığı, bebeği yeniden o bitmek bilmeyen ağlamalarına döndürmüştü.

"Aman Tanrım, Rob! Bu bir bebek!"

Rob, uzun yolculuk boyunca işkence çekmiş birinin yüz ifadesiyle, "Bilmiyor gibi mi görünüyorum? Saatlerdir onunla yolculuk yapıyorum ve bitmeyen ciyaklamalarını dinliyorum!" diye söylendi.

"Kimin bu bebek? Küçük bir bebekle ne halt ediyorsun? Yattığın fahişelerden birinin olduğunu söyleme sakın!" Cadha, lafını asla sakınmayan bir kadındı. Karşısında duran adamın lordu olması bile dilinin keskinliğini engelleyememişti.

Genç adam sert bir bakış atarken, "Susma ve dinleme nezaketini gösterirsen anlatacağım!" diyerek onun daha fazla konuşmasına engel oldu.

"Susmak mı? Gizlice bir haber gönderiyorsun ve bizimle burada buluşmak istediğini söylüyorsun. Geldiğimizde bir de ne görüyoruz? Kucagında bir bebek! Ne düşünmemi bekliyorsun?"

Yüce Tanrım! Bu kadın, her zaman bu kadar çok mu konuşurdu yoksa yaşlandıkça çenesi mi gevşemişti? “Birkaç dakika susmayı becerebilirsen Cadha, hepsini anlatacağım!” diye homurdandı Rob.

Donel, kadının kolunu tutarak, “Anlatmasına izin ver, kadın!” diye çıkıştı.

Cadha, azarlanmayı sindirememiş ama kabullenmiş bir şekilde suratını astı.

Rob, “Bu anlatacaklarım aramızda ve ölünceye kadar sır olarak kalacak. Hiç kimse ama hiç kimse bilmeyecek!” derken Cadha’nın konuşmak için harekete geçtiğini görünce, “Sadece biraz sabret, anlatacağım!” diyerek susturdu.

“Bu bebek sizin torununuz...”

“Aman Tanrım, Forbia’nın çocuğu mu? Neden bizim haberimiz yok!”

Bir defa daha Cadha’nın acı çığılığı, genç adamın devam etmesine izin vermedi. Rob bıkkınlıkla eliyle burun kemerini sıkıştırdı. Baş ağrısı yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı.

“Tanrı aşkına, kapat şu çeneni, kadın!” Donel, karısını omzundan silkeledi. “Forbia’nın çocuğu olsa bilirdik. Efendi Rob’u dinle!”

Yaşlı kadın, omzunu kocasının elinden kurtardı ve küskün bir şekilde Rob’a bakarak *devam et* anlamında çenesini kıpırdattı.

“Dediğim gibi... Kaleye geri döndüğünüzde herkese bu bebeğin kızınız Forbia’ya ait olduğunu söyleyeceksiniz. Forbia, kocasını kaybetti. Bu bebeğe bakacak gücü yok. Bu nedenle bir süreliğine size bıraktı.”

“Forbia’nın neden bizimle gelmediğini nasıl açıklayacağız?” diye sordu Donel.

“Çalışması gerekiyordu. Bir toprak sahibinin yanında işe girdi. Gerekli parayı biriktirdiği anda gelip çocuğunu alacak!”

Cadha, uzanıp bebeği kucaklarken, “Bu bebek kim ve neden bu kadar önemli?” diye sordu.

Rob, gerçeğin ne kadarını anlatması gerektiğini bilemeyerek onlara baktı. İkisine de güveniyordu. En ufak bir kuşkusu olsa bu-

raya çağırılmazdı. Ama gerçeği bilmeli miydiler, o konuda emin değildi.

“Bu bebek çok iyi korunmalı. Onun hayatı üçümüzden, klanımızdan ve hatta bütün İskoçya’dan bile önemli.”

Donel’in sesli aldığı nefese rağmen Cadha, herhangi bir tahminde bulunamamış görünüyordu.

“O... Bu... Bebek... David mi?” Yaşlı adamın sesi titrek ve korkak çıkmıştı.

Rob başını salladı. Cadha, “David de kim?” diye sordu.

Donel, karısının kulağına eğilip, bebeğin kim olduğunu açıkladığında, yaşlı kadından sadece hırıltılı bir şaşkınlık inlemesi duyuldu. Şimdi ikisi de Rob’a soru dolu gözlerle bakıyorlardı.

Rob, onlara gerekli açıklamayı yapmazsa bu bakışlardan asla kurtulamayacağını anlayarak, “Kral Bruce, bebeği bana emanet etti. Onu koruyabileceğimi düşünüyor. Bu bebeğin İskoç Kralı’nın tek vârisi olduğunun duyulması, Edward’ın iştahını kabartabilir. O nedenle kimliği gizli kalmalı...” diyerek sözlerini bitirdi.

“Onu korumak için hayatımızı ortaya koyarız. Sen merak etme, gözümüz gibi bakacağız!”

“Bundan eminim, Cadha...”

Rob, kadının bebeğe sevgiyle bakışını ve göğsüne bastırışını izlerken en doğru kararı verdiğini biliyordu. “Kaleye ayrı zamanlarda gireceğiz. Mecbur kalmadıkça, bebekle ilgili benimle bile konuşmayacaksınız!”

İkili, onaylama anlamında başlarını salladılar. Rob, otlamakta olan atına yürümeden önce, “Biraz oyalanın, kaleye giden yolu uzatın. Akşam karanlığında, kale kapıları kapanmadan önce giriş yapın. Böylece daha az dikkat çekersiniz,” dedikten sonra atına binerek kaleye yöneldi.



Pelerinin başlığını gözlerine kadar çeken Lindsey, kapısından girdiği kalenin kalabalığına bakarak, "Lanet olası İngilizler!" diye söylendi.

Yanından geçip giden kırmızı üniformalı askerler bu çelimsiz, eli yüzü çamur içindeki oğlan çocuğuna dikkat etmiyorlardı.

Bağcığı gevşemiş pantolonunu çekiştiren Lindsey, atının yularını tutarak yürümeye devam etti. Bakışını yerden kaldırmadan, daha önce de defalarca geldiği bu İngiliz Kalesi'nin ara sokaklarında ilerliyordu. Yönünü bulmak ya da hedefindeki yere ulaşmak için çevresine bakmasına gerek yoktu çünkü bu kalenin her köşesini tanıyordu.

Grier'in meyhanesinin olduğu sokağa saparken duvar dibinden gitmeye özen gösterdi. Birilerinin dikkatini çekerek başına bela almaktan kaçınıyordu. Ve burada bir İskoç olarak bulunduğu göz önüne alınacak olursa belanın tam içinde olduğu varsayılabilirdi.

Önünde durduğu taş binanın içinden taşan gürültüye yüzünü buruşturdu. İngiliz askerleri boş olan her anlarını bu meyhanede geçiriyorlardı. Atını girişin sağında duran direğe bağlarken, açılan kapıdan fırlayan iki sarhoş ayaklarının dibine yuvarlandı. Birbirine attıkları yumruklar pek isabet edemese de yine de bir hayli hırpalanmış görünüyorlardı. Meyhanenin ahşap kapısı yeniden açıldığında yerde debelenen ikili başlarını çevirdiler.

Kapıda duran önlüklü iri yarı adam, "Bir daha buraya gelerseniz ikinizin de derisini yüzerim!" diye bağırdı. Söylediğini yapacak kadar hiddetli ve güçlü görünüyordu.

"Para kazanmak için bize ihtiyacın var!" Sarhoşlardan daha cesur olan yerden kalkmaya çabalarken homurdanmıştı. Ve bu homurdanma kapıdaki iri adamı daha da kızdırmıştı.

"Sizden aldığımın beş katını kırdıklarınızı yenilemek için kullanıyorum. Bu nedenle ya adam gibi içkinizi içersiniz ya da defolup gidersiniz!"

Meyhanenin sahibi olduğu anlaşılın adam, söyleyeceklerini bitirmiş içeriye girmeye hazırlanıyordu ki Lindsey'i fark etti. Kalın kaşları çatılırken kahverengi gözleri ince birer çizgiye dönüştü.

İri elini uzatıp, kalın parmağıyla kızı işaret ederek, "Sen çocuk! Bir daha buraya gelme demiştim! O ince bacaklarını kırmadan önce sen de defol!" diye kükredi.

"Grier!"

"Defol dedim!" diyen adam içeriye girip kapıyı çarptı.

Lindsey, yerde yuvarlanan adamlardan uzak durmaya çalışarak meyhane sahibinin girdiği kapıyı itti. İçerideki havaya sinmiş olan ucuz viski ve şarap kokusu nefes almayı güçleştiriyordu. İngiliz askerlerin sarhoş olup sıkıntı attıkları bu mekânı bir İskoç'un işlettiğine kim inanırdı?

Lindsey, arka kapıya yönelen Grier'in peşinden yürüdü. Adamın girdiği barın arkasındaki küçük bölmeye genç kız da kendini attı. İçki stoklarının bulunduğu dar alanın büyük bir çoğunluğunu Grier kaplamıştı.

Adam, geri dönüp kapıyı hırsla çarptı. "Sana bir daha buraya gelmemeni söylemiştim!"

Lindsey, dar ve loş alanda daha da korkutucu görünen adamdan uzaklaşmaya çalıştı. "Ben de yeniden geleceğimi söylemiştim!" dedi cesur bir tavırla.

"Sen aklını kaçırmışsın! Burada bir Irvine'nin, hem de dişi bir Irvine'nin olduğunu duysalar ne yaparlar dersin?"

Lindsey, acınası bir gülümsemeye gözlerini kırıştırdı. "Ama öğrenmeyecekler, değil mi Grier?"

Adam, iri burnunu kıpırdatan öfkeli nefesini kıza doğru soludu. "Bir gün fark edecekler. İşte o zaman kendi başını belaya soktuğun gibi beni de yakacaksın!"

Kızın gözlerinde tehdit dolu bir ışık yanıp söndü. "Sen söylemediğin sürece kimse bilemez!"

Grier bu imayı anlamazdan gelerek, "Kendini kandırıyorsun! Bir gün fark edilecek!" diye homurdandı.

"O zaman dua et de bir an önce gelsin!"

Onun inatçı çenesini kaldırışına ve cesurca konuşmasına bakan adam, "Gelmedi, belki de hiç gelmeyecek. Bunu kabullen ve git

hayatına devam et!” diyerek ikna etmeye çalıştı. İskoç bir kadının bir İngiliz’i neden aradığını ya da beklediğini bilmek istemiyordu. Zaten yeterince zor bir hayatı vardı. Bir de bu işgüzar kızın sorunlarıyla uğraşamazdı.

“Aylar önce geleceğini söylemiştin!” Lindsey, öfkeli çıkışının dışarıdan duyulmasından korkarak sesini kıstı. “Gelmesi gerekiyordu!”

“Kral, son anda onu bu görevden azletmiştir. Belki başka bir kaleye atanmıştır.”

Öfkeli yeşil gözler hırsıyla parladı. “Böyle bir şey olabilir mi? Hangi kaleye atanmıştır? Bana isim ver!”

“Sen delisin! Gerçekten delisin!” Adam söyleyecek başka bir kelime bulamayarak elini çaresizce salladı.

“Grier, senden istediğim küçücük bir bilgi... Lütfen ne biliyorsan bana anlat!” Kızın yalvaran bir tarzda çıkan sesinden etkilenmemeye kararlıydı ancak bu ses ve bu yeşil bakışlar bir araya gelince öldürücü bir etkisi vardı ve Grier istemeyerek de olsa yumuşuyordu.

Bölmenin sıcak havasından bunalan Grier, önlüğüyle alnını kuruladı. “Herhangi bir bilgi yok. Bildiğimi sana anlattım. Birkaç ay önce yeniden bu kaleye atanacağını söylediler ama henüz gelmedi. Dediğim gibi başka bir kaleye atanmış olabilir. Belki de Edinburgh’ta kalmaya karar vermiştir. Malum, savaş hazırlıkları için toplanan orduda komutana ihtiyaç var.”

“Bir şeyler öğrenirsen bana söylersin, değil mi Grier?”

“Sürekli buraya gelerek başından olacaksın, böylece bu bilgiye de ihtiyacın kalmayacak!”

Adam kızgınlıkla söylenirken Lindsey ona yaklaştı. “Öğrenirsen bana söyleyeceksin, değil mi?”

“Buraya gelme Lindsey!”

“Sen istediğim bilgiyi verinceye kadar geleceğim.”

“Bildiklerimi anlattım!”

Genç kız, daha fazla bu dar ve sıcak alana katlanamayarak ka-
pıya uzandı. "Yine geleceğim. Bu arada işime yarar bilgiler edinsen
iyi olur. Yoksa her hafta seni rahatsız ederim."

Dışarıya çıkan Lindsey, onun arkasından birbiri ardına ettiği
küfürleri duyabiliyordu. Grier sonunda istediği bilgileri verecekti.
Alayla gülümseyen dudakları meyhaneden çıktığı anda hoşnutsuz
bir ifadeyle büzüldü.

Bir gün bu kaleden eli boş dönmeyecekti. Bunun için yemin
etmişti. Verdiği söze sonuna kadar sadık kalacaktı.



BÖLÜM 5

Sabah tan yeri ağarırken talim alanındaydı genç adam. Çevresi savaşçıların kaldığı barakalarla çevrili geniş alan, kılıç sesleri ve haykırışlarla inliyordu. Bedenleri terle parlayan adamların sanki bir savaştaymış gibi acımasız saldırıları dışarıdan bakan birini korkutabilirdi ama Rob için izlemekten asla bıkmayacağı bir görüntüydü. Göğsünü gururla kabarttıklarından habersiz savaşçılara karşı kılıcını sallarken en ufak bir zayıflığa tahammülü yoktu. Genç adama bağlı bu savaşçılar, lordlarının bu meydanda en az onlar kadar çok çalıştığını görerek bu acımasızlığa tahammül ediyorlardı.

Çenesinden akan teri elinin tersiyle silerek kılıcını indirdi. Adamlarına devam etmelerini işaret ederek atların eğitildiği alana yürüdü. Savaşta yedek atlara ihtiyaçları olacaktı. Klan Keith, süvarileriyle ünlüydü. Bu küçümsenmeyecek ün, adanın kuzey ucunda herkesçe bilinirdi.

Çevresi çitlerle çevrili çayırılıkta koşan atlar, uzun bacakları ve güneş altında parlayan yeleleriyle göz alıcıydı. Birkaç ay önce dağlara yaptıkları uzun bir gezi sonunda rastladıkları sürü, Rob ve adamlarının iştahını kabartmıştı. Asil siyah bir atın liderliğindeki sürü onları umduklarından daha çok zorlamıştı ama sonunda burada, genç adamın ahırındaydılar.

Gelişmelerden memnun kalarak ve rahatlayarak kahvaltı yapmak için kaleye döndü.

Kardeşi Sloan'ı salonda kahvaltı yaparken buldu. İnce bedenine rağmen masanın üzerindeki yiyeceklere her şeyi silip süpürmek istemiş gibi saldırıyordu. Kapıda bir süre duran genç adam, kardeşinin kahvaltı yapışını izledi. Boy olarak Rob'dan biraz daha kısaydı. Genç adamdan daha açık renk saçlara ve daha koyu renk gözlere sahipti. Saçları kulak hizasında bitiyordu.

Avuçları, bu gür ve dalgalı saçları şefkatle karıştırmak için kaşındı. Gözünde hep korumaya çalıştığı küçük bir çocuktan Sloan. Ailesinden kalan bir tek o vardı. Yaşadığı müddetçe de koruyacaktı.

Dün habersizce ortadan kaybolduğundan bu yana görmemişti kardeşini. Bruce ile olan gizli görüşmelerini suikast tehlikesine karşı kimseye söylemiyordu. Buna kardeşi de dâhildi.

Sloan, ağabeyinin gelip masaya yerleşmesini izlerken, kıtlıktan yeni kurtulmuş bir kurt yavrusu kadar aç bir şekilde yiyeceklere saldırmaya devam etti. Rob'dan daha önce talim alanındaydı. Sarf ettiği efor ve açlık güçten düşmesine neden olunca iç kaleye dönmüştü.

"Sana da günaydın Sloan!" diyerek alayla konuşan Rob'a, dolu ağızıyla cevap verse de ne söylediği anlaşılmamıştı.

Ekmeğe uzanan genç adam, "Vereceğim haberi duyduktan sonra bu kadar iştahlı olacağını sanmıyorum," dedi. Sloan'ın bu şekilde kullanılması aslında genç adamı üzüyordu. Geleceğin ne getireceğini bilmediği için, yalan da olsa, bu nişanın onu incitecek bir duruma dönüşmesini istemiyordu. Bu endişesinin en büyük nedeni ise Irvine'nin kızının durumuydu. Sloan bu bir yıl içinde onurundan ve gururundan olabilir, yaşayacağı aşağılamayı kaldıramayabilirdi.

Sloan, lokmasını yutmaya çalışırken, "Neymiş haberin?" diye sordu ya da Rob öyle olduğunu düşündü.

Düşüncelerini kendine saklayan ve "Çok mutlu bir haber, sevgili kardeşim," diyen genç adam, bıçağını ekmeğe saplarken, "Evleniyorsun!" dedi.

Dolu olan ağızına hâlâ peynir tıkmaya çalışan Sloan'ın eli havada kalırken gözleri sonuna kadar açılmıştı. Ağabeyinin gözlerinden bir ton koyu olan gözlerinin çevresi kızardığında, onun nefes

alamadığını ve lokmaların gırtlığında kaldığını anlayan Rob yerinden fırladı. Kardeşinin sırtına indirdiği yumruk, Sloan'ın gırtlığına kadar dolu olan yiyeceklerin masaya püskürmesine neden oldu.

Nefes almaya çalışan Sloan, deli gibi öksürürken rengi kırmızıya dönmüştü. Lanet İngilizlerin üniforması kadar kırmızı görünüyordu. Yeniden yerine yerleşerek arkasına yaslanan Rob, onun kendini toparlamasını bekledi.

Kardeşi nefes alabildiği ilk anda, "Ağzımda yemek varken böyle pis şakalar yapma bir daha!" diye hırladı.

Bıçağını böreğe batırıp ağzına götüren ve "Şaka olduğunu mu sanıyorsun?" diyen Rob, sorusunun aksine şakacı bir sesle konuşmuştu.

"Ne sanmamı bekliyorsun, bilmiyorum sevgili ağabeyciğim ama hiç inandırıcı değilsin."

"Biraz önce ölümün eşiğinden dönen adam mı söylüyor bunu?" İnanmadığını belli eden bir şekilde tek kaşını kaldırarak kardeşine bakarken bu yüz ifadesinin onu sinir edeceğini biliyordu.

"O şaşkınlıktandı!" diyen Sloan'ın yüzü hâlâ kırmızıydı.

"Eminim, hiç korkmamışsındır." Evliliği bir pranga olarak gören erkeklerin kâbusu tam da bu konuşmaydı. Onları böyle düşündükleri için suçlayamazdı Rob. Sonuçta kendisi de çelikten prangalara mahkûmdu ve yakın gelecekte kurtulabilecekmiş gibi görünmüyordu.

"Sen evlilikten korkuyorsun diye herkesin korktuğunu mu sanıyorsun?" diyerek tam da düşündüklerine atıfta bulunan kardeşine doğru eğilerek, "Ben evliyim, biliyorsun değil mi?" dedi alaycı bir sesle.

"Gerçek olmayan ve seni ciddi hanımlardan koruyan bir evlilik!"

"Kurtulmaya çalıştığım bir evlilik olsa da..." Genç adam sözünü yarım bırakarak geniş omzunu silkti. Karısıyla arasındaki bitmek bilmeyen mücadeleyi düşününce içi kararmıştı. "...yine de evliyim."

Onu köşeye sıkıştıran Sloan hain bir sırıtıyla, “Ama kurtulamadığın bir evlilik...” dedi. “Cehenneme dönen hayatının tek eğlencesi benimle alay etmek... Bari sıkıntını giderebildim mi?”

Rob, elindeki bıçağı bırakıp arkasına yaslandı. Sloan’ın keyifli yüz ifadesini donuk bakışlarla karşılayarak, “Ben ciddiyim, Sloan...” derken sesi de ciddiyetini vurguluyordu.

“Hangi konuda?”

“Evlilik konusunda... Bruce’den gelen emir seni evlendirmem yönünde... Hatta bu konuda kesin emir bile verdi.”

Sloan, durumun ciddiyetini kavrayamamış olmalıydı ki gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki karşısında oturan ağabeyinin kendisine eşlik etmediğini dakikalar sonra fark edebildi.

Gülüşü hâlâ dudağındaiken, “Bu şakayı uzun süre düşünmüş olmalısın. Bruce’yi de bu işe alet ettiğine göre gerçekten de iyi düşünülmüş bir şakaya istediğin tepkiyi vereceğimi sandın. Yanıldın, ağabeyciğim. Git, bu abartılı şakalarını adamlarına yap!” dedi.

“Irvine’nin kızıyla evlenmeni istiyor. Hayır, yanlış söyledim, emrediyor!”

“Şimdi kesinlikle emin oldum!” Ağabeyinin kaldırdığı kaşlarıyla sorduğu soruya, “Şaka yaptığına emin oldum. Irvine’nin kızı yok ki! Yani var ama yok! Küçük bir kızı olduğunu biliyorum...” diye cevap verdi.

Ağabeyinden bir cevap gelmeyince ses tonu yavaşça düştü. “Bir de aklını kaçırmış bir kızı olduğu söyleniyor. Dedikodulara göre çıldırmış, zavallı bir deliymiş. Bütün kale, annesi ve babası da dâhil herkesi korkutuyormuş.”

Rob, zavallı kardeşinin yüzünden geçen değişken ifadeleri izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Sloan’ın ne zaman ikna olduğunu yüzünden anbean izleyebiliyordu. Yüzüne yerleşmiş kırmızılık yavaşça yok oldu ve yerini beyaz bir renge bıraktı. Göz bebekleri ise irileşerek sanki bütün yüzünü kapladı.

“Saçmalama! Bruce, o deli kızla mı evlenmemi istiyor? Siz aklınızı kaçırmışsınız! Asla olmaz! Beni duyuyor musun? Asla dedim!” Her kelimenin üzerine bastırarak konuşmuştu.

“Evlenmen gerekmez,” diyerek belirsiz bir cevap verdi genç adam.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir yıl nişanlı kal! Süre dolunca bu evliliğin olmayacağını söyleriz.”

Sloan hâlâ şüpheliydi. Kaşını kaldırarak, “Amacımız ne peki?” diye sordu.

Çocuksu bir yüzle ve çocuksu bir saflıkla sorulan bu soruya gülmek istese de kendini engelledi Rob. “Irvine’yi sindirmek... Bir aptallığa kalkışmasını önlemek... Sınır güvenliğini sağlamlaştırmak...”

“Yıl sona erince yeniden başa döneceğiz,” diye nasihat veren bir sesle konuşan Sloan haklıydı.

“Bruce, savaşa odaklanmamızı istiyor. Daha sonra Irvine’yi çıktığı inine geri döndürebiliriz.”

“Bu teklifi kabul etmenin, o Deli Leydi’nin buraya gelmesi demek olduğunu hatırlatabilir miyim? Kalede deli bir kadının dolaştığını düşünsene, bütün çalışanlarımızı kaybedebiliriz.”

“Abartma, odasından çıkacağını sanmıyorum.” Daha önce aklını kaçırmış biriyle hiç muhatap olmamıştı. Bu konuyla ilgili bilgi ve tecrübesi sınırlıydı. Ancak kocaman bir klanı yönetebiliyorsa bir kadına da, aklını kaçırmış da olsa, sözünü geçirebilirdi.

“Emin misin? Akli dengesi bozuk olan bir kadına istediklerini yaptırman o kadar kolay olmayabilir.”

“Kuleyi tamamen ona tahsis ederiz. Gerekirse peşine birini tatar, kimseyi rahatsız etmemesini sağlarız.”

“O kadar kolay mı?”

Kahvaltısını bitiren Rob ayağa kalktı. “O kadar kolay. Sadece kimin efendi olduğunu görmesini sağlamak yeterli olacaktır.”

Sloan’da iştah kalmamıştı. Ağabeyine uyararak sandalyesini itip kalktı. “Ne zaman kopacak bu kıyamet?”

“Haber gönderelim. Birkaç hafta içinde Irvine’yi ziyaret edelim. Bakalım ne diyecek?” dedi Rob.

Acıklı bir ifadeyle, kabullenmiş bir bakış atan Sloan, kapıya yönelen ağabeyinin peşine takıldı. “Kolun nasıl?”

“İyi...” diye kısaca cevaplarırken aklına onu kurtaran kadın gelmişti. *Neden adamları öldürdükten sonra kendini tanıtmadan uzaklaşmıştı? Onu nasıl bulacaktı?*

“Nereye gidiyorsun?”

“Şu öldürülen adamların kimliğini öğrenmeye...”

“Sana söylemeyi unuttum. Birileri yeniden saldırıda bulundu.” Aniden duran ağabeyine çarpmasına ramak kala Sloan da durdu. Geri dönen Rob’un gözleri kardeşini olduğu yere çiviledi.

“Ne demek yeniden baskın oldu?”

“Sen ortadan kaybolduğunda kale dışındaki birkaç eve baskın yaptılar.” Bruce’nin çağrısına cevap verdiğini bilmediği için ağabeyinin bu ortadan kaybolmalarına duyduğu kızgınlıkla konuşmuştu Sloan.

“Ortadan kaybolmadım!” dedi gıcırtilı bir sesle Rob. “Zarar çok mu?”

“Birkaç koyun çalmışlar, iki ahırını yakmışlar. İzleri takip ettik. Irvine sınırından geçiyor.”

“Irvine mi yaptırıyor?” Bu düşünce çok can sıkıcıydı. Aynı zamanda işleri de karıştıracaktı.

“Neden belası başına dert alsın ki? Karşılığını fazlasıyla alacağını biliyor.”

“Bile bile sınırimızı ihlal ediyorsa amacı ne olabilir?” Bu soru, kardeşinden çok kendi kendine bir mırıldanmaydı.

“Bruce’den kesin emir almışken sadece belasını arıyor olabilir. Bana kalırsa çok istediği bu belayı bizzat kılıcımızla ona ikram edelim.” Sloan’ın sesinde bu nişan olayından kurtulmayı düşündüğünü belli eden bir sinsilik vardı.

“Olmaz! Bruce’nin bu konudaki emri kesin! Klanlar arasında hiçbir sorun yaşanmayacak!”

Dış kapıdan çıkarken kardeşine, "Gidip şu izleri kontrol edeceğim. Sonrasında ise talim alanında olacağım. Sen de bu arada Irvine'ye haber gönder!" dedikten sonra merdivenleri seri adımlarla indi.

Ahırlara yönelen ağabeyini bir süre izleyen Sloan ise geri dönüp Irvine'ye yazacağı mektup için çalışma odasına çekildi.



Lindsey, Grier'le görüşmesinden memnun olmayan bir yüzle kaleye döndü. Uzun süredir bekliyordu ve artık sabrının sonuna gelmişti. Hissettiği sorumluluk omuzlarında ağır bir yüke dönüşmüştü. Adamın yeniden sınır karakoluna atanacağını öğrendiği andan itibaren haftada bir kez Grier'i görmeye gidiyordu. Beklemek kızı asabileştiriyordu. Bunu ona da yansıttığının farkındaydı ama kendini engellemiyordu. Adamın hiçbir suçu yoktu. Sadece Lindsey'e olan can borcunu ödemeye çalışıyordu.

Onun gibi bir adamın genç bir kıza borçlu olduğunu düşünmek komikti. Grier bu konuyu çok ciddiye alıyordu. Adam, köy meydanında İngiliz yanlısı olarak taşa tutulduğunda Lindsey de oradaydı. Koca bedeniyle saklanacak yeri olmayan adamı bariz bir linçten kurtarmıştı. Kalabalığın ayaklarına yönelttiği oklar onların geriye çekilmesini sağlamıştı. Bu arada da Grier köyden çıkabilmişti.

Atını ahıra bıraktıktan sonra sert adımlarla odasına çıktı. Pelerini yatağın üzerine fırlatıp attı. *Bir yolu olmalıydı ama ne?* Peşine düştüğü adamın avuçlarından kayıp gitmesine zaten öfkeliydi. Çok oyalanmıştı çok... Ona ulaşabilecek durumdayken işini bitirmeliydi.

Zayıflığına isyan ederek çizmelerini çıkardıktan sonra kızgınlıkla kendini koltuğa bıraktı. "Sen bir aptalsın, Lindsey! Aynı zamanda korkaksın da... Bu işi o zaman halletseydin, Tara şimdi rahat uyuyor olacaktı!"

Kapıdan giren Dallis, "Çevrende kimse yokken de kendi kendine konuştuğuna göre, gerçekten de aklını kaçırıyor olmalısın," dedi. Kucağındaki yıkanmış çamaşırları yatağın üzerine bırakarak katlamaya başladı. "Canın bir şeye sıkılmış..."

Jennifer Royce

Lindsey, "Evet, kızgınlım!" diye mırıldandı. Kendine, babasına, bulamadığı adama kısaca bütün dünyaya karşı kızgınlık doluydu.

"Kime kızgınsın?" diyen kadının sorusunu kısaca, "Kendime..." diye yanıtladıktan sonra doğrulup tuniğini ve pantolonunu çıkardı. Gömleğini de çıkarıp fırlattıktan sonra dolaba yöneldi.

"Kendine kızgın olmanın bir sebebi var mı? Yani bana açıklayacağın bir sebep..."

Dolaptan çıkarttığı gösterişsiz gri elbiseyi başından geçirirken, "Bilmesen daha iyi..." dedi. Sırrı kendinde kalmalıydı. Hayatına bakacak olursa sırlardan örülü bir kafese benziyordu. Her yeni sır bu kafese biraz daha mahkûm oluyordu. Alıştığı bu kısır döngüden kurtulacak bir çözüm yolu da yoktu. Ebediyen debelenip duracaktı.

"Kime göre iyi? Sana göre mi, bana göre mi?"

Karamsarlığından sıyrılan Lindsey, yeşil gözlerinden taşan müzik pırıltılarla kadına yaklaştı. Uzanıp yanağını mıncıklarken, "Bak sen, kelime oyunları bir şeyler öğrenmeye çalışıyor," dedi.

Dallis onu uzaklaştırmak için eline vurdu. "Çekil, sırnaşık şey!"

"Sen de kendini hiç sevdirmiyorsun!" diyerek somurtan genç kız arkasını döndü.

Eğilip saçını kabartabildiği kadar kabarttıktan sonra yanmayan şömineye yaklaştı. Emekleme pozisyonu alıp elini bacaya soktu. Herkesi daha fazla korkuttuğunu fark ettiği bu yeni alışkanlığıyla uğraşırken, çamaşırları katlayan Dallis dikkatle kızı izliyordu.

Genç kız, kurumlanmış elini yüzünde gezdirdi. Özenle yaptığı işi bitirdiğinde yüzü simsiyah olmuştu. Dönüp dadısına baktı. "Nasıl oldum?"

"Küllükte eşelenen beyaz bir tavuk kadar siyah ve pis..." dedi kadın kınayan bir sesle.

Kahkaha atan Lindsey yerinden kalktı. "Demek ki amacıma ulaştım!"

Dallis, bu hoş gülüşü sık sık duymayı ne kadar çok isterdi. Ama yıllardır ondan duyabildiği o delice kıkırtılar dışında normal hâlini

çok az görebiliyordu. O da ancak bu odanın sınırları içinde olabiliyordu.

Dallis, bilmesine rağmen, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sıkıldım. Kaleden uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Babanın bu konudaki emirlerini biliyorsun!"

"Bilmez olur muyum hiç! Aşağıya indiğimde, verdiği bu emirleri unutup beni uzaklaştırmak için nasıl çabaladığını bir görsen... Zavallı adam, kızının delice davranışlarını görmemek için kendine olmadık işler icat ediyor."

"Zavallı adam mı?"

"Evet, bazen onun için çok üzülüyorum. Düşünsene aklını kaçırmış bir kızın var. Ondan utanıyorsun ama kurtulamıyorsun da... Sonuçta evladını kaleden veya evinden atamazsın, öyle değil mi?"

"Evlendirip kurtulma umudunu da sen berbat ettiğine göre evet, zavallıya acıyabiliriz." Katladığı kıyafetleri çekmecelere yerleştirirken, "Asıl anneciğine acı. Zavallı kadın üzüntüden perişan durumda... Sana ulaşmaya çabalıyor, eski Lindsey'i geri getirmeye çalışıyor. Başaramayınca çöküntüye uğruyor. Kızının yaşıtları gibi evlenip mutlu olduğunu görmek istiyor," dedi nasihat eden bir ses tonuyla.

"Ah saçma!" dedi genç kız hırçın bir sesle. "O, sevgili kocası için üzülüyor. Çünkü Lordumuz beni klanlar arası statü için evlendiremedikçe deliye dönüyor. Annem de kocasına düşkün her kadın gibi ona destek olmaya çalışıyor. Beni kabul eden bir bunak bile olsa hiç durmaz, babamı destekler ve bir de bakmışsın, Lindsey evlenmiş. Mutluluğu kimin umurunda!"

"Seni anlamıyorum, Lindsey. Neden evlenmek istemiyorsun? Belki âşık olabileceğin birisiyle karşılaşırsan..." Ellerinde büyümüş olmasına rağmen Lindsey'in bu ketumluğu onu şaşırtıyordu. Yaptıklarını desteklemese de nedenlerini bilmek istiyordu. Belki o zaman ona hak verir ve mücadelesinde daha çok yardımcı olabilirdi.

“Tanrı korusun!” diyerek kadının cümlesini tamamlamasına izin vermedi Lindsey. “Şimdi gitmem gerek.”

“Ne zaman bu konu açılrsa kaçırıyorsun. Şimdi git bakalım. Kaçamayacağın zaman da gelecek!”

“Bunun için ölmemi beklemek zorundasın!” diyen genç kız kapıyı çarpıp çıktı.

Aşağıya inen merdivenlere geldiğinde, duraksayarak mermer tırabzanda elini gezdirdi. Aşağıya inmenin kısa yolu... Geçen denemesinde baş aşağı çakılmıştı. Bir süre baş ağrısıyla dolaşmak dışında kolay atlatmıştı.

Başarmak denemekten geçer. Ne kadar çok çabalarsan istediğin noktaya ulaşman daha kolay olur.

Tırabzana oturdu. *Yeniden deneme zamanı...*

Kaygan tırabzanda kendini ayarlayarak bedenini yavaşça aşağıya doğru bıraktı. Antreden geçen çalışanlar, kızın yapmaya niyetlendiği şeyi gördüklerinde telaşla kaçışırken, seyis Wallis o kadar da uyanık değildi. Şanssız adam üzerine doğru gelen, saçları çılgıncasına uçuşan simsiyah suratlı kızı gördüğünde, şeytan çarpmış gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

“Çekil!” diyen Lindsey’in çılgılığı bedeninden daha hızlı değildi. Zavallının üzerine uçan genç kız, kendini adamın göğsünde otururken buldu. Wallis, soluğu kesilmiş bir hâlde yerdeydi.

“Ne kadar şanslıyım!” diyerek simsiyah yüzünde yakut gibi duran dudaklarını büzdü genç kız. “Her zaman yumuşak bir zemin bulamıyorum. Senin burada olmana sevindim, Wallis.” Her şey normalmiş gibi adamın üzerinden kalkıp kapıya yürüdü.

Wallis ise gerçekten şeytan tarafından saldırıya uğramış âciz bir fâni gibi olanları anlamaya çalışıyor, korkudan tıkanan nefesini düzenlemeye uğraşıyordu.

Uşaklardan biri gelip yardım etmeseydi, uzun süre düştüğü noktada kalacaktı.



BÖLÜM 6

Erkekler, neden masum ve ağırbaşlı kadınlarla evlenmek gerektiğini düşünürken, haylaz ve baştan çıkarıcı kadınlara tutulurdu?

Bir ömür geçirmeyi düşündüğü kadın ne kadar sıkıcıysa o kadar makbul demekti. Ama *daldaki sulu bir elmaymış* gibi gözleriyle yediği kadın gibi olanlar, daha istek uyandırıcı ve daha heyecanlıydı.

Rob da tam şu anda izlediği nefis görüntüye *daldaki sulu bir elmaymış* gibi bakıyordu. İstek kısmına gelince pantolonunu zorlayan erkekliği bu konudaki kararını net bir şekilde ortaya koyuyordu.

Son yarım saattir izlediği kızıdan gözünü alamayan genç adam, burayı bir an perilerin bastığını düşünerek daha iyi görebilmek için gözlerini kısmıştı. Kızın üzerini soyunuşu, iç gömleğiyle kalışı ve kayalara tırmanıp bir deniz kızı gibi atlayışı, sonra sudan çıkışı hayatında izlediği en baştan çıkarıcı gösteriydi. Evet, hayatında hiç bu kadar ayartıcı bir gösteri izlememişti.

Su Perisi'ni saçında kırmızı bir çiçekle yeniden en tepede gördüğünde arzudan nefes alamaz hâle gelmişti. Kız kollarını kaldırdınca, ıslanmış iç gömleği göğsüne yapışarak gerildi. Muhteşem görüntü aklını başından almıştı. Artık daralan pantolonunun verdiği rahatsızlıkla yerinde kıpırdandı ve gözünü kırpmadan kızın suyla beraber şelaleden akışını izledi. Bedenindeki kan akışı tek noktaya toplanmıştı. Boğuluyormuş gibi hissettiğinde yaklaşık bir dakikadır nefes almadığını fark etti. İlk defa gördüğü bir kadına karşı verdiği bu tepkilerden dolayı şaşkındı. Ya da belki de o kadar uzun süre bir

çift göğüs ve uzun bacaklarla yakın zaman geçirmedeği için tamamen azmıştı.

Sınırı kontrolden sonra aradaki geçide yönelmişti ki suyun akışını bozan sesleri duymuştu. Birileri çığlık atarak suya atlıyordu. Merakına yenilip geldiği yamaçta işte bu gösteriyle karşılaşmıştı. Bu muhteşem manzarayı iyi ki sadece kendisi görüyordu. Adamlarının buraya geldiğini düşünmek bile içinde uyuyan kıskançlık şeytanlarını uyandırmıştı. Sadece kendisinin görebileceği efsunlu bir peri... Düşüncesi bile kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Bulunduğu nokta, çok fazla yüksek olmayan bir yamaçtı. Atının yularını bağlayıp olduğu yere oturdu. Hayatının en güzel gösterisini izleyen bir adam gibi zevkle seyretmeye başladı.

Kız, bıkmadan usanmadan şelalenin en tepesine tırmanarak atlıyor, zevk çığlıkları kayalara çarpıp su seslerine karışıyordu. O zevk çığlıklarını onun en derinlerindeyken atması için dayanılmaz bir istek duydu Rob. Gözünün önüne gelen, şelalenin kıyısındaki çimenlerin üzerinde çırılçıplak uzanmış kızın en derinlerine kendisini ittiği görüntü, olması imkânsızı başardı ve erkekliği daha da büyüyerek bir taşa dönüştü.

“Lanet olsun!” diyerek acıyla tısladı.

Peri ve deniz kızı karışımı bu varlık, Rob gibi bir adamı bile büyüüne hapsetmişti. Beş yıllık zoraki evliliğinden sonra kadınları ikinci plana atmış olan genç adamın bütün hayatı, klanı ve ülkesinin içine düştüğü buhrandı. Buna rağmen yeniden kayalıkları tırmanan kızı gördüğünde, sıklaşan nefesini fark ederek kendini kontrol altına almaya çalıştı. Toy bir delikanlı gibi bu görüntüyle boşalmak utanç verici olabilirdi.

Kızın şeffaf bir zara dönüşmüş iç gömleği, biçimli bedeninin her noktasını ortaya seriyordu. Avuçlarını dolduracak kadar şekilli kıvrımlarını, uzun bacaklarını ve gizemli kuytularının olduğu noktayı bile... Derin bir nefes alarak o bedene sahip olduğu, içinde gidip geldiği görüntüleri aklından silmeye çalıştı.

Acaba kimdi? Genç adamın klanındansa onu neden daha önce görmemişti?

Bu şelale, genç adamın toprakları içindeydi. Bir başka klandan olması imkânsız görünüyordu. En yakın klan Irvine Klanı'ydı. Ama arada yaklaşık iki saatlik bir mesafe vardı. Genç bir kızın bu mesafeyi yalnız katetmeye cüret edebilmesi mümkün değildi.

Derin bir nefes alırken duyduğu nal sesleriyle yerinden doğruldu. Bakışını kızdan zorlukla koparıp yamacın bitimindeki patikaya baktı. Yeniden şelaleden gelen sesle kaşları çatıldı. Onun burada olduğunun bilinmesini istemiyordu. Özellikle gördüklerini başkasıyla paylaşma düşüncesine katlanamadı. Gelen her kimse onu buradan uzak tutması gerekiyordu.

Karşılanmamış arzuların pençesinde kıvranarak ve atını bağladığı yerden çözerek sessizce uzaklaştı.



Gizlice girdiği topraklar, yüzlerce yıldır düşman olduğu bir klana aitti. Babasının her zaman söylediği sözler kulaklarında çınladı.

En iyi Keith, ölü Keith'tir.

Lindsey içinse hedefine koyduğu ve aradığı adamdan bir tık daha iyiydiler. Genç kız, sadece kendi durumuna odaklandığı için kalbinde bu düşmanlıkla ilgili herhangi bir duygu barındırmıyordu. Bu zamana kadar şelalesinin bulunduğu topraklar ve bu topraklara ait insanlarla ilgili önemseyebileceği düşünceleri olmamıştı. Sadece onlardan uzak duruyordu.

Bir Irvine'nin topraklarında olduğunu duysa Keith Lord'u ne tepki gösterirdi, merak ediyordu. Kırbaçlar mıydı ya da gözünü bile kırpmadan vurur muydu? Babasının ne tepki vereceğinden adı gibi emindi. Önce kırbaçlar, sonra da düşünmeden vururdu.

İşte bu nedenle hem babasının hem de Keith Klanı'ndan herhangi birisinin bu gizli kaçışları öğrenmemesi gerekiyordu.

Şelaleden uzaklaşırken Thor'un dizginini yönlendirdi, sonra hafifçe bıraktı. Zeki hayvan ne demek istediğini anlamış gibi ara patikaya saptı.

Yol, ara ara ağaçlar tarafından gölgeleniyordu. Bazen de ağaçlardan oluşmuş koyu yeşil tünellere dönüşüyordu. Atın rüzgârından dalgalanan çalılıklar çevreye nefis bir aroma yayıyordu. Yüzüne doğru uzanan dalları neşeyle iterek atı hafifçe mahmuzladı.

Thor, yolun sonundaki açıklıkta aniden durarak şaha kalktı. Onu sınavan hayvanın bu hareketini, "Seni şakacı şey..." diyerek karşılayan ve gülümseyen Lindsey, atın boynunu okşadı.

Geldiği açıklığın çevresi ağaçlıkla çevriliydi. Ve bu kalabalık yeşilliğin hemen arkasında dikkatli bakılmadıkça seçilmeyen bir baraka gözlerden saklanmıştı. Kulübe olmaktan çok, bir çocuğun ağaç dallarından oluşturduğu bir çadır gibi görünüyordu. Bir insanın yaşaması için elverişsizdi.

Üzerinden bir sıçrayışta indiği atı otlaması için serbest bırakan genç kız barakaya yöneldi. Nal sesini duymuş olan ve kapıda beliren ev sahibi, saçları ve sakalları birbirine karışmış yaşlı bir adamdı. Çukura kaçmış siyah gözleri kızın gelişiyiyle parlamıştı.

Yaşlılıktan ve zayıflıktan kamburu çıkmış olan adam, pejmürde ve zavallı bir görünüşe sahipti. Gülümseyen kız, "Merhaba Norris!" diye şakıdı.

Adam sadece dişsiz ağzını açarak garip bir ses çıkardı. Lindsey, klandaki herkes gibi, ona *dilsiz* diye hitap etmeyen tek kişiydi.

"Nasılsın?"

Norris, eğreti barakadan birkaç adım uzaklaşarak çevresini gösterdi. Bu, *gördüğün gibi her şey aynı* demektir. Lindsey, barakanın hemen yanındaki ağacın altına oturdu. Elini yere vurarak, gelip oturmasını işaret etti. Yaşlı adam, kızın isteğine uyararak yanına oturdu.

"Bir ihtiyacın var mı Norris?"

Adam başını olumsuz anlamında salladı.

"Bugünlerde seni görmüyorum. Hasta mıydın?"

Norris kolunu kaldırıp, güçlü olduğunu vurgularken gülmüş ve dişsiz ağzı ortaya çıkmıştı.

"Hasta değilsen neden kaleye gelmiyorsun? Yemek zamanı senin orada olduğunu görmek istiyorum."

Yaşlı gözler, buruk bir ifadeye bürünürken adamın çenesi titredi. Lindsey, onun insanlardan neden uzak durduğunu biliyordu. Derdini ifade edemeyen bu adamı acımasızca rencide edenleri tek tek vurmak istiyordu. Bütün insanlar, dünyadaki en akıllı varlık kendileriymiş gibi davranıyordu. Bencillikleri dışında kalan zavallıları da ya deli ya da sakat olarak görüyordu.

“Biliyorum, yaşlı dostum. İnsanlar kendilerinin dışında olana karşı kör ve acımasız! Deli olmak veya dilsiz olmak kolay sanki... Biz de onların normal hâllerine alışmaya çalışıyoruz. Bilmiyorlar ki asıl yadırganması gereken onlar. Her güne pırıl pırıl bir zekâyla başlamak zor olmalı. Sonra çevresindeki insanları görmek, onlara bağlı olmak, istemediğin sorumlulukları taşımak, hep akıllıca konuşmak ve sorulara doğru cevaplar vermek yorucu değil mi sence de?”

Norris, garip ve boğuk bir sesle güldü. Pençeye benzeyen, uzamış kirli tırnaklı ellerini zayıf dizine vurarak gülmesine, Lindsey de gülümseyerek katıldı.

“Gülme! Doğru söylüyorum. Akıllı olmak da zor olabiliyor. Bak babama, hiç derdi bitmiyor. Bir de bana bak!” Sesli bir şekilde güldü. “Özgürüm, mutluyum, en önemlisi huzurluyum.” Yaşlı adamın kemikli omzuna dokundu. “Kendine bir bak! Sadece kendinden sorumlusun. Bu çok güzel...”

Norris, kaldırdığı ellerini hareket ettirerek, işaretle bir şeyler anlatmaya başladı. Lindsey, burnunu sevimli bir tavırla kırıştırıp gözlerini devirdi.

“Teşekkür ederim ama ben deliyim!” Norris başını itiraz anlamında sallayınca, “Bu durumu herkesin bilmesi gerekmez. Aramızdaki sırrı saklayacağına güveniyorum. Evet, bu delilik benim tercihim. Bundan da memnunum,” dedi.

Adam, kızın bu kararına kızgın bir şekilde homurdandı.

“En güzel yanı ne biliyor musun Norris? Deliliğimin zamanını ben belirliyorum. İstedğim zaman normal bir kadına dönüşebilirim. Bu da bana sınırsız bir hareket alanı sağlıyor.” Yerinden kalktı. “Gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olduğunda gelip beni bul, olur mu?”

Jennifer Royce

Ayrıca yemek saatinde kaleye gel! Zayıflamışsın. Daha iyi beslenmen gerek!"

Gitmeye hazırlanırken barakanın arkasından çıkan hayvanı gördü. "Tiger, dostum!" diyerek sevinçle bağırdı. Hayvan, kızın üzerine atlayıp sevinçle yalarken, gıdıklanan Lindsey kahkahalar atıyordu.

"Ben de seni çok özledim!" Parmakları, onun yumuşacık kürkünde dolaştı. "Yaramazlık yapmıyorsun, değil mi?"

Onun yerine Norris başını sallayarak cevap verdi.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa başka bir çare bulabilirim, Norris..."

Adamın bu soruya cevabı da başını olumsuz anlamında sallamak olmuştu.

Tiger, bir süre kızla oynadıktan sonra gördüğü bir tavşanın peşinden uzaklaştı.

Lindsey de Norris'e veda ederek ayrıldı.

Birbirine benzeyen günleri farklılaştırmak için uğraşmak zordu. Bir hiç olarak doğduğu bu dünyada yer edinmeye çalışmak, varlığını kanıtlamaya uğraşmak, sonunda ise sadece hüsrana uğramak bir kadının yaşama amacı olmamalıydı.

Lindsey'i ayakta ve güçlü tutan şey verdiği sözdü. *Onu yerine getirdiğinde ne olacaktı? Amaçsız ve bomboş bir yaşama devam mı edecekti?*

Tara...

Neden yanımda değilsin? Neden beni bırakıp gittin?

Her şey; şu anki seçimim, yaşam şeklim senin gidişinle başladı. Ya sonra, ben ne olacağım?

Hayat, gelecekte beklenenlerle renkleniyordu. Bir umut taşımak, güne bu renklerle uyanmanızı sağlıyordu. Erkekler için basitti. Klanının geleceği, savaşlar, himayesindeki insanların huzuru, evde kendisini bekleyen eş ve çocuklar...

Ya bir kadının?

Gelecek için kuracađı yuva ve çocuklarla ilgili dūşleri yoksa sonraki yıllara ait hayal kurabileceđi hiçbir Őeyi de olmuyordu. Dūmdūz bir yol gibi... Manzarası yok, yolculuđuna heyecan katacak kıvrımları ve dōnemeçleri yok, sonunda ulařacađı ona ait bir yer yok...

Lindsey için hayat tam da bōyleydi. Sıkı sıkıya sarıldığı hedefi olmasa sabah kalkmak için sebebi olmayacaktı.

Kaleye girerken bu olumsuz duygularla dolu olması iēeride değişen havayı fark etmesini engelleyemedi. Atını bıraktıktan sonra girdiği evde de bazı farklılıklar vardı. Çalışanların telaşlı hareketliliği, babasının koridorları sarsan sesi, annesinin eteğini tutarak telaşla koşturması hiē ama hiē de gūzel Őeyler fısıldamıyordu Lindsey'e.

Merdivenden koşarak, hayır, uēarak inen Torin'i yanından geēerken yakaladı. "Neler oluyor, Torin?"

Çocuk, çelimsiz omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi.

Merdivenlerden gelen diđer ayak sesine ikisi birden dōndū. Kız kardeři Lona, dalgalı kumral saēlarını uēuřturarak geliyordu. Hedefinde kimin olduđu aēıkça gōrūlūyordu. Suēlu olan Torin de yakalanmaktan korkarak ve bileđini ablasından kurtararak fırladı.

"Torin!" diyerek çığlık atan Lona, son basamağa gelmeden ufaklık çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Onu bırakmamalıydın!" diyerek ablasına çıkışan Lona burundan soluyordu.

"Ne yaptı?"

"Çizdiđim bütūn resimleri karalamıř!"

Lona kızmakta haklıydı. Resimleri onun en değer verdiği Şeydi. Bu da demek oluyordu ki Torin'in başi büyük beladaydı.

"Yeniden çizebilirsin," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışan ablasına öfkeyle baktı. "Asla aynı olmayacak!"

"Biliyorum, aynısı olmayacak ama bu, onu öldürmeni gerektirmez."

“Gerektirir, böylece dünya baş belası bir yer cücesinden kurtulmuş olur!”

Lindsey, bu ikisi arasındaki didişmelerde taraf tutmaması gerektiğini çok uzun zaman önce öğrenmişti. “Kaledeki bu telaşın sebebi ne?” diyerek konuyu değiştirdi.

Lona, çevresindeki hareketliliğe bir göz atarak, “Keith Klanı’nın Lordu, babama ziyarete gelecekmiş. Sevgili babamız, sanki onu istemeye geleceklermiş gibi heyecanlı. Mektup eline geçtiğinden bu yana bütün kaleyi ayağa kaldırdı,” dedi burun kıvrarak.

Lindsey, bu heyecanlı koşturmacanın altında yatan sebebi merak ederek kuşkuyla baktı. “Keith Lordu’nun ziyaret sebebi neymiş? Onun bu topraklara ayak bastığını daha önce görmemiştim.” Aklına gelen düşünceyle gözleri açıldı. “Babam onu pusuya düşürmeyi düşünmüyordur umarım. Bu, bir kan davası daha demek olur.”

“O kadar da aptal değildir. Kendi ipini elleriyle çekmek istemez. Bruce’nin verdiği emre rağmen topraklarımız üzerinde bulunan Lord Keith’i öldürmek, ipin ucunda sallanması demek...” dedi kız kardeşi.

Lindsey, hayretle ona baktı. Lona, on iki yaşında bir kız çocuğu gibi değil de yetişkin biri gibi konuşuyor, yorum yapıyordu. Kendi sorunlarıyla boğuşurken kardeşleriyle ilgili bir şeyler kaçırdığı hissi rahatsız etti genç kızı. Merdivende duran ve burnundan soluyan kıza daha dikkatli baktı. Boy olarak Lindsey’e yaklaşmıştı. Ablasının dolgun kıvrımlarının aksine çok inceydi. Gözleri ise zeki pırıltılarla doluydu.

“Sen ne zaman böyle mantıklı cümleler kurmaya başladın?” derken gerçekten de sesinde meraklı bir tını vardı.

Lona’nın gülüşü ve parlak yeşil gözleri ne kadar zeki olduğunu vurguluyordu. “Tek kitap okuyan sen değilsin. Ayrıca bir aptal bile gözlem yaparak çıkarımda bulunabilir.”

Genç kız onun bu sözlerine gülümsedi. “Söyle bakalım, çok zeki küçük hanım. Babamın bu heyecanının sebebi nedir o zaman?”

Lona, gözlerini kısarak çalışanların koşturmacasını izledi. Ablasına dönerek, “Öğrenir öğrenmez sana söylerim!” diyerek uzaklaştı.

Lindsey, doğrudan sorabilse hiç durmazdı. Ama onun gibi yaptığı role sıkıca yapışmış birisinin mantıklı soruları kuşkuyu üzerine çekebilirdi. En iyisi Lona'dan gelecek bilgiyi beklemektir. Ya da Dallis bu konuda ona yardımcı olabilirdi.



BÖLÜM 7

“Edward’ın yaklaşık yirmi bin kişilik bir ordu topladığı söyleniyor.” Bruce, yaklaşan savaşa rağmen endişelerinden arınmış bir yüzle haritaya bakıyordu. Auslan ve Rob, sorularını dile getirmeden önce onun gereken açıklamayı yapacağını biliyorlardı.

İskoç ordusu sadece yedi bin kişiyken, yirmi bin kişilik İngiliz ordusuna nasıl karşı koyacaktı?

Britanya Adası’nı tek bir bayrak altında birleştirip İngiltere’yi adadaki tek hâkim güç yapmak, I. Edward’ın namıdiğer *Uzun Bacaklı Edward’ın* hayatı boyunca peşinden koştuğu idealiydi.

Akıllı bir yönetici ve tecrübeli bir komutan olan Edward, bu ideali doğrultusunda Galler’i fethetmiş ve İskoç soyluların korkulu rüyası hâline gelmişti.

Uzun ve istikrarlı saltanatı boyunca İngiltere’yi dönemin en önemli askerî güçlerinden biri hâline getiren Edward, saltanatı döneminde İskoçya’da başlayan ve kendisi için zorlukların doğmasına sebep olan İskoçların özgürlük savaşının önünü, 1305’te liderleri olan ve Özgürlük Savaşçısı olarak akıllara kazınan William Wallace’yi ele geçirerek ve idam ettirerek kesmişti.

Bu olaydan sonra İskoç topraklarını kesin olarak egemenliği altına alsa da burayı yönetmenin diğer fethettiği topraklardan daha zor olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Bu sırada İskoç bağımsızlık sancağını dalgalandırma sırası artık Robert Bruce’deydi.

O da tıpkı Wallace gibi bağımsızlık taraftarıydı ve İskoç soylularla çelişiyordu. Ancak sonraki politik şartlar, Edward'a sadakat yemini etmesini gerektirmişti. Bruce, daha sonra St. Andrews Piskoposu'yla birleşip Kral'a karşı durdu.

1306 yılında Bruce, taht için rakibi olan John Comyn ile bir kilisede buluştu. Aralarındaki konuşma tatsız bir noktaya gelerek şiddetli bir tartışmaya dönüştü. En sonunda hançerini çeken Bruce, Comyn'i oracıkta öldürerek İskoç tahtını sağlama aldı ve 27 Mart 1306'da taç giydi.

Yalnız ortada bir sorun vardı: İskoçya'yı yönetebilmesi için önce ona sahip olması gerekiyordu.

Uzun Bacaklı Edward, Comyn'in katillerini hain ilan ederek ölüm cezasına çarptırdı. Robert the Bruce aforoz edildi. Artık İskoçlara karşı daha sert tedbirler alması gerektiğine inanan Edward, İskoçya'yı kesin olarak kontrol altına almak amacıyla büyük bir orduyla sefere çıktı. Ancak henüz Carlisle yakınlarındayken hayatını kaybetti. Taht, Edward'ın oğlu II. Edward'a kaldı.

Güçlü, karizmatik, akıllı ve sert biri olan *Uzun Bacaklı Edward'ın* aksine II. Edward çok farklı biriydi. Kısaca babasına çekmemişti. İskoçyalılar da bu durum karşısında son derece mutlu olmuşlardı. Çünkü onun bir savaşı yönetebilecek kadar iyi bir general ve kral olduğuna inanmıyorlardı.

Gerçekten de oğul Edward, seferi devam ettirememişti lakin tek sebep bu değildi. Baba ve oğul arasında nahoş bir ilişki vardı. Oğul Edward, babasının ideallerini paylaşmıyordu. Bunun yanında başkente dönüp bir an önce taç giyme törenini yapma arzusundaydı. Aksi hâlde bir komploya kurban gideceğini düşünüyordu. Daha da önemlisi hazine bomboştu. Savaşa tapan bir adam olan I. Edward'ın Galler, İskoçya, Fransa ve Kutsal Topraklar'daki seferleri hazinede para bırakmamıştı.

Robert Bruce, 1306'da Edward yanlılarından aldığı birkaç yenilgi sonrası İrlanda'ya kaçmak zorunda kalsa da döndüğünde yeniden İngilizlerle savaşmaya başladı. Ortalık Robert'e kalınca o da var kuvvetiyle İngilizleri İskoçya'daki kalelerden bir bir çıkardı.

Kral Edward'ın meseleyi görmezden gelmesi de Robert'in işine yarıyordu.

Ancak bundan üç yıl sonra Edward, İskoçya seferine çıktı. Fal-kirk Muharebesi'nden önemli dersler çıkarmış olan Robert Bruce, bu seferler sırasında açık arazide Edward'ın karşısına çıkmak yerine korsan taktikleriyle düşmanı yıprattı. Sınırdan iç kesimlere kadar olan yerleri yakarak onları ikmal sıkıntısına soktu. II. Edward seferden eli boş döndü.

Takvimler bu tarihten beş yıl sonrasını gösterirken yani 1314 yılında İngilizlerin elinde kalan tek kale Stirling idi. Hem stratejik bir noktadaydı hem de kaybı İngiltere'nin itibarını sarsabilirdi. Robert Bruce'nin kardeşi Edward Bruce kaleyi kuşattı. Kuşatmada ilerleme kaydedilmeyince kale dizdarı Phillip Mowbray ile bir anlaşmaya vardı.

Buna göre bir sene içerisinde bir İngiliz ordusu gelmezse Mowbray kaleyi teslim edecekti. Robert bu anlaşmadan dolayı kardeşine çok öfkeliydi. İngilizler şimdi bir ordu hazırlayıp kuşatmayı kaldırmak için gerekli zamanı kazanmıştı. Edward, o güne kadar İskoçya üzerine sefere çıkacak en büyük ordulardan birini hazırlıyordu.

“Edward'ı nerede karşılamayı düşünüyorsunuz, efendim?”

Rob'un bu sorusuyla başını haritadan kaldırdı Bruce. “Bu savaşın yerini onun belirlemesine izin vermeyeceğim. Açık alanda öylesine büyük bir orduyu yenmemiz mümkün değil. İstedığımız noktayı belirleyip onun bize gelmesini sağlayacağız.”

Auslan, “Belirlediğiniz bu nokta Stirling mi?” diye sordu. Ömrü savaş alanlarında geçmiş her savaşçı gibi doğru tahmin yürütebilmesi Bruce'nin hoşuna gitmişti.

“Bannockburn Tepesi ideal. Ordumuzu Torwood'dan New Park'a nakledeceğiz. Ormanlık alanda düşmanın süvari üstünlüğünü kullanmasına engel olacağız. Ayrıca bu nokta, Bannock Deresi'yle kıyısı bulunan Stirling Kalesi'ne daha yakın. İngilizler, Stirling'e yardım ulaştırmak için bu dereyi aşmak zorundalar.”

Sözünün burasında Rob'a dönen Bruce, "Sana bağlı klanların bu zaman zarfında pottis¹ için kazık hazırlamalarını sağlamalısın, Rob. Bannock Deresi'nin iki yanına hazırlayacağımız pottisler için adam toplamaya başla! Üstlerini çimle kapattığımızda İngiliz süvarileri için mükemmel tuzaklar hâline dönüşecek. Kendi belirlediğimiz yerde bizim şartlarımızla savaşmaya mecbur kalacaklar," dedi ve eğildiği haritadan doğruldu. "Süvari birliğini New Park'ta konuşlandıracaksın. Sen ve adamların bizim kritik silahımızsınız."

Rob'un komutası altındaki *hobilar* denen beş yüz adet hafif süvari birliği, Bruce'nin kritik dediği savaşçılardı. Başlıca donanımları hafif zırh, kargı ve kılıç olan bu süvariler, atlarını İrlanda tarzı olan gem, eyer ve üzengi olmadan sürerlerdi. Bu, onlara stratejik manevralar yapmayı sağlar ve düşmanın hafif piyadelerini etkisiz hâle getirirdi. Bu nedenle Bruce, Rob'un süvarilerini stratejik bir noktada savaş alanına sürmeyi düşünüyordu.

"Savaş alanında en ölümcül silah, İngiliz ordusunun yayları..." diyerek haritada kırmızı okçuların olduğu kısmı işaret etti Auslan.

Evet, İngiliz ordusunun elinde ölümcül olan bir silah daha vardı. Yay... Uzun Bacaklı Edward'ın Galler seferinde görüp faziletine tamamen ikna olduğu okçular, artık İngiliz ordusunda daha fazla yer kaplıyordu. Galler'den getirtilen ve çoğunluğu okçu olan üç bin kişilik kuvvetin yanında İngiltere'nin dört bir yanında da okçular yetiştirilmişti. Bu da toplamda beş altı bin kişilik bir kuvvet demektir.

Porsuk ağacından yapılan bu yaylar, yaklaşık iki metre uzunluğunda ve menzilleri iki yüz metre olan etkili bir savaş silahıydı. Kaliteli zırhlara karşı yeterince delici değillerdi. Zaten İskoçların da pek zırh taşıdığı söylenemezdi. İskoç savaşçıların temel donanımı basit bir miğfer, deri yelek ve kalkandan ibaretti. Sıkışık düzende savaşan ve pek zırh taşımayan İskoçları bu okçularla avlamak çok kolaydı. Uzun Bacaklı Edward, Falkirk'te bunu büyük bir zevkle denemişti.

"Haklısın!" diyerek cevap veren Bruce, kendi savaşçılarını iki ırmağın kesiştiği alana doğru kaydırды. "Nehri geçmeye çalıştıklarında onları bu alana sıkıştırırsak okçuları da etkisiz hâle getirmiş 1 Pottis: Diz yüksekliğinde içi kazıklarla dolu çukur.

Jennifer Royce

oluruz. Dar alanda yayı kullanacakları yeterli menzilleri olmayacaktır.”

En ince detayına kadar düşünölmüş bu strateji mükemmel görünüyordu. Yalnız hâlâ bir sorun vardı. İngiliz ordusu, İskoç ordusunun yaklaşık üç katıydı. Bu da demek oluyordu ki o gün Bannock Deresi kıvıll akacak, cesetler toprağı kanla sulayacaktı.

Rob, asıl adıyla, nesilden nesile devam eden, ilk oğula aynı ismi verme gibi bir geleneğı sahip olan ailesinin koyduğı isimle Marischal Kontu Robert the Keith, Bruce'den ayrıldıktan sonra yol boyunca bu savaşın detaylarını düşünödü. Gözünün önünde canlandırdığı savaşta çok fazla kan ve ölü vardı.

Düşünceleri, savaşın sonunda İskoçların attığı zafer naralarıyla bölünüyordu. Kalbi, hiçbir zaman o savaştan yenilgiyle çıkacakları karamsarlığına kapılmamıştı.

Yapılacak çok fazla iş vardı. Bir an önce kaleye dönmeli ve hazırlıkları tamamlamalıydı.



İskoçya'da yaklaşık üç bin beş yüz göl ve göletçik olduğu düşünölmürse Lindsey içlerinde en güzelini bulacak kadar şanslıydı. Bu cennetten kimsenin haberdar olmaması inanılmazdı. Bu kanaate, bu zamana kadar hiç kimseyle karşılaşmamasından dolayı varabiliyordu.

Son bir atlayış yapan Lindsey, sırtüstü uzanarak mavi gökyüzünü izlediğı suyun soğukluğunu artık hissetmiyordu. Yakıcı güneş ısısı, soğuk suyla karışarak ılık bir hisle tenini sarıyordu. Mutlu bir iç çekişle gözlerini kapattı. Yanlara doğru açtığı kollarını arada bir kıpırdatmasa cansız olduğu düşünölebilirdi.

Son haftalarda sık sık tımarhanesinden kaçtığı doğruydu. Evdeki birazcık huzuru babası tarafından sökülüp alınmıştı. Büyük bir sabırsızlıkla gelecek misafirlerini bekleyen adam, bu ziyaretin neden önemli olduğunu bir sır gibi saklıyordu. Ne annesi ne Lona ne de Dallis bu konuda tek kelime öğrenebilmişlerdi.

Lindsey'e göre, aradaki düşmanlık ve kan davasından bıkan babası, bu ziyareti bir barış süreci olarak değerlendiriyor olabilirdi. Yaklaşan savaş esnasında bir de klanlar arasındaki bu kavgalar yıpratıcı olabilirdi. O zaman neden klan sınırına adamlar gönderiyordu? Bu soru, onun barış isteyen adam görüntüsünü bozuyordu. Babasının, Klan Keith'le ilgili her zaman bir planı olurdu. Nasıl olsa gelecek günler amacını ortaya çıkaracaktı.

Grier'den de bir haber gelmemiştı. Dolayısıyla geçirdiği günler genç kızı sıkıntıya boğuyor, nefes almasını güçleştiriyordu. Hayatına heyecan katacak bir şeyler bulmalıydı ama ne?

Düşüncelere gömülmüş olan Lindsey, oluşun hafif dalgayla beşikteymiş gibi sallandı. Hafifçe kollarını sallayarak bu dalgalanmanın tadını çıkarırken gülümsedi. Huzur kesinlikle buydu. Su ve güneş, delilik ve özgürlük...

Bu huzuru baltalayan ve parmak ucuna değen ılıklıkla gözlerini aniden açtı. Biraz önce düşündüklerini yalanlayan görüntüyle dengesini kaybederek suya battı. *Hani şu cennetini kimsenin bilmediğiyle ilgili olan düşünceleri...*

Kendisini tutan ellerin de yardımıyla su yüzeyine çıktığında boğulurcasına öksürüyor ve yuttuğu sıvıyı atmaya çalışıyordu. ksrkleri arasında kendisini tutan ellerden kurtulmaya çalışıyor ve bulduğu her noktayı yumrukluyordu. Buradaki yalnızlığa o kadar alışmıştı ki girdiği dünyanın tek sahibi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yanılmıştı hem de çok... Henüz göremediği bedeni yumruklarken her darbeyi bu hayal kırıklığıyla savuruyordu.

Nihayet gözlerini aabildiğinde karşısında duran kaslı -eğer bunlar kas ise klanındaki savaşılarınki ne oluyordu, bilmiyordu-bronz göğse bakakaldı. Suyla birlikte gün ışığında altın parıltılar saçıyordu. Su damlacıkları kaslardan örülmüş girinti ve ıkıntılıların üzerinden okşarcasına kayıyordu. Lindsey, her bir damlayı gözleriyle takip etme isteğine engel olmaya çalıştı. Zorlukla kopardığı bakışları yavaş hareketlerle önce güçlü boyuna oradan da köşeli çeneye doğru yükseldi. Dolgun, şekilli dudaklar, pagan Tanrılarının

burunlarını aratmayan bir burun ve elmacık kemiklerinden sonra granit rengi derin bakışlı gözlere ulaştı.

Biçimli siyah kaşların altından bakan ve gölün yansımasıyla arada bir maviye dönen delici gri gözler, kızın aldığı nefesi bile kaçırılmadan bakıyordu. Siyah, uzun ve sık kirpiklerle çevrili bu gözlerin etkisi yanaklarının yanmasına neden olunca kuruyan dudaklarını ıslattı. Adamın henüz ıslanmamış siyah saçlarınının bir kısmı şakaklarında iki ince örgüyle toplanmıştı. Geriye kalan kuzgun rengi saçları dalga dalga geniş... Ah Tanrım, genç kız yutkunurken gözleri her bir detaya demir atmıştı. *Nerede kalmıştı?* Ah evet, kuzgun rengi saçları çok geniş omuzlarına ve kaslı göğsüne dökülmüştü.

Kız, uzaktan görüldüğünden daha da güzel ve çekiciydi. Mesafelerin gizlediği ayrıntılar cezbediciydi. Küçük ve kalkık burnu, soğuk suyla kızarmış dolgun kırmızı dudakları, kararlı kişiliğini ortaya seren hafif köşeli çenesi, siyah kirpiklerin çevrelediği orman yeşili gözleri ve ıslak saçlarınının yapıştığı geniş alnıyla kaybolmuş, ıslak bir Su Perisi'ne benziyordu.

Üzerine yapışmış iç gömleğinin ortaya sermesi gereken baştan çıkarıcı görüntüyü, yağmurda ıslanmış bir pelerin gibi omuzlarını ve göğüslerini kaplamış olan ıslak, siyah bukleleri engellemişti. Bu saçları geriye atmak için kaşınan parmaklarını kızın bileğinden çekti Rob.

Bakışı daha aşağılara kaydı. Islanan beyaz kumaş ince bir zar hâline dönüşmüştü. Hiçbir kuytu gizlenmeyi başaramıyor, genç adamın bakışlarını mıknatıs gibi çekiyordu. Zorlukla yutkunurken bakışı yeniden onun yüzüne döndü. Su Perisi de durmuş, onu inceliyordu. Bu gözlerdeki bakış yeniden yutkunmasına neden oldu.

Lindsey, hipnotize olmuş gibi adamın hareket eden âdemelmasına bakıyordu. Gözünden kaçan her mükemmel detayı içen bakışları, nihayet onun aç ve yırtıcı bakışlarına tutuldu. Kıpırtısız duran adamda zincirlerini kırmaya hazırlanan bir ilkelik vardı. Ve bu önsezi, Lindsey'i uyarmalıydı ama genç kız nefes bile alamıyordu. *Tehlike! Kaç!* Diyen iç sesine rağmen ayakları kıpırdamadı.

Kapıldığı hislerin azgınlığı nedeniyle bedeni katılaştırmış ve onun çekimine kapılmış olan Rob, kendini dizginleme konusunda sorun yaşıyordu. Özellikle kızın da onu aç bakışlarla incelemesi, bu sorunu oldukça büyütüyor ve onun masumiyetini tehlikeye atıyordu.

Kıza uzanan elini son anda durdurarak toparlandı. Burada ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Bir an önce kendine gelmesi gerekiyordu. Özellikle de aklını, şehvet yayan bu bedenden uzaklaştırması lazımdı.

“Su perileri boğulmaz.”

Boğuk sesle söylenen bu cümle genç kızı kendine getirdi. Bir süredir gölün içinde durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Tanrı aşkına, yabancı bir adamın karşısında yarı çıplak ve gözlerinde aç bir bakışla dikiliyordu. *Bundan daha utanç verici ne olabilirdi?*

Göğsündeki sıkışma ve dehşetle geri dönerek kıyıya koştu. Ya da koşmaya çalıştı. Suyun ağırlığı istediği aceleci adımları atmasına engel olmasaydı, koşabilirdi. Debelenerek sudan çıktığında nefes nefeseydi. Bu, yorgunluktan mı yoksa hâlâ suyun içinde dikilen, Lerna bataklığındaki ejderi öldürüp zaferle sudan çıkan, Yunan Tanrısı Herakles’in bedenine sahip olan adamdan dolayı mıydı, bilmiyordu.

“Aptal!” diyerek kendini azarlayıp kıyafetlerini koyduğu noktaya koştu. “Cennetimde bir yılan var!”

Ağacın altına geldiğinde kıyafetinin olması gereken noktaya boş boş baktı. *Burada olması gerekiyordu!* Kıyafetlerini buraya koymuştu. Kendi çevresinde döndü. Suya girme düşüncesinin heyecanına kapılarak başka bir ağacın altına fırlatmış olabilirdi. *Ama lanet olası elbisesi yoktu!* Kendi çevresinde dönerken adamın göğsüyle yeniden burun buruna geldi. Bir kedi bile sinsice yaklaşırken en azından miyavlardı. Sudan çıkan bu iri bedeninin tek bir ses yapmaması haksızlıktı.

“Tıslamam mı gerekiyor? Cennetindeki yılan ben oluyorum sanırım,” dedi alayla Rob.

Genç kız, fark ettiği gerçekle öfkelenerek dikleşti. “Kıyafetlerimi sen mi aldın?”

Rob'un kurnaz bakışları ağacın yüksek dallarına döndü. Lindsey, onun bakışlarını takip edince ulaşamayacağı bir noktaya asılmış kıyafetlerini gördü. Kendine güven duyarak öyle bir rehavete kapılmıştı ki adamın göl kıyısına geldiğini, kıyafetlerini o dala astığını ve muhteşem bedenini gizleyen gömleğini çıkararak göle girdiğini duymamıştı. O kadar aptaldı ki tehlike, davul çalarak yaklaşırsa bile haberi olmayacaktı.

Adam güçlüydü. Göğsü, omzu, karnı, kolları çelik gibi kaslarla örülmüştü. Öyle iri ve uzundu ki görmezden gelmek ya da varlığını küçümsemek mümkün değildi. Çenesini kaplayan iki günlük kirli sakalla bile kadınların başını döndürecek kadar yakışıklıydı. Lindsey'i tedirgin eden gözlerindeki kendisini zor tuttuğunu vurgulayan ifadeydi. Bu ifadeyi görmesine rağmen içinde herhangi bir korku ifadesi yoktu. Sadece utanmıştı.

Islak kıyafetiyle orada durduğu süre içinde adamın kendine daha da yaklaştığını fark etmekte gecikti. Üşümemesinin nedeni onun bedeninden yükselen sıcaklıktı. Gözleri son bir kez adamın karın kaslarında ve geniş göğsünde dolanırken eli bu sıcak tene dokunmak ister gibi kıvrıldı. Dilini o tümseklerin üzerinde gezdirmek nasıl hissettirirdi?

Aklından son geçenlerle kendine geldi. *Ah yüce Tanrım! Tecavüze uğramak için resmen adamı yalamayı düşünüyordu.*

Aptal Lindsey! Kendine söylediği bu iltifattan sonra, "Kıyafetlerimi ver!" diye bağırdı. Üzerindeki ıslak iç gömleğiyle savunmasız görünmesine rağmen sesinin cesur çıkmasını sağlamıştı.

Genç adam geniş omuzlarını umursamazca silkerek dalı işaret etti. "Çok istiyorsan al!" Bu gösteriyi ağzı sulanarak izleyecekti. Onun ıslak iç gömleğiyle dala uzandığı, gerilen göğüslerinin gömleğe yapıştığı, dala uzanırken esneyen biçimli bacaklarını da kapsayan görüntüler kasıklarının alev almış gibi yanmasına ve kasılmasına neden oldu. Kızın bedeninin şekli, kalçasının kıvrımları, avuçlarını dolduracak kadar iri olan göğüsleri âdeta beynine kazındı. Bundan sonra geceleri bir kadın bedeni için yanarken, onu hayal ederek kendini tatmin edeceğini biliyordu.

Adamın aklından geçen tehlikeli ve ahlaksız düşüncelerin farkında olmayan Lindsey, hafif bir esintiyle sallanan daldaki kıyafetlerine öfkeyle bakıyordu. Adam ona işkence olsun diye parmağını bile oynatmayacağına göre giysilerini alabilmek için bir yol düşünmesi gerekiyordu. Ağaca tırmansa bile o dala ulaşamazdı. Çünkü aşağıya doğru meyilli olan dal gittikçe inceliyordu. Çevresinde tutunabileceği herhangi bir dal da yoktu. Belki yumuşamıştır diye düşünerek genç adama döndü. Ancak lanet adam, kızın dalı tartan bakışlarını izleyerek gülümsüyordu.

Yapabileceği tek şey vardı. O da adamı ikna etmektir. "Oraya nasıl astıysan şimdi de öyle alıp ver kıyafetlerimi!" *Bu cümle pek de ikna edici değildi, Lindsey!*

Gururlu ve kibirli bir kraliçe gibi genç adama tepeden bakıyor ve gözlerinde yanıp sönen öfkeyle emrediyordu. Nahif dış görünüşünü yalanlayan bir sertliği vardı kızın. Genç adam da o çekici, nahif dış görünüşü biraz daha incelemekten arsızca bir zevk aldı.

Sanki çok giyinikmiş gibi onun bu soyan bakışlarına maruz kalan Lindsey, gittikçe pembeleşen yanaklarıyla adamın söylediğini yapmasını bekliyordu. Ama bu inceleme işi uzadıkça ensesinden başlayan ürperme ve karıncalanma omurgasından aşağıya iniyor ve kasıklarında toplanıyordu. Bacakları arasındaki ısınma arttıkça büzülme isteğiyle doluyordu.

İncelemesini bitiren genç adam, eliyle dönmesini işaret etti. Lindsey'in gözleri kocaman açılırken, "Ne?" diye bağırdı. *Önünü incelemeyi bitirmiş, şimdi de arkasını mı incelemeyi düşünüyordu?*

Geç kalmış bir davranış olarak yanlarında sıkmakta olduğu ellerini koruyucu bir ifadeyle arkasına götürdü. Adamın gözlerindeki sessiz kahkahaları gördüğü anda da bunu yaptığına pişman olarak elini çekti.

"Kıyafetlerini istemiyor muydun?" diye soran Rob'un dudakları her an gülmeye başlayacakmış gibi kıvrılmıştı. Lindsey'in boş boş baktığını görünce, "Arkanı dön ki seni kucaklayayım ve kıyafetlerine ulaşmanı sağlayabileyim," diyerek açıklama gereği duydu.

“Neden sen almıyorsun? Sonuçta onları oraya koyabilecek kadar uzunsun!” Öfkeyle tizleşmiş sesine ıslak olmasaydı, saçları da havaya dikleşerek eşlik edebilirdi genç kızın.

“Sen bilirsin!” diyen Rob, yere attığı gömleğine doğru yürüdü.

“Beni kucaklamana izin vermektense kollarımı kesmeyi tercih ederim!”

Gömleğini alıp, üzerine geçirmeden önce ona imalı bir bakış attı genç adam. Başı bir an beyaz gömleğin içinde kayboldu, sonra yeniden görüldü.

Rob, kızın ne zaman teslim olacağını merak ederek gömleğinin bağcıklarını bağlamayı bitirdi. Yaptığı düşüncesizce bir hareketti. En azından genç adam için... Sırılsıklam kıyafeti bedenine yapışmış kızı kucaklayarak kaldırmak, hangi şeytanların etkisindeyken aklına gelmişti?

Tamam, biliyordu... Bir kere de olsa ona dokunma ve içinde sinsice kıvrılan isteğin gerçek olup olmadığını anlama düşüncesiyle dudaklarından dökülen bu sözleri engelleyememişti. Boş kalan elleri sabırsızca bacağını döverken kızın kararsızlığını izliyordu. Belki biraz teşvik ona iyi gelebilirdi.

“Tamam, o zaman... Ben gideyim...” diyerek blöf kokan cümlesini söyledi.

Lindsey telaşla daldaki kıyafetlerine baktı. *Ne yani onu burada böyle bırakıp gidecek miydi?* Kızının, deli bile olsa, elbisesi olmadan eve dönmesi babasını çıldırtabilirdi. Ayrıca kaleye çıplak girmek istediğini sanmıyordu.

“Kıyafetlerimi oraya sen astın, şimdi de almadan gidecek misin?” diye öfkeyle cırladı. Kılıcı neredeydi? Peki ya yayı? Otlamakta olan Thor’a doğru yürüdü. Hırsla çektiği yayına bir ok yerleştirdi.

“Kıyafetlerimi hemen ver!”

Rob, kızın hareketlerini merakla izliyordu. Kendisine çevrilen oku gördüğünde gözleri şaşkınlıkla ışıldadı. Neden daha önce aklına gelmemişti? Siyah saçlar, beyaz at ve yay... “Sen sınırdaki adamları vuran kızsın!” diye mırıldandı. “Hayatımı kurtarmıştın!”

Sesinde biraz da alay mı vardı? Adamın ciddi olup olmadığını anlayamayan Lindsey, gözlerini kısarak okun ucuyla kıyafetlerini işaret etti.

Sözsüz verilen bu emre, "Hayatımı kurtaran kadına bu kabalığı yapmam elbette..." diyerek cevap veren Rob, daldaki kıyafetleri alarak kıza uzattı.

Emin olmak için bir süre bekleyen genç kız, yayını ve okunu atın terkisine yerleştirdikten sonra koşarak kıyafetini aldı. Telaşlı hareketlerle giyinmeye başladı. Bu, onu izleyen derin ve ateşli bakışların altında hiç de kolay olmuyordu. Bir de bedenindeki ıslaklıkla birleşince bir süre kıyafetle mücadele etmek zorunda kaldı.

"Bu inanılmaz, topraklarımda kanatlı bir Echo² var!" Adamın boğuk bir sesle söyledikleri ilgisini çekmişti.

İşine ara veren Lindsey, kendini bu anlamsız sözleri tekrarlar-ken buldu. "Kanatlı Echo mu?"

"Hem yardım meleği hem de Su Perisi..." diyerek açıklayan adamın ne söylemeye çalıştığını anlayınca alayla sırttı. Botlarındaki suyu boşaltırken, asıl gözünden kaçan ayrıntıyı fark ederek doğruldu. Donmuş parmaklarında asılı kalan botuyla genç adama bakıyordu. "Toprakların mı?"

"Evet, topraklarımdın periler tarafından istila edilmesi için nasıl bir sevap işledim, bilmiyorum." Uzanıp kızın yakasına sıkışmış kurdeleyi kurtardı. Parmaklarının geri çekilmesi gerekirken yakasının açık noktasından hâlâ soğukluğunu koruyan tenine dokundu.

Lindsey, tenine dokunan parmakların soğuk bedeninde ani bir ısınmaya sebep oluşunu şaşkınlıkla izledi. Ne yapmakta olduğunu fark edip genç adamın elini hızla ittirdi. Ondaki şansa bakın ki bu topraklarda ilk defa biriyle karşılaşıyordu ve o da büyük ihtimalle Marischal Kontu'ydu. Babasının kanlı bıçaklı düşmanının *Tanrı'nın gözdesi* çıkması ne büyük lanetti!

Sınırdaki babasının adamlarıyla çarpışan başka kim olabilirdi ki?

2 Echo: Eski Yunancada Su Perisi.

Belki Kont'un savaşçılarında biri... Diyen iç sesinin hiç de ikna edici olmayan mantığına burun kıvrıldı. Buna ancak bir aptal inanabilirdi. Aptallık konusunda da kimse Lindsey'le yarışamazdı.

Kahretsin! Bütün bu karşılaşma ve konuşmalar tek bir şeye işaret ediyordu. Kaybının büyüklüğüyle yüreği sancıdı. "Cennetimin masumiyetini bozdun!" dedi hırçın bir sesle.

Rob, çevresinde gezdirdiği bakışlarını nihayet ona çevirdi. Gözlerinde oynayan o anlamını bilmediği pırıltı her neyse dudaklarının ucunun yukarıya doğru kıvrılmasına neden olmuştu. Bir adam, önemsiz tek bir hareketle olduğundan daha yakışıklı görünebilir miydi? Kıvrılan erkeksi dudaklara bakarken olabiliyormuş, diye içinden sızlandı.

"Sanki senin masumiyetini bozmuşum gibi konuşuyorsun." Sesi; ateşi, arzuyu, şehveti çağırıyordu.

Saçmalamayı kes Lindsey!

Adamın karşısında daha kaç defa utanca boğulacağını bilmiyordu. Burada, onun topraklarındaydı. En akıllıca davranış bir an önce buradan uzaklaşmaktı.

Parmaklarını dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Kızın kendisini çağırdığını duyan Thor, yavaş hareketlerle yaklaştı. Lindsey ata binmek için döndüğünde bileğinden yakalayan parmaklar gitmesine izin vermedi.

"Bana kim olduğunu söylemeden olmaz!" Sesi de en az bileğini tutan el kadar inatçı çıkmıştı. İsteddiği bilgiye ulaşmadan kızı bırakmayacaktı.

Bileğindeki nasırlı ve güçlü ele bakan Lindsey, bu arada söyleyebileceği mantıklı bir yalan düşünüyordu. Bu kadar tehlikeli birine doğruları söylememekte bir sakınca yoktu.

"Bu topraklara aitim." *Lindsey, sevgili kızım, seni kutluyorum!*

"Keith Klanı'ndan mısın? Toprakların sahibi olarak burada yaşayan herkesi tanıdığımı sanıyordum. Ama seni daha önce hiç görmedim."

İçinde minicik bir umut varsa bu da söylenen son sözlerle kaybolmuştu. Adam Kont Marischal'dı. *Yüce Tanrım, neden beni bu şekilde zorluyorsun? Yalanım minicikti. Kimseye zararı yoktu ki...*

"Evet... Evet... Keith Klanı'ndanım... Kalenin dışında, ormanın kıyısındaki kulübelerden birinde yaşıyorum. Kaleye çok fazla gelmiyorum." Adamı kuşkulandırmadığını umut ederek masumca baktı.

"Adın ne? Kimin kızıydın?" Adam konuşurken başparmağını hafif hafif bileğinde gezdiriyordu. Bu da kızın zaten dağınık olan dikkatini daha da dağıtıyordu.

Bir an önce kurtulmak amacıyla, "Büyükannemle yaşıyorum. Annem babam ölünce zavallı, yaşlı kadına ben bakmak zorunda kaldım," dedi. *Biliyordum, sen zeki ve aynı zamanda çok yalancı bir kızsın!* "Adım Daisy... Şimdi gitmek istiyorum. Büyükannem merak etmiştir!" diyerek bileğini kurtaran Lindsey, bir sıçrayışta atına atladı.

Rob, büyük bir dikkatle izlediği kızın usta biniciliğine hayran kalmıştı. "Hayatımı size borçluyum, Leydim!" Söylenen sözler alaycı olsa da genç adam zarif bir tavırla reverans yaptı.

Başını hafifçe eğerek selam veren Lindsey, "Rica ederim, buralarda dolaşırken daha dikkatli olmalısınız. Gelecek defa kurtarıcı olarak orada bulunamayabilirim!" diyerek atını mahmuzladı.

Kendi topraklarında tek başına gezmemesini öğütleyen bu küstah sözlere kahkaha atan Rob, uzaklaşan kızın ardından bakarken gülümsemesi yavaşça söndü ve kaşları çatıldı.

Genç kızın altındaki at, sıradan bir kızın sahip olamayacağı kadar asil ve değerli görünüyordu. *Bahsettiği kadar fakir ve kimsesizse böyle asil bir hayvana nasıl sahip olmuş olabilirdi?*

Düşünceli bir ifadeyle atının olduğu yere doğru yürüdü.

Bruce'yle olan toplantısından sonra yakınından geçtiği şelale aklına gizemli perisini getirmiş, ani bir kararla atının yönünü gölete

Jennifer Royce

çevirmişti. Birkaç hafta önce keşfettiği güzelliği yeniden görmeyi beklemiyordu fakat işte buradaydı. Tanışma zamanı gelmişti.

Beklediği gibi çok güzel, etkileyici ve gizemliydi. Söylediği gibi kendi klanındansa onu bulmak kolaydı. Ama içinden bir ses onun yalan söylediğini fısıldıyordu.

Cevabı kısa zamanda açıklığa kavuşturulabilecek bir soruydu. Rob, bu kızın peşini kolayca bırakmayacaktı. Söylediği gibi gerçekten de kale dışında büyükannesiyile yaşıyorsa ona olan borcunu daha refah bir yaşam sunarak ödemeyi düşünüyordu. Ve belki bu güzelliği daha yakından tanıma onuruna da erişebilirdi.

Dudaklarına yayılan çekici gülümseme, bu fikirden ne kadar hoşlandığını gösteriyordu. Yularını çözdüğü atına binerken, "Hadi bakalım, oğlum. Yapmamız gereken işler var!" diye mırıldandı.



BÖLÜM 8

Şelaleyi geride bırakırken gizemli Su Perisi'nden bir şekilde uzaklaştığını hissediyordu. Uzun süredir bir kadınla ne duygusal ne de fiziksel olarak yakınlaşmıştı. Kim olduğunu bilmediği bir kadına kapılmak Rob'a göre değildi. Ama onu şelaleden atlarken gördüğünden bu yana kız sık sık düşüncelerine akmaya başlamıştı.

Kaleye girdikten sonra atını adamlarından birine teslim ederek küçük kiliseye yöneldi. Kiliseden ziyade küçük bir şapel olan bina, klan halkının önemli günlerde ziyaret ettikleri bir mabetti.

Rob, çift kanatlı kapıyı iterek içeri girdi. Peder Bacstair, yakığı mumların hemen önüne diz çökmüş, dua ediyordu. Ayak seslerini duyunca, istavroz çıkarıp ayağa kalktı. Kısa boylu sıradan bir adamdı. Üzerindeki rahip cübbesi altında nasıl bir bedene sahip olduğu seçilemiyordu.

"Lordum, hoş geldiniz!"

"Teşekkür ederim, Peder."

"Sizi kilisemize getiren sebep nedir?" Sanki genç adamın çok sık gelmediğini vurgulayan bir imayla konuşmuştu.

Rob kaşlarını çatarak adama sert bir bakış attı. "Yapmanızı istediğim bir şey var!"

"Nedir, Lordum? Yapabileceğim bir şeyse elimden geleni esirgemem, biliyorsunuz."

"Evliliğimi geçersiz kılın!"

Peder, böyle bir istek beklemiyor olmalıydı ki yuvarlak gözlerinin üzerindeki seyrek kaşlarını çattı. "Anlamadım, Lordum!"

"Nesini anlamadınız, Peder? Evliliğimin geçersiz sayılmasını istiyorum." Genç adam, anlayışı kıt birine açıklama yapar gibi üzerine basarak konuşmuştu.

"Ama Lordum, siz beş yıldır evlisiniz..."

Her anından nefret etmemiş ve her gününü saymamış gibi mi görünüyordu? "Ne demek istiyorsun?"

"Yani beş yıllık bir evliliğin geçersiz sayılması çok da görülmüş bir şey değil!" Lord'un düz bir ifadeyle bakması üzerine, "Yani Leydimiz bir ara hamile kalmıştı..." diyerek açıklama yaparken, Lord'un gözlerine yerleşen çelik ışıltısı nedeniyle sesi gittikçe düşmüştü.

"Sana yatak odamın mahremiyetini ayrıntılarıyla anlatmamı ister misin Peder?" diye çıkıştı Rob.

Bacstair telaşla atıldı. "Hayır, efendim öyle demek istemedim. Benim üzerime vazife değil zaten. Evliliğinizin geçersiz olması için kardinale mektup yazmam gerek. Ayrıca Majesteleri Kral tarafından da onaylanan bir yazı gerekiyor."

Rob, geri dönüp kapıdan çıkarken, "Sana söylediğimi yap! İşlemleri başlat!" diyerek sert bir sesle emretti.

Eve doğru yürürken omuzlarındaki taşlaşmış yükün yavaş yavaş bir süngere dönüşmeye başladığını hissediyordu. Çok önce yapması gereken işi umursamamış ve ertelemişti. Doğal olarak Adaira'ya umut vermiş, evliliklerinin bir gün normale döneceği konusunda yanılgıya düşmesine neden olmuştu.

Kangren olan kolu acımadan kesmesi gerekiyordu. Bu evliliği baştan bitirmeliydi. Bir daha hayatına önemseyeceği bir kadın sokmaya niyeti olmadığı için, zaman geçtikçe belki de bu evliliğin arkasına sığınmıştı. Fakat bugün şelaledeki Su Perisi'nden sonra kanıksadığı hayatını değiştirme ihtiyacı duymuştu.

Gelecek günler savaşa gebe olduğu için öncelik sırasında değişikliğe gitmeli, ertelediklerini birinci sıraya almalıydı. Bu cehen-

nemden sağ çıkıp çıkmayacağı belli değildi. Kendisine dair bir şeyler yapmadan, bir kadının hayatında yer edinmeden ölüp gitmekten pişman olacağı kesindi.

Çalışma odasında Malcom ve Sloan'ı sohbet ederken buldu. Rob'u gören Malcom, elindeki kadehi sehpaye bırakarak ayağa kalktı.

"Lordum!"

Sloan, kadehini genç adama doğru kaldırdıktan sonra dudağına götürdü.

"Malcom, Bruce'nin emirlerini klanlara götürecek adamlar ayarla!" Rob, konuşurken bir taraftan da kendine içki dolduruyordu.

"Peki efendim!"

"Ormanda çalışacak güçlü kuvvetli adamlara ihtiyacımız var."

"Bizim klandan mı?"

"Bütün klanlardan toplanacak. Ayrıca Boyd'a söyle, eksik olan atların yerini yakaladığımız yabancı atlarla dolduracağız," diyerek içkisinden bir yudum aldı.

"Ama onlar daha hazır değil!"

"O zaman hazır olmasını sağlamalıyız. Adamlara söyle, gerekirse günde yirmi saat çalışacaklar. İki hafta içinde o atların en az atım Wind kadar eğitilmiş ve savaşa hazır hâle gelmesini istiyorum!"

"Emredersiniz! Başka bir emriniz var mı?"

"Bir de..." Yaptığı daha doğrusu yapacağı aptallığa inanamayarak dişlerini gıcırdattı. Birkaç defa gördüğü bir kadından bu kadar etkilenmesi normal miydi? Ama merak duygusu, özellikle kızın yalan söylediğini fısıldayan iç sesinden dolayı bu araştırmayı yapması gerekiyordu. *Sadece kim olduğundan emin olmam lazım* diye düşündü...

Kişiliğine sinmiş olan her şeyi kontrol etme huyunu göz ardı etti. Odadaki sessizliğe bakışını çevirdiğinde Sloan ve Malcom'un merakla söyleyeceklerini bitirmesini beklediğini gördü.

"Daisy adında bir kız var. Kalenin dışında bir kulübede büyü-kannesiyle yaşıyormuş. Doğru olup olmadığını kontrol etmek için bir adam gönder!"

Karşısındaki ikilinin gözlerindeki değişen ifadeyi görüp, alayla gülümsemeye hazır dudaklarının hareketini, "Sakın!" diyerek yarım bıraktırdı. "Sakın tek bir kelime bile etmeyin!"

"Etmedik zaten..." dedi Sloan alayla.

"Niyetiniz vardı. Bu konuda şaka ya da iğneleme istemiyorum." İki adamın söylemek istedikleri her şey gözlerinden okunurken konuşmalarını yasaklamanın bir anlamı olmadığını biliyordu.

"O zaman bu zavallı kızla ilgili bir açıklaman mutlaka vardır," diyerek cesurca ve sinsice ağzından laf almaya çalışan Sloan'dı.

Neyse ki geçerli bir bahanesi vardı. "Geçen gün uğradığım saldırıda adamları vuran kişi o..."

Sloan ve Malcom'un gözleri hayranlıkla açıldı. "Seni, Marischal Kontu'nu saldırganların elinden bir kadın mı kurtardı?"

"Bu konuda tek bir kelime istemediğimi söylemiştim." Malcom'a kızgınlıkla baktı. "Sana bir emir verdim! Neden hâlâ buradasın?"

"Gidiyorum, Lordum!" Adam, telaşla odayı terk etti.



Yakalanmış olmasına inanamıyordu. Hem de kime? Klan Keith'in Lordu'na...

Lindsey, yaşadıklarının utancı ve endişesiyle atını deli gibi sürüyordu. Thor'un bundan bir şikâyeti yoktu. Özgürce mesafeleri katettiği sürece genç kız nereye isterse oraya gitmeye hazır görünüyordu.

"Bu hiç iyi olmadı, oğlum!" diye homurdandı.

Tam da bu önemli ziyaret öncesi Kont Marischal'la bizzat tanışmış olmak kötü şanstı. Ziyaret gününü öğrenmeli ve o gün ortadan yok olmalıydı. Kendine yapabileceği daha önemli işler bulabilirdi. "Ne mesela?" diyen iç sesine dil çıkardı.

“Birilerini korkutabilirim. Savaş çıgıklarıyla, kaledeki halkı evlerine sığınmaya zorlayabilirim. Köpek ve kedi dostlarımla ziyafeti yeniden basabilirim. Bak gördün mü? Yapabileceğim pek çok şey var!”

“Ya da odana kapanıp, onlar gidinceye kadar saklanabilirsin!”

Bu seçeneği kabul edebileceğini sanmıyordu. Saklanmak hiçbir zaman genç kıza göre olmamıştı. Ama normal hâliyle karşılaşan Lord’a görünmemek için belki mantıklı bir seçenek olarak dikkate alması iyi olabilirdi.

Kont Marischal, beklediği gibi biri çıkmamıştı.

“Nasıl birini bekliyordun?”

“Daha yaşlı ve çirkin... Hantal ve sevimsiz...”

Ama öyle değildi. Geçmiş zaman Tanrılarının kıskanılacak bir vücut bahşettiği, derin gözleriyle baktığı taşı bile eritecek birinin Lord olması kaçınılmazdı. Belki de bir ölüm meleği olması gerekiyordu. Zavallı ölümlülere kılıç sallamasına gerek yoktu. Özellikle Lindsey’in hemcinslerine... Görünmesi yeterliydi.

“Saçmalamayayı kes, Lindsey!” diyerek kendini azarladı. Bugünlerde kendini çok fazla azarlıyordu. Buna bir dur demesi gerekiyordu. “Tek çaresi daha fazla ahmak gibi davranmaman...” diye homurdandı.

Ona, Daisy olduğunu söylemişti. Yalanı anında yakalayabilecek bir adama benziyordu. Genç kızın da yalanını anlamış mıydı? “Lütfen yüce Tanrım, inanmış olsun!”

Ziyarete geldiği gün babasına kızıyla tanıştığını, hem de uygunsuz kıyafetlerle karşılaştıklarını söylerse, bir de söylediği yalan dışında gayet akli başında gözüküğünü dipnot düşerse, kendisini burçlardan baş aşağı sallanmış olarak bulabilirdi.

“Kesinlikle ortadan kaybolmam gerek!” Verdiği kararın kesinliğiyle atını mahmuzladı.



Uzun günün sonunda odasına çıkan Rob gömleğini çıkarmış, köşedeki leğene doğru yönelmişti ki hızla açılan oda kapısı arkasındaki duvara çarptı. Yapılan saygısızlığa kızan genç adam kapıya döndü. Eşikte, saçları diken diken olmuş, öfke kasırgasının içinden geçmiş gibi duran Adaira vardı.

Rob'da hiçbir duygu uyandırmayan güzelliğiyle kapıdaydı kadın. Beyaza yakın sarı saçlarının bir kısmı acımasızca çekiştirilmiş gibi omuzlarına dökülmüştü. Genç adamı kavurmaya hazır açık renk mavi gözleri şimşekler çakıyordu. Üzerinde, gözlerinden daha koyu renkte bir elbise vardı. Güzel olduğunu bilen ve reddedilmeyi kaldıramayan bir tavırla odaya girerken çevresine öfke dalgaları yayıyordu.

"Bunu nasıl yaparsın?" derken çaresizliğini boğan bir hiddetle konuşmuştu kadın.

"Gerçek olmayan bir evliliği bitirmek için geç bile kaldım!" Sesi de tavırları kadar umursamazdı. Yarım kalan temizliğine geri döndü.

Ona arkasını dönen ve elini yüzünü yıkayan, daha sonra da bedenine su çarpan adamın her hareket edişinde sırtında dalgalanan kaslarına bakıyordu kadın. Sonunda Rob doğruldu, bir havluyla kurulanmaya başladı. Bu görüntü Adaira'ya neleri kaybetmek üzere olduğunu hatırlattı. "Benden ayrılmana izin vermeyeceğim! Lanet olası inadından dolayı beni reddediyorsun. Hayatımın beş yılını, beni kapı önüne koyman için vermedim. Gitmeyeceğim! Beni duyuyor musun?"

Elindeki havluyu yatağın üzerine fırlatan genç adam, "Sanırım, bütün kale duydu!" diye homurdandı.

Genç kadın, renk değiştirmiş yüzüyle genç adama yaklaştı. "Bana bir şans vermedin!" derken ağlamaklı bir ifadeyle genç adamın göğsünü dürttü. "Taş kalbin azıcık yumuşasaydı, çok mutlu bir evliliğimiz olabilirdi."

Gerçekten de bu söylediğine inanıyor muydu? Yaptıklarından ve gururunu klanın önünde yerle bir ettikten sonra hâlâ bir umudu varsa ona sadece acıyabilirdi. "Yalancılara ve beni sırtımdan vu-

ranlara güvenmeme gibi bir huyum var," dedi duygusuz ve katı bir sesle.

"Tek bir hatayla beni infaz ettin. Neden telafi etmeme izin vermiyorsun?"

Rob, istemsiz, alaycı bir gülüşle, "Nasıl telafi edeceksin, Adaira? Seni yatağıma almadığım hâlde yeniden hamile olduğunu mu söyleyeceksin?" diye söylendi. Kadının hamile olduğunu söyleyerek onu kandırışı aklına geldikçe öfkesi ilk günkü gibi tazeleniyordu. Hamilelik yalanı ortaya çıkıncaya kadar Rob, bir bebeğinin varlığına alışmaya çalışmıştı. Annesi kim olursa o bebek onun bir parçası olacaktı. Hatta kendini baba olmaya bile hazırlamaya başlamıştı. Adaira hamileliğinin yalan olduğunu, onu bu evliliğe zorlamak için tuzak kurduğunu söylediğinde yaşadığı hayal kırıklığını duygusuzluk maskesi arkasına saklasa da incinebileceği bir kalbi olduğunu öğrenmişti genç adam.

"Lanet olsun sana, Rob! Bir kerecik olsun unutamaz mısın? Afedemez misin?" Genç adama sarılmaya çalıştı fakat onun tarafından geriye doğru itildi.

Kadının kendisine dokunmasına tahammülü yoktu. Geri çekilirken, "Bırak Adaira! oktan bitirilmesi gereken bu evliliğe bir son veriyorum!" diyerek son noktayı koydu.

"Seni seviyorum, lütfen beni bırakma!" Kadın, acınası bir perişanlıkla ona yalvarıyordu.

Rob, ilk defa sakinliğini kaybetti. "Sevdiğini sanıyorsun! Bir kadın, sevdiği adamı senin yaptığın gibi tuzağa düşürmez. Saplantını sevgiyle karıştırma!"

Kadının gözleri nefretle yandı. Sesi, içinden taşan öfkeyle histerik çıkıyordu. "Beni kolayca başından atmana izin vermeyeceğim!" Arkasını dntp odadan çıkarken, geride kadınısı öfkesinin izlerini bırakmıştı.

Adaira'nın, haberi kısa sürede duyacağını biliyordu ve öyle basitçe kabulleneceğini düşünmemişti Rob. Karşı hamlesini merak etmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Bu işin irkinleşmesi hiç

de tercih ettiği bir durum değildi. Bu zamana kadar ertelemesinin sebeplerinden biri de buydu. ıkacak rezilliği kendince telemişti.

Adaira ise dökemediği hincını da alarak odasına geri dönmüştü. Kapıyı hırsıyla çarparak kapattı.

Oda hizmetçisi Glenna, endişeli gözlerle hanımının odada dolmasını izliyordu. Genç kadını bu kadar öfkeli olarak, düğünden sonra, efendisi yatağına almadığında görmüştü. O zaman da böyle çileden çıkmıştı.

“Hanımım, size papatya kaynatmamı ister misiniz?”

Adaira, kız kendisine küfretmiş gibi tepki vererek, yatağın üzerinden kaptığı yastığı ona fırlattı. “Papatyayla sakinleşebileceğimi mi sanıyorsun?” diye haykırdı.

Glenna, eliyle bertaraf ettiği yastığı yeniden yatağın üzerine yerleştirenken, “Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

Adaira, bir süre daha odada dolandıktan sonra aniden durdu. Biraz önceki öfke, yerini sinsi bir rahatlığa bırakmıştı. “Aslında benim için yapabileceğin bir şey var.”

“Ne emrederseniz yapmaya hazırım, hanımım!”

“Pedere gidip bazı geceler Lord Rob’un benimle kaldığını söyleyeceksin.”

Glenna’nın rengi attı. “Ama efendim... Ben...”

“Yapamaz mısın? Biraz önce benim için her şeyi yapacağını söylüyordun.”

“Yaparım da... Fakat söylediğinizi yaparsam Lordum beni asla affetmez!”

Adaira, korkudan titreyen kıza yaklaştı. “Söylemezsen ben de Lord’un yatağına girenin sen olduğunu söylerim. Evliliğimin yıkılmasının bütün suçunu sen üstlenmek zorunda kalırsın!”

Zavallı kız ağlamaya başladı. “Lütfen hanımım! Size yalvarıyorum! Bana bunu yaptırmayın!”

Adaira, umursamazca omzunu silkti. "Sen bilirsin. Ya söylediğimi yaparsın ya da senin bu klandan atılmanı sağlayacak dedikoduyla herkese fısıldarım."

Glenna'nın hıçkırıkları daha da artmıştı. "Söylediğim anda da Lordum beni kaleden sürecekt!"

"Seni korurum!" Yapamayacağını bilmesine rağmen söz vermekte bir sakınca görmedi Adaira.

Kız saf bir şekilde, "Söz veriyor musunuz?" diyerek desteğini pekiştirmeye çalıştı.

"Bana inanmıyor musun? Pekâlâ, söz veriyorum. Şimdi git! Yarın sabah ilk işin Peder'i ziyaret etmek olsun."

Glenna, aceleyle selam verip üzgün bir şekilde odadan çıktı.

Kız gittikten sonra Adaira, kendinden memnun bir gülümsemeyle koltuğa oturdu. "Göreceksin, Lordum. Seni yaptığına pişman edeceğim. Benden kolayca kurtulamayacaksın!"



BÖLÜM 9

Şelalesinin keşfedilmesiyle hayat daha da sıkıcı bir hâle dönüşmüştü. Aklına estiği gibi gidemediği göleti çok özliyordu.

Onu zevk aldığı tek şeyden mahrum bırakan adamı sık sık düşünmüştü. Tamam, kendine dürüst olabilirdi, çok fazla düşünmüştü. Dalgınlığının, sakinliğinin ve düşünceli hâlinin tek sebebi genç adamdı. Daha önce genç kızı bu kadar etkileyen bir adamla karşılaşmamıştı. Gri gözlerinde parlayan ve çok şey vadeden bakışları, tenine dokunduğunda ona yabancı olan hisler, kendi bedeninde duyumsadığı değişiklikler...

Düşünmek bile bedenini yeniden canlandırıyor, içinde kıpırdayan bir heyecan oluştuyordu. Bu duygulardan biraz da şaşkınlığa düşmüştü. Çevresine ördüğü dikenli telleri geçen bir kara koyun, güvenli alanını tehdit ediyordu. Bu tehdit, kaypak bir zemin oluşturduğu için de genç kıza kendisini güvensiz hissettiriyordu.

Genç kızın düşünceli ve sakin günlerinden biriydi. Odasının penceresinin iç kısmına oturmuş, kışın izlerini taşıyan manzaraya bakıyordu. İlkbahar, ovadaki karı eritebilecek kadar etkili olsa da dağların zirvesi hâlâ bembeyazdı.

Kalenin avlusu, genç kızın iç dünyası kadar sessiz değildi. Ve bu hareketliliğe katılma konusunda isteksizdi. İçindeki kıpırtıya ayak uyduracak bir hareketlilik istiyordu. Beklediği haber gelirse belki biraz canlanabilirdi. İngiliz Kalesi'ne gitmek ve Grier'den

yeni bilgiler alabilmek için biraz zaman geçmesi gerekiyordu. Şerif geldiğinde ne yapacağıyla ilgili henüz bir plan yapmamıştı.

“Lindsey...”

Sessizliğini resim çizmekte olan Lona bölmüşü. Bakışını pencereden görünen dış dünyadan ayırmadan, “Efendim Lona?” diye mırıldandı.

“Erkekler neden bize benzemiyor?”

Sorulan soruya şaşırmıştı. Kız kardeşine dönerken, gözünün önüne göl kıyısındaki yarı çıplak erkek bedeni geldi. Kesinlikle benzemiyorlardı. Bazıları doğuştan daha şanslıydı. Bunu, kendi klanındaki erkeklerle *Tanrı'nın gözdesini* kıyaslayarak çok rahat söyleyebilirdi.

Önüne dökülmüş kumral saçlarının arasından parlayan yeşil gözlerini merakla kendisine dikmiş olan on iki yaşındaki kız kardeşinin sorusuna cevap beklediğini fark edince, gözlerini devirerek dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve pufladı.

“Bize benziyorlar işte, iki gözleri, iki kulakları, ağızları, elleri ve bacakları var, değil mi? Bizim de var!” diyerek geçiştirmeye çalışmasına rağmen Lona ona diktiği bakışlarını kırpmamıştı bile.

“Benzemeyen yerleri de var ama...”

Söylenen cümle utanç vericiydi ve kızaran yanaklarını eliyle serinletmeye çalıştı. Kızgın ve utanmış bir sesle, “Söylediklerini annem duymasın! Hem nereden aklına geliyor ki bütün bu saçma düşünceler!” diyerek ufaklığa kızdı.

“Bana aptal muamelesi yapma! Aklı olan her insan merak eder, ayrıca gözlerim var, görebiliyorum!” diye çıkışan kardeşine sert bakışlarını dikse de umursanmadığını biliyordu.

“Tanrı, kadın ve erkeği birbirlerini tamamlayacak şekilde yaratmış. Dünyanın erkeklerle dolu olduğunu bir düşünsene...”

“Sadece yemek yiyen, içen ve savaşan kaba saba barbarlar, ıyyk!”

Lona'nın söyledikleri karşısında gülmekten kendini alamadı. “Bir gün onlardan birine âşık olacaksın, gözün ve yüreğin o adam-

dan başkasını görmeyecek, dünya onun etrafında dönüyor, güneş onunla doğuyor zannedeceksin...”

Küçük kız buklelerini sallayarak itiraz etti. “O aptallardan birine âşık olmaktansa, bir kokarcayı evlat edinirim daha iyi...” diyerek erkeklere karşı olan duygularını ortaya serdi. “Ben de senin gibi evde kalacağım.”

“Ben kız kurusu değilim. Daha yirmi yaşındayım. Yani yirmi birime girmek üzereyim. Ayrıca bu benim kendi tercihim.”

“İşte ben de kendi tercihimle kız kurusu olarak öleceğim.”

Lindsey kahkahalarla gülerken Lona, verdiği karardan memnun bir suratla odadan çıktı.

“Umarım küçüğüm, fikrini değiştirip âşık olmaya kalkmazsın. Yoksa çok mutsuz olacaksın.”



II. Edward, sarayın çalışma odasında, komutanlarıyla toplantıdaydı. Büyük masanın üzerine serili detaylı harita, ufukta görünen savaşın ayrıntılarını gözler önüne seriyordu.

Babası, *Uzun Bacaklı Edward*’dan daha basiretsiz, silik ve korkaktı. Bruce’nin onu bir savaşın içine çektiği düşüncesiyle öfkeliydi. Olası bir suikasttan korkuyordu.

Yüksek arkalıklı ve oymalarla işli sandalyesinde kaykılmış, komutanlarının savaşla ilgili fikirlerini dinliyor görünüyordu. Omuzlarına dökülen kıvrıkcık saçlarının üzerindeki tüylü şapkası eğreti duruyor, düşünceli bir ifadeyle sakalını çekiştiriyordu.

Vurulan kapıdan giren telaşlı bir ulak, mahmur bakışlarına canlılık getirdi.

Adam elinde bir mektup taşıyordu. Kral’ı selamlayıp, “Stirling dizdarı Mowbray’dan acil bir mektup var, Majesteleri!” dedi.

Edward, mumla mühürlenmiş mektubu alarak yanında dikilmekte olan danışmanına uzattı. Adam masadan aldığı kâğıt açacağıyla mührü kırıp mektubu çıkardı. Satırlarda bir süre dolaşan bakışları Kral’a döndü. “*Kısaca, çarpışma için Stirling önleri yanlış*

bir seçim olur diyor, Majesteleri. Kesinlikle savaş için başka bir alan belirlemenizi tavsiye ediyor."

Edward'ın sinirli parmakları mektubu danışmanın elinden çekip aldı. Kral mektubu okurken, masanın çevresinde bulunan komutanlar ve lordlar, Mowbray'ın bu yüzsüz cüretkârlığı hakkında kızgın kızgın söyleniyorlardı.

"Bu ne cüret!" diye haykıran Edward, konuşmaları böldü. "O kim ki bana tavsiyede bulunabiliyor?"

Haklısınız, yüzsüzlük, terbiyesizlik gibi sözcükler odada dolaşmıştı. Edward, sandalyesinden kalkıp Lord Gloucester'e doğru yürüdü. Diğer baronlar ve lordlar tarafından fazla sevilmeyen Gloucester, cesur ama savaş konusunda tecrübesiz bir askerdi. Kral'a yakın olması, tecrübeli komutanları fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Diğerlerine bakmayan Kral, gelip adamın önünde durdu. "Lordum, yaklaşan savaşta ordularımın komutasını size emanet ediyorum." Kızgınlıkla verdiği bu aceleci karar, onun savaş konusunda ne kadar tecrübesiz olduğunu komutanlarının da görmesini sağladı. Odaya çöken soğuk ve suskun havanın farkında değilmiş gibi geriye dönüp sandalyesine oturdu.

Majestelerinin komutanları ve lordları, Kral'ın verdiği bu ani kararı onaylamadıklarını belirten bir suskunluğa büründüler. Nitekim hiçbiri Lord Gloucester'i bu yeni görevinden dolayı kutlamadı.

Edward, masanın çevresindeki adamlarının memnuniyetsizliğinin gayet farkındaydı. Gloucester'i küçümsediklerini de biliyordu. Şampiyon şövalyesi Piers Gaveston'un öldürülmesinde hepsinin parmağı vardı. Bu nedenle amacı böyle bir tercihle onları rahatsız etmektir. Sevdiği bir şövalyenin öldürülmesinden dolayı biraz duygusal düşünüyor olabilirdi. Yine de bu kararından vazgeçmeyecekti.

Odadakiler, dışarıya çıktıkları anda içeride söyleyemedikleri cümleleri savurgan bir şekilde saçtılar. Ne olursa olsun, Edward, babası gibi iyi bir idareci değildi.



Marischal Kalesi'nde fırtına öğleye doğru koptu. Eğitim alanında talim yapmakta olan Rob'un işini Peder Bacstair böldü.

"Lordum, sizinle konuşmam gerekiyor!"

Genç adam terli bedeniyle, telaştan kızarmış olan Peder'e döndü. Peder Alastair Bacstair, Lord'un görüntüsüyle yutkundu ve korkulu bakışları genç adamdan diğer savaşçılara kaydı. Lord'u, elindeki kılıcı indirirken diğerleri talime devam ediyordu. Yıllardır görmesine rağmen bu görüntü yine de korkutucuydu. Terden görünmeyen kaslı bedenler, acımasızca birbirine kılıç sallıyordu.

Donup kalan adamın duruşu Rob'a komik gelse de sesinde beliren sert ve keskin tonla, "Adamlarımı izlemek için geldiyseniz Peder, talim alanının dışına çıkmanız gerek. Ama yanlış duymadıysam benimle konuşmak istediğinizi söyleyerek işime engel olmuştunuz," dedi.

Peder, kocaman olmuş gözlerini genç adama çevirdi. Bu gördükleri savaşın yakınlığıyla ilgili dedikoduları doğruluyordu. Şey... Bu, dedikodu dinlediği veya dedikodulara tamah ettiği anlamına gelmiyordu tabii...

"Evet, evet Lordum!" Bakışı, savaş narası atarak arkadaşının üzerine atlayan korkunç İskoç'a kaydı. "Biraz uzaklaşsak nasıl olur?"

Rob, kılıcını toprağa saplayıp adama eliyle yürümesini işaret etti. "Telaşınızın sebebini öğrenebilir miyim Peder?" İçinde fokurdayan enerjinin bir kısmını adamlarının üzerinde attığı için sesi sakin çıkıyordu.

Elini mütevazı bir ifadeyle önüne birleştirerek yürüyen Peder Alastair, "Lordum, söylediğiniz şeyi yapamam," dedi.

"Evliliğimin geçersiz kılınmasını mı? Sebebini yakın zamanda bana da söyleyeceğinizi umut edebilir miyim?" Evet, hâlâ sakindi. Bunun için de kendini kutlayabilirdi genç adam.

Alastair, soğuk bir sesle konuşan Lord'un gerçekten kızgın mı yoksa bu konuşmadan etkilenmiyor mu, anlayamamıştı. "Leydi Adaira ile olan evliliğinizin detayları, bu geçersizliği ortadan kaldırıyor."

“Evliliğimin detayları mı?” Genç adam dişlerinin arasından konuşmuştu.

Peder, başını sallarken gözlerini kaçırdı. “Evet, Lordum!”

“Bu sonuca nasıl ulaştınız, Peder?”

“Detay veremem, günah çıkarana bir kulun sırlarını ifşa edemem. Söylediğiniz gibi bu evliliği geçersiz kılacak nedenler ortadan kalkmıştır.”

Genç adam katı bir ifadeyle aniden durdu. Peder de dönüp genç adama bakmak zorunda kaldı. Bunu yaptığına da çok pişman oldu. Marischal Kontu birilerini öldürecekmif gibi görünüyordu. Oysa onun sakin kalmak için ne kadar çaba harcadığını bilseydi, Lord’uyla gurur duyabilirdi.

“Tanrı’nın çalışanına yalan söylediğimi mi düşünüyorsun, Peder? Adaira, sana gelip günah çıkardı ve sen de ona inandın mı? Geçmişte beni hamile olduğu konusunda kandıran kadına... Defalarca yalan söyleyen o kadına inanıyor olmanızı Tanrı’ya duyduğunuz inanca mı yoksa saflığınıza mı yormalıyım, bilmiyorum.”

Peder, boş bulunarak, “Bu itirafı Leydi Adaira yapmadı!” deyiverdi.

Genç adamın ateş saçana gri gözleri kısıldı. “Eğer yatağıma girmişse bunu benim ve Adaira’nın dışında kim bilebilir?” Zeki adamdı. Aklına gelenle küfretti. “Oda hizmetçisini kullandı, siz de buna inandınız, öyle mi?”

Peder Alastair’in gözleri, kafa karışıklığını ele veriyordu. “Ben... Ben...” diye kekeleydi. “Leydimin bu konuda neden yalan söylettiğini anlamıyorum...”

“Kesinlikle saf olduğunuza kanaat getirdim, Peder!” diyen genç adam arkasını dönerek uzaklaştı.

Birilerinin başı fena hâlde dertteydi.

Peder, uzun adımlarla iç kaleye yürüyen Lord’un arkasından bakarken bu düşünceyle irkildi. Ve koşar adımlarla kiliseye yöneldi. Tanrı, Marischal Kontu’nun gazabından kullarını korumalıydı. Bu yalan söyleyen bir kadın da olsa...

Rob'un kafası peder gibi karışmamış ve anlatılanlar öfkesine çakılan bir kav etkisi yapmıştı. Yumruklarını sıkarak yürürken aynı zamanda dişlerini kıracakmış gibi sıkıyordu. Adaira, kolayca teslim olmayacağını ve inadına sıkıca sarıldığını göstermişti. Bu kadını asla anlayamayacaktı. Onu sevmeyen ve reddeden bir adama yapışıp kalarak gururunu ayaklar altına alıyordu. Gelecekte neyin değişeceğini düşünüyordu acaba? Genç adamın geri adım atacağını düşünecek kadar aptal olamazdı.

İç kaleye dönen Rob'un sesi, klanın her köşesinden duyulsa da Adaira'dan tepki gelmedi. Hizmetçiler ve çalışanlar görmediklerini söyleseler de Rob, onun kalenin bir yerine gizlenmiş olduğunu biliyordu. Kocasından ayrılmamak için yalana başvuran bir kadın kaleyi terk etmezdi. Genç adamın öfkesinin yatışmasını bekleyeceği bir sığınak bulmuş olmalıydı.

"Glenna nerede? Onu bulun bana!" diye kükreyen Rob'a onu da görmediklerini söylediler.

Genç adam taş antrede durup, "Adaira! Er veya geç ortaya çıkmak zorunda kalacaksın! Seni elimden kimse kurtaramayacak!" diye gürledi.

Adaira ise saklandığı köşede bu öfkenin sönmesi için kaç gün geçmesi gerektiğini hesaplıyordu.

Uğursuzluk, günün ilerleyen saatlerinde kalenin ve Rob'un üzerinden ayrılmadı.

Şelaledeki *Su Perisi*'nin peşine düşen Malcom, genç adama araştırmalarının sonucunu sundu. Hayır, klan ve çevresinde Daisy ya da büyükannesi yoktu. Hatta klanda böyle bir aile yoktu. *Su Perisi*, geldiği gibi ardında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Rob onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Sloan, ertesi gün Klan Irvine'ye yapacakları ziyareti hatırlattığında bitmeyen uğursuz güne lanet etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Sorunlar peş peşe geliyordu. Bütün bu işlerin arasında bulunmak isteyeceği son yer Irvine'nin topraklarıydı. Ancak yete-

rince ertelediği bu ziyareti yok sayması mümkün değildi. Majestelerinin verdiği emir kesindi.

“Bu ziyaret iŖi çıktığından bu yana topraklarımıza yapılan baskınların aniden kesildiğinin farkında mısın?”

Sloan baŖını salladı. “Adam kendi kendini ele veriyor. Bütün yaptıkları sadece kızını bize yamamak için miymiŖ? Kızından bu kadar çok kurtulmak istemesi kuŖku uyandırıcı...”

“Hediyelerle mi gitmeliyiz? Sana soruyorum çünkü yapılacak niŖanda damat sensin,” diyen Rob’un sesi alaycı çıkmıŖtı.

Morali bozulan Sloan’ın suratı asıldı. “Eminim, hediye falan istemiyordur. Lord Irvine, kızını alıp gitmemiz için bize altın bile teklif edebilir.”

“Sence almalı mıyız?” Rob, küstah bakıŖlarına yerleŖmiŖ Ŗakacı bir ifadeyle kardeŖini kızdırmaya çalıŖtı.

“Birkaç kese altına hiç hayır demem. Özellikle sonunda evlilik olmayacak bu niŖan için katlanabileceğim bir miktar...”

“Merak etme, bir yıl çabucak gelip geçecek.” Onunla daha fazla alay etmenin haksızlık olacağını düŖünen genç adam, bu sözüyle onu teselli etmeye çalıŖmıŖtı.

“Zavallı kız durumdan haberdar mıdır sence?”

“Söylediğin kadar deliyse durumu fark edebileceğinden bile Ŗüpheliyim.” Pek çok dedikodu duymalarına rağmen bunlardan hangisinin gerçek, hangisinin abartı olduğunu bilmiyordu Rob.

Sloan tereddütle ağabeyine baktı. “Rob, ya kontrol edemeyeceğimiz kadar kaçıkça?”

“Ne demek istiyorsun?” Demesine rağmen bu soru sık sık aklına gelmiŖti. Kontrol etmekte zorlanacakları bir kadınla uğraŖmak için ne zamanı ne de sabrı vardı.

“Bir gece boynuma dayanan bir bıçakla çok sevdiğim bu dünyadan ayrılmak istemem.” DüŖüncesiyle bile Sloan’ın gözleri kocaman açılmıŖtı. “Çevresine saldırıyorsa onu kilit altında tutmamız gerekecek!”

“Neden özellikle sen? Belki de benim boynuma dayar.”

“Kocası olarak beni işaret edecekler,” dedi genç adam kendini işaret ederek.

“Şöyle düşün. Görür görmez sana âşık da olabilir. Ölmekten korkmana gerek kalmaz.” Düşüncesi bile eğlenmesine yetiyordu Rob’un. Sloan’ın peşindeki deli kadından kaçıışı gözünün önüne gelince kahkahasını boğuk bir öksürüğün arkasına saklamaya çalıştı.

“Tanrı korusun! Saplantılı bir kaçığın oyuncağı olmayacağım. Düşünebiliyor musun? Her yerde beni takip ettiğini?” Sloan titredi. “Kâbus gibi...”

Kapıya yönelen kardeşinin arkasından, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“O hayalî ilmek boynuma geçmeden önce, gönlümce bir gece geçirip doyasıya sarhoş olacağım. Dediğim gibi olacaksa yarından itibaren huzurlu uykularıma elveda demek zorunda kalacağım.”

Bozuk moralini düzeltten bu cümleler gizlediği kahkahasını ortaya çıkardı. Kardeşi çıkıp gittikten sonra bile gülmeye devam etti.

Bu gülümseme, aklına gelenlerle aniden silindi. Adaira’nın ve Daisy olduğunu iddia eden kızın ortadan kayboluşu öfkesini geri getirdi. Adaira’ya zaten kızgındı ancak tanımadığı bir kadının ortadan yok olmasına neden takılıp kaldığını bilmiyordu. Unutmalı ve yoğun olan işlerine odaklanmalıydı. İçindeki sabırsız ses vızıldadıkça, bunun pek mümkün olmayacağını bilerek göğsünü genişleten bir nefes aldı. O, takıntılı bir adamdı. Peşine düştüğü bulmacayı birleştirmeden rahat nefes alamazdı.

Sloan’ın peşinden gidip sarhoşluğunda ona katılmayı ne kadar da isterdi. Ama ayık olması gerekiyordu. Özellikle yaklaşan savaşta omuzlarına binen sorumluluğu hakkıyla yerine getirmek için zayıflıkla dolu anlara kapılmamalıydı.



BÖLÜM 10

Oda tam bir savaş alanıydı. Özellikle bu savaş, tepesinde duran ve kaçmasına izin vermeyen merhametsiz kadın nedeniyle daha acımasız bir hâle dönüşmüştü. Kaçma çabaları Dallis tarafından kolayca savuşturulmuştu. Yaklaşık bir haftalık sakinliğini yerle bir eden kadına öldürücü bakışlar atarak kapıya doğru bir hamle yaptı. Ne yazık ki Dallis beden olarak genç kızdan daha iriydi ve bu avantajını kapıyla kızın arasına girerek kullandı.

“Neden?” Lindsey’in çılgılığı odadan taşıp alt katlara kadar ulaştı. Gerekirse bu çılgılığın gökyüzüne kadar yükselmesini ve Tanrı’nın da onu duymasını sağlayabilirdi. Belki birazcık merhamet gösterir ve bu işkenceden kurtulmasına yardımcı olabilirdi.

Yeni bir hamleyle onu omzundan yakalayan Dallis, kızı yeniden aynanın karşısına oturturken, “Baban emretti!” diye homurdandı. Sesi bu mücadeleden dolayı kızgın çıkarken nefesi yorgunluğundan dolayı kesik kesikti.

“Kesinlikle o davete katılmayacağım!” dedi inatçı ve sert bir sesle. Daha önceki davetlerden ders almamış olan babasının ve annesinin neden ısrarla onu zorladığını bilmiyordu. *Gidemem!* Diye düşünürken çenesi kasıldı. Özellikle o masada onu tanıyabilecek biri varken salonun kapısı önünden bile geçmeye cesaret edemezdi.

“Bağırmanı kes! Yakında sağır olacağım!” diye azarlayan kadın, genç kızın saçlarına şekil vermeye başladı. Kalın, siyah bukleler

kadının becerikli parmaklarıyla kıvrılıyor ve hoş bir topuza dönüşüyordu.

Aynadan yansıyan normal kadın görüntüsüne hoşnutsuz gözlerle bakan Lindsey, "O zaman bırak beni, gideyim. Söz veriyorum, ortadan kaybolurum. Nereye gittiğimi asla bulamazlar!" diye yalvardı.

"Bu mümkün değil, hayatım. Baban kapının önüne nöbetçi dikti!" derken yeni bir bukleyi topuza yerleştirmişti Dallis.

Lindsey'in yüzü, duyduklarıyla renk değiştirmişti. "Ciddi olamazsın!" Babası onu bu zamana kadar hiç göz altına almamıştı. Kapısına bir nöbetçi dikmek mi? Bu ne anlama geliyordu? Carlton'un bu kadar önem verdiği ve ısrarla peşine düştüğü ne olabilirdi?

"Gidip kendin gör!" Dallis, kızın saçından elini çekerek kapıyı işaret etti.

İnanmadığı bu bilgiyi gözleriyle görmeye karar veren ve yerinden fırlayan genç kız kapıya atıldı. Dışarıda bekleyen adamı gördüğünde küfretti. "Çekil önümden!" diye emretti.

"Üzgünüm, Leydim... Babanız çıkmanızı yasakladı!"

"Savaşçılarım beni bekliyor!" diyerek tiz bir sesle çığlık atması bile adamı korkutmadı. İri bedeniyle kapıyı kaplayarak Lindsey'in dışarıya çıkmasını engelledi.

Çaresizce odaya dönen kız, Dallis'in işaret ettiği sandalyeye oturdu. "Neden süslenmek zorundayım! Bırak da her zamanki hâlimle gidip babama kalp krizi geçirteyim!"

"Süslenme kısmı annene ait bir fikirdi."

"Bir dolap çeviriyorlar, değil mi? Bütün bu zorlamaların arkasında nefret edeceğim bir sır var!" Bu sırrın evlilikle ilgili olamayacağını düşünüyordu. Bunun sebebi de klanlar arasındaki bitmeyen düşmanlıktı. Babası, Keith Klanı ile herhangi bir yakınlık kurmayı düşünmeyecek kadar nefret doluydu. Bu kin, yüzyıllarca sürmüştü ve daha nice yüzyıllarca da süreceğe benziyordu.

"Annen ve baban bu konuda çok ketum... Hiçbir şey söylemiyorlar. Ben, bana verilen emirleri yerine getiriyorum."

“Dostum olduğunu sanıyordum. Yaklaşan kötölükleri haber vereceğine güveniyordum.” Aynadan yansıyan yeşil gözleri sitemle dolmuştu. Bu bakışı Dallis de görmüştü.

Yaşlı kadın, bir sandalye çekip genç kızın karşısına oturdu. “Dostunum, Lindsey! Sana gelecek her kötölüğü bizzat karşılamaya hazırım. Ama beni anlayışla karşılayacağını umuyorum. Ben bu kalenin bir çalışanıyım. Verilen emirleri yerine getirmek zorundayım.”

Genç kızın omzu, çaresizlikle düştü. “Peki, sence bütün bunların sebebi ne olabilir?”

Dallis, iri memelerini daha da geniş gösteren bir nefes alıp, gözlerine yerleşmiş acıklı bir ifadeyle kıza baktı. “Tek bir tahminim var...”

“Nedir o?” Lindsey, onun bakışlarında gördüğü ifadeye tepki olarak titrek bir sesle sormuştu. Kadın kesinlikle hiç hoşuna gitmeyecek bir gerçeği açıklamaya hazırlanıyordu.

Kadın, çaresizce elini havada salladı. “Tabii ki şey için...” Cümlesini yarım bırakarak kızın gözlerinde göreceği yenilmişlik ifadesinden bakışını uzaklaştırdı.

“Dallis, beni delirtmeden söyle şunu!”

“Sanki daha fazla delirmen mümkünmüş gibi konuşma!”

“Konuyu değiştirme!” diyerek çıkıştı Lindsey.

Elindeki fırçayı komodinin üzerine bırakan Dallis, Lindsey’in elini avucuna aldı. “Sanırım bu görüşme, bir evlilik anlaşması için...” Sonunda gerçeği açıklayabildiği için derin bir nefes aldı kadın. Onun vereceği tepkiyi engelleyebilmek için avucunda duran eli sıkıca tutmuştu.

“Kimin evliliği?” diyerek saf bir şekilde soran Lindsey, yıllardır uygulamakta olduğu çabalarının karşılığını aldığını düşünerek rahatlamış, evlilik düşünçesi tamamen aklından silinmişti.

“Tatlım, senin evliliğin elbette...”

Rüyada ya da bir kâbusun içindeymiş gibi, “Benim evliliğim mi?” diye soran sesi inanmazlık doluydu. Bu söylenen hiç gerçekçi gelmiyordu. *Evlilik* ve *Lindsey* kelimelerini aynı cümlede kullan-

mak bile saçmaydı. Lindsey, bu kavramın hayatından çıktığını sanıyordu. Ama bir yılan olan babası, sinsice, genç kızın son ana kadar haberinin olmamasını sağlamış ve onu tuzağa düşürmüştü. *Bütün çabaları ve maskaralıkları öylece havaya mı uçacaktı? Boşuna mı uğraşmıştı?*

“Hayır!” diyerek ayağa fırlayan Lindsey’i tutamayan Dallis de ayağa fırladı. “Dinle beni!”

“Hayır, Dallis! Benden bu kadar mı nefret ediyor? Neden benden kurtulmak istiyor? Ben onun kızı değil miyim? Beni koruması gerekmez mi?”

“Tatlım, seni düşündüğü için...”

“Beni mi düşünüyor? O sadece kendini düşünüyor. Benden utuyor, Dallis. Sonum Tara gibi olacak!”

“Tara mı? Bu da nereden çıktı şimdi?”

Lindsey, hınçla masaya yürüyerek eline aldığı vazoyu öfkeyle duvara fırlattı. Sonrasında odada kırılacak bir nesne kalmayınca kadar durmadı. Öyle ki pencere camları bile bu saldırıdan nasibini alarak parçalandı. Bu gürültüye kulaklarını tıkayan zavallı Dallis, yaslandığı duvardan genç kızı izliyordu.

“Kimse beni sevmiyor! Hiç kimse beni düşünmüyor! Hepsinden nefret ediyorum! Beni bu lanet odadan çıkarıncaya kadar kaleyi başlarına yıkmaya devam edeceğim!” Sesinin bütün klan özellikle de babası tarafından duyulması için avaz avaz haykırıyordu. Çığılığı, adamın kalın kafasını aşarak belki beynine ulaşmasını sağlayabilirdi.

Kapı hızla açıldığında eline geçirdiği tabureyi pencereden atmak üzereydi.

“Lindsey, hayır!” diyen annesine sadece bakmakla yetinip yapmaya niyetlendiği eylemi tamamladı. Tabure, geriye kalan camları indirerek pencereden aşağıya uçtu. Dışarıdan gelen haykırımlar ve sesler, genç kızın umurunda değildi. Hem neden umurunda olacaktı ki? Sonuçta Lindsey’i de umursayan birileri yoktu.

“Tatlım, yapma!” diyen annesinin sesi ağlamaklıydı. Kadının akmaya hazır gözyaşları kirpiklerine yapışmıştı. Kızını engellemek için eteğini uçuşturarak oradan oraya koşmaya başladı.

Lindsey'in eline geçirdiği bütün kıyafetler de taburenin arkasından, aynı akıbete uğrayarak pencereden aşağıya uçtular.

Gilly, kızını durdurmaya çabalamaktan yorulmuştu. "Düşündüğün gibi değil! Beni dinle! Sadece davete katıl yeter!"

Annesinin ikna çabalarını duymazdan gelerek, "Pencereden atlasam uçabilir miyim?" diye mırıldandı. Yüzündeki delice pırıltı, söylediğini yapacağına işaret ediyordu.

Sorduğu soru ve yüzündeki ifade Gilly'nin aklını başından almıştı. Atılarak kızına sarıldı. "Hayır, lütfen yapma! Davete katılırsan seni rahat bırakacağız! Yarım saat yeterli..." Nefes nefese ve yalvararak konuşmuştu.

Kendini onun kollarından kurtaran Lindsey, kadının acınası yüzüne bir süre baktı. "Tamam!"

Bunu onlar istemişti. Babasını bu yaptığından dolayı pişman edecekti.

Rob ve Sloan, önlerine uçan ve yerde parçalara ayrılan tabureye şaşkınlıkla baktılar. Arkasından tepelerine uçan elbise yığınının uzaklaşmak için birkaç adım geriye gittiler. İkisinin de bakışı çılgınlıkların dışarıya taşıdığı ve sürekli bir şeylerin fırlatıldığı penceredeydi.

"Düşündüğümünden daha da beter!" diye mırıldandı Sloan. "Beni bu korkunç duruma bile bile itmeye kararlı mısınız?"

"Emir Majestelerinden..." diyen Rob'un sesi temkinliydi.

Kapıda Carlton'un iri bedeni belirdiğinde ikisinin de bakışları hâlâ yukarıdaki penceredeydi.

"Lordum! Haneme şeref verdiniz!" diyerek zorlama bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirmiş olan adama aynı anda döndüler.

"Yalancı şerefsiz!" diye mırıldanan kardeşini bakışlarıyla susturdu Rob. Aslında kardeşi onun da duygularına tercüman olmuştu.

Kapının önünde duran uzun boylu adam, kaslı ve iriydi. Orantısız gelişmiş bedeni, savaşlarla kaslanırken diğer yandan yemeyi çok sevdiğini işaret eder gibi hantaldı. Sakalı ve omuzlarına dökülen uzun saçları yer yer beyazlamıştı. Yüzünde acımasızlığın verdiği de-

rin çizgiler vardı. "Lord Irvine! Yüzlerce yıl sonra bu noktaya geleceğimizi kim tahmin edebilirdi?" dedi genç adam keskin bir sesle. Duruşu burada bulunmaktan hoşlanmadığını belli ediyordu. Bedeninden taşan tiksintiyi gizleyebileceğini sanmıyordu genç adam.

"Ne kadar da mutluluk verici, değil mi?" dedi adam sahte ve inandırıcı olmayan bir sesle.

Bir adım gerisinden yine bir, "Yüzsüz sahtekâr!" hakareti gelince kardeşine öfkeli bir bakış attı Rob. Dudaklarını kıpırdatmadan dişlerinin arasından, "Yakında akraban olacak bir adama bütün bu sıfatları yakıştırman sence de ayıp değil mi?" diye mırıldandı. Akriba kelimesi dudaklarından döküldüğü anda yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Bu ziyaretin arkasındaki neden, nefret ettiği -özellikle Carlton için kullanılacaksa- bu kelimeyi hayatlarına sokacaktı.

Sloan'dan gelen, "Tanrı korusun!" içlenişi çok çaresizdi. Irvine topraklarına girdiklerinden bu yana ilk defa gülümsedi Rob.

Basamakları hızla inen Carlton, yerdeki giysileri ve kırık tabureyi ayağıyla iterken zoraki gülümsedi. Elinde sihirli değnek olsaydı, onları yok edebilirdi. Zira uzun süredir çaba harcadığı planın birkaç paçavra tarafından bozulmasına izin veremezdi. "Küçük oğlum Torin, yaramaz bir çocuk. Ablasını delirtmiş olmalı..." Yaptığı gafı fark ederek kızardı. "Yani kızım pencereden atılan kıyafetlerine çok kızacak demek istedim."

Sloan, "Yaramaz erkek çocukları..." diyerek adamın zoraki gülümsemesine eşlik etti.

"Lütfen içeriye girelim," diyen Lord Irvine, eliyle kapıyı işaret etti. Amacı onları bu ortamdan olabildiğince çabuk uzaklaştırmaktı.

Rob, atları üzerinde olan bir düzine adamına dışarıda beklemelerini işaret edip eve girdi. Sloan, son bir defa atılan eşyaların kaynağı olan pencereye baktıktan sonra istemeden de olsa ağabeyinin peşinden yürüdü.



BÖLÜM 11

Büyük salon gerektiğinden fazla aydınlıktı. Ayaklı piriç şamdanlar duvarların dibine özenle yerleştirilmişti. Her birinde en az bir düzine mum yanıyordu. Onlar yanmasa bile büyük şöminenin alevleri tüm salonu aydınlatmaya yeterdi. Ama yetmemişti. Yüksek tavandan sarkan tekerlek şeklindeki avizede de onlarca mum yanıyor, odayı gereksiz ışığa boğuyordu.

Taş duvarlar, özenle dokunmuş duvar halılarıyla kaplanmıştı. Hemen önüne kurulmuş uzun yemek masasının üzerinde de şamdanlar vardı.

Rob, bu şamdan olayından bir çıkarımda bulunmuştu. Carlton ya çok az görüyordu, düşmanının her hareketini fark edebilmek için bu odayı bir karnaval alanına çevirmişti. Ya da misafirlerini bunaltmaya çalışıyordu. Belki de *gizli saklı bir planım yok* demeye çalışıyordu.

Masa, beyaz örtülerin üzerinde ışıldayan tabaklar, meyve ve içki şişeleriyle canlı bir görüntü sunuyordu. Lord Irvine'nin sıcak karşılmasına rağmen gergin bir ortam vardı. Yanan onca şamdan ve kocaman şömine bile ortamdaki buzları eritememişti. Sunulan her içki kadehinden kuşkulanmak, ikram edilen her yiyeceğe kuşkuyla bakmak en sakin insanın bile sinirlerini gerebilirdi.

Masa kapıya dönük bir şekilde dizayn edilmişti. Rob ve Sloan, masanın tam orta kısmındaki sandalyelerde yan yana oturuyorlardı. Büyük masanın iki ucuna ise Lord ve Leydi Irvine yerleşmişti.

Rob'un sağ tarafında uslu olmaya gayret eden sekiz yaşlarındaki erkek çocuğu ve bakışlarıyla onları sorgulayan on iki yaşlarındaki kız olmasaydı, masa oldukça sakindi.

Rob, bu salonda yaşanabilecekleri düşününce, adamlarının dışarıda kalmasının iyi olacağına karar vermişti. Akşamın ilerleyen saatlerinde olacakların bilinmezliğiyle ilgili şüpheleri vardı. Karşılaşacakları olumsuzluklar konusunda Sloan'ı utandırmaktan kaçınması gerekiyordu. Kalenin Deli Leydi'si, söylentileri doğrulayacak kadar kaçıkça, bu odanın kalabalık olması gelecek günlerde Sloan'ı zor durumda bırakabilirdi. Karşılaşacakları bilinmezlik bir yangın gibi büyüyüp bütün klanı sardığında, olaylara şahit olanların az sayıda olması durumu kurtarabilirdi.

"Haneme hoş geldiniz!" diyen Carlton, ayağa kalkarak bardağını havaya kaldırdı. "Bu akşam, düşmanlığı yüzyıllar önceye dayanan iki klan olarak nefret ve intikam duygularını bir kenara bırakıyoruz. Husumetimiz geçmişte kalacak. Dost olabileceğimizi savunmuyorum ama barış içinde geçecek yıllar için söz verebilirim. Bu evlilik, iki klanı yenilmez bir güçle birleştirecek. Hem Irvine hem de Keith Klanı bu birliktelikten çıkar sağlayacak. Sağlığınıza ve barışı getirecek bu birleşmeye kadeh kaldırıyorum!"

Rob, başını hafifçe eğerek bardağını kaldırırken Sloan homurdanmakla yetindi. Bu anlaşılmaz homurdanmanın içinden bazı kelimeleri seçebilmişti Rob. Carlton'un duyduğu anda kılıcını çekeceği sözcükler genç adamın sırtına neden oldu.

İçkiler yudumlanırken Leydi Irvine, "Afiyet olsun!" diyerek gülümsedi. Hizmetçiler zoraki bir nezaketle servisi yapmaya başladılar.

Yemek konusunda isteksiz olan genç adam, bir süredir elindeki bardağı parmaklarının arasında çevirerek ev sahiplerini inceliyordu.

Carlton gergindi, daha şimdiden alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Bakışını hiç Keith kardeşlere çevirmiyordu. Bu da onun sakladığı bir şeyler olduğu konusunda Rob'u uyarıyordu.

Leydi Irvine ise kocasına oldukça bağımlı görünüyordu. Adamın gerginliği kadına da sıçramıştı. Önünde duran ekmeği minik

parçalara ayırmakla meşguldü. Bu da onun diken üstünde tedirgin bir bekleyiş içinde olduğunu gösteriyordu.

Yan tarafından gelen ince sesin, "Erkekler neden bize benze-miyor?" sorusuyla incelemesine ara vererek bakışlarını çevirdi. Bu sözleri söyleyen çokbilmiş kızın zeki gözlerine baktı.

Kaşını kaldıran Rob, "Benziyoruz!" diye cevapladı.

"Öyle mi? Bir benzerlik söyle!"

"Gözlerimiz, kulaklarımız, burnumuz..."

"Siz yetişkinler, cevaplayamayacağınız bir soruyla karşılaşınca neden hep aynı cevapları verirsiniz?"

"Sence kadınlar neden erkeklere benzemiyor?" diyerek, ustaca küçük kızı köşeye sıkıştırmaya çalıştı genç adam.

Lona ona çok aptalsın bakışı atarak çenesini kaldırdı. Bu, Rob'un bir dişiden ya da adamdan aldığı ilk aptalsın bakışıydı. Büyük değişiklik... Hoşuna gittiğinden emin değildi. Özellikle bu bakış küçük bir kızdan geliyorsa... Gözlerini kısarak kıza tehditkâr bir bakış attı ama o umursamayarak konuşmaya başladı.

"Kadınlar size benzemiyor çünkü daha zekiler ve duygusallar. Erkekler o kadar aptal ki kadınlar söylemediği sürece ayrıntıların farkına varamazlar. Gözlerinin önündeki gerçekleri göremezler. Küçük bir fazlalığınız var diye her şeyi bildiğinizi ve dünyanın hâkimi olduğunuzu sanıyorsunuz."

Küçük bir fazlalık mı?

Rob kendini tutamayarak kahkaha attı. Sonra kıza doğru eğildi. "Sen, bir yetişkin olmadığına emin misin?"

"Saçmalama, tabii ki küçük bir kızım!" Genç adama eliyle yaklaşmasını işaret etti. Ona doğru eğilen Rob'a, "Ama çok zekiyim, burada dönen dolaplarla ilgili her şeyi bilecek kadar zeki... Lindsey'e davranışlarına dikkat etsen iyi olur. Yoksa *küçük fazlalıklarınızdan* sizi bir çırpıda kurtarırım!" dedikten sonra yaptığı tehditle alakası olmayan bir sevimlilikle sırıttı.

Genç adam, bu büyümüş de küçülmüş bücüre tam bir cevap verecekti ki dışarıdan gelen sesle söyleyeceklerini unuttu.

Boğa sürüsü ya da at sürüsü belki de koyun sürüsü olabilecek seslerin kapıda sona ermesiyle meraklı bakışlar kapıya kilitlendi. Irvine ailesi için bu merak kelimesi yanlış olabilirdi. Ailenin bakışlarında daha çok dehşete düşmüş bir ifade vardı. Asıl Rob ve Sloan'ın bakışları meraklı bir beklentiyle açılmıştı.

Çift kanatlı büyük kapı aniden açıldı. Salon o kadar aydınlatılmıştı ki gireni görmemek imkânsızdı. Bir ucube, şekilsiz bir mahluk, cehennem kaçkını... Genç adamın aklından geçirdiği bu tanımlamalar daha da uzayıp gidebilirdi. Bu görüntü sıradan bir adamı bırak, en cesur savaşçıları bile ürpertirdi. Irvine'nin kızını savaş alanında düşmanın önüne bıraksalar Edward'ın ordusu çil yavrusu gibi dağılırdı. Aklına gelen bu düşünce, içinden taşan gülme isteğini yüzeye çıkarmak üzereydi ki dudaklarını birbirine bastırarak kaçacak olan ahkahayı engelledi.

Göz ucuyla Sloan'ın istavroz çıkardığını gördü genç adam. "Yüce Tanrım!" Kapıdan giren şeyi tarif etmek için kelimeler yetersizdi. "Olmaz, Rob! Bu görüntüye bir yıl boyunca katlanamam!" Sloan'ın sesi zavallıca ve çaresizdi.

Masanın başında oturan Carlton'un, "Gilly! Sana onu kontrol etmeni söylemişim!" diyen sinirli gürlemesi odada yankılandı.

Leydi Irvine, "Kontrol etmişim, Carlton! Yemin ederim! Hazırlanmasına yardım ettim. Bu yemeğe katılmayı uysalca kabul etmişti," derken konuklarına utanç dolu bir bakış atmıştı.

Rob, yan tarafından gelen kıkırdamalara katılmak istese de duruşunu bozmadı. Çocuklar, büyük ihtimalle, daha önce bu ve buna benzer durumlarla fazlaca karşılaşmış olmalıydılar.

"Lindsey, bu kez kendini aşmış!" dedi erkek çocuk.

"Bunları daha önce denediğini görmemişim!" dedi kız olan.

Gerçekten de Lindsey kendini aşmıştı.

Tahta bir ata binmiş kızın her adım atışında, boynunda ve belinde asılı olan en az iki düzineye yakın minik çan uyumsuz sesler

çıkartıyordu. Arkasından sürüklenen ipe nallar bağlanmıştı. Bu nalların taş zeminde sürüklenirken çıkardığı sesler tüyler ürperticiydi.

Bedenine gelince, her zamanki gibi erkek gömleğinin üzerine tunik giymiş, pantolonun paçalarını uzun çizmesinin içine sokmuştu. Buraya kadar bir sorun yoktu.

Rob ve Sloan'a göre sorun, kızın siyaha boyanmış yüzü, kabarık ama çok kabarık saçlarının üzerine geçirdiği metal leğen bir de...

Sloan'ın, "Tanrım, o bir tilki mi?" diye sorduğunu duydu. Kardeşinin sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. Konuşabilseydi eğer, Rob'un sesinde de aynı şaşkınlık olacaktı.

Kızın hemen arkasından salona giren gerçekten de bir tilkiydi ve uysal bir tavırla genç kızı takip ediyordu.

"Tanrım, Carlton! Salonumuzda bir tilki var!" Leydi Irvine, korkuyla yerinden fırlarken ciyaklamıştı.

Kızın hemen arkasından salona dalan tombul kadın, "Özür dileirim, Lordum! Emrettiğiniz gibi onu hanımefendice giyindirmiştim. Yemeğe katılmak üzere benden önce odadan çıkmıştı. Odayla salon arasında neler olduğunu gerçekten de bilmiyorum!" diye aceleyle açıklama yaptı.

Telaşlı küçük adımlarla yaklaşan kadın, kızın kolundan tuttu. "Hadi tatlım, gidelim buradan!"

Lindsey, kapıdan girdiği andan itibaren oldukça eğleniyordu. Göl kenarında tanıştığı genç adamın yanında ona benzeyen daha genç yaşta, saçları Lord Keith'ten daha kısa olan bir adam oturuyordu. Lord'un yüzü düşünceleri ele vermezken diğer genç adamın dehşete düştüğü açıkça görülüyordu. Hatta öyle çok dehşete düşmüştü ki kocaman olmuş gözleri neredeyse yuvasından fırlayacaktı.

Güzel, korkması da gerekiyordu! Kolunu Dallis'ten kurtarıp arkasından gelen hayvana, "Otur Tiger!" diye emretti. Tilki, efendisinin emrini dinleyerek olduğu yere çöktü.

Belindeki tahta kılıcı kınından çekerek babasına yaklaşan Lindsey, "Savaş için hazırım, Lordum!" diyerek yerlere kadar eğilmiş ve erkekçe bir selam vermişti.

Babası sakalını titreterek, "Lindsey!" diye homurdandı. Kızı öldürmek isteyen gözleri sabrının sınırını geçtiğini söylüyordu. Yüce Tanrım, bütün planları yerle bir olmak üzereydi ve Carlton'un bu gidişatı durdurabilecek ne gücü ne de becerisi vardı. Haykırıp, korkutmaktan başka...

"Carlton, salonumuzda bir tilki var!" diye ciyaklayan Gilly'e, "Bir sus kadın!" diye bağırdı.

Sloan sandalyesini Rob'a doğru yaklaştırdı. "Benim gördüğümü herkes görüyor sanırım. Bu da gözlerimin yanılmadığını gösteriyor. Kız, bir tilkiyi evcilleştirmiş," diye mırıldandı. "Şimdi de onu görmezden gelebileceğimizi, kuleye hapsedebileceğimizi ya da bu bir yılı sorunsuz atlatabileceğimizi söyle!"

Kardeşinin gerçekleri fısıldadığını biliyordu genç adam. Ona cevap vermek yerine önünde gerçekleşen mizansenin büyük bir dikkatle izliyordu. Bu yaşananları hayatı boyunca, bir daha hiçbir yerde göremeyeceğini biliyordu.

Oğlan çocuğu, "Tiger'i getirmiş!" diyerek yerinden fırlayıp tilkiye doğru koştu. Yolunu kesen ve tutmaya çalışan annesinin kolunun altından geçerek salonun ortasında oturan tilkiye ulaştı.

Çocuk ve Tiger oyun oynarken Lindsey, babasının bakışlarına meydan okuyan bir tavırla baktı. "Düşmanlarımız nerede, baba?" Sanki adam cevap vermiş gibi bakışını masada oturan Rob ve Sloan'a çevirdi. "Onlar mı?"

Annesi ve babası aynı anda, "Hayır!" diye bağırsalar da Lindsey, çoktan yerinden fırlamış ve masanın üzerine çıkmıştı. Yeşil gözleri siyah yüzünde alev alevdi. Doğruyu söylemek gerekirse korkunç görünüyordu.

Kont Marischal, fazlasıyla keskin gözlere sahipti. Ona elinden geldiğince az yaklaşması gerektiğiyle ilgili karar alan Lindsey, tahta kılıcını Sloan'ın gırtlığına dayadı. Her hareketi üzerindeki çanları harekete geçiriyor, sesi kulakları tırmalıyordu.

"Söyle! Amacınız ne?" Bu arada arkasından sarkan ipe bağlı olan nallar bir şişeyi devirmiş, bir tabağın yere düşmesine neden olmuştu.

Sloan, ne yapacağını şaşırarak yardım dileyen gözlerle ağabeyine baktı. "Amacımız ne, Rob?" dedi dişlerinin arasından.

Genç adam, kollarını göğsünde bağlarken başını yana eğdi. Dudağının kıyısında ise gülmeye hazır bir kıvrım vardı. "Barış için geldik."

"Evet, evet barış için geldik!" diyerek tasdikledi Sloan.

Gilly, Dallis ve Carlton üçlüsü duruma müdahale etmek için kıza yaklaştılar. Bu arada kendi aralarındaki konuşma diğer üçünün -Lindsey, Sloan ve Rob'un- dikkatini onlara çevirdi.

"Dallis, onu kontrol altında tutmanı söylemiştim!"

"Tuttum, Leydim. Öylesine uysaldı ki... Bütün bunları ne zaman yaptığını anlamıyorum."

"Kapıya nöbetçi dikmiştim!" diyen Carlton'un sinirli sesi araya girdi.

"Yemeğe katılmayı kabul edince ben de nöbetçiyi göndermiştim." Gilly, eşine özür dileyen bir bakış attı.

"İyi halt ettin!"

"Lindsey, in oradan, tatlım!"

"Lindsey, çabuk aşağıya in!" Karısının sesi utançla titrerken Carlton, kızını sesiyle boğmaya çalışıyordu.

Kızın dikkat dağınıklığından faydalanan Sloan ayağa fırladı. "Bu kadar yeter. Biz artık gidelim. Hadi Rob!" Yeterince görmüştü. Hiçbir baskı bu felaketi kabullenmesini sağlayamayacaktı. Bu emir Kral'dan gelmiş olsa bile yapmayacaktı.

"Gidemezsiniz!" diyerek itiraz etti Carlton.

"Gidebiliriz, şu anda gidiyoruz! Hadi dedim, Rob!" Genç adamın sesi kararlıydı.

Kardeşine hak veren genç adam yavaşça ayağa kalktı. "Kardeşim haklı, Irvine. Bu ziyareti hiç olmamış kabul edelim." Bruce bile bu olanları duyduğunda neden vazgeçtiklerini anlayabilir ve bağışlayabilirdi. Kardeşine bu haksızlığı yapamazdı. Nişan gerçek olmasa bile toplum önünde yaşayacağı aşağılanmayı Sloan da dâhil hiçbir adam kabullenemezdi.

“Hayır hayır! Gidemezsiniz. İzin vermiyorum!” Carlton’un sinirli sesi oldukça yüksek çıkmıştı.

Masanın çevresini dolaşan Rob, yavaş adımlarla adamın yanına geldi. “İzin vermiyor musun?” diye sordu sakın bir sesle. Bu sakinlik garip bir şekilde tehdit içeriyordu. Bu tehdidi Carlton’un anlattığını yanan gözlerinden anladı. Umurunda değildi.

Lindsey, Lord’un kontrollü gücünün sınırlarını merak etti. Bedenine bakarak bu gücün sınırsız olduğunu geçirdi aklından. Adamın dış görünüşü, çelik gibi olan iradesine etten bir duvar örmüştü. Dikkatle bakmadıkça onun dışarıya sızan öfkesini fark etmek zordu. Babasının bile bile tehlikeyi çağırıyor olmasından endişelendi. *Ejderhanın uysal görünümüne bakarak zincirlerini açmak ne kadar güvenliydi?*

“Ben değil!” diyerek ters dönüş yaptı Carlton. “Majesteleri...”

“Majesteleriyle ne alakası var?” Rob, adamın itiraz ederken güvendiği bir dayanağının olması gerektiğini düşündü. Söylediği *majesteleri* kelimesiyle dudaklarını sıkarak cevap bekledi.

Adam, cebinden çıkardığı mektubu Rob’a uzattı. “Majestelerinden bir mektup aldım...”

Uzatılan mektubu alan genç adamın bakışı, yazılanlar üzerinde hızlı bir şekilde gidip geldi. Doğrusu Majesteleri kurnaz adamdı. Rob’a bu evlilikle ilgili emir verirken, Irvine’ye de bir mektup yollayarak evliliğin gerçekleştirilmesi konusunda ısrarcı olmasını söylemişti. Bruce’nin klanlar arasındaki çatışmalar konusunda ne kadar hassas olduğunu görmüştü. Ezeli düşmanları demir bir yumrukla dizginliyordu.

Genç adam, mektubu kardeşine uzattı. Sloan, okumayı bitirdiğinde küfretti. Bakışı masanın üzerindeki kızın korkunç görüntüsüne gitti. Sanki kapana kısılmış bir hayvan gibi bakıyordu. Rob, kardeşinin içine düştüğü ikilemi tahmin edebiliyordu. Bir tarafta sadakat yemini ettiği Majasteleri, diğer tarafta bir yılı birlikte geçirmek zorunda olduğu aklını kaçırmış bir kadın...

Masanın üzerinde ayakta durmakta olan Lindsey, erkeklerin arasında geçen konuşmayı merakla izliyordu. Burada kötü bir şey-

ler oluyordu. Müdahalesinin yetersiz kalacağı hissiyle tüyleri diken diken oldu. Kontrol edemediği bu durumun içeriğini tam olarak anlamasa da kendisine dönen bakışlar hiç de hoş değildi. Küçük kardeşin yüzündeki ifade için ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Paniğe kapılmış... Kapana kısılmış... Nefret dolu... Çıkışı olmayan yola atılan adım sonucu oluşmuş çaresizlik...

Küçük kardeşi incelemeyi bırakıp *Tanrı'nın gözdesine* döndü. *Lord'un öfkesini dizginleyen o mektupta ne vardı?* Deli hisleri alarma geçmişti.

"İn masadan, Lindsey!" diyen babasına isyankâr bir ifadeyle baktı ama yerinden kıpırdamadı. Geri adım atamazdı.

"Sana masadan inmeni söyledim, Lindsey!" diyen Carlton, sabırsızca uzanıp bileğinden yakaladığı kızı aşağıya çekti. Öylesine öfkeliydi ki bütün planlarını bozan kızını hırpalama isteğiyle doluydu. Bu nedenle yanına çektiği Lindsey'e vurmak amacıyla elini kaldırdı.

Aşağılamanın zirvesi, babasının kalkan elinin yüzüne inmesi idi. Lindsey'in kırılma anı olacaktı. Duyacağı acı bu aşağılamanın yanında öylesine önemsizdi ki...

Aklından geçenlerle yüzüne inecek olan iri elin vereceği acıyı bekleyerek gözlerini sıkıca yumdu genç kız. Fakat o tokat gelmedi. Gözlerini yavaşça araladığında, babasının bileğine yapışan Lord Keith'in elini gördü.

Adamın gözlerindeki bakışın şiddeti bir yıldırımla eş değerdii. "Sakin ona vurmaya kalkma, Carlton! Şu andan itibaren o benim klanıma ait! Ona uzattığın el bana uzatılmış sayılır." Adamın kalın bileğini daha da sıktı Lord. "O zaman bu bileği kırmak zorunda kalırım!" diyerek tiksintiyle Carlton'un bileğini bıraktı.

Lindsey'in bakışı bir çeliği bile bükebilecek parmaklardan Lord'un yüzüne gitti. Adamın gözleri, ezmeye niyetlendiği tek kişi babasıymış gibi Carlton'a kilitlenmişti. Onun bu hakarete karşılık vermesini bekliyordu. Düşmanının evinde onu tehdit etmişti. *Bu*, gözü kara bir davranış mıydı yoksa cesaret mi? Belki de karşılık verdiğinde burada oynanan oyunu sona erdirmeyi düşünmüştü.

Arkasındaki neden ne olursa olsun, babasından gelen şiddet, onu tanımayan hatta umursamayan bir adam tarafından engellenmişti. Lindsey'in elinden bıraktığı tahta kılıç yere düşerken tok bir ses çıkardı.

Tiger, kızın üzüldüğünü anlamış gibi Torin'den kurtulup Lindsey'e sokuldu. Genç kız yere çökerek yüzünü tilkinin kızıl tüyleri arasına gömdü. Kimse gözyaşlarını görmemeliydi.

"Hadi Lindsey, gidiyoruz!" Bu emri veren Lord Rob'du.

Başını kaldırıp şaşkın gözlerle önce genç adama sonra da anne ve babasına baktı. "Nereye?" diye sordu kendine güvensiz bir sesle.

"Artık kardeşimin nişanlısısın. Bir yıl sürecek bu nişanlılık süresince benim kalemde kalacaksın!" Adam, bakışlarını kıza çevirme tenezzülünde bulunmamıştı, bütün dikkati Carlton'daydı.

Rob, Carlton'un gözlerinden taşan memnuniyeti saklama çabasını, gülümsemek için kıvrılan dudağındaki titremeyi büyük bir dikkatle izliyordu. Adam, amacının ne olduğunu bundan daha açık anlatamazdı. Bütün o saldırıların geldiği nokta, delirmiş bir kıızı kardeşinin nişanlısı olarak klanına götürmesiydi.

"Olmaz!"

Bu güçlü itirazı duyan genç adamın bakışı yerde oturmakta olan ucubeye döndü. Yüce Tanrım! Sloan'ın korktuğu kadar ürkütücü görünüyordu. Fakat gözleri... *Saçmalama Rob!* diye düşünerek kendini azarladı.

Kızının itirazıyla içinde yaşadığı sevince odaklanmaktan kurtulan Carlton araya girdi. "Olacak, sevgili kızım. Onlarla gideceksin!" dedi sesinden taşmaya hazırlanan neşeyi silerek.

Bu emrivakiyi yapan babasına öfkeyle baktı. Adam, ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Uysalca boyun eğceğini mi sanıyordu? "Gitmeyeceğim!" dedi hırçın bir sesle.

"Kral'ın emrine karşı mı geleceksin? Klanlar arasındaki savaşa son vereceksin! Barışı sağlayacaksın!"

"Umurumda değil!"

"Sana emrediyorum!"

Lindsey'i ne zaman emirleriyle durdurabilmişti ki? Genç kız, "Hadi Tiger, gidelim!" diyerek salondan çıkmaya hazırlandı.

Carlton, kızın bileğinden yeniden yakalayarak ortamı daha da gerginleştirdi. Adamın kıza uygulayacağı şiddeti engellemeye niyetlenen Rob, Irvine'ye doğru tehditkâr bir adım attı.

Durumun gidişatından hoşlanmayan Dallis, genç kıza doğru atıldı. "Gidelim, Lindsey. Ben de seninle gelirim." Sonra Leydi Irvine'ye döndü. "Gidebilirim, değil mi hanımım?"

Kadın, yaşlı gözlerle, "Elbette onu yalnız bırakmamalısın," diye mırıldandı.

Dadı, genç kıza doğru eğildi. "Gidelim, Lindsey. Yoksa birazdan kılıçlar çekilecek ve kan dökülecek!"

Bir süre annesine, babasına ve kardeşlerine baktı Lindsey. Ondan vazgeçmişlerdi. Babasının duygusuz yüzü kıpırtısızken, annesi ağlamak üzereydi. Kardeşleri ise şaşkın ve karamsardılar. Hiçbiri *gitme* demeyecekti. Yüreği parçalara ayrılan genç kız, sonunda bu gerçeğe yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Sonra bakışlarını, olayın dışında ama tam ortasında duruyormuş gibi görünen iki adama çevirdi. Yalvaran gözlerinin farkında değildi.

Evini bırakmak istemiyordu. Kardeşlerini ve sürekli korkuttuğu halkını... Kendini yalnız ve terk edilmiş hissedecekti. Ama bu nişanlılığın süresi kendi ellerindeydi. En fazla bir ay sonra savaş çıkmasını göze alarak eve gönderilmesini sağlayabilirdi. Erkeklerin dünyasında bir kukla olmayacaktı. Kendi kaderinin seçimlerini kendisi yapacaktı. Üzerinde oynanan bütün bu oyunları tersine çevirecek ve hepsini yaptığına pişman edecekti.

"Tamam..." Herkesin derin bir nefes almasını sağlayan bu kısa sözcük, genç kızın dudaklarından ne kadar da zor çıkmıştı.

Dallis, kızı çekiştirerek, "Gidip hazırlanalım," dedi.

Sanki götürebileceği bir eşyası varmış gibi söylenen bu sözler, komik bir şekilde kızın gözlerinin dolmasına neden oldu.

Jennifer Royce

Dallis'le birlikte, peşinde Tiger, Torin ve Lona'yla salonu terk ettiler.



BÖLÜM 12

Küçük kabile, klanı geri dönerken yanlarında taşıdıklarına inandıkları uğursuzluktan dolayı tedirgindi. Bakışlar, sık sık en arkada at sürmekte olan bu uğursuzluğun başaktörüne kayıyordu. Genç kızın gözleriyle kesişen gözler anında kaçırılıyor, atlar hafifçe hızlandırılıyor, savaşçılar ellerinden geldiğince arkadaki gruptan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bu grup; genç kız, dadısı, bir tilki ve kafesteki kuştan oluşuyordu.

Önde giden Klan Keith'e ait kiltleri içindeki devasa savaşçıların yanında gerçekten de garip bir görünüşe sahiplerdi. Uğursuzluğuna inanmak için tepelerinde yağmur yüklü siyah bulutları görmelerine gerek yoktu. Hiçbir şey olmasa bile Lindsey'in boynunda ve belinde asılı olan çanların çıkardığı ses kabileyi ürpertiyor, uğursuzluğu peşlerinden sürüklediklerine inanmalarına neden oluyordu.

Genç kızın yanında at süren Dallis ise diğer hepsinden daha endişeliydi. Bebekliğinden itibaren hep yanında olduğu Lindsey'e sık sık bakışları takılan yaşlı kadın, kalkıştığı bu büyük oyunun felakete sonuçlanmaması için dua ediyordu.

Çevresine olumsuz titreşimler yayan grubun yeni üyesi ise en sonda, ailesiyle vedalaşmasının ağır hüznünü taşıyordu. Ayrılırken ağlayan kardeşlerine sarılmış, uzun süre kopmamıştı. Torin'in gizlemeye çalıştığı gözyaşları ve Lona'nın hıçkırıkları yürek dağılayıcıydı. Annesinin ağlamaktan şişmiş gözleri ve ucunu kemirdiği mendiliyle veda edişinin yanında babasının duruşu ve hissiz yüzü donuk gelmişti Lindsey'e.

Hiç özlemeyecek miydi? Son defa sarılmadan mı gönderecekti?

Carlton, genç kızın son düşündüğünü yaptı. Ona yaklaştı. Birkaç adım ötede sadece bir izleyiciymiş gibi davrandı. İçten içe ondan kurtulduğuna seviniyor bile olabilirdi. Artık her gün kâbusa neden olan kızın yüzünü görmeyecek, yaptıklarıyla dehşete düşmeyecekti. Aklını kaçırmış kızını evlendirmek için koca avına da çıkmak zorunda değildi. Babasını anlayabiliyordu genç kız. Onun bakış açısıyla katlanılması zor bir sorumluluktan kurtulmuştu.

Ağlama isteğini bastıran bir şekilde içini çekti. Özlemini yaşayabileceği ve doyasıya ağlayabileceği uzun ve zor günler önünde uzayıp gidiyordu.

İçinden taşan üzüntüsünü bastırmaya çalışarak suskunluğa bir pelerin gibi sarıldığı anlarda artık ait olduğu klanı düşünmeye başladı. Orada olabileceklerle ilgili bir tahmin yürütemiyordu. Bu nedenle Lindsey, en önde giden iki kardeşin her hareketini mercek altına almıştı. Onları yakından tanıyarak gelebilecek olan tehlikelere karşı kendini koruyabilirdi.

Ağabey olan Lord, sakın görüntüsünün aksine için için fokurdayan bir sıcak su kaynağına benziyordu. Kişiliğini çok iyi kontrol etmeyi öğrenmişti. Güçlü duruşunu, gelecek olan hiçbir olumsuzluk bozamazmış gibi görünüyordu. Kardeşini koruma dürtüsü açıkça görülüyordu. Arada genç kıızı incelemek için attığı kısa bakışlar gerekenden fazlasını gördüğü izlenimi veriyor, bu da Lindsey'i tedirgin ediyordu.

Yemekte olanları düşündükçe endişesi daha da artıyordu. Şu an gördüğü kaba ve haşin adamla göl kıyısında rastladığı adamın aynı olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Şelaledeki genç adamın, oyunbaz ışıkların oynaştığı gri gözleri, buzlu yansımalara dönüşmüştü. Çapkınca kıvrılan dudakları ise kasılan çenesinin üzerinde gerilmişti.

Adamın gerçek kişiliği şelalede rastladığı mı yoksa şu an gördüğü müydü?

Lord'da sezindiği değişik hava onu huzursuz ediyordu. Bakışlarına kadınca tepkiler vermek istiyordu. Şelalede olanlar gözünün

önüne gelince sırtı ürperdi. Belki de bu nedenle içgüdülerini onu uyarıyordu. Kendini normal bir kadın gibi hissettirdiği için, planlarını bozduğu için, ailesinden ayrılmasına sebep olduğu için ondan nefret etmeliydi. Kahretsin! Duyduğu hislerin nefretle uzaktan yakından alakası yoktu.

Biraz önce onu istemeyen ve genç kızın da istemediği bir adamla nişanlanmış olmasına rağmen nedense akli Kont Marischal ile daha fazla meşguldü.

Bakışı diğerine döndü. Küçük kardeş Sloan ise yani Lindsey'in nişanlısı, ağabeyinin yanında daha çok küçük bir çocuk gibi kalıyordu. Bedenen olmasa da aralarındaki güven ilişkisinde kontrolün ağabeyde olduğu çok açıktı. Duyguları, hareketlerinde ve yüzünde açıkça okunabiliyordu. Lord Rob gibi hislerini kapalı bir yüzeyin altına saklamayı henüz öğrenememişti. Yaş olarak Lindsey'den dört beş yaş daha büyük olabilirdi. Olgunluk yaşını ise zamanla, olaylara verdiği tepkilerden öğrenecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diyen mırıltıya dönmeden önce iki kardeşe son bir bakış attı Lindsey.

Düşünce ve gözlemlerinden sıyrılıp yanında at süren Dallis'in sorduğu soruya döndü.

"Endişeliyim," diye fısıldadı.

"Haklısın, ben de olsam endişelenirdim!" dedi kadın, kızı olumsuzca destekleyerek.

"Endişem klanımı terk etmek ya da yaptığım rol değil."

Yaşlı kadının yüz çizgileri derinleşti. "Neler oluyor, Lindsey?"

Genç kız, atını Dallis'e iyice yaklaştırdı. Bu arada atı Thor'dan ayrılmak çok üzmüştü genç kızı. Tek sebebi ise önde vakur bir ifadeyle giden gereksiz Lord'du. Onun atını tanıyabileceği kuşkusuyla babasının ahırından bir başka atla yola çıkmıştı. O gün karşılaşmasalardı, sevgili atını geride bırakmak zorunda kalmayacaktı.

"Ben daha önce Lord Marischal'la karşılaştım."

"Bunda endişelenecek bir şey var da ben mi fark edemiyorum?"

"Anlasana Dallis! O benim normal hâlimle karşılaştı."

“Aman Tanrım! Nerede, ne zaman?”

“Zaman ve yer önemli değil. Gafil avlandım ve delilik yapmaya gerek görmedim. Nasılsa bir daha karşılaşmayacaktık.” Genç adamın sırtına öfkeli bir bakış gönderdi. “Ama karşılaştık, değil mi? Yüzümü boyamasaydım, beni anında tanıyacaktı!”

“Sevgili kızım, bu bir yılı yüzün boyalı hâlde geçiremezsin.”

“Biliyorum, bu nedenle delilik dozumu arttırmayı düşünüyorum.”

“Bunun onun seni tanımamasına nasıl bir yararı olacak, anlamıyorum.”

“Bir yılı beklemeden daha kısa zaman içinde eve dönebiliriz.”

Dallis, kızın aklından geçenleri enine boyuna düşünür gibi gözlerini kıstı. “Daha fazla delilik, daha az zaman diyorsun?”

“Akıllı kadın!” diyen Lindsey gülümsedi.

“Tanrı aşkına kızım, şu hâlinle gülümsediğinde gerçek bir deliye benziyorsun ve beni bile korkutuyorsun.”

Genç kız gözlerini şaşıl原因 gıcırtilı bir kıkırtı bıraktı. Yaşlı kadınsa yüzünü buruşturup için için titremiş gibi büzüldü.

Grubun başında at süren Sloan, arkadan gelen sese dönüp baktı. Bakışı her takıldığında olduğu gibi ensesi huzursuzca kaşındı. Bu ürpermeyi engelleyebilecekmiş gibi elini ensesine götürdü. Yeniden önüne döndüğünde, “Onunla ne yapacağız, Rob?” diye sordu.

“Lindsey’le mi?” diye donuk bir sesle sordu Rob.

“Hayır, peşine taktığı o tilkiyle... Bir köpek gibi kızı takip ediyor. Gerçekten de onun ne olduğuyla ilgili bir fikri olduğunu sanmıyorum. Ona bir de *Kaplan* ismini vermiş. Gerçekten de kaplan olarak mı görüyor acaba? Klanda kaybolan bütün tavukların suçlusu o olacak, biliyorsun değil mi? Daha ilk günden şikâyetler başlayacak.”

“Ben baykuşu daha garipsedim.” Rob, dadının kucağındaki kafeste olan baykuşu gösterdi. Kuş o kocaman gözleriyle geçtikleri yeri inceliyor, arada bir garip sesler çıkarıyordu.

“Bir de o var tabii... Klana götürdüğümüz uğursuzluk, yüzlerce yıl peşimizi bırakmayacak. Yıllar geçse bile torunlarımız tarafından suçlanacağız!” Sloan, uğursuzluğun detaylarını görmüş gibi titredi.

“Abartma Sloan! Zavallı bir kız işte! Yapmamız gereken tek şey, bir yıl boyunca onu kontrol altında tutabilmek... Bir de klan halkıyla ne kadar az bir arada olursa o kadar kolay olur.”

“Kendi ailesinin ne kadar da başarılı olduğunu gördük. Bir ara Carlton’un taş kesilip öleceğini ve böylece bizi bu dertten kurtaracağını düşündüm. Ne yazık ki adam sağlam çıktı. Bütün umudum suya düştü.”

Rob, omzunun üzerinden, atın üzerinde tünemiş gibi oturan kıza baktı. Düşünceli bir sesle, “Onu böylesine delirten şey ne, çok merak ediyorum,” diye mırıldandı.

“Doğuştan noksan doğmuştur.”

“Yanıyorsun. Yaklaşık beş yıl öncesine kadar normalmiş.” Birinin aklını kaçırmayı için nasıl bir felaket yaşamış olması gerekiyordu?

Şaşırın Sloan, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Ufak bir araştırma yaptırдыm. On beş, on altı yaşına kadar fazlasıyla normal bir genç kızmış. Her ne yaşadysa birdenbire çıldırmış.”

“Saldırıya uğradığını mı düşünüyorsun?”

“Öyle bir şey olsaydı, duyulurdu. En başta babası öğrenir, kızına el uzatanı öldürürdü. Dedikodular bıçak gibi keskindir. Bir şekilde herkes neler olduğunu öğrenirdi ve bize kadar ulaşırdı.” Bir kadının tecavüze uğrayarak aklını kaybetme düşüncesi, Rob’un da içinde bir yerlerde olan duyarlı adamı harekete geçirmişti. Nefretle dişlerini sıktı.

“Şimdi benim de meraktan uykularım kaçacak. Zavallı kız!” diyen Sloan’a cevap vermedi.

1308’de Halforest, Bruce tarafından Klan Keith’e verildikten sonra, klanın toprakları Caithness’ten Lothian’a kadar genişledi. Bu

topraklar, yaklaşık olarak içinde otuz sekiz kale barındırmaktaydı. En son Lord Rob'un inşa ettirdiği Marischal Ormanı'ndaki şato da buna dâhildi.

Bu tarihten iki yüz yıl önce sahip oldukları topraklar ve kaleler nedeniyle halk arasında "*İskoç Kralı Marischallar*" olarak anılıyorlardı.

Aberdeenshire, Keith Klanı'nın mensup olduğu kontluğun merkez bölgesiydi. Yani şu an gitmekte oldukları yer... Lindsey dersine iyi çalışmıştı. Şelalede Kont Marischal'a yakalandıktan sonra Keith Klanı'nı tanımak için biraz araştırma yapması yeterli olmuştu. Mavi ve yeşil renklerdeki kiltleri içindeki bu dev savaşçılarla yaşayacaksa her ayrıntıyı dikkatle gözden geçirmeli, bulabileceği zayıflıkları kendi amacı için kullanmalıydı.

Bruce'nin çok güvendiği Marischal Kontu, bu araştırmalar sırasında fazlasıyla ilgisini çekmişti. Amacı sadece çok sevdiği şelalesinin olduğu toprakları ve klanı tanımaktı. Genç kız, kendini böyle ikna etmeye çalışıyordu.

Lindsey'in klanıyla aralarındaki düşmanlık, yüzlerce yıl öncesine dayanıyordu. Bu kan davasının asıl sebebini her iki klanın da unutacağı kadar uzun yıllar geçmişti. Babasının davranışlarına bakılırsa henüz dün olmuş kadar tazeydi ancak Carlton'un bile bu sorunun cevabını verebileceğinden emin değildi genç kız.

Yol boyunca Lindsey'e şelalesini hatırlatacak güzel bir manzara vardı. Klan Keith, adanın kuzeyindeki en güzel toprakları sahiplenmişti.

Yolculuğun sonlarına yaklaşmış olmalıydılar. Dış toprakları çevreleyen surları ve iki yanında nöbetçi kulelerinin olduğu kemerli geniş kapıyı geçtiler. Çift kanatlı devasa kapı, baharı karşılayan çiçekli ağaçların gölgelik oluşturduğu bir yolun başlangıcıydı. Bazıları cennetin içinde en güzel köşeyi kapmıştı. Bu toprakların nasıl olduğunu kendi cennetinden tahmin etmesi gerekirdi. Burada kısa süre kalacak olması ne kadar da kötüydü.

“Beni buraya gömün!” Dallis’in komik bir sesle beğenisini dile getirişine, yanlarında at sürmekte olan savaşçılar güldüler.

“Gerçekten, bu klana ait olmak istiyorum.” Yanındaki savaşçıya döndü yaşlı kadın. “Senin bir baban var mı?”

Savaşçı, kadının sorduğu soruyu garip karşılarsa da, “Evet, var hanımefendi,” diye cevap verdi.

“İşte bu!” Sonra atını adama yaklaştırdı Dallis. “Umarım, annen yoktur. Babana söyle, onunla evlenmek istiyorum. Sonra sonsuza kadar burada yaşayacağım.”

Verecek cevap bulamamış olan savaşçı, şaşkınlıkla ensesini kaşırken diğerleri kahkahalarını daha fazla tutamadılar.

Lindsey’in boynunda ve belinde olan çanların sesi bu kahkahaları bastırınca neşe yerini ihtiyatlı bir havaya bıraktı. Genç kız, uğursuz ve istenmeyen varlığını belli etmekten keyifli bir şekilde dadısına göz kırptı.

Arkalarından gelmekte olan Tiger, gördüğü bir kuşun cazibesine kapılıp ağaçlığın arasına dalmasaydı, Lord’un şatosuna kadar sorunsuz gideceklerdi.

Lindsey, “Tiger!” diye bağırp atını, tilkinin peşinden ağaçlığa sürdü. Geride kalanlar sıkıntıyla birbirlerine baktılar.

“Sloan, git getir onu!” diye emretti Rob.

Daha ilk dakikadan çıkan sorundan hiç hoşlanmamış olan Sloan, isteksizce atını mahmuzladı. Kızın o çanlarla kaybolması imkânsızdı.

Kırmızı kürküyle bir belirip bir kaybolan hayvanın peşinde olan Lindsey, onu bir ağaç kovuğunun başında pusuya yatmış beklerken buldu.

“Acıktığını biliyorum ama az daha dayanmalısın,” diyerek atından indi. Tiger’in beklediği kütüğün diğer ucundan eğilip içinde ne olduğuna baktı. Minik bir tavşan yavrusu...

“Tiger, kendinden utanmalısın!” diye çıkıştı. “O zavallı bir yavru... Onu yemene izin vermeyeceğim!”

Hayvan, kızın sözlerini umursamadan bekleyişine devam edince Lindsey yanına çömeldi. "Hadi dostum. Onu yemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Tiger *düşünüyorum* der gibi bakınca, "Sana yiyecek başka bir şey bulurum. Ciddiyim. Hadi gidelim!" diyerek ikna etmeye çalıştı.

Sloan, kızın tilkiyle konuşmasını dinliyordu. Kendi çıkardığı seslerden genç adamın geldiğini duymamıştı. Sesindeki sevgi ve anlayış dolu tınıyı kaçırmamış olan Sloan'ın aklı karışmıştı. *Bir tilki nasıl evcilleştirilirdi?* Bunu bir türlü aklı almıyordu. Belki de kızın hayvanlarla değil, insanlarla sorunu vardı.

"Daha bekleyecek miyiz?"

Arkasından gelen sese aniden dönen Lindsey, aynı zamanda tahta kılıcını da çekmişti.

"Lütfen kılıcını kullanma! Ölmek için henüz çok gencim!" diyerek alayla konuşan Sloan'a kızgın bir bakış atarak kılıcını yeniden kınına koydu.

Bu aptal, kılıcın gerçeğini en az onun kadar iyi kullanabildiğini bilse ne düşünürdü acaba?

Gitmek için isteksiz olan tilkiyi kucaklayıp atına yürüdü. Terkisine yerleştirdiği hayvanın önüne binerek, atın başını geldiği yola çevirip mahmuzladı. Sloan da hemen arkasından atını sürüyordu.

"Tilkiyi nasıl eğittin?" diye merakla soran adama, "Kaplanıma tilki diyerek hakaret etmeye kalkma!" diye homurdandı.

"Tahmin etmiştim. Peki, kaplanını nasıl eğittin?"

Adam ısrarla bir bağ kurmaya mı çalışıyordu?

Bu ukalay ne kadar çabuk korkutmaya başlarsa o kadar kısa sürede sonuca ulaşabilirdi. Genç adama bakıp korkunç bir şekilde sırttı. İşaret parmağını kıvrıp yaklaşmasını işaret etti. Sloan, bu görüntüye ne kadar mesafe bırakması gerektiği konusunda kuşkulu olsa da atını hafifçe ona yaklaştırdı.

"Bu bir sır!" dedi kısık sesle. "Ama sana söyleyeceğim. Klan sınırında sık sık kavgalar yaşanır ve birileri ölür. Tiger'i bulduğumda daha çok küçüktü. Onu, ölenlerin parmaklarıyla besledim. Bütün

parmakları kesip toprağa gömdüm. Her gün bir tane yemesine izin veriyordum." Sloan'ın irileşmiş gözlerine bakarak serçe parmağını kaldırdı. "En çok sevdiği bu parmak..." diyerek delice kıkırdadı.

Sloan ise inanıp inanmama konusunda şüpheye düşse de yüzü her an kusacakmış gibi buruşmuştu. *Tanrım, kız gerçekten deliydi.* Atını mahmuzlayıp onu geride bıraktı.

Lindsey, genç adamın arkasından bakarken kıkırdadı. "Ne dersin Tiger, inanmış mıdır? Bana inanmış gibi geldi." Atını acelesi olmadan sürerek ve çevresini izleyerek ilerlerken, ilk defa geldiği bu toprakların güzelliğini sindirmeye çalıştı.

Lindsey, kafileye katıldığında savaşçılardan birinin Dallis'e, "Kuşun adı ne?" diye sorduğunu duydu.

Yaşlı kadından kısaca, "Bay Kuş..." yanıtı geldi.

"Baykuşa, Bay Kuş adını mı verdiniz?"

"Atmacasına baykuş dediğinizi Lindsey duymasın! Bu onu çok sinirlendiriyor!"

Genç kız gülmemek için dudaklarını ısırды. Burada geçireceği günler düşündüğü kadar sıkıcı geçmeyecekti. Bunu Dallis'ten ve kendisinden uzaklaşmaya çalışan savaşçıların yüzlerinden anlayabiliyordu.



BÖLÜM 13

Kale, beklediği gibi görkemli ve insanı önemsiz hissettirecek kadar büyüktü. Yapım aşamasının üzerinden çok fazla zaman geçmediği için kesme taşlarla yapılmış duvarlar henüz grileşmemişti. Hafifçe sararak kalenin altından yapılmış gibi görünmesine neden olmuştu.

Çevresini saran su dolu hendek, tahta bir köprüyle aşıyordu. Bir saldırı anında bu tahta köprü ateşe verilerek düşmanın saldırısını kesintiye uğratılıyordu. Şatonun hemen arkasından başlayan uçsuz bucaksız Marischal Ormanı, altından yapılmış bir görüntü sunan kaleye yeşillikten oluşmuş doğal bir fon sağlıyordu.

Sık aralıklarla sıralanmış burçlara yine sık aralıklarla dizilmiş nöbetçi kuleleri eşlik ediyordu. Bu burçlar, gökyüzünü ısırmaya hazırlanan dev bir ejderhanın yırtıcı dişleriymiş gibi sıralanmıştı. Surlarda gereğinden fazla nöbetçi vardı.

Burçların tepesinde Keith Klanı'na ait armaların işlendiği bayraklar dalgalanıyordu. Bayraklara işlenmiş olan, tacın üzerine yerleştirilmiş altın boynuzlu erkek karaca resmi, dış kapının hemen üzerindeki taşa da oyulmuştu.

Lord, kendine ve klanına olan güven ve gururunu her yere taşımıştı.

Kurulan kapana kendi ayaklarıyla girmiş duygusuyla ürperdi Lindsey. Geçici olacağını düşündüğü bu yerden hiç kurtulamaktan korkan yanı genç kızı tedirgin etti. Atının dizginini çe-

kerek, yönünü evine çevirmemek için kendini oldukça zorlaması gerekmişti.

Kale burçlarındaki nöbetçiler, büyük bir dikkatle gelen kabileyi inceliyordu. Dev zincirlere bağlı çift kanatlı kapılardan önce yine kalın demirlerden dövülmüş ızgara korumalık yukarıya doğru gıcırtilarla yükseldi. Ardından kapı, sihirli bir dünyaya davet eden sihirli kanatlar gibi yanlara açıldı. Tahta köprüdeki nal sesleri bir ordunun gürültüsüne sahipti. Savaşçılar ve Lindsey'in zavallı grubu, Lord Rob'u takip ederek şatoya girdiler.

İç kaleye yaklaştıklarında toplanmış olan kalabalık dikkati çeken ilk şeydi. Diğerleri ise konuşmaların aniden bitmesi ve meydanı sessizliğin kaplamasıydı. Tanımadığı yabancı yüzlerin karşısında bir anlığına yaptığı rolü unutmuştu. Tedirgin bir şekilde eli saçlarına gitti. Karmakarışık yığına dokunduğunda dış görünüşünün normal olmadığını hatırladı ve bu gözlerin kendisini nasıl gördüğünü tahmin etti.

Yüzü siyaha boyanmış, kabarık ve birbirine karışmış saçlarıyla bir ucube... Üstelik kucağında bir tilki taşıyordu. Halk arasında uğursuzluğuna inanılan bir baykuş da kafesten berbat sesiyle bu insanları selamlıyordu.

Onların tedirginliği de genç kızın kapıldığı tedirginlik kadar güçlü müydü?

Uğursuz sessizliği Tiger bozdu. Bu sıra dışı duruma hırlayarak tepki verdi. Lindsey, onu sakinleştirmek için tüylerini yavaşça okşayarak, "Sakin ol, oğlum!" diye mırıldandı.

Klan halkının buraya yeni nişanlı çifti kutlamaya gelmediği nefret dolu bakışlardan kolayca anlaşılıyordu. Hatta gelen kabileyi daha dikkatli inceledikçe, ürkmüş bir şekilde topluca kımıldandılar. İçten içe bastırılmış bir nefretle patlamaya hazır görünüyorlardı. Lindsey'le bu vahşi topluluğun arasında sadece Kont ve kardeşi vardı.

Rob, klan halkının onları karşılamasını beklemiyordu. Bu, Sloan açısından çok kötü olmuştu. Atından inip dizgini adamlarından birine uzattı. Sloan da ağabeyini taklit etti. Onlarla birlikte gelen savaşçılar kaleye girdikten sonra ortadan yok olmuşlardı. Böylece

Jennifer Royce

at üzerindeki Dallis ve Lindsey öylece kalakalmışlardı. Tıpkı karnavallarda seyirlik için yüksek bir platforma çıkarılan o garip yaratıklar gibi...

Gelenlerin ilk izleniminden kurtulan kalabalıktan fısıldamalar genç kıza kadar geliyordu. Bunların arasından *ucube*, *deli* gibi kelimeleri seçebiliyordu.

"Sloan! Onlara yardımcı ol!" dedi Rob. İstemediği bir duruma zorla çekilmiş bir adamın sabırsızlığını yansıtan sesi, sert ve kaydı. Bakışı halkının üzerinde dolaştı. Daha ilk dakikalarda olan tepkilerine bakacak olursa bu bir yıl çok zor geçecekti.

Sloan ise onların varlığından utanmış gibi davranıyordu. Onun bu tavrına sinirlenen Lindsey, kendisine uzanan eli reddederek kucagındaki Tiger'le attan indi. Genç adam da Dallis'e yardımcı oldu.

İkiye ayrılarak bir koridor oluşturan kalabalığa doğru adım atarken, kendisini yutmaya hazırlanan bir kapana giriyormuş gibi hissetti. Bu kapan, öfkeli bir kalabalıktan oluşuyordu ve onu bir ruhu kalmayınca kadar yok ettikten sonra posasını tükürecekti. Bu düşünce, kısa aralıklı bir titremenin omurgasında dolaşmasına neden oldu.

Lord Rob'un güven veren bedenine yaklaşarak ve kendini korumaya alarak kalabalığın içinden geçti. Merdivenleri çıkarken de arkasındaki kalabalığın taş yağmuruna tutacağı korkusundan kurtulamadı genç kız. Tiger ve Bay Kuş da en az Lindsey kadar huzursuz görünüyordu.

Burada ne işi vardı? Kendi klanında aşağılandığı yetmiyor muydu? Tek istediği, dilediği gibi yaşamaktı. Kimseye boyun eğmeden ve istemediği bir evliliğin kafesine kapanmadan bir kadının yaşaması bu kadar mı zordu?

Bu özgürlük, yaptıkları ve yapacaklarına değer miydi?

Duygusallık, pişmemiş bir hamur gibi gelip gırtlığına takılmıştı. Ağlamamalıydı. Burada hiç tanımadığı bu insanların önünde vakur kalabilmeliydi. Yine de tek bir damla gözyaşı siyaha boyanmış yavaşlıktan simsiyah bir damla olarak aktı. Tıpkı Lindsey gibi...

Her güçlüğü aştığı anda biraz daha kirlendiğini hissederek yaşamıyor muydu? Yalan yumağının içinde çırpınıyor fakat bu, daha fazla kaybolmasına neden oluyordu.

Kapıya geldiklerinde başını kaldırdı. Kapının üzerindeki mermer işlenmiş altın boynuzlu karacanın altında yazanları okudu.

Veritas vincit: Gerçek her şeyi yener ya da hakikat fetheder.

Bu, genç kıza verilmiş bir gözdağı gibi geldi. *Yalanının er geç açığa çıkacağını mı söylemek istiyordu?*

Diğer yazı ise Keith Klanı'nın yeminiydi.

"Doğduğum ülkeye sadakatimi borçluyum fakat ben ilk, en son ve her zaman gururlu bir Ceiteach'im."

Dallis'le göz göze geldiler. Yaşlı kadın, tombul yanaklarını iyice belirginleştiren çukura kaçmış gözlerini devirerek *sana söylemiştim* der gibi baktı.

Arkalarından kapanan kapı Lindsey'i rahatlattı. Dışarıdaki uğursuz kalabalıkla aralarında kapalı bir kapının olması sıkıntısını hafifletmişti.

Girdikleri yer geniş bir holdü. Sağa ve sola giden koridorlara pek çok kapı açılıyordu. Dış kapının tam karşısında ise iki merdiven kıvrılarak ortada buluşuyor, daha sonra da şatonun doğu ve batı kanatlarına gitmek üzere yeniden ayrılıyordu.

Artık sıkılmış olan ve huysuzca kıpırdanmaya başlayan Tiger'i yere bıraktı. Bırakır bırakmaz, iki merdivenin tam ortasındaki kapıdan içeriye dalan hayvanın arkasından şaşkınlıkla baktı genç kız.

Ah hayır, havada yemek kokusu vardı. Zavallı, öylesine acıkmıştı ki yiyecek avına çıkmıştı.

Lindsey, daha düşüncelerini toparlayamadan içeriden çığlıklar ve yerlere saçılan tabakların gürültüsü geldi. Gürültüyü duyan Bay Kuş, çığlık çığlığa bağırılmaya başladı. Şatonun girişi bir anda insan küfürleri, tabak çanak gürültüsü ve kuşun bağırışlarıyla dolmuştu.

Telaşlanan Lindsey, Tiger'in girdiği kapıyı iterek odaya daldı. Burası bir mutfaktı. Çalışanlar, ellerinde süpürge ve odunlarla Ti-

ger'i kovalıyordu. Yerde ise ters dönmüş tabaklardan saçılan yemekler vardı.

"Bırakın onu!"

Genç kızın haykırışını duyanlar, tilkiyi bırakıp Lindsey'e döndüler. Kadınlar istavroz çıkarıp dizlerinin üzerine çökerken, erkekler ellerindeki sopaları kendilerini korumak istermiş gibi göğüslerine tuttular. Ve hepsinin ağzından tek bir cümle fırladı.

"Yüce Tanrım, sen bizi koru!"

Lindsey, onların şaşkınlıklarından yararlanarak, yerdeki et parçalarını yemekle meşgul olan Tiger'in yanına diz çöktü. Mutfak çalışanlarının dehşete düşmüş bakışları altında hayvanın yemeğini bitirmesini bekledi.

Onca gürültüden sonra aniden sakinleşen mutfağı merak eden Rob, içeriye girdiğinde gördüğü manzara karşısında gülmemek için dudaklarını sıktı.

Erkek mutfak çalışanları korkuyla duvara yaslanmış, kadınlar dizleri üzerine çökerek çok içten yalvarışlarla dua ediyorlardı. Bütün bu karmaşanın sebebi ise yerde sakince karnını doyuruyor, sahibi de yanında onu bekliyordu.

"Rahatlayın! O evcil bir tilki!" dedi Rob gülmemeye çalışarak.

Kız aniden dönüp, "O tilki değil, bir kaplan!" diye hırladı.

"Tamam, o evcil bir kaplan... Kimseye zararı yok! İşinizin başına dönebilirsiniz!"

"Ama efendim, o... O..." Korkuyla duvara yaslanmış adamın büyülmüş göz bebekleri tilkiye döndü. "Yabani bir hayvan... Buraya verdiği zararı görmüyor musunuz? Ya klandakilere saldırırsa..."

Rob'un bıkkınlığı bedeninden taşıyordu. Genç kıza doğru birkaç adım attı. Lindsey, adamın vereceği karardan korkarak Tiger'i kucağına alırken, onu korumaya kararlı gözleri siyah yüzünde parlıyordu.

"Haklılar, Lindsey. Onu kalede barındıramazsın," dedi Rob.

“Onu asla bırakmam! O benim!” Kız, bir kedi gibi tıslayarak yavrusunu korumaya çalışıyordu.

Lindsey’in saçları Rob’a daha da kabarmış gibi geldi. “O zaman onu kontrol altında tut! Çevresine zarar vermeye başladığında onu kaleden atarım!”

Rob, kızın *pis domuz* diye mırıldandığını duydu. “Seni de atmadan önce mutfaktan çık!” Kadınlardan birine, “Holly, onu kuleye yerleştir!” diye emrettikten sonra mutfaktan çıktı.

Holly denilen kadın, genç kızın uzağından geçmeye çalışarak ve “Benimle gelin,” diye mırıldanarak kapıdan fırladı. Lindsey, Tiger’i de alarak kadını takip etti.

Antrede sadece Dallis ve Bay Kuş vardı. Önde Holly, arkada ise garip misafirleri merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Kule, ana bölümden ara bir köprüyle bağlanan dışlanmış bir yerdi. Geçtikleri köprünün sonundaki dik merdivenler, genç kızı yeni hapishanesine ulaştırıyordu. Bu karamsarlığın arasında görebildiği tek güzel şey, kulenin ayrı bir çıkış kapısının olmasıydı. Bu da Lindsey’e istediği zaman dışarıya çıkabilme özgürlüğü verecekti.

Huzursuzluğu başındaki beyaz bonesini sürekli çekiştirmesinden belli olan Holly, bir kapıyı açıp girmeleri için yol verdi. Kadın, önlüğünü çekiştirerek, “Burada kalacaksınız! Yemekleriniz odanıza getirilecek!” dedikten sonra selam verme zahmetine bile katlanmadan, kapıyı çekip gitti.

Lindsey, kucağındaki Tiger’i yere bırakırken Dallis de elindeki kafesi pencerenin içine yerleştirdi. “Bizi burada bir mahkûm gibi tutmayı düşünüyorlar,” dedi çevresini inceleyerek.

“Onlar öyle düşünebilir. Benim düşüncem daha farklı...” diyen genç kız, boynundaki ve belindeki çanları çıkardı. “Beni görmezden gelmelerine izin vermeyeceğim!”

Oda, birbirine kapıyla bağlanmış iki bölümden oluşuyordu. Dar bir yatak, karşısındaki duvara konulmuş küçük bir dolap ve yerdeki eski halıyı saymazsanız boş bir odaydı.

Lindsey ara kapıyı açtı. Burası da diğer odadan farklı değildi. Sadece zaruri ihtiyaçların dışında tek bir eşya bile yoktu. "Sence de odalar fazla boş değil mi?" Önemsenmediğini, istenmediğini, dışlandığını ve aşağılandığını bundan daha güzel anlatamazlardı.

"Senin muhteşem çeyizinle doldurmanı bekliyorlardır." Kadın kendi söylediğine kısık sesle güldü.

"En kısa zamanda bu odayı yaşanabilecek hâle getirmeliyiz," dedi genç kız sinsî bir ifadeyle. Keith kardeşlerin aşağılamasına bir cevap vermeliydi. Eskimiş bir halı gibi tavan arasına kaldırılmaya ve unutulmaya bir itirazı olması gerekiyordu.

"Aklından neler geçiyor?"

"Geçtiğimiz katlarda pek çok oda var. Eminim, o odalarda kullanabileceğimiz bir şeyler buluruz."

"Çalmayı mı düşünüyorsun? Bu, Lord'u çok kızdırabilir."

"Burada bulunuş amacımızı unutmuş görünüyorsun, Dallis! Buraya keyif yapmaya gelmedik. Lord'u ne kadar çabuk çileden çıkarırsak o kadar erken evimize dönebiliriz. Biraz önce beni kaleden atmakla tehdit etti!"

Dallis kahkahasını tutamadı. "Sen çok yaşa Lindsey! Daha buraya gelmemizin üzerinden yarım saat bile geçmedi."

"Bir ay dayanamayacağına bahse girebilirim!"

"Ben iki ay diyorum... Zavallı Lord'un üzerindeki baskıyı düşünürsek elinden geldiğince sabretmeye çalışacaktır."

İki kadın, olabilecek olayları ve sonuçları düşünmüş olmalıydı ki aynı anda kahkahalarla gülmeye başladılar.



Ertesi sabah odasına gelen kahvaltıya burnunu kırıştırarak baktı. Anlaşılan Kont Marischal, onu odasında tutmaya çalışıyordu. Dün de dediği gibi eski bir halı gibi tavan arasında kalmayacaktı. Bunun boş bir çaba olduğunu görecekti Sayın Kont!

Bir parça ekmeği alarak Bay Kuş'a uzattı. Tiger'in hevesli gözleri, kızın her hareketini takip ediyordu.

“Bu da sana!” diyerek bir parça peyniri tilkinin önüne bıraktı. Hayvan peyniri büyük bir iştahla yerken yanına çöktü. “Senin odadan çıkmana izin veremem, Tiger! Klan halkını korkutuyorsun. Sana zarar vermelerini istemiyorum.” Elini tüylerinin arasına daldırdı. “Kısa zaman sonra geri döneceğiz, söz veriyorum!”

Kahvaltıdan sonra bir süre odada dolandı. Eşyasız oda ve günün sıkıcılığı bunaltmaya başladığında, “Ben çıkıyorum!” dedi.

Dallis, onun yeniden boyanmış yüzüne ve kıyafetlerine baktı. “Emin misin? İnsanları çıldırtırsan alacağın tepkiler sert olabilir.”

“Altından kalkabilirim. Burada nasıl zaman geçireceğimi bilmiyorum. Belki Lord’un kitaplığı vardır. Delilik yaptığım zamanların dışında oyalanabileceğim bir şeyler bulmalıyım.”

“Ben de gidip mutfak çalışanlarıyla tanışayım. Kalede dedikodular mutfaktan dağılır. Böylece bilmemiz gerekenleri zamanında öğrenebiliriz.”

Lindsey ve Dallis, odadan birlikte çıktılar. Alt kata geldiklerinde, dadısı mutfağa yönelirken Lindsey, bir süre hangi yöne gideceğini düşündü.

Uzun koridor boyunca pek çok kapı vardı. Çevresinden geçenlerin veya yolunu değiştirenlerin sakındıkları kız, kapısını açtığı ilk odayı bir süre inceledi. Salon olarak kullanılan bu geniş oda daha çok kalabalık zamanlar için düzenlenmişti. Duvarlarda ipek halılar vardı. İşlemeli alınlığa sahip geniş bir şömine ve bu şöminenin önünde koyu mavi koltuklar yerleştirilmişti. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş uzun masaların çevresine yine mavi kumaş kaplı sandalyeler yerleştirilmişti. Odanın iki duvarını kaplayan ve tavana kadar ulaşan pencerelerin arasına yine mavi renklerde damask³ desenli brokar⁴ perdeler toplanmıştı.

3 Damask: Rönesans dönemine ait bir desen olan damask deseni motif şeklindedir.

4 Brokar: Altın ve gümüş işli ipekli kumaş.

Kapıyı birilerini rahatsız etmekten çekinirmiş gibi usulca kapattı. Sırasıyla diğer kapıların ardında olanları da inceleyerek ilerledi. Aradığını birkaç kapı ileride buldu. Sessiz odaya bir bakış atıp, daha sonra koridoru inceleyerek içeriye girdi.

Kapının karşısındaki duvar boydan boya kitaplıktı. Deri ciltli, el yazması kitapların kokusu odayı sarmıştı. Gözleri parlayan Lindsey, ağır işlemeli büyük masanın arkasındaki kitaplığa odaklanmıştı. İçine sindirerek yavaş adımlarla kitaplığa yaklaştı.

Birileri aniden bu zevkini bölecekmiş gibi tedirgindi. Birkaç kitap alması fark edilmezdi. Bu arada Lindsey de okuyup geriye getirebilirdi. Âşık olmuş gözlerle her kitabı inceliyor, yeni parlatılmış ciltlerine dokunuyordu. *Yüce Tanrım, burası bir cennetti!*

Uzanıp kırmızı ciltli bir kitabı çekti. *Beowulf*...

Tanrım! El yazması bir Beowulf... Varlığını duymuştu ama onunla karşılaşabileceği hiç aklına gelmemişti.

Âşık olduğu birine sarılırmış gibi kitabı kucakladı. Bu huzurlu anı bozan ayak seslerini duyduğunda telaşa kapıldı. Kapının hemen dışından konuşmalar geliyordu. Deli olan bir kadının bu kitaplıkta ne işi olduğu akıllara pek çok soruyu getirebilirdi. Saklanacak bir yer bulma amacıyla çevresine bakındı. Hemen arkasındaki pencereye koştu ancak kapalı olan pencereden çıkmak zaman kaybettirecekti. Bu nedenle daha pratik bir düşünceyle pencere aralarına toplanmış perdenin arkasına sığındı.

Açılıp kapanan kapı sesinden sonra, içeriye giren ayak seslerinden birkaç kişi olduğunu tahmin etti. Konuşmaya başlayan adamın sesini duyduğunda nefesini tuttu.

Lord Rob...

“Malcolm, sen kuzey ormanına git! Banner, sen de güneydeki ormanı kontrol et! Bir araştırma yapın! Hazırlanacak pottisler için 5 Beowulf: Eski İngilizce yazılmış bir manzum kahramanlık destanı ve bu destana adını veren kahraman. MS 6.yy.da geçtiği sanılan olaylar, sözlü edebiyat olmaktan MS 700-750 yılları arasında kurtarılıp yazıya dökülmüştür. 3182 satırlık el yazması bu destan, eski İngilizce olmasına rağmen konu olarak İngiltere’de değil, İskandinavya’da geçmektedir. (Danimarka ve Güney İsveç)

ağaç kesme işlemlerine nereden başlamamız gerektiğini belirleyin. Taşıma zorluğunu göz önünde bulundurarak New Park'a en yakın bölgeden başlayın. Zaman kazanmamız gerek!"

Adamlar birkaç soru sordular. Lord, cevaplarken odada dolaşıyordu. Yakınlaşıp uzaklaşan sesinden sık sık çok yakına geldiği hissine kapılmıştı Lindsey.

Klandaki genç savaşçıların talimlerde çıkardığı sorun Lord'a iletildi. Rob ilgileneceğini söyledikten sonra konuşmalar bitti. Adım sesleri ve kapının açılıp kapanma sesinden sonra odaya sessizlik çöktü.

Hepsi gitmiş miydi? Burada ne kadar kalması gerekiyordu?

"Ortaya çık!"

Lindsey, duyduğu sert sesle yerinden sıçradı. *Tanrım, yakalanmıştı!* Daha kaleye geldiği ilk sabah bütün çabaları, bir hiç uğruna çöpe gidecekti. Belki nefes almazsa ve kıpırdamazsa Lord yanıldığını düşünüp çekip giderdi.

Rob, odaya girdikten bir süre sonra perdenin altından görünen ayakları fark etmişti. Çizmenin boyutu saklananın bir çocuk olduğunu düşündürmüştü. Seslenmesine rağmen herhangi bir tepki gelmeyince ilerleyip perdeyi açtı.

Lindsey?

Komik bir şekilde kucağındaki kitaba sıkıca sarılmış ve gözlerini yummuştu. Siyah saçları ve ona uygun yüzüyle orada duruyordu.

"Senin burada ne işin var?" Sesi istemsizce sert çıkmıştı.

Lindsey, gözlerini yavaşça araladı. Yardım dilenir gibi kucağındaki kitaba daha da sıkı sarıldı. Ne cevap verebilirdi ki? Lord, çatılmış kaşlarla onun bir açıklama yapmasını bekliyordu. Ona bu kadar yakın olmaktan dolayı duygularının alarma geçmesini göz ardı etmeye çalıştı. Şimdi olmaz... Şimdi değil... Aklının karışmaya değil, şu an içinde bulunduğu çıkmaza odaklanmasına ihtiyacı vardı. Bir

Jennifer Royce

çözüm bulduğu anda karışan duyguları da adamın uzaklaşmasıyla rahata erecekti.

Düşün Lindsey!

Bir dakika...

Lindsey bir deliydi, öyle değil mi?

Ondan mantıklı açıklamalar ya da davranışlar beklenemezdi. Lord, henüz bunun farkında görünmüyordu. O zaman ona ne kadar güvenilmez davranışlarda bulunabileceğini göstermeliydi.

Cevap bekleyen genç adamın diz kapağını hedefleyip ayağını savurdu. "Çekil yolumdan!" diye bağırdı.

Rob, canını yakan bu beklenmedik tekmeden çok, şaşkınlığından geri çekilmişti. Sorguladığı kızın bir anlığına mantıklı bir açıklama yapacağını düşünmüştü. Henüz onun bu tutarsız ve delice davranışlarına alışamadığından olmalıydı. Ya da içindeki susturmadığı kuşkunun etkisi genç adamı temkinli olmaya itiyordu. Kızın söylediğini yapmak yerine yolunu kapatarak kaçmasına engel oldu.

"Çalışma odamda ne işin var?" Sorusunu sorarken kızın kucakladığı kitap dikkatini çekti. "Kitap mı okuyorsun?" Kızın küçük elleri tarafından sımsıkı tutulmuş kitaba gözlerini kısarak baktı. Çıldırmış bir kadını bırak, kadınlar okuma yazma bilmezdi. Erkekler tarafından zaman kaybı olduğu düşünülen okuma yazmayı bir kadının biliyor olması küçümsenmeyecek kadar önemliydi.

Genç adamın sesinde, içinde bulunduğu durumun şaşkınlığı vardı. Merakla elini uzattı fakat tıslayan Lindsey, kitaba daha da sarılarak ondan uzaklaştı. Sahip olduğu ciğeri korumaya çalışan bir kedi gibi saçları daha da dikleşmişti.

Genç adam elini geri çekerken, "Tamam, almayacağım!" diyerek söz verdi. "Okuma yazma biliyor musun?" Lindsey ona donuk bakışlarından bir anlam çıkarmayacağı şekilde bakıyordu. "Kitabı soruyorum. Okuyabiliyor musun?" diye tekrar sordu Rob.

Kucağındaki kitaba bakan genç kız omzunu silkti. "Lindsey kitapları sever..."

Bu cevap, okumayı bilip bilmediğiyle ilgili en ufak bir açıklama yapmamıştı Rob'a. "Lindsey, kitapları neden sever?" diyerek farklı bir şekilde sordu.

"Dallis ona okur, hep okur, yatmadan önce güzel rüyalar görsün diye okur..."

Ne umduğundan emin olmayan Rob'a bu cevap gereken bilgiyi vermişti. Aklını kaçırmış bir kızıdan mantıklı ve akıllıca yanıtlar istiyordu. O da en az karşısındaki kız kadar deli olmalıydı.

Geri çekilirken, "Pekâlâ, onu götürebilirsin. Ama zarar vermeden geri getireceğinden emin olmalıyım," diye uyardıyı ihmal etmedi genç adam.

Genç kız, hevesle başını salladı. "Lindsey getirecek!"

Genç adam gülmüseyerek, "İstediğin zaman gelip bu kitaplardan alabilirsin," dedi.

Bu izin, onun yeşil gözlerinin parlamasına neden olmuştu. Sevinçle odayı terk eden kızın arkasında uçuşan saçlarına baktı.

Zavallı kız!



BÖLÜM 14

İki gün önce, kitapla yakalanmasından bu yana odasına kapanmıştı. Okumak nefes almak kadar ihtiyacı. Kucağındaki kitaptan bir an bile gözünü ayırmamıştı. Okuma ve yazması olmayan Dallis, onun bu kapalı dünyasına giremiyordu. Lindsey'in uslu durması bir anlamda yaşlı kadına da rahat nefes aldırıyordu. Bu nedenle genç kızı yalnız bırakarak zamanını daha çok mutfakta geçiriyordu.

Kalenin meydanını gören pencerenin iç kısmına yerleşmiş kitap okuyan Lindsey, tutulan boynunu esnetti. Kitap çok sürükleyiciydi ama hemen de bitiverecek kadar da ince değildi. İki günlük hareketsizlik, kitaplara rağmen yorucuydu. Bu nedenle Lord ve sevgili kardeşinin istediğini yapıp odasına kapanmak yerine, hayatına, tabii ki onların hayatına da biraz hareket katmalıydı. Gördüğü kadarıyla, sakinleşmiş olan kale halkının da biraz canlanmaya ihtiyacı vardı. Haince sırttı...

Tahta atını unutmasına küfrederek tünediği pencereden kalktı. Gidip bir at yapmalıydı. Tahta atın çağrıştırdığı anılar üzülmesine neden olmuştu. Hüzünle gözlerini kırıştırdı. Torin'e tahta at yapacağına söz vermişti. Geri dönüşte ilk iş olarak söz verdiği gibi ona bir at yapmalıydı. Baş belası büctürü bu kadar çabuk özleyebileceği hiç aklına gelmemişti.

Onlara kavuşmak istiyorsa bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu. Böyle odasında saklanarak ve kitap okuyarak zararsız, aklını kaçırmış bir kız olduğu izlenimi yaratacaktı. Bu da planlarına kesinlikle ters düşüyordu. Geldiği günden bu yana hiç kaleden çık-

mamıştı. Çok uzun kalmayı düşünmese de yine de klanı yakından tanımalıydı. Tabii onlar da Lindsey’i yakından tanıyacaktı...

Kurnaz bir gülüşle odadan çıktı.

Bu zamana kadar kendi klanının güvenliği içinde yaşamıştı. İnsanlar, babasından dolayı, istemese de genç kıza karşı temkinliydi. Burada nasıl bir tepki alacağını bilmediği için biraz huzursuzdu Lindsey. Günlerini odasında geçiremezdi. Bir çıkış yolu bulmak zorundaydı.

“Evimde olmak istiyorsam bir yerden başlamam gerek...” diye mırıldandı.

Yan yana sıralanmış taş evlerin olduğu sokaklarda bir süre yürüdü. Karşılaştığı insanlar beklediği gibi tepki veriyordu. Ya şeytanla karşılaşmış gibi istavroz çıkararak arkalarını dönüyorlar ya da bir ucubeyi izliyormuş gibi meraklı gözlerini ona dikiyorlardı.

Lindsey, bu bakışlardan kaçınmak için adımlarını hızlandırarak daha تنها bir sokağa daldı. Girdiği çıkmaz sokakta görmeye degecek herhangi bir şey olmadığını düşünürken evlerden birinin kapısı açıldı. Küçük bir oğlan çocuğu tahta atını da sürükleyerek dışarıya çıktı. Lindsey, tanıdık bir dosta rastlamış gibi gülümsedi.

Çocuk kapıyı çekip yürümeye hazırlanırken Lindsey’i gördü. Genç kız ilginç gelmiş olmalıydı ki baştan ayağa ilgiyle inceledi. Korkmasına gerek olmadığını düşünerek kıza yaklaştı.

Çocuklar üzerinde bu tür bir etki bırakıyor olmak Lindsey’i her zaman şaşırtmıştı. Onların, tanımadığı dünyaya karşı daha korkak olmasını beklerdiniz. Ama çocukların tersine yetişkinler, çocukluklarında bıraktıkları korkuları ruhlarından uzak tutamadıklarını daha fazla gösteriyorlardı.

“Çok güzel bir tahta at...” dedi Lindsey.

Çocuk ilk defa görüyormuş gibi elinde tuttuğu oyuncağı inceledi. “Benim atım!”

“Benim de tahta bir ata ihtiyacım var.”

“Neden?”

“Savaşa gitmek için elbette...”

“Ben de savaşa gitmek istiyorum. Yüzünü neden boyadın?”

“Bunlar savaş boyası...”

“Benim yüzümü de boyarsan sana atımı veririm.”

“Emin misin?”

Çocuk onaylama anlamında başını salladı.

Onlar konuşurken çocuğun çıktığı kapı yeniden açıldı ve genç bir kadın çıktı. Oğlunun konuştuğu kızı görünce çığlık attı. Düştüğü dehşet onlara doğru koşarken her adımından belli oluyordu.

Çocuğun elindeki tahta atı kaparak ve “Git buradan, seni uğursuz kadın!” diyerek genç kıza vurdu.

En az çocuk kadar şaşırان Lindsey, gelen darbeyi engelleyemedi. Hırsını alamayan kadın, ardı ardına indirdiği tahta atla genç kızın ruhundaki bütün şeytanları da öldürmeye kararlıydı.

Donup kalan Lindsey’e son bir darbe daha indirdikten sonra kolumdan tuttuğu çocuğu eve doğru sürükledi. Küçük çocuğu içeriye fırlattıktan sonra, “Defol buradan!” diyerek yerden kaptığı bir taş kıza savurdu.

Daha önce asla böyle bir saldırıya uğramamış olan Lindsey, gelen taştan da korunmayı düşünemedi. Bütün bu süre boyunca beyni düşünme yeteneğini bir kenara bırakmıştı. Sadece yüreği kırılıp parçalara ayrılıyor, kadının attığı taşın geldiği bacağından kan olarak sızıyordu. Onun kendisi için oluşturduğu dünyada kötülöklere yer yoktu. Masumca eğlendiği bir hayal âlemi vardı ve insanların vicdansızlığını görmezden gelebiliyordu.

Kadının kapıyı hızla çarpmasıyla sıçradı. Uykudan uyanırmış gibi çevresine baktı. Pencerelerden olayı izleyenler, onun hareketlendiğini görünce telaşla perdeyi çektiler. Saldırıya uğrayan Deli Leydi’den korkunç bir tepki bekliyor olmalıydılar.

Eğilip bacağına baktı. Atılan taş pantolonunu yırtmış, altındaki derisini parçalamıştı. Canı yanarak ve topallayarak uzaklaştı.

Dallis odaya girdiğinde pantolonunu çıkarmış, yarasını temizliyordu. Yaşlı kadın çığılık atarak koştı. "Lindsey! Aman Tanrım, ne oldu?"

"Düştüm..."

Oldukça derin bir kesik vardı. Kanı durdurmak için çok uğraşmaları gerekmişti. Genç kız, bacağına sardıktan sonra elini yüzünü yıkadı. Üzerindeki gömleği çıkardığında Dallis'in kulakları tırmalayan çığılığı yeniden yükseldi.

"Tanrı aşkına, Dallis! Neden sürekli bağıırıyorsun?"

Kadın, genç kızın çevresinde döndü. Omzuna ve sırtına aldığı darbeler, kızarıklıktan çirkin bir renge dönüşmeye başlamıştı.

"Düşmedin!" dedi genç kızı suçlayan bir tavırla. "Kim yaptı? Sana kim zarar verdi, Lindsey?"

Genç kız, bakışını kaçırıp dolaptan bir elbise çıkardı. "Düştüm, Dallis!" diye mırıldandı. Sesindeki burukluk Dallis'in içini acıtmıştı.

"O her kimse, bu kaleyi başına yıkacağım!" diyen kadın odadan öfkeyle çıkıp gitti.

Lindsey, elindeki elbiseyle yatağa oturdu. İç gömleğinin gizleyemediği yerlerde darbenin izleri vardı. Elinde tuttuğu elbiseyi fırlatarak yatağa uzandı.

İnsanların korkularıyla uğraşmak farklıydı ama onlardan şiddet görmek, bu zamana kadar yaşadıkları içinde en korkunç olanıydı. Geçmişte başına gelmemesi böyle devam edeceği anlamına gelmezdi. Kendi güvenli kozasından çıktığı anda insanların vahşi yüzlerini çok çabuk görmüştü. *Ne yapacaktı? Yıllardır verdiği mücadeleyi görmezden gelip kabuğuna mı çekilecekti?*

"Asla!" diye mırıldandı.

Rob, yazdığı mektubu mühürlerken kapıdan gelen gürültüye başını kaldırdı.

Bayan Dallis, "Çekil önümden!" diyerek kapı önündeki adamı itip içeriye daldı. Tombul yanakları öfkeden kızarmış, çukura kaçmış gözleri bu öfkenin şiddetiyle büyümüştü. Hiddetini hedeflediği

kişi ise Rob'du. Bu çok açıktı. Genç adamın masasına doğru hızlı adımlarla geliyordu.

“Onu korumaya söz verdiniz ama korumadınız! Siz bir yalancısınız, Lordum!” diye haykıran kadının tavrına bir anlam veremeyen Rob, elindeki mührü ve mektubu masaya bıraktı. “Bayan Dallis, sakin olun!”

“Sakin olamam!” diye bağırdı kadın. “Söz verdiğin gibi Lindsey’i korumadın!”

“Lindsey’e bir şey mi oldu?”

“Zavallı kızım, senin halkın tarafından saldırıya uğramış!”

Duydukları beyninin karıncalanmasına neden olmuştu. Koltuğundan kalkan genç adam, “Yanılıyor olmalısınız. Hiç kimse bu kadar vicdansızca bir şey yapmaz!” diye öfkeyle söylendi.

“Yaptılar! Lanet olası klanından birileri Lindsey’i dövmüş ve taşlamış! Bacağı ve bütün bedeni yaralı olarak geldi.”

Daha fazla konuşamayan Dallis, ağlamaya başladı. Hıçkırıklar arasında, “O masum bir çocuk. Kimseye asla zarar vermez. Neden onu incitiyorlar? Siz nasıl izin verebiliyorsunuz?” diyordu.

Rob’un kanı donmuştu. Ve vicdan azabı gelip tam yüzünün ortasına bir yumruk indirmişti. Bu evlilik emriyle onu klana getirirken, sadece görmezden gelebileceği bir sorumluluk olarak düşünmüştü. Zavallı kızın burada yaşayabileceklerinin üzerinde durmamıştı. Klanının ona nasıl davranacağını da sorgulamamıştı. Bir yıllığına katlanacağı ve görmezden gelebileceği bir eşya gözüyle bakmıştı.

“Avaloc!” diye seslendi. Duygularını sesine yansıtmamıştı.

Seslendiği savaşçı kapıda görününce, “Bugün Leydi Lindsey saldırıya uğramış! Bana kimin yaptığını bul!” diye emretti.

Adam çıktıktan sonra Dallis’e döndü. “Lindsey’i görmek istiyorum!”

“Onun sizi görmek isteyeceğini sanmıyorum. Çok kırılmış ve üzgün...”

“Yine de onu görmek istiyorum!”

Dallis, øzensiz bir selam verip geri dønerken, “Ŗu anda gørmeye izin vermem!” diyerek odayı terk etti.

Topallayarak dıŖ kapıya yũrũyen Lindsey, Lord’un onu neden gørmek istediğini bilmiyordu.

Dũn uğradığı saldırıdan sonra yataktan hiç çıkmamıŖtı. Bu sabah Dallis, Lord Rob’un çağırđını sũyleyerek uyandırmıŖtı. İsteksizce kalkıp hazırlanmıŖtı. Her gũn yũzũnũ boyamak ve bu kıyafetleri giymek artık genç kıza zor gelmeye baŖlamıŖtı.

PeŖindeki Dallis’le birlikte iç kalenin ana kapısından çıktığında korkuyla duraksadı. Merdivenlerin dibine toplanmıŖ olan kalabalık, her an onu taŖ yağmuruna tutabilirdi.

Geri dũnũp gitmeye niyetlenmiŖti ki, “Lindsey!” diyen Lord’un sesini duyunca yavaŖça døndũ.

Rob, onun ũrkek hũlini gørũnce kendine kũfrederek kaçmaya hazırlanan kıza yaklaŖtı. YumuŖak bir sesle, “Klanım adına senden øzũr dilerim!” dedi.

Lindsey, ŖaŖkınca baŖını sallayıp yeniden gitmeye hazırlandı.

“Gitme! Bana birkaç dakika ver,” diyen Rob, toplanmıŖ olan kalabalığa døndũ. “Leydi Lindsey, bu klana kardeŖim Sloan’ın niŖanlısı olarak geldi. Artık bu klana ait! Sizi nasıl korumaya sũz vermiŖsem onu da korumaya sũz verdim. Fakat içinizden birileri dũn onun canını yakmıŖ.” Genç adamın bakıŖı en ønde, oğluna sıkıca sarılmıŖ olan korku dolu kadına gitti. “Bundan sonra ona kũtũ davranan kiŖi veya kiŖiler aynı Ŗiddetle cezalandırılacak!”

Kadına iŖaret etti Rob. “Bethia! Buraya gel ve Leydi Lindsey’den øzũr dile!”

Bũtũn bakıŖların døndũđũ kadın, korkuyla sararmıŖ yũzũnũ oğlunun saçları arasına gømdũ.

“Bethia, sana buraya gelip øzũr dilemeni sũyledim!” diyerek sesini yũkseltti genç adam.

Lindsey, daha fazla dũŖman edinmek istediğini sanmıyordu. “Lindsey øzũr istemiyor!” dedi Rob’a.

Jennifer Røyce

“Yine de dileycek!” dedi Rob kararlı bir sesle. Bu, kendi halkına bir ders olmalıydı.

Genç adam, suçlayan bakışlarını kadına çevirince, Bethia oğlunu bırakıp yavaş adımlarla merdivenleri çıktı. Kızın önüne geldiğinde başını kaldırmadan, “Özür dilerim, Leydim!” diye mırıldandı.

Lindsey, cevap vermedi, sadece saçlarını uçuşturan bir şekilde başını salladıktan sonra arkasını dönerek içeriye girdi. Kadının aşılmasını daha fazla izlemek istemiyordu.



BÖLÜM 15

Rob, paravanı ve temizlenme leğeni ortadan yok olduğunda, odasından kaybolan diğer eşyaların da farkına vardı. Bir süre çevresini inceledi. Koltukların arasındaki küçük sehpa, yatağının üzerindeki kürk, birkaç yastık kaybolan eşyaların arasındaydı. Daha önce bunu çalışanların temizlik amacıyla yaptığını düşünerek önemsememişti. Ancak kocaman paravanın ve leğenin kaybolması, bu düşüncesinde yanıldığını gösteriyordu. *Kim, neden eşyalarını almak isterdi ki?*

Bütün gün dışarıdaydı ve kendini yorgun hissediyordu. Yemeğe inmek için temizlenmesi ve üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Kaybolan eşyalarının peşine daha sonra düşebilirdi.

Temizlenmek amacıyla leğen ve su istemek için zilin ipine yönelmişti ki kapı açıldı. Eşikte duran Sloan'ın da bir sıkıntısı olduğu gayet açıktı.

Ağabeyinin yarı çıplak bedenine bir bakış atarak, "Kıyafetlerimi beğeniyorsan alırken izin almak zorundasın!" diye söylendi.

Rob, kardeşinin söylediğine bir anlam veremeyerek, "Ne söylemek istediğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Senin kıyafetlerini neden almak isteyeyim? Bana uygun değil, hem beden olarak hem de zevk açısından!" diye homurdandı.

Odada dolaşan ağabeyini gözleriyle takip eden Sloan, "O zaman neden dolabım bomboş?" diye sordu kızgınlıkla.

Genç adam kardeşine döndü. "Senin de ilk aklına gelen ben oldum, öyle mi? Neden gidip çalışanlara sormuyorsun? Belki de temizlemek için almışlardır. Ya da daha iyisi iyiliksever birisi seni o berbat kıyafetlerinden kurtarmak istemiş olabilir."

"Bu sıkıcı geçen gününü renklendirmek için yaptığın bir şakaysa..." diyen Sloan, cümlesini yarım bırakıp iki adımda genç adamın dolabına ulaşmıştı. Dolapta Sloan'ın kıyafetleri yoktu. İşin daha garibi Rob'un da kıyafetleri yoktu...

Rob, boş dolaba bakan kardeşine yaklaştı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kıyafetlerimi senin aldığını..."

"Bu çok saçma! Bütün kıyafetler nereye gidebilir! Öylece ortadan yok olamazlar!"

"Odamdaki kaybolan eşyalar gibi kıyafetlerimizi de aynı kişi almış olabilir!"

Sloan odaya bir göz attı. "Benim odamda da bazı eşyalar kayıp..."

Birbirlerine baktılar. "Aynı kişiden mi kuşkuluyoruz?" diye sordu Rob.

"Daha önce bu tür bir olayla karşılaşmadığımızı göre, çok sevgili nişanlımdan kuşkulandırmamak elde değil."

Çıkardığı gömleği yeniden üzerine geçiren Rob, "Vakit geç oldu. Yarın onunla konuşup eşyaları geri getirmesini söylerim," dedi. "Şimdi gidip yıkanmak istiyorum."

"Öylece söyleyecek misin? Ceza veya azarlamak yok mu?"

"Sloan, o kızın bizim kadar normal düşünemediğinin farkındasın, değil mi? Ona verdiğim ceza ne işe yarayacak? Azarladığımda ya da kızdığımda ne kadarını anlayabilecek?"

"Ne yapacağız peki?"

"Sabretmek dışında mı? Hiçbir şey..."

Odadan çıkan ağabeyinin arkasından bakan Sloan, bıkkın bir şekilde nefesini verdi. "Pekâlâ, öyle olsun!" diye homurdanarak odasına gitti.

Ertesi g¼n, Lord'un onu g¼rmek istediğini belirten bir emir alan Lindsey'in hazırlanması oldukça uzun s¼rm¼şt¼. Aynada kendini g¼rd¼đ¼nde ise sonuçtan gayet memnundu. Dallis'in sıkıntılı bakışları altında odadan çıktı.

Salona girdiğinde, kahvaltı masasında sıkılmış bir g¼r¼nt¼yle tek başına oturan Lord, pek memnun ve mutlu g¼r¼nm¼yordu. Kapıdan giren kızı g¼rd¼đ¼nde ise kaşları daha da çatıldı.

Onun bu saatte kendisini neden g¼rmek istediğiyle ilgili bir fikri vardı. Ne yazık ki bunu akıllı g¼r¼nerek genç adama söyleyemezdi. Dolayısıyla bu kızgınlığın tadını çıkarmayı da odasına saklayacaktı.

Başka bir şeylerle ilgilen, diyerek kendine emir veren Lindsey, masadakiler daha fazla ilgisini çekmiş gibi doğrudan yiyeceklere odaklandı. Lord'a bakmadan sandalyeye oturdu ve ne bulursa ağzına atmaya başladı.

Rob, uzun süredir beklediği kızın kendisinden çok, yemeklere ilgi göstermesini bir süre izledi. Nefes almadan yiyen kıza mutfaktakilerin yemek verip vermediği konusunda ş¼pheye d¼şt¼.

Yeterince izlediğine kanaat getirerek, "Lindsey, bana bak!" dedi g¼r¼n¼ş¼n¼ yalanlayan sakin bir sesle. Yemek yiyen Lindsey'in ilgisini zerre kadar çekmemişti. *Y¼ce Tanrım, kaç günd¼r açtı?*

Y¼ksek ve sabırlı olmaya çalışan bir sesle yeniden, "Lindsey, bana bak dedim!" dedi.

Ağzı dolu olan kız, sonunda boş bakışlarını ona çevirdi. *Bakması için ısrar etmesi yanlış mı olmuştu? Yeşil gözler... Ah Tanrım, siyah yüz¼nde çok donuktu!* Tanıdığı bir başka yeşil gözlerdeki ifadeyle uzaktan yakından alakası yoktu. Genç adam dikkatini dağıtan bu d¼ř¼nceden sıyrılmaya çalıştı.

Kızın ilgisini çekmişken bir an önce konuya girmesi iyi olacaktı. "Hırsızlık yapmak kötü bir şeydir. Kalemde buna müsaade edemem!"

Genç kız anlamamış gibi boş boş bakmaya devam etti. Rob sıkıntıyla yüz¼n¼ sıvazladı. Başka türlü nasıl anlatabilirdi, bilmiyordu. "Benim odamdan bazı eşyaları almışsın. İzinsiz almak yerine

ihtiyaçlarını bana söylemelisin. Ayrıca kıyafetlerimin senin işine yarayacağını sanmıyorum!”

Tam o anda Dallis, telaşla odaya girdi. Yaşlı kadın, Lord’un, kızı çoktan öldürdüğünü düşünmüştü fakat onların sakin bir şekilde oturduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

“Günaydın Lordum!” diyerek ve dizini kırarak selam verdi.

Rob, kadına eliyle sandalyelerden birini işaret etti. “Günaydın Bayan Dallis. Ben de tam Lindsey’e odamdan aldığı eşyaları ve kıyafetlerimi geri getirmesini söylüyordum.” Bakışı, konuya olan ilgisini kaybetmiş ve yeniden yemeğe odaklanmış Lindsey’e döndü.

“Sizin odanızdan mı almış?” Dallis, kendini tutamayıp sert bir sesle kıza çıkıştı. “Lindsey, bu yaptığın çok kötü!”

“Kıyafetlerim de dâhil, aldığın eşyaları odama geri koyacaksın!” diyen Rob, kendisini umursamadan yemekle ilgilenen kıza hitaben konuşmuştu ama duyduğundan emin değildi.

Dallis, “Kıyafetler sizin miydi?” diye sordu ve acıklı bir ses çıkardı.

“Sadece benim değil, Sloan’ın dolabındaki bütün kıyafetleri de almış.” Kıza derdini anlatamıyorsa dadıyla muhatap olmaya karar vermişti genç adam.

“Lordum, sanırım kıyafetleri geri veremeyiz...” Dallis, kızın adına suçlu bir tavırla yüzünü buruşturdu.

“Sebebini sorabilir miyim?”

Bakışını kaçırın kadının yanakları yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı. “Dün onu şömineyi yakmaya çalışırken yakaladım. Aslında yakmayı başarmıştı.”

“Ne anlatmaya çalışıyorsun?” derken anlamıştı aslında ama inanmak istememişti Rob.

“Eski paçavraları yaktığını sanmıştım. Sizin kıyafetleriniz olduğunu bilmiyordum.”

Sıktığı çenesi birbirine kenetlenmişti. Sesi ise karşısındaki iki kadını da öldürmekten büyük bir zevk alacağını gösteren bir tonda çıkıyordu. “Bütün kıyafetlerimi yaktı mı?”

Lindsey, Lord'un yüz ifadesinden ve tehlikeli çıkan sesinden yavaş yavaş korkmaya başlamıştı. Duruma bir an önce müdahale etmezse bu salondan cesetlerini çıkarmak zorunda kalacaklardı. Çiğnediği lokmasını aceleyle yutan genç kız, "Çok soğuktu, üşüdüm!" derken sanki o anda da üşüyormuş gibi büzülmüştü.

"Bütün kıyafetlerimi yaktın mı?" diye tekrar ederken dişleri gıcırıyordu genç adamın. Sabır da bir noktaya kadardı. Görünen oydu ki Rob da o noktayı geçmişti. "Sloan'ın kıyafetlerini de mi yaktın?" Sesi, odadan taşarak antreye kadar ulaşmıştı.

"Çok soğuktu, üşüdüm!" Lindsey, kollarıyla bedenini sarıp sallanmaya başladı. "Çok soğuktu, üşüdüm! Üşüdüm... Sonra ateş büyüdü... Lindsey ısındı..." Durmaksızın aynı kelimeleri söyleyerek sallanıyordu. Sesi, yavaş yavaş yükseliyor ve histerik bir hâl alıyordu.

Dallis, "Tamam, tatlım!" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Kadının omzuna dokunan elini hızla itti. "Lindsey üşüdü ama Lord ona kızdı!"

"Kızmadı, tatlım!" Rob'a baktı yaşlı kadın. "Kızmadınız, değil mi Lordum?" diyerek genç adama doğru eğildi. "Lütfen kızmadığınızı söyleyin. Yoksa kendini kaybedebilir."

Rob, boş olan dolabını ve şu an üzerinde olan eski kıyafetleri dışında kıyafeti olmadığını hatırladıkça dişlerini gıcırıyordu. Elini öfkeyle yüzünden geçirdi. "Tamam, kızmadım!" dedi dişlerinin arasından.

"Kızdı! Gözleri çok kötü! Masallardaki canavarlar gibi bakıyor!"

Kucağındaki peçeteyi kızgınlıkla masaya fırlatan genç adam ayağa kalktı. "Kızmadım dedim!" Kızmadığını söyleyen bir adama göre oldukça yüksek sesle itiraz etmişti.

"Kızmadı, tatlım!" diyerek eliyle teselli eden bir davranışta bulundu Dallis.

Daha fazla orada kalamayacağını anlayan genç adam hızla odayı terk etti.

Jennifer Royce

Lord'un odadan çıkışını izleyen Dallis, kızı kolundan çekerek kaldırdı. "Odaya gidiyoruz!" Bırakmadığı kızı bileğinden çekiyerek koşar adım merdivenlere yönlendirdi. Onlara ayrılan odaya girer girmez, "Aman Tanrım, kızım, Lord'u mu soydun? Bütün bu eşyaları onun odasından aldığına inanamıyorum!" diye bağırdı.

Lindsey, çıkışan kadına ters bir bakış atarak bileğini ondan kurtardı. "Başka nereden alacaktım?"

"Boş odalardan elbette..."

"O zaman onu rahatsız etmemizin uzun zaman alacağını düşündüm. Daha kısa bir yol bulmam gerekti."

"Evet, kısa zamanda yakalandın!"

Genç kız, muzip bir ifadeyle sırıttı. "Ama onu kızdırdım. Kendini tutmak için çabalayışını gördün mü?"

"Gördüm! Görmemek için kör olmak lazım! Ayrıca o adamın ne yapacağını belli olmadığını da gördüm!"

Genç kız omzunu silkti. "Ne yapabilir ki? Bizi geri göndermekten başka..."

Dallis düşünceliydi. "Bilmiyorum ama hiç beklemediğimiz tepkiler alabiliriz." Çevresine bakarak, "Söylediğini yap! Onun odasından aldıklarını geri götür!" diye fısıldadı.

"Buraya daha çok yakıştı," diyen Lindsey, kendini yatağın üzerine attı. İki gün önceye kadar Lord'un yatağını süsleyen kürkü okşadı. "Kesinlikle daha çok yakıştı." Kıkırtısı kahkahaya dönüşüp koridora yayıldı.

Aşağıya ulaştığında çalışanlar birkaç saniyeliğine, korkulu gözlerle bu sesi dinlediler.

Merdivenleri homurdanarak inen Rob, birilerini hırpalamak isteyecek kadar çok öfkeliydi. Son basamaktayken karşıdan gelmekte olan Peder Bacstair'i gördü. Aradığı adamı bulmaktan dolayı haince bir memnuniyet duydu. Tabii ki Peder de onu görmüştü. Geri dönüp telaşlı adımlarla kiliseye yürümeye başladı fakat arkasından, "Peder

Bacstair!" diyen Lord'un kızgın gürlemesini duyduğunda olduğu yerde kaldı.

Zoraki bir tebessümle dönerek, kendisine yaklaşan Rob'a, "Lordum! Günaydın!" dedi.

Lord'un kızgın adımlarına eşlik eden gerilmiş yüzü ve çatılmış kaşlarını görünce, küfretmek için aralanan dudaklarını sımsıkı kapadı. Böyle anlarda Tanrı onu affetsin, rahip olduğu için pişmanlık duyuyordu.

Rob, adamın burnunun dibine kadar sokuldu. Peder, onun iri bedenine bu kadar yakın olmaktan rahatsız olarak yutkundu.

"Belgeleri hazırladınız mı?"

"Lordum... Leydim..." diye kekeleydi Peder.

"Size o belgeleri hazırlamanızı söylemiştim!"

Yanlarından geçenlerin gözleri Peder'e acıyarak bakıyordu.

"Evet, söylediniz ama Leydi Adaira..."

"Leydi Adaira'nın ne söylediği umurumda değil! Eğer bu kalede kalmak istiyorsanız bir an önce o belgeleri hazırlayın!" Söyleyeceklerini bitirmiş olan genç adam, cevap beklemeden topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı. Düşündüğü gibi bu azarlama onu hiç rahatlatmamıştı. O zaman talim alanında geriye kalan öfkelerini yağdıracak birkaç kişi bulabilirdi.

Bacstair, elbette bu kalede kalmak istiyordu. Eğer buradan gönderilirse asla bir daha bu kadar rahat ve mutlu olabileceği bir yer bulamazdı. Düşünceli bir ifadeyle kiliseye girdi.

Arkadaki bir odaya açılan kapıdan giren Adaira, Peder'in üzüntülü yüzüne bakarak, "Ne oldu, Peder?" diye sordu. Genç kadın kilisede saklanıyordu. Oda hizmetçisiyle bir hafta önce Peder'e sığınmışlardı.

"Üzgünüm, Leydim. Biraz önce Lordumun öfkeli saldırısına maruz kaldım. Ne yazık ki söylediğini yapmak zorundayım."

Rengi sararan Adaira, "Yapamazsınız! Lütfen onu ikna etmek için zamana ihtiyacım var!" diye yalvardı.

Jennifer Royce

"Üzgünüm..." diyen Peder, gerekli evrakları hazırlamak için arka odaya yöneldi.

Adaira ise üzgün ve şaşkın öylece kalakaldı.



BÖLÜM 16

Kale kalabalıktı. Sürekli birileri gidiyor, sonra yenileri geliyordu. Lord'un işi çok fazlaydı. Sürekli toplantılar yapıyor, kaleye erzaklar geliyor, nereye gittiğini bilmediği at arabalarıyla bu erzaklar başka bir yere gönderiliyordu. Haberciler geliyor, aldıkları mektuplarla geri dönüyorlardı. Klanın başka kollarından lordlar bazen kısa süreliğine bazen de bir günlüğüne Lord'un misafiri oluyordu.

Pencerenin iç kısmına oturmuş olan Lindsey, bu hareketliliği izliyordu. "Savaş yakın..." diye mırıldandı. Genç kızın savaşı bir kişiyi kapsarken dışarıda hazırlığı süren savaş binlerce insana yönelikti. Bu da demektir ki pek çok insan gittiği o kanlı alandan dönmeyecekti. Sevdiği insanların dönmesini endişeyle bekleyen bir o kadar da insan geride kalacaktı. Birilerinin hırsı ve güç gösterisi nedeniyle pek çok eve acı yağacaktı. Kadınlar dul, çocuklar babasız, anneler evlatsız, sevenler sevgilisiz kalacaktı. Kayıp duygusu yıllarca peşlerini bırakmayacaktı. Sevginin eksikliğini hisseden yüreklerindeki o boşluk asla dolmayacaktı.

Dallis, "Bir şey mi söyledin, Lindsey?" diye sordu.

"Lord'un, Bruce'nin yakın arkadaşı olduğunu duymuştum. Bu hareketlilik savaşın yakın olduğunu gösteriyor."

Kadın yaklaşarak aşağıya baktı. "Tanrı yardımcımız olsun!"

Genç kız, merdivenleri inen Lord Rob'u çenesiyle işaret ederek, "Onun gibi savaşçılar oldukça yenilmemize imkân yok!" diye mırıldandı. Garip bir şekilde genç adamın gücüne güveniyordu. Kısa

hayatında böyle bir güven duygusunu hiç tatmadığı için bu hissi ya-
dırgıyordu. Uzaklaşan genç adamdan bakışını alamıyordu. Geniş
omuzları dar kalçalarını vurguluyordu. Dünyanın bütün sorunlarını
yüklenirse de etkilenmeyecekmiş gibi görünüyordu. Kılıcının gölge-
sinde kalanları korumak için ne gerekiyorsa yapacağını vurgulayan
bir duruşu vardı. Lindsey'in içinde kadınsı bir yan, o gölgeye sığın-
mak isteyerek kıpırdandı.

"Lord'a takdir cümleleri mi?" diye alayla soran Dallis, kızın
daldığı düşüncelerden çıkmasına neden oldu.

"Gözlerim kör değil, Dallis! İyi bir savaşçı olduğunu görebili-
yorum!"

Onunla ilgili daha başka şeyler de görebiliyordu. Gizli merha-
metini -genç kızın taşlandığı anda nasıl tepki verdiği gibi- sabrını,
Lindsey'in yaptıklarına karşı öfkesini kontrol altına almasını, baba-
sına karşı genç kızı korurken aslında çevresindekileri gücüyle nasıl
sardığını, yaklaşan savaş için çalışmalarına bakarak ülkesine olan
sevgisini, bir de şeyi... Tamam, ne kadar yakışıklı ve etkileyici bir
adam olduğunu görebiliyordu.

Bütün bu aklından geçirdiklerine rağmen kadının kuşkulu ba-
kışına kızdı. "Sakin başka anlamlar çıkarmaya kalkma!" diyerek ve
yerinden fırlayarak kapıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diyen kadına, "Sıkıldım, dolaşacağım!"
dedi.

Kuleden inerek ara köprüden geçti. Lord'un odasının olduğu
ana bölmeye geldiğinde, onların kıyafet sorununu nasıl çözdüğünü
düşünerek merakla duraksadı. Bu duraksama anında, onun bu mera-
kını gidermek için yapılmış gibi, Sloan bir kucak kıyafetle odasın-
dan çıktı. Kızı görünce adımları yavaşladı. Onun da öfkeli olduğu
her hâlimden belliydi. Hem de çok öfkeliydi genç adam.

Lindsey, "Lordum!" diyerek sıırttı. Nişanlısının artık genç kız-
dan uzak durmaya çalıştığı gözünden kaçmamıştı.

Sloan, kucağındaki kıyafetleri sanki genç kız alacakmış gibi,
daha da sıkıca kucaklayarak yanından geçmeye çalıştı.

"Kıyafetleriniz mi yıkanacak?"

Genç adam, kollarıyla bir bebeği sararmış gibi tuttuğu eski kıyafetlere bakarak, "Hayır, yamanacak!" diye söylendi.

"Ben yama yapabilirim!"

Kızın sevinçli yüzüne bakarak başını olumsuz anlamında salladı. "Hayır! Onları da yakmana izin vermeyeceğim. Hizmetçiler yamayabilir!" *Kıyafetlerini ona emanet etmek mi?* Bunu yapması için önce, en az genç kız kadar aklını kaçırmış olması gerekiyordu Sloan'ın.

Onun öfkesinin şekillendirdiği yüzüne bakan Lindsey, "Çok güzel yama yaparım, annem öğretmişti," derken uzanarak çamaşır yığınını almaya çalıştı. "Bana verin!"

"Hayır dedim, Lindsey! Bu, Rob'la giyebileceğimiz son kıyafetler. Yenileri dikilinceye kadar onları gözüm gibi koruyacağım. Şimdi çek ellerini!"

Adam kararlı ve inatçıydı ama Lindsey de en az onun kadar inatçı olabilirdi. Hem de en delisinden... "Onları ben yamayacağım!" Hırçın bir tavırla çamaşıruları çekiştirdi. "İleride kocam olacak adama ne kadar iyi bir kadın olduğumu göstereceğim!"

"Tanrı korusun! Çekil!" Söylenen *müstakbel kocam* kelimesi, Sloan'ın yüz renginin çekilmesine sebep olmuştu.

"Ver dedim!" diyerek çığlık attı genç kız. Bu aptal illaki korkutulmak istiyorsa ona memnuniyetle istediğini verecekti. "Pratik yapmam gerek. Çocuklarımızın kıyafetini kim yamayacak sonra?"

"Tanrım, sen beni koru!" Düşüncesi bile Sloan'ın aklındaki kelimeleri tüketiyordu. Bu korkuyla mücadeleyi sertleştirdi genç adam ancak vermek istemediği kıyafetlerin ısrarcı deli kollar tarafından çekilip alınmasına karşı koyamadı. "Hayır!" diye bağırsa da kazanan Lindsey oldu.

Bütün çamaşıruları adamın kollarından sökerek almak zorunda kalsa da zafer genç kızındı. "Onları çabucak yamayacağım, Lordum. Hem Dallis de bana yardımcı olur." Neşeli ve zafer kazanmış birinin adımlarıyla uzaklaştı Lindsey.

Sloan kaybettiği çamaşırların arkasından üzüntüyle baktı. Belki de doğruyu söylüyordu. Gerçekten de yama yapmayı biliyor olabilirdi.

“Lütfen biliyor olsun, Tanrım! Yoksa Rob derimi yüzer!”

Kızın bir kucak çamaşırıyla kapıdan girdiğini gören Dallis, neredeyse aklını kaçıyordu. “Hayır, olmaz! Lord’un diğer kıyafetlerini de yakmana izin vermeyeceğim. Ateşle oynuyorsun, Lindsey!”

Kıyafetleri yatağın üzerine yığan Lindsey, “Yakmayacağım, yama yapacağım!” diyerek kahkaha attı.

“Yama yapacağına güvenerek bütün kıyafetlerini sana teslim ettiğine inanamıyorum!” Dallis, Lord’un daha zeki olduğunu düşünmüştü.

“O değil! Sevgili nişanlım... İsteyerek vermedi tabii... Biraz mücadele etmek zorunda kaldım.”

“Nasıl yama yaptığını biliyorum. Zavallıların son kıyafetlerini de mahvedeceksin.”

“Amacımız da bu değil mi zaten? Şimdi gidip iğne ve iplik bul. Akşama kadar bütün kıyafetleri yamamak istiyorum.”

Dallis, elinde olmadan güldü. “Bu kez seni burçlardan baş aşağı sallandıracak!”

Genç kız, burun kıvrarak eliyle gitmesini işaret etti.

Yıgılı çamaşırları incelemeye başladı. Gerçekten de söküklerin dikilmeye ve yırtıkların yamanmaya ihtiyacı vardı. Gömlekler, tunikler ve pantolonlar onu akşama kadar oyalayacaktı. Hımmm, birkaç tane de ceket vardı. Kaldırdığı çorapları bir süre inceledi. Lord’u zorladığının farkındaydı ama bu iyi bir amaç içindi. Yaptıklarıyla hem kendini hem de genç adamı ve klanını büyük bir sıkıntıdan kurtaracaktı. Gerçi Lord Rob bunu bilmeyecekti ama olsun...

Kapı aniden açılınca, Dallis’in geldiğini düşünerek, “Çabuk geldin!” dedi. Ses gelmeyince döndü.

Kapıda sarışın bir kadın duruyordu. Tanrı biliyor ya çok güzel bir kadındı. İçeriye girmeye korkuyormuş gibi eşikte dururken, her an kaçmaya hazırmış gibi de kapı kolunu sıkıca kavramıştı.

Kadın onu baştan ayağa inceledi. Kabarık saçlarına, erkeksi kıyafetine ve boyanmış yüzüne ilgiyle baktı. "Demek Sloan'ın nişanlısı sensin..." dedi sonunda.

"Kim soruyor?"

"Bu kalenin leydisi. Lord Rob'un karısı Leydi Adaira."

Karmaşık bilgileri arasında aslında böyle bir bilgi duyduğunu anımsadı. Kaleye geldiği andan bugüne kadar da kadınla karşılaşmadığı için yanlış bilgi olduğunu düşünmüştü. Demek Lord'un karısı bu kadındı. Genç kadın çok güzeldi. Lord da yakışıklı bir adamdı. Bir araya geldiklerinde nasıl göründüklerini hayal edebiliyordu. Muhteşem çift...

Abartılı bir selamla yerlere kadar eğildi. "Leydim, tanıştığımıza çok sevindim."

Adaira, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Birkaç gündür ortaklıkta dönen söylentilerin kaynağını merak ederek gelmişti. Ne umduğunu ya da ne bulmayı beklediğini sorsalar cevap da veremezdi. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir durumdu. Korkutucu görünüşünün aksine gözleri çıldırmış bir kadının bakışlarına sahip değildi. Bu zamana kadar bir deliyi incelemek hiç aklına gelmemişti. Kıyaslama yapabilecek durumda değildi. Herkes deli diyorsa o zaman deliydi...

Göreceğini görmüş bir tavırla cevap vermeden, geri dönüp uzaklaştı.

Adaira'nın memnuniyetsiz duygularını paylaşan Lindsey, kadının neden buraya geldiğini düşünüyordu. Kocasını kaledeki deli kızla ilgili anlattıklarıyla kadının merakını ateşlemiş olabilirdi. Onların yatak odalarında kendisini konuştuklarını ve güldüklerini düşünmek neşesini kaçırmıştı. Bir başka kadının eğlencesi olmak karnında rahatsız edici bir burkulmaya sebep olmuştu.

"Aptal aptal konuşma, Lindsey! Daha önce de kadınlar ve erkekler seninle alay etti. Şimdi bu tür bir rahatsızlık duyman çok saçma!"

Kapıdan giren Dallis, "Yine kendi kendine konuşarak beni korkutuyorsun. Bu rol üzerine yapışıp kalacak, sonunda deli olduğuna sen bile ikna olacaksın," diyerek getirdiklerini kıza uzattı.

Lindsey, dalgın bir şekilde iğne ve ipliği aldı. Kızın cevap vermemesi ve dalgınlığı kadının kaşlarını çatmasına neden oldu. Biraz önce bıraktığı neşeli kız gitmiş, yerine düşünceli bir Lindsey gelmişti.

Dallis kendi kendine kızdı. Elbette zavallı kız her zaman deli rolü yapamazdı. Ya da onun sürekli neşeli olmasını bekleyemezdi. Gösterdiği yüzün arkasında çok duygusal bir kadının saklı olduğunu biliyordu. Yaşadığı duyguların çoğunu anlatsa da kendine sakladıklarının, onu için için yıprattığının farkındaydı.

Kıyafetleri yamamaya başlayan Lindsey'e yardım etmek için kızın yanına oturdu. "Evet, nasıl yapıyorduk? Bir kolu diğerine mi yamıyorduk?"

Kadının şakasına isteksiz bir şekilde gülümseyen Lindsey, "Daha önce görmüştün. Biliyorsun!" dedi şakacı olmaya çalışan bir sesle.

O andan sonra konuşmadılar. İkili, akşama kadar odaya kapanıp bütün çamaşırları yamadılar ve söküklerini diktiler(!)

Yaklaşan savaşla ilgili diplomatik karmaşa bütün gününü alıyordu genç adamın. Kalesi, yoğun bir gidiş geliş sahne olmaktaydı. Gelen konukların bazıları gün içinde ayrılırken bazılarını gece de ağırlamak durumundaydı.

Bugün de o günlerden biriydi. Sabah gelen konuklarıyla toplantı yapmış, klan liderlerine Bruce'nin emirlerini iletmiş, görev paylaşımından sonra bazı konuklar giderken bazıları da geceyi kaledede geçirmek üzere kalmıştı.

Akşam yemeği için misafirlerini salonda bırakan Rob, temizlenmek ve kıyafetini değiştirmek için odasına çıktı.

Gömleğini çıkarırken, kıyafetlerinin katlanarak gayet düzgün bir şekilde yatağın üzerine bırakıldığını gördü. Yeni kıyafetleri ge-

linceye kadar eski kıyafetlerle idare etmesi gerekiyordu. Temizlendikten ve tıraş olduktan sonra katlı çamaşırlara yaklaşıarak en üstteki gömleğini aldı. Gömlekteki garipliği fark ederek şöyle bir silkeledi. Burnundan soluyarak, gömleği omuzlarından tutup yakından inceledi. Kollarını kavuşturmuş bir gömlek...

Gömleği yatağın üzerine fırlattı. Bağdaş kurmuş pantolonlar, kollarını kavuşturmuş ceketler, bir topuğu diğeri topuğuna dikilmiş çoraplar...

Hırsla karıştırdığı kıyafetlerin hepsi birbirine dikilmişti. "Sloan, seni öldüreceğim!" diyerek odadan fırladığı anda kardeşi de odasından çıkmıştı. Suçlu bir şekilde elinde tuttuğu gömleği arkasına sakladı Sloan.

"Ne oldu, kardeşim? Gömleğinin bir sorunu mu var?" derken tehditkâr bir tavırla ona doğru yürüdü. Bu kez, önce kardeşini sonra da gidip o deli leydiyi öldürecekti.

Üzerine yürüyen ağabeyinin kızgınlığı görülmeyecek gibi değildi. "Sanırım, seninle aynı sorunu yaşıyorum."

"Sana eski kıyafetleri onartmanı söyledim!"

Ağabeyinin çenesinde atmaya başlayan kasa bakarak yutkunan Sloan, "Yemin ederim ki istemedim. Zorla elimden aldı. Belki yama yapmayı biliyordur dedim," diyebildi.

"Kimden bahsediyorsun?" Bildiği hâlde soru dudaklarından dökülmüştü.

"Lindsey'den tabii ki..."

"Kıyafetlerimizi yakan kadına geriye kalan kıyafetlerimizi mi emanet ettin?" Kardeşine uzanmak için sabırsızlanan pençelerini beline koydu. "Hiç çalışmamız yokmuş gibi o kıyafetleri neden ona verdiğini sorabilir miyim?"

"Aklını kaçırmış bir kadına nasıl direnileceğini bilmiyorum..."

Sloan, öylesine çaresiz ve zavallıca bakmıştı ki Rob, bütün azarlamalarını yutmak zorunda kaldı. "Yakında asıl aklını kaçıran ben olacağım!" Sesi, boğamadığı hiddetinden dolayı bastırılmış bir kısıklık taşıyordu.

Jennifer Royce

“Sabırlı olmamızı söyleyen sendin!” diye homurdandı Sloan. Ağabeyi küfredince de, “Sana söylüyorum. Bruce’yle konuş. Onu gönderelim buradan! Bir yıl sabredebileceğimi sanmıyorum! Gelecek ayları akıl sağlığımız yerinde atlatamayacağız!” diye homurdandı.

“Tanrım, daha kaleye geleli bir hafta oldu. Bruce’ye nasıl bir mazeret sunmamı bekliyorsun?”

“Deli olduğunu söylemen yeterli!”

“Kahretsin, ciddiye almayacaktır! Kocaman bir klanı yönetiyorum. Fakat çaresiz, aklını kaçırmış bir kadını kontrol edemiyorum!”

Kızgınlıktan ve içindeki öfkeyi atamamaktan dolayı boyun kasları gerilmiş olan Rob, “Onu kontrol altına almak zorundayız!” diye hırladıktan sonra odasına girip kapıyı çarptı.

Köşebaşından olanları izleyen Lindsey de öfkeliydi. İnatçı adam...

Kardeşinin söylediği gibi onları neden göndermiyordu? Sabrını zorlaması ve öfkesinin kontrolünü kaybetmesi için daha ne yapması gerekiyordu? Neden beyaz bayrak sallayıp gitmesine izin vermiyordu?

Oldukça dayanıklı çıkan Lord Rob’a kızgınlığını adımlarından çıkararak kuleye geri döndü.

Akşamı kötü başlayan Rob, çıkardığı kıyafetleri yeniden giymiş ve aşağıya inmişti. Yaklaşık on beş kişinin katıldığı toplantı sona erince yemeğe geçmişlerdi. Savaşın önceki son günlerde biraz eğlenmeyi hak ettiklerini düşünerek konuklarına bir ziyafet vermişti. Belki bu savaşın birçoğu geriye sağ dönemeyecekti. Tanıdığı bu adamların hepsi cesur ve onurluydu.

Gayda neşeli ezgiler çalarken, kendi aralarında sohbet edip gü-lüyorlar ve kadehlerini gelecek zafer için kaldırıyorlardı.

Savaş hazırlıkları son hızla sürüyordu. Bruce’nin dediği gibi toplanan erzaklar ve silahlar Torwood’a gönderiliyordu. Hafif sü-

vari birliği olarak adamlarının gece gündüz çalıştıklarını, neredeyse talim alanında yatıp kalktıklarını biliyordu.

Atları, özellikle yabani atları evcilleştirmek ve savaşa hazır hâle getirmek bütün gününü alıyordu. Ayrıca bu klanın lordu olarak bünyesinde bulunan diğer klanların hazırlıklarını denetlemek ve sorunlara çözüm bulmak zorundaydı. Ve savaş alanına kurulacak pottisler için yüzlerce adam ormanda nefes almadan çalışıyordu. Onların yanında olmak ve cesaret vermek için zamanının büyük çoğunluğunu ormanda geçiriyordu.

Dinlenecek zamanı yokken bir de evinde huzur bulamıyordu. Kurtulmak istediği bir karısı ve deli bir leydiyle de uğraşmak zorundaydı. Adaira'nın hâlâ ortaya çıkmaması Rob'u sinirlendiriyordu. Kaleyi terk etmediğinden adı kadar emindi. *Nereye saklanmıştı?* Birilerini de bu iş için görevlendirmeliydi. Kadın düşündüğünden daha da ısrarcı çıkmıştı.

Bir de göl kenarındaki *Su Perisi* vardı. Görevlendirdiği adam dönmek üzereydi. Aldatıldığını anladığı gün seyislerden birini çevre klanları araştırmak üzere görevlendirmişti. Bulabileceğinden ümitli olmasa da yakın zamanda bir cevap alabileceğini umut ediyordu. *Asıl merak ettiği*, kız ona neden ismi ve kim olduğu konusunda yalan söylemişti? Bir İngiliz casusu muydu?

Bu saçma bir düşünce değildi. Bruce'den nefret edenlerin İngiliz saflarına geçtiğini, hatta bunların içinde bazı soyluların da olduğunu biliyordu. Bu kadın da ihanet eden klanlardan birine ait olabilirdi.

Peki, kendi topraklarında olmasının sebebi neydi? Neden onu kurtarmıştı?

Bütün bu soruların cevabını ancak kızı bulduğunda alabilirdi. Kapıdaki kargaşayla daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Yüce Tanrım, hayır!

Tahta atının üzerinde, koluna konmuş baykuşu ve arkasından onu takip eden tilkisiyle Lindsey, kendisini engellemeye çalışan nöbetçilerden kurtulmuş ve salona dalmıştı. Boynundan sarkan çanlar gaydanın sesini bastırınca salon sessizleşti.



BÖLÜM 17

Lindsey, bu akşamki muhteşem girişinin içerideki konukları bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemişti. Çünkü hepsi de güçlü ve cesur savaşçılardı. Bu şaşkınlığın ve korkunun sebebi ilk defa karşılaşmış oldukları kızın sıra dışı görünümüydü. Ya da belki de ünümlü duysalar bile böyle bir korkunçluğu tahmin edemeyişlerindendi.

İnatçı ve sabırlı Lord'un bütün savunmasını yerle bir etmek için özenle hazırlanmıştı. Bu akşam yaşadıklarından sonra ya aklını kaçırarak ya öfkeden çıldırarak ya da genç kızı kalenin dışına koyacaktı. Tam da bu sırayla olması için elinden geleni yapacaktı.

Lord, kenetlenmiş çenesi ve fırtınalar esen yüzüyle masanın başında oturuyordu. Nişanlısı, onun sağ tarafındaki sandalyedeydi. Kadehi tutan eli havada kalmıştı.

Eh, ortamın biraz harekete ihtiyacı vardı. Kılıcını kaldırıp, "Savaş için hazırım, Lordum! Buradaki bütün saygıdeğer Lordlarım, hoş geldiniz!" diye bağırdı.

Kendini tekrar etmeyi sevmese de yüksek bir platform daha etkili olacaktı. Bu gibi durumlarda hep masayı kullanırdı. Bileğine konmuş olan Bay Kuş'u havalandırıp bir sıçrayışta masaya çıktı. Bu arada Tiger yere düşen birkaç et parçasını kaptı.

"Edward! Seni korkak piç! Saklandığın deliğine geri dön!" diye haykırdı.

Rob ayağa kalkarken, "Sloan!" diye tısladı. "Onu kontrol etmeni söylemiştim!"

"Kontrol etmek kolaysa bunu neden sen yapmıyorsun?" diye homurdandı kardeşi.

Daha önce Irvine Klanı'na gittiğinde Carlton'un düştüğü utanç dolu durumun aynısını yaşayan Rob, masanın ortasında ayakta duran, kabarık saçlarını savurarak kılıcını kaldırmış savaş narası atan kıza doğru yürüdü.

"Lindsey, aşağıya in!"

Genç kız, tabakların arasında sıçrayarak ondan uzaklaştı. "Bu savaş konseyinde bulunmak benim de hakkım. O gün bizzat düşmana karşı kılıç sallayacağım!"

"Sana masadan in dedim!" Uzanıp kıızı yakalamaya çalıştı. Ama ne mümkün!

Bir tavşan gibi sıçrayarak elinden kaçıyordu. Klan beylerinin şaşkın bakışları arasında oynanan bu kovalamaca, iyice sinirlenen Rob'un atılarak kıızı yakalamasıyla sona erdi. Hızla çekilen bileğiyle Lindsey, Lord'un üzerine uçtu.

Rob, bir an yana çekilip onun taş zemine çakılması seçeneğini düşündü. Yine de üzerine gelen kıızı tuttu. Gözleri şaşkınlıkla kocaman olan Lindsey, onun gibi iri bir adamın kucağında minicik kalmıştı. O kolların onu parçalara ayırması öyle kolaydı ki...

Genç adamın kızgınlığı bütün bedeninden fişkırıyor, genç kıızı hem öfkesiyle hem de kollarıyla ateşten bir çembere alıyordu. Çok mu üzerine gitmişti? Kızın gözlerine kilitlemiş olan gri gözlerinin içindeki fırtınayı açıkça görebiliyordu. Dalgalanan bir cıva gibi Lindsey'i içine çekip boğuyor, nefes almasını engelliyordu.

Rob, ilk defa onun gözlerine bu kadar yakından bakıyordu. İşte o anda bu gözlerdeki zekâ kıvılcımlarını gördü.

"Zekâ kıvılcımı mı Rob?" diye homurdandı.

Aklını kaçırıyor olmaktan endişeliydi. Delilik bulaşıcı mıydı? Bir deliyi ancak başka bir deli zeki olarak görebilirdi.

Kollarındaki sıcak bedeninin tanıdık gelmesi de belki bu deliliğin işaretlerinden biri olabilirdi. Sıcaklık kollarından bedenine öyle sin-sice yayılıyordu ki kesinlikle aklını kaçırdığına emin oldu. Bakışı,

Jennifer Royce

kızın siyah yüzünde yakut gibi parlayan dolgun dudaklarına kaydı.
Bu saçmalık! Ona doğru çekiliyor, içindeki açlık genç adamı dönü-
yordu.

Yüce Tanrı, ona yardımcı olsun!

Yanında hissettiği hareketlilikle kendine gelen Rob, kolların-
daki kızı Sloan'ın kucağına fırlatır gibi attı. "Götür onu buradan!"
diye homurdandı.

Birkaç saniyelik cinnet anından ve içini kaplayan şehvetten
kurtulabilmek için hiddetle nefes alıp verirken konuklarına döndü.
Hepsi sandalyelerini terk etmiş, ayakta tedirgin bir bekleyiş için-
deydiler. Bu güçlü kuvvetli adamları korkutabilecek tek şey, ruhumu
kaybetmiş biri olabilirdi. İnsanlar, anlaşılmaz iç dünyalarını basitçe
ortaya seren her şeyden korkar, sonra buna delilik adını verirlerdi.

"Lütfen yemeğinize devam edin!" diyerek ve salonda daha
fazla kalamayacağını fark ederek ortamı terk etti.

Odasına kadar olan yolu Sloan'ın kucağından kurtulmak için
çarpınarak katetti. Saçını çekti, dişini geçirdi ve tırnakladı. Genç
adamın bu saldırılara cevabı küfretmek ve adımlarını hızlandırmak
olmuştu.

Lindsey, sadece böyle davranması beklenildiği için yaptığı bu
davranışlardan çok, biraz önce salonda gerçekleşen o garip anı düşü-
nüyordu. Lord'un kollarında olduğu an... O gözlerde gördüğü ateş
ve bedenine yayılan sıcak duygular, yeniden yeniden beynini istila
ediyordu. Yanlış giden bir şeyler olmuştu ve genç kız bunun ne ol-
duğunu çözmemişti.

Sloan, kızı odasına getirip hoyratça kucağından indirdi. Dal-
lis'in endişeli bakışları altında, "Bir daha aşağıya inersen seni bu
odaya kilitlerim! Anlaşıldı mı?" diyerek tehdit etti.

Söylediklerini duymamış gibi, "Atmacam ve kaplanım aşağıda
kaldı!" diyen Lindsey'den gelen tek cevap bu oldu.

"Birisiyle gönderirim!" diyen Sloan kapıyı çarpıp çıktı.

Çarpılan kapının şiddetli sesine yüzünü buruşturan Dallis, "Aşağıda neler oldu?" diye sordu.

"Herkesi korkutmak dışında mı? Hiçbir şey..."

Yaşlı kadın, kıza yaklaştı. "Lindsey, bu işin sonu hiç de iyi olmayacak. Buradan gidelim. Yaşayabileceğimiz bir yer bulabiliriz."

"Eve dönmek istemiyor musun?"

"Elbette dönmek istiyorum fakat baban kabullenmeyecek ve seni bu klana geri gönderecektir."

"Bu nedenle onların beni istememesi gerekiyor. Bu kaleden arkama bakmadan kaçmak istesem de gitmem onların ellerinde... Babam ancak bu şekilde dönüşümü kabullenebilir."

"Klanlar arasındaki savaş yeniden başlayacak. Bu savaş zamanı kan dökmeyi göze alamazlar. Özellikle, Majestelerinden gelen emir bu kadar açıkken..."

Genç kızın omuzları düştü. "Biliyorum." Bir tarafta yeminleri, bir tarafta klanı ve babası, diğer tarafta da zorla gönderildiği bu klan tarafından kapana kısılmıştı.

Kurtulabileceği tek yol deliliği idi.

Kendinden öğrenerek salondan çıkan Rob, ahıra yöneldi. Kale-den çıkmalı ve beynindeki bu iğrenç düşüncelerden kurtulmalıydı. Kahretsin, kız kollarına düşünce yaşadığı o hissi unutamıyordu. Bedeni karıncalanmış, erkekliğine hücum eden kanla taş gibi sertleşmiş, kalbi öyle hızlı çarpmıştı ki bir an duracağını düşünmüştü.

Kendinden tiksindiği bu an gibi bir başka an yaşamamıştı. Uzun adımlarla ahıra dalarken hızlı olursa bu hislerden kurtulabilecekmış gibi acele ediyordu.

Yaklaşık on dakika sonra atıyla birlikte kale kapısında idi. Tahta köprüyü geçtikten sonra atını serbest bıraktı. Esen serin rüzgâr yüzüne çarpıyor fakat bedenindeki ateşi zerre kadar azaltmıyordu. Bir süre gittikten sonra atın yönünü şelaleye çevirdi.

Jennifer Royce

Bütün bunlar o kayıp kızın suçuydu. Bastırdığı erkeklik duygularını harekete geçirmiş, sonunda benzer göz rengine sahip bir deliye bile istek duymasına neden olmuştu.

“Kimsin sen?” diye homurdandı.

Gecenin sakinliğine bürünmüş ormanı atın nal sesleri uyandırıyor, huzursuz hayvanların itiraz çığlıkları genç adama ulaşıyordu.

Şelaleye ulaştığında atın dizginini biraz sert çekmiş olmalıydı ki hayvan acıyla kişnedi. Pişmanlıkla atın boynunu okşadıktan sonra indi. Üzerindekileri bir çırpıda çıkarıp bedenini soğuk suya attı. Keskinlikle bu iyi gelmişti. Uzun kulaçlarla bıkmadan, yorulmadan ve dakikaların farkına varmadan yüzdü. Soğuk su ve şelalenin sesleri düşüncelerini bastırıyor, geriye sadece uyuşmuş bir beden bırakıyordu.

Artık teninin hissiz bir kayışa dönmesiyle sudan çıktı. Soğuk vücudunu, çiyile ıslanmış çimenlerin üzerine bıraktı.

İlgisini dağıtacak başka şeylere değil, savaşa odaklanmalıydı. O gün gelmeden önce kaleyle ilgili bütün sorunları çözmeli, geri dönemeyebileceği ihtimalini de düşünmeliydi. Sloan, henüz tam anlamıyla olgunlaşmamış bir adamdı. Ölme ihtimaline karşı klanın başına geçebilecek tek isimdi. Bu nedenle kardeşine zaman kazandırmalı, işlerin pürüzsüz yürümesini sağlamalıydı.

Gözlerini kapattı ve şelalenin uğuldayarak akışını dinledi. Gözünün önüne gelen kadının ıslak görüntüsü, biraz önce yatıştırdığını düşündüğü arzusunu yeniden körükledi. İç gömleğine yapışmış göğüslerinin iri böğürtlenler gibi kumaşı zorlayışı, biçimli bacaklarının birleşme noktasındaki o baştan çıkarıcı gölge... İlerken eli sertliğine gitti. Bulamadığı kadının çıldırtıcı görüntüsüyle kendini tatmin ederek boşaldı. İçinde değilken bile boşalırken bu kadar zevk alıyorsa onun ipeksi ıslak kuytularına girmenin vereceği derin hazzı düşünemiyordu.

Kasılan bedeni gevşerken ve kalp atışları normale dönerken derin bir nefes aldı. Daisy ya da adı her neyse onu buluncaya kadar peşini bırakmayacaktı. İskoçya, çok istediği bir kadını bulamaya-

cağı kadar büyük değildi. Rob da istediği şeyin peşini bırakmayacak kadar inatçıydı.

Bir süre daha uzandığı yerde kaldı. Son bir defa suya girip temizlendikten sonra geç vakit kaleye döndü.



“Bütün klanları dolaştım, Lordum. Hatta komşu klanları bile soruşturdum. Birkaç Daisy buldum ama ya yaşlıydı ya da evli genç kadınlardı. Hiçbirisi sizin verdiğiniz tarife uymuyordu.”

Seyis Rabieard, Lord’un verdiği görevi yerine getirmiş, genç adamın yeni emrini bekliyordu.

“Pekâlâ, Rabieard, git dinlen!”

Orta yaşlı adam çıktıktan sonra düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu. Artık kesinlikle emindi. Bu kızın sakladığı sır her neyse, genç adamı atlatarak ortadan kaybolmuştu.

Masadan kalkıp çalışma odasını adımlamaya başladı. *Topraklarında ne işi vardı? Sadece geçerken, şelaleyi görüp biraz eğlenmek mi istemişti? Eğer öyleyse çevre klanlardan birinde onu bulabilirdi. En kötü ihtimalle sınırdaki İngiliz kalelerinden birinden mi geliyordu? Ama kız kesinlikle bir İskoç’tu. İngilizlerle iş birliği yapan klanlardan birindense düşünmeye bile değmezdi. Aklından silip atması gerekiyordu. Ama atamıyordu, boş veremiyordu, düşüncelerini istila etmesine engel olamıyordu. Bu çok can sıkıcıydı...*

Ormanda çalışan adamların bir problemi olduğunu söyleyen savaşçısı, genç adamın düşüncelerini böldü.

“Lordum, gelmeniz gerek!”

Çalışma odasından çıkarken, biraz önce aklından silmesi gerektiğiyle ilgili kendisini uyarmasına rağmen, *kızı nasıl bulabilirim* sorusuyla boğuşuyordu.

Ahıra yaklaştığında, gittiğini düşündüğü misafirlerinin, dehşete düşmüş gözlerle içeriye baktıklarını gördü. Hızlandırdığı adımlarla onlara yaklaştı. Tanrı biliyor ya atların hastalandığını ya da seyisle-

rin kavga ettiklerini düşünmüştü. Fakat bu gördüğü akıl sınırlarının çok çok dışındaydı.

Yukarıdaki samanların yığıldığı ara bölmeye oturan Lindsey, sarkıttığı ayaklarını sallayarak berbat bir sesle şarkı söylüyordu. Rob'u ve konuklarını dehşete düşüren durum da zaten şarkı söyleyen deli bir kadın değildi.

Gözlerinin yanlış gördüğünü düşünerek ahıra girdi genç adam. Her bölmede aynı şeyi gördüğüne göre gözleri yanılıyor olamazdı.

Yüce Tanrı sabır versin, bütün atlar maviye boyanmıştı. Zavallı siyah atını tanımakta zorluk çeken genç adamın damarlarında dolaşan kan, yavaş yavaş bedenini terk ederek uçan aklının yerine doldu. Gözlerinden ve kulaklarından ateş fışkırdığına yemin edebilirdi. Hayatı boyunca hiç böylesine çileden çıkacak kadar hiddete kapılmamıştı.

“Lordum!” diye şakıdı Lindsey. “Atlarınızı savaşa hazırladım. Düşman, savaş alanında onları birbirinden ayırt edemeyecek. Böylece kimlikleri gizli kalacak!”

Genç adam, acıklı bir ifadeyle kendisine bakan atından bakışını zorlukla koparabildi. “Bu kadar yeter!” diye hırlayarak merdivenlere atıldı.

Ahşap merdiveni tırmanırken ve “Seni öldürerek herkese iyilik yapacağım!” diye gürlerken kaçık bir kızı kovalamanın mantıksızlığı ya da onun düşünemeyecek kadar deli olduğu aklına bile gelmiyordu.

Lord Rob hiddetle kaplanmış yüzüyle ona doğru gelirken, sarkıttığı ayaklarını toplayarak yerinden fırladı Lindsey. Genç adamın bedeninden çevreye yayılan öfke dalgaları gerçek olsaydı, ahırın tavanı havaya uçabilirdi. Şu anda Lindsey’i havaya uçurmaya niyetlendiği bu görünmez gücüyle merdivenleri öyle hızlı tırmanıyordu ki biraz daha oyalanırsa kaçmayı düşündüğü o pencereden cansız bedeni çıkacaktı.

Korkuya kapılsa da aldığı tedbiri düşünerek harekete geçti. Burada Lord Rob kendini öldürsün diye beklememişti. Amacı, sadece bu deliliğin kendine ait olduğunu tescillemek ve herkesin görmesini

sağlamaktı. Ahırın arkasına bir merdiven dayayarak işini garantiye almıştı.

Lord'un hızla tırmandığı merdivenlerden uzaklaşarak pence-reye koştu. Genç adama son bir bakış atarak küçük aralıktan çıktı.

Rob, ahırın üstündeki samanların yığıldığı bölmeğe ulaştığında genç kız, çevik bir kedi gibi çoktan uzaklaşmıştı. Yaklaştığı pence-reden aşağıya baktı. Lindsey, saçlarını savurarak ve koşarak uzaklaşıyordu.

Tabii ki buraya dayadığı merdivenden kaçtı düşüncesine kaş-larını çattı. Onu zeki biriymiş gibi düşünmek saçmaydı. O zaman bu merdiveni buraya dayayan başka biri olmalıydı. Atamadığı öfke-siyle saçlarını çekiştirdi. Bu iş gerçekten de artık sabrını taşırmaya başlamıştı. Bir çare bulamazsa sonunda onun gibi deli olacaktı. Uzaklaşan kızın gittikçe küçülen bedenine bakarak arkasını dönüp merdivenlerden indi.

Seyislere, "Atları yıkayın!" diye emir verdikten sonra ahırı terk etti.

Lindsey, bugün için yeterince delilik yaptığını düşünerek kale-nin dış kapısından çıktı. Ayrıca bir süre Lord'un gözüne gözükme-mesi gerekiyordu. Kale içinde her an burun buruna gelme ihtimali vardı. Biraz uzaklaşmak Lord'a da kendisine de iyi gelecekti.

Su dolu hendekle çevrili kalenin tahta köprüsünden geçti. İle-rideki ağaçlık onu bir süre meraklı gözlerden koruyabilir, bu arada da biraz nefes alma imkânı bulabilirdi. Kaleden uzaklaşıp kendisi olmaya ihtiyacı vardı. Delilik bir yerde ruhu da yoruyordu. Şelaleye de gidemediği için, kendi olamadığı şu son bir haftada, ruhen kay-bolmuş gibi hissediyordu.

Ağaçlığa girdikten sonra bir süre yürüdü. Uzaktan gelen sesleri duyduğunda yine yalnız kalmayacağını düşünerek sızlandı. Yak-laştığı sesler, genç kıza huzurun uzak olduğunu söylüyordu. Ve bu sesler, daha çok birilerinin boğuştuğunu ya da kavga ettiğini göste-riyordu.

Son ağaçları geçtiğinde dört delikanlının alt alta üst üste kavga ettiklerini gördü. Özellikle içlerinden birini hırpalıyorlardı. Yalnız başına mücadele eden oldukça öfkeliydi ve diğerlerine gayet iyi karşılık veriyordu. İzlediği kavganın sona ermeyeceğini anladığı anda onlara doğru yürüdü.

Yaklaştığı delikanlılar onu görmemişlerdi. “Yeter! Bırakın onu!” diye seslendi. Ama çocuklar kendi gürültülerinden onu duymamışlardı. En yakın olanı ayağıyla dürterek, “Size bırakın dedim!” dedi sert bir sesle.

Dürtülen çocuk, “Sen ne...” diyerek başını çevirdi ve genç kıza görünce çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Onun bu tepkisi diğerlerinin de dikkatini çekti. Bütün bakışlar genç kıza döndü.

Çocukların gözlerine dolan korku ve dehşeti adım adım izleyen Lindsey, görünüşünün onlar üzerinde olan etkisinden memnundu. En azından aralarındaki sorunu unutup kavgaya ara vermişlerdi.

Sarışın olan çocuk, kalçası üzerinde geriye doğru giderken, “Bu, kalenin Deli Leydi’si!” diye haykırdı.

Kıvırcık saçlı olan, “Görüyoruz, sersem!” dedi küçümseyen bir sesle.

Dövülen çocuk, kurtulmuş olmaktan memnun, ayağa kalkarak üzerini silkelerken, “Irvine Lordu’nun kıtı...” diyerek sırttı.

Anlayamayan Lindsey, “Kıtı mı?” diye tekrar etti. Klanda bilmediği bir dil konuşulduğundan şüphelenmişti.

Sarışın olan çocuk alay ederek, “Stuart, Z ve S harflerini söyleyemiyor. Onların yerine tek harf kullanıyor. O da T!” dedi. Diğerleri kahkahalara boğulurken Stuart onlara saldırmaya hazırlanıyordu.

Ortada başka bir dil yoktu. Sadece çıkarılamayan harfler vardı. Kullanamadığı harfleri düşününce çocuğun adının Stuart olması da ayrı bir ironikti. Genç kız, çocuğu diğerlerinin üzerine atlamadan yakaladı.

“Seni kızdırmalarına izin verme! Neden kavga ediyordunuz?”

“Ama türekli alay ediyorlar. Bu...” Eliyle kıvırcık saçlıyı gösterdi. “Benim tinir olduğumu bile bile götünü kırıyor.” Sarışın

olanı gösterdi. "Bu... Monrou! Göt işareti yapıyor!" Esmer olanı işaret etti. "Letlie, götünü deviriyor."

Diğer çocuklar yere yatmışlar, karınlarını tutarak gülüyorlardı. Stuart en yakınındakine bir tekme attı. "Görüyor mutun? Benimle natıl eğleniyorlar! Hepiniti öldürmek ittiyorum!"

O konuştuğu Lindsey'in gülmeme çabaları zayıflıyordu. Çocuk kurduğu cümlelerin içinde geçen S ve Z harflerini gerçekten de T olarak söylüyordu. *Tanrı aşkına bu... Bu... Hayatında duyduğu en komik şeydi.*

"Stuart, çok özür dilerim, artık kendimi engelleyemeyeceğim!" Kendini tutmaktan vazgeçerek kahkahalarını bıraktı. Diğerlerine katılarak karnına ağırlar girinceye kadar güldü.

Stuart şaşkın şaşkın saçını karıştırırken, diğerleri gülmeye devam ediyorlardı.

Lindsey, sonunda yorgun bir şekilde sırtüstü uzandı. Diğerleri de seslerini kesmişlerdi ama arada bir kıkırdama sesleri geliyordu.

"Sit kendinite gülün!" diyen Stuart, küskün bir yüzle, çocuklardan biraz daha uzağa oturarak onlara sırtını döndü.

Lindsey doğrulup oturdu. "Özür dileriz," diyerek diğerlerine baktı. "Öyle değil mi çocuklar? Siz de güldüğünüz için özür diliyorsunuz..."

İsteksiz olan diğerleri de doğrulup oturdular. "Aslında biz..."

"Bir daha alay etmeyeceksiniz! Gülmeyeceksiniz de..." diyerek ısrar etti genç kız.

Birbirlerine bakan çocuklar, karar birliğine varmış gibi Stuart'a döndüler ve gönülsüzce başlarını salladılar.

Ateşkesi sağlamış olmaktan memnun olan Lindsey, çocukların kendi aralarında sohbetlerini izlemeye başladı. Bu arada Monrou'nun boynundaki minik çanlar ilgisini çekmişti genç kızın.

"Çok güzelmiş," dedi kendi boynunda asılı olan çanları işaret ederek. "Bunlardan daha güzel..."

Monrou, memnun bir şekilde gülümserken kendisiyle gurur duyan bir tavırla, "Ben yaptım!" dedi.

“Gerçekten mi?” diyen genç kız, eğilip minik çanları inceledi. “Harika olmuş, Monrou! Bundan daha fazla yapabilir misin?”

“Ne yapacaksın?”

“Hayal gücüm geniştir. Kullanacak bir yer bulurum.”

“Yaparım tabii... Demirci ustam zaten başka bir şey beceremeyeceğimi söylüyor. Ben başka bir şey yapmak istemiyorum.” Boyundaki çanları okşadı çocuk. “Onlar bilmiyor.”

“Neyi bilmiyorlar?”

“Bu sese meleklerin geldiğini...”

Leslie, “Ben biliyorum,” diye mırıldanırken diğerlerinden bakışını kaçırdı.

“Çünkü bu sesi yarım akıllılar duyabilir, melekleri de ancak onlar görebilir. Biz yarım akıllıyız!” Bu kabulleniş Kenzie’den gelmişti.

“Bunu kim söyledi?” diye kızgınlıkla sordu Lindsey.

“Annem, babam, ustam, klandaki herkes bize böyle diyor. Savaşta gidemezmişiz, hiçbir işe yaramazmışız!”

Lindsey ağlama isteğini bastırabilmek için yutkundu. Birileri bu çocukları küçümseyerek dışlamıştı. En kötüsü de bunu yapan yabancı değildi. Annesi, babası veya tanıdıklarıydı. Onları korumaları gerekirken, acımasız alaylara maruz bırakarak terk etmişlerdi.

Gözünden taşan yaşları kırıştıtarak, geri göndermeye çalışırken Kenzie, genç kıza doğru eğildi. “Senin durumun daha kötü ama...”

Ağlama isteğini bastıran Lindsey, şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. “Nedenmiş?”

“Annem dedi ki: *Bende yarım da olsa akıl varmış ama kalenin Deli Leydisi'nde bir zerre bile yokmuş.*”

Lindsey gülümsedi. “Annen haklı ama...” Hepsinin, sözünün devamını merakla beklediğini görünce gülümsemesi büyüdü. “Sakın size yarım akıllı demelerine izin vermeyin. Gördüğüm kadarıyla hepiniz çok zekisiniz. Bunu onların da görmesini sağlayın!”

“Nasıl?” diye umutsuzca sordu Kenzie.

“Kendinizi değiştirin. Onların sizi yargıladığı davranışlarınızı değiştirin. Siz izin vermezseniz kimse sizi kũçũmsemez. Bu sũzũ kabul etmediğinizi gũsterin. Siz aptallığı kabullenirseniz onlar da sizi o şekilde gũrmeye devam ederler.”

“Sen neden yapıyorsun?”

“Çũnkũ ben deliyim, şapşal!” diyerek yerden aldığı minik bir çakıl taşını Monrou’ya attı.

Yaşları on ũç ile on beş yaş arası olan bu çocuklar, kendilerini anlayan birini bulmaktan dolayı mutlu olmuşlardı. Deli de olsa bir yetişkinin yanında rahat davranabilmenin huzurunu yaşıyorlardı.

Genç kıza takılıp alay ettiler. Lindsey de onlara kırıncı olmayan sũzlerle sataştı. Sonraki bir saat boyunca kũçük ağaçlık kaygısız kahkahalarla çınladı.



BÖLÜM 18

Ülkesindeki karışıklık yetmiyormuş gibi kalesindeki herkes, bir kadın yüzünden aklını kaçırmak üzereydi. Yaşanan kaos herkesi etkiliyordu. En başta da Rob'u...

Kahretsin, anlayışlı olmaya çabalıyor, sabırlı olmak için elinden geleni yapıyordu. Ama Sloan'ın sızlanmalarından bıkmıştı. En az Lindsey'in yaşattığı karışıklıklar kadar bıkmıştı hem de...

Dün akşam aniden yemeğe katılmaya karar veren kızın uysal bir tavırla masaya yaklaşmasına kanmamalıydı. Ama bakışını yere dikip usulca sandalyelerden birine oturmuştu. Rob, dikkatini bir an bile onun üzerinden ayırmaya niyetli değildi.

Sloan da aynı düşüncede olmalıydı ki, "Sakın kanma!" diye fışıldadı.

Yemekler servis edilirken de gayet masum duruyordu. Yemeğin sonuna kadar uysal hâli devam edince rahatlamışlardı. İkisinin de bakışları, ara sıra kıza gitse de kendi aralarında sohbete devam ettiler. Yemeğin sonuna doğru kızın dadısı Dallis koşarak salona girdi.

"Özür dilerim, Lordum. İyi akşamlar!" Kolundan tuttuğu Lindsey'i telaşla kaldırdı kadın. "Sizi rahatsız ettiği için özür dilerim."

"Hayır, bırak yemeğini bitirsin. Gayet ağırbaşlı davranıyor."

"Eminim, istemezsiniz. Hadi Lindsey, gidelim!" dedi kadın, kızı çekiştirerek.

"Bayan Dallis, bırakın da yemeğini yesin. Lütfen siz de bize katılın." Rob, kendini o an çok sakin ve anlayışlı hissediyordu.

“Teşekkür ederim fakat ben odaya dönsem iyi olacak.”

Kadının telaşlı hâli Rob’u uyarmalıydı ama yorgun beyni bu uyarı çanını algılayamamıştı.

Lindsey, son lokması ağzındayken ayağa fırlamış, sonra da koşarak salondan çıkmıştı. Sloan’la kuşkuyla birbirlerine baksalar da herhangi garip bir durum görememişlerdi. Bu durumun da kaçık kızın bir acayıplığı olarak düşünmüşler ve yemeğe devam etmişlerdi.

Böyle düşünmeye devam edeceklerdi eğer gece yataklarına yatıklarında uyuyabilseler ve yatakta zıplayan pirelerden kurtulabilselerdi... Sabaha kadar kaşınmaktan aklını kaçırmak üzere olan Rob, bir anda kendini dışarı atmıştı.

Kapı sesini duyan Sloan da odasından çıkmıştı.

“Bu imkânsız, nasıl o kadar pireyi toplayıp getirebilir?” Kardeşi, zavallı aklıyla inanmakta zorluk çekse de o kaçık cadının bu işte parmağı olduğundan adı gibi emindi.

Rob, “Ondan her şeyi beklerim!” diye hırlayarak kuleye çıkan merdivenlere yürümüşü.

“Ne yapacaksın? Sabırlı olmamızı söylemiştin. Anlayışlı olacaktık!”

“Babasının neden o kadar büyük bir çabayla onu buraya gönderdiğini anladım. Bir yılın sonunda Keith Klanı diye bir klan olmayacak. Bu kız bizi yok edecek!” Rob, bir yandan konuşuyor bir yandan da merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

“Ne yapacaksın?”

“Onu kaleden atacağım. Sonra Carlton’la sonsuza kadar savaşabilirim, hiç umurumda değil!”

Önüne geldiği kapıyı yumruklayarak, “Lindsey! Dışarıya çık!” diye gürlemişti. Sesi şatonun içinde yankılanıyordu. Ancak kilitli kapının ardından ses gelmemişti.

“Sana dışarıya çık dedim, Lindsey!” diye gürledi genç adam.

“Rob, kızın aklının başında olmadığını biliyorsun, değil mi?” diyen Sloan, ağabeyini yatıştırmaya çalıştı.

"Bu da Carlton'un bir oyunu! Birlikte yaptıkları planı görmüyor musun?"

"Ne planı?" diye şaşkınlıkla sormuştu kardeşi.

"Bizi yok etme planı... Deli olmayan kızını, deli diyerek klanımıza gönderiyor. Adam savaşmadan en büyük düşmanını yok edecek!"

"Rob, biraz sakin olmalısın. Gel, birlikte çıkıp göle gidelim. Üzerimizdeki kıyafetleri yaktıktan sonra gölde yüzeriz. Kaşintımıza iyi gelecektir. Pirelerden de kurtuluruz."

Sloan, öyle bir ifadeyle konuşmuştu ki Rob gürültülü bir kahkaha patlattı. *Yüce Tanrım, düştüğü duruma inanamıyordu!* Birileri onu bu hâlde görse zerre kadar saygısı kalmazdı. Kont Marischal, pirelere ve deli bir kadına savaş açmıştı!

"Sonunda aklını kaçıracağını biliyordum," diye fısıldadı kardeşi korkuyla. "Sana onu getirmememizi söylemiştim." Duvara yaslanmış olan ağabeyinin sinirli kahkahalarını nasıl sakinleştireceğini bilemiyordu.

Yaslandığı duvardan doğrulan Rob gülerek, "Hadi gidelim!" deyince şaşırıldı.

İçeride ise uzaklaşan ayak seslerini duyduktan sonra saklandıkları dolabın arkasından çıkan Lindsey ve Dallis'i görmedi Rob. Kendi aralarında konuştuklarını duysaydı, kesinlikle söylediğini yapar ve kızı kaleden mancınıkla bile fırlatabilirdi.

"Sana yapma dedim!" diye kıza çıkışan Dallis yatağına yürüdü. "Lord'un aklını kaçırmamasına sebep olacaksın. Ya da seni öldürmesine..." Yatağa girerek yorganı üzerine çekti kadın.

"Bir an kapıyı kıracağını düşündüm."

"Kapıyı kırıp seni kuleden sallandığı gün de gelecek, sevgili kızım. O zaman pişman olmak için vakit çok geç olacak," diyen dadısı muzip bakışlarla, "O pireleri nasıl topladığını anlatacak mısın?" diye sordu.

"Klandan birkaç arkadaş edindim. Söylemem yeterli oldu. Çok yardımsever çocuklar. Nasıl yaptıklarını ben de bilmiyorum. Bu sabah ellerinde ağzı bağlı minik keselerle geldiler. Sadece kesenin bağını çözdükten sonra bulunduğum yerden hızla uzaklaşmamı söylediler." Lindsey'e sadece çocukların söylediklerini uygulamak kalmıştı. Genç kız da büyük bir memnuniyetle dediklerini yapmıştı.

Dallis, dudaklarından kaçan kahkahayı eliyle bastırmaya çalıştı. Lindsey de odasına geçerken kıkırdıyordu.

Rob koşturan çalışanlarına bakarak kaşlarını çattı. Bütün bu olanlardan sonra Bruce, klanları dolaşmaya karar vermişti. Birkaç gün içinde de Rob'un klanında olacaktı. Amacı tereddüdü olan klan liderlerini ikna etmek, bu savaşı kazanacakları vaadiyle yanına çekmekti. Rob'un klanıyla ilgili bir sorun olmasa da burada dinlenmek istediğini yazan bir mektup göndermişti.

Elindeki mektubu düşünceli bir ifadeyle salladı. Bruce buradayken Lindsey'i nasıl kontrol altında tutacağını bilmiyordu. Kapısını kilitlemeli, belki bir de nöbetçi dikmeliydi. Onun yapabileceği çılgınlıkları tahmin bile edemiyordu. Bruce'nin tepkisini de... Aniden aklına gelen düşünceyle çatılmış kaşları düzeldi.

Neden olmasın?

Eğer Lindsey'i engellemezse ve o da Bruce buradayken deliliğini gösteren eylemler içine girerse, bu en çok Rob'un işine gelirdi. Böylece kızı neden istemediklerini Majesteleri gözleriyle görebilirdi.

Bizzat Kral tarafından geri gönderilen kızı için Carlton sesini çıkaramayacak ve kabullenmek zorunda kalacaktı. Böylece bütün sorunlar ortadan kalkmış olacaktı.

Genç adam nihayet gülümsedi. Bu plan gerçekten de çok iyiydi. Şimdi geriye, Bruce geldiğinde Lindsey'in harekete geçmesini beklemek kalacaktı. Deli Leydi illaki bir çılgınlık yapacaktı.

"Majesteleri klanları dolaşıyormuş. Birkaç gün içinde de burada olacakmış."

Lindsey, Tiger'le oynadığı oyuna ara vererek başını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Kale ayakta, hazırlık yapılıyor. Mutfakta çalışanlar, gece gündüz demeden yemek ve dedikodu yapıyor." Lindsey'in kurnaz gözlerine kuşkuyla baktı. "O gelince odamızda kalsak iyi olur, değil mi Lindsey?"

Ayağa fırlayan genç kız, "Aksine, bence Majestelerini karşılamalı, onu uygun bir şekilde ağırlamalıyız. Lord Rob da eminim böyle ister," diyerek kapıya yürüdü.

"Lindsey, Tanrı aşkına o bir kral! Lord'u onun önünde küçük düşüremezsin!"

"Asıl o gelince harekete geçmeliyim. Bu, bizim eve dönüşümüzü sağlayacak. Majestelerini evlenmeye uygun olmadığını kanıtlarsam bu evlilik anlaşmasından vazgeçebilir. Böylece geri gönderildiğim takdirde babam, Lord Rob'a savaş açamaz." Söyledikleri biter bitmez odadan çıktı.

Demirci dükkânını bulması zor olmadı. Karşılaştığı klan halkının Lindsey'i şaşırttığı söylenemezdi. Yıllardır aldığı tepkilerin benzeriyle karşılaşmaktan artık rahatsız olmuyordu.

Demirci dükkânının kapısında durarak içeriyi kontrol etti. Yaşlı ama güçlü bir adam, ocak başında çalışıyordu. Monrou ise bir köşede, ter içinde, elindeki işle meşguldü.

İçeriye girdiği anda bu adam tarafından, demirci dükkânını lanetlediği için dışarıya atılacağını biliyordu.

Beklemeye karar veren genç kız, kuytu bir köşede, sabırsızca çevresini inceleyerek biraz zaman öldürdü. Nihayet adam, Monrou'ya bir şeyler söyleyerek dükkânı terk ederken, olabildiğince gizlenmeye çalıştı. Demircinin gittiğinden emin olduktan sonra içeriye girdi.

"Monrou!"

"Lindsey! Burada ne işin var?"

Çocuğun yanındaki boş tabureye oturdu. "Yardıma ihtiyacım var!"

Gözleri parlayan Monrou, deli olarak nitelendirilse de bir yetişkinin ondan yardım istemesinden mutlu olmuştu. "Ne istersen..."

Kapıyı kontrol eden Lindsey, çocuğa doğru eğildi. "Diğer çocukları da bul. Sizden yapmanızı istediğim şey..." Onun anladığından emin oluncaya kadar bütün detayları tekrar tekrar ve uzun uzun anlattı genç kız.

Ayağa kalktığında, "Anladığından emin misin? Fazla zamanımız yok!" diyerek uyardı.

"Anladım, merak etme. Sen söylediğin anda hazır olacağız."

"Teşekkür ederim, Monrou!" Çocuğa veda ederek kuleye döndü. Şimdi geriye Majestelerinin gelmesini beklemek kalıyordu.

Lindsey, Kral Bruce gelinceye kadar ortalarda görünmedi. Bu, Rob'u her zamankinden daha çok kuşkuya düşürdü. Majestelerinin geleceğini öğreneceğinden ve ortaya çıkacağından emindi. Sadece sabırlı olması ve zamana bırakması gerekiyordu.

Rahatlayan genç adam, işlerine odaklanırken bir gerçeğin farkında değildi. Bu gerçek, Lindsey'i artık aklını kaçırmış bir kadın gibi düşünmediği idi. Onun yaptıklarının arkasındaki ince zekâyı hafızasının gerilerinde fark etmiş olsa da henüz tam olarak idrak edememişti. Ya da içindeki fısıldayan sese kulaklarını tıkamıştı.

Aklına takılan bir başka şey ise onun gerçek yüzünü hâlâ görmemiş olduğuydu. Delice parlayan yeşil gözleri dışında tarif etmesi istense kesin bir şekilde onu anlatamazdı. *Nasıl görünüyordu? Yaptığı o delice şeyleri hangi duyguların etkisinde kalarak yapıyordu? Aklını kaçırmasına neden olan neydi?*

Bu sorularla genç adamın hayatına sızan kız, merak duygusunu her gün biraz daha kabartıyordu. Bundan dolayı işlerini bitirdiği bir anda, ani bir kararla, Lindsey'i getirmelerini istedi. Hizmetçilerden birine de su ve sabun getirmesini emretti.

Jennifer Royce

Genç kız, Lord'un çalışma odasının kapısından girdiğinde onun odanın ortasında ayakta dikildiğini gördü. Böyle ansızın buraya getirilişinin ardındaki niyetten şüphelenmişti. Adamın onunla oturup akıllıca bir sohbele dâhil olmak istediğini sanmıyordu. *Kuşkulanmıy mıydı? Kabarık saçlarını hareketlendiren bir tavırla başını salladı. Bu mümkün değildi...*

O zaman neden çağrılmıştı? Her an kaçmaya hazır adımlarla, kapıdan çok uzaklaşmamaya çalışarak odaya doğru birkaç adım attı.

Rob, kızı getiren adamına çıkmasını işaret ederken, "Otur Lindsey!" dedi.

Genç kız, tepki vermeden ona bakmayı sürdürürken, çağrılış amacının açıklanmasını bekliyordu. Gözlerinden taşan hevesli ifade olmasa adamın bu sakinliğine inanabilirdi. Tabii bu, uyuyan bir aslanın zararsız olduğuna inanmak kadar saçmaydı.

Genç adam, ürkütmemeye çalıştığı kıza doğru yavaş adımlarla yürüdü. "Neden yüzünü boyuyorsun?" diye sorarken sesi sakinleştirici bir tondaydı. Kızın yüzünde görebildiği sadece yeşil gözleri ve kırmızı dudaklarıydı. Rob'un çıldırmasına neden olan bu yeşil gözlerin arkasında olanları görmeye ihtiyacı vardı. Yanıldığına ikna olmalıydı. Onu her gördüğünde bedeninden geçen huzursuz etkileşimin göz rengi benzerliğine dayandığına ve iğrenç bir adam olmadığına ancak görerek inanabilirdi.

Bu sakinlikten kuşkuya düşen Lindsey, birkaç adım uzaklaştı. Bu arada yüzünü diğer yöne çevirmişti. Kahretsin, adam onu gafil avlamaya çalışıyordu! Bakışı çok da uzak olmadığı kapıya kaydı. Sıkıca kapatılmış olduğu için bu defa pencereye döndü. *Yerden yüksekliği ne kadardı? Atladığında bacağını kıracak kadar yüksek miydi?*

"Korkmana gerek yok, Lindsey. Otur ve sorularımı cevapla. Sadece seninle sohbet etmeye çalışıyorum."

Sohbet etmek mi? Bir deliyle mi? Lord'un iyimserliği şaşırtmıştı Lindsey'i. Ya da tuzağa çekmeye çalıştığı avın gerçekten deli olduğunu düşündüğü için kandırabileceğini sanıyordu. Genç kız bir omzunu kulağına doğru çekti. Bu hareketin insanları ne kadar

korkuttuğunu tecrübe ederek öğrenmişti. Asabi bir tavırla kulağını omzuna sürterken diğer yandan sinirli bir tavırla saçını çekiştirirdi. "Lindsey savaşta..." dedi görünüşünü destekleyen bir sesle.

"Savaş henüz başlamadı, Lindsey."

"Ama geliyor. Lindsey savaşta..." Bu savaşın karşısındaki adamla ve bütün dünya ile olduğunu söylemesine gerek yoktu. Ancak karşılaştığı en güçlü rakip olduğu bir gerçektir.

Rob, her adım atışta uzaklaşan kıza ulaşabileceği kadar bile mesafe katedememişti. "Savaşa erkekler gidecek. Dolayısıyla yüzünü boyamana gerek yok. Sen ne dersin?" *Yerinde kal lanet olası!*

Tam da düşündüğü gibi Lord onun gerçek yüzünü görmek için buraya çağırmıştı. Lanet adamın merakını nasıl çektiği konusuna gelince hiçbir fikri yoktu. Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Kapıya doğru geri geri yürümeyi denedi. Ancak Rob'un iri bedeni bu niyetini bertaraf etti. Kaçışı hiç de kolay olmayacaktı.

Bu durumda tek seçeneği pencereydi. Pencere, parmaklıklı ızgaralara sahipti ancak içten demir sürgüyle açılabilen bir yapısı vardı. O her kimse ona teşekkür borçluydu, bu parmaklıkları açık bırakmıştı. Bütün yaptıklarına rağmen Tanrı'nın onu gözettiğini düşünmekten mutlu oldu.

Rob da onun bu niyetini fark ederek atıldı ama Lindsey çevik bir hareketle koltuğa sıçradı. Genç adam tam yakalamak üzereyken koltuğun arkasına uçtu. Aralarındaki koltuğa güvenmemesi gerektiğini bilerek, duvarın dibinde durmakta olan uzun şamdanı genç adama doğru fırlattı. Rob eğilse de metal şamdanın ayağı omzuna çarpmıştı.

Oyalanacak zamanı olmayan Lindsey, onun şaşkınlığından yararlanarak pencere pervazına çıktı. "Lindsey savaşta!" diye haykırmaya yaklaşıp bir adam boyundaki pencereden atladı. Yüksekten atlayan bir kedi gibi ayakları üstüne düşmüştü. Hızla doğrularak koşmaya başladı.

Kurbanını kaçıran Rob, omzunu ovuştururken arkasından gelen sese şaşkınlıkla döndü.

“Savaşı çalışma odasında mı başlattın, Rob?”

“Majesteleri! Sizi bugün beklemiyorduk!” Yere düşen şamdanın gürültüsünden kapının açıldığını duymamıştı. *Ne kadarını görmüştü?*

“O gördüğüm Irvine'nin kızı mıydı?” Bruce, hâlâ pencereye bakıyordu.

Selam verirken, “Evet!” diyerek Majestelerinin sorusunu cevaplayan Rob, gördüklerinin Kral'a Lindsey'le ilgili bir fikir vermesini umdu.

“Savaşı çoktan başlatmış görünüyor.” Topallayarak yürüyen Bruce, bedenini koltuklardan birine bıraktı.

Bu arada Rob, yerdeki şamdanı kaldırıyordu.

Lindsey öfkeliydi hem de çok... Burnundan soluyarak kulenin arka kapısına yürüdü. Lanet pislik, onu tuzağa düşürmeye çalışmıştı! Lord'un ilmeği boynuna geçmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Bu denemede başarısız olması hep başarısız olacağı anlamına gelmiyordu. Adamın merakı, bu ısrarını körükleyecek ve sonunda bu siyah maskenin altındaki yüzü görmek için genç kızı kaçamayacağı bir durumda kıştırıracaktı.

Merdivenleri koşarak çıkıyor, bu arada da düşünüyordu. Pencereden atlamadan hemen önce kapıda duran Bruce'yi görmüştü. Beklediği ve kurtuluş umudunu elinde tutan adam nihayet gelmişti.

Bu gece, Keith Klanı'nda geçireceği son gece olabilirdi. Hazırladığı tiyatro gösterisinin Kral'ı ikna etmeye yeteceğini düşünüyordu. Son düşüncülerinden dolayı gülümsemesi büyüdü. Kendisiyle gurur duyan bir gülümsemeydi bu...

Dallis odada değildi. Sıkıntıdan ne yapacağını bilemeyen zavallı kadın, büyük ihtimalle mutfak çalışanlarına yardım ediyordu. Onu da kendisiyle birlikte sürüklemekten dolayı büyük bir vicdan azabı duydu Lindsey.

“Az kaldı...” diye mırıldandı yüreğindeki sıkıntıyı hafifletmeye çalışan bir sesle.



BÖLÜM 19

Rob, bütün günü Majestelerinin sorularını yanıtlayarak ve klanlarla ilgili bilgi vererek geçirdi. Bruce titizdi. En ufak detayına kadar olaylara vâkıf olmayı istiyordu. Rob onu anlayabiliyordu. İskoçya'nın bağımsızlığı için girecekleri savaşta hiçbir şeyi şansa bırakamazlardı. Düşünülmemiş tek bir nokta, savaşın gidişatını değiştirebilirdi.

Akşam yemeği yaklaştıkça ensesindeki tüyler kabarmaya başladı. Beklenti içinde olan bedeni alarma geçmişti. Sanki binlerce karnınca ensesinde borazan çalmaya başlamıştı. Kalesinin içinde olan savaşın sona ermesi için Lindsey'in harekete geçmesi gerekiyordu. Aklını bulandıran kızın buradan gitmesiyle olaylar durulacak, kale ve klanı eski sükûnetine kavuşacaktı.

Sloan da aynı fikirde olmalıydı ki tedirgin bir görünüşü vardı. Sık sık kapıya takılan bakışları sıkıntılı bir ifadeyle Rob'a dönüyordu. Genç adam, kardeşine planından bahsetmemişti. Yani Lindsey'in harekete geçmesini umut ettiğini ve sonucunda ondan kurtulabilecekleri gerçeğini kendisine saklamıştı.

Akşam yemeği için odasına çekilen Bruce'nin gelmesini beklerken de sabırsızdı genç adam. Majestelerine eşlik eden komutanları ve klan beyleri çoktan salondaydılar. Açılan ahşap banklar, salonun her yerine serpiştirilmişti. Bruce'nin oturacağı masa ise bütün salonu görebilecek şekilde bir platformun üzerine konumlandırılmıştı. Avizedeki bütün mumlara ilave olarak, şamdanlar da duvar dipleğinde yanarak büyük salonun aydınlatılmasına yardımcı oluyordu.

Klanın müzisyen yüzü olan Brouk ve Gillian, gaydalarıyla şö-
minenin hemen yanına yerleşmişlerdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde
efsaneler ve masallarla Majestelerini eğlendirmeye hazırlanıyo-
lardı.

“Sence bu gece uslu duracak mı?”

Yaklaşan kardeşinin söylediklerini duyan Rob, omzunun üye-
rinden ona baktı. Anlamamış gibi, “Kim?” diye sordu.

Sloan ona yaklaşarak fısıltıyla, “Lindsey! Bu gece bizi utandı-
racak bir davranışta bulunacak mı? Rob, onu odaya kapatmalıydık.
Kapısına da bir nöbetçi dikmeliydik!” derken endişesi sesinden ta-
şıyordu.

“Sonsuza kadar kapısına adam dikemeyiz. Daha fazla çıldır-
mayacağını bilemeyiz.” Çıldırmasını umut ediyordu çünkü ondan
kurtulmanın tek yolu buydu.

Sloan, onun bu rahat hâlinden kuşkuya düşmüştü. “Sen nasıl
bu kadar rahat olabiliyorsun? Klanının itibarı söz konusuysen sakın
kalabilmen görülmüş şey değil!”

Genç adam, omzunu yasladığı pencere pervazından doğruldu.
“Bruce, bu evlilikle ilgili emir verirken nasıl bir felakete yol açtığını
bizzat görmeyi hak ediyor!” dedi sert bir sesle.

Sloan’ın durumu kavradığı parlayan gözlerinden belli oldu.
“Özellikle engel olmuyorsun. Rob! Sen bir tilki kadar kurnazsın!”
Rob, onun neşesine kavuştuğunu görünce gülümsedi.

Birkaç dakika sonra Bruce salona girdi. Kalabalık savaşçılar
ve komutanlar, Kral’ı ayakta karşıladılar. Herkes yerine yerleştikten
sonra yemekler servis edilmeye başladı. Bu arada savaşla ilgili tah-
minler ve şakalar masadan eksik olmuyordu.

“Bana gelişmelerden bahset, Lordum!” dedi Bruce kadehini du-
dağına götürürken.

Kral’ın yanında oturmakta olan Rob, bakışını neşeyle sohbet
edenlerden Bruce’ye çevirdi. Son gördüğünden bu yana sanki daha
da yaşlanmıştı. Bir ülkeyi özgürlüğe taşımak için kalkıştığı çılgın-
lığın bütün acısı yüz çizgilerine yansımıştı. Bir de onu kendi basit
190

sorunlarıyla bunaltmayı düşündüğünü bilse ne derdi acaba? Küçük planı için aniden büyük bir utanç duydu.

“Savaş hazırlıkları...”

“Savaş hazırlıklarının gerektiği şekilde ilerlediğinden eminim. O konuda sana olan güvenim tam!” diyerek konuşmasını kesti adam.

“Sizinle konuşmamı istediğiniz diğer gelişmeler konusunda biraz daha açık olsanız...”

Bruce, anlamasını bekleyerek genç adamın gözlerinin içine baktı. Rob, Majestelerinin öğrenmeye çalıştığı konunun böyle bir ortamda açılmayacak kadar hassas olduğunu bilerek, “Emanetiniz konusunda içiniz rahat olsun,” diye mırıldandı. “Mutlu bir ortamda ve çok seviliyor.”

Kral, rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim, Robert...”

Genç adam, başını eğerek mütevazı bir ifadeyle bu teşekkürü kabul etti.

Birkaç savaşçı, müzikle coşarak dans etmeye başlayınca sohbetlerine son verdiler. Onlara birkaç kişi daha katılınca ortam alkış ve haykırışlarla şenlendi.

Sabırsızlıkla bekledikleri felaket, yemeğin sonlarına doğru salona fırtına gibi daldı.

Keyifle arkasına yaslanan genç adam, Bruce'nin elindeki çatalı tabağa düşürdüğünü gördü. Sloan ise sırtışını saklamak için yanındaki adama dönmüştü. Fakat herkes gibi Sloan'ın yanında oturan komutanın bakışları da kapıdan giren şeytanın ortağına kilitlenmişti.

Lindsey yemeğin sonunu beklemişti. Zavallıların lokmalarının gırtlığında kalmasına vicdanı razı olmamıştı. Özellikle bu ülkenin kralı olan Majestelerinin aç kalmasını istemezdi.

Verilen davet bütün emeklere değmişti. Tavandan sarkan avize onlarca mumla aydınlanmıştı. Duvar diplerindeki meşaleler, bu büyük salonun aydınlatılmasında avizeye yardımcı oluyordu. Taş duvarların ipek halılarla kaplı olmayan kısımlarında gölgeler yaratan meşaleler, aynı zamanda salonda eğlenen ve kahkaha atan adamların

yüzünde dalgalar oluşturuyordu. Bir köşede çalınan ve ortamı neşeye boğan gaydanın sesi, kahkahalara ve sohbetlere arka fon oluşturuyordu.

Majestelerine ayrılan büyük yemek masasının dışında en az bir düzine bank salonun içine serpiştirilmişti. Üzerleri misafirlere hazırlanan yiyeceklerle tıka basa doluydu. Bu gece, Majestelerinin şerefine, klan halkını birkaç gün besleyecek kadar fazla yemek, bu bankların üzerine tepeleme yığılmıştı.

Lindsey, bu savurganlıktan dolayı yüzünü buruşturdu. Bu israfın bir kısmına da genç kız sebep olacak, gösterisini izleyenler düşükleri dehşetten dolayı yemek yemeyi unutacaklardı.

Salona ait giriş kapısında durmuş, onu inceleyen adamları izliyordu. Buraya bir kadın olarak girseydi, ne olurdu diye düşündü. Elbette şu anda salonda bulunan bu adamların yüzündeki dehşeti görmezdi. *Ona kur yapmaya çalışırlar mıydı? Yemek masasına kadar refakat edip sandalyesini çekerler miydi?*

“Çok fazla şey bekliyorsun, Lindsey!” diye homurdandı. *Ayrıca bu saçma düşünceler nereden aklına gelmişti? Bütün bu nezaketi beklemek için beş yıl kadar geç kalmamış mıydı?*

“Sen bu yolu bile bile, isteyerek seçtin!” diye yeniden homurdandı.

Kapının yanında duran adam, onun kendi kendine konuşmasından ürkererek birkaç adım geriledi.

Müzik susmuş, masadan yükselen sesler aniden kesilmişti. Daha önce genç kızla karşılaşanlar bile güçlkle yutkunup duraklamaya başlamıştı.

İçindeki şüphe dolu sesleri susturan ve gerektiği gibi deli rolüne bürünen Lindsey, yaşadıkları dehşeti sindirmek için onlara biraz zaman tanıdı. Tahta atından inip kılıcını yavaşça kınından çekti. Deriye sürtünen tahta, gıcırtilı bir ses çıkarınca genç kızın bile tüyleri ürperdi. Salonda kızın bedeninden taşan sesler ve nefesi dışında tek ses duyulmuyordu. *Deliliğin sindiren gücü* diye düşünerek gülümsemi genç kız.

Yemeğin kokusunu alan Tiger, acıklı bir inleme çıkardı. Lindsey'in bu gibi ortamlarda onu azarlayışını hatırlamış olmalıydı. Ama bu defa onu engellemeyecekti. Öncelik masum hayvanlarda olmalıydı.

"Klanımıza onur verdiniz, Majesteleri!" derken sesinin özellikle sınırları geren bir tonda çıkmasına gayret göstermişti. Masaya yaklaşarak aldığı bir tavuk budunu Tiger'e fırlattı. Tilki havada kapıldığı eti iştahla yerken Lindsey de Bruce'nin onu daha iyi görebilmesi için yaklaştı. Yere diz çöküp çenesini göğsüne doğru indirdi.

"Kralım! Yaklaşan savaşta yanınızda olmak istiyorum. İzin verin, adamlarım ve ben sizinle gelelim!"

Bruce, kız kapıdan girdiği andan itibaren üzerinden atamadığı şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Onun, her adımda çevreye yaydığı çan sesleri ve kulakları rahatsız eden sesiyle kendisine yaklaşmasından oldukça rahatsız olmuştu. Göz ucuyla hemen yanında oturmakta olan Rob'a baktı.

"Bu..."

"Irvine'nin kızı..." diyerek Kral'ın yarım kalan cümlesini tamamladı Rob. Kendisini yanıltmadığı için Lindsey'e bir teşekkür borçluydu.

Genç adam, rahat ifadesi, dudağının kıyısında oynaşmakta olan gülümsemesi ve bu gösteriden zevk aldığını gösteren oturuşuyla Bruce'yi şaşırtmıştı. Telaşsız ve tepkisiz hâli, Majestelerini kuşkuya düşürmüştü. Kaşlarını çatarak kızı daha dikkatle incelemeye başladı.

Saçları öyle kabarmıştı ki sanki bedeni saçtan ibaretmiş gibi görünüyordu. Siyaha boyanmış yüzünde gözleri ve dudakları dikkat çekiyordu. Hatlarının seçilmesine izin vermeyen tunik ve pantolonun altında nasıl bir bedene sahip olduğu gizemdi. Boynunda ve belinde asılı çanlar nefes alırken bile tiz sesler çıkarıyordu.

Kızın başı önünde bir cevap beklediğini görünce, "Adamlarınla bize katılmandan onur duyarız," dedi.

Lindsey, duyduğu kabul edişle başını kaldırdı. Gözleri, bu cevabı almış olduğuna inanamayan bir vahşilikle parlıyordu.

“Gerçekten de kabul ediyor musunuz?” diye bağırdı.

“Elbette kabul ediyorum. Bu ülke hepimizin... Özgürlüğümüzü kazanmamıza yardım edecek herkese severek kucak açarız.”

Lindsey sevinçle ayağa fırladı. “Majesteleri, müsaade edin, sizi adamlarımla ve düşmanı alt etmeye yarayacak silahlarımla tanıştırayım!”

Bruce ve Rob, istemsizce birbirlerine baktılar.

Lindsey, cevap beklemeden kapıya koştu. Monrou ve diğerleri hemen dışarıda beklemekteydiler. Lindsey’in işaretiyle sırtlarındaki çuvalarla içeri girdiler. Çekingen adımlarla kızın peşinden giderken, sırtlarındaki çuvaldan gelen garip sesler Lindsey’in tuhaflığını unutturmuştu. Şimdi herkes salona giren çocuklara bakıyordu.

Sandalyesinde dikleşen Rob, sessiz salonu dolduran garip sesin neye ya da kime ait olduğunu tahmin etmeye çalıştı ama tek bir tahmin bile yürütemedi.

Lindsey, “Majesteleri, size savaşçılarımı tanıtmaktan şeref duyuyorum!” diye haykırdı. Çocuklar, korkuyla ve beceriksizce selam verdiler. “Şimdi de savaş alanında düşmanı mağlup edecek olan dâhice düşünülmüş silahlarımı sizin hizmetinize sunuyorum!”

Kızın bir baş işaretiyle çocuklar sırtlarındaki çuvalı taş zemine bıraktılar. Aynı anda açtıkları çuvaldan dışarıya fırlayanları gören Rob, kahkahasını tutabilmek için derin bir nefes aldı. Bu gördüğünü düşünebilmek için birinin aklını kaçırmış olması gerekiyordu ki Lindsey, bu konuda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

“Onları savaş alanında düşman üzerine süreceğiz. Atları ürkütecek! Bizim savaşçılarımız daha kılıcını bile kullanmadan, düşmanlarımızın hepsi atların ayakları altında ezilecekler!”

Bruce gördüklerini yorumlamakta güçlük çekiyordu. Tecrübeli bir savaşçı olarak bu zamana kadar gördükleri hiç de azımsanmayacak kadar fazlaydı.

Açılan çuvalardan dışarıya fırlayan kurbağaların bacaklarına bağlanmış minik çanların sesleri vıraklamalara karışıyor, salonu saran kakofoni zihinleri yoruyordu. Zavallı hayvancıklar çıkan sestən

ürktüler, kaçmaya çalıştıkça korkuya kapıldıkları sese daha fazla maruz kaldılar. Bir kurtarıcı ararmış gibi salonda bulunanların üzerine doğru zıpladılar. Tiz bağırılarıyla dört bir yana dağılırken bu sestten kurtulmaya çalışmaları nafileydi.

Konuklar, istilaya uğradıkları kurbağalardan uzaklaşabilmek için yerlerinden fırlasalar da şaşkın ve dehşete düşmüş hayvanlar her yerdeydi. Kılıç kullanma konusunda usta olan savaşçılar, kurbağalarla savaşıma konusunda çaresizdiler. Yüzlerine atlayan, boyunlarından içeriye girmeye çalışan, ayakaltında oradan oraya zıplayan bu yeni düşman karşısında ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Lindsey, gurur dolu bir gülümsemeye bu kaosu izliyordu ki Majesteleriyle göz göze geldi. Kral'ın yüzündeki donuk ifade, genç kızın yüzündeki gülümsemeyi yavaşça sildi.

Bakışı, Bruce'nin yanında oturan Lord Rob'a kaydı. Gördüklerinden oldukça memnun kalmışa benzeyen genç adam, nerede yanlış yaptığını düşündürecek kadar tatmin olmuş bir gülümsemeye genç kızı izliyordu.

Neden müdahale etmiyor, öfkeyle bağıırıp çağırıyor ve Lindsey'i salondan atmak için adamlarına emir vermiyordu?

Bir tuhaflık vardı. Çocuklara çıkmalarını söyleyen bir işaret yaptı. Zaten endişeli olan çocuklar telaşla salonu terk ettiler. Yerden tahta atını alıp kendisi de onların peşinden çıkmaya hazırlanıyordu ki Bruce'nin sesini duydu.

"Rob! Leydi Lindsey'le konuşmak istiyorum. Onu dışarıya çıkar!"

Onunla konuşmak mı? Neden? Panikle Kral'a baktı. Ondan ne istiyor olabilirdi? Çok mu kızmıştı? Buradan bir an önce kaçması gerekiyordu.

Rob, onun kaçmaya hazırlandığını anladığı anda harekete geçti. Birkaç uzun adımda ulaştığı kızı kolundan sımsıkı yakalayarak salondan çıkardı.

"Bırak beni!" diyerek kurtulmaya çalışan Lindsey'in direnmesini bertaraf ederek yan odaya soktu.

Hemen peşlerinden gelen Bruce, Rob'a çıkmasını işaret ederek koltuğa doğru yürüdü. Bedenini koltuğa bırakırken, "Oturun, Leydim!" diye emretti.

Lord Rob'un çıkarken kapattığı kapıya son ümidiymiş gibi bakan Lindsey, güçlkle nefes alıyordu. Majestelerinin emrine karşı koyması imkânsızdı. Adımlarını sürüyerek Kral'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

Bruce, başını önüne eğmiş ve sessizliğe gömülmüş kızı bir süre izledi. "Çok akıllıcaydı."

Duyduğu bu cümle karşısında irkilen Lindsey, başını kaldırıp onun her şeyi gören tecrübeli gözlerine baktı. *Ne demek istemişti?*

Onun gözlerindeki şaşkınlığı ve soruyu gören Bruce, "Gösterinden söz ediyorum. Deli bir kadın için oldukça zekice kurgulanmıştı," diyerek sözlerini açıkladı.

Yüzünün siyah olmasına daha fazla şükredebileceği bir zaman olamazdı Lindsey'in. Çünkü renginin bembeyaz olduğundan emindi.

Bruce, tek bir kelime bile söylememekte direnen kızı köşeye sıkıştırmaya devam etti. "Asıl merak ettiğim, bütün bu oyunlara neden gerek duyuyorsun? Çok zeki bir kadın, neden ısrarla deli rolü yapar? Amacının eğlenmek olmadığını düşünüyorum. Saygın bir kadının, sırf insanları aptal yerine koymak için bunca zahmete katlanacağını sanmam. Üstelik yıllar boyunca bu role sıkı sıkıya sadık kalıp sürdürebilmen için oldukça önemli bir nedenin olmalı..."

Delilik yaptığı yıllar boyunca, en yakını olan annesi ve babası da dâhil hiç kimse, onun oynadığı oyunun farkına varmamıştı. Lindsey'in o an anladığı gerçek ise hiçbiri onu görmek amacıyla bakmamıştı. Çizdiği görüntünün sebebini, amacını ya da arkasındaki kadını umursamamışlardı.

Daha fazla suskun kalması saygısızlık olacaktı. "Nasıl anladınız?" diye mırıldandı.

"Gösterinin detayları, delice görünmesine rağmen ince bir zekânın ürünüydü. Deli olarak tanımlanan birinin hesaplayamayacağı kadar üzerinde düşünülmüştü. Daha önce aklını kaybetmiş çok

insanla karşılaştım. Tek ortak noktaları, bir adım sonrasını düşünecek zekâdan yoksun olmalarıydı. Ama sen hepsini ince ince planlamıştın." Lindsey'e doğru eğildi. "Neden, Lindsey?"

Bu zamana kadar hiç kimse böyle içini görmemiş, ruhuna dokunacak kadar dikkatli bakışlarla bakmamıştı. Bu adamın neden kral olduğunu ve kitleleri nasıl arkasından sürükleyebildiğini anlayabiliyordu genç kız. Majestelerinin her şeyi gören gözleri, kızın dış kabuğundaki aldatıcı yanılsamaya kapılmamıştı. Doğrudan gözlerinin içine bakıyor, sakladığı bütün gizemleri görüyordu.

Lindsey'in eli saçlarına gitti. Biraz önce kabartmak için dakikalar harcadığı bu karmaşık yığından bir kadın olarak utanmıştı. Dolan gözlerini ise saklayabileceği bir perde yoktu.

Bir damla yaş siyah yanağından usulca kayarken ilk defa birinin koruyucu kollarının yoksunluğunu hissetti. Sığınabilecek ve güçlü görünüşünün ardındaki kırılğan kadını fark edebilecek birinin olmasını diledi. Birine sarılıp ağlamayalı öyle uzun zaman olmuştu ki bu duygular garipti. Zayıflığını ve kırılğanlığını maskeleyerek, ellerini kucagında birleştirip birbirine kenetledi.

Majesteleri hâlâ cevap bekliyordu. Gözlerini onun hipnotize eden gözlerinden koparıp sıktığı ellerine çevirdi. "Elbette bir sebebi var!" diye fısıldarken sesi mahcup ve titrekti. "Hayatımın bir noktasında, kadın olmanın ne kadar zor olduğunu kavradım. Kendi iradem yokmuş gibi erkeklerin isteklerine boyun eğmek zorundaydım. Benim isteğim dışında bedenime dokunma, istedikleri gibi kullanma haklarına isyan ettim."

Başını kaldırıp Bruce'nin gözlerinin içine cesurca baktı. "Sadece bir dış kabuktan ibarettim. Hislerimin, korkularımın, hayallerimin ve gelecek için yaptığım planların hiçbir önemi yoktu. Bu dünya erkeklere ait! Kadınlar sadece onların ihtiyaçları için kullanılabileceği bir eşyadan ibaret! Babam için statü kazanma aracıyım. Sizin için sadece bir emirle istemediğim bir adama verilebilecek kadar değersizim. Evlendiğimde ise kocam için ona çocuk verebilecek bir damızlıktan öteye geçemeyeceğim. Neden yaptığımı soruyorsunuz. Asıl ben neden bütün kadınların deli olmadıklarını anlayamıyorum.

Neden bu kadar kabullendiklerini, neden başkaldırmadıklarını, neden en başından yok olmaya mahkûm olduklarını kavrayamıyorum.”

“Bu düşüncelerini tetikleyen bir şeyler olmuş olmalı. Bir gecede kadın olmaktan vazgeçmiş olamazsın!”

“Ben, bir gecede kadın olmanın ne kadar uğursuz bir yanı olduğunu gördüm. Evet, tek bir gecede, artık bu dünyada bir kadın olarak bulunmaktansa bir deli olarak son nefesime kadar mücadele etmeye karar verdim.”

“Ve o gece...” diyerek konuşması için yüreklendirdi onu Bruce.

Lindsey o geceyi, Tara’yı ve hayatına nasıl son verdiğini anlattı. Sözler usul usul dudaklarından dökülürken aynı hızda olmayan göz yaşları da içindeki acının ortaya dökülmesine yardımcı oldu.

Genç kız anlattı ve Bruce, bu zamana kadar hiç kimsenin yapmadığını yaparak onu dinledi. İçinden geçenleri, hayallerini ve bu hayatı sorgulamasını anlayışlı bir suskunlukla dinledi.

Lindsey, söyleyecek tek bir cümlesi kalmadığında, kızarmış yeşil gözlerine utangaç bir gülümseme yerleştirerek ona baktı. Sırtındaki ağır yükü atan köylünün rahatlamasıyla eş değer olan bir hafifleme hissetmişti.

Oturma odasına çöken ağır sessizlikte, Majestelerinin ne düşündüğünü merak ederek bekliyordu. Sonunda dayanamayarak, “Lord Rob’a ve Sloan’a anlatacak mısınız?” diye sordu.

Bruce, düşünceli bir ifadeyle sakalını çekiştiriyordu. “Anlatmalı mıyım?”

Genç kız isteksizce omzunu kaldırıp indirdi.

“Bu geceki gösterinin asıl amacı neydi? Özellikle benim için hazırlandığını düşünüyorum. Yanılıyor muyum?” diye sordu Bruce.

“Yanılmıyorsunuz, sizin için özel olarak hazırlandı. Deliliklerimi görürseniz, bu evliliğin de olmayacağını anlar ve beni klanıma geri gönderirsiniz umunduydım. Eğer siz bu anlaşmayı bozarsanız, babam kızgınlığını bastırmak zorunda kalacak. İki klan arasında kan dökülmeyecek.”

“Keith ve Irvine arasında her zaman kan dökülecek. Ancak bu evlilik yoluyla akacak kana dur diyebilirim. Eski düşmanlıkların sebebi hatırlanmasa da nefret kuru barut gibi her an tutuşmaya hazır bir şekilde bekliyor.”

“Siz de her zaman olduğu gibi yine beni görmezden gelerek, akacak kanı durdurmak için bu evliliği kullanma konusunda kararlısınız. İstemediğim bir evliliğe sonsuza kadar mahkûm olmama göz yumacaksınız.”

Kızın cesur diklenişi ve haklı sözlerine gözlerini küçülterek cevap verdi Kral. Yılların alışkanlığıyla delice bir cüretle konuşuyordu Lindsey.

“Yanlış karar verdim ama artık vazgeçemem. Rob, hem savaşla hem de babanın nefret kokan hırsıyla uğraşamaz. Onun tam olarak savaşa odaklanmasını istiyorum. Verdiğim karardan dönmek için yanlış bir zaman olur.”

“Yanlış karar ve yanlış zaman... Peki, ileride bu durumu düzeltmek istiyor musunuz? Yanlışınızı düzeltmemekte ısrarcı olacak mısınız?”

Bruce, başını eğerek güldü. Kızın açık sözlülüğü hoşuna gitmişti. “Aslında bu soruya *evet* demek istesem de *hayır* demek zorundayım.”

Lindsey’in çöküşü bedeninde gözle görülür hâle geldi. İsyankâr bir ifadeyle, “Ama neden?” diye bağırdı.

“Yanlış kararım, yanlış olan adam içindi. Düzeltmek için savaş sonrasını bekleyeceğim.”

Genç kız için muamma olan bu cümle, hiçbir anlam ifade etmiyordu. “Yanlış adam mı? Ne demek istiyorsunuz?”

Kral, sır dolu bir gülümseyişle, “Sen bu klana aitsin. Burada kalmanı sağlayacağım,” dedi.

“Ben gitmek istesem de mi? Sloan’ı sevmiyorum. Onunla bir ömür geçirmek istemiyorum. Evime dönmek istiyorum. Eğer bu evliliği iptal etmeyecekseniz planlarıma kaldığım yerden devam edeceğim. Tabii siz gerçekleri onlara açıklamayacaksınız...”

“Sırrın güvende. Tek bir kelime bile etmeyeceğim. Onun anlamasını bekleyeceğim...”

Lindsey kuşkuyla kaşlarını çattı. “Kimin anlamasını bekleyeceksiniz?” Bir kralın nasıl düşündüğünü kim bilebilirdi? Genç kızın bilmediği kesindi ama anlayabilmeyi öyle çok isterdi ki...

“Elbette evleneceğin adamın gerçek seni görmesini bekleyeceğim.”

“Size Sloan’ı sevmediğimi söyledim. Onunla asla evlenmeyeceğim!” dedikten sonra kurnaz bir şekilde gülümsedi. “Onu korkudan deliye döndürüp, arkasına bakmadan kaçmasını sağlayacağım.”

Bruce şaşırtıcı bir tavırla omzunu silkti. “Dilediğini yapabilirsin. Sadece şunu bilmeni istiyorum, sen bu klanda sonsuza kadar kalacaksın. Kim bilir? Belki aşkı da, aradığını da burada bulacaksın.”

Adam, bütün o anlattıklarından sonra hâlâ aşk diyordu. *Savaş yorgunu beyni bazı gerçekleri algılayamamış mıydı? Dakikalardır anlattıklarından bir sonuç çıkaramamış mıydı?*

Lindsey, öfkesini bastırmak zorunda kaldı. Karşısında olduğu adam bir kraldı. Saygısızlık etmek istemeyeceği, ederse de hoş karşılanmayacağını biliyordu. Hayal kırıklığını ve öfkesini gözlerinden anlamasını dileyerek bir süre ona baktı. Bruce, tepkisiz bir ifadeyle kızı izliyordu.

“Gidebilir miyim?” diye sorarak bu uzun bakışmayı böldü genç kız.

Adam hafifçe başını eğerek onun bu isteğini kabul etti.

Yerinden fırlayan Lindsey, koşar adım odayı terk ederken Bruce, kızın arkasından baktı. “Aradığının burada olduğunu nereden bilebilirsin ki?” diye mırıldandı. “Sadece yanlış adama yönlendirildin. Er geç fark edilecek ve düzeltilecek bir yanlış...”

Kızın son söyledikleri aklına gelince güldü. Rob ve klanı, gerçek savaştan önce bir başka taarruz altında kalacaktı. Tanrı yardımcısı olsun, Rob’un bu durumdan akıl sağlığıyla çıkabilmesini diledi.

Düşündüğü genç adam kapıdan girdiğinde Bruce hâlâ gülümsüyordu. Rob, yaklaşık bir saattir içeride olan ikiliyi elbette merak

etmişti. Fakat Bruce'yi de böyle gülümserken bulacağını tahmin etmemiştir.

"Majesteleri?" dedi soru dolu bir tınıda. "Çok kızgın olmalısınız! Onu engelleyemediğim için üzgünüm!"

"Kızgın değilim, aksine oldukça eğlenceli bir akşam geçirdiğimi söyleyebilirim." Eliyle Rob'un oturmasını işaret etti. "Zaten engelleyebilmen mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Zavallı kız!"

"Bu evliliğin olmasının imkânsızlığını bizzat gördüğünüze sevindim. Lindsey, evliliği sürdürebilecek akıl ve beceriden yoksun. Bu bir yılın sonunda onu klanına teslim etmemizi onaylayacağınızı düşünüyorum."

"En başından planımız bu değil miydi?"

"Yaptıklarınızı düşününce, sizin ve benim planlarımın farklı olduğu yanılsamasına kapıldım."

"Yaptıklarım mı?" Bruce'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı.

"Irvine'ye o mektubu göndermeniz gibi... Kızı gördüğümüzde vazgeçeceğimizi tahmin ederek, kurnazca yaptığınız hamleden bahsediyorum."

Kral, keyifli bir kahkaha attı. "Benim amacım klanların arasını bulmaktı. Ve başarmış görünüyorum, öyle değil mi? Irvine artık sinesice saldırılarda bulunmuyor."

"Amacı her zaman öyle açılmış ki farkına varamamışım. Deli olan kızını başından atmaya çalışıyordu. Başardı da... Lindsey geldiğinden bu yana klan halkı tedirgin dolaşüyor. Yaptıklarıyla hayatımızı kâbusa çevirdi. Geçen gün ahırdaki bütün atları maviye boyadı." Bruce'nin kahkahasına anlam veremeyerek öfkeli gözlerle baktı. "Komik değildi. Savaşa giden atların kimliklerini gizleyebileceklerini ve düşmanların onları birbirinden ayırt edemeyeceklerini söyledi."

Bruce, uzun süredir bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu. "Zekice..." diye mırıldandı.

"Zekice mi? Ne söylediğinizin farkında mısınız?"

Jennifer Royce

“Dış yüzeyin altında olanı, gizleneni görmeye çalışmalısın, Rob. Gözlerinin gördüğü seni yanıltmasın. İçinden geçen sese kulaklarını tıkama. Hazine, her zaman derinlerde gizlidir. Kıymetli olanlar, göz önünde bulunmazlar. Sadece bakmayı bilmelisin!”

“Bilmece gibi konuşuyorsunuz.”

“Sen zeki bir adamsın. Bu bilmeceyi de kısa zamanda çözeceğine inanıyorum,” diyen Bruce ayağa kalktı. “Odama çekileceğim. Sabah erkenden yola çıkacağımızı ve hazır olmalarını adamlarıma söyle. Burada işim bitti!”

Rob, Kral’ı kapıya kadar geçirdi.

O gittikten sonra uzun süre Bruce’nin ne demek istediğini düşündü Rob. *Gözünden kaçan nokta neydi?*

Sonra Bruce’nin Lindsey’in klandan gönderilmesiyle ilgili hiçbir şey söylemediğini fark etti. Küfrederek pencereye yürüdü. Planları istediği sonuca ulaşmamıştı. Gelecek günlerin sakladığı gizemi ve karmaşayı görmek istemezmiş gibi gözlerini kapattı.

Kahretsin!



BÖLÜM 20

Lindsey'in son yaptıkları bir çığ gibi büyüyerek bütün klanı yayıldı. Majestelerinin huzurunda sergilediği delilik günlerce konuşuldu. Dedikodu kazanının her evde farklı şekilde kaynaması genç kızı fazlasıyla memnun ediyordu. Geriye çekilerek bir süre bu dedikoduların tadını çıkardı. Kulenin penceresinden meydana geçenlerin korkulu bakışlarının yukarıya çevrilmesini ve kaçarcasına uzaklaşmalarını izliyordu.

Monrou, Stuart ve diğerleriyle ormanda zaman geçiriyordu. O akşamdan sonra çocukların gözünde ayrı bir saygınlığa ulaşmıştı. Özellikle Majestelerinin huzuruna cesurca çıkmasından etkilenmişlerdi. Bir hafta boyunca konuşulan tek konu Lindsey'di.

Genç kız, son yaptıklarından sonra Lord Rob'un vereceği tepkiyi kestiremeyerek ana bölümden uzak duruyor, kulenin arka kapısını kullanıyordu. Dışarıya çıktığı zamanlarda da klanı tanımaya çalışıyordu. Lord Rob'un ne kadar saygı gördüğü ve halkının ona olan bağlılığı ilk fark ettikleri arasındaydı. Düzenli ve huzur içinde görünüyorlardı. Sadece yaklaşan savaşın verdiği bir tedirginlik bütün gözlere yerleşmişti.

Sürekli hareketlilik dışarıdan en bariz olarak gözlemlenirdi. Babasının bu savaş için düşüncelerini ve klanının da aynı heyecan ve tedirginliği yaşayıp yaşamadığını merak etti. Orada olmak istiyordu. Kardeşlerini ve evini özlemişti.

Kral Bruce'nin onu ısrarla burada kalmaya zorlamasını hâlâ kabullenemiyordu. O akşamdan sonra kendini sık sık ne demek istediğini düşünürken bulmuştu. *Anlattıklarını anlamamış mıydı yoksa anlamak mı istememişti? Duygularını küçümseyerek görmezden mi gelmişti?* Bir kral olarak kadınların yaşadıklarını en iyi onun anlamasını beklerdi. *O zaman neden bu anlaşmayı yok saymamış ve genç kızı klanına geri göndermemişti?*

Yeterince sıkıldığını düşünerek sesli bir nefes bıraktı. Geçen birkaç günü düşünürse uslu durmuş, kimseyi korkutmaya çalışmamıştı. Eğer Bruce onu göndermiyorsa yeniden harekete geçmesi gerekiyordu. Üzerindeki örtüyü atarak yataktan doğruldu. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Kendi klanında yaptığı gibi surlarda dolaşmanın zamanı gelmişti. *İnsanları en çok hayaletler korkuturdu, değil mi?*

Muzip bir gülümsemeye yataktan çıktı. Harekete geçme zamanı...

Odasında dolaşan birinin varlığıyla gözlerini aralayan Dallis, dolabı karıştıran kızı görünce, "Tanrı aşkına, Lindsey! Gecenin bu saatinde yatakta olman gerekmiyor mu?" diye çıkıştı.

Lindsey, kadının dolabını altüst etmeye devam ederken, "Bir haftadır uslu duruyorum. Biraz harekete ihtiyacım var," dedi.

"Ne aradığını söylersen yardımcı olurum," diyen kadın yataktan doğruldu. İçinde çok az siyah kalmış saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Eski beyaz geceliğin nerede? Bulamıyorum."

"Geceliğim mi?" Kadın, onun ne yapmaya çalıştığını anlamak için süre kazanmak ister gibi tekrar etmişti. Ama bir sonuca ulaşamadı. "Geceliğimi ne yapacaksın?"

Dolabın içinden başını çıkardı genç kız. "Surlarda gezintiye çıkacağım."

Gözlerini deviren Dallis, uzanıp başucundaki komodinin çekmecesini açtı. Bu komodin de Lindsey'in ödünç aldığı eşyalardan biriydi. Çıkardığı geceliği kıza uzattı. "Şimdi git! Uyumak istiyorum." Yeniden yatağa gömülüp yorganı üzerine çekti.

Geceliği alan Lindsey, ara kapıda kayboldu.

Rob, bütün gününü ormanda geçirmiş, adamlarına ağaç kesmede yardımcı olmuş, akşam yemeğinde onlara katılmış, yemekten sonra yakılan ateşin çevresinde sıcak birasını yudumlayıp söylenen şarkıları dinlemiş ve anlatılan hikâyelere katılarak gecenin geç saatlerinde şatoya dönmüştü.

Surlarda dolaşan beyaz hayaleti fark etmeden önce yorgun olan genç adamın tek isteği yatağa girebilmektir.

Kalenin dış kapısına geldiğinde nöbetçi kulesindeki askerin asma kapının zincirini çözmelerini bekledi. Gıcırdayarak açılan kapıdan geçerek ahırlara yöneldi.

Kale sessizliğe bürünmüştü. Savaşın acılarını ve kayıplarını yaşamadan önce geçirebilecekleri sayılı huzurlu gecelerden biriydi. Beden yorgunluğu uyuyarak geçirilebilirdi ama ruh yorgunluğunu çekip alabilecek tek şey, sevdiğiniz birine sınıksız sarılmaktı. İşte yaklaşan savaş, sevilen insanları sevdiklerinden koparacak ve geriye hiç bitmeyen bir ruh yorgunluğu kalacaktı. Bu nedenle bu huzur dolu gecelerin değeri çok fazlaydı.

Atını ahıra bıraktıktan sonra iç kaleye yönelmişti ki burçlarda dalgalanan beyazlık dikkatini çekti. Yüce Tanrım... Gecenin yuttuğu siyah saçları dışında tamamen beyazdı. Tıpkı başsız bir hayalet gibi...

Lindsey'in geceliği beyaz bir bayrak gibi dalgalanırken kollarını açmış, surların üzerinde yürüyordu. Bu görüntüye baykuşun uğursuz sesini de ekleyince bu manzara ürperten bir gösteriye dönüşmüştü. Artan rüzgârın şiddetiyle kızın arada bir sendelemesi Rob'u telaşlandırdı. Kahretsin, düşüp ölecekti!

Merdivenleri hızlı adımlarla çıkararak kuleye doğru koşmaya başladı. Majestelerinin gidişinden sonra sessizliğe gömülen kızın

bu durgunluğu Rob'u endişelendirmekten çok, rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Bruce'nin onunla ne konuştuğu hakkında bir fikri olmasa da birlikte geçirilen bir saatin Lindsey üzerinde olumlu bir etki yarattığını düşünmüştü.

Daha fazla yanılamazdı. Bu defa sadece surlardaki askerleri korkutmakla kalmamış, kendi hayatını da tehlikeye atmıştı.

Mırıldandığı şarkıyı kesen Lindsey geceyi dinledi. Kale dışındaki surlarda nöbet bekleyen savaşçıları hedef almış bu gösteriden oldukça eğleniyordu. Hareketlenme başlamıştı.

Geçen hafta boyunca pencereye tüneyip kalenin hareketliliğini izlemişti. Bakışlarının daha çok tek bir bedene takılmasını göz ardı ediyordu. Adamın gücü ve yakışıklılığı konusunda çelişkiye düşecek bir kadın bulunacağından şüpheliydi. Bunu daha onu tanımadan önce genç kız da teyit etmemiş miydi? Adama *Tanrı'nın gözdesi* derken abarttığını sanmıyordu. Sadece, yakışıklılığına kapılacak kadar aklını kaybetmemişti. Korkutucu gücü ve öfkesinden uzak durması gerektiğini de bilecek kadar zekiymi.

Onunla daha uygun şartlarda ve zamanda karşılaşılsaydı, *ne olurdu* diye düşünmüştü zaman zaman. Kendini çimdikleyerek sızlandı genç kız. Adamın istemese de bir karısı vardı. Bu nedenle genç adamdan bakışlarını ayırmalı ve gelecekle ilgili yeni planlar yapmalıydı.

Dallis, odaya kapanan kızın durgun tavrı için endişelendiyse de belli etmiyordu. Bazen aşağıya mutfığa iniyor, kalede olan dedikodularla geri dönüyordu. Genç kızın aksine Dallis kaledekilerle çabuk kaynaşmıştı. Yaşlı kadının bir deliyle uğraşmasını zavallıca buluyorlar ve içten içe ona acıyorlardı. Merhamet duygusu da aralarındaki buzu eritmiş, konuşma hevesine dönüşmüştü. Bu durumdan yararlanan Dallis, kale ile ilgili pek çok bilgiyi, buna Lord'un evliliği de dâhil, öğrenmiş ve sıkıntılı geçen günlerde genç kıza aktarmıştı.

Lord'un kurtulmaya çalıştığı bir evliliği olması şaşırtmıştı Lindsey'i. *Bir adam o kadar güzel bir kadından nasıl vazgeçebilirdi? Nasıl olur da beş yıllık evlilikleri süresince yüreğinde en ufak bir*

sevgi doğmazdı? Bu sorunun cevabı olarak Lord'un kalbinin taşlaşmış olması sonucunu çıkarabilir miydi? Belki de adamın kalbinin sevme becerisi yoktu.

Onu kucığına aldığı geceden sonra bir şeyler değışmişti. Rob için olmasa bile Lindsey, onu etkileyen bu adamı gizlice takip etmeyi sürdürmüştü. İnatçı ve asi yanı, bu gözlemlemeyi ondan gelebilecek tehlikelerden korunmak için yaptığını söylüyordu. Düşmanını tanımak zafere giden yolun ilk adımıydı.

Şelalede ona olan bakışları aklına gelince gözlerini kapattı. İlk defa bir erkeğın ilgili ve istekli bakışlarıyla karşılaşan genç kız, etkilenmişti. Daha fazlasını isteyen uçarı yanını susturmakta oldukça güçlük çekmişti. Şu an bile hissettiğı karmaşık duygular yanaklarının ısınmasına neden oluyordu.

"Budala Lindsey!" diye homurdanırken serin rüzgâra doğru başını kaldırdı. Yanan yanaklarına iyi gelmişti.

"Lindsey, sakın kıpırdama!"

Sakin ama endişeli boğuk sesi duyduğunda öylece kaldı. Sesli küfrettiğinin farkında değildi. Adamı düşünerek buraya çekmek mümkün müydü? Geri dönmeye korkuyordu. *Dönmek istemiyordu. Kahretsin! Kahretsin! Yüzünü boyamamıştı.*

"Yavaşça aşağıya in!" Birkaç adım sesi... Nefesini tutarak bekledi Lindsey.

Adamın ayak sesleri sıradan bir zamanda hiç duyulmayabilirdi fakat kulaklarını dikmiş olan Lindsey, şu anda karıncaların ayak seslerini bile duyabileceğı kadar hassastı. "Git buradan!" dedi sinirli ve korkmuş bir sesle.

"Sen oradan inip, odana ulaşınca kadar gitmeyeceğim. Şimdi yavaşça in! Eğer korkuyorsan seni tutarım!"

Tanrım, neden bana böyle işkence ediyorsun? "Buradan git dedim! Surlarda gezmeyi seviyorum!"

"Surlar tehlikeli, ayrıca çok fazla rüzgâr var. Her an düşebilirsin..." Yatıştırmaya ve etkilemeye çalışan sesi oldukça yumuşak çıkıyordu. "Atmaca ve kaplanını düşün. Sensiz ne yapacaklar? Ölür-

sen çok üzüleceklerine eminim..." Kelimeleri bir çocukla konuşur gibi tane tane ve şefkat doluydu.

Genç kız, surlarda bu kadar kalmayı düşünmediği için üşümeye başlamıştı. *Onu buradan uzaklaştırabilecek bir güç var mıydı?* "Seni burada istemiyorum. Mai ve Bren de seni sevmediler. Onları korkuttuğunu söylüyorlar!"

"Mai ve Bren kim?"

Eliyle karanlık boşluğu işaret ederek, "Arkadaşlarım..." dedi Lindsey.

Rob, gecenin karanlığında bakışlarını gezdirdi. Akıl sağlığı yerinde biri bile bu görüntüden sonra kendinden şüphe edebilirdi.

"Sanırım, arkadaşların gitti. Sen de insan iyi olur." Adam, ikna etme konusunda en az Lindsey kadar iyiydi.

Genç kız, onun söylediklerine elinde olmadan kıkırdadı. Daha çok delice bir ses çıkardı da denebilir. "Onları göremiyorsun, değil mi? Senden hoşlansalardı, görebilirdin!"

"Şu an onlardan çok, senin güvenliğine ilgileniyorum. Hadi yavaşça aşağıya in!"

"Sana gitmeni söyledim!" diye haykırdı. Hava artık iyice soğumuştur. Korktukça daha çok üşüyordu. Bu adamın gitmesi için daha ne yapabilirdi, bilmiyordu.

"Senin güvende olduğunu görmeden gitmeyeceğim!"

Tanrım, sesi daha yakından geliyordu. Sinsice yaklaşıyordu, pis yılan! Ondan uzaklaşmak amacıyla birkaç adım attı. Cesaret edebilse koşarak kaçacaktı.

Rob, kızın attığı adımların her an boşluğa kayacağı korkusuyla ileriye atılarak onu belinden yakaladı. Çırpınarak attığı çığlığı umursamadan burçtan uzaklaştırdı.

Lindsey, beline sarılan kollardan kurtulmak için genç adamın kolunu ısırıldı. Topuğuyla bacağını tekmeleyerek canını yakmaya çalıştı. Kollarını gevşettiği anda odasına koşmayı planlıyordu. Ancak lanet adamın kolları nefes alacak kadar bile gevşememişti.

“Tamam, sakin ol! Sana zarar vermeyeceğim,” diye mırıldandı Rob.

Ama vereceksin! Yüzümü gördüğün anda beni tanıyacaksın ve yaptığım her şeyin, rüzgârda savrulan bir kül gibi yok olup gitmesine sebep olacaksın!

Aklından geçirdikleriyle daha fazla çırpınmaya başlayan Lindsey, kıvrılıp kurtulmaya çalıştı. O kadar çaba harcadı ki yorularak durmak zorunda kaldı. Sonunda olabildiğince büzülerek yok olmaya çalıştı. Yıllarca korkuttuğu insanların duygularını şu an Lindsey’den daha iyi kimse anlayamazdı. Kalbi, yeryüzünü altüst eden bir boran kadar hızlı atıyordu.

“Tanrım, lütfen ondan kurtulursam bir daha yalan söylemeyeceğim!”

Unuttun mu Lindsey? Senin hayatın bir yalan üzerine kurulu. Bu yalanı sona erdirmenin tek yolu, Lord Rob’un şu an gerçek yüzünü görmesi! Genç kız için bundan daha büyük ceza olamazdı.

“Aferin, işte böyle... Şimdi seni bırakacağım.” Rob, sakinleştirmeye çalıştığı yabani bir kısrakla konuşmuş gibi, uyuşturan ve teskin eden bir sesle fısıldayarak kollarını gevşetti. Taşa dönüşmüş ve küçülmeye çalışan bedeninin ayakta durmasını sağladı.

“Bıraktığın anda ben de ortadan yok olacağım!” diye düşünen genç kız sakinleşmeye çalıştı. Kurtulmak için hâlâ bir umudu vardı. Yatak odasının kapısı on adım ilerideydi. Onun şaşkınlığından yararlanarak ok gibi fırlarsa odaya dalabilirdi.

Ayakları yere temas eder etmez, aklından geçenleri uygulamaya koymak için atıldı. Ancak Rob, onun yüzünü boyamadığını fark etmişti. Bu belki de eline geçen tek fırsat olacaktı. Bu nedenle onun kaçmasını önlemek için bileğini sıkıca kavrayarak kendine doğru çekti. Fırlamaya hazırlanan Lindsey, bu güçlü çekilişle geriye doğru savrulup genç adamın göğsüne yapıştı.

Genç adam, o siyah kömürün altında nasıl bir yüz olduğunu sonunda görebilecekti.



BÖLÜM 21

Merak duygusunun o dayanılmaz cazibesine kapılan Rob, göğsüne yapışan kızın saçına geçirdiği parmaklarını sıktı. Sonra parmaklarına doladığı saç buklesini tutarak nazikçe çekti. Kızın saçları düşündüğünün aksine ipek gibiydi. Bu temasla parmakları daha fazlasını hissetmek ister gibi kıvrıldı. Kollarının arasındaki kadınsı kıvrımlar bedenine yapışınca delice bir hızla sertleşti.

Yüce Tanrım, bu çılgınlıktı! Kokusu ise nereden olduğunu bilmediği bir aşinalığa sahipti. Nefesi sıklaştıkça bedeni kasıldı ve kalp atışları hızlandı. Belki de bilinçaltı ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Rob'un kafası bu mesajı anlayamayacak kadar karışmıştı. Genç adam, bu duygularla savaşırken kollarından kurtulmaya çalışan kızın gösterdiği direnci hafif bir baskıyla bertaraf etti.

Bu kısaçaktan kurtulamayacaktı. Çabaları akıntıya karşı kürek çekmeye çalışan birinin uğraşısı gibi boşunaydı. Lindsey, sonunda yenilgiyi kabullenerek yüzünü ona doğru kaldırdı. Karanlıkta siyaha dönmüş gri gözler, kızın yüzünü seçmeye çalışırken büyümüştü.

Ne görüyordu? Neden donmuş gibi sabit gözlerle bakıyordu? Yoksa tanıyamamış mıydı?

Lütfen Tanrım, tanıyamamış olsun! Genç adam şelalede karşılaştığı kızı sadece bir defa görmüştü. Belki de o kadar dikkat bile etmemiş, sonra da unutmuş olabilirdi.

Rob, ne görmeyi umduğunu bilmese de bu yüzü görmeyi asla beklemediğini kendine itiraf etmeliydi. Surların karanlık oluşu, me-

rak nedeniyle aklının bulanmış oluşuna yorduğu bu yanılsamaya, kabullenemeyen gözlerle bir süre boş boş baktı.

Surlar çok aydınlık değildi. *Su Perisi*'ni o kadar çok düşünmüştü ki şu an baktığı yüzün onun olduğu sanrısına kapılıyordu. Kendi düşüncelerinin anlık değişimi, bulduğu bahanelerin kaynağıydı. Daha yakından inceleyebilmek için eğildi ancak gölgesi kızı kapladı. Başını kaldırarak aydınlık bir yer aradı. Kulenin iç koridorunda yanan meşaleler, kapıldığı bu deliliği aydınlatmaya yetecekti.

Kolundan tuttuğu kızı sürükleyerek içeriye çekti. Aydınlıkta, düşündüklerinin hepsinin bir göz yanılsaması olduğu ortaya çıkacaktı. Lindsey, elbette *Su Perisi* değildi. Sadece karanlıkta ona benzetmişti.

Ama hayal ya da sanrı değildi. Yanılsama hiç değildi. Bu yürek şeklindeki yüz, zeki pırıltılarla yanan yeşil gözler, ısılmaktan kırmızıya dönmüş dolgun dudaklar ve ikisi arasındaki her boşluğu doldurmuş olan siyah bukleler, Rob'un ilk gördüğü andan bu yana rüyalarını süsleyen *Su Perisi*'ne aitti.

Küfrederek hışımla ittirdiği kız arkasındaki duvara çarptı. Hayatında ilk defa ne söyleyeceğini ya da nasıl tepki vereceğini bilemeyen Rob'un kaldırdığı eli yumruğa dönüştü. Son anda kontrolünü kazanarak geri çekti.

Bedenine yüklenen öfkeli enerjiyi zapt etmek ister gibi birkaç adım atıp döndü. Dudakları fırlayacak hakaret sözcükleri için açıldı ama sonra sımsıkı birbirine yapıştı. *Lanet olsun, bir hayal değildi ve hiçbir yere kaybolmuyordu!* Üzerindeki geniş beyaz gecelik ve kabarık saçlarıyla duvara yaslanmış olan *Su Perisi*, merak ve korkuyla onu izliyordu.

Rob, yaşadıklarına inanamayarak zorlukla yutkundu. Kader, sadece göğsünden yumruklamakla kalmamış; ağzına, burnuna ve neresi denk geliyorsa vurdukça vurmuştu. İçinden sızan acı, öfkeyle harmanlanıp teninden dışarıya sızıyor, Rob'u zehirlerken çevresini saran her nesne ve canlıyı da kendisiyle birlikte boğmak ve yok etmek için içine çekiyordu. Gazabı gücüyle birleştğinde, Rob'un kendisi bile bu kasırgadan korkmaya başlamıştı.

Zapt etmeye çalıştığı kollarını tehditkâr bir ifadeyle göğsünde kavuşturdu. "Leydi Lindsey! Umarım, sizi eğlendirebilmişizdir." Sesi, kızı testereyle ikiye bölüyormuş gibi çıkmıştı. Zehir, arsenik ve Lindsey'in daha adını bilmediği pek çok şeyle yüklüdü.

Genç kız, sadece bakmakla yetindi. Belki sessiz kalırsa Lord'u hayal gördüğüne ikna edebilirdi. Ya da göl kenarında gördüğü o kız olmadığına...

Aptallaşma Lindsey! Çocukça hayallerle avunma!

Rob, öyle olmadığını bildiği hâlde, "Bütün bu saçma komedi, şımarık bir kızın kendine eğlenecek bir şeyler bulamaması mı?" diye sordu.

Genç kız, gözlerini devirdi ve bakışını loş koridora çevirdi. Birkaç adım ötede odası vardı. Yerinden fırlayıp odaya dalması ancak birkaç saniye sürerdi.

Yetişebilir miydi?

Dönüp adamın uzun bacaklarına baktı. Her zaman delice fikirleri anında uygulamaya koyardı ancak bunun mümkün olmadığını bilen bir akıllı yanı da vardı. Kapana kısılmıştı ve çevresini adamdan taşan hiddetli hava sarmıştı. Ondan yükselen zapt edilemeyen gücü iliklerine kadar hissetti. Nereye kaçarsa kaçsın, kurtulamayacağını düşündüğü bu öfkeli titreşimlerle yüzleşmeye karar verdi fakat deli gibi korkuyordu.

"Sana bir soru sordum!" Yükselip gürlemeye dönüşen sesle irkilse de sıkıntıyla avurtlarını şişirip nefesini bıraktı Lindsey. Yüzüne düşmüş karmaşık saç tutamları havalandı. "Nasıl bir açıklama bekliyorsun? Söylediğin gibi biraz eğlenmek istemiştin!" Sesini umursamaz tutmaya çalışıyordu.

Adamı yeniden kızdırmıştı. Üzerine eğilen yüzden, kendini tutmaya çalıştığı kasılmış çenesinden ve şakağında seğiren damardan yaptığı çıkarım; kesinlikle ateşle oyun oynadığıydı.

"Demek eğlenmek istedin!" dedi dişlerinin arasından Rob. "Kendi klanınla, nişanlandığın kardeşimle, benimle, Majesteleri Kral'la eğlendin! Öyle eğlenceliydi ki baban sadece seni evlendirebilmek için klanıma adamlar gönderdi. O adamlar bugün toprağın

altında! Tabii ki birkaç adamın ölmesinin, Leydimizin eğlencesinin yanında sözü bile olamaz!”

“Anlamıyorsun!” diyerek yaslandığı duvardan doğruldu Lindsey. Yüzünün yanından geçip duvara patlayan yumruğun sadece yanağındaki esintisini hissedebilmişti. Korkuyla büzüldü.

Tanrım, o yumruğun beyninde patlaması an meselesiydi!

Daha da yaklaşan adam, “Anlamıyorum, öyle mi? Ben kimim ki anlayacağım! Anlayabilmem için Leydimiz gibi ince bir zekâya sahip olmam gerekir! Başkalarını düşünmeyen bencil ve şımarık bir karaktere de sahip olmalıyım ki yaptıklarına anlam kazandırabileyim!” derken kızı duvara sıkıştırdı. “Anlat bana, Lindsey! Yalnız, bir ahmağın anlayabileceği bir dille anlat ki anlayabileyim.”

Adam, bu oyunu gurur meselesi yapmıştı. Tamam, onu anlayabiliyordu. Öfkesinin büyük çoğunluğu genç kıza olsa da kendisine de kızgındı. Oynanan oyunu fark edemediği için şimdi kızı parçalara ayırmak istiyordu.

“Sana söyledim. Biraz eğlenmek istemiştim!” dedi bedenine yaslanmış bedenden kurtulmaya çalışırken. Ona bu kadar yakın olmak nefesini kesmişti.

Dudaklarını onun kulağına yaklaştıran Rob’un nefesi alev alevdi. Bu, içindeki öfkenin şiddetine delaletse Lindsey’in çok ama çok korkması gerekiyordu.

“Ben sana ne anladığımı anlatayım mı?” dedi kısık bir sesle. “Adi babanla bir plan yaptınız. Onun Bruce’yi sevmediği ve yaptıklarına karşı olduğunu herkes bilir. Baban, seni buraya casusluk için gönderdi. Kalemi ve klanımı karıştırmak, yaklaşan savaşla ilgili planları öğrenmek için... Bu planların nereye gideceği çok açık! Alçak baban ve sen, bir İngiliz casususunuz!”

Ah! Lord delirmiş olmalıydı! “Bu saçma düşüncelere inanmıyorsun, değil mi?” diye dudaklarından dökülen itirazı çocukça bir saflıkla olmuştu.

Rob, engelleyemediği bir dürtüyle bedenini onun bedenine daha da bastırdı. “Kesinlikle inanıyorum. Seni o göl kenarında gördüğümde ve bana yalan söylediğini anladığımda aklıma ilk şüpheyi

yerleştirdin. Sonra klanımda Daisy adında bir kız aradım. Bil bakalım, ne oldu? Onu bulamadım. Sonra birini görevlendirdim. Klanın diğer kollarını hatta çevredeki klanları araştırması için...”

Lindsey irkilirken Rob hiddetini yansıtan sesiyle devam etti. “Senin de bildiğin gibi öyle bir kadın yoktu. Bana neden ismin ve kimliğin hakkında yalan söyleyecektin ki? Çıkarabildiğim tek sonuç, senin İngiliz yanlısı olduğundu...”

“Yanılıyorsun!” Adamın saplantıları vardı ve Lindsey gittikçe dibe doğru batıyordu.

“Hayır, sevgili Leydim, yanılmıyorum. Seni görmemin üzerinden çok geçmeden babanın baskınları başladı. Ne gariptir ki şu nişanlılık olayı ortaya çıktığı anda o baskınlar aniden sona eriverdi.”

Sonunda onu ikna edebileceği bir ipucu yakalayabilmişti. “O baskınlar zaten vardı!” diye itiraz etti.

“Evet, haklısın, baban planını daha önce başlatmıştı,” dedi genç adam dişlerini gıcırdatarak.

Bu ablukaya daha fazla katlanamayan Lindsey, onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak bunu sadece Rob izin verirse yapabilirdi ki onun da bu izni vermeye niyeti yoktu.

“Çekil üzerimden!” derken hırçınlaşmıştı. “Anladıkların yanlış. Ne babam ne de ben İngiliz casusuyuz. Sadece senin kalene girebilmek için deli rolü yaptığıma inanman çok ahmakça!” Sözleriyle daha da keskinleşmiş olan erkeksi yüze baktı. Kendini savunurken yanlış sözcükler kullanmıştı. Zorlukla yutkunarak nefes almaya çalıştı.

Genç adamın parmakları kızın boynunu sardı. Henüz sıkıştırmasa da verdiği tehdit açıktı. “O zaman bu ahmağı aydınlatmak ister misin?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

“Bir açıklamam yok! Senin de gördüğün gibi delilik ve normallik sınırı arasında gezinen zavallı bir kadınımdır!” O kadar zavallı bir kadındı ki kendini öldürmek isteyen adamdan gelecek tehlikeyi değil, birbirine yapışmış bedenlerinden yükselen hisleri düşünüyordu. Kulağına dokunan nefesinin içini gıcıklatmasına ve bedeninin sıcaklığının karnında oluşturduğu karıncalanmaya odaklanmıştı.

“Çok aydınlatıcı oldu. Ben de kesinlikle sana inandım.” Genç adamın baskı yapan parmakları sözlerini yalanlıyordu. “O zaman düğün hazırlıklarına hemen başlamalıyız. Bu oyunla göze aldığın sonuçları da elbette düşünmüşsündür.”

Adam, sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştı. İrkilerek doğruldu.

Düğün kelimesi göğsünde bir daralma ve nefesinde baskıya yol açtı. “Hayır! Bak anlıyorum, sana tuzak kurulduğunu, oyun oynandığını düşünerek kızgınsın. Sebebini sana anlatamam. Sadece sana değil, kimseye anlatamam. Beni bırakırsan ortadan yok olurum. Bir daha adımı duymazsın!”

“Seni bırakmak mı Lindsey? Ne kadar da iyimsersin!” Burnunu kızın kulağına sürttü. “Neler gizlediğini öğrenmeden ve oynadığın oyunla başına nasıl bir bela aldığını anlamadan olmaz.” Sesi öfkeli olduğu kadar şehvet de içeriyordu. Son bir defa kokusunu içine çektikten sonra yavaşça uzaklaştı genç adam.

Geriye çekilerek bıraktığı genç kızın gözü oda kapısına kaydı. Rob, onun fırlamaya hazır bedenine bakarak cık cıkladı. “Kaçmayacaksın, değil mi Lindsey? Yapmaya niyetlendiğinin aksine burada kalacaksın!”

Lindsey, korku dolu bakışlarını onun dipsiz bir kuyuyu andıran gri gözlerine çevirdi. İçin için yanan bu gözlerdeki ifadeyi takip etmekte zorlanıyordu. Ona baktıkça içine işleyen korku karnında burulmaya ve midesinde yanmaya neden oldu. Sonunda içinde olduğu tehlikeyi idrak edebilmişti.

Genç adamsa konuşmasına devam etti. “Seni anlıyorum.” Onun bakışlarında gördüğü panikle gülümsedi. Bu daha çok ısırın bir sırtıydı da denebilir.

“Cidden seni anlıyorum. Geldiğinden bu yana yaptıklarını, bana, kardeşime ve klanıma hayatı zehretme çabalarını... Öğreneceğini öğrendin. Kaçarsan kuşkuları üzerine çekeceksin. Bu nedenle herkesi korkutarak ve benim de sabrımı taşıyarak seni göndermemi bekledin. Zaten bu evliliğin olacağını hiç düşünmedin. Ne tesadüf biz de öyle düşünmüştük. Sana katlanabilirsek bir yılın sonunda seni

iade etmeyi planlamıştık. Ama her şey değişti. Buradan kaçmayı aklına bile getirme. Dedğim gibi seninle ilgili kararımı bekleyeceksin!”

“Beni burada tutabileceğini mi sanıyorsun?” diyerek cesurca diklendi.

“En çaresiz anında bile böyle kuyruğu dik tutabilmen ne güzel! Seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Delilik maskesinin arkasına sakladığın o kadını görmek eğlenceli ve ilgi çekici olacak!”

“Tanımak için çok beklemen gerekecek. Ya da beni bulabilirsen belki tanırısın!” dedi küçümseyen bir sesle.

Genç adamın gözlerinde, eğlenceyi hayal etmiş gibi bir pırıltı belirdi. Ama kasılmış dudaklarından dökülen sözcükler son derece tehditkârdı. “Elbette bulacağım. Hep elimin altında olacaksın. Yoksa...”

Bu tehditle sineceğini mi sanıyordu? Çenesini kaldırarak ve “Yoksa ne? Beni kuleden aşağıya mı atarsın?” dedi adamın gözlerinin içine bakarak.

“Hayır!” Kızın bu düşündüğü onu eğlendirmiş gibi güldü.

Alaycı gülüşünü aniden kesip ciddileşen yüzüyle onun gözlerinin içine baktı. Eğer gözlerindeki o alev alan nefret olmasaydı, taş bir maske takmış kadar duyarsız görünebilirdi.

“Aramızdaki ebedî düşmanlığı göz önüne alarak klanına saldırırım. Taş taş üzerinde bırakmam. Elimde olan bahaneyle bütün klanını kılıçtan geçiririm. Eminim, yaptıklarına Bruce bile itiraz edemez. Neden etsin ki? Aksine destekler. İngilizler adına çalışan bir lordun kalesini başına geçirmiş olacağım. Hatta hayatta kalmak gibi bir şansınız olursa, eminim ki Bruce vatan hainliğinden darağacına gönderilmeniz için kesin emir verecektir.”

“Sen bir domuzsun. Alçak bir domuz!” Sesi nefretle titremiştii. Gözlerine dolan yaşları ise kirpiklerini kırpıştırarak geri göndermeye çalıştı.

“İltifatlarını o İngiliz sünepelerine sakla! Şimdi odana git ve güzel bir uyku çek! Uyuyabilirsen tabii...” Genç adam, söyledik-

lerinden tatmin olmuş bir gülümsemeyle gitmeye hazırlandı. "Son bir şey daha... Şu delilik oyunundan vazgeç ve kardeşimden uzak dur! Bu maskesiz yüzünü görünce çocukça hislere kapılmasını istemiyorum! Kardeşimin kalbini kırarsan bedeninde kırılmamış tek bir kemik bile bırakmam!"

Genç kızı tehditlere boğulmuş bir hâlde orada bırakıp gitti. Lindsey, titreyen dizlerinin taşımadığı bedenini serbest bıraktı ve olduğu yere çöktü. Bu oyunu oynarken anlaşılacağını ama bu kadar yanlış anlaşılacağını asla düşünmemişti. Sonunda böylesine bir bataklığa sürükleneceği ise aklına bile gelmemişti. Ama Dallis hep söylemişti.

Ateşle oynuyorsun, kızım! Bunun sonu çok kötü bitecek, Lindsey!

İçeride uyumakta olan kadının sesi, sanki yanı başındaymış gibi kulaklarında çınladı. Bir yol bulması gerekiyordu. Tehditlerle süngerleşmiş beyni şimdilik düşünemese de yarın daha sağlıklı bir kayla bir çözüm üretecekti. Çöktüğü yerden kalkıp odasına yürüdü.

Genç kız koridoru terk edip odasına girdiği anda, Adaira saklandığı köşeden çıktı. Gördükleri ve duydukları aklını karıştırmıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde biraz nefes alabilmek için kiliseden çıkmış, kimseye görünmeden biraz dolaşma düşüncesi, kulenin burcunda gördüğü hayaletle sona ermişti. Merak duygusu ve söylentilerin gerçekliğini kendi gözleriyle görmek isteyerek kuleye çıkmıştı.

Kızı surların üzerinde dolaşırken görmek kadını korkutmuş, bir köşeye gizlenerek sessizce onu izlemeye başlamıştı. Sonra Rob gelmişti. Kıza davranış şekli onu daha önceden tanıdığı duygusuna kapılmasına neden olmuştu. Nitekim öyle de olduğunu öğrenmişti.

Rob, bir kadına asla o şekilde davranmazdı. Düşman bile olsa... İçindeki hıncı, bedenini saran ateşi, kıza dokunmak için yanıp tutuşmasını gözleriyle görmüştü. Soğuk kocasının öfkeli anında bir kere bile Adaira'ya dokunmaması, donuk ve hissiz konuşmaları, ilgisini görebilmek için bağırp çağırmasına bile razı olan kadını deli

ediyordu. Oysa bu kıza dokunmamak için ellerine hâkim olmakta zorlanmıştı.

Bir kadın olarak bir erkeğin ne zaman şehvetle dolu olduğunu ondan iyi kimse bilemezdi. Rob, bu kızı istiyordu, hem de delicesine... Ama aralarındaki oyun onu geride durmaya zorluyordu.

Kocasını bir kere bile kendisine dokunmamış bir kadının kıskançlık şeytanları uyandığında neler yapabileceğini asla düşünemezsiniz. Adaira da şimdilik düşünemiyordu. Ama aklından geçenleri bir sıraya soktuğunda, elbette bu bilgileri kullanabileceği bir yer bulacaktı.

Geldiği gibi sessizce kuleyi terk etti.

Lindsey, Dallis'in geceliğiyle yatağına kıvrılırken Rob, odasındaki halıyı eskitmekle meşguldü. Sürekli düştüğü durumu düşünüyordu. Gururuna aldığı ağır darbe, gerçek parmaklara dönüşmüş, gırtlaklarını sıkıyordu. Bu da onu daha çok öfkeliyordu. Aklındaki soruların birine bile cevap bulamamıştı. Onun ağzından da tek bir itiraf alamamıştı.

Yüce Tanrım! Yüzünü öfkeyle ovuşturdu. *Yapma Rob! İçindeki bir yerin rahatladığını en azından kendine itiraf edebilirsin! Aradığın kadının burnunun dibinde olması seni rahatlatmadı mı?*

Evet, hem de çok rahatlamıştı(!) Ahmak bir adam olmayı, aptal durumuna düşürülmeyi kabullenebiliyorsa kesinlikle rahatlamıştı.

"Neden onun boynunu kırıp içine düştüğüm bütün bu aşağılayıcı durumdan kurtulmuyorum ki?" Parmaklarını birbirine geçirip esnetti. Çıkan sesler, kızın boyun kemikleriymiş gibi bir rahatlama yarattı.

Gömleğini başından çekip çıkardı. Bir süre elindeki eskimiş kıyafetine baktı. Kahretsin, baktığı her şey düştüğü durumu hatırlatıyordu! Gömleği kızgınlıkla fırlattı. Lanet olası Deli Leydi bütün kıyafetlerini yakmıştı! Onun gerçekten deli olduğunu düşündüğü zamanlarda bu yaptığını hoş görmeye çalışmıştı. Ama şimdi geriye dönüp baktığında, incellekle planlanmış küçük düşürme oyununu daha iyi görebiliyordu.

Çizmesini ve pantolonunu çıkarıp fırlattıktan sonra yatağa girdi.

Alaycı ve küstah yeşil gözler, ihtiyacı olan uykuyu bir çırpıda yok etmişti. Onu ilk gördüğü andan itibaren yaptıkları, üzerine dolu taneleri gibi yağıyor, öfkesinin üzerinde derin oyuklar oluşturuyordu. Arsız ve kırılmaz inadına en az kendisinin aldığı kadar ağır yumruklar indirmek isteyerek elini kastı.

Oyunu anlaşıldıktan sonra bile utanmazca diklenmiş ve yalan söyleyen gözleriyle gözlerinin içine bakmaya cüret edebilmişti. Rob'un öfkesini en çok da bu köpürtüyordu. Yaptıklarından en ufak bir pişmanlık ya da vicdan azabı çektiğini gösteren davranışta bulunmamıştı.

"Aklım almıyor?" diye hırladı. "Bir kadın neden deli rolü yapar?"

Kuşkularıyla ilgili dile getirdikleri, kızı tehdit ederken verdiği gözdağı ve yaptığı suçlamaların altında onun bu role yıllar önce soyunmuş olması çelişkisi yatıyordu. Carlton'la birlikte planladıkları suçlamasına inanmıyordu. Belki tek başına çalışıyordu.

Bu rolü çok uzun yıllar boyunca yaparken, aynı zamanda onu başından atmak isteyen babasından da intikam alıyordu. Sevmediği klanını ve İskoçya'yı, büründüğü delilik maskesi arkasında yok etmeye çalışıyordu. Bu ihtimale inanmak istemeyen yanı, cılız bir sesle itiraz etti.

Abartma Rob! Onu yapmaya gücünün yetmeyeceği şeylerle suçlamaya meyillisin. Öfkeni dizginlemek zorundasın!

"Bu çok zor!" diye homurdandı.

Genç kız, parçaları kaybolmuş bir bulmacaya benziyordu. Hayır, parçaları kaybolmamıştı. Bizzat Lindsey tarafından saklanmıştı.

Rob, ne olursa olsun, o gizlenen parçaları bulacak ve bu gizemi çözecekti.



BÖLÜM 22

Sabahın erken saatlerinde, pencereye oturmuş aşağıyı izliyor, dalgın dalgın saçıyla oynuyordu. Tiger ayağının dibinde uyukluyor, Bay Kuş ise arada bir ilgi çekmek için kısa kısa gugukluyordu.

“Lindsey, bana bir açıklamada bulunmayacak mısın?”

“Hangi konuda?” diye mırıldandı gözünü izlediği noktadan ayırmadan.

“Durgun ve düşünceli hâlinin sebebi konusunda elbette...”

“İyiyim ben!”

“Sen onu şu başımdaki eski boneme anlat! Tanıdığım Lindsey, birdenbire ortadan yok oldu. Neler oluyor, anlat hadi!”

Ona ne anlatabilirdi? Lord’un onu nasıl yanlış anladığını mı? Tehditleriyle başını döndürdüğünü mü? Çekilecek iplerinin tepeleğinde sallandığını mı? Uzaktan yakından alakası olmayan sonuçlara nasıl ulaştığını mı?

Kapı aniden vurulup cevap beklemeden ardına kadar açıldı. Eşikte bir hizmetçi vardı. Kadın kabaca, “Lordum sizi kahvaltı masasında görmek istiyor. Sizi de Bayan Dallis...” dedikten sonra arkasını dönüp çıktı.

Lindsey, acıklı bir ifadeyle inleyerek yüzünü dizlerine gömdü.
Lanet adam, hiç vakit kaybetmiyordu!

Dallis merakla, "Neden bizi kahvaltuya çağırıyor? Daha önce böyle bir davranışta bulunmamıştı," dedi. Ancak Lindsey ne başını göndüğü yerden çıkardı ne de cevap verdi.

"Lindsey! Bana bir açıklama yapmayacak mısın?" diye bağırdı kadın.

Genç kız karmakarışık olan yüzünü kaldırdı. Gözleri kadından gizlediği gerçeklerle doluydu. "Bilmiyorum. Gidince öğreniriz." Yerinden kalkıp şömineye yaklaştı. Lord Rob'un tehdit dolu uyarısına rağmen alışkanlığından vazgeçmeyecekti. İşini bitirdikten sonra şöminenin önünden kalktı. "Gidelim!"

Son anda Tiger'i bağladığı zinciri görerek aklına gelen fikri uygulamaya koymaya karar verdi. Zinciri çözüp yanına aldı. "Sen burada kalıyorsun!" diye tilkiyi uyardıktan sonra peşinden gelen Dallis'le odadan çıktı.

Lord Rob, ana salonda masanın başındaydı. Elinde döndürdüğü bıçakla gözünü kapıya dikmiş bekliyordu. Genç kız, Dallis'le birlikte odaya adım attığı anda onun delip geçen bakışlarına maruz kaldı. Çok şey gören griler, kızın kıyafetinde ve boyanmış yüzünde gezindi. Gördüğünden memnun olmamış bakışları kızın elinde tuttuğu zincire gitti. Kaşları alayla kalktı.

Dallis, bu incelemeden ve salonu dolduran havadan hiç hoşlanmamıştı. Lord'un tavrı garipti. Lindsey'e bakışlarından ise kuşkuya düşmüştü. *Kesinlikle bir şeyler değişmişti!*

Masanın başında oturan Rob'un görüldüğü kadar rahat olmadığını farkına varmıştı. Adam öyle gergindi ki elindeki bıçağı her an birine fırlatabilirdi. *Dudağına yerleşmiş o imalı gülümseme de neyin nesiydi?*

Dallis'in, "Lordum, günaydın!" derken neşeli çıkarmaya çalıştığı sesi, sanki boğazlanıyormuş gibi bir tınıyla salonda yankılandı.

"Bayan Dallis! Lütfen oturun, benimle kahvaltı yapın!"

Adamın nezaketindeki yapmacıklık çok açıktı. Yaşlı kadın, aklını kaçırmaktan endişe ederek, masaya doğru yürürken Lindsey'i

de kolundan çekti. Telaşla çektiği sandalyeye oturması için kızın omzuna bastırdı.

Tam o anda Sloan da kahvaltı için odaya girmişti. Masada oturanları görünce soru dolu bakışlarla ağabeyine baktı. "Günaydın!" diye mırıldanıp masadaki yerini aldı.

"Bundan sonra Leydi Lindsey yemeklerini bizimle yiyecek!" dedi Rob keskin bir sesle ve itiraz kabul etmeyen bir tavırla konuşmuştu. Yüzünü boyayarak Rob'un karşısına çıkması onun cüretinde ne kadar ileriye gidebileceğini gösteriyordu. Gözlerindeki ve duruşundaki o inadı kırma görevi ise Rob'a düşüyordu.

Sloan, "Emin misin?" diye sorarken Lindsey öfkeli gözlerini genç adama çevirdi.

Kızın bu işkenceye katlanmayacağını ima eden duruşunu gören Rob gülümsedi. "Çok eminim. Onunla daha fazla zaman geçirmelisin ki evlendiğinizde şaşkınlığa düşmemelisin."

Lanet cadı, yaşattıklarımı tek tek yaşayacaktı! Ama bir tarafı da onun bu cesaretine hayran kalıyordu. Pek çok erkek onun yaptıklarına cüret edemezdi. En başta da Rob'a bu şekilde meydan okuması ve kendi istediği gibi davranması, korkusuz yanını ortaya sermesi büyüleyiciydi.

"Evlenmek mi?" diye bağırarak Sloan, paniklemiş bir ifadeyle Rob'a baktı. "Planımız bu değildi. Onunla asla evlenmem!"

"Ama onu tanıdıkça ve gerçek yüzünü gördükçe bu evliliğe olumlu bakabilirsin."

"Asla!" diyerek kesin bir şekilde son noktayı koyan Sloan, kızı öfkeli bir şekilde baktı.

Lord'un gizli saldırısının altında yatan nedeni genç kızın sorgulamasına gerek yoktu. Eziyetlerine diliyle başlamıştı. Üzerinde oluşturduğu baskıyı keskin bir kılıç gibi sürekli tepesinde sallayacaktı. Masadan aldığı bir parça ekmeği yere atarken, "Al, oğlum!" dedi.

Sloan'ın merakı, öfkesini bastırmıştı. "Ne yapıyor?" diye sorma gafletinde bulundu.

Genç kız, kocaman bir gülümsemeye, "Köpeğim Born'la tanışmak ister misin?" dedi.

Sloan, eğilerek masanın altına baktı. Zincirin ucunda bir köpek yoktu. Yere atılan ekmekler her yerdeydi. Doğrulurken, "Orada köpek yok!" dedi kaba bir sesle. Her güne böyle bir delilikle başlama düşüncesi Sloan'ın sinirini bozmuştu.

Lindsey, yatıştırıcı bir sesle, "Tamam Born, sana kızgın değil," diyerek hayali köpeğini okşadı.

"Born demek... Bir köpeğin olduğunu bilmiyordum," diyerek kızı iğneledi Rob.

"Dün gece Mai ve Bren getirdi," dedi genç adamın iğnelemesine karşılık vererek.

"Mai ve Bren de kim?"

"Lindsey'in hayalet arkadaşları..." diyerek genç kızın yerine Rob, Sloan'ın sorusunu cevapladı. Gözlerini bir an bile onun üzerinden ayırmıyordu.

Dallis, takip ettiği konuşmanın gidişatından dolayı asabi bir hıçkırığa tutulmuştu. Zavallı kadının korktuğunda sürekli hıçkırmak gibi istem dışı bir davranışı vardı. Her hıçkırığının arasında, "Yüce Tanrım!" diyordu.

Dallis'in yüce Tanrım nidalarına Sloan da katılınca Lindsey, dikkatini dağıtmak için bakışını tavana çevirdi. Çünkü biraz daha onları izlemeye devam ederse kahkahalarını tutamayacaktı.

Rob, genç kıza eğilerek, "Ne oldu? Mai ve Bren yeniden ziyaretimize mi geldi?" dedi. "Söyle onlara, Born'u götürsünler. Kalemde yeterince kaçık, aklını kaçırmış ve sıra dışı mahlukat var. Bir de hayalet köpeğe ihtiyacımız yok!"

Lindsey, genç adamın muzip bir sesle söylediklerini duyduğu anda içinden yükselen kahkahaya engel olamadı. Daha fazla kendisini tutması imkânsızdı. Özellikle Dallis'in bitmek bilmeyen hıçkırları ve yüce Tanrımları böyle sürüp giderken...

Genç kızın kahkahaları diğerlerinin susmasına sebep oldu. Üçü de kamını tutarak ve tepinerek gülen kıza sanki aklını kaçırmış gibi

bakıyordu. Yani en azından Sloan zaten kızın deli olduğunu düşün-
düğü için bu kahkaha krizini yadırgamamıştı. Asıl Dallis ve Rob,
kızı ilk defa görüyorlarmış gibi büyük bir dikkatle izliyorlardı.

Rob, yeterince izlediğine karar vermiş olmalıydı ki aniden
ayağa kalktı. Servisle uğraşan kadına, "Mary!" diye seslendi. Kadın
dönünce, "Dolabımdaki ve Sloan'ın dolabındaki bütün kıyafetleri
getirip Leydi Lindsey'e teslim et! Akşama kadar yama yapacak!"
dedi.

Genç kız, "Ne yapacağım?" diye cırladı. Bunu ona yapamazdı!

Genç adam, kızın siyah yüzüne doğru eğildi. Gövdesi yeterince
iri ve fazlasıyla tehditkârdı. "Mahvettiğin bütün kıyafetlerimi dü-
zelteceksin. Akşama kadar hepsini söküklere dikilmiş ve yamaları
yapılmış olarak bulmak istiyorum."

"Asla yapmayacağım!" diye tıslayan kıza küçümseyen bir ba-
kışla, "Beni kızdırırsan yaktığın kıyafetlerimin yerine yenilerini
dikmeni emredebilirim," diyerek doğruldu. "Ayrıca sadece yama
yaparak kurtulabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Daha yeni
başladık. Yaptıklarının cezasını tek tek çekmen için elimden geleni
yapacağım."

Lindsey, Dallis ve Sloan'la aynı ifadeye sahip olduğunun far-
kında olmadan ağzı açık bir şekilde adama bakıyordu.

Rob, budala bir ifadeye bürünmüş yüzüyle kendisini izleyen
kardeşine, "Gidiyoruz, Sloan!" diye hırladı.

Odadan çıkan adamların ardından hâlâ bakmakta olan Lindsey,
birilerini yumruklamak istiyordu. Özellikle bu kişinin Lord olması
konusunda ısrarcıydı. Cüssesi yeterli gelseydi, çoktan üzerine atla-
yıp onu yaptıklarına pişman edebilirdi.

"Burada neler dönüyor böyle?"

Dallis'in kulak tırmalayan sesine yüzünü buruşturdu. *Ona nasıl
açıklayacaktı?*

Kapıdan giren iki hizmetçi, kucak dolusu kıyafeti getirip Dallis
ve Lindsey'in kucağına bıraktı. Daha doğrusu genç kıızı ve yaşlı ka-

dını kıyafet dağının altına gömdüler. Memnun bir yüz ifadesiyle de salonu terk ettiler.

Lindsey, burnuna gelen çorabı öfkeyle itti. Hırsla çığlık atarak kıyafet dağının altından fırladı. "Onu öldürmek istiyorum!"

Dallis, daha önce yamadıkları kıyafetlere şaşkınlıkla bakıyordu. Genç kıza çevirdiği bakışlarından silinen şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı.

"Bana neler olduğunu açıklayacak mısın Leydim?"

"Lord Rob, deliliğimin rolden ibaret olduğunu anladı!"

Kadın istavroz çıkarırken, "Tanrı bizi cehennemine atacak! Ama ölmeyen önce cezamızı Lord Rob olarak verdi! Henüz ölmek için çok gencim! Daha evlenmedim bile! Bir erkeğin elini tutmak hatta samanlıkta onunla basılmak istiyorum!" diye söylendi.

"Dallis!"

"Ben bu lanet sonu hak etmiyorum. Yalan söyleyen sensin! Neden ben cezalandırılıyorum?"

"Dallis!"

Ama kadın hipnoz edilmiş gibi sürekli konuşuyordu. "Hangisi daha kötü bilmiyorum! Cehennemde yanmak mı yoksa Lord Rob'un yavaş yavaş öldürmesi mi?"

"Dallis, lütfen kendine gel!"

Kadın ayağa fırladı. "Kendine gelmek mi kızım? Aklımı kaçırmak üzereyim. Üzerimize yağan felaketten haberin var mı? Bizi vahşi bir aslanla aynı kafese kapattın. Şimdi de sakın olmamı mı söylüyorsun! Bizi çiğ çiğ yiyecek!"

Lindsey, ağlamak isteyen yanını anlayışla karşılıyordu. Bir insan aynı anda hem Lord Rob'un gazabı hem de Dallis'in bitmek bilmeyen konuşmalarıyla cezalandırılmazdı. Bu kadar büyük bir günah işlemiş olamazdı.

Kucakladığı kıyafet yığınyla kapıya yürüdü. Döküp saçarak salondan çıktı.

Sloan, ağabeyinin uzun adımlarına yetişmek için hızlandı. "İçeride neler oldu öyle? Bana planlarımızın değiştiğini söylerken ne demek istedin?"

"Hiçbir şey! Endişeleneceğin bir konu yok."

"Lindsey'e neden öyle davranıyorsun? Kıyafetlerimizi yeniden ona nasıl teslim edersin?"

"Bilge bir adam, aklını kaçırmış insanlara sorumluluk verirken düzeltilebileceğini söylemişti. Ben de Lindsey'i dışlamadan, bu klanın bir ferdiymiş gibi davranıyorum. Ona hatalarını düzeltebileceği güvenini aşlamaya çalışıyorum."

"Rob! O kız bir deli! Sence yeniden normale döner mi?"

Genç adam hain bir ifadeyle gülümsedi. "Çok şaşırabilirsin."

Sloan'ı geride bırakıp ahıra girdi. Onu gören seyisler, atını hazırlayıp yuları genç adama uzattılar.

Bedeninin uyarılarını dikkate almalıydı. Ona yaklaşıncaya yaşadığı huzursuzluğu, dokunduğunda ateşler içinde kalmasını, istekle sertleşmesini... Genç adam, bu belirtileri göz ardı etmiş ve olmaması gereken bir şehvete kapıldığı için kendisinden tiksiniyordu.

Kaleden uzaklaşırken bir yanı öfkeli, diğer yanı ise keyifliydi. Aklı, o cadıyı nasıl pişman edeceğiyle ilgili planlarla doluydu. Bir de bütün bunların sebebini öğrenmek isteyip istemediğinden emin değildi. Ama yapmak zorundaydı. Klanının güvenliğini ve ülkesinin geleceğini hisleriyle tehlikeye atamazdı.

Düşündüğü gibi bir İngiliz casusuysa o zaman ne yapacaktı?



BÖLÜM 23

Günü, daha önce diktiklerini sökmekle ve yeniden doğru şekilde dikmekle geçiren Lindsey, defalarca eline batan iğneden dolayı burnundan soluyordu. Boynu tutulmuş, parmakları delik deşik olmuştu. Bütün bu acı yetmezmiş gibi bütün günü öfkeli bir Dallis'le aynı odada geçirmişti.

Gözü, sık sık şömineye kayıyordu. Kıyafetleri kucaklayıp ateşe atmak gibi delice fikri dizginleyen, Rob'un tehditleriydi. Genç adam ortasına düştüğü aşağılamanın hiddetini yaşarken, onu daha fazla kızdırmak istemiyordu. Fakat bu şekilde aşağılanan da genç kız oluyordu. Savrulan tehditleri, boyun eğerek kabullenemiyordu. Yaşadığı şoktan çıkabilmiş değildi. Bir süre sonra, kabullenebildiğinde bir kurtuluş yolu bulabileceğine güveniyordu.

Kendini çırılçıplak kalmış gibi hissediyordu. Arkasına saklandığı rolün koruyuculuğu olmadan sudan çıkmış bir balık kadar şaşkın ve çaresizdi. Nefes alamamaktan ve yavaş yavaş ölmekten korkuyordu. Üzerine kişiliğini inşa ettiği deliliği yerle bir olunca, gelecekle ilgili planları da bu enkazın altında kalmıştı. Düştüğü çukurdan doğrulup yeni planlarını inşa edebilmesi için önce zihnini toplaması gerekiyordu.

Akşam yemeği için kapılarına yeniden hizmetçilerden biri gönderildiğinde, Dallis asla inmeyeceğini söyleyerek odasına kapanmıştı.

Salona indiğinde, Rob'u şöminedeki ateşi demir bir çubukla karıştırırken buldu. Yerinden doğrulan genç adam, kızın yine aynı delice görüntüyle aşağıya inmiş olmasından dolayı kaşlarını çatı. Lindsey'in inatçı bakışları, bu memnuniyetsizliği yakalamıştı. Sırttı. Bu sırtış, siyah yüzünde ve kırmızı dudaklarının arasından beyaz dişlerinin parlamasına neden olmuştu.

Rob, servis yapan Mary'ye, "Bana sabun, su ve bir bez getir!" diye bıkkınlıkla söylendi.

Odanın ortasına kadar ilerlemiş olan Lindsey, duyduğu sözlerle geri çekildi. "Hayır!" dedi tavizsiz bir sesle.

"Evet!" diyerek bastırdı Rob. "Sana daha önce söylemişim. Verdiğim emirlere başkaldırarak beni öfkeliendiriyorsun."

Gözlerini intikam dolu bir ifadeyle kısan Lindsey, "Bana emretme hakkınız yok! Özgürlüğüme yaptığınız baskılara boyun eğmeyeceğim! Burada bulunuşum kendi isteğim dışında. Bu nedenle emirlerinizi adamlarınıza yöneltmenizi öneririm!" diyerek cümlesini genç adamın gözlerinin içine bakarak bitirdi.

Söylediği sözün onu ne kadar öfkeliendirdiğini görebiliyordu. Gri gözlerinin ortasındaki siyahlıklar yavaşça büyürken, "Birincisi, senin burada bulunmandan hiç memnun değilim. İkincisi, istemesek de bir yıllığına da olsa bu klana aitsin. Dolayısıyla verdiğim emirlere boyun eğeceksin!" dedi genç adam.

Genç kız, siyah yüzüyle bütünleşmiş olan kaşlarını kaldırdı. Küstah bir ifadeyle başını yana yatırdı. "Yoksa ne yaparsınız?" dedi çileden çıkararak bir sesle. "Yağdırdığınız tehditler nedeniyle buradayım. Kaldığım bu süre içinde klanınıza ait değilim. Zorbalıkla burada tutulan bir esirim. Buna rağmen beni hiçbir şekilde kısıtlamanıza izin vermeyeceğim. Bunun dışında yapabileceğiniz tek şey beni odama kilitlemek..."

"İstediğin bu mu? Saygısızlığının sınırını zorlayarak benim tahammül sınıırına dayanmak mı? Denemeye devam etmeni önermem. İsrarla kendi sonunu hazırlamak senin atacağın adımlara bağlı!"

Adamı zorlamış olmaktan dolayı huzursuz olsa da lanet dilini tutamayarak onu kışkırttı. "Bir başka tehdit mi?"

Rob tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. "Ben tehdit etmem. Yapacaklarımı söylerim!" Bakışı kapıdan giren hizmetçiye takıldığında bu gülümseme büyüdü.

İstenen su ve sabun masaya getirilip bırakıldığında, Lindsey sırtını dikleştirerek çenesini kaldırdı. "Asla tavsiye etmem!" Ona zorbalık yapan adam kadar inatçı olabilirdi.

Rob, sinsi adımlarla ona doğru yürüdü. "Kendi isteğınle temizlemen tercihim... Fakat inatla direnirsen ben yapmak zorunda kalırım."

"Yaklaşırsan sonuçlarına katlanırsın!" diye haykırdı genç kız.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben tehdit etmem, yapacaklarımı söylerim!" diyen Lindsey, genç adamın sözlerini vurgularken sesini de taklit etmişti.

Bakışını kızıdan ayırmayan Rob, servis için bekleyen çalışanlara, "Salonu terk edin!" diye emretti. Biraz sonra burada çıkacak savaşa az sayıda insanın şahit olmasını tercih ederdi. Özellikle yapacakları, çalışanların gözünde saygınlığını yerle bir edecekse kesinlikle seyircisiz olmaları gerekiyordu.

Çalışanlar, koşturarak salonu terk ederken kapıyı çektiler.

"Ciddi değilsin, değil mi?" diye sordu genç kız, kapanan kapıdan bakışını ayırmaksızın. Aynı zamanda onunla kapalı bir odada yalnız kaldığının da farkına varmıştı. Bakışı ona doğru yaklaşan adama döndü.

"Ne kadar ciddi olduğumu göreceksin!"

"Bu kadar saçmalık yeter!" diyen Lindsey, kararlı adımlarla kapıya yöneldi. "Aşağılamalarınıza yeterince katlandım!" Cesurca diklenmesine rağmen, korkuyla, bir an önce odadan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Kapıyla arasına giren genç adamın nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini anlayamamıştı. Onun hayalet gibi aniden önünde belirmesi üzerine durmak zorunda kaldı.

Hayır, hayalet olan Lindsey'di. Adamın böyle bir özelliği yoktu. Mai ve Bren'in gerçek olmasını ne kadar da çok isterdi.

Jennifer Royce

"Lordum, biraz abartmıyor musunuz?" dedi sakın olmaya çalışarak.

Rob, kapıya dayanarak bedeninden oluşan seti sağlamlaştırdı. "Abartmak kelimesine yeni bir anlam kazandıran sensin, Lindsey. Hiç kimse son haftalarda gördüklerime ömrü boyunca rastlayamaz."

Köprüde karşılaşılan iki inatçı keçi gibi ikisi de geri adım atmaya direniyordu. Birisi coşkun akan suya düşecekti. Cüsselerini kıyaslamak gerekirse düşecek olanın Lindsey olduğu açıkça görülüyordu. Ama genç kızın inatçı ve asi kişiliği, bu ihtimali görmemekte diretiyordu. Çenesini kaldırıp genç adama dik dik baktı.

"Su ve sabun orada, neden gidip temizlenmiyorsun?" diye işaret ederek konuştu Rob.

"Yapmayacağımı bile bile neden ısrar ediyorsun?"

Rob kollarını göğsünde bağladı. Bu hâliyle gerekirse sabaha kadar orada bekleyeceğinin işaretini veriyordu. "Sana bir ders vermeye karar verdim."

"Gururuna aldığın darbenin telafisini bana eziyet ederek hafifletmeye çalışıyorsun."

"Belki..."

"Neden anlamıyorsun? Yaptıklarımın ne seninle, ne Sloan'la, ne babamla ne de Bruce'yle bir ilgisi var!"

"Kiminle ilgisi var, Lindsey?"

"Hiç kimseyle ya da bütün dünyayla... Seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Neden mi ilgilendiriyor? Sen kardeşimle nişanlısın. Yaptıklarının üzerindeki şüpheyi hâlâ kaldırabilmiş değilsin. Suçlamalarma karşı yaptığın itiraz hiç inandırıcı değildi. Bana suçsuz olduğunla ilgili tek bir kanıt bile sunamadın. Daha devam etmemi ister misin yoksa bu kadarı yeterli mi?"

"Yaptığın suçlamalarda tek bir gerçeklik payı yok! Nasıl bir kanıt bekliyorsun, bilmiyorum," diye bıkkınlıkla konuştu genç kız.

"Gerçeği anlatabilirsin."

"Hangi gerçek?"

“Neden çevrendeki herkesi deli olduğuna inandırmaya çalıştığını söyle!”

“İnandırmaya çalışmadım. İnanırdım. Beni surlarda yakalamasaydın, sen de inanmaya devam edecektin!”

Sakin aslanın kuyruğuna basmıştı. Böyle bir deliliği de ancak Lindsey yapabilirdi. Adamın aklına nasıl aptal yerine konulduğu gelmiş olmalıydı ki sakın tavrı tamamen kayboldu. Atılarak yakaladığı kızı kolunun altına kısıtırıp ayaklarını yerden kesti. Bir sepet gibi asılı kalan Lindsey sadece çığlık atabilmişti.

Rob, onun saygısızlıklarına yeterince tahammül ettiğini düşünerek masaya yürüdü. Lindsey’in kurtulmak için çırpınmasını umursamadan sandalyeye oturup, kollarının üzerinden çelik bir halatı hatırlatan kollarıyla sardı. Kızın bedeninin altını ise bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Rob, boşta kalan eliyle leğene su dökerken Lindsey çılgına dönmüştü. Genç adamın sabunladığı bezi yüzüne yaklaştırdığını görünce, başını sallayarak çığlık atmaya başladı. “Kaba domuz!”

“Sen de hiç kibar değilsin, Leydim!”

Rob, sürekli hareket hâlinde olan yüzü güç de olsa silmeye başladı. Bu arada Lindsey’in geriye doğru savurduğu kafası yanağına denk gelmişti.

“Benim kalemdesin. Emirleri ben veririm, sen de uygularsın! Asiliğin sadece sana zarar verir. Bu nedenle ben sakın bir şekilde söylediğimde sen de uysalca yerine getir!” Bir taraftan konuşuyor, bir taraftan da kızın yüzünü temizliyordu.

Lindsey hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Kolları da dâhil bütün bedeni onun kolları tarafından bağlanmıştı. Kendini kurtarma çabaları sadece çaba olarak kalıyordu. Torin’in zorla banyoya sokulduğunda neler hissettiğini daha iyi anlayabiliyordu. Bir dahaki banyo zamanında onun kaçmasına yardım edecekti. *Kahretsin!* Gözüne sabun kaçmıştı. Öfkeden burnundan soluyordu ve ağlamak üzereydi.

Rob, sonunda işini bitirip bezi masanın üzerine bıraktı. Sırtı göğsüne yaslanmış olan genç kız, artık kurtulmaya çalışmıyordu. Aldığı her nefesi göğsünde hissediyordu. Kızgınlığı azalınca ve or-

tam durulunca, kollarında olan genç kıızı bütün benliğiyle fark etti. Gözünün önünde olan kabarık saçlara burnunu yaklaştırıp kokladı. Karmakarışık olmasına rağmen baharı hatırlatan temiz havanın ve çiçeklerin kokusu ciğerlerine doldu. Ona bu kadar yakın olup ulaşmamak canını sıkıyordu.

“Bırak beni!” diye fısıldadı Lindsey.

Rob, kollarını çözmeden onun kendisine dönmesini sağladı. Yüzü kızarmış, gururu incinmiş, gözleri pırıltılarla doluydu. Yine de çok güzeldi. Gözlerinin yeşili, suyun altında nefessiz kalmaya razı olacağı yosunların rengiyle aynı tondu. Damlamaması için ısrarla direndiği gözyaşlarıyla dolu bu gözlerle bakarken, bir an o gözlerde boğulabileceğini bile düşündü. Çelik kadar sağlam inadinın ve gururunun kırıldığını görmek istemişti. Amacına ulaşmış görünüyordu ancak sandığı gibi bu görüntü genç adamı rahatlatmamıştı.

“Ağlayabilirsin...” diye mırıldandı.

“Ağlamayacağım! Beni aşağıladığımı mı düşünüyorsun? Senden daha kötüleriyile karşılaştım!”

Rob, bu sözlerle elinde olmadan kollarının baskısını arttırdı. *Ondan daha kötüsü derken ne demek istemişti?* “Neler yaşadın, Lindsey?”

“Yaptıklarından sonra gerçekten de seninle konuşacağımı mı düşünüyorsun? Bırak beni!”

Yeniden kurtulmak için çabalayan kıızı bırakamıyordu. Uzun süredir aklını ve bedenindeki erkeksi her hücreyi işgal eden bu güzel yaratık, canlı ve öfkeli olarak karşısındaydı. Yakından görebildiği yüzü büyüleyiciydi. Sıkıca kuşattığı bedeni ise aklını başından alıyordu. Böylesi bir güzelliğin genç kıızı tarafından saklanması belki de diğer erkeklere yapılan bir iyilikti. Bu yüzden ve bu bedenden etkilenmeyecek bir erkeğin olabileceğini düşünemiyordu Rob. Tıpkı kendisi gibi diğerleri de baştan çıkacaktı. Hata yapmıştı. Onu siyah yüzüyle bırakmalıydı. Böylece kendini koruyabilecekti.

“Yapmamalıydım!” diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Lindsey, bir süredir bakışlarını yüzünden ayırmayan adamın ne düşündüğünü merak ederek sakinleşmişti. Söylediğini duyunca

soru dolu bakışlarını onun gözlerine çevirdi. Bu gözlerin karşısında yalnız ve korunmasızdı. Sesi gibi bakışları da değişmişti. Gri rengin soğuk olması beklenirken için için yanıyormuş gibi görünüyordu.

“Yüzünü silmem bir hataydı.” Rob, işaret parmağını onun yanağında gezdirdi. “Altından çıkan bu güzelliği açgözlü erkeklerin önüne sermem budalalıktı.”

En başta da kendisinin... Onunla ilgili o kadar fazla sır vardı ki henüz aklındaki soruların hiçbirine cevap alamamıştı. Karmaşık bir ipin ucundan yakalamıştı fakat bütün asılmalarına rağmen o karmaşıklığı çözemiyordu. Sanki dolaşan ip yavaşça genç adamı da bu çözümsüz ağın ortasına çekiyordu.

Bu durumun ortasında ondan etkilenmeye ve baştan çıkmaya ihtiyacı yoktu.

Ona güzel mi demişti? Lindsey, genç adamın gerçek duygularını anlamaya çalışarak baktı. Keskin yüz hatlarında en ufak bir kıvılcık yoktu. Ama gözleri, sözlerini doğrularcasına ihtirasla bakıyordu. Hangi akli başında adam, onu güzel hatta büyüleyici bulurdu?

“Sen benimle alay mı ediyorsun?” dedi hırçın bir sesle.

Rob’un bakışı, onun kırmızı dudaklarına kaydı. Cevap olarak çenesinden tuttuğu kızın dudaklarına kapandı. Kontrolünü kaybetmesine neden olduğu ve onu böylesine istemesini sağladığı için cezalandırmak istiyordu. Ancak şehvet duygusuna yenik düşmüştü. Kanı damarlarında hem öfke hem de ateşle çağlıyordu.

Yüce Tanrım! Düşündüğünden, hayal ettiğinden bile tatlıydı. İstese de bu dudaklardan kopamıyordu. Rob’un sert ve tutkulu dudakları cevap vermesini bekleyen bir ısrarla kızı öpüyordu. Bu öpükte zorlama yoktu. Kendi isteğiyle teslim olmasını bekliyordu. Aralanan dudakların arasından dilini bu ağıza daldırdı. Her noktaya dokunarak bu eşsiz lezzete doymaya çalıştı. Dilini onun kararsız diline dokundurdu ve bu erotik dansa katılmaya teşvik etti.

Bu, bedeninde arzu patlamasına neden olmuştu. Kızın beceriksizce verdiği karşılık, diline geçit vermesi, dudaklarını aralaması ve

genç adamın dudakları altında hareketlenmesi aralarındaki kıvılcımın alev almasını sağladı.

O kadar uzun süredir bu anı bekliyordu ki geri çekilmesi mümkün değildi. Elleri kızın kalçalarına indi ve onu sertliğine yapıştırdı. Boğazından kaçan derin hırıltıyla kollarının baskısını arttırdı. Ulaşmak istediği derin ve ıslak kuytu ile arasında sadece birkaç kumaş vardı. Bu düşünce arzusunu kamçıladi ve kanı damarlarında daha hızlı akmaya başladı. Ona karşı hissettiği bu doymak bilmez arzu o kadar büyüktü ki bedenine sığmıyor, taşıyordu.

Ellerinin altında baştan çıkarıcı her kıvrımı hissedebiliyordu. Bu cazibeye daha yakın olmak isteyen erkekliği ona burada, masada, sahip olması için kışkırtıyordu. Onu sert ahşaba yaslayabilir, bacaklarının beline dolanmasını sağlayabilir, yumuşak, ıslak ve ılık derinliklerine kendini itebilirdi. Göğüslerinin arasına yüzünü gömerek bu vadinin eşsiz kokusunu almak istiyor, sonra da o tomurculanmış göğüslerini yalayıp yutmak istiyordu. Bu düşünceyle kontrolünü kaybetti.

Lindsey, hissettiği ilk temasla şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu gerçekten oluyor muydu? Bir erkek onu öpüyordu. Hem de daha fazlasını isteyerek ve ısrarcı bir arzuyla... Gerçekten de aklını kaçırtıyordu. İlk temas hiçbir şey ifade etmese de dokunuşlarına sabırla devam eden erkeksi dudaklardan önce beynine, sonra da bedenine ateşli dalgalanmalar yağdı. Ona yakın olmak istiyordu. Vücudunu kaplayan zevk ve alevlere teslim olmak, olabildiğince ona sokulmak ve verebileceği ne varsa almak istiyordu. Kalçasını avuçlayan ellerin baskısıyla kalp atışları hızlandı. Göğüsleri onun taşlaşmış göğüslerine temas ederken uyuşan beyni muhakeme yeteneğini kaybetti. Bir kadın, bu dokunuşlar ve bu dudaklar nedeniyle aklını ve masumiyetini çok kolay kaybedebilirdi. Yaşadığı şiddetli arzu bedenini ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Zayıf bedeni bu alevlere dayanamayacak ve küle dönecekti. İnleyerek adamın sertleşmiş erkekliğine doğru yaslandı ve karşılığında vahşi bir hırıltı duydu.

Bir erkekle bu tür bir yakınlaşmaya asla girmeyeceğini düşünmüştü. Merak edecek kadar kendini kaptırdığı biri de olmamıştı. Ömrünü deli bir kız kurusu olarak tamamlayacağından o kadar emindi ki şu an yaşadıklarının o çılgınlık hâlinin bir uzantısı olduğunu düşünüyordu. Gerçek ve hayal arasındaki o ince çizgiyi geçmişti. Sonunda aklını kaçırmıştı işte! Bunun tek sorumlusu da yine kendisiydi.

Bedenini çevreleyen kolların hareketlenmesiyle daha da ısındı. Rob'un kollarıyla bütünleşmiş olan bedeni gönüllü bir şekilde şehvete esir olmuştu. Adam görünmez bağlarla onu kendine hapsederken aslında kollarına gerek bile yoktu.

Dudaklarını daha sert biçimde talan eden adama ve bu tutkuya teslim oldu. Aralarındaki anlaşmazlıkların, sorunların, kavgaların bir anlığına unutulduğu o şehvet dolu dünyada kendini kaybetti. Rob'un tecrübesiyle yol gösterdiği o zamansız ve mekânsız yerde bir süreliğine kim olduğunu unutabilirdi. Kimliklerinden sıyrılıp, şu an yakınlaştıkları anın başlarını nasıl belaya sokacağını düşünmeden, sadece bir kadın ve bir erkek olarak içinde buldukları dünyanın tadını çıkarabilirlerdi.

"Tanrı aşkına, burada neler döndüğünü birileri bana açıklayabilir mi?"

Yüksek ve kızgın ses odada patladığında ikisi de aynı anda içinde buldukları akıllalmaz durumdan sıyrıldılar. Lindsey, utanç ve korkuyla geriye doğru sıçrarken, Rob kollarındaki kızı istemeyerek de olsa bırakmıştı. Karşılanmamış arzuların hayal kırıklığıyla erkekliği ve bedeni isyan ederek seğirdi. Yüce Tanrım, zirveye ulaşmasına çok az kalmıştı. Lindsey'i sadece öperek bile boşalabilirdi. Daha önce onun kadar tutkulu ve ateşli bir kadınla karşılaşmamıştı. Kahretsin! Ona dokunduğu anda kendini kaybedeceğini bilmeliydi. Bakışı kapıda cevap bekleyen kardeşine döndü.

Biraz önce kendini kaybetmesine rağmen, duygularını saklayan bir yüz ifadesiyle oturan genç adamın aksine Lindsey, kırmızıdan mora dönen yüzüyle kapıya baktı.

Sloan, sanki kıyamete şahit olmuş birinin suratıyla ikiliye bakıyordu. Gözlerine inanmadığı sürekli kırpıştırmasından belliydi. Aniden Lindsey'in yüzünü fark etti. Gözleri bu fark edişle irileşti. Kabarık saçları ve o her gün giydiği tunik ve pantolonu olmasa kesinlikle onun Lindsey olmadığını savunurdu. Açıkça görünen oydu ki sevgili nişanlısı Deli Leydi Lindsey, o kömür siyahının altında inanılmaz güzellikte bir kadındı.

Şaşkınlığı adımlarına da yansımış olarak odaya girip kapıyı kapattı. Kapı önünden geçenler, hayal kırıklığıyla yüzlerini astılar.

Sloan, inanmakta zorluk çektiği belli olan sesiyle, "Lindsey?" dedi.

Genç kız, adamın biraz önceki öpüşme olayına şahit olmasının şokundan çıkıp şimdi de gerçek yüzünü görmekten doğan şoka girdiğini fark etti. *Bu durumdan nasıl sıyrılacaktı?* Deli rolü yapmaya devam edemezdi, eğer Rob gerekli açıklamayı yapmazsa belki bu umuda sarılabilirdi. *Deliyim* diyerek odadan kaçabilirdi fakat Lord oynadığı oyunu kardeşine büyük bir zevkle açıklayabilirdi.

Sloan yaklaştıkça yaklaştı. Genç kıza öyle sokulmuştu ki nefesinden saçları uçuşuyordu. Bakışı kızın her detayının üzerinde ısrarla duruyordu. "Tanrım, inanamıyorum!" derken dokunarak gerçekliğini kontrol etmek istedi ve elini uzattı.

Ancak Rob, bu dokunuşu bedeniyle kesti. Kardeşinin Lindsey'e dokunmasından hiç hoşlanmamıştı. Aklına getirmediği ise kızın Sloan'ın nişanlısı olduğuydu. Gerçek olmasa da ikisi arasında bir yıllık nişan akdi vardı.

Sloan, "Ne yapıyorsun?" diyerek Rob'a kızgınlıkla baktı.

"Ellerine hâkim olsan iyi olur!"

Sloan, beynini uyuşturan olayların etkisinden çıkıp, "Sen Lindsey'i öpüyordun!" dedi suçlayan bir sesle.

Genç adam, kardeşinin sürekli değişen yüz ifadesine bakmak dışında sessiz kaldı.

Lindsey ise o anda gerçek bir hayalete dönüşebilmek için Tanrı'sıyla sıkı bir pazarlıktaydı. *"Gerçekten çok iyi bir hayalet ola-*

bilirim. Zaten bu konuda oldukça iyiyim. Ama anlaşalım, kimseyi korkutmam. İnsanları yeterince korkuttuğumu düşünüyorum.” Tam anlaşmayı bağlamak üzereyken Sloan’ın yükselen sesi düşüncelerini baltaladı.

“Rob, bu gördüğüm sen değilsin. Benim ağabeyim, aklını kaçırmış bir kızıdan faydalanmaya çalışmaz!”

“Otur Sloan!” Rob’un keskin sesi kardeşini uyardı. Fakat Sloan, biraz önce şahit oldukları nedeniyle hiddetliydi.

“Bir açıklama bekliyorum!” diyerek ağabeyine baktı.

Lindsey, arkasına gizlendiği Rob’u aşarak ikisinin arasına girdi. “Odaya girdiğinde gördüklerinin hepsi ağabeyinin suçu... İstemiyorum dedim fakat beni dinlemedi. Israrcıydı. Beni öyle bir yakaladı ki kollarımı bile kımıldatamıyordum. Çığlık attım, kurtulmaya çalıştım.”

“Onu zorladın mı?” Sloan, ağabeyine sanki daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Lindsey, saçını uçuşturarak başını salladı. “Evet, zorladı. Kaçamadım! Bir sepet gibi kolunun altına sıkıştırdı. Nasıl aşağılandığım hakkında bir fikrin var mı?”

“İnanamıyorum! Rob, o aklını kaçırmış zavallı bir kız! Tanrı biliyor ya güzel bir kız olsa da onu nasıl taciz edersin?”

İşte böyle devam et *Lindsey! Sloan henüz gerçekleri bilmiyor!* “Sonra şu sandalyeye oturdu. Beni kollarıyla bağlamıştı. Kıpırdamıyordum. Lindsey çıldırdı!”

“Lindsey! Sus artık!” Rob, olayı başka bir yöne sürükleyen genç kıızı takdir etse de bu durumu Sloan’dan daha fazla gizleyemezdi.

“İşte böyle söyledi. Lindsey çeneni kapa dedi! Sonra da...” Masumca kırıştırdığı gözleri ve mahcup yüzüyle Sloan’a baktı. Adam, elini kaldırıp devam etmesine izin vermedi. Lindsey’in öpüşme anını anlatacağını zannediyordu.

Genç kız, memnuniyetini yüzüne yansıtmadan, “Beni zorladı!” dedi acınası bir sesle.

Rob, bu maskaralığa daha fazla seyirci kalmak istemeyerek, "Evet, zorladım. Su ve sabunla yüzünü sildim!" dedi kabaca.

"Su ve sabunla mı zorladın?"

"Yüzünü temizledim."

"Yüzünü temizledikten sonra güzelliğini görünce mi zorladın? Bu yaptığın çok adice!"

Lindsey sırtarak onu onayladı. "Lord Rob çok adi!"

Rob, bütün bedeniyle genç kıza döndü. Gözleri, kızın oynadığı oyundan artık sıkıldığını söylüyordu. "Biraz daha konuşmaya devam edersen yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım!"

"Lord Rob çok adi, Lindsey'i korkutmaya çalışıyor!"

Sloan'ın kahramanlık damarı tutmuştu. Genç kızın önüne geçerek, "Onu korkutuyorsun!" dedi çatılmış kaşlarla.

Rob, kızın keyifli yüz ifadesine ters bir bakış atarak, "Sloan, seninle konuşmak istiyorum. Lindsey, sen gidebilirsin!" dedi.

Genç kız, bu sözü duyduğu anda harekete geçmişti. Sloan nasıl olsa öğrenecekti. İki kardeş bu durumu kendi aralarında hallederken, kendisi de nasıl kurtulacağıyla ilgili plan yapabiliyordu.

Yanakları ve dudakları hâlâ yanıyordu. Koşarak merdivenleri çıkarken, yüzünü olabildiğince saçlarının arkasına saklamaya çalıştı. Yüce Tanrım, ahlaksızlık merdivenini hızla tırmanıyordu. Sahip olduğu hiçbir prensibi yoktu. Yalan söylemiş, insanları aldatmış, onları korkutmuş ve en son olarak da evli bir adamı öpmüştü. Lord kurtulmaya çalışsa da evlilik bir kadınla olan bağ demekti.

Aptallıklar dağına çıkan zirve yolunda öyle hızlı koşuyordu ki yakında o dağın tek sahibi olabilirdi. *Aptallar kraliçesi! Kendi sonunu elleriyle hazırlayan ahmak Deli Leydi!*

Rob, Lindsey odadan çıktıktan sonra, "O deli değil, sadece rol yapıyor!" diyerek sandalyeye otururken, Sloan'ın da oturmasını bekleyen bir bakış attı.

“Ne demek rol yapıyor? Akli başında hangi insan deli rolü yapabilir?” Genç adamın kafası karışmış görünüyordu. Duyduklarına inanmakta zorluk çektiği çok açıktı.

“Sebebini henüz öğrenemedim. Kuşkularım var...” Sloan’ın soru dolu ifadesine bakarak devam etti. “Lindsey’le daha önce karşılaştım. Sınırdaki hayatımı kurtaran kızdan bahsetmiştim. İşte ta kendisi... Daha sonra yeniden karşılaştık. Bir daha karşılaşmayacağımızı düşünmüş olmalı ki deli rolü yapma gereksinimi duymadı. Benim kim olduğumu bilmiyor oluşu da etken olabilir. Bütün o yüzünü boyama saçmalıkları tanınmaktan korktuğu için...”

Sloan’ın gergin çenesi sinirle oynadı. “Kuşkularım var demiştin...”

“Karşılaşmamızda bana adının Daisy olduğunu söyledi. Senin de bildiğin gibi onu araştırdım. Onu bulamamak aklımda pek çok soru işareti bıraktı. Neden yalan söylediğiyle ilgili tek bir çıkarımda bulunabildim. İngilizler adına çalışıyor olması ihtimali ağır basıyor.”

Kardeşi küfrederek, “Yapabilir mi?” dedi ama sonra sorusunun saçmalığını kabullendi. “Elbette yapabilir. Carlton gibi bir adamın kızı ise ondan her şeyi bekleyebiliriz. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Sorularımın cevabını almayı elbette... O zamana kadar yaptıklarını ona ödetmeyi düşünüyorum.”

“Bütün yaptıklarını düşündükçe...” Sinirle gözlerini ovuşturdu Sloan. “Kıyafetlerimizi yaktı, diğerlerini mahvetti. Atlarımızı boyadı. Kahretsin, Rob! Bizimle oyun oynamış. Klanda ondan korkmayan tek bir kişi bile yok!”

“İşte bu nedenle onu burada tutacağım,” dedi genç adam keskin bir sesle.

Sloan’ın aklına yeni gelmiş gibi gözlerini kıstı. “Onu öpüyordun!” dedi suçlayan bir ifadeyle. “Hem onun İngiliz casusu olduğunu söyleyip hem de nasıl öpersin?”

Bu suçlamayla kaşları çatılan Rob’un çenesinde bir kas seğirdi. “İlk karşılaşmamızda ondan etkilendim. Sonraki karşılaşmamızda ise onu istediğime karar vermiştim. Uzun zaman sonra ilk defa bir kadına ilgi duydum. Bu sebeple, evliliğimi bile geçersiz kılmak için

harekete geçtim.” Sıkıntıyla saçını geri itti. “Şu an durumun ne kadar karışık olduğunun farkındayım. Senin nişanlın olarak görülüyor. Aklını kaçırmış bir kızı oynuyor. Bir de onun gerçekten casus olup olmadığı durumu var...”

Sloan, onun bu sorunların içinden nasıl çıkacağını merak ediyordu. Ağabeyi, güçlü bir adamdı. Temkinliydi. Her zaman birkaç adım sonrasını düşünerek hareket ederdi. Güçlü olması bu kuşkulu yapısından ileri geliyordu. Rakibinin olası bütün hamlelerini tahmin ederek önlemini alırdı. Şu anki bilinmezliğin onun kişiliğindeki bir adama nasıl hissettirdiğini anlayabiliyordu.

“Eğer casus ise ne yapacaksın?”

Rob’un bakışı gibi yüzü de donuklaştı. “Vatanına ihanet eden birini ne kadar istersem isteyeyim, korumayacağım. Sonu belli!”

“Peşine birini takabiliriz. Attığı her adımdan haberimiz olur.”

“Takip için birini görevlendirdim. Bakalım, bizi kime götürecek? Bu arada ondan uzak durmanı istiyorum.”

Sloan, bir çocuk gibi uyarılmaktan hoşlanmamıştı. “Ona kapılmamdan korkuyorsun. Bence önce sen kendini kurtar!”

Sözlerini bitiren Sloan sırtını dönüp odadan çıktı.



BÖLÜM 24

Yıllardır alıştığı bir yaşam şekli vardı. Birdenbire hepsi elinden alınınca kocaman bir hiçliğin ortasına düşüverdi Lindsey. Planladığı geleceğini çöpe atmak zorunda kalmıştı. Ama intikamından vazgeçmek niyetinde değildi. Zamanı geldiğinde hiç kimsenin onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Kaybedeceği ve kaybettiği o kadar çok şey vardı ki yok olanların arasında sıkışıp kalmıştı. En başta artık kendisine ait bir hayatı yoktu. Hayal gücüyle süslediği ve başkalarının önemsemediği hayatına bir deli olarak bile sahip çıkamamıştı. Geleceği yoktu. Süresiz bir uçuruma sarkıtılmış ve onu tutan tek ip de kesilmişti. Ailesi, kardeşleri, klanı yoktu. Bu liste öyle uzayıp gidiyordu ki bir an sonra bunaldı.

Birkaç gündür daimî mekânı olan pencerenin kalın iç bölmesine oturmuş, aşağıyı izliyordu. Onun dışında olan bir hayat...

Asla dâhil olmayı beceremeyeceği kalabalıklar...

Ortak bir amaca hizmet eden insanların içine almayacağı bir kadın...

Korkularını saklamaya çalışırken yalnızlaşan bir genç kız...

Alnını cama yasladı. Belki de çekip gitme zamanı gelmişti. *Dünya seni istemiyorsa sen de ondan vazgeçmesini bilmelisin. Sana sırtını dönenlerin peşinden koşarken, bir gün elbette yorulup tökezleyeceksin.*

Düştüğü yerde, onu bekleyen ve elini tutup kaldıracak bir adam olmasını istemek aşırıya kaçmak mıydı?

Son zamanlarda sık sık düşündüğü o öpücük dikkatini dağıtıyordu. Yıllardır gayri ciddi yaşamak ahlaki çöküntüye sebep olmuş olmalıydı. Yoksa neden evli bir adamın öpücüklerinden zevk alsın! Hayır, aklını gerçekten kaçıyordu. Rob'un onu öptüğü yanılmasına kapılıyordu.

Konudan konuya sıçrayan zihni, sonunda hep o dudaklara takılıyordu.

Aptal Lindsey! Evli bir adamın seni öpmesine izin vererek ne halt ettiğinin farkında mısın? Senin bir amacın var! Ve ettiğin yemine sadık kalacağına dair bir başka yemin daha etmiştin! Harekete geç Lindsey!

Alnını hafif hafif cama vururken içinden taşan çılgılık kulaklarında çınladı. Kişiliğindeki doludizgin atlılar hareketsiz kalmaktan hoşlanmamıştı. Suskunluk genç kıza göre değildi.

Aniden oturduğu yerde dikleşti. Aşağıda merdivenin dibindeki tanıdık yüzü görmek gözlerinin sevinçle parlamasına neden olmuştu. Emin olmak için burnunu cama dayadı. Evet, kesinlikle oydu!

Burada ne işi vardı? Yerinden fırlarken, "Dallis! Norris aşağıda!" diye bağırdı. "Buraya gelmiş."

"Şu dilsiz ihtiyar mı? Burada ne işi varmış?" diye sordu Dallis.

"Bilmiyorum, gidip onu buraya getirmelisin."

"Neden sen inmiyorsun?"

"Lütfen sana dediğimi yap! Onu kule kapısından geçir. Ana bölümden gelmesini istemiyorum."

Dallis, pencereye yaklaşarak aşağıya baktı. Yaşlı adam, derdini anlatmaya çalışıyor fakat kimse onunla ilgilenmiyordu.

"Tamam, gidip getireceğim."

O, odadan çıktıktan sonra Lindsey, Tiger'in kürkünü okşadı. "Norris gelmiş, Tiger! Onu özledin mi?" Hayvan mırıltılar çıkararak uyumasına devam etti.

Birkaç dakika sonra Dallis, yaşlı adamla birlikte geldi. Lindsey, sanki yıllardır ayrıymış gibi eski dostuna sarıldı.

“Norris! Buradasın! Beni nasıl buldun?”

Birkaç hareket yapan adam, söylediklerini kızın anladığından emin olduktan sonra geri çekildi ve cebinden çıkardığı kâğıdı Lindsey’e uzattı.

“Bana mektup mu var?”

Adam başını sallarken genç kız kâğıdı kapmıştı. Açmaya çalıştığı kâğıtla pencereye yürüdü. Mektup Grier’den geliyordu. Kısa cümlelik bir nottu.

Beklediğin kişi geldi.

Heyecanla yaşlı adama dönerken mektup avucunda buruşmuştu. “Teşekkür ederim, Norris! Buraya kadar geldiğin ve beklediğim haberi getirdiğin için teşekkür ederim!” Adama sıkıca sarıldı.

Dallis, biraz önce bütün dünyanın hüznünü toplamış bakışların böyle parlamasına şaşırılmıştı.

“Mektup kimden? Sevinçli bir haber gibi görünüyor!”

Geri çekilen Lindsey, “Evet, hem de çok güzel bir haber!” diye bağırdı. Hâlâ açıklama yapmasını bekleyen ikiliye, “Şimdilik ne olduğunu bilmeseniz daha iyi!” dedi. “Aç mısın Norris? Elbette açsın! Dallis, mutfaktan Norris’e yiyecek bir şeyler getir. Sen de şöyle otur hadi!”

Kızın enerjisinden başı dönen dadı, söylenerek odadan çıktı. Lindsey, yaşlı adamın yanına oturdu. “Grier başka bir şey söyledi mi?”

Cevap hayırdı.

“Norris, oraya gitmek zorundayım.” Adam *olmaz* anlamında başını sallayınca, “Dinle beni! Gitmek zorundayım dedim. Yapmam gereken çok önemli bir iş var. Ortadan kaybolur ya da geri gelmezsem Tiger ve Bay Kuş’a bakmanı istiyorum,” dedi.

Endişelenmiş görünen yaşlı adam başını salladı. *Neden* sorusu yaşlı gözlerindeydi. Lindsey, elini onun elinin üzerine koyup sevgiyle sıktı.

“Belki bir gün anlatırım.” Tabii işler istediği gibi giderse...

Dallis, yemeklerle döndüğünde, onları duygusal bir suskunluk içinde buldu. Tepsiyi Lord’un odasından alınan sehpanın üzerine bırakıp adama doğru itti. “Hadi karnını doyur, Norris!”

Yaşlı adam, karnını doyurduktan ve bir süre Tiger’le oynadıktan sonra gitti. Lindsey’e ise buradan nasıl uzaklaşacağıyla ilgili plan yapmak kalmıştı.

Üzerine sıradan bir elbise geçirdi. Saçlarını güzelce örüp topladı. Dallis’in öfkeli bakışları altında dolaptan eski bir pelerin çıkardı.

“Nereye gittiğini söylemeden şu odadan dışarıya adım atamazsın!”

“Dallis lütfen! Bak, kısa zamanda döneceğim. Tek yapman gereken beklemek... Bir de herkesin benim kalede olduğumu düşünmesi...” *Herkes derken elbette Lord’u kastetmişti.* “Sorarlarsa hasta de, hastalık bulaşıcı odaya kapattım de, hatta öldüğümü bile söyleyebilirsin ama kalede olmadığımı hiç kimseye söyleme!” *Yine hiç kimse derken Lord’u kastetmişti.*

“Böyle, hiçbir şey söylemeden gitmene izin veremem!”

“Sanki ilk defa yalnız başıma dışarıya çıkacakmışım gibi konuşma lütfen!”

“Daha önce kendi topraklarımızdaydın. Burası yabancıları olduğun yerler...”

Dallis bir bilseydi...

“Başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun.” Uzanıp kadının yanağından öptü genç kız. “Endişelenme, hemen döneceğim.”

Sonra Dallis’e hiçbir şey söylemeden, nereye gittiğini açıklamadan, öylece çıkıp gitti.

Kulenin arka kapısına geldiğinde açılmayan kapıya bir süre öfkeyle baktı. Kapı kolunu zorlaması hiçbir sonuç vermemişti. Topuklarının üzerinde hırsıyla dönerek ana bölüme giden köprüye yürüdü. Pelerinin başlığını kaşının üzerine kadar çekip merdivenlerden indi. Kalabalıktan kolayca sıyrılabileceğini ve dışarıya çıkabileceğini umuyordu. Lanet Lord, her ihtimale karşı önlemini almıştı. Lindsey'in uçarı kişiliğine güvenmediği yaptığından belliydi. Genç kızın gözünün önünde olmasını istiyordu.

Rob, dış kapıdan girdiğinde merdivenden sinsice inen kızı görmüştü. Önce pelerine sarınmış kızın kim olduğunu anlayamadı. Sonra bir anlığına yüzünü görünce sadistçe bir hisle gülümsedi.

Demek sevgili Deli Leydi'miz bir şeylerin peşindeydi.

Son basamağı inen kız antreye adım attığı anda ise "Lindsey!" diye seslendi.

Ah, ama bu kadar da şanssızlık olmazdı ki...

Dişlerini gıcırdatarak başını kaldırdı. Ellerini beline yerleştirmiş olan lanet Lord, kızı yolundan alıkoyduğu için oldukça memnun görünüyordu. Hayalinde onu bir yumrukta yere serdiği ve üzerinde tepindiği görüntüler birazcık da olsa sakinleşmesini sağlamıştı.

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Lordum?" dedi.

"Ben de tam seni çağırtmak üzereydim."

Bu hain gülümsemenin bir sebebi olmalıydı. "Beni özlediğiniz ya da kalenin yönetiminde yardıma ihtiyacınız olduğu seçenekleri dışında, beni görmek istemeniz için bir sebep göremiyorum."

Bu kız çelişkilerle doluydu. Şu anda Rob'u güldüren, bu çelişkilerle dolu kişiliğine ek olarak kullanmaktan çekinmediği hazırcevaplığıydı.

"Keşke şu dilini kendini suçlamalardan kurtarmak için de kullansan!"

"Suçlamalar mı?"

Rob, başını yana eğerek onu tepeden tırnağa süzdü. "Unutmuş olamazsın. Senden hâlâ mantıklı bir sebep ve açıklama bekliyorum. Tabii söylediklerini ispatlayabileceğin delillere de ihtiyacın var."

"Suçlamalarınızı reddediyorum. Üzerime attettiğiniz bu saçmalıkları kabullenmediğim için ispatlama telaşına da kapılmayacağım."

"Sen bilirsin!" diyen genç adam, merdivenlerin başında beliren kadını görünce, "Bayan Dallis! Sizi gördüğüme sevindim. Yardımaınıza ihtiyacım var!" dedi.

Kadın merdiveni inerken, "Yardımaınıza mı?" diye sordu kuşkuyla.

Dallis, genç kızın hâlâ burada olmasından şaşkın, soran gözlerle baktı. Lindsey, omzunu kaldırarak yeniden Rob'a döndü. Genç adamın bakışı ikisi arasında gidip geliyordu.

"Okuma yazmanız olduğunu duymuştum. Yazmanım iş için dışarıya çıktı. Yazılması gereken acil mektuplarım var. Bana yardım edebileceğinizi umuyorum."

Dallis, hayatında hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı. Lindsey ise adamın neden zavallı bir fareyi köşeye sıkıştırmış kedi gibi görüldüğünü anlamıştı.

"Bu saçma ithamı kimden duyduğunuzu bilmiyorum, Lordum. Okuma yazma gibi gereksiz işlere ayıracak zamanım yok!" diye homurdandı kadın. Cümlesinin sonuna geldiğinde bakışı genç kıza döndü. Ama kesinlikle iş işten geçmiş, Lindsey'in yalvaran bakışları için geç kalmıştı.

Rob oyunbaz bir tavırla, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Okuma yazmanız yok mu? Oysa Lindsey her gece ona kitap okuduğunuzu söylemişti." Büyük bir tatminle kıza döndü genç adam. "O zaman kitapları kendin için alıyordun, öyle mi Lindsey? Okuma ve yazman var. Dallis yapamayacağına göre bu görevi senin üstlenmen gerekecek. Söylediğin her yalanın bir geri ödeme şekli olmalı..."

"Olmaz! Benim işim var!"

"İş mi? Delilik dışında ne gibi bir işin var?"

Bir yalan bul, Lindsey! “Çocuklarla avlanmaya gideceğiz!”
Aferin kızım!

“Hangi çocuklar? Majestelerinin geldiği gece oyununa alet ettiğin çocuklar mı?”

“Evet, onlar!” dedi dişlerinin arasından. “Bu klandaki tek yakın arkadaşlarım...”

“Başka bir zaman gidersiniz,” diyen Rob, yaklaşarak kızın kolunu tuttu. “Şimdi yardımına ihtiyacım var. Benimle gel!”

“İstemiyorum!” diyerek direnen kızı küçük bir çabayla koryordoda sürükledi. Onu çalışma odasından içeriye ittikten sonra kendisi de girip kapıyı kapattı.

“Evet, Leydim. Çalışacağın masa burada!” Eliyle kitaplığın önüne yerleştirmiş büyük masadan daha mütevazı görünen diğer masayı gösterdi. Üzeri tepeleme kâğıtla doluydu. “Bütün bu kâğıtların yeniden yazılması gerekiyor.”

Genç kızın dehşete düşmüş bakışlarına kocaman gülümsedi. “Tıpkı düşündüğün gibi... Hepsini yanlıssız ve çok güzel bir yazıyla istiyorum. Bütün bu mektuplar yaklaşık olarak...” Bir süre düşünüyormuş gibi yaptı. “Seni iki gün oyalar. Ne zaman istersen başlayabilirsin.” Büyük masaya doğru yürürken, “Ben de burada olacağım. Takıldığın bir yer olursa çekinmeden sorabilirsin,” dedi.

İki gün mü? Lanet iki gün boyunca bu odada onunla birlikte olmak istemiyordu. Bu, hayatında gördüğü en vicdansızca işkenceydi. “Yapamam!” diye itiraz etti.

Rob bu itiraza dönüp baktı. “Nedenmiş?”

“Yazım berbattır.”

“O zaman daha özenli yazmalısın!” diyerek sinir bozucu bir ifadeyle gülümsedi genç adam.

“Yine de o mektupları alanlar, tek bir kelimesini bile anlayamazlar.”

“Yazını düzeltmek için ne güzel bir fırsat olacak düşünsene... Yeniden yeniden yazarak kabiliyetini geliştireceksin...” Hâlâ sinir bozucuydu.

Lindsey üzerine atlayıp tırnaklarıyla bu ifadeyi kazımak istedi.

Vicdansız domuz! Onu köşeye sıkıştırmaktan aldığı haz, yüzünün her çizgisinden taşıyordu. Masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturan adam, onun direnmesini, meydan okumasını ve itirazlarını karşılamaya hazır bekliyordu. Ama ona bu zevki tattırmayacaktı.

Pelerininin bağcığını hırsıyla çözüp çıkardı ve koltuklardan birinin üzerine fırlattı. Asabi adımlarla gösterilen masaya yürüdü.

“Yeni bir çılgınlık ya da delilik yok mu?” diyen adama, onu okyanusun dibine göndermekten ne kadar zevk alacağını gösteren bir bakış atarak sandalyeye oturdu.

Saatler sonra tamamen dağılmış bir durumdaydı. Sürekli oturmaktan bütün bedeni ağrıyordu. Boynu tutulmuştu. Parmakları mürekkep içindeydi. Bu arada burnuna, yanağına ve alnına sürdüğü mürekkepten haberi yoktu.

Rob, bu süre içinde kısa aralıklarla dışarıya çıkmış, sonra geri dönmüştü. Odaya her girişinde genç kızın yüzüne yeni bir leke eklenmiş olarak buluyordu. Saçları dağılmış ve omzuna dökülmüştü. Genç adama dönen gözleri, her geçen saatle biraz daha kindar bir ifadeye bürünüyordu.

Yine de onu böyle bütün gün izlemekten asla bıkmazdı Rob. Genç kız, öfkesine rağmen çalışkan ve dikkatliydi. Bir ara yaklaşıp yazısına bakmıştı. Kişiliğini yansıtan harflerle dolu kâğıt düzenliydi. Büyük bir gayretle bu eziyet edici mahkûmiyetten bir an önce kurtulma telaşındaydı. Rob’un düşündüğü gibi iki gün sürmeyeceği belli olan kâğıt dağı hızla azalıyordu.

Arkasına gelip dikilen genç adamın varlığıyla yerinde huzursuzca kıpırdandı Lindsey. Bu da yetmezmiş gibi üzerine doğru eğilen adam, büyük bir dikkatle yazdıklarını okumaya başladı. Nefesi kulağının hemen dibinde, sıcaklığı ise arkasındaydı. Kokusuyla ve varlığıyla genç kızı ablukaya almıştı ve bu çok rahatsız ediciydi. Deli rolüne bürünebilseydi, adamı geriye doğru iter ve yerinden fırlar, bu işkenceye bir son verebilirdi.

Rob, uzanarak, kâğıt üzerinde bir yere parmağını bastırırken, "Olmamış, yanlış yazmışsın!" dedi. Bu arada olabildiğince genç kıza dokunuyor, onun sandalyede daha da küçülmesine sebep oluyordu.

Genç adamın iri elini takip eden Lindsey gözlerini kısarak baktı. "Yanlış değil! Senin gözlerin bozuk!" diye tısladı. Sızlayan omurgası ve ağrıyan parmaklarına bir de adamın bitmek bilmeyen işkencesi eklenmişti.

Onun bıkkın ve kızgın yüzüne bakan Rob'un yüzünde, kendinden memnun bir gülümseme oluştu. Daha da eğilerek yeşil gözlerin içine baktı.

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Gözlerinden ruhunu görmeye mi?

"Yanlış yazmışsın, o kelimedede U harfi yok. Y olmalıydı..." Sayfanın sonuna geldiği kâğıdı yırtma amaçlı masadan aldığı anda, genç kız atılarak elinden kaptı. O sayfayı yeniden yazdırması için cesedini çiğnemesi gerekecekti.

Lindsey, onun gözüne sokmak ister gibi harfin kuyruğunu büyük bir itinayla uzattı. "Artık bir Y harfi var!" diyerek alayla gülümsedi.

Yine de pes etmeyen genç adam bir başka kelimeyi göstererek, "Bu okunmuyor!" dedikten sonra hızlı hareketlerle kâğıdı kaptı. Büyük bir özenle ortadan ikiye ayırırken genç kızın kızgınlıktan karışmış yüzüne keyifle baktı.

Kahretsin! Lanet olsun! Bu adamı öldürmek istiyordu!

Lindsey'in bu odayı içindeki kötü kalpli Lord Rob'la yakmasının tek sebebi, yaptıkları konusunda birazcık da olsa vicdan azabı çekiyor oluşuydu. Ona borçlu olduğunu düşünüyordu. Birazcık merhamet göstermek genç kızın gururunu incitmezdi. Fakat bu adam, onun ne kadar yüce gönüllü olduğunu anlamamış görünüyordu.

Dişlerini gıcırdatarak yere saçılmış kâğıtlara baktı. Sürekli yaptığı yanlışları bahane ederek neredeyse yazdıklarının yarısını yırtmıştı. Fırtınalar estiren bakışını, genç adamın umursamaz yüzüne

çevirdi. Gri gözleri, kızdan tepki alabilme umuduyla yüzüne dikilmişti. Amacı onun isyan etmesini sağlamaktı.

Bakışı dudaklarına kaydı. O dudakların tattırdığı hissi asla unutmuyacaktı. Kafasını masaya vurma isteğiyle dolu olarak bakışını kaçırdı. Yeni bir kâğıt çekerek yazmaya başladı.

Rob, onun kâğıt üzerinde gidip gelen eline, dişleri arasına sıkıttığı pembe diline, sakinliğini yalanlayan ve öfkeyle kıpırdayan burun kanatlarına bir süre baktı. Gördüğü her zarif ve göz alıcı detaydan etkilenmişti.

Yaptığı eziyetin kıza mı, kendisine mi olduğunu düşünerek masadan uzaklaştı. Ondan ve şehvetini kamçılayan cazibesinden uzaklaşması gerekiyordu. Nefes alıp verdiği bu oda bile genç adamı ona sahip olması konusunda dürtüyordu.

Yüce Tanrım! O günden sonra tek düşünebildiği onu yeniden öpmektir. Dudaklarının tadını yeniden özümsemek, muhteşem kıvrımları yeniden avuçlarında hissetmek, daha da ileri giderek her anlamda onun tadına bakmak istiyordu. Açlıkla ve merakla parlayan bakışlarını kıza dikti. Onun ıslak kıvrımlarının tadını hissedebilecekmiş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Tadı nasıldı ya da kokusu?

Bütün gün onun baş döndüren kokusuyla harmanlanmış bu odada onu izleyerek kendini kaybetmek üzereydi.

Kapı aniden açılınca eşikte duran kişiye baktı. Kahretsin! Onun erken dönmesini beklemiyordu. Ateşli düşünceleriyle arasına giren adama doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Orta yaşlı adam, "Lordum, ben..." diye mırıldanırken bakışı yazı yazan kıza gitti. Gözlerinde sorular vardı.

Rob, adamın geçişini engelleyerek dışarıya çıkmasını sağladı ve arkasından kapıyı kapattı.

Ripley, Lord'un bu tavrına anlam verememişti. "Çalışmam gerekiyordu."

Genç adam, yazmanı olan adama, "Sen birkaç gün ortalarda görünme!" dedi. Genç kıızı bu odada tutabilmesi için adamı uzak tut-

ması gerekiyordu. En azından Lindsey sorularına cevap verinceye kadar onu yanında tutabilmeyi umut ediyordu.

“Ama yazmam gereken...” diyen adamı, “Sana birkaç gün uzaklaş dedim. Yerine birini buldum!” diyerek susturdu.

Adamın yüzü üzüntüyle buruştu. “Yaptığım işten memnun değildiyse bu bana birini bulmadan önce söyleyebilirdiniz.”

“Yaptığın işten memnunum, sadece kısa süreliğine işe yeni birini aldım. Daha sonra görevine geri dönebilirsin. Bu arada gidip aileni ziyaret edebilirsin.”

“Daha yanlarından yeni döndüm ama...”

“Bir daha git, Ripley!” dedi genç adam sıkılmış bir sesle.

Orta yaşlı adam, Lord’un garip tavrına bir anlam veremeyerek başını salladı. Şüpheli bakışlarını genç adamdan ayırmadan uzaklaştı.

Lindsey, kapanan kapı sesine başını kaldırdı ve odanın boş olduğunu gördü. *Lord gitmiş miydi?* Emin olmak için birkaç dakika bekledi.

Bir, iki, üç...

Yerinden fırlayarak koltuğun üzerine atılmış pelerinini kaptığı gibi kapıya koştu. Bu fırsatı değerlendirmesi gerekiyordu. Ortadan yok olduğunda Lord Rob onu istese de bulamazdı.

Ama kapıyı açtığı anda, hevesi yere düşen bir cam gibi parçalara ayrılıp içine dağıldı. Sırtı ona dönük olan adam, giden birinin ardından bakıyordu. Kapı sesine yavaşça dönerken yüzünde hain bir sırıtış vardı.

“Bir yere mi gidiyordun, Lindsey?” Ah, onu böyle bozguna uğramış bir yüzle izlemeyi seviyordu!

Hayal kırıklığıyla yutkunan genç kız, “Hava almak istiyorum!” diyebildi. İçinden ise avaz avaz ondan kurtulmak istediğini haykınyordu.

Ona doğru yürüyen genç adam, kolundan tuttuğu kızı çalışma odasına sokarken, “Senin hava alman önemli elbette! Pencerelemi

Jennifer Royce

açarsak bu ihtiyacını karşılız,” derken sesindeki eğlenen tonu duymamak imkânsızdı.

Kolunu kurtarmaya çalışan Lindsey, “Lanet olsun! Bırak beni! Daha fazla saçma kâğıtlarınla uğraşmayacağım!” diye bağırdı. Tek bir hata yaptı diye ona bu kadar eziyet etmesine izin vermeyecekti. Tamam, tek değildi, belki iki... Ya da üç... Sayının ne önemi vardı ki...

Onu bırakan Rob, “Ceplerini boşalt!” dedikten sonra ciddi bir yüz ifadesiyle kollarını tehditkâr bir şekilde beline yerleştirdi. Genç kıza güvenip güvenemeyeceğini bilmediği için her kuşkulu durumu sorgulamak zorundaydı Rob.

“Ne? Ceplerimi mi?” Lindsey’in sesi şaşkınlıkla doluyken onun bu davranışını anlamaya çalışıyordu.

Genç adam, çenesiyle işaret ederek yeniden, “Evet, ceplerini boşalt!” diye emretti.

“Saçmalama! Ceplerimi neden boşaltayım?” Gözleri kızgınlıkla büyüdü. “Hırsızlık yaptığımı mı düşünüyorsun?” Onu hırsızlıkla suçluyordu! Bu o kadar onur kırıcıydı ki...

Genç adamın belindeki elleri göğsüne gitti. Dalgalanan kaslara sahip kolları göğsünde kenetlenirken, duruşunu ve tehditkâr havasını bozmamıştı. Bakmadan başıyla arkasındaki masayı işaret etti. “O masada pek çok gizli bilgi içeren mektup var. Birkaç tanesini çalmadığından ve götürüp İngilizlere vermeyeceğinden emin olmam gerek. Şimdi, ne söylüyorsam onu yap! Ceplerini boşalt!”

“Biliyor musun? Sen akıl hastası!” diye tıslayan genç kız, sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Bu suçlamayı reddederek çalıştığı masaya yöneldi.

Mahkûm olduğu masaya doğru yürümesini engelleyen el, bileğinden tutup hızla çekti ve kendini ona yapışmış olarak buldu. Çelik bir mengeneyi anımsatan parmaklardan kurtulma çabaları boşunaydı. Bunu anladığında öfkeli bakışlarını onun gri gözlerine dikti. Çileden çıkartan derinliklere bakmak hataydı. Adamın her söylediği veya yaptığı bilinçliydi. Bu daha da öfkелendirdi Lindsey’i. Bile bile

canını yakıyor, incitmek için elinden geleni yapıyordu genç adam. Ama ona ne kadar kırıldığını görme zevkini tattırmayacaktı.

“Bırak bileğimi!” dedi dişlerinin arasından. “O mektupları bitirmemi istemiyor musun?”

“Ceplerini boşaltmanı istiyorum. Ve sen, bu emrimi yerine getireceksin!”

Genç kızı çıldırtmaya çalışıyordu. Asiliğini törpülemeye, yaptıklarını ödetmeye niyetliydi. Bunu gözlerinden ve bedeninin yapıştığı sert bedenden taşan dalgalardan anlıyordu.

Genç kızın kıpırtısız ve kaskatı bedeninin harekete geçmesini beklemeden elini onun elbisesine uzattı. “Gönüllü vermeyeceksen zorla almasını da bilirim!”

Bedenine uzanan elle, genç kızın bütün isyanı bir volkan gibi taştı. Bileğini tutan elden hırsıyla kurtulmaya çalıştı. Bu arada da ayağını kaldırıp hınçla onun ayağına bastı.

Rob, bu direnişi ve yanan canını görmezden gelerek kızın ceplerini tek tek yokladı. Ellерinin boş çıkacağı ihtimali beyninin bir köşesinde her zaman vardı. Fakat bunu gözleriyle görmek rahatlatmıştı.

Savaşmayı bırakmış kızın gözlerine bakarak, “Akıllıca!” diye mırıldandı. Bu arada onun gözlerinden geçen kırgınlığın ve aşağılanmışlığın, akmayı engellediği gözyaşlarının arasında parladığını gördü. Çok fazla üzerine gitmişti.

Lindsey, deli rolü yaparken de aşağılanmıştı ama o aşağılamalar, bunun yanında sadece bir avuntuydu. Taşmaya hazırlanan gözyaşlarını inatla geri gönderdi. Titreyen çenesini ise dudaklarını birbirine bastırarak durdurmaya çalıştı.

Rob'un iradesiz eli kızın yanağına yükseldi. Dokunuşuyla bir gözyaşı damlası pürüzsüz yanağından kayarak genç adamın eline damladı. Ağlarken de en az kızgın, alaycı ya da hırçın olduğu anki kadar çekiciydi. Kızın irileşen gözlerinden bakışlarını ayırmadan yüzünü ona doğru yavaşça yaklaştırdı. Birbirine bastırılmış dudaklarına dudaklarıyla dokundu. İlk temas dudaklarını karıncalandırdı.

Tekrar eden yumuşak okşamalarla nefesi hızlandı. Devamında gelenler ise aklını başından aldı.

Lindsey'in gözleri önce sonuna kadar açıldı, sonra ılık temas devam ederken teslim olmuş bir tavırla kapandı. O anda orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Biraz önceki kırgınlığı, aşağılanması, bütün o suçlamalar, ona olan öfkesi ya da kendisinin ona olan kızgınlığı zihninin gerilerinde cılız birer sese dönüştü.

Rob, direnen inatçı dudakları diliyle yoklayarak ikna etmeye çalışırken, yakınlığının yeterli olmadığını düşünerek kollarıyla kızın bedenini sardı ve kendisine doğru çekti. Öpücükleri daha da ısrarlı hâle dönüştürken kalbi, bedeninin içinde çıldırmış durumdaydı. Sertliğini kızın bedenine gömmeye çalışarak ellerini kızın kıvrımlarına doğru indirdi ve kendini ona doğru bastırdı. Bu temas, Lindsey'in dudaklarının inleyerek açılmasına neden oldu. Rob, bu fırsatı değerlendirip dilini onun lezzetli kuytularına daldırdı. Öyle tatlıydı ki bu lezzeti kaynağını kurutuncaya kadar kendisinin yapmak istiyordu.

Lindsey, hayatı boyunca, daha önceki öpüşmeleri dışında, hiç bu kadar baştan çıkmamıştı. Kalbi bedeninin her noktasına zevk pompalıyordu. Kanı damarlarında şakıyarak akıyor, onu tanıyan bedeni fazlasına ihtiyaç duyarak kıvranıyordu. Bu istekle hareketlenen kolları sıkıştığı yerden kurtulup genç adamın omuzlarına uzandı. Taş kadar sert kaslara dokunduğunda parmak uçlarından bedenine yeni bir haz dalgası yayıldı.

Aceleci parmakları genç adamın saçlarına dalmak için hareketlenirken, bu adamın bir başka kadına ait olduğu aklına geldi. Daha önce yaptığı hatayı tekrar ediyordu. O öpücükten sonra yaşadığı utancı unutmamıştı. *Yüce Tanrı onu affetsin, evli bir adamın kollarında yeniden kendinden geçmek üzereydi!*

Aniden geri çekilerek Rob'un saçlarına ulaşmaya çalışan elini kaldırdı. Kendisine ve ona olan öfkesiyle kaldırdığı bu el, genç adamın yanağına indi.

Tokadın sesi odada yankılanırken, şaşırان genç adamın gevşeyen kollarından sıyrılıp birkaç adım geriledi. Parmaklarının izi Rob'un yüzündeydi. Ve Lord'un gözleri... Daha önce öldürmediyse

şu an kesinlikle öldürecekmiş gibi bakıyordu. Açılan, sonra kapanarak bir yumruğa dönüşen elleri ise bu konuda ne kadar sabırsızlandığı konusunda Lindsey'e bir fikir veriyordu.

"Bu neydi şimdi?" diye tısladı genç adam.

"Başka türlü evli olduğunuz aklınıza gelmeyecekti. Biraz yardımın yararı olur diye düşündüm!" diyen genç kız, kızarmış yanaklarını umursamadan masaya doğru yürüdü.

"Seni..." diyerek küfreden Rob'a kaşlarını kaldırarak baktı.

Rob, önüne bir kâğıt çeken kızın kalemi hokkaya batırışını ve yazı yazmaya başlayışını kısılmış gözlerle izledi. Lanet olası kız, ona tokat atmıştı ve şu an umursamaz bir tavırla yazı yazıyordu. *Kahretsin, onu öldürmek istiyordu!*

Dişlerini gıcırdatarak, ona yönelen adımlarını kapıya çevirdi. Sonra ahşabı çarparak odayı terk etti.

Genç adam odadan çıktığı anda Lindsey, tuttuğu nefesini bırakarak başını masaya yasladı. Yüce Tanrım, evli olan bu adamı öpmekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Alnını birkaç kere masaya vurdu. Bedeninde arsızca gezen ateşi ancak şelalesi söndürebilirdi. Kendine ve biraz önce odayı terk eden adama küfretti. Bu odada daha fazla kalamazdı. Yerinden fırlayarak, yeniden yakalanma ihtimalini umursamadan odadan çıktı.

Kuleye çıkan merdivenleri tırmanırken hâlâ kendisine küfretmekle meşguldü.

Ertesi gün sabah Lord'un onu beklediği haberi geldi. Lindsey, kapıya gelen hizmetçiye *Lord'un cehenneme kadar yolu olduğumu* haykırsa da yarım saat sonra genç adamın içinde bulunduğu odanın kapısındaydı.

Bütün gece uyumamış, üzerine bir de Dallis'in sorgulamasına maruz kalmıştı. Günü Lord, gecesi de çok sevgili dadısı tarafından cehenneme çevrilmişti. Bu, genç kızın burnundan solumasına neden olmuştu.

Ancak bugün kendine bir taktik belirlemişti. Genç adam ne söy-
lerse söylesin, umursamayacak ve cevap vermeyecekti. Parmakları
bir daha doğrulmayacak şekilde felç geçirse de o yazıyı bugün biti-
recek ve özgür olacaktı. Dolayısıyla Lord Rob'dan da uzak durabi-
lecekti.

Kapıyı açarak girdiği odada genç adam, adamlarıyla toplantı
yapıyordu. Kızın pervasızca dalışına kaşlarını çatarak baktı. Ama
bunu umursamayan genç kız, doğrudan dün çalıştığı masaya yö-
neldi. Diğerleriyle göz teması kurmadan önüne çektiği kâğıda yaz-
maya başladı.

Rob, neşesiz ve çevresine öfke dalgaları yayan kızın odayı ge-
çişini ve masaya oturuşunu izledikten sonra adamlarına gidebilecek-
lerini söyledi.

Bütün gün sessizce yazı yazan kızın suskunluğunu bölecek
cümleler kursa da tek bir kelime bile cevap alamadı. Sanki genç
adam yokmuş gibi davranarak işine odaklanmış kızın bu inadını
kırmak mümkün olmadı. Sonunda Rob da pes ederek kendi işine
yoğunlaştı.

Odadaki sessizlik ve kalem gıcırtiları Rob'un sesiyle sona erdi.
"Bugün için yeterince çalıştın. Yarın devam edersin."

Başını kaldırdığında havanın artık kararmaya başladığını gördü.
İşkencecisinin azat ettiğini belirten bu sözle ayağa fırlayan Lindsey,
bir daha bu kadar kolay gafil avlanmayacaktı.

"Bir teşekkür etmek yok mu?" diyen adama hayretle baktı.

"Günümü berbat ettiğiniz için teşekkür ederim, Lordum!" Se-
sindeki iğnelemeyi fark etmemek mümkün değildi.

"Bir an konuşmayı unuttuğundan kuşkulananmaya başlamıştım.
Yaptıklarına rağmen çok affedici olduğum için teşekkür etmelisin."
Küstah bir ifadeyle tek kaşını kaldırmış, kızı kışkırtmaya çalışı-
yordu.

"Affedici olmak ve siz mi? Bu merhamet göstermiş hâliniz mi?
Tanrı, beni daha fazla merhamet göstermenizden korusun!"

Arkasından şeytanlar kovalıyormuş gibi giden kızın odayı terk edişini izleyen genç adam, gülmekten kendini alamadı. Lindsey, bu işe girdiğine şimdiden pişman olmuş görünüyordu. Daha fazla pişman olması ise an meselesiydi.

Önceki iki günün verdiği iç karartıcı duygularla geçen bir gecenin sabahıydı. Tan yerinin huzur verici kızılığı karanlığı silerken Rob, talim alanına gitmek için merdivenleri iniyordu. Yaklaşmakta olan savaşa odaklanmak yerine hayatını ve duygularını allak bullak eden kadını düşünmekten uykusunu kaybetmişti.

“Sen kocaman bir aptalsın, Rob!” diyerek homurdandı.

Klan, yeni yeni hareketlenmeye başlamıştı. Savaşçıları, savaş için olağanüstü bir şekilde çalışıyordu. Rob’un verdiği emirler ve savaş için gerekli olan hazırlıklar, bir saat gibi işliyordu ama yine de huzursuzdu genç adam.

Talim alanına yönelen ağır adımları yolun ortasında duraksadı. Ahırlara giden yoldan gelen ses dikkatini çekmişti. *Bu saatte kaleyi terk eden kimdi?* Bir süre sonra çok merak ettiği kişiyi gördü. Pelerininin başlığını yüzünün büyük bölümünü kaplayacak şekilde kapatsa da genç adam, görür görmez onun kim olduğunu tahmin etmişti.

Kale kapısına yönelen kızın arkasından bakan Rob’un gözleri kısılrken çenesinde bir kas öfkeyle seğirdi. “Mark!”

Merdivenlerin dibindeki at arabasına sırtlandığı çuvalları yüklemekte olan adam, “Lordum!” diye cevap verdi.

“Şu atlıyı takip et!”

Adam, kale kapısından çıkmakta olan atlıya baktı. “Emredersiniz efendim!”

Bu kadar erken bir saatte kaleden uzaklaşması için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Genç adamın aklına suçlamaları dışında başka bir sebep gelmiyordu. Belki de şelaleye gidiyordu. Genç kızı aklamaya çalışan

Jennifer Royce

yanını mantıklı olan yanı susturdu. *Sabahın bu erken saatinde ve gizlice mi?*

İki gün boyunca mecbur kaldığı yazmanlık işinden kurtulmak için belki de bu kadar erkenden kaçıyor olabilirdi. Belki de gerçekten amacı sadece şelaleye gitmekti.

Onu yeniden ıslak iç gömleğiyle suya dalarken görmek için dayanılmaz bir istek duydu. "Saçmalama Rob!" diyerek kendini azarladı. Ama Mark'ın onu kendisinin gördüğü gibi görme düşüncesi tüylerini diken diken etmişti.

Ahırın kapısından, henüz uykulu olan seyislerden birine, "Atımı hazırlayın!" diye emretti.

Geçen her saniye sabırsızlığını arttırıyordu. Getirilen atına atlayıp kaleden çıktı.



BÖLÜM 25

Lindsey, İngiliz topraklarına girdikten sonra pelerininin başlığını yüzüne doğru çekmişti. İlk defa bu yolu bir kadın olarak katmenin tedirginliğini yaşıyordu. Havasından bile nefret ettiği bu toprakların kendi topraklarından bir farkı olmasa da genç kıza itici geliyordu. O iğrenç renkli kırmızı üniformaların canlılığı, çevrelerindeki tabiatın soluk görünmesine neden oluyordu. Nefes aldıkları havayı kirleten bu insanların topraklarını da ayaklarıyla kirlettikleri duygusundan asla kurtulamamıştı.

Aklı geride bıraktığı kaleye takılınca içini çekti. *Lord Rob, kızı çağırtmak için odasına birini gönderecek miydi? Dallis'in söylediği, genç kızın hasta olduğuyla ilgili, yalana inanacak mıydı? Ya bizzat kendisi gelip kontrol etmek isterse...*

"Kötü ihtimalleri düşünme!" diyerek kendine çıkıştı. Bu, göze almak zorunda olduğu bir riskti. Yıllardır beklediği fırsat eline geçmişken yeniden kaçmasına izin veremezdi.

"Yemininden dönemezsin! Hem de bu kadar yaklaşmışken!" diyerek atını mahmuzladı.

İngiliz Garnizonu, sınırı geçtikten birkaç mil sonraydı. Devasa ağaçlar kesilerek ahşaptan bir kale oluşturulmuştu. Giriş çıkışların çok sıkı kontrol edildiği bu garnizon, bir sınır karakolu görevi görüyordu. Edward tarafından atanan komutanların İskoçların hayatını zindana çevirdiği herkes tarafından bilinirdi.

Daha önce çelimsiz ve pislik içinde bir oğlan çocuğu olarak girdiği kaleye, bu defa bir kadın olarak sorunsuz girebilmeyi umut ediyordu. Görünüşü nedeniyle bu zamana kadar hiç problem yaşamamıştı. Şimdi gerçek kimliğiyle İngilizlerin arasına dalmak arı kovanına giriyormuş hissi yaşıyordu.

Genç ve güzel bir kadından zarar gelmeyeceğini düşünen kapıdaki nöbetçi, çapkınca sırtarak geçmesi için işaret etti. Lindsey, sahte bir gülümseyişle, peşinde birilerinin olduğunu fark etmeden kaleye girdi. Dikkat çekmemek için atından indi. Diğer insanlardan daha yukarıda olmak her zaman bakışları üzerine çekerdi. Bunu delilik yaptığı zamanlarda, masa üstüne çıktığında bizzat görmüştü. Yaya olarak ilerlemek daha az tehlike içeriyordu.

Grier'in meyhanesinin önünde durdu. Adam, her ne kadar haber gönderse de onu burada görmekten hiç memnun olmayacaktı. Atını bağlayıp içeriye girdi.

Düşündüğü gibi Grier, onu görmekten hiç mutlu olmadı. Kızdığında ve öfkeli olduğunda kızaran burnu, ter içindeki alnı ve birbirine karışmış kıvrık, uzun saçlarıyla bir fiçiden içki doldurmakla meşguldü. İri bir adama göre seri hareketlerle elindeki kupayı bar tezgâhının üzerine bırakıp, acele adımlarla kapıda duran kıza yürüdü.

Kolundan tuttuğu Lindsey'i sürüklerken, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye homurdandı.

Lindsey, bu kaba sürüklenişe itiraz etmeden onun büyük adımlarına uyum sağlamaya çalıştı. Bar kalabalık olduğu için bakışını onu çekiştiren adamın geniş omzundan ayırmamaya çalışıyordu. Nöbetten çıkan askerler, önce sarhoş olup daha sonra yatağa gitmeyi düşünürmüş gibi büyük bir gayretle içme telaşındaydı.

Şu anda bile sarhoş olmuş bakışlarıyla, içeriye giren bir kadını fark edip, aç gözlerle izlemeye başlamışlardı. Grier'in telaşını anlayabiliyordu Lindsey. Burada, sebebi genç kız olan bir olay çıksın istemiyordu.

Yanından geçtikleri masada oturan sarhoş askerlerden biri, Grier'in düşüncesini haklı çıkarır gibi, "O yeni mi Grier?" diye bağırdı.

Bu sataşma diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Kahretsin, Lindsey'i çıplak düşünürmüş gibi adamların bakışlarına şehvet yerleşmişti. Genç kız tiksintiyle titredi.

İskoç, öfkeli bir baykuş gibi adama döndü. "O burada çalışmıyor. Benim misafirim!" diye diklendi. Kıpırdamaya kalkan olursa yerine bir kazık gibi çakacağını belirten gözleriyle hepsine kısa birer bakış attı.

Asker, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Ne kadar da yarı! Çok eğlenebilirdik oysa..." dedi. Bakışını kızın bedeninden gözlerine çevirdi. "Para kazanmak istemez misin güzel bayan?"

O parayı nereye sokması gerektiğiyle ilgili yorumda bulunacaktı ki Grier atıldı. "Üzgünüm, efendim. Kendisi kuzenim olur. Siz de hak verirsiniz ki akrabamı burada çalıştırmak şerefsizlik olur." Daha fazla oyalanmadan kızını, geçen geldiğinde girdiği bölmeye soktu. İri burnunun kanatları öfkeyle açılıp kapanıyordu. "Sana o notu gönderirken ne halt ettiğimi bilmiyordum!"

"Geleceğimi biliyor olmalıydın!"

"Her zamanki gibi erkek kılığında geleceğini düşünmüştüm!" Adam alnındaki teri elinin tersiyle sildi.

Genç kız, üzerindeki kahverengi elbiseye bakarak, "Mecbur kaldım," dedi. Gece çok az uyuyabilmiş, sabah da erkenden kalkmıştı. Kale hareketlenmeden ve Lord'a gözükmeden uzaklaşabilmesi için dikkat çekmemesi ve oyalanmaması gerekiyordu.

"Öğreneceğini öğrendin. Şimdi git ve bir daha buraya gelme!"

"Grier, sence bu bilgiyi sadece öğrenmek için mi bu kadar zahmete katlandım?" *Ne yapmasını bekliyordu? Bilgiyi edindikten sonra çeyizinde mi saklayacaktı?*

Adamın kaşları iyice çatıldı. "Bu bilgiyi ne yapacağın konusunu hiç sorgulamadım, Lindsey. Ne yapacağın umurumda da değil!"

"Umurunda olmamasına sevindim. Bana burada bir iş bul!"

Ortaya attığı cümle küçük bölmeye yıldırım gibi düştü.

"Ne yapayım, ne yapayım?" Grier hiddetten boğulmak üzereydi.

“Bana kalede bir iş bul!” dedi genç kız sakin bir sesle.

“Asla olmaz! Senin deli olduğunu biliyordum. Bu düşünce normal bir insana ait olamaz!”

“Burada, meyhanede değil! Kont’un mutfağında işe sok! Paraya çok ihtiyacı olan bir yeğenin olduğumu söylersin.” Söylediği çok mantıklıymış gibi bakıyordu. Grier ona yardımcı olmazsa bu işi başarması imkânsızdı.

Adamın çenesi sinirden titriyordu. “Sana son kez söylüyorum. Asla olmaz! Şimdi hemen burayı terk et!”

Lindsey, inatçı bakışlarını adamın yüzünden ayırmadan sessizce bekledi. Birkaç dakika geçmesine rağmen ikisi de bekliyordu.

Grier, “Israr etme, olmaz!” diye homurdandı.

Lindsey gülmek istese de yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadı. Gözlerini kırpmadan bakmayı sürdürdü.

Bu sessiz bekleyişin sonunda adam, “Sana da, seninle karşılaştığım o güne de ve sana olan borcuma da lanet olsun!” diyerek yüksek sesle isyan etti.

“Lanet okumamalısın, Grier! Uğursuzluktur.”

“Seninle karşılaştığım gün uğursuzluktu ve o günden bu yana hiç peşimi bırakmıyor!” diye hırladı adam.

“Söylediğimi yaparsan bana olan can borcunu ödemiş olacaksın. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim. Hatta adımı bile duymayacaksın. Bu her şeye değmez mi?”

“Tanrım, dünyalara değer! Senden kurtulduğum gün içkilerin azizine adak adayacağım!”

“O zaman yap bu işi! Sonra da benden kurtul!” Bölmenin kapısını açtı. “Üç gün sonra yine geleceğim ve mutfaktaki işime başlayacağım. Hoşça kal! Kendine dikkat et!”

Grier tepinmek, zaten karmakarışık olan kıvrıcık saçlarını yolmak istiyordu. Fakat onun yerine derin bir nefes alıp duvarı yumruklamayı tercih etti.

Rob, kaleden çıkış amacını gerçekleştirmiş ve şelaleye gitmişti. Uzun süre beklemesine rağmen Lindsey gelmemişti. Orada, çimenlerin üzerine oturarak, köpürerek akan suyu izlemişti. Gelmemesi içindeki kuşkuların doğru olduğunu gösteriyordu. Genç kız için bulunduğu bahaneler tek tek eriyip kayboluyordu. İçindeki onu aklamaya çalışan sesin ısrarlı çılgınları susmuştu. *Nereye gitmişti? Babasına mı? Yoksa bulunduğu bir başka adam mıydı? Bilgileri verdiği bir İngiliz?* Dişleri birbirine kenetlendi. Bunu geri dönüşünde Mark'tan öğrenecekti.

Onunla ne yapacaktı? Bu, sürekli kendisine sorduğu ama asla cevaplayamadığı bir soruydu.

Yine cevaplayamadığının farkındaydı. Oturduğu yerden fırlayarak kalktı ve atına yürüdü. Buradan, onun nefes aldığı ve sevdiği bu yerden bir an önce uzaklaşması ve yapacakları için kararlı olması gerekiyordu.

Bu işin böyle kolay olacağını tahmin etmemişti. Atını ahıra bırakırken kendinden çok ama çok memnundu. Kulenin arka kapısının hâlâ kilitli olup olmadığını bilmiyordu. Şansını denemek istedi ve sonuç, kapı açıktı! Lord, tehditleriyle onu sindirdiğini düşünerek aldığı önlemi geri çekmişti.

Merdivenleri koşarak çıktı. Ve oda kapısını açarken, "Dallis, ben geldim!" diye bağırdı.

Genç kızın eli kapı kolunda kaldı çünkü Dallis yalnız değildi. Pencerenin pervazına oturmuş kıza bakan adam, görmeyi en son beklediği kişiydi. Oda varlığıyla küçülmüş, öfkesiyle ve gözlerine yerleşen nefretle dolmuştu. Dünyanın gittikçe küçüldüğü duygusuyla boğuşan genç kız kıpırdayamıyordu. Cam fanusa kapatılmış bir sinek kadar çaresizdi. Ne kadar kanat çırparsa çırpın, çevresini saran o saydam bariyerden kurtulamıyordu. Bir süre sonra içine çektiği hava da bitecek ve kanatlarının olması onu kurtarmayacak, yavaş yavaş ölecekti. Üstelik o ölümü, ona bakan bu adamın gözlerinde görebiliyordu.

Ne içeriye giren ne de kaçmaya çalışan kızın hareketsizliğini izleyen Rob yerinden doğruldu. "Lindsey, biz de seni bekliyorduk," dedi ve Dallis'e döndü. "Bayan Dallis, bizi yalnız bırakın!"

Kadın, büzüldüğü koltuktan doğrulurken, "Ama Lordum..." diye itiraz etti.

"Size bizi yalnız bırakmanızı söyledim!" dedi genç adam dişlerinin arasından.

Lindsey, ilk defa adamın sesine ve duruşuna sinmiş olan otoriteyi, kaybetmiş birinin gözüyle gördü. Bu zamana kadar yaptıkları onu ciddiye almayan bir alaycılık içeriyordu. Ama artık bu sona ermişti. Bu adam ciddiyetsizliğini, otoritesine başkaldırmayı affetmeyecek kadar yönettiği bu dünyaya hâkimdi.

Genç kıza acıyan bir bakış atan Dallis, verilen emri yerine getirmek için kapıya koştu. Kapıyı arkasından çekip Lindsey'i celladının ellerine bıraktı.

Rob, kapının önünde dikilmekte olan kıza bakmadan odada doluşmaya başladı. Yatağın üzerindeki kürkün ucunu kaldırıp inceledi. "Çok tanıdık geliyor." Paravana yaklaşarak, "Bir zamanlar benim odamda böyle bir paravan vardı. Hatta şu sehpanın benim odamdan geldiğine eminim..." diye mırıldandı alayla.

Lanet adam, işkence etmek için oyalanıyor, çektireceği acıyı geciktiriyordu. Lindsey ise sadece onu izleyebiliyordu.

Kıza döndü Rob. "Leydim, ayakta kaldınız. Neden oturup gününüzün nasıl geçtiğini anlatmıyorsunuz?" Lindsey kıpırdamayınca da, "İsrar ediyorum. Lütfen oturun!" dedi.

Her bir kelimesi nezaket maskesi altında kıza fırlatılan taş gibi geldi. Demir yumruğunu ipekle sarmış bir dövüşçünün attığı yumrukların acıtmaması beklenemezdi.

Genç kız, isteksiz adımlarla pencere önündeki koltuğa oturdu. Rob da bir zamanlar Sloan'ın odasında olan ama şimdi bu odada bulunan diğer koltuğa geçti. "Evet, seni dinliyorum."

"Ne anlatmamı bekliyorsunuz, Lordum?" dedi duygularını gizleyen bir sesle.

“Gününün nasıl geçtiğini elbette... Verdiğim emre rağmen kaleden ayrılmadan başlayalım...” Sakin görünen Rob’un sandalyenin kolunda tıkırdayan parmakları yaşadığı sabırsızlığı ele veriyordu.

Bu görünüşe aldanmaması gerekiyordu. Tetikte bir ifadeyle, “Sıradan bir gündü. Çok sıkılmışım, atla dolaşmaya çıktım,” diyebilirdi.

“Çok uzun dolaşmış olmalısın. Kaleden ayrıldığından bu yana saatler geçti. Nereye kadar gittin? Topraklarımızı beğendin mi?”

Lindsey’in daha önce şüphesi varsa bile artık emin olmuştu. Nereye gittiğini biliyordu. “Oyun oynamayı bırakın!”

Rob, büründüğü sakinlikle ayağa kalktı. “Oyun oynamak mı? Bu konuda senin yanından bile geçemem.” Aniden ardına saklandığı sakinlik maskesi yırtıldı ve altında yatan öfke açığa çıktı. Uzanıp kızı omuzlarından çektiği gibi ayağa kaldırdı. “Bir anlığına da olsa sana inanmışım. Hakkında yanılıyor olabileceğim düşüncesiyle davranışından pişman olmuşum!” Kızı şiddetle sarstı. “Sana son bir şans vermek istiyorum. Bana neden oraya gittiğini açıkla!”

“Nereye gitmişim, Lordum?”

Kızın hâlâ inkâr ediyor olmasına inanamayan genç adam, omuzlarını bırakıp itti. Arkasındaki koltuğa düşen Lindsey toparlandı.

Rob ise kendine hâkim olamamaktan korkmuştu. “Şimdi bana gerçekleri açıklayacaksın! Nereye gittiğini biliyorum fakat senin ağzından duymak istiyorum. Orada kiminle görüştün? Ona neler anlattın? Hepsini tek tek itiraf edeceksin! Sonra seninle ilgili vereceğim karar kabulleneceksin!” Son cümlesi öyle yüksek sesle söylenmişti ki kulede olmasalar bütün klan duyabilirdi.

“Düşündüğünüz gibi İngiliz casusu değilim. Kaleye bir dostumu görmeye gittim!”

“Çok basit bir açıklama, benim de inanmamı mı bekliyorsun, Lindsey? Tatmin olmadım. Öfkeme yenilip, seni ellerimle öldürmeden önce beni ikna et!”

Onu ikna edebileceği ne anlatabilirdi? Yapacağı çılgınlığı mı? Anlatsa bile anlayamazdı. Hiç kimsenin anlayacağını da sanmı-

yordu. Verdiği sözü, bütün o delilik yıllarını ve çabalarını komik bularak alay ederdi. Bu onu ikna etmezdi. Sadece kızı küçümser, belki yapacaklarını engellemeye bile çalışırdı.

“İngiliz casusu değilim. Onlardan en az sizin nefret ettiğiniz kadar nefret ediyorum.”

“Ve?”

“Başka açıklamam yok!”

Son cümlesi bitmeden genç adamın tekmesine maruz kalan sehpa havaya uçtu ve duvara çarpıp parçalara ayrıldı. Lindsey, korkuyla koltuğun kenarına çekildi. Rob üzerine eğildiği anda gözlerini yumdu. Dünyaya elveda deme zamanı... Keşke verdiği sözü yerine getirebilseydi. *Lütfen Tanrım!*

Kapı aniden açıldı. “Lordum!”

Gözlerini yavaşça açan Lindsey, kapıda duran adamı gördü. Toz içindeki elbiseleri yoldan geldiğini gösteriyordu. Duasına bu kadar çabuk cevap verilmesini beklemiyordu.

“Ne var?” diye hırladı genç adam.

“Size Majestelerinden bir mektup var.”

Doğrulan Rob, adama doğru yürüyüp elindeki mektubu aldı. Mührü kırıp çıkardığı mektubu çabucak okudu. Savaşçıya, “Sen gidebilirsin!” dedikten sonra kıza döndü.

“Sendeki şansa bak! Oysa daha yeni konuşmaya başlamıştık. Benim tam tersime yukarıdaki seni seviyor olmalı...” Kıza yeniden yaklaştı. “Döndüğümde burada olacaksın, değil mi Lindsey? O geceki sözlerimde ciddiydim. Geçerliliğini hâlâ koruyan tehditlerimi senin de ciddiye almanı tavsiye ederim.” Arkasını dönüp kapıdan çıkarken, “Yeniden görüşeceğiz, Leydim!” dedi.

Genç adam odayı terk ettikten sonra derin bir nefes aldı. Sararmış bir yüzle kapıdan giren Dallis’in de kendisinden bir farkı yoktu. “Lindsey, iyi misin?” dedi titrek bir sesle.

“Sanırım iyiyim...”

“Sana zarar verdi mi?”

“Öldürmeyi düşündüğüne yemin edebilirim,” diye mırıldandı genç kız.

“Yüce Tanrım!” Kızın yanına oturdu Dallis. “Neden kızgın, senden ne istiyor?”

“Benim İngiliz casusu olduğuma karar vermiş!” Bıkkınlıkla ve yorgunlukla omuzlarını düşürdü.

“Nasıl böyle aptalca bir kanıya varabilir?” diye ciyakladı kadın.

“Bazı şeyler onda bu kanıyı uyandırmış olabilir!” Açıklayamayacağı cümleyi yarım bıraktı. Dallis’e söylese aklını kaçırdı.

“Hangi şeyler?”

“Çok yorgunum, Dallis. Biraz dinlenmek istiyorum.”

“Bana hiçbir şey açıklamadın!”

“Bir gün açıklayacağım, söz veriyorum.”

Sonra gidip yatağa kıvrıldı. Dallis ondan daha fazla açıklama alamayacağını anlamıştı. Söylenerek odadan çıktı.



“Ordusunu hazırlayan Edward, birkaç gün içinde yola çıkacak. Yaklaşık iki hafta içinde ordumuz Stirling önlerinde olmalı. Düşmanı karşılamak için hazır olmalıyız.”

Bruce, çadırına topladığı komutanlara son emirlerini veriyordu. “Auslan, klanlardan gelen savaşçıları New Park’a götürüp yerleştireceksin! Rob, adamlarınla birlikte Bannockburn’un kolları arasındaki bölgede pottislerin hazırlanmasını kontrol edeceksin! Ramsey, buradaki savaşçıların bölgeye ulaşmasından sorumlusun! Kallian, silah sevkiyatıyla bizzat ilgilen!”

Detayların üzerinden tek tek geçildi. Komutanlar, verilen görev için dağıldılar. Çadırdan çıktıklarında Bruce hâlâ haritanın başında savaş planları yapmakla meşguldü.



BÖLÜM 26

Lord'un çok sayıda savaşçıyla kaleden ayrılışını izlemişti. Emin olmak için ertesi gün de akşama kadar pencerenin önünde oturdu. *Ya gece döndüyse? Ama geri gelip yarım bıraktığı işi tamamlamaz mıydı?* Yine de kesinlikle emin olması gerekiyordu.

Rob'un kaleden ayrılışının üçüncü günü öğleye doğru tünediği pencereden fırladı. "Dallis, gitmeliyim!"

Yaşlı kadın koltukta uyukluyordu. Genç kızın yüksek sesi ve hareketliliği onu korkutmuştu. Sıçrayarak uyandı. "Nereye gideceksin?"

"Gitmem gerek! Dönüşümde anlatırım."

"Hep böyle diyorsun fakat tek kelime etmiyorsun!"

Telaşla hazırlanan Lindsey, "Birkaç gün benim yokluğumu hissettirme!" diye tembihledi.

Kadın koltuktan doğruldu. "Bu konuda bana güvenme, kızım. Geçen defa neler olduğunu gördük."

"Öldüğümü söyle o zaman!" Lindsey bacağına geçirdiği pantolonu çekiştirdi. Çizmesini giydi ve eski pelerinini aldı. Bir torbaya da elbiselerini koymuştu.

"Onlar niçin?"

"Birkaç gün gelemeyebilirim!"

“Kapıdaki nöbetçiyi ne yapacaksın?” diyen Dallis’in hatırlatmasıyla durdu. Onu tamamen unutmuştu. Rob, kızın çılgınlıklarından bıkmış olmalıydı ki gitmeden önce kapısına bir adam dikmişti.

Elindeki torbayı giysi sandığının içine attı. Yatağa girerek örtüyü üzerine çekti. “Ona hastalandığımı, bir şifacı çağırmasını söyle!” Kadının kızgınlıkla çatılmış kaşları ve duruşu bu yalanı söylemeyeceğini gösteriyordu. “Lütfen Dallis! Bir daha senden yalan söylemeni istemeyeceğim.”

Kızın acıklı ve yalvaran bakışları her zaman işe yaramıştı. Homurdanarak kapıya yürüdü kadın. Lindsey, gözlerini kapatıp Dallis’in adamı ikna etmesini bekledi.

Nöbetçiye bir süre yalvarmak zorunda kalsa da sonunda adamı ikna etmeyi başarmış olmalıydı ki, “Kalkabilirsin!” diyen sert sesini duydu.

Zamanı daha fazla bekleyemeyeceği kadar değerliydi. Yataktan fırlayarak torbasını attığı yerden aldı ve koşarak odayı terk etti.

Geride, onun için endişelenen yaşlı kadının düşen yüzünü görmemişti.



Kazılan çukurlara ucu sivri kazıklar dik olarak yerleştiriliyor ve üzeri otlarla kapatılıyordu. Rob ve adamları, günlerce bu iş için uğraştılar. Çok geniş bir alanda yapılan bu iş hem çok zaman alıyordu hem de zahmetliydi. Ancak savaşın gidişatı için kritik bir önem arz ediyordu.

Savaş, hemen burunlarının dibindeydi. Birkaç gün sonra bu alan kan, ceset ve acı acı kışneyen atlarla dolacaktı. Dünyanın geri kalanı huzurla yatağında uyurken, birileri bu savaş meydanından ya yaralı ayrılacak ya da geride kalanlar, çok sevdiği insanların geriye dönemeyeceğini öğreneceklerdi.

Klanları ve ülkesi için savaşan genç veya yaşlı adamların bu savaşın sonunu görememeleri ne kadar da acıydı. Ama dünya dönmeye devam edecek, ay her gece parlayacak, güneş her sabah doğ-

maya devam edecekti. Belki o adamların içinde Rob veya Sloan da olacaktı.

Genç adam, geçmişe dönüp baktığında geleceği için endişelendi. *Genç adamdan geriye hatırlanacak ne bırakıyordu?* Bir çocuğu bile olmayan adamı, elli yıl sonra kimse hatırlamayacaktı. Kendi kanından bir vâris yerine kardeşine güveniyordu. Ya o da ölürse... Klanının geleceğiyle ilgili endişeleri arttıkça bir şeyleri yarım bıraktığı düşüncesiyle doluyordu.

New Park, kan ter içinde bir telaşla kaplıydı. Farklı klanlardan gelen savaşçılar konumlarını alırken, uzak olan klanlardan hâlâ gelmeye devam edenler vardı. Rob'un geriye dönüp süvarilerini toplaması ve yeniden savaş alanına gelmesi gerekiyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Sloan'a. "Daha fazla oyalanmadan savaşçıların geriye kalanını toparlamalıyız. Ben Bruce'yle konuşurken sen de hazırlan!"

Ancak geç vakit yola çıkabildiler.



"Sen yeni gelen, adın Lindy miydi?"

"Evet, efendim."

"Şu yemekleri masaya götür!"

Götür demesi kolaydı. Bir tabak yemeği dökmeden saçmadan iki adımlık masaya götüremiyordu. Mutfağa yabancı olduğunu biliyordu ancak bu kadar beceriksiz olduğuna inanamıyordu. Aşçı kadına *emin misin* diyen bir bakış attı. Kadın burnundan soluyarak eliyle götürmesini işaret etti.

Çok değil, birkaç gün daha kovulmadan bu mutfakta kalması gerekiyordu. Tepsiye koyduğu çorba tabağını her adımda dökceği endişesiyle masaya götürdü. Lord Ranald, birkaç misafiriyle yemeğin servis edilmesini bekliyordu. Kendi aralarında müstehcen şakalara kahkahalarla gülüyorlardı. Lindsey tepsiyi yaklaştırdı. Bir başka hizmetçi çorba tabaklarını misafirlerin önüne bıraktı.

Bu odada daha fazla kalamayacaktı. Nefes alması imkânsız hâle gelmişti. “Başka bir emriniz yoksa gidebilir miyim?” diye sordu sesindeki iğrenmeyi gizlemeye çalışarak. Burada, o adamla aynı havayı teneffüs etmek bile işkenceydi.

Ranald, başıyla çıkmasını işaret edince kendini mutfağa attı. Bu işi, bu gece bitirmeliydi.

Gece geç saatlere kadar süren mutfak işleri bittiğinde yorgunluktan ölmek üzereydi. Herkes dağıldıktan sonra sandalyelerden birini çekip oturdu genç kız. Başındaki boneyi çekip çıkardı. Saat kaç olmuştu? Lord Ranald odasına çekilmiş olmalıydı.

Ya şimdi ya da hiçbir zaman...

Üzerindeki hizmetçi kıyafetine baktı. Önünde bağlı olan önlüğü çözerken avuçları terlemişti. Cebine soktuğu hançeri son bir kez kontrol etti.

Ev fazlasıyla sessizdi. Salondan üst kata çıkan ahşap merdivenleri sessizce tırmandı. Koridora girdiğinde, Kont’un yatak odasının önünde uyuklayan askeri görünce şansına küfretti. Geri dönmek üzereyken gıcırdayan tahta döşeme nöbetçiyi uyandırdı.

Yerinden doğrulan adam, “Sen de kimsin? Burada ne arıyorsunuz?” diye sordu.

Adamın duvara dayanmış silahına uzandığını gören genç kız, “Lord Ranald’ın odasına gidecektim. Bu gece beni bekliyor,” dedi mahcup çıkarmaya çalıştığı bir sesle.

Nöbetçi, kızı baştan ayağa inceledi. Durumu anladığında dudaklarına pis bir sırıtış yayıldı. “Lord Ranald, odasında değil,” dedi imayla.

“Ben bekleyebilirim. Anlarsınız ya, oldukça ısrarcıydı.”

Adam omzunu silkerek geçmesi için kapıyı açtı.

Bu işin bu kadar zor olacağını zaten biliyordu. Sakin adımlarla odaya girip kapıyı kapattı. Geniş oda, ahşap duvarlar, ortadaki büyük ve gösterişli yatak, yanan şömine ve odaya sinmiş adamın kokusu genç kızı tiksindirdi.

Bir süre odadaki eşyaları inceledi. Basit ama gösterişli olan oda, sahibinin her türlü konforu düşünülerek döşenmişti. Pencerelemi kontrol etti. Sağlam bir şekilde kapatılmıştı ve parmaklıklıydı. Başarısız olma durumunda kaçabileceği bir plan yapması gerekiyordu. Ranald'ın işini sessizce bitirmeli ve kapıdan hiçbir şey olmamış gibi çıkmalıydı. Ya da burada öldürülecekti.

Saatler geçtikçe sıkılmaya başlamıştı. *Neredeydi bu adam?* Koltuğa oturdu. Botlarını çıkararak dizlerini kendine çekti.

Aniden gelen gürültüyle sıçrayarak uyanınca korku dolu bakışları odada dolaştı. Burada uyuyup kaldığına inanamıyordu Lindsey. Adama gafil avlanacaktı. Tanrı'ya şükür, yanan odunlardan biri yuvarlanmıştı da genç kızı uyandırmıştı. Duvardaki saat dördü gösterdiğine ve oda da boş olduğuna göre Ranald bu gece başka bir yerdeydi. Telaşla botlarını giyip odadan çıktı. Nöbetçi, uykulu gözlerle kıza sırttı. Adama üzgün bir gülümsemeyle selam vererek hızla oradan uzaklaştı.

Komutanın evinden serin geceye adım attığında ürperdi. Ürpermesini kollarını ovuşturarak gidermeye çalıştı. Aynı topraklarda ve aynı iklime sahip olan bu kalenin kendi topraklarından farkı içten içe kokuşmuş olmasıydı. Grier'in evine giden sokağa koşturarak girdi. Yaşlı adam istemese de genç kıza evinin kapısını açmıştı.

Birkaç saat sonra hava aydınlanacaktı. Birkaç saatlik uyku için neler vermezdi? Ama Kont'un mutfağında gün çok erken saatlerde başlıyordu.

Yine de bir saat uyuyabilirdi.



Rob, içten içe kaynayan duygularını bastırarak nöbetçinin peşinden yürüdü. Adamın açtığı kapı, ebedî düşmanının salonuna aitti. Bütün öfkesi sabaha karşı eve döndüğünde bulamadığı kız içindi. Atının ve tabii ki kendisinin de dinlenmesine fırsat vermemişti. Bütün yol boyunca bu hiddetini de peşinden sürüklemişti. Geçtiği her

yere serpiştirdiği bu olumsuz duygular çiçekleri bile soldurabilir, ağaçların kurumasına neden olabilirdi.

Girdiği odada kahvaltı yapmakta olan adam ne yerinden kıptırdadı ne de selam verdi. Sadece "Kont Marischal, bu ne büyük sürpriz!" dedi.

"Kont Ranald!"

"Oturmaz mısınız? Bana eşlik edin!" Ranald'ın pudralanmış beyaz peruğu, boynunda asılı olan beyaz peçetesiyle uyumluydu. Dudağının hemen üstüne kadar sarkmış karga gagasına benzeyen burnu, çukura kaçmış siyah gözlerindeki bakışlar, ileriye çıkmış sivri çenesiyle adam itici ve zalim görünüyordu.

Rob, en yakınında duran sandalyeye doğru yürürken, uşaklardan biri genç adama servis açmak için koşturdu.

"Sabahın bu erken saatinde sizi buraya getiren nedeni öğrenmek için can atıyorum."

Ranald söylediğinden daha meraklıydı aslında. Bruce'nin komutanlarından biri ve aynı zamanda bölgenin en güçlü klanlarından birinin kontu olan Marischal'ı kalesine kadar getirtecek ne gibi bir yanlış yaptığını düşünüyordu.

Buraya atandığından bu yana geçirdiği günleri gözünün önüne getirdi. Adama göre hiçbir şey yapmamıştı. Geçen defa burada yaptığı ve görevden alınmasına neden olan hataları yenilememeye karar vermişti. Yani açık açık yapmaktan kaçınıyordu. Merakla genç adamın konuşmasını bekliyordu.

"Buraya yeniden atandığınızı duydum. Gelip bizzat doğruluğunu kontrol etmek istedim."

"Kutlamak için buraya kadar zahmet etmeniz ne ince bir davranış," dedi adam itici bir gülümsemeyle.

"Kutlama sözcüğünün yerinde olacağını pek düşünmüyorum." Rob içinden geçenlerin aksine donuk bir sesle konuşmuştu. Lindsey'in bu adamın çatısı altında olduğunu bilmek kıskançlık duygularını tırmalıyordu. Diğer taraftan onun ihanetini kabullenmeyen yüreğinin küçük bir kısmı da sürekli vızıldayarak sinirini bozuyordu.

Geriye kalan hiddeti ise düşmanın ayağına gelmesine sebep olan genç kızaydı.

Ranald, "O zaman neden buradasınız?" derken sandalyesinde dikleşti. Gözü, kapının yanında bekleyen nöbetçiye kaydı. Bu aralar hiçbir klanla sorun yaşamaması konusunda Majestelerinden emir almıştı. Yeniden bütün dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

"Sadece bir hatırlatma için buradayım."

"Neymiş o?"

Rob arkasına yaslandı. Bakışlarını odada dolaştırdıktan sonra, "Biliyorsunuz ki yakında ülkelerimiz savaşa girecek..." dedi. Sesi donduracak kadar soğuk çıkmıştı. Gözleri ise adamı olduğu yere çiviliyordu. "Klanıma ve topraklarıma çok düşkünüm. Birilerinin benden izinsiz toprağıma girmesi canımı fazlasıyla sıkar. Savaştan döndüğümde, geride bıraktıklarımı giderken olduğu gibi sağlıklı ve huzurlu bulmak istiyorum."

"Sizin topraklarınız, sizin klanınız... Bütün bunları yanlış adama söylüyorsunuz." Rob'un gözlerine ulaşmayan gülümsemesi karşısında söyleyeceği diğer sözcükleri yuttu.

"Doğru adam olduğunuzdan eminim, Lord Ranald. Sınırdan tek bir İngiliz askerinin topraklarıma geçtiğini öğrenirsem ya da köylerimde yaşayanlardan herhangi bir şikâyet duyarsam..." Bakışı, pencereden görünen kalenin surlarına gitti. İmasını pekiştirmesine gerek olmasa da, "Bu noktada artık bir kale olmayacak. Edward, garnizonunu başka bir yerde, yeniden kurmak zorunda kalacak!" diyerek tamamladı.

Ranald'ın çenesi seğiriyordu. Çatılmış kaşlarının altında gözleri öfkeyle dönerken, "Kaleme gelip beni tehdit mi ediyorsun?" diye haykırdı.

"Tehdit yanlış kelime, Ranald. Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Olabileceklerden dolayı üzülmenizi engellemeye çalışıyorum. Sanırım, anlamışsınızdır." Genç adam sanki iki arkadaşı arasında dostça bir konuşma yapıyorlarmış gibi konuşmuştu.

Kapı açıldı ve elinde tepsiyle bir hizmetçi girdi. Bonesini yüzüne doğru iyice çekmiş ve çok dikkatli adımlarla masaya yönel-

mişti. Bakışları tepsideki fincanlardaydı. Ne kadar gizlenirse gizlensin, varlığından çevreye yayılan titreşimlerle bile onu tanıyabilirdi Rob.

Başını önüne eğmiş ilerleyen kızı amansız gözlerle takip eden genç adam, "Çok güzel hizmetçileriniz var. Onları nasıl seçiyorsunuz?" diye sorduğunda tepsi titredi, fincanlar birbirine çarptı ve kız elindekilerin kontrolünü kaybetti. Fincanlar yere saçılırken Lindsey'in korkmuş yüzüne büyük bir zevkle bakan Rob, "Ama çok beceriksiz!" diye mırıldandı.

Ama nasıl, ne zaman?

Sesi kendisini terk etmiş gibi dudakları açılıp kapandı Lindsey'in. Onun yerine Rob'un alaylı sesi yeniden odayı doldurdu. "Zaten her zaman beceriksizdi." Kızın büyümüş gözleri bir şey söylememesi için yalvarsa da umursamadı. "Mutfakta çalışmak istediğini keşke söyleseydin." Her indirdiği darbeden büyük bir tatmin duyuyordu.

Ranald, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu. Sesi şüpheli, bakışları kuşkuluydu.

Genç adam, bakışını kızıdan ayırmadan, "Elbette tanıyorum. Benim klanımdan, benim topraklarımdan..." diyerek devam etti. "Bana ait!"

"Yalan söylüyor efendim, onu tanımıyorum!"

Genç kız tiz bir sesle itiraz etse de Ranald bir kere şüphelenmişti. "Benim kalemde ve mutfağında ne işi var?"

"Ne işi olabilir ki... Kuşkulandığınız gibi benim casusum..." Rob cümlesinin sonunda sinsî bir şekilde gülümsedi.

Ranald yerinden fırladı. "Nöbetçiler! Bu kızı tutuklayın!" diye bağırdı.

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu, Tanrı aşkına! "Hayır, Lordum, düşündüğünüz gibi değil! Kont Marischal şaka yapıyor!" Bakışı yavaşça ayağa kalkan Rob'a döndü. "Şaka yaptığımızı söyleyin!"

“Şaka yapmıyorum. Buraya seni almaya geldim. İşine son veriyorum.” Oyun sona ermiş, sesi ölümcül tınılarla kıza ve adama çarpmıştı.

Ranald, “O zaman ikinizi de tutuklatacağım!” diye haykırdı.

Rob, kıza yaklaştı. “Öyle bir şey yapmanızı tavsiye etmem. Buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkıp gideceğiz.” Gelebilecek tehlikeye karşı Lindsey’i arkasına doğru itti.

“İzin vermeyeceğim!” Ranald, kızgınlıktan mosmor olmuştu.

Rob, Lindsey’in koluna parmaklarını geçirirken, “İzin vereceksiniz. Eğer biraz sonra bu kalenin içinde yanmak istemiyorsan kızla birlikte gitmeme ses çıkarmayacaksınız!” dedi dondurucu bir tehdit-kârlıkla.

“Korkmam mı gerekiyor?”

Lindsey, kolunu kurtarmaya çalışarak atıldı. “Size söyledim, şaka yapıyor. Aslında o bir deli!”

Genç kıza, “Bu konuda seninle yarışabilmem imkânsız...” diyen genç adam, Ranald’a döndü. “Korksan iyi olur. Dışarıdaki savaşçılarım, bir saat içinde görünmezsem kaleni ateşe verecekler. Çoğu ahşap olduğu için bir saat içinde yanıp kül olması kaçınılmaz.”

Adam, boynundaki peçeteyi hırsla söküp masaya fırlattı. Siniirden ne diyeceğini şaşırılmıştı. Kapıya birikmiş nöbetçiler, onun emir vermesini bekliyordu. Diri diri yanmak istemediğini biliyordu. Bu tehdidi şimdilik yutmak zorundaydı. Eliyle geçmelerine izin vermelerini işaret etti.

Rob, kolunu bırakmadığı kıızı çekerek odadan çıktı. Öyle hızlı yürüyordu ki Lindsey koşmak zorunda kalıyordu. “Kolumu bırak! Sen sürüklemeyen de yürüyebilirim!”

“Kapa çeneni!” diye hırladı genç adam.

Dış kapının önünde bağlı olan atını çözmek için kolunu bıraktı. Sonra belinden kavradığı Lindsey’i çuval gibi atının üzerine fırlattı. Eyerde yüzüstü asılı kalan genç kız ancak kısa bir çılgılık atabildi.

Kendisi de bindikten sonra atını mahmuzlayan Rob, kızı düzeltmek için parmağını bile oynatmadı. Kaleden uzaklaşmalarından birkaç dakika sonra bahsettiği savaşıları da onlara katıldı.

r.
”
ir-
nir
Bu
ne-

hızlı
irak!

ıraktı.
irlattı.
ldi.



BÖLÜM 27

“Midem bulanıyor!”

Yaklaşık bir saattir yoldaydılar. Lindsey, baş aşağı gitmekten hırpalanmış ve yorulmuştu, ayrıca midesi bulanıyordu.

“Bu, daha sonra başına geleceklerin yanında çok önemsiz!”

Genç kız doğrulmaya çalıştı. “İngiliz casusu değilim, seni lanet olası!”

Gözünü gidecekleri yoldan ayırmayan genç adamın çenesinde bir kas sürekli seğiriyordu. Dişlerinin arasından, “Bu cümleyi sürekli tekrar edersen belki sen de inanmaya başlarsın!” dedi.

“Sen bir domuzsun! Dinlemeden infaz ediyorsun!”

“Sana bir şans verdim, hatırlıyor musun?”

“O zaman anlatamazdım!” diye haykırdı Lindsey.

“Elbette, anlatabilmen için... Hayır, yeni yalanlar bulman için zaman gerekiyordu fakat sen yakalanarak her şeyi berbat ettin!” Genç adamın sesi öfkenin de etkisiyle ıslık gibi çıkmıştı.

“Amacım yakalanmak değildi. O kaleden sağ çıkamayacağımı biliyordum!”

Rob’un affetmez bakışları ilk defa kıza döndü. “Ne demek istiyorsun?” Gözlerindeki donukluğa bakarak bu kadar bile ilgisini çekmiş olmasından dolayı umutlandı genç kız.

Genç adamın çekip eyere oturmasını sağladığı Lindsey, bedeniyle geriye dönerek ona baktı. "Nihayet dinlemeye karar verdin mi?"

"Yalanların için zaman istemiyor musun? Sana bu zamanı tanıyorum, daha sonra belki seni dinlemeye karar verebilirim. O zamana kadar çeneni kapa ve sakın sesini çıkarma! Uysal davranışların belki kalbimin yumuşamasına sebep olabilir!" İtiraz etmek için dudakları kıpırdayan kıza, "Konuşarak daha fazla şimşeklerimi üzerine çekme istersen!" diye homurdandı.

Lindsey önüne döndü. Beline dolanan kollar daha da sıkı sarılmıştı. Genç adam atını mahmuzlayıp adamlarını geride bıraktı.

Onu ikna etmek zorundasın, Lindsey! Yoksa...

Kahretsin, başı büyük beladaydı!

Kolayca ikna olabilecek bir adam değildi. Genç kıızı dinlemeden infaz etmişse, düşüncelerini tersine çevirmek ancak gerçekleri anlatarak olabilirdi. Sonra... Sonrasında ise hakkında verilecek hükmü bekleyebilirdi.

Genç adamın yumuşamayacakmış gibi duran profiline baktı. Biçimli kaşları öylesine çatılmıştı ki sanki gözlerini perdelemişti. Dudağının kenarında genç kızın itiraflarıyla aşamayacağı sert çizgiler oluşmuştu. Çenesinde seğiren kasa dokunmak isteyen parmaklarını kucığında birleştirdi.

"Beni anlayacağını düşünsem anlatmaz mıyım Rob? Fakat sen söylediklerimde mantık arayacaksın. Delice olduğunu düşüneceksin. İlk önce ben de delice olduğunu düşünmüştüm. Akli başında olan birinin yapamayacağı kadar saçma gelmişti. Delirdim, Rob! Aklım, gördüklerimle çılına döndü. Yaşananların pek çok kadının ve genç kızın başına geldiğini düşündükçe daha da çıldırdım. İşte o çılgınlık anında ortaya böyle bir Lindsey çıktı."

Aklından geçirdiklerini bedenini saran çelik gibi kolların sahibine söyleyemedi. Dudakları söylemek için defalarca aralanmasına rağmen sesi çıkmadı. Ya her şeyi anlatacak ya da başına geleceklere boyun eğecekti.

Kaleye girdiklerinde avlu, at arabaları ve başka klandan gelen savaşçılarla doluydu. Girip çıkanları ve hareketliliği takip etmek çok zordu. Savaşın davulları o kadar yaklaşmıştı ki bu karmaşaya bakacak olursa hemen yarın diyebilirdi.

Lindsey, onun bu kadar işi arasında bir de kendisiyle uğraşmak zorunda kalmasından dolayı huzursuz oldu. Suçlulukla içini çekti. Ama bu, Rob'un suçuydu. Peşine düşmesini istememiş, bu kaleye dönmeyi düşünmemiş hatta bu dünyada bile olmak istememişti!

Neden şimdi kendini suçlu hissetmek zorundaydı?

Merdivenlerin dibinde durdurduğu atından inen Rob, kızı da aşağıya çekerken, "Sloan!" diye gürledi.

Kardeşi, adamları yönlendirmeye çalışıyordu. "Efendim!"

"Onu ceza direğine bağla!"

Genç kız, dirseğini onun acımasız parmaklarından kurtarmaya çalışırken, "Ceza direği mi?" diye haykırdı. "Bir kadını ceza direğine bağlayamazsın!"

Rob, onu kendine doğru çekti. "Vatana ihanetin kadını veya erkeği olmaz!"

"En az senin kadar bu toprakları seviyorum!" Lindsey bedenini onun ablukasından kurtarmaya çalıştı. Ama uğraşısı boş bir çabadan ileri gidemedi.

Genç adamın dudağı gerildi. "İngiliz Kalesi'nde bulduğum birinin bu sözleri söylemesi ne kadar da inandırıcı!" Genç kızı Sloan'a doğru itti. "Bağla onu! Kaçarsa yerine seni bağlarım!"

Sözlerini, yani tehditlerini bitiren genç adam sırtını dönüp giderken, Sloan direnen genç kızı meydanın batısında bulunan uzun direğe doğru sürükledi. "Bu kez ne yaptın, Lindsey? Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim!"

"Hiçbir şey yapmadım. Bırak beni! Söz veriyorum, odamdan çıkmayacağım!"

"Yalan konusunda gerçekten de uzmansın. Konuşurken gerçekleri söylemediğin hiç anlaşılmıyor." Direkteki kancaya asılı halatı aldı. İteklediği Lindsey'in ellerini arkasındaki direğe bağladı. Ge-

riye çekilip, işini sağlam yapıp yapmadığını da kontrol etmeyi unutmadı.

“Beni ne zaman bırakacaksınız?” diyen genç kızın sorusunu, “Rob ne zaman isterse...” diye cevaplayarak, arkasını dönüp uzaklaştı.

“Rob!”

Genç adam, kendisine seslenen kardeşine dönmeden önce, “O kalkanları diğer arabaya yükleyin!” diye bağırdı. “Evet?”

“Direğe bağlanmayı hak edecek ne yaptı? Bir kadın için ağır bir ceza...”

“Bu cezayı çoktan vermeliydim. Geç bile kaldım!”

“Ne yaptı?”

Rob, bu konuda, kardeşi de olsa açıklama yapmak istemiyordu. “Henüz hiçbir şey...”

Sloan, direğe bağlanmış kıza bir bakış atarak, “Beni olayların dışında tutuyorsun. Artık yetişkin bir adamım!” diye homurdandı. “Benden ne gizliyorsun?”

“Seni olayların dışında tutmuyorum. Bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçersen belki büyüyebilirsin!”

“Beni her şeyden ve herkesten korumayı bırakırsan ve büyümeme izin verirsen çocuk gibi davranmadığımı da görürsün!”

Rob öyle mi yapıyordu? Kardeşine yaklaştı. Kocaman bir adam olduğunu görüyordu. “Öyle mi yapıyorum?”

“Evet, beni koruyamadığın zamanlar da gelecek! İzin ver de büyüyeyim!”

“Üzgünüm...” Rob ne diyeceğini bilemedi. “Lindsey’le ilgili gerçekler konusunda henüz emin değilim. Öğrendiğim anda sana da anlatacağım.”

“Nereye gitmiş?”

“Sınırdaki İngiliz Garnizonu’na...”

“Bu da senin kuşkularını doğruluyormuş gibi görünüyor.”

“Kuşkularımı destekleyecek bir bilgi edinemedim. Ranald’ın mutfağında çalışıyordu ancak Kont onu tanımıyordu. Ben söyleyinceye kadar farkında bile değildi.” Kafası karışık görünüyordu.

“Belki de bilgileri verdiği bir başkasıdır.” Sloan da yeni teoriler üreterek ağabeyine yardımcı olmaya çalışıyordu.

Rob’un bakışı Lindsey’e kaydı. “Belki...” diye mırıldandı. Onun bir hain olduğuna inanamıyordu. Yaptıklarının ne gibi geçerli bir nedeni olabilirdi?

Sloan, bulutların toplandığı gökyüzüne bakarak, “Bir an önce arabaları yükleyip yola çıkmalıyız. Yağmur geliyor,” diye mırıldandı.

Rob, hafif esen rüzgârın biraz sonra şiddetini arttıracaklarını görebiliyordu. Siyah bulutlar hızlı bir şekilde toplanmaya başlamıştı.

“Fırtına şiddetli geliyor. Yola çıkmamız mümkün değil! Yiyecek dolu arabaları ahıra çektir!” diye bağırdı Sloan’a. Kendisi de diğer at arabalarına doğru koştu.

Düşündükleri gibi at arabalarının güvenliğini sağlayamadan rüzgâr şiddetini arttırmıştı. İlk yağmur taneleri düşmeye başladığında ahıra sadece iki arabayı sokabilmişlerdi.

Rob, adamlara emir yağdırıyor, Sloan ve adamları ise gök gürültüsünden ve şimşeklerden korkan atları yürümesi için zorluyorlardı. Meydanda tam bir kargaşa vardı. At kişnemeleri, onları yürüme zorlayan sesler, Rob’un gür buyruğu ve şiddetli bir fırtınayla gelen yağmur... Birkaç dakika içinde sırlıklam olmuşlardı.

Boş fiçilerin yüklendiği arabaya bağlı at, gök gürültüsünden ürkererek şaha kalktığı anda, Rob ahırın kapısındaydı. “Dikkat edin!” diyen sert haykırışı gürültünün içinde eriyip yok oldu.

Atın geri gidişi arabanın dengesini bozdu. Yalpalayan tekerlekler hemen arkasında duran bir başka arabanın dingiline çarptı. Sonrasında fırtınanın da yardımıyla boş fiçiler teker teker düşmeye başladı.

Lindsey, Sloan arkasını dönüp gittikten sonra, uzun süre meydanadaki telaşlı koşturmacayı izlemişti. Ara sıra ona çevrilen gözlerde gizli bir tatmin gördüğüne yemin edebilirdi. Bu arada içinden Lord Rob'a, babasına ve Ranald'a lanetler yağdırmakla meşguldü. İçinde bulunduğu durum için hepsinin cehennemde yanması en büyük dileği idi.

Bir süre sonra yorulup olduğu yere çöktü. Rüzgâr fırtınaya dönüştüğünde, lanetinin kabul edildiği düşüncesiyle haince sırtarak bakışını gökyüzüne çevirdi. "Teşekkürler Tanrım! Bu kadarla bırakmayacaksın, değil mi? Hepsinin yerlerde süründüğünü görmek istiyorum."

Sanki cevap almış gibi suratını asarak başını öne düşürdü. "Biliyorum. Çok iyi bir insan değilim. Ama onlar kadar da kötü değilim, bunu en iyi senin bilmen gerekir." Birkaç yağmur damlası yüzüne düşünce, gözlerini kocaman açarak yeniden gökyüzüne baktı.

"Ciddi olamazsın! Burada ellerim kollarım bağılyken bir de yağmur ve fırtınanın ortasında mı kalacağım? Cezalandırman gereken onlardı, ben değil!"

Yeniden daha iri damlalara maruz kalınca, "Ne demek istediğini anladım. Ceza vermeye benden başladın. Evet, çok yalan söylediğimi biliyorum. Yeminimi de yerine getiremedim," diyerek gülümsedi. "Haklısın, insanları korkutma işinde biraz ileriye gitmiş olabilirim. Ama yemin ederim ki çok geçerli bir sebebim var!"

Aniden boşanan yağmur konuşmasını böldü. Birkaç dakika içinde sırlıklam olmuştu. Damlalar o kadar şiddetliydi ki gözlerini bile açamıyordu. Elini kurtarmaya çalıştı fakat mümkün değildi. "Rob!" diye haykırdı. Sesi gök gürültüsünün arasında kayboldu. Defalarca, gırtlığı acıyınca kadar genç adama seslendi.

"Sloan!" diye bağırdı daha sonra.

Sanki yağmurdan korunabilecekmış gibi iyice büzüldü. *Neden hiç kimse onu duymuyordu?* "Rob!" diye haykırdı yeniden.

Duyduğu sesle başını dizlerinin arasından çıkardı. *Aman Tanrım, hayır!* Gürültüyle üzerine doğru gelen fıçıya dehşete düşerek

baktı. Ellerini kurtarmaya çalışırken yeniden yeniden Rob ve Sloan'a seslendi.

Fıçı fırtınanın etkisiyle daha da hızlanmıştı. Başını yeniden dizlerinin arasına gömerek deli gibi dua etmeye başladı.

Sonrasında ise beyninde patlayan bir acıyla her yer karanlığa gömüldü.

Rob ve adamları, oraya buraya savrulan fıçıları toplamaya çalışırken Sloan, "Rob!" diye bağırdı. "Lindsey!"

Genç adam, bu kargaşada onu tamamen unutmuştu. Küfrederek koştu. "Lütfen iyi ol!" diye mırıldanarak yanına çöktü.

"Lindsey!" Yere uzanmış olan kızın başı önüne düşmüştü. Saçları gibi bütün bedeni de sırlıslıklamdı.

"Lindsey!" diye yeniden bağırarak kızın başını kaldırdı. Başının yan kısmında kocaman bir kesik ve şişlik vardı. Fıçılardan biri gelip genç kıza çarpmıştı.

"Lanet olsun! Lindsey!" Kızı direğe bağlayan halatı telaşla çözdü. "Seni çözdüm, hadi aç gözlerini!"

Kucakladığı kızla birlikte koşmaya başladı. Lindsey'in arkaya düşen başı ve cansız kollarını gördükçe telaş ve korkuyla adımlarını hızlandırdı. Kalabalığın arasından geçerek merdivenleri tırmandı.

Girdiği antrede duraksamadan çalışma odasına yöneldi. Peşinden gelen hizmetçilerden birine, "Şifacıyı bulun!" dedi sert bir sesle. "Şömineyi yakın. Bayan Dallis'e haber verin. Kuru kıyafetler getirsin!"

Uzun adımları sabırsız bir acelecilikle koridoru katetti. Girdiği çalışma odasında, şöminenin önündeki büyük koltuğa genç kızın bedenini yavaşça bıraktı. "Lindsey!" derken sesi endişeden boğuklaşmıştı. "Hadi aç gözlerini!"

Genç kızıdan ne bir kıpırtı ne de bir cevap geldi. Parmağını korkuyla boynundaki damara bastırdı. Şükürler olsun, kalp atışı vardı. Çarpmanın şiddetinden bayılmış olmalıydı.

"Lindsey!" diyen ıglık kulaklarını tırmaladığında, genç kızın nabızını kontrol ediyordu.

Doğrulup kapıdan giren kadına baktı. Yüzü bembeyaz, gözleri miniciden kocaman olmuş bir hâlde Lindsey'e koşan kadını, "İyi, neye baygın!" diyerek rahatlatmaya çalıştı.

"Lindsey! Tatlım, ben geldim. Şimdi iyi olacaksın!" Dallis, elinde sihirli değneği varmış gibi ya da kendisi bir sihirli değnekmiş gibi konuşarak kızın yüzüne yapışmış saçlarını geriye itti. Kuru tepesinde dikilen genç adama baktı. Gözlerindeki bakış ve ağız kenarındaki sözleri suçlayıcıydı. "Ona ne yaptınız? Zavallı kıyımlı nasıl bu hâle getirebildiniz?"

Rob'un duygusuz bakışları kızın üzerindeydi. "Kendi kazdığı kuyuya düştü!" diye homurdandı. "Onun yaptıklarından haberdardınız değil mi Bayan Dallis? Vatana ihanet suçundan asılabileceğini biliyorsunuz."

Kadının rengi atarken, "Vatana ihanet mi? Siz ne dediğinizin içinde mısınız?" diye fısıldadı. Korkulu bakışı baygın kıza kaymıştı. "O asla yapmaz. Yanılıyorsunuz!"

"Onu bulduğum yer İngiliz Kalesi'ydi."

"Yüce Tanrım!" diyen kadın hıçkırmaya başladı.

Kapı açılıp şifacı içeriye girdiğinde konuşmaları yarım kaldı. Lindsey'i inceleyen yaşlı adam, kızın başındaki derin kesiği dikip kontrol ettikten sonra burnuna nane ruhu tuttu.

Lindsey, ciğerlerine dolan ağır kokuyla öğürdü ve bu arada başındaki keskin ağrının da ayırđına vardı. Burnuna dayanan şişeyi tutmak gözlerini açtı. Dallis'in endişeden büyümüş bakışları ve hemen yanında dikilen Rob'un acımasız gözleri ve şifacının ifadesiz yaşlı yüzü ilk gözüne arpandı. Yerinden doğrultmaya çalışırken, "Ne oldu?" diye sordu.

Dadıstı atılıp, onun oturmasına yardımcı olurken Rob, "Başına bir arpıtı!" dedi kaba bir sesle.

Genç kızın bakışı pencerenin dışındaki fırtına ve yağmura kaydı. "Direğe bağlanmışım. Kendimi koruyamadım!"

"Seni ödüllendirmemi mi bekliyordun?"

Başının içinde savaş davulları çalıyor, beyni kulaklarından dışarıya fırlamaya çalışıyordu. Yüzünü buruşturarak, "Cezalandırmayı gerektirecek bir şey yapmadım. Suçlamalarınız asılsız..." diye mırıldandı.

"Gördüklerimi nasıl yorumlamalıyım, Leydi Lindsey? Ragnald'ın mutfağında çalışıyordun!"

"Hepsinin bir açıklaması var!"

Rob'un biten sabrı, bu açıklamayı dinleme taraftarı değildi. "Eminim vardır!" diye hırladı. "Bayan Dallis, onu odasına götürün. Şu andan itibaren vatana ihanetten tutuklu!"

"Kendimi savunmama izin vermeyecek misiniz?"

"Lütfen Lordum!"

Lindsey ve Dallis aynı anda konuşmuştu. Fakat Rob, "Açıklaman için sana fırsat tanıdım. Bundan sonra savunmanı Kral Bence'ye yapmak zorunda kalacaksın," diyerek kapıdaki adamına işaret etti. Savaşçı anında genç kızın başucundaydı.

Lanet baş ağrısı tıpkı lanet Lord Rob gibi konuşmasına izin vermiyordu. Rengi çekilmiş yüzünü buruşturarak, "Gidelim, Dallis" diye fısıldadı. Şu anda ne kendini savunabilecek ne de karşı koyabilecek kadar güçlüydü.

Yaşlı kadın, kızın koluna girerek kalkmasına yardımcı oldu. Peşlerinde gardiyanıyla birlikte odayı terk ettiler.

Rob, fırtına ve yağmurun camlara vuran öfkesine eş değer bir öfkeyle pencereye doğru yürüdü. İçinde olduğu durumu anlatacak kelime yoktu. Omuzlarına yüklenmiş ağırlık, genç adama diz çökürmeye çalışıyordu.

Sıkıntıyla gerilen boynunu ovdu. Lindsey hayatına girdiği andan itibaren tutarlı olan yaşamı allak bullak olmuştu. Kızı çentik çentik sır perdesinin hangi ucundan tutsa elinde kalıyordu. Bu da genç adamı ikilem içinde bırakıyordu.

Nasıl bir nedeni ve bahanesi vardı? Bütün o yalanları ve oyunları kabullenebilecek miydi? Ya ona karşı olan hisleri...

Belki de bu nedenle onu dinlemek istemiyordu. Hislerinin etkisinde kalacak ve o ne söylerse söylesin, inanacaktı. Bu zayıflığı kabullenemeyen mantıklı yanı duyguları konusunda onu uyarıyordu.

O, hislerine kapılarak mantığını bir kenara fırlatıp atacak kadar âciz bir adam değildi.

Lindsey, aradan geçen birkaç saatte baş ağrısından kurtulmuştu. Dallis'in itirazlarına rağmen yataktan kalktı. Bir şekilde Rob'un onu dinlemesini sağlamalıydı. Fakat bu odadan çıkabilmesi için kanatlanıp uçması gerekiyordu.

"Söyledikleri doğru mu?" diyen titrek sese döndü. Dallis, koltuğa büzülmüş, odada dolaşan kızı izliyordu. "İngiliz Kalesi'ne gittiğin ve Lord'un seni orada bulduğu doğru mu?" Yaşlı kadın, duyduklarının gerçek olmadığını söylemesini umut eden gözlerle bakıyordu.

Lindsey, gerçekleri ondan daha fazla gizleyemezdi. "Doğru..." derken kadının karşısındaki boş koltuğa oturdu.

"Tanrı aşkına, Lindsey! Orada ne işin vardı? Lord, kuşkularında haklı mı?"

"Hangi kuşkular?"

"Senin İngiliz yanlısı olduğunu düşünüyor."

"Sen de mi benden kuşkuluyorsun? Beni bebekliğimden bu yana tanıyorsun!"

Kadın, düşündüklerinden utanmış gibi suçlulukla dolu bakışlarını kaçırdı. "Asla inanmam. Ancak bütün bu gizem ve yaptıkların... Mantıklı bir açıklama bulamıyorum."

"Lord Rob'a açıklamamı yaptıktan sonra sana da her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

"Lord'un seni dinleyeceğini hiç sanmıyorum. Konuşmaya fırsat da bulamayabilirsin." Kadın, kızın soru dolu ifadesine baktı. "Yarın sabah kaleden ayrılıyor, savaş için..."

Lindsey kapıya yöneldi. "O zaman onunla konuşmak için şartları zorlamam gerekiyor. Açıklamalarımı dinlemek zorunda!"

Dallis, oturduğu yerden kıpırdamadan, "Kapıdaki canavarın seni bırakacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Saat gece on biri gösteriyordu. "İkna etmek zorundayım!" diyerek kapıyı açtı.

Sert yüzlü, sarışın canavar, kızın önünü keserek çıkışına izin vermedi. Lindsey onun yüzüne baktı. En az Lord'u kadar öfkeli görünüyordu. Büyük ihtimalle, şu an aşağıda savaş hazırlıklarına yardım etmesi gerekirken, burada deli bir kızın kapısında bekliyor olmaktan dolayı kızgındı.

"Lordunuzla konuşmak istiyorum!" Adam, duruşunu bozmadan ve tek kelime bile etmeden beklemeye devam edince, "Lütfen yarın yola çıkacakmışsınız. Gitmeden onunla konuşmalıyım!" dedi.

"..."

"Kaçmayacağıma söz veriyorum. İstersen sen de gel..."

Bu teklif adamın yumuşamasını sağlamıştı. "Lordum dışarıda, adamlarının yanında. Sizi oraya götüremem."

"Odasında beklerim. Sen de kapıda beklersin. Konuşmamız bitince yine seninle odaya dönerim. Anlaştık mı?" Kararsız adama sevimli bir ifadeyle gülümsedi.

Savaşçı ise ona güvenip güvenmeme konusunda ikilem içindeydi. "Tamam!" dedi isteksizce.

Lindsey önde, savaşçı arkada Rob'un odasına doğru yürüdüler.

Gece saat iki buçuk olmuştu ve Rob, yorgun adımlarla odasına doğru yürüyordu. Kapısındaki adamı görünce, "Aidan! Benim kapıda değil, Leydi Lindsey'in kapısında bekleyecektin!" diye söylendi.

"Leydim içeride sizi bekliyor. Konuşmak istiyormuş."

Bu saatte mi? "Tamam, sen gidip dinlen. Ben gerekirse bir başka nöbetçi çağırırım..."

“Emredersiniz efendim!” diyen Aidan uzaklaşırken Rob da odaya girdi.

Onunla ilgili bir türlü kesin karar veremediği, suçlu veya suçsuz diyemediği için kendinden kuşkuya düştüğü kadın odasındaydı. *Saplantı hâline getirdiği ve deliler gibi istediği kadın... Hayatının dümenini kaybetmesine neden olan kadın...*

İşte o kadın odasında, oturduğu koltuğun arkalığine başını dayamış uyuyordu.

Yavaş ve sessiz adımlarla kızın uyuduğu koltuğa yaklaştı. Baş sargılıydı. Rengi solmuş yüzünde, siyah kaşları ve yanağına düşen kirpikleri dikkat çekiyor, mumların ve şöminenin son ışığı yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Yerinden rahatsız olduğu memnuniyetsizce büzdüğü dudaklarından açıkça görülüyordu.

Ayağını altına toplamış uyuyan kızın karşısındaki koltuğa oturdu. Sık kirpikleri o kadar uzundu ki neredeyse yanağına değiyordu. Koyu renk kaşlarının hafif kavisi yüzündeki narinliği belirginleştirmişti. Bu kaşlarının hemen üzerinde, yarayı sardıkları beyaz sargı bezi vardı. Dar kanatlı düzgün burnu her nefes alışta bir kelebeğin kanatları gibi kıvıldıyordu. Bakışı kızın dolgun ama küçük dudaklarına gitti. Her baktığında aradaki sorunları umursamayan arzu bedenini ele geçiriyordu. Tek istediği onu kendine çekip bu histen kurtuluncaya kadar öpmekti. Kendini kemiren bu açlıktan kurtulmak, ondan nefret edebilmesine yardımcı olacak tiksintiyi hissedinceye dek içinde gidip gelmek istiyordu. Vahşice kükreyen açlığını doyuruncaya dek ona sahip olduktan sonra arkasına bakmadan gidebilirdi. Ya da vatan haini ilan edildiğinde hiçbir pişmanlık ve arzu duymazdı.

Bu duygudan kurtulamayacağını bilen gerçekçi yanı bütün olasılıkları bir kenara itiyordu. Cevaplanmamış sorularına, kızın bütün yaptıklarına ve şüphelerine rağmen tek istediği onu koruma, saklama, defalarca sahip olarak kendisine ait kılma isteğinden vazgeçemiyordu.

Rob mantıklı davranabiliyor olsaydı, elini kolunu bağlayan bu çekimden uzak durur, ona karşı hassas olan duygularını görmezden gelebilirdi.

Kendine yaptığı bütün ikazlara rağmen onu burada, bu odada o kadar çok hayal etmişti ki artık rüyalarına bile girmeye başlamıştı. Ancak ona karşı hissettikleri, gördükleri ve öğrendikleriyle şu an bulunmasını istediği en son yer genç adamın odasıydı.

Onunla ne yapacağını bilmiyordu. İngiliz Kalesi'nde bulunmasının sağlam gerekçeleri var mıydı? Yoksa fazlaca düşünülmüş bir yalanın daha içine mi çekilmek isteniyordu?

Gerçekten İngiliz casusu olabilir ve Rob tarafsız düşünemediği için gerçeklere sırtını dönebilirdi. Ya deli rolü yapması... Yıllardır herkesi inandırması... Genç adam ağrıyan alnını ovaladı. *Ailesi gerçekleri biliyor muydu? Birlikte düşünülüp planlanmış bir tuzak olabilir miydi?*

“Ben seninle ne yapacağım, Su Perisi?” diye söylendi.

Lindsey, duyduğu hafif sesle gözlerini araladı. Uyku sersemliği, karşısında oturan adamı gördüğü anda uçup gitti. Ne zaman gelmişti ve ne kadar zamandır koltukta uyuyan genç kıızı izliyordu? Adamın hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan gözlerine bakarak ve utançla yerinde dikleşerek, “Dönmüşsün!” dedi.

Genç adam, eliyle çevresini göstererek, “Benim odamdasın,” diye iğnelemesine rağmen olmasını istediği yerdeydi kız. Buraya o kadar yakışmıştı ki her gece odasına geldiğinde onu burada bulma düşüncesinin ayartıcı cazibesine kapılmak üzereydi.

“Nöbetçiye seninle konuşmam gerektiğini söyledim.”

“Bu saatte mi?” Onu tanıdığından bu yana olan öz güvenini kaybetmiş görünüyordu. Rob da bu öz güveni kazanmasına yardımcı olacak hiçbir hareket yapmayacaktı.

Lindsey, huzursuzca yerinde kıpırdandı. “Erken saatlerde gelmiştim. Savaşın kapıda olduğu düşünülürse gitmeden önce seninle konuşmam gerekiyordu.”

Adam fkeli miydi, sakın mi yoksa yorgun mu anlayamıyordu Lindsey. Kıpırtısız oturuşu ve kısa cmleri hiçbir açık vermiyordu. Kendisini dış dünyaya karşı kapatmış görünüyordu. Bu daha kötüydü. Bedeni ve bakışları, genç kızın kulağına ikna edilmesinin mümkün olmadığını fısıldıyordu.

“Sana İngiliz casusu olmadığımı kanıtlamak istiyorum.”

“Bekliyorum...”

“Beni de savaşa götür!”

şaka yapıyor olmalıydı. Rob’un dudaklarında, onu İngiliz Kalesi’nde bulduktan sonra ilk defa, gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. “Ne yapacaksın? Boyadığın yznle düşman askerlerini mi korkutacaksın? Yoksa yaralarımızı mı saracaksın?”

Çenesini gururla kaldıran genç kız, “Nasıl yay kullandığımı gördün!” dedi sert bir sesle.

“Savaş alanında bulunmak için sadece iyi ok atmak yeterli olmaz. Ayrıca bir kadının savaş alanında bulunması en son isteyeceğim şey!” Onu kan ve ölümün içine götürebileceğini mi sanıyordu? Bunu yapmaktansa zindana zincirler ve iyi olduğundan emin olarak savaşa giderdi.

“En az senin kadar iyi kılıç da kullanabilirim!”

Rob, dudağının kıyısında oluşan minik bir gülümsemeyle, “Bu cümle çok iddialı oldu. Nerede ğrendin?” diye sordu.

Lindsey, dik oturmaktan ağrıyan sırtını koltuğa yasladı. “ok iyi gzlemciyim ve çalışmak için çok zamanım vardı.” *Hem de çok...*

“Teoride bilmek, kılıç kullanmayı öğrendiğin anlamına gelmez.”

“Ama pratik de yaptım!” Genç adamın kaşları inanmayan bir tavırla havalanınca, “İnanmıyor musun? Adam bile öldürdüm!” dedi.

“ldrdğne bizzat şahit oldum.”

“Okla değil, kılıçla ldrdm!”

Rob bacak bacak üstüne attı. Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu. “Dinlemek için sabırsızlanıyorum. Elbette bu

inanacağım anlamına gelmiyor. Senin ne kadar yalancı olduğunu yaşayarak tecrübe ettim.”

“Yalan söylemiyorum. Yemin ederim!”

“Beni ikna etmeye çalıştığın şey nedir, Lindsey? Ne kadar iyi kılıç kullandığına inanmam, seni savaşa götürmem, senin bir yalancı ve çevrendeki insanlarla oyun oynadığın gerçeğini değiştirmiyor.” Kıza doğru eğildi. “Bu, casus olmadığın anlamına da gelmiyor. Beni ikna etmek için daha sağlam temellere dayanan yalanlar bulmalısın.”

Yüce Tanrım, adam hâlâ yalan diyordu! “Casus değilim!” diye tısladı. Onun tarafından suçlanıyor olmak, nedenini bilmediği bir şekilde kalbini kırıyordu. Kendisine inanmasını istediği tek insan genç adamdı. Bu zamana kadar insanları kendisine inandırma gibi bir gayreti olmadığı için de kapıldığı bu hissi yadırgıyordu. Lindsey’ye inanmak zorundaydı! Nedenlerini sorgulamadan ya da alay etmeden dinlemesini ve gözlerinde bu inancı görmeliydi. Bu saplantılı ve saçma bir istekti ancak genç kızın tek düşünebildiği Rob tarafından affedilmekte.

Kızgınlıkla ayağa fırlayan adam onu öldürmeye niyetlenen gözleriyle üzerine eğildiğinde korkuyla geriye yaslandı. *Ah, başarmıştı işte!* Sonunda adamı deli etmiş, öfkelenmişti.

“Seni Lord Ranald’a hizmet ederken buldum. Mutfağında çalışıyordun! Tarafsızca dinlemeye karar vermiştim fakat her aklıma geldiğinde çileden çıkıyorum!” Her şeye rağmen istediği kadın düşmanının kalesinde hatta onun evindeydi. Olabilecekler gözünün önüne geldikçe, *daha fazla* öfkelenemem dediği anda hissettikleri onu yanıltıyordu. Hiddeti, her şeyi yakıp yıkarak geride bir enkaz bırakacak kadar büyüyordu.

Genç kız, onun böyle tepeden bakmasına katlanamayarak ayağa kalktı. Onun kendisine inanmasını istiyorsa o zaman konuşması gerekiyordu. Şu kapıdan çıktığında geride onu anlayan ve inanan bir adam bırakmak zorundaydı.

“İngiliz Kalesi’nde bulunmamın sebebi Lord Ranald’ı öldürmek içindi!”



BÖLÜM 28

Kızın söylediği son cümle, odada sanki bitmeyen bir ses dalgasına sebep olmuştu. Aynı cümle ikisinin arasında çınlayıp duruyordu. Öyle ki bir süre sonra Rob'un kulaklarında uğuldamaya başladı.

Lord Ranald'ı öldürmek içindi!

Lord Ranald'ı öldürmek içindi!

Lord Ranald'ı öldürmek içindi!

Karşılıklı ayakta dururken Rob söylenen cümlenin gerçekliğini sorguluyordu. Belki de sadece Rob'u sınıyordu. Ona olan arzusunun derecesini ve varlığının üzerindeki etkisini ölçmeye çalışıyordu. Sözleri ve duruşuyla ciddiyetini vurgularken genç adamı korkutmaya mı çalışıyordu? Bu soruyu kendisine sormadan önce bile korkmuştu. Evet, bunu başarmıştı Lindsey! Son haftalarda ondan başka hiçbir şey düşünememiş, ona olan arzusuyla boğuşmuş, davranışlarıyla çileden çıkmış hatta bazen öldürmeyi bile düşünmüştü. Yine de ona inanıp inanmama konusunda şüpheliydi.

"Bu senin için bile fazlasıyla iddialı bir yalan oldu. Şaka yapıyor olmalısın!" Kızın ciddi yüzüne ve kıpırtısız duruşuna bakarak, "Sen deli rolü yapmıyorsun! Gerçekten de delisin!" dedi. Gözleri bu itirafa inanmamış kuşkulu ışıltılarla doluydu.

Lindsey çok fazla sesli dile getirmediği sırrı söylemenin etkisindeydi.

On altı yaşından bu yana beyinde dönüp duran bu fikir, bir süre sonra yaşama amacına dönüşmüştü. Lord Ranald'ın aldığı her nefes, genç kızın aldığı nefesi zehir hâline dönüştürmüştü. Adamın bir yerlerde yaşadığını ve yaptıklarından en ufak bir pişmanlık duymadığını bilmek Lindsey'i delirtmişti. Bir çılgınlık anında da bu rolü devam ettirmenin kazançlarını düşünmüştü.

"Neden? Bu cümleyi bir erkek söyleseydi, ona da aynı tepkiyi verir miydin? Ona da deli gözüyle bakar mıydın? Sırf ben kadınıym diye onu öldüremem mi zannediyorsun? Onu hayallerimde en az yüz farklı şekilde öldürdüm. Gerçekte de gözümü kırpmadan öldürebilirim!"

Rob, kızın bakışlarındaki nefretin içinde, yapacağı çılgınlığın da izlerini görebiliyordu. Söylediklerini gerçekten de yapabileceğine artık inanıyordu.

"Sen Ranald'ın işini bitiremeden adam seni öldürür." Söylediği cümlelerin hemen akabinde yolda söylediklerini hatırladı.

"Amacım yakalanmak değildi. O kaleden sağ çıkamayacağımı biliyordum!"

Kızın omzundan tutup olmayan aklını başına getirmek için hırsıyla sarstı. "Gerçekten de aklını kaçırmış olmalısın! Bu çılgınlık! O kaleden sağ çıkmayı düşünmedin, değil mi?" Parmaklarını geçirdiği narin omuzları yeniden sarstı. "Bu aptallığı göze almanın sebebi ne? Ranald sana ne yaptı?"

Rob'un damarlarında dolaşan lav, düşündükleriyle buza dönüşüyor, kalbi bu koyulaşmış sıvıyı pompalamakta zorlanıyordu. Tanrım! Eğer gerçeği fark edemeseydi, onu bulmasaydı, hiçbir şeyden haberi olmadan savaşa gidecekti. Geri döndüğünde ise onun öldüğünü öğrenecekti. Bu düşünceye itiraz eden kalbinin çılgılığıyla sarıldı genç adam. Onu kaybedemeyecek kadar önemsiyordu. Henüz vazgeçmeye hazır değildi. Hislerini derinlemesine tahlil ettiğinde de asla vazgeçemeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

"Cevap ver! Neden?"

"Tara için..." diye fısıldadı Lindsey.

"Tara kim?" Bir başkası için hayatına son vermeyi gøze aldığına inanamıyordu genç adam.

Genç kız, omzunu onun pençesinden kurtarıp arkasındaki koltuğa oturdu. Dizlerini kendine çekerek sarıldı. Kùülerek yok olmaya çalışır gibi bir görünüşü vardı. Yalnızlığın, tek başına mücadelenin, kusurları içinde kusursuzluğun canlı bir heykeliydi. Rob, kollarıyla onu sarmak ve her şeyin yoluna gireceğini, onu koruyacağını söylemek istedi. Daha önceki yaşamında bir kadına karşı bu tür hisler duymamış bir adam olarak bu hisleri çok garipti.

Onun düşüncelerinden habersiz olan Lindsey, "Tara en yakın arkadaşımıdı," diyerek güçlùkle yutkundu. Kalbi hâlâ ilk günkü kadar acıyordu. "Benden büyüktü ama birlikte büyümüştü. Dostum, ablam, sırdaşımdı..." Arkadaşını hatırlamak kızın gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Tara, sınır komşusu olduğu klan beyinin kızıydı. Lindsey'in arkadaşı, çok güzel bir kızdı. Sarı saçları bir güneş gibi parlar, yeşil gözleri heyecanla yanıp sönerdi. Yaşama hevesi asla sönmeyen kızın hayatını alçak bir İngiliz söndürmüştü.

Uzak bir klanın beyiyle yapılan nişan sonucu bir yıllığına o klanda kalmaya gitmişti Tara. Nişan süresi sona erdiğinde ve klana geri döndüğünde âşıktı. Yüzü daha da güzelleşmiş, aşktan başı dönen cıvıl cıvıl bir genç kıza dönüşmüştü. Sürekli sevdiği adamı anlatıyor, gelecekle ilgili planlarını Lindsey'le paylaşıyordu. Evlilik planları hız kazanmıştı.

Düğün ise görülmeye değerdi. Kalenin meydanında yapılan kutlamalarda dans edilmiş, içkiler içilmiş, yeni gelinle damada mutlu bir hayat dilenmişti. Sonrasında olanları hatırlayan genç kızın gözyaşları yanağından sel gibi aktı.

Køy meydanına giren bir grup atlı İngiliz askerini gördüklerinde neşeleri sönmüştü. Tara, kocasına doğru sokulmuş, erkeklerin elleri kılıçlarına gitmişti.

"Şerif Ranald ilk gece hakkını istiyor!" demişti İngiliz komutan.

Tara gibi Lindsey'in de rengi atmıştı. Damat olan Slaven, gelinini arkasına çekerek kılıcını adamlara uzatmış, *onu öldürmeden sevdiği kadını alamayacaklarını* söylemişti.

İlk gece hakkı, İngiliz yöneticilerin İskoçları sindirmek için çıkardıkları yapay bir kanundu. Yeni evlenen kızın bekâretini bölgenin en yetkili kişisine teslim etmesi anlamına geliyordu. Bu iğrenç uygulamayı bilen pek çok çift ya nikâhı gizliyor ya da evlenmekten vazgeçiyordu.

Ama Tara'yı almışlardı. Lindsey, onun çığlıklarla götürülüşünü ve çekilen kılıçlardan damlayan kanı dün olmuş gibi hatırlıyordu.

Ertesi gün geri getirilen Tara'da fark edilebilen tek yaşam belirtisi aralık dudaklarından alıp verdiği nefesti. Lindsey, arkadaşına sarılıp uzun uzun ağlarken, Tara bir taş kadar donuk öylece oturmuştu. Damat Slaven, sevdiği kadının yüzüne bakamayarak kaleyi terk etmişti. Ertesi sabah Tara'nın bedenini surların dibinde bulmuşlardı. Kocasından başka bir erkeğin, âşık olduğu adamın dışında bir adamın, bedenine dokunmasına katlanamamıştı.

Genç kız, yaşadıklarından sonra ölümü seçmişti. Bu olay, Tara'dan beş yaş küçük olan Lindsey'de kalıcı izler bırakmıştı. On altı yaşındaki genç kız, arkadaşının durumuna düşmemek için kendince bir yol bulmuştu.

"O gün üç şey için yemin ettim. Birincisi, asla âşık olmayacaktım. İkincisi, asla evlenmeyecektim. Son olarak da Ranald'ı ellerimle öldürecektim." İsteksizce gülümsedi kız. "İlk iki sözümü tuttum. Deliliğim sayesinde hiç kimse benimle evlenmek istemedi. Dolayısıyla ben de hiç âşık olmadım. Geriye kalan yeminimi de sayende yerine getiremedim."

Rob, dinlediği hikâyenin farklı anlatımlarını ve farklı kahramanlarını daha önce de duymuştu. Lindsey'in samimi sesi ve içten cümleleri ona inanmamasını imkânsız hâle getiriyordu. Arkadaşına olanların bedelini kendine ödetmeye çalışıyordu. Yalnız başına mücadeleye girişirken ona ne olacağını umursamamıştı. Bir cehennem oluşturmuş ve sevdiklerini yakmamak için kendince önlemler al-

mıştı. Bu hikâyenin bizzat içinde olmasaydı, bir saçmalıktan ibaret olduğunu düşünürdü Rob.

Genç adam kalktığı koltuğa yeniden otururken, kızın gözlerinde yaptığı itirafın şaşkınlığı vardı. Yaşadığı duyguların çelişkisi, kaçırıldığı bakışlarında ve nereye koyacağını bilemediği ellerinde görülebiliyordu. Rob, onu ilk defa görüyormuş gibi seyrediyordu. Lindsey, bu zamana kadar hep korkusuz, kararlı ve ne yapacağı konusunda asla tereddüt göstermeyen bir tavır sergilemişti. Bu hâli Rob'a çok çekici gelmiş, en az cesur tavırları kadar büyüleyici bulmuştu. "Bu rolü oynamaya nasıl karar verdin?" derken sesinden taşan bu hayranlığı kızın fark edebileceğini umursamadı.

Lindsey, ondan suçlama veya alay dolu ifadeler beklerken bu anlayış dolu soruya şaşırdı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Seni anlamaya çalışıyorum. Yani deniyorum. Beş yıl boyunca çevrendeki insanları deli olduğuna inandırmaya çalıştın."

Eski alışkanlıkla Lindsey, "Çalışmadım, inandırdım!" diye itiraz etti.

Rob istemsizce gülümsedi. "Pekâlâ inandırdın. Bu süreklilik ve cesaret isteyen bir başkaldırı... Sen bu oyunla normal bir kadın olmaktan, geleceğinden, ailenden ve hayallerinden vazgeçtin. Nasıl cesaret edebildin?"

Genç kız, nereye koyacağını bilemediği elini saçına ötürdü. Uzun süredir hiç olmadığı kadar yumuşaktılar. Sargısına dokunup geri çekti. İlgiyle ona bakan gri gözlerdeki anlayışa nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Rob'dan olumsuz her tepkiyi beklerken, böyle konuşması yılların hüznünün gelip gırtlığına yığılmasına neden olmuştu. Yutkunmakla geçmiyordu bu hüznün. "Tara'nın cenazesinden dönerken klan çocuklarının birini kovaladığını gördüm. Bu Agnus'tu. Herkesin deli dediği bir adam... Yaptığı çılgınlıkların ve delice davranışların hoş görüldüğü dışlanmış bir adamdı. Sevilmese de reddedilmiyordu. Kimsenin farkına varmadığı unutulmuş bu adam, kendisi istemediği sürece ortalarda gözüküyordu."

Gerçekler her zaman bu kadar yıpratıcı mı olurdu? Ürperdiğini hissederek ayağa kalktı ve şöinedeki közlerin üzerine bir odun attı. Doğruldu fakat olduğu yerden ayrılmadı. Bakışı yanmaya çalışan kuru oduna takılmıştı.

“Uzun süre Agnus’u düşündüm. Takip etmeye, yaptıklarını gözlemlemeye başladım. O anda neden ilgimi çektiğini sorgulamadım. Ona yiyecek ve giyecek taşıdım. Gizliden gizliye bu plan hafızamın gerilerinde şekillenmiş olmalı.”

Kuru odun tutuşmuştu. Geri çekilerek yeniden koltuğa oturdu. “Her gün Tara’nın mezarını ziyarete gidiyordum. Onunla konuşmak beni rahatlatıyordu. Yine bir gün Tara’yla konuşurken *asla onun gibi olmayacağımı* söyledim. Hatta söz verdim. Asla âşık olmayacak, evlenmeyecektim. Kont Ranald’dan, o ve onun gibi kadınların intikamını alacaktım. Mezarlıktan ayrılırken, ettiğim yeminle ilgili pek çok düşünce aklımda dönüp duruyordu. Nasıl yapacağım ile ilgili planların hepsi bir noktada tıkanıp kalıyordu. Bir leydi olarak rahat hareket alanına asla sahip olamayacaktım. Bu yemini yerine getirmek için özgür olmam gerekiyordu. Hiç kimsenin, babamın bile, beni engellemeye gücü yetmemeliydi.”

“O kadar özgürlük için ancak Agnus kadar deli olman gerektiği aklına geldi.”

“Kesinlikle!” Sevimli bir tavırla gülümseyerek sessizleşti Lindsey.

“Sonra?” diyen Rob’un sorusu, kızın suskunluğunu böldü. Gözlerinde, hikâyeye devam etmesini bekleyen bir merak vardı.

“Sonrasını tahmin ediyorsundur. Delice davranışlar, çılgınlıklar...” dedikten sonra haylaz bir sırıtışla, “Çoğuna sen de şahit oldun,” diyerek ona takıldı.

Rob, dirseklerini dizlerine yaslayarak, ona doğru eğilirken aklına dolan anılara güldü. “Evet, yaptıklarını tahmin edebiliyorum. Benim sormak istediğim, bütün bu yıllar boyunca sen neler yaşadın, neler hissettin? Dışlanmak, aşağılanmak, hiç yaşamıyormuşsun gibi görmezden gelinmek, kadınlığını unutmak, hayallerini ve düşlerini bir daha açmamak üzere bir sandığa kilitlemek nasıl hissettirdi?”

Lindsey, kalbine kesikler atan bu cümlelerle bir süre nefes alamadı. Çok merak ediyormuş gibi neden bu soruları soruyordu? Sadece anlattıklarıyla neden yetinmiyordu? Lanet hislerini o kadar uzun süredir derinlere gömmüştü ki belki hatırlamakta bile zorluk çekecekti. Hatırlamak istediğinden bile emin değildi.

“Ben...” diyerek içini çekti. “Düşünmüyorum. Yani senin de söylediğın gibi onları kilitledim. Belki ileride, yaşlandığım zaman, o sandığı açıp küf tutmuş ve tozlanmış bu hayallere gülümserim. Yaptığım çılgınlıklara değip değmediğini o zamanki duygularıyla yeniden gözden geçiririm.”

“Ama şimdi düşünmek zorundasın!” diyerek baskı yaptı genç adam.

“Neden?”

“Oyunun ortaya çıktı. Artık bu çılgınlığa bir son vermek zorundasın! Bu durumu öngördün mü, yedek bir planın var mı?” Kızın hayır demesini bekliyordu. Böylece onun planlarına izinsiz dalabilir, kendisinin de dâhil olabileceği yeni adımlar atabilirdi.

Kesinlikle yoktu. Lindsey için bütün planları Lord Ranald'ın öldürüşüyle sona eriyordu. Ondan sonrasını asla düşünmemişti. O kaleden sağ çıkamayacağını bilerek belki de başka bir plan hazırlama zahmetine girmemişti.

“Yok!” dedi safça ve omzunu silkti. Gerçeklerin ortaya çıkması her şeyi ters yüz etmişti. *Sloan'la nişanı ne olacaktı? Yine onu bir yılın sonunda klanına geri gönderecekler miydi? Geri döndüğünde babası ve klanı nasıl tepki verecekti?* Kahretsin, bu sorularla başı yeniden ağrımaya başlamıştı!

“Rol yaptığını kimler biliyor?”

“Dallis, Lona, Torin, birkaç arkadaşım ve bir de siz...” Aklına gelenle yüzünü buruşturdu. “Bir de Majesteleri Kral...”

Rob'un kaşları çatıldı. “Bruce de mi biliyor? Nasıl?”

Sesindeki şaşkınlık Lindsey'i keyiflendirmişti. “Benimle konuşmak istemesinin nedeni, rol yaptığımı anlamış olmasındandı.”

Jennifer Royce

"Dış yüzeyin altında olanı, gizleneni görmeye çalışmalısın, Rob. Gözlerinin gördüğü seni yanıltmasın. İçinden geçen sese kulaklarını tıkama. Hazinele, her zaman derinlerde gizlidir. Kıymetli olanlar, göz önünde bulunmazlar. Sadece bakmayı bilmelisin!"

Bruce'nin son sözlerini hatırlayan genç adam, "Kahretsin!" diyerek başını koltuğun arkalığına yasladı. Yorgun olan gözlerine eliyle bastırarak, "Ahmaklık konusunda kimse benimle yarışamaz!" diye homurdandı. Bruce bile tek bir bakışta onun rol yaptığını anlamıştı ancak Rob, haftalardır yanında olmasına rağmen onun gerçek yüzünü görememişti. Aslında bedeni onu uyarmıştı ancak deli saçması olduğunu düşündüğü bu ikazları görmezden gelmişti.

"Anlayamaman normal... Pek çok sorunla uğraşıyorsun," diyen Lindsey, onu savunduğunu çok geç fark edebilmişti. Ondan nefret eden düşmanı için neden bahane bulma gereği duyduğunu bilmiyordu. Ayrıca adam kendini savunabilecek kadar güçlüydü.

Rob, başını kaldırıp dikkatle ona baktı. "Ahmaklığıma mazeret bulmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Bu da bir bakış açısıydı tabii...

"Hayır! Ben..." Omzunu kararsızca kaldırıp indirdi. "Belki..." diye mırıldandı.

Rob, onun bu çaresiz sevimliliğine içten gelen bir kahkaha attı. Lindsey ise bu kahkahaya büyülenmiş gibi bakıyordu. Yüzündeki gerginlik ve yorgunluk silinmiş, ne kadar genç olduğu ortaya çıkmıştı. Dudaklarının kenarında gizlediği o minik gamzeleri daha önce fark edemediğine şaşırılmıştı. Genç adamın gözlerindeki ve yüzündeki yumuşamanın kaybolup gitmemesi için bırakılmış son noktalar gibi görünüyordu. Silinip, yok olup gitmesini istemediğiniz güzellikleri yazıya dökmek ve cümle sonuna nokta koymak gibi... Dudakları ise bu iki noktanın arasına özenle yerleştirilmişti. Üst dudağı alt dudağına göre daha inceydi. Dolgun olan alt dudağı bir kadının özel ihtiyaçlarını ve sınırsız arzusunu karşılamak için yaratılmış gibi görünüyordu. O dudakların nasıl hissettirdiğini biliyordu Lindsey... Kendi dudakları üzerinde hareket edişini, dilini de öpüşmeye kattığında daha fazlası için cinayeti bile göze alabilecek kadar

kendinden geçtiğini, bacaklarının arasında toplanan arzu yumağını, bedenini alev alev yakan ateşi ve ıslanışını...

Gözlerini dikip bakması bir süre sonra gülmekte olan genç adamın dikkatini çekti. Yüzündeki gülümseme yavaşça silinirken yerini kıızı da içine çeken bir arzu kapladı.

Bu bakışı onun gözlerinde daha önce de görmüştü Lindsey. Kadının olduğunu hatırlatan, yasak olan, varlığından haberi bile olmadığı bir yeri harekete geçiren bakışlardı. Ulaşması imkânsız olan ama aynı zamanda da olması için bütün bedeninin yalvardığı bu garip hislerin bir adı var mıydı, bilmiyordu. Tedirgin ediciydi. Aklındaki bütün öncelikli düşünceleri silip yerini sadece bu adamın olduğu görüntülere bırakıyordu. Aralarında kopması imkânsız bir bağ oluşmuştu. İkisi de kıpırdamaktan korkarak bu anın uzamasına neden oldular.

Yanlış giden, baştan çıkararak bu hislerden bir an önce kurtulması gerektiğini düşündü ancak bu genç kadın, ilk gördüğü anda Rob'u büyülemişti. Geçen haftalarda tanıdığı kızın aslında ne kadar kırılğan olduğunu da görmüştü genç adam.

Yıllardır arkasına sığındığı rolün yıpratıcı yorgunluğu, kızın göz bebeklerinin derinlerine kadar yerleşmişti. Yaptığı itiraftan sonra o yıpranmışlık silinmiş, yerini özgürce gülümseyen yeşil pırıltılar almıştı. Bu, onu Rob'un gözünde daha da çekici kılmıştı. Aynı zamanda kendi omzundaki ağır yükten de kurtulduğunu hissediyordu. Lindsey, itirafıyla bir anlamda genç adamı da özgür bırakmıştı. Bu rahatlama anında ise genç kıızı yeniden istediği kadın olarak görmeye başlamıştı. Kendi odasında, baş başaydılar ve yatak birkaç adım ilerideydi. Haftalardır istediği kadın ise elini uzattığında dokunabileceği kadar yakındı. Çırılçıplak soyduğu kıızı kollarına alarak yatağa uzatmak, tadına bakmak, her noktasını öpücüklere boğmak, en son olarak derinliklerine girerek bu acı veren yoksunluğa bir son vermek çok kolaydı.

Lindsey öksürerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kapıldığı şehvet selinden kendini kurtaramayan Rob, “Şu anda mı? Bilmek istemezsin!” diye cevap verdi. Sesi, hislerini ele veren bir boğukluk taşıyordu.

Genç kız kızarak, “İtirafımla seni ikna edebildim mi? Hâlâ vatana ihanetten tutuklu muyum?” diye sordu. “Sana söylediklerim benim gerçeklerim... İnansan da inanmasan da anlatabileceğim başka bir şey yok!”

Genç adamın gözlerinde yanan ihtiras daha da derinleşmiş gibi geldi genç kıza. Suskunluğu ise bir bulmaca gibi aralarında dönüp duruyordu. Lindsey, boşalmış aklı ve dinginleşmiş bedeniyle bu bulmacayı çözebilecek yeterliliğe sahip değildi. Ancak ne zaman tehlikede olduğunu da hissedebilirdi. Aniden ayağa fırladı.

“Ben gitsem iyi olacak. Sen de bu arada düşünür, kararını verirsin!” diyerek telaşlı adımlarla kapıya yürüdü.

“Lindsey!”

Ondan gelen boğuk sesleniş durmasına neden oldu. Kapı koluna uzanan eli olduğu yerde kalırken yavaşça ona doğru döndü. “Evet?” dedi tarazlı bir sesle. Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Fakat lanet ayakları, adamın komutlarına bağlıymış gibi kıpırdamadılar.

Yerinden doğrulan Rob, ona doğru yürüdü. Yaklaştığı kızın kapı kolunu sıkın elinin üzerine elini koydu. Öylesine yakındı ki nefesi Lindsey’in yanağını yakıyordu. Dokunduğu noktadan yayılan ısıyı görmezden gelmek mümkün değildi. Bütün gün dışarıda olan ve çalışan bir adam olarak kötü kokması gerekirken temiz hava kokuyordu. Büyük ihtimalle gölde temizlenip gelmişti. Vahşi doğa ve sert hava tenine sinmişti. Isındıkça teninden yükselen bu hava Lindsey’i sarıyor, daha fazlasını içine çekme ihtiyacı hissettiriyordu.

Elinin altındaki yumuşak ve küçük eli okşamaktan kendini alamadı Rob. “Gitmeden önce...” dedi kızın içini titreten bir sesle. “Seni öpmeden o savaşa gitmek istemiyorum.” *Sana sahip olmadan, tenini tanımadan, bana ait olduğunu bilmeden gitmek istemiyorum,* cümlelerini ise kendine sakladı.

Aralarındaki ısı yükseliyordu. Bu yükselişin hızına bakacak olursa biraz sonra ikisi de yanacaktı. Ne kadar etkilendiğini gizlemek için kaçırdığı gözlerini onun sislenmiş gri gözlerine çevirdi. Ama o bakışlara yakalanmak bir hataydı. Kendi ayaklarıyla kafese girdiği hissi, tuzağa düşmüş bir hayvan kadar âciz hissettirdi. Aralarındaki sorunun sadece birini halledebilmişlerdi. O kadar çok problem vardı ki birbirine ulaşamayan iki dağ kadar ümitsiz bir durumdaydılar.

“Bu çok büyük bir yanlış olur,” dedi Lindsey kendine ait olmayan bir sesle. Oysa içindeki arsız kadın *evet* diye çılgılık atıyordu. Geriye kalan her şeyi önemsiz hâle dönüştüren bu isteğe doğru iteliyordu genç kızı.

Rob, onun yüzünü kavrarken, “Biliyorum,” diye fısıldayarak gözlerine uzun uzun baktı. “Sadece bir anlığına hiçbir sorunumuz yokmuş gibi davranmanın neresi kötü...” diye mırıldandı.

“Ben...”

Cümlesi, dudaklarına kapanan dudaklar tarafından kesildi. Erkeksi dudaklar, dudaklarının üzerinde sabırlı bir araştırmaya girişmişti. *Bir erkeğin dudakları bu kadar sıcak ama aynı zamanda talepkâr olabilir miydi? Ya da damarlarında yüzlerce, binlerce karnıcalanmaya neden olabilir miydi?*

Rob’un dudakları sert ve tutkulu, aynı zamanda ılık ve lezizdi. Cevap vermesini isteyen teşvik edici dokunuşlarla dudaklarını arıyor, dilinin teması onu da ateşin içine çekiyordu. Etkisini parmak uçlarında bile hissedebiliyordu. Kalbi ise öyle hızlanmıştı ki durmakla tehdit ediyordu. İçindeki duygu patlaması öyle ani ve şiddetli olmuştu ki damarları bu lezzeti bütün bedenine dağıttı. Arzu karnının alt kısmına toplandığında, elleri ne yapacağını bilemeyen bir eylemle genç adamın bileğine yapıştı. Zorlama olmayan, baştan çıkarıcı bu öpücüklerin daha fazlasını isteyerek olabildiğince ona yaklaştı. Yumuşak bedenini onun sert girinti ve çıkıntılara yaslayarak yeniden şekillendirdi.

Sadece bir öpücük... Ama uzadıkça gerçek anlamda sarsıntıya neden olan etkili bir depreme dönüşmüştü. Ondan yeni bir tokat daha beklerken önce tereddütlü sonra da masumca genç adamın dudakla-

rını karşılamıştı. Yumuşak ve dolgun dudaklarını güneşe dönen bir çiçek gibi kendisi için aralaması, yumuşak kıvrımlarını Rob'un bedenine gömmek ister gibi yaslaması, genç adamın tutkularına denk bir tutkuyla cevap vermesiyle bu öpüşme, *sadece bir öpücüük* olmaksızın çıkararak sevişmeye dönüşmüştü.

İpek yumuşaklığındaki saçlarının arasına dalan parmakları sarıya dokununca elini kızın boynuna indiren Rob hafifçe uzaklaştı. "Nasıl hissediyorsun?" Gözleri, onda uyandırdığı hisleri yansıtan her detayın üzerinde açıklıkla dolaştı. Zarif çizgilerine yerleşmiş olan arzu, beklentisini cevaplamış gibi derin bir nefes aldı. Genç kız da Rob'u en az genç adamın onu istediği kadar istiyordu.

Lindsey, "Sersemlemiş..." diye cevapladı. Gerçekten de sersemlemiş görünüyordu.

Çapkın bir sırtışıla, "Başımdan söz ediyordum!" diyen Rob, başparmağıyla çenesine baskı yaparak aralanmasını sağladığı kızın dudaklarına yeniden kapandı. Dili, bu dudakların arasından kıvrakça girerek, Lindsey'in tadına baktı. Ürperen genç kızın bedenini yeniden onun bedenine yapıştırdı.

Bu yaptığı için cehennemde yanacaktı. Hatta en ateşli yerde kendine bir kazan bile ayrılmış olabilirdi. Ancak bu talepkâr dudaklara direnebilmesi imkânsızdı. Lindsey, daha fazlasını isteyerek, parmaklarının ucunda yükselip kollarını genç adamın boynuna doladı. Bu temas, aralarındaki ateşin bedenlerini sarmasına sebep olmuştu. Nerede başladığı ve nerede bittiği belli olmayan bir şekilde bedenleri birbirine kaynaşmıştı.

Onu öyle çok istiyordu ki Rob'un kalbi damarlarına kan yerine alev pompalıyordu. Dudaklarından aldığı lezzet ve çıldırtıcı kıvrımları bu alevi ateş toplarına dönüştürmüş, bedenini kavurmaya hazırlanıyordu. Ama ne yaparsa yapsın, bu dokunuşlar yeterli gelmiyor, daha fazlasını istiyordu. Sertliğini kavrayacak dar kılıfın sıcaklığında kükreyerek boşalmak bile yeterli gelmeyecek diye korkuyordu. Elleri bu güdüyle sahiplenerek aşağıya indi. Kalçasından kavradığı kızı kaldırarak sertliğini ve beklentisini hissetmesini sağladı. "Hayır diyeceksen şimdi söylemelisin, Lindsey!" diye hırladı.

Lindsey, göz kapaklarını araladığında altından kaybolmuş bakışları ortaya çıktı.

Yaşadığımı hissettiren bu dokunuşlara mı hayır diyecekti? Uyanan bedenini uyandıran ve beynini uyuşturan bu zevki elinin tersiyle itmesini mi bekliyordu? Yapmalı mıydı? Hiç kimsenin, annesinin bile, bir kez dokunmadığı, sarılmadığı bedenini bu adam çok istiyor diye arkasına bakmadan kaçacak mıydı?

Ya bir daha kendisini böyle ateşler içinde bırakan gözler bulamazsa...

Soğuk olması beklenen bu gri bakışların ne kadar sıcak olabileceğini, kendisinden daha güçlü ve erkeksi olan bu bedenin istekle kıvrandığını görmek istiyordu. Bir defa olsun, bir adamın kollarında kendini kaybetmek, deli Lindsey'yi, dışlanmışlığı, Tara'yı ve Ralald'a olan nefretini unutmak istiyordu.

İçinden bir ses, *bu adamın onun için dönüm noktası olduğunu* fısıldıyordu. Geriye dönüşü mümkün olmayan bir dünyanın kapılarını açacak ve genç kızı bildiği, tanıdığı dünyaya bir daha geri getirmeyecekti. Burada kaybolmaktansa, orada, onun bıraktığı dünyada kaybolup gitmeyi tercih ederdi.

Rob, dudaklarını onun boynunda gezdirdi. "Hayır demek için mi düşünüyorsun?"

İnleyen Lindsey, "Hayır!" dedi bir solukta.

Aniden duran Rob, gözlerine yerleşen hayal kırıklığını görmesinden çekinmeyen bir bakışla, "Hayır mı?" diye sordu. Erkekliği isyanla zonkladı ve onun bu *hayırını* geri almasını isteyen bir şekilde sertleşerek ve uzayarak ona ulaşmaya çalıştı.

"Hayır demek için düşünmüyorum. Evet demek için kendimce bahaneler üretiyorum."

Derin bir nefesle rahatlayan Rob, alnını onun alınına dayadı. "Emin misin?" Bu soruyu sormak yerine kopardığı tavizi geri almasına izin vermeden yatağa yürümek ve üzerine uzanmak istiyordu. Yine de emin olmasını, dönüşü olmayan o yola kendi özgür iradesiyle adım atmasını tercih ediyordu.

“Bu öpücüklerin devam edecekse eminim!” dedi Lindsey utan-
gaç bir sesle.

Arzudan boğuklaşmış bir sesle güldü genç adam. “Söz veriyorum, devam edecek...” Ve yeniden dudaklarına kapanırken yatağa doğru yürüdü. Beline dolanmış biçimli bacakları okşayarak çözdü. Yere bıraktığı kızıdan bir an bile ayrılmadan üzerindeki elbisenin bağcıklarını çözmeye başladı. Parmakları, saten hissi veren tenine ve yumuşak kıvrımlarına ulaşmak için acele ediyordu.

Ondan uzak kalmaya dayanamayan dudakları, kızın dudağın-
dan yanağına ve oradan da kulağına kayarken, “Evet demek için ne
gibi sebepler buldun?” diye mırıldandı.

Boğuk ve şehvetli sesi tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu. Savunmasız kalmaktan utanan Lindsey, üzerinden sıyrılan elbise-
sini tutmaya çalıştı. Kararlı parmaklar, ellerini tutup kenara ittikten sonra yarım kalan işine devam etti. Boynundaki dudaklar kımıldadı. “Cevabını bekliyorum.”

Başını geriye atarken, “Öpücüklerin...” diye fısıldadı soluk so-
luğa.

Rob, geri çekilerek onun kapanmış gözleriyle ve geriye düşmüş
başıyla ne kadar iştah açıcı ve baştan çıkarıcı görüldüğüne baktı. Dudağına dudağını sürttü. “Sadece öpücükler mi? Çok zayıf sebep-
lerle burada kalıyorsun o zaman...” Gözleriyle onun çıplaklığını
içerken, gömleğini başından çekip çıkardı.

Lindsey, araladığı kirpiklerinin arasından onun göz alıcı bedene
baktı. Zorlukla yutkunmasına neden olan bu bedeni daha önce
şelalede de görmüştü. Bakışlarını bir an bile ondan ayırmayan genç
adamin pantolonuna giden iri ellerini izlerken dudağını ısırıldı. Çabuk ve alışkın hareketlerle pantolonundan kurtulan adam kendisine
yaklaşırken korkuyla nefes aldı.

Onun olmadığı herhangi bir noktaya bakışını sabitlese de Rob,
çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı.

“Hâlâ geç değil. Hayır diyebilirsin. Ya da *evet* deme sebeplerini
sıralamaya devam edebilirsin.” Genç kıızı rahatlatmaya çalışıyordu.
Onu geniş yatağın üzerine bırakırken, “Sadece öpücükler için bu-

rada kalıyorsan hayal kırıklığına uğrayacağım," diye oyunbaz bir kızgınlıkla söylendi.

"Daha fazlasını bilmiyorum. Diğer sebepleri yaşadktan sonra söylemem daha adil olur."

Rob, kollarının üzerinde doğrulurken güldü. Onun zümrüde dönüşmüş bakışlarında en ufak bir korku olmaması inanılmazdı. Bu muhteşem kadını korkutacak hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı. İlk gördüğü andan beri aklını başından alan zıtlıklar abidesi, akıl çelen Su Perisi'ni böyle çırılçıplak izlerken aklı başından gitti. Bütün bedeni ve düşünceleri alev alev yanan bir ihtirasa dönüştü.

Eğilerek kızın dudaklarına kapandı. Küçük, kırmızı, dolgun dudakları kendi erkeksi dudakları altında hırpalayıp yoğururken, genç kızın minik ellerini avucuna, bedenini bedenine hapsetmişti.

Öylesine kadınsı, öylesine tatlıydı ki öptükçe daha fazlasını istiyordu. Sabırsız diline geçit vermesi için dudaklarını hafifçe ısırarak aralanmasını sağladı. Daha önce dokunulmamış, saf, bir o kadar leziz kuytuları talan etmekten zorbaca zevk almıştı.

Sonra ondan gelen acılı inlemeyle ne yaptığını fark ederek yumuşadı. Dokunuşları şefkat ve vaatle dolu bir hâle dönüştü. Ellerini kızın bedeninin her noktasında gezdirmeye ve bulduğu her kıvrımla cennete ulaşmış gibi memnuniyet hırıltısı çıkarmaya başladı. Parmakları sıcak ve ıslak kıvrımlara ulaştığında ise acı veren inlemeler genç adamın dudağından dökülmeye başlamıştı.

Rob'un her dokunuşuyla beynine baştan çıkarıcı sinyaller gönderen Lindsey'in bedeni, bir pelteye dönmüştü. Bu, daha önce sadece bu adam tarafından öpülmüş ve onun dışında hiçbir erkekle yakınlaşmamış tecrübesiz, masum bir kızın yaşadığı gönüllü bir yoldan sapmaydı. *Ne, nereye kadar gider, sonunda ne olur* soruları, başı dönmüş bir genç kızın en son düşüneceği endişelerdi.

Dudaklarını araladı ve genç adamın dudaklarına geçit verdi. Kuytularını bulan parmaklar, bedenini daha önce var olduğunu bile bilmediği bir haz denizine savurmuştu. İçinden akıp geçen arzudan oluşmuş kıpkırmızı bir lav, belinde ve bacak arasında toplanmıştı.

Genç adam, nasıl tutacağını ve nasıl çalacağını bildiği bir gayda gibi, genç kızın bedeninde istediği melodiyi tutturmuş ve bakire bedenini, dünya var olduğundan bu yana olan haz dolu dansa katılmaya teşvik etmişti.

Tecrübeli ve ayartan parmaklar karşısında eriyordu. Biraz sonra bu yataktan erimiş bedeninden kalan kalıntıları toplamak zorunda kalacaklardı. Yol gösteren tecrübeli adamın bedenine tutsak olmuş, ucunda cehennemin alevlerinin olduğunu bilse de bilmezlikten gelen bir günahkâr gibi peşine düşmüştü. Şeytan, en yasak düşleri bile cennetten çıkma bir vaat olarak sunabilirdi.

Lindsey'in kollarındaki bu yakışıklı şeytan, kızı zevk denizinde, haz dolu bir salla, ihtiras şarkıları söyleyerek cehennem ateşine bırakıverdi.

Rob, öpücüklerine cevap vermeye teşvik ederek, kendini kaybetmesini sağlayarak genç kızın bedeninde öpmedik, dokunmadık tek bir nokta bırakmadı. Üzerinde yerini aldığı anda, kızarmış yanakları ve öpmekten şişmiş dudaklarıyla öylesine çıldırtıcı görünen kızıdan vazgeçmesi mümkün değildi. Üstelik uzun süredir bir kadınla beraber olmamışken, bu aylarca aç gezen bir adamı ziyafet masasına buyur edip yemek yememesini istemek kadar imkânsızdı.

Sertliğini kızın sıcak kaygan ve dar kuytusuna bastırduğunda, gerilen genç kız derin bir nefes alıp kendini bu acıya hazırladı.

Rob, uzanıp şakağından öptü. "Yapamam, seni şu an bırakmam, sadece bana güven, canını yakmamaya çalışacağım."

Sözlerini bitirir bitirmez genç kızın alışkın olmayan bedenini zorladı. Geri çekilmeye çalışan genç kızın kalçalarından tutarak uzaklaşmasına izin vermedi. Daha sonra gevşemesini sağlamak için dudaklarını dudaklarıyla zapt etti. Lindsey'in düşüncelerini acıdan uzaklaştırmaya çalıştı.

Gevşeyen ve yeniden karşılık veren genç kızın sersemlemiş hâlinden faydalanarak kendini ileri itti. Yıkıp geçtiği bariyerin acısı, kızın dudaklarından boğuk bir çığlık olarak genç adamın dudaklarına aktı.

Lindsey, bedenini ikiye ayıran büyük acının içini yangın gibi sardığını hissederek donup kaldı. Genç adam, kızın acısının geçmesini beklerken, Lindsey bir ömür sürecekmış gibi görünen acıya alışmaya çalışıyordu. Üzerinde kasılıp kalmış adamın hırıltılı inlemelerini kapalı gözlerle dinliyordu. Bu işin erkekler için olduğunu, kadınların sadece acıyla yoğrulduğunu anlamıştı.

Rob, hafifçe doğrularak gözleri kapalı ve yüzü acıyla buruşmuş olan kıza, "Aç gözlerini *Su Perisi* ve bana bak!" diye emretti. Korkarak açılan gözlerden dışarıya yemyeşil bir pişmanlık ve acı yayıldı.

Eğilerek dudaklarını bu gözlere bastırdı Rob. "Bana gel, sadece rahat ol ve seni bu cehennemden daha muhteşem bir cennete çıkar-mama izin ver!" diye fısıldadı.

Kendisini bu kadar tutması bile cehennemin ta kendisiydi. Izdırapla gerilmiş kaslarla kızın ilk acısını zevke dönüştürmeye kararlı olarak yeniden sevişmeye başladı. Onun kendisine katılmasını, inlemesini ve altında kıvrınmasını sağladı. Derinlerine doğru yaptığı her hamlesine tepki olarak şaşkınlıkla açılan gözlerini keyifle seyretti.

Acı yok olmuş, yerini inanılmaz bir melodiye eşlik eden bedenlerinin hazzına bırakmıştı. Ne kadar verirsiniz verin bu, daha fazlasını talep eden bir zevk dansıydı. Bu dansın kollarında, içinde buldukları dünya dışında her şeyi unuttular. Gökyüzünün en ucunda, sadece ikisi ve birbirlerine verip aldıkları muhteşem, baş döndürücü ve bedenlerini ihtirasla parçalara bölen bir zevki paylaştılar.

Her biri parlayan bir yıldız hâlinde parça parça dünyaya geri döküldüler.



BÖLÜM 29

Adaira, içeriden gelen konuşma ve sevişme seslerini kendine işkence ederek, yumruklarını sıkarak ve kıskançlığın verdiği bir kinle sonuna kadar dinledi.

Geç vakit odasına dönen Rob'u gözlemiş ve savaş için ayrılmadan önce, onun bu yoğunluğundan yararlanarak konuşmak istemişti. Savaşa uğurlamaya geldiği kocası, bir başka kadınla sevişiyordu. Burnundan soluyarak saçını hırsla çekiştirdi.

Öğrendiklerinden sonra hedefi belli olmuştu. Topuğunun üzerinde dönerken etekleri savruldu. Attığı her adım kinini daha da bileğiliyordu. Merdivenleri koşarak indi ve aynı hızla kiliseye gitti. Oda hizmetçisiyle birlikte gizlendiği kilisenin arka odasına hışımla daldı.

“Kalk Glenna!” diye bağırdı.

Zavallı hizmetçi, köşeye serdiği şilteden sıçrayarak kalktı. “Hanımım, ne oldu?”

“Hazırlan, gidiyoruz!”

“Gecenin bu saatinde mi? Nereye gidiyoruz?”

“Sorgulama! Sana dediğimi yap!” derken öfkeyle yerdeki yastığı tekmeledi.

Kız aceleyle hazırlandı. Hanımının eşyalarını topladı.

Gece sabaha kavuşmak üzereyken Adaira ve oda hizmetçisi kaleden ayrıldı.



Havanın aydınlanmasına yaklaşık bir saat vardı. Dirseğine yaslanmış, başını eline dayamış olan Rob bütün gece olduğu gibi uyuyan kıızı izliyordu. Uyuyamayacak kadar enerji doluydu. Sevişmelerinin ardından eriyen bedeninin bir daha kendini toparlayamayacağını düşünmüştü. Ancak Lindsey uyuduktan sonra yavaş yavaş kendine gelmiş, o andan sonra da gözünü bile kırpmamıştı.

Bu sürenin çoğunda onu düşünmüştü. Birlikte bir geleceklerinin olması için ne yapabileceğini, en başta kendi evliliğinden nasıl kurtulacağı ve Lindsey'in babasının vereceğı tepkiyi, içinden çıkılmaz duruma gelmiş karmakarışık olayları bir sıraya dizmişti.

Savaştan sağ olarak dönebilirse Lindsey'in kendisine ait olması için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bunun için herkesi karşısına alması gerekse bile kararlıydı genç adam. Bu geceden sonra ondan vazgeçemezdi.

Elini uzatarak işaret parmağını onun dudağının çizgisinde dolaştırdı. Elini ve bedeninin diğeri uzuvlarını ondan uzak tutmakta zorlanıyordu. Bu küçük dokunuş bile erkekliğini harekete geçirmişti. Taş gibi sertleşmesini de onun altında kıvrandığı, derinliklerine girerken bacaklarının beline sarılışı, ıslak ve sıcak kuytularını tadarken attığı çığlıklar sağladı.

Eli ılık dudaklarından boynuna kaydı. Oradan aşağıya inerek ve örtüyü iterek göğüslerini açığa çıkardı. Göğüs ucu dokunuşuyla sertleşirken genç adamın ağzını sulandırmıştı. Eğilerek bu tomurcuklardan birini ağzına aldı. Dilini çevresinde gezdirdikten sonra hafif darbelerle emmeye başladı. Genç kız ise uykusunun arasında çok hoşuna giden bu tacize inleyerek karşılık vermişti.

Dudaklarıyla göğüslerini keşfederken eli örtünün altına kayarak kadınlığına ulaştı. Bir çiçeğın narin yapraklarını aralar gibi kılıç tutmaktan nasırlaşmış parmaklarını onun yumuşak katlarına daldırdı. Alev alev ve ıslaktı. Parmağı derinliklerine doğru hazla kayarken göğüslerinde oyalanan dudaklarına dişleri de katılmıştı.

Bedenine yağın şehvet saldırısıyla gözlerini aralayan Lindsey, deliler gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ancak genç adamın yaptıkları buna imkân tanımıyordu. Göğüslerini, harika şeyler ya-

pan adamın ağzına doğru iterek kıvrıldı. Daha fazlasını isteyerek bacaklarını araladı. Nefesi gittikçe sıklaşıyor, bedeni ateşler içinde yanıyordu.

Onu uyandırmaktan zerrece pişmanlık duymayan Rob başını kaldırıp baktı. Parmağını daha da derine daldırarak bu hareketinin onun yüzüne yansımalarını büyük bir zevkle izledi. Biraz yükselerek dudaklarına kapandı. Kızın cevabı tutkulu ve vahşiydi.

Lindsey içine girip çıkan genç adamın eline doğru kalçasını kaldırırken kollarıyla genç adama sarıldı ve yaklaştığı zirvenin şiddetiyle onun dudaklarını yağmaladı. Nefes almak için geri çekilirken, "Lütfen!" diye inledi.

"Ne istediğini söyle!" diye emretti genç adam. Elinin hareketleri hızlanmıştı.

"Seni..." diyerek yutkunan Lindsey'in şehvetten puslanmış bakışları araladığı kirpiklerinin arasında parlıyordu. Dudaklarını yalayarak, "Seni istiyorum!" dedi. Bu cümlelerin ne anlama geldiğini artık biliyordu. Granitten şekillendirilmiş gibi görünen bu bedenin, bu dudakların ve acımasızca hareket eden bu ellerin vereceği zevke aşındı. Evet, onu istiyordu, her şeyiyle...

Rob'un bakışları ıslanmış dolgun dudaklara kaydı. "İstediğin bensem alacaksın!" diye hırlayarak elini çekti. Genç kızın itiraz sızlanışına gülümseyerek üzerine çıktı ve araladığı uzun bacaklarının arasına bedenini yerleştirdi. Uyarmadan sonuna kadar içine gömülürken derin bir inleme göğsünden koptu. Bu hissin tarifi yoktu. Geri çekilip yeniden hızla içini doldurdu. Bu itişleri sonsuza kadar yapabilir ve her hareket edişinde defalarca zevkten ölebilirdi.

Onun da bu zevke katıldığını gördükten sonra hareketleri hızlandı ve derinleşti. Bu arada elleri ve dudaklarıyla ikisinin de alacağı zevki arttırıyordu. Çenesinden damlayan ter, genç kızın göğüslerine damlıyordu. Bedenlerinin birbirine sürtünüşü aralarında daimî kıvılcımlara sebep oluyordu.

"Benimle gel!" Sesi, sıkığı dişlerinin arasından güçlkle çıkmıştı. Elini bedenlerinin birleştiği noktaya sokarak kızın haz tepicini buldu. Parmağını bastırarak onun zincirlerinden kurtulmuş gibi

boşalmasını sağladı. Lindsey'in çığlıkları ve boşaldığı andaki yüz ifadesi, genç adamın da kükreyerek boşalmasına neden oldu.

Bitkinlikle onun üzerine yığıldı. Doludizgin atan kalplerinin sesi birbirine karışmıştı. Nefesleri ise sığ ve kesik kesikti.

Kolları üzerinde yükselen Rob'un kasları titriyordu. Hiç böylesine tükenircesine boşalmamıştı. Bu kadın, onun bütün gücünü sonuna kadar emiyordu. Hâlâ onun içindeydi, uzaklaşmak canını yakacakmış gibi kasıklarını bastırdı. Onun yüzünü buruşturduğunu görünce, "Canını mı yakıyorum!" diye sordu.

Tek gözünü açıp ona bakan genç kız, "Bu soru için biraz geç kalmadın mı?" diye alayla sordu.

"Seninle tek bir kez asla yeterli olmayacak!" diyerek tutkuyla öptü Lindsey'i. Geri çekilirken, "Üzgünüm demeyi isterdim ama üzgün değilim. Sana ne kadar çok sahip olursam gitmen o kadar zorlaşacak. İçinde olduğum her an bana daha fazla bağlanacaksın! Kahretsin, daha fazla zamanımızın olmasını çok isterdim! Saç tellerinden tırnak ucuna kadar benim olduğundan emin olduktan sonra gönül rahatlığıyla savaşa gidebilirdim. Şimdilik bununla yetinmek ve işe yaramasını umut etmek zorundayım!" diyerek içinde hareket etmeye başladı.

Lindsey'in gözleri önce kocaman açıldı, sonra da zevkle kapandı. Genç adamın söyledikleriyle allak bullak olan hislerinin ve kafa karışıklığının yerini haz aldı. Geriye kalan çılgınca bir zevkti. Kendini bu sarhoşluğa bıraktı.

Rob kalkmış, giyinmiş, yatağın başucunda durarak uyuyan kızı izliyordu.

Kuzgun rengi saçları yastığa yayılmıştı. Öpüşmekten kabarmış dudakları ve bedeni, ateşli gecenin bütün izlerini taşıyordu. Boyunda ve göğsünün hemen üst kısımlarında genç adamın yaşadığı şiddetli ihtirasın mührünü taşıyordu.

Hayatının en güzel saatlerini yaşatan kadının dağılmış görüntüsünden ve ondan kalan izleri taşıyan bedeninden uzak durmak çok güçtü. Henüz doyamadığı bu bedeni bıkmadan saatlerce izleyebi-

lirdi. Her ayrıntıyı hafızasına kazımak isteyerek bakarken, kabaran erkeksi duygularını kontrol altına almakta zorlanıyordu. Genç kıza duyduğu bu tutku nedeniyle gideceği savaş gözüne çok uzak görünüyordu.

Onu bu kadar istemesi âşık olduğu anlamına mı geliyordu?

Şehvet ve aşkı birbirine karıştıracak kadar toy değildi. Bir erkek, sevmediği bir kadına da şehvet duyabilirdi. Ancak başka kadınlara duyduğu anlık arzu, Lindsey'e duyduğu hislerin yanında saman alevi gibi kalıyordu. Geçmişte hiçbir kadın, aklını bu kadar bulan-dırmamış, düşüncelerini bu kadar istila etmemişti.

Lindsey, dışarıdan gelen gürültüyle gözlerini araladı ve genç adamın, ayakta onu izlediğini gördü. Gecenin anıları üzerine yağmaya başlayınca, kızarak örtüyü tepesine çekti.

"Lindsey!"

"Git lütfen!" diye homurdandı örtünün altından. Bir kadın bütün gece seviştiği adamın yüzüne nasıl utanmadan bakabilirdi? Üstelik yaptığı onca utanmazca davranıştan sonra...

"Lindsey!" diye tekrarlayan Rob, örtüyü çekerek onun kızarmış yanaklarının ortaya çıkmasını sağladı. "Gitmeden önce bana bir söz vermeni istiyorum!"

Gidiyordu! Savaşa gideceğini unutmuştu. Daha önce hiç kimseyi savaşa uğurlamamıştı.

"Nedir?" diye mırıldanırken, doğrulup örtüyü boğazına kadar çekti.

"Geri döndüğümde seni burada bulmak istiyorum. Hiçbir yere gitmeyecek, başını belaya sokmayacaksın!"

"Klanıma geri dön..."

"Klanına geri dönmeyi unut! Savaştan döndüğümde bütün sorunları halledeceğim. Ranald'ı da bana bırakacaksın!"

"Asla olmaz!"

Rob, onun asiliğini nasıl bastıracağını bilmiyordu. "Hepsini geriye döndüğüm zaman konuşacağız. Senden tek istediğim uslu durman... Kaleden çıkmayacaksın!"

“Kardeşlerimi görmeye gideceğim!”

Kızı kendine doğru çeken Rob’un bakışları ürkütücüydü. “Sana ne emrettiğimi duydun mu? Kaleden çıkmayacaksın! Geriye döndüğümde seni burada bulamazsam, babanın kalesini başına geçiririm!”

Lindsey, bu tehdide sinirlenerek onu itmiş fakat Rob’un kollarından kurtulamamıştı. “Beni tehdit etmeye kalkma!”

“Sen de beni zorlama o zaman! Şimdi söz ver!”

“Tamam, elimden geleni yaparım...”

“Daha fazlasını yap! Bana kesin söz ver!”

“Kahretsin, tamam! Söz veriyorum, burada kalacağım! Sıkıntıdan patlayacağım. Çok uslu bir kız olacağım!”

“Şelaleye de gitmeyeceksin!”

“Onun için söz veremem!”

“Döndüğümde birlikte gideceğimize söz verirsem...” Dudağına küçük bir öpücük bıraktı. “Seni ilk orada görmüştüm. Orada sevişmek için sabırsızlanıyorum.” Daha da kızaran Lindsey’in dudaklarını ele geçirdi. Kızın bütün enerjisini çekip alan bir tutkuyla öptü. “Daha fazla zamanımın olmasını isterdim!” diye homurdandı. Son bir defa öptükten sonra bıraktı. “Uslu dur!”

Sonra çıkıp gitti.

Lindsey’i geride, karmakarışık duygular içinde bıraktı. Aklını başından alan bir gece geçirmişti. Hem de kiminle? Rob’un kardeşiyle nişanlıydı ve adam evliydi. Bir de burada kalacağına dair ona söz vermişti. Kalenin leydisi olan kadın her an karşısına çıkıp, genç kızı parçalara ayırmak için saldırabilecekken burada onun yatağında oturuyordu.

Yataktan telaşla fırlayıp, kıyafetlerini üzerine geçirirken hava aydınlanmaya başlamıştı. Bir de Dallis’in sorgusuna maruz kalmak istemiyorsa bir an önce odasına dönmesi ve plan yapması gerekiyordu. *Lindsey ve bitmeyen planları...* Kendisiyle alay eden bir tavırla kıkırdadı.

Giyindikten sonra sessizce Rob’un odasından çıktı. Merdivenleri bir kedi çevikliğiyle tırmanarak odasının kapısını araladı ve ba-

şını içeriye uzatarak kontrol etti. Tanrı'ya şükür, Dallis'in oda kapısı kapalıydı. Parmak uçlarında girdiği odanın kapısını dikkatlice kapattı.

Daimî mekânı hâline dönuşen pencereye yerleşerek avluda toplanmış savaşıçılara baktı. Lord Rob ve onun ünlü süvarileri, savaşı için son hazırlıklarını tamamlamış, kaleden çıkmaya hazırıldılar.

Adamlarına komutlar veren genç adamın zırhlı hâlini görünce elleri cama gitti. Bedenine dokunuyormuş gibi camın pürüzsüz yüzeyini yavaşça okşadı. Rüzgârın savurduğu siyah saçlarına dalmak isteyen parmakları usulca kıvrıldı. Kokusunu taşıyan bedeninde, hırpalanmış kadınlığında onu hissedebiliyordu. Alnını cama yaslayarak uzaktan duyulan sesine odaklandı. Bütün gece kulağına boğuk ihtiras şarkıları söyleyen bu sesi daha gitmeden özlemişti.

Teni, pencereden izlediği adamın yakınlığını özlemiş gibi ürperdi. Öyle güçlü görünüyordu ki onu kimse yıkamazdı. Aklına getirmek istemediği ölüm bile onu yenemezdi. Bedeni gibi bakışları da *bana güven* diyordu. Bir kadının sahip olmaktan bıkmayacağı ve yanında olsa bile özleyeceği tutkusuyla bir gecede genç kızın hem bedenini hem de kalbini fethetmişti. Alnını cama yasladı. Kalbini bir gecede elde etmemişti elbette... Sinsice kalbine sızarken farkına bile varmamıştı Lindsey. Genç adam çevresine ördüğü bütün bariyerleri aşmıştı. En son olarak da bedenine sahip olarak genç kızı tümüyle ele geçirme planına son noktayı koymuştu.

"Aptal!" diyerek alnını cama vurdu.

Avluyu yüzlerce savaşıçının gür sesi doldurduğunda bakışı yeniden aşağıya toplanmış kalabalık savaşıçılara döndü. Bir ağızdan söylenen bu sözlerin klanın yemini olduğunu hatırladı. *Hani şu şatomun taş duvarına kazınan ünlü sözler...*

"Doğduğum ülkeye sadakatimi borçluyum fakat ben ilk, en son ve her zaman gururlu bir Ceiteach'im."

Savaşıçılar, gözü yaşlı kadınların ve çocukların haykırışlarını arkada bırakarak kaleden ayrıldılar.

Atının üzerinde gururlu bir bedenle kale kapısından çıkan adamı izledi. Bütün gece sevişmelerine ve bir erkekle bir kadının birbirini tanıyabileceği en yakın şekilde bir arada olmalarına rağmen aralarındaki sorunları aşamamışlardı. Genç adam hiçbir söz vermemiş, tek bir sevgi sözcüğü etmemişti. Sadece burada kalmasını emretmişti. Son sevişmeleri aklına gelince kaşları çatıldı.

"Üzgünüm demeyi isterdim ama üzgün değilim. Sana ne kadar çok sahip olursam gitmen o kadar zorlaşacak. İçinde olduğum her an bana daha fazla bağlanacaksın! Kahretsin, daha fazla zamanımı zın olmasını çok isterdim! Saç tellerinden tırnak ucuna kadar benim olduğuna emin olduktan sonra gönül rahatlığıyla savaşa gidebilirdim. Şimdilik bununla yetinmek ve işe yaramasını umut etmek zorundayım!"

Bu sözler ne anlama geliyordu? Bir kadın söyleseydi anlardı ancak bir erkeğin dilinden döküldüğünde ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordu. Döndüğünde genç kıızı yatağında istediğini ve bir süre daha istemeye devam edeceğini mi anlatmak istemişti?

Peki, ne kadar süreliğine? Genç adam geri geldiğinde ne değişecekti? Artık yaptığı rol de anlaşıldığına göre iki klan arasındaki nişanlılık sözü ne olacaktı?

Rob, bu nişanın sahte olduğunu vurgulamıştı. *Bir yılın sonunda klanına geri döneceksin* sözleri kulaklarında çınladı.

Her şeye rağmen onun yatağına girmiş, bile bile aptallık yapmıştı. *Pişman mıydı?* İç dünyasını kontrol etti. Hiçbir pişmanlık izi yoktu. Bundan sonra hayatına yalnız devam edecekse birilerinin tek bir gecesini çalmış olmak genç kıızı rahatsız etmedi.



Adaira, İngiliz askerin peşinden girdiği odada bulunan adama reverans yaparken, "Lord Ranald!" dedi.

"Leydim!" Adam, oturduğu koltuktan kalkarak kadını karşıladı ve tuttuğu zarif eli dudağına götürdü. "Lütfen şöyle buyurun."

Adaira, adamın gösterdiği koltuğa asil bir ifadeyle oturdu. İçindeki kıskançlık şeytanlarını ve nefretini saklayabilecek zamanı ol-

muştı. Şu an Kont Ranald'a gösterdiği yüzü zarif bir İngiliz leydisinin her şeyi gizleyen maskesiydi.

Yol boyunca düşünecek ve kararını hızlandıracak görüntülerle boğuşup durmuştu. Gerçekte olan hisleri dünyayı yerle bir edebilir, nefretiyle geriye kalan insanları bir çırpıda boğabilirdi. Ama o bir hanımefendiydi. Asıl hislerini sahte maskenin ardına saklamak hiç zor olmamıştı.

"Bir İngiliz leydisinin ziyaretime geldiğini söylediklerinde çok şaşırdım. Sizi bu topraklara hangi rüzgâr attı? Sormak kabalık olmayacaksa burada ne arıyorsunuz?"

Genç kadın, ellerini kucağında birleştirip başını omzuna doğru yatırdı. Bu ona ezilmiş, yardıma muhtaç zavallı bir kadın görüntüsü vermişti. "Uzun yıllardır bu topraklarda yaşıyorum, Lordum. Annem bir İngiliz asilzadesiydi. Babam da yarı İngiliz'dir. Annem öldükten sonra babamla bu topraklara yerleştik."

"Anlıyorum, Leydim..."

"Beş yıl önce de evlendim. Eminim, onu siz de tanıyorsunuzdur," dedi gizemli bir sesle.

"Bir İngiliz asilzadeyle mi evlendiniz?"

"Hayır, o bir İskoç. Kont Marischal'la evliyim..."

Söylenen isim, Ranald'ın dudağındaki nazik tebessümü söndürmüştü. "Burada ne işiniz var o zaman?"

Adaira, adamın tavrını yumuşatmak için kibarca, "Lütfen Lordum, beni dinlemeden karar vermeyin. Söyleyeceklerim sizi de ilgilendiriyor," diye rica etti.

"Kocanız gerekenleri yakın bir zamanda söyledi!"

"Kısa bir süre sonra kocam olmayacak. Evliliğimizin iptali için uğraşılıyor."

"Bu konunun beni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Ama dün buradan götürdüğü kızın sizi öldürmek için geldiğini söylesem, bu konu sizi ilgilendirir mi?"

Duydukları, adamın ilgisini çekti. Biraz önce kalktığı koltuğa oturdu. "Şimdi ilgimi çektiniz. Anlatacaklarınızı dinliyorum."



Savaş alanına varmaları günler almıştı. Süvarilerin yanında yaya olarak giden savaşçılar ve ağır yüklü at arabaları, yavaş bir yolculuk yapmalarına sebep olmuştu.

Geldikleri ve Bruce'nin belirlediği savaş alanı, kopacak kıyamete hazırlık yapıyordu. İskoç ordusu gerekli mevzilere yerleşmeye çalışıyordu. Rob, yanağını yalayan rüzgârın temiz kokusunu son defa hissetmek ister gibi içine çekti. Yarın bu hava, kanın metalik kokusuyla ağırlaşacaktı. Birkaç gün sonra ise çürümüş et kokusu da havayı zehirlemeye başlayacaktı.

Komutanlarına verdiği işaretle ormana doğru çekilmelerini söyledikten sonra atını Bruce'nin çadırına yönlendirdi.

İngiliz ordusunun Edinburgh'tan Falkirk istikametine doğru ilerlediğini öğrenen Bruce, birliklerini Torwood'dan New Park'a nakletmişti. Burası da Torwood gibi sık bir ormanlıktı. Bruce'nin amacı ormanlık alanda düşmanın süvari üstünlüğünü kullanmasına mani olmaktı. Ayrıca bu nokta, Bannock Deresi'nin Stirling Kalesi'ne yakın olan bölümüydü. İngilizler, Stirling'e yardım ulaştırmak istiyorlarsa önce dereyi geçmek zorundaydılar.

İyi bir savaş adamı olan Bruce, savaş için taktiklerini belirlerken, İngilizlerin güneydeki Roma Yolu'ndan ilerleyerek Bannock Deresi'ni geçmeyi ve Stirling Kalesi'ne yardım ulaştırmayı deneceklerini biliyordu. Edward'ın dereyi geçmeye çalışması demek, savaşı bu dar alanda yapmayı kabullenmesi demekti ki bu da onun iyi bir komutan olmadığını gösterirdi.

İngilizlerin bilmediği şey, Bruce'nin, bu yol üzerindeki derenin iki yanını pottis denen, bir kadem yarıçapında, diz yüksekliğinde ve içlerinde kazık bulunan çukurlarla doldurmuş olmasıydı. Rob'un bizzat ilgilendiği bu tuzaklar, çok emek ve zaman kaybettirmişti ama İngiliz süvarilere ağır kayıp verdirecekti.

Bruce, ordunun sol kanadını şu an Rob'un adamlarının olduğu ormana yerleştirmişti. Sağ kanadı ise ırmağın kıvrımına konuşlandırmıştı. Ordunun açıldığı alan iki bin fitlik bir cephe oluşturmuştu.

Rob, Bruce'nin emriyle birliğini New Park Ormanı'nın içine çekmişti. Atlar ve adamlar yerleştikten sonra bütün savaş alanını gören yamaca yürüdü. Bruce ve ordusu aşağıdaki alana yerleşmişti. Çadırlar açılmış, ateşler yakılmış, yemek kazanları kaynamaya başlamıştı.

Genel görünüm olarak askerlerin ruh hâli çok da iyi değildi. Kendi sayılarının üç katı bir orduyla karşılaşacak olmak, daha savaş başlamadan askerlerin moralini çökertmişti. İngilizler, bir tepeyi ve ayrıca bir de bataklığı da geçmek zorundaydılar. Karşılarındaki kalabalık orduya baktığında, birbirlerinin üzerine basarak bile o tepeyi ve bataklığı geçebilecek kadar fazla sayıdaydılar.

Aşağıdan yükselen savaş naraları ve neşeli kahkahalara rağmen İskoç ordusunun bu savaşı kazanacaklarına dair bir işarete ihtiyaçları vardı.

“Durum o kadar ümitsiz mi?”

Genç adam, arkasından gelen sese döndü. Bruce, onun olduğu noktaya yaklaşıp aşağıya baktı.

“Ümitsiz olduğunu hiç düşünmedim, Majesteleri.”

“Neden bu kadar düşünceli ve karamsar görünüyorsun o zaman?”

Rob, aşağıdaki kamp kurmuş orduyu gösterdi. “Bütün bu eğlenen seslerin arkasında karamsarlık görüyorum. Moral olarak çok iyi durumda değiller. Onları bu savaşı kazanacağımıza inandıracak bir şeyler olması gerekiyor.”

“Komutanlarımın moral verici konuşmaları yeterli gelmiyor mu?”

“Yeterliymiş gibi görünse de kalben inandıklarından şüpheliyim.”

“Her şey kalpte bitiyor, öyle değil mi? Küçük bir et parçası, geçmişin ağır yükünü taşıyabiliyor, gelecek günler için umut ya da

ümitsizliği içinde saklayabiliyor, hepsinin üzerine aşk denen yüce olguyu da içine sığdırabiliyor.”

“Mantığın zincirlerine rağmen yine de bütün olumsuzlukların olabileceğine inanmanı sağlayabiliyor.”

“Haklısın. Bir zafer kazanmak istiyorsak önce kalplerimizi ikna etmemiz gerekecek.” Genç adamın omzuna koyduğu elini çekerken hafifçe sıktı. “Git dinlen! Yarın bu savaş alanı kan isteyecek...” İngiliz ordusunu da kapsayan bir hareketle aşağıyı işaret etti. “Gördüğün gibi, kandan daha bol şu an elimizde hiçbir şey yok.”

Rob, giden adamın arkasından bir süre baktı. Kan kokusu burnuna gelmeye başlamıştı. Yarın bu alanda kanında boğulacak olan askerlerin İskoç olmamasını diledi.



BÖLÜM 30

Kale meydanında oyun oynayan çocuklar, gelen atlı grubu ve kalabalığı görünce, ellerindeki sopaları bırakıp korkuyla uzaklaştılar. Çocukların çılgın atarak koşmaları, kalede kalan kadınların ve yaşlıların dikkatini çekti. Birkaç dakika sonra meydan kalabalıklaşmıştı.

Adaira, arkasında birkaç İngiliz askeri ve onların da arkasında olan kalabalığa durmalarını işaret etti. Kale sakinleri, Leydilerinin ne yapacağını anlamaya çalışıyorlardı.

Yaşlılardan birisi, "Leydi Adaira, bu ne demek oluyor?" diye sorarken arkasındaki kırmızı üniformalıları göstermişti.

Bir kraliçenin zarafetine sahip olan Adaira, atından inip merdivenlere yürüdü. Kırmızı elbisesinin eteğini zarifçe tutarak birkaç basamak çıktıktan sonra toplanan kalabalığa döndü. "Burada, bu kalenin leydisi olarak bulunuyorum! Klanımızda gerçekleşen felaketler beni de en az sizin kadar ilgilendiriyor."

Topluluk, kadının söylediklerine herhangi bir yorum yapmadı.

"Farkında değil misiniz? Bir süredir topraklarımızda süre gelen uğursuzluk dikkatinizi çekmedi mi?" derken sesini otoriter bir tonda yükseltmişti.

Kalabalık birbirine baktı. Adaira, istediği etkiyi henüz sağlayamamıştı. "Bu uğursuzluk yarın belki de o savaş alanında kocalarınızın, oğullarınızın, babalarınızın ölümüne sebep olacak! Geriye kalanlar da o uğursuzluktan nasibini alacak!"

“Ne demek istiyorsunuz? Ne uğursuzluğu?”

“Bu soru bile sizin çevrenizden ne kadar bihaber olduğunuzu gösteriyor! Hastalıklar, yiyeceklerinizdeki azalma, ormandaki av hayvanlarının her yıl olduğundan daha az yavrulaması, ölü doğum yapan koyunlarınız, sürekli hastalanan çocuklarınız size hiçbir şey ifade etmiyor mu? Bu kaleye haftalar önce gelen, uğursuzluğun kaynağı olan kişiyi sadece ben mi fark ediyorum?”

Kuşkulu bakışlar, Lindsey’in kaldığı kuleye döndü.

“Evet, o bir cadı! Ayrıca düşmanınız olan klanı ait... Bunu siz de biliyorsunuz! Neden buraya geldi zannediyorsunuz? Amacı düşmanı olan bu klanı yok etmek! Burada bulunduğu her gün lanetini biraz daha üzerinize yağıdırıyor. Her gece o kulede hayaletlerle dolaştığını gördünüz! Baykuşuyla ve tilkisiyle bütün kaleye ve topraklarımıza uğursuzluk dağıtıyor!”

Kalabalığın kendi aralarında mırıldanmalarını bir süre dinledikten sonra, “Bu kalenin leydisi olarak kocamın yokluğunda klanımı ve topraklarımı koruma görevini üstleniyorum!” diye devam etti. “Merak ettiğim, bu uğursuz cadıyı kaleden uzaklaştırmama yardım edecek misiniz?”

Kalabalık suskunluğa büründü. Birbirlerinden bakışlarını kaçırdılar. Fitili ateşlemesi yeterli gelmemiştir. “Anlıyorum, Lord Rob’un tepkisinden korkuyorsunuz. O kızın bu kaleye büyü yapmak için babası tarafından gönderildiğini öğrendiğinde zaten Irvine’nin kalesini başına geçirecek. Ayrıca sizden bir şey beklemiyorum. Sadece şu gördüğünüz...” Arkasındaki kalabalığı gösterdi. “...adamların onu almasına izin vermeniz. Daha sonra Peder’den kalemiz ve topraklarımız üzerindeki kara büyüü kaldırmasını ve kutsamasını isteyeceğiz. Adamlarımız savaştan dönebilirse, geriye geldiklerinde huzur ve mutlulukla onları karşılayacağız.”

Kesinlikle ikna olmak üzereydiler. Adaira kuleyi işaret etti. “Kötü ruhları çağırın çanlarını görmediniz mi? Yüzünü neden siyaha boyadığını düşünmediniz mi? Çağırdığı kötü ruhların kendisini fark etmemesini sağlamak için yüzünü boyuyor!”

Kalabalık irkildi. Geriye doğru çekilen adımlara kendinden memnun bir ifadeyle baktı kadın. "Sizin de benimle aynı fikirde olmanıza sevindim." Onunla birlikte gelen kalabalığa işaret etti. "Gidip onu alın! Daha sonra cadılıkla yargılanacak! Söyleyebileceği veya bizleri ikna edebileceği bir kanıtı varsa zaten mahkemede suçsuz bulunacaktır."

Tanımadık yüzlerden oluşan kalabalığa yol vermek için merdivenlerden çekildi. Ranald'ın yardım için peşine taktığı adamları kesinlikle tanııyordu. Amacına hizmet edecekse umurunda da değildi zaten. Giden adamların arkasından bir süre baktıktan sonra bakışını kuleye çevirdi.

"Senden kurtulacağım. Benim olana elini uzatmanın cezasını çekeceksin!" diye mırıldandı.

Pencereden aşağıdaki kalabalığı izleyen Dallis, "Bu durumdan hiç hoşlanmadım!" diye homurdandı.

Bay Kuş'la oynayan Lindsey, "Hangi kalabalık?" diye sordu.

"Merdivenlerin dibinde toplanan kalabalık... Leydi Adaira, peşinde bir grup adamla geldi. İngiliz askerleri de var..."

İngiliz askeri kelimesi Lindsey için tehlike çanı demekti. Ayağa kalkarak pencereye koştu. Dallis'in dediği gibi Leydi Adaira merdivenlerde durmuş, klan halkıyla konuşuyordu. Ne konuştuğunu anlamıyordu ama ortam gerilmişti. İçgüdüleri bu kalabalığın niyetinin hiç iyi olmadığını fısıldarken onunla gelen grup, merdivenleri çıkmaya başladı.

Lindsey, dış merdivende duran kadınla göz göze gelirken, kırıdayan dudaklarının kendisine kötü bir şeyler söylediğini hissedebiliyordu. Lanetli sözcükler ağır bir sis gibi kuleye doğru yükseliyordu. Ensesinden başlayan ürperti omurgasından inerek bacaklarına kadar ulaştı.

"Dallis, buradan hemen gitmeliyiz! İçimde kötü bir his var!" Odadan alabileceği hiçbir şey yoktu. Tahta kılıcına baktı. İşe yaramazdı. Yayını kullanabilmesi için mesafe gerekiyordu. Bay Kuş'un kafesini kaptı.

“Hadi Tiger! Gidiyoruz!”

Yaşlı kadın, genç kızın işaret ettiği noktaya bakarak endişeyle başını salladı. “Sence ne yapmaya çalışıyor?”

“Sadece iyi şeyler olmadığını hissediyorum! Gidelim, çabuk!”

Dallis, ağlamaklı bir yüzle odasına dalmış, ne götüreceğini düşünüyordu. “Dallis, zamanımız yok! O kalabalık benim için geliyor. Bunu deli olan hislerimden biliyorum!”

Genç kız daha sözünü yeni bitirmişti ki kapı tekmelenerek açıldı. Eşikte gözü dönmüş erkeklerden oluşan bir grup vardı. Lindsey, kucağındaki kafese daha sıkı sarılarak arkasındaki duvara yaslandı. Dallis, ara kapının eşiğinde bembeyaz bir yüzle gelenlere bakıyordu. Tiger, ortama yaydıkları kötü havayı algılayarak adamlara hırladı.



23 Haziran 1314

Savaş davulları ve gaydalar, sabahın çok erken saatlerinde aynı anda çalmaya başladı. Ordular, aralarındaki mesafeyi görmezden gelip düşmanın durumunu görmeye çalışıyordu.

Edward, kendi askerlerinin arasındayken Bruce, armasını taşıyan zırhıyla önlerdeydi.

Savaş, çığlıklar atarak gelmiş, alacağı canların hesabını yapmıştı. Bu savaş alanından iki kraldan biri zaferle ayrılacak, diğeri ise yaşadığı hezimetini de alıp geri çekilecekti.

Edward'ın verdiği emirle İngiliz ordusunun süvarileri Roma Yolu'nu kullanmak ve Stirling'e ulaşmak için harekete geçti. Tıpkı Bruce'nin tahmin ettiği gibi...

Bu akını kesmekle görevli olan Rob, süvarilerine işaret verdi. Beş yüz süvari, birkaç saat içinde güneş tam tepeye gelirken İngiliz süvarilerini geri püskürttüler.

Bu minik zafer, İskoç ordusunda sevince sebep olurken, İngiliz askerlerinde moral bozukluğuna yol açtı. Ölenlerin yere yuvarlanı-

Jennifer Royce

şını ve geriye kalanların çekilişini izleyen Edward ise kaşlarını çatmış, sakalını çekiştiriyordu.

Hemen arkasında duran Hereford Kontu Henry de Bohun, "Majesteleri, izin verin, düello teklif edeyim. Bruce'ye kabul ettirebilsem kralsız kalan bir ordu çok çabuk dağılır. Komutanlarından biri de olsa onlardan birinin bu düelloda yenilmesi ordumuza moral kazandıracaktır," dedi.

Edward şampiyon şövalyesine baktı. Düşünceliydi. Henry çok iyi bir savaşçıydı. Eğer Bruce'ye yapılan düello teklifi reddedilirse bu, İskoç ordusunun önünde krallarının küçük düşmesini sağlardı.

"Pekâlâ, git!"

Henry, hazırlandı ve atına binip uzaklaştı.

Bruce, bir karşı hücum beklerken adamları çevresinde ve tetikteydiler. Düşman saflarından ayrılan bir atlının onlara doğru yaklaştığını gördüklerinde bütün bakışlar dikkat kesilmişti.

Rob, yaklaşan atlıyı gördüğünde İngiliz süvarilerini püskürtmüş, adamlarıyla geri dönüyordu. Üzerindeki kan kokusu ve elindeki kanlı kılıcıyla atını mahmuzladı. Bir an önce Bruce'ye ulaşması gerekiyordu.

Çevresi komutanları tarafından sarılmış olan Bruce'ye yaklaştığında onun komutanlarıyla tartıştığını duydu. Gemini hızla çekerek durdurduğu atından indi.

"Majesteleri, bu düelloyu kabul edemezsiniz. Bırakın da ben gideyim!" diyen Auslan'a Bruce'nin cevabı sertti.

"Amacı da bu! Beni, düellodan kaçan bir korkak olarak göstermek... Savaşçılarımın üzerinde nasıl bir etki bırakacağını düşünebiliyor musun?"

Rob yaklaşarak, "Auslan haklı, Majesteleri. Ne olursa olsun, o düelloya gitmemelisiniz. Bacağınız henüz tam anlamıyla iyileşmedi. Bana izin verin!" diyerek araya girdi.

Tartışmalar devam ederken diğer tarafta Henry, kalabalık İskoç grubunun ortasındaki Bruce'yi tanıyıp kargısını doğrulttu ve atını

mahmuzladı. Düello teklifine cevap gelmesini beklemeden, Bruce'yi bu karşılaşmaya mecbur bırakmak amacıyla haykırdı.

"Bruce, senin için geliyorum!"

Bruce, adamlarına geri çekilmelerini söyleyerek atına atladı. Elinde sadece baltası vardı. Şövalye, fiziksel ve silah bakımından Bruce'den üstün görünüyordu.

Çevresindeki adamlarının itirazı ve karşı koymalarına rağmen atını mahmuzladı. Ölecekse burada ve iyi bir şövalye tarafından öldürülmeyi yeğlerdi.

İki taraf da nefeslerini tutmuş, birbirine doğru koşturan iki atlıyı izliyordu.

Henry, kılıç, kalkan ve mızrağına karşılık; Bruce'nin sadece bir baltayla üzerine geldiğine inanamadı. Rakibini küçümsüyor muydu? O zaman bu İskoç Kralı'nın sonu olacaktı. Daha da hızlanırken kargısının hedefi Bruce'nin göğsüydü. Onu attan düşürmesi bile yeterliydi. Bu, Henry'nin arkasındaki ordunun moralini yükseltecekti.

İleriye doğru uzattığı kargı istediği hedefi bulamadan Bruce, atını yana çekerek sıyrıldı. Hızını alamayan Henry, bertaraf edilen hücumunu düşünmeye bile vakit bulamadan Bruce, elindeki baltayı şövalyenin kafasına indirdi.

Her şey bir anda olup bitmişti. Bu karşılaşmanın daha uzun süreceği düşünülürken, tek bir hamle Henry de Bohun'un kafatasını parçalamıştı.

Bu karşılaşmadan zaferle döneceğini umut ettikleri şövalyenin hezimetini büyük bir şaşkınlıkla izleyen İngiliz ordusu, taş gibi bir sessizliğe büründü. Diğer tarafta ise İskoçlar, bu zaferi Tanrı'nın bir işareti olarak algıladılar. Krallarının cesaretiyle moral kazandılar. Savaş alanını şenlik alanına çevirdiler. Gaydaların neşeli ezgileri eşliğinde şarkılar ve savaşı kazanacaklarına dair haykırışlar, Bannock Deresi'nin sesini bastırdı.

Bu zafer, yarın başlayacak büyük savaşın sonucunun nasıl olacağına yorumlandı.

Zafer İskoçların olacaktı!



Lindsey, sürüklenerek getirildiği ve kapatıldığı kulübede bekliyordu.

Dün buraya hırpalanarak getirilişini hâlâ kabullenemiyordu. Kapısına dayanan adamlardan kaçabileceği bir yer yoktu. Vahşi barbarlar, genç kızı hırpalayarak iç kaleden dışarı çıkarmışlardı. Dallis'in çığlıkları ve lanetleri, Tiger'in kızı korumaya çalışması gözü dönmüş bu güruh karşısında zavalıca kaldı.

Atlılardan biri, Lindsey'i çekerek önüne oturttu. "Kıpırdarsan yargıcın kararını beklemeden seni öldürürüm!" dedi adam.

Dallis, bonesi düşmüş, saçları dağılmış bir hâlde merdivenleri koşarak indi. "Bırakın lütfen! O masum bir kız!" Önünü kesen diğerleri, kadının kıza ulaşmasını engellediler.

Lindsey, "Bay Kuş ve Tiger'i alıp eve dön, Dallis!" diye bağırdı. "Geri geleceğim!"

"Lindsey! Lütfen bırakın onu!" Kadın avazı çıktığı kadar bağıırıyor, kendini kurtarmaya çalışıyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. "Seni kurtaracağım, Lindsey!"

Adaira, atlılara işaret verince kalabalık geldiği gibi geri döndü. Bu defa yanlarında cadılıkla suçladıkları Lindsey de vardı.

Getirildiği kaleyi gördüğünde hiç şaşırmadı. Genç kızın suçlanmasının arkasında, bu hayattaki tek düşmanı vardı. Peki, Adaira'ya bu planın hangi noktasına koymalıydı?

Anlamamış olmasına inanamayarak kendini küçümseyen bir şekilde güldü. Elbette, ne kadar da aptaldı! Nasıl öğrendiğini bil-mese de tek bir şeyden emindi. Adaira, gerçekleri biliyordu. Kıskaç bir kadının kocasıyla yakınlaşan kadına neler yapabileceğini şeytan bile tahmin edemezdi.

Buradan kurtulması gerekiyordu. İşin kötü yanı, Lindsey'in hayatında yardım isteyebileceği tek bir kişi bile yoktu. Yirmi yıllık yaşamında hiç kimseyle yakınlaşmamış, Tara dışında hiç dostu ol-

mamıştı. Aklına gelen tek seçenikle küçük parmaklıkl pencereye koştu. Kapının önünde onu duyabilecek birileri mutlaka vardı.

“Hey! Kimse yok mu?” Pencereye vurdu. “Cevap verin!” Duyarsız dış dünyanın monoton sesi dışında genç kıza yanıt gelmedi. Kapıya gitti. Bir taraftan yumruklarken bir taraftan da, “Cevap verin, lanet olası İngilizler!” diye bağırdı.

Nihayet kapıda dönen anahtarın sesini duyarak geri çekildi. Kırmızı üniformalı, suratsız bir genç adam eşikte görüldü. “Ne istiyorsun?” diye sordu sert bir sesle.

“Meyhaneci Grier’i görmek istiyorum. O benim amcam! Ona haber verin! Burada olduğumu söyleyin!”

“Grier bir hafta önce meyhanesini kapatıp gitti.”

“Hayır! Gitmiş olamaz!”

“Gittiğini biliyorum. Her gece rahatladığımız tek meyhaneyi de kaybettik.” Adam sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

Lindsey, yakalayabildiği küçücük umudu kaybetmiş olmaktan dolayı çöktü. “Düşün! Düşün!” diyerek kendini azarladı.



Krallarının böylesine cesur bir şekilde savaştığını gören İskoçlar, manevi açıdan âdeta coştular, İngilizlerin maneviyatı ise düştü.

Pottislerden dolayı Roma Yolu’nu kullanamayacaklarını anlayan İngilizler, Clifford komutası altında üç yüz süvariyle bu sefer sağ kanattan nehri geçip İskoçları kuşatmayı denediler. Bu hamleleri Robert Bruce’nin yeğeni olan Moray Kontu Thomas Randolph komutasındaki beş yüz piyade tarafından engellendi.

Derenin kuzey tarafındaki dar ve açık arazi, süvari taarruzuna izin verse de İskoç mızraklıları, çember oluşturarak mızraklarını çemberin dışına doğrulttular. İngiliz süvarisi, mızrak çemberini çepeçevre sarsa da dört buçuk metre boyundaki mızraklar ve çelik uçları, atları zararsız bir mesafede tuttu.

Silahlarını kullanacak mesafeye yaklaşamayan İngiliz atlıları bir bir düşmeye başladı. Ünlü şövalyelerden Sir William Deyncourt öldürülmüş, Sir Thomas Grey ise esir alınmıştı.

O günün akşamı İngilizler için oldukça zorlu geçmişti. II. Edward belki de İngiltere tarihindeki en büyük taktiksel hatayı yaparak ordusuna nehri geçme emri verdi. Uzun süredir yolda olan ve çok kısa aralıklarla dinlendirilen İngiliz ordusunun âdeta maneviyatı sınanıyordu. Roma Yolu'ndan geçemeyeceklerine göre kuzeyden geçmeyi denediler.

Burada, derenin iki tarafı da bataklıktı. Dereyi geçtikleri yer ise balçıklı bir araziydi. Kamp kurmak için seçilebilecek daha kötü bir yer olamazdı. Çamur deryasında sabahı etmeye çalışan İngiliz ordusundaki intizamsızlığı ve moralsizliği ajanları vasıtasıyla öğrenen Robert Bruce, şafak sökerken inisiyatifi eline aldı ve New Park Ormanı'nda konuşlanan Rob'un birliklerini ileri sürdü. Ormanın hemen dışında kuru bir zemin vardı.

Ormandan çıkan süvari birlikleri, yeri titreten nal sesleri arasında İngilizlerin kamp alanına saldırdı. Geri kaçabilecekleri bir yer olmayan İngiliz birlikleri, tepelerine inen şimşek hızındaki bu taarruz karşısında afalladılar. Büyük çoğunluğu kılıçların ve atların nalları altında can verirken, kaçarak bataklığa dalanları acımasız çamur yuttu.

İskoçlar, arazide üstünlüğü ellerine almıştı.

Peş peşe yaşadıkları hezimetleri sindiremeyen Edward, çadırında öfkeyle dolanıyordu. Yaptığı hamlelerin hiçbiri, onu zafere ulaştıracak kadar akıllıca görünmüyordu.

“Majesteleri, yavaşlamalıyız!”

Edward, Lord Gloucester'e küçümseyen bir bakış attı. “Ne yapmamızı öneriyorsun, Gloucester? Savaş alanından kaçmamızı mı?”

“Hayır, efendim! Ordumuz dinlenmeden Edinburgh'tan buraya geldi. Akabinde de savaşa sürüldüler. Bir gün dinlenmelerine izin verirseniz...”

“Karşımızda savaşmak için hazır bekleyen İskoç ordusuna ‘Biz çok yorgunuz. Dinlenmek için bize bir gün müsaade edin!’ mi diye-

ceğiz? Bu nasıl korkakça bir teklif! Amacın İskoçlara zaman kazandırmak mı Gloucester? Savaşı kaybetmemiz için mi uğraşıyorsun?"

Kral'ın söylediği sözler çok ağırdı. Açık açık Gloucester'i korkaklık ve vatan hainliğiyle suçlamıştı. Adam, bu sözlerden sonra kısa bir selam vererek çadırdan fırladı.

Maiyetindeki adamlarına, "Toplanın, gidiyoruz!" diye haykırdı. Majestelerine bir korkak ya da hain olmadığını kanıtlayacaktı. Peşindeki beş yüz şövalyesiyle İskoç mızraklarının üzerine atını sürdü.

İki buçuk metrelik mızraklarıyla çember oluşturan İskoç savaşçılar, üzerlerine gelen atlı birliği geri püskürttü. Bu da yetmedi ve hücumu geçerek Gloucester'in birliğini yok ettiler. Lord Gloucester, atından düşürülerek öldürüldü.

Bu kayıp, İngiliz ordusunun huysuzlanmasına ve moral olarak daha fazla çökmesine neden oldu.

Bruce, bu durumu değerlendirmesi gerektiğinin bilincinde olarak bütün kıtalara ilerleme emri verdi. Kral Robert ve ordusu, şafak söktükten sonra yavaş yavaş tuzaklarına düşürdükleri ve II. Edward'ın büyük bir yanlışa imza atarak, Bannockburn Deresi'ni geçmesini emrettiği İngiliz savaşçılara doğru yaklaşırken, bir anda durarak diz çöktüler.

Bunu gören Edward yanındakilere, "Merhamet diliyorlar!" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, merhamet diliyorlar, efendim! Ama sizden değil, Tanrı'dan... Bu adamlar, bugün burada ölümüne savaşacaklar!"

Arkasında duran komutanlarından birinin söylediği bu cümle Edward'ı korkuttu.



BÖLÜM 31

Kapatıldığı ahşap barakanın kapısı sabahın erken saatlerinde açıldı. Taş zemini zayıf tırnaklarıyla kazmaya çalışan zavallı bir sıçan gibi bütün gece kurtulmaya çalışmıştı. Bunun sonucunda da kırılan tırnakları kan içindeydi. Ahşap duvarlarda bir açık aramış, çürümüş bir parçaya rastlamayı umut etmişti fakat kalenin yapımının üzerinden eskiyece kadar uzun süre geçmemişti. Ulaşmaya çalıştığı çatı da en az ahşap duvarlar kadar sağlamdı. Umudunu kestiği ve kaderini kabullendiği anlarda güneş yeryüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Açılan kapıda iri bir İngiliz askeri vardı. Köşeye çekilmiş ve dizlerine sarılmış olan Lindsey, kapıda duran adama dönüp bakmadı.

“Mahkeme kuruldu, cadı! Seni bekliyorlar!”

Genç kız, yerinden kıpırdamadı. Bu mahkemenin nasıl olacağını biliyordu. Ranald’ın emriyle cadı olarak ilan edilecekti. Karar daha başından belliydi.

“Sana söylüyorum!” diye bağırarak asker, öfkeli adımlarla kızın oturduğu köşeye yaklaştı. “Saçlarından sürükleyerek götürmemi mi istiyorsun?”

Elinde kalan birazcık gururuna sarılan Lindsey, oturduğu taş zeminden kalktı. Adamı öldürmek isteyen bakışları, bir anlığına, onun belinde asılı olan kılıca gitti. Başarısız olma lüksü yoktu.

Hızla adamın kılıcına atıldı. Tam kabzayı kavrayıp çekiyordu ki şaşkınlığından kurtulan askerin yumruğu gözüne indi. Sersemleye-

rek geriye doğru düştü genç kız. Gözü, aldığı darbeyeyle patlayacakmış gibi sancıldı.

“Demek zor olanı tercih ediyorsun?” diye bağıran adam, kızı saçlarından yakalayıp sürüklemeye başladı.

Acı dolu çığlığını, dudaklarını kanatıncaya kadar ısırarak engelledi. Adamın bileğine yapışarak saçlarını kurtarmaya çalıştı. Hırslı parmaklara dolanan bukleleri çekiştirmek daha fazla canını yakıyordu. Kırılmış tırnaklarını bu ellere saplamaya çalıştı. Küfreden adam, yerde sürüklediğı kızı kurulan mahkemenin olduğı binaya soktu.

Getirilip fırlatıldığı taş zemin, ahşap kürsülerle çevrilmiş daracık bir alandı. Yerden kalkın Lindsey’in gözü acıyor, yanağı zonk-luyordu. Görüşünü kaybetmiş gözünü eliyle kapatırken tek gözünü salonu inceledi. Kalenin az sayıdaki halkı sıraları doldurmuş, bir sokak köpeğini izler gibi kızı izliyordu. Bu duygusuz gözleri tırnaklarıyla çıkarmak ya da birazcık merhamet göstermeleri için yalvarmak istedi. Ancak bakışı kürsüye döndüğünde yalvarmalarının ve ağlamalarının onları daha mutlu edeceğini fark etmişti. Bu zayıflığa sığınmayacak, son ana kadar cesur olacaktı.

Karşıdaki yüksek kürsüde ise beyaz peruğı ve cübbesiyle bir yargıç vardı. İnce yüzü ve gülümsemeyi unutmuş ince dudaklarıyla kızı inceliyordu.

Salondaki uğursuz sessizliğı genç kızın hızla atan kalbinin vuruşları bozuyordu.

“Leydi Lindsey Irvine! Cadılıkla suçlanıyorsunuz! Söylemek istediğiniz bir şey var mı?” dedi yargıç, kıza çevirdiğı gözlerini kırpmadan.

“Cadı değilim!” diye hırladı genç kız. “Bu saçma mahkemenin de neden kurulduğunu biliyorum!”

“Cadı olmadığımıza dair bir kanıtınız var mı?”

“Bir insan cadı olmadığını nasıl kanıtlar?” diye haykırdı Lindsey.

“Ama cadı olduğunuza dair çok fazla kanıt ve şahit var. Eğer mahkememize sunacağınız bir kanıtınız varsa şimdi tam zamanı...”

“Kızım cadı değil. O zavallı bir çocuk!”

Salonu dolduran sese herkes gibi Lindsey de döndü. Annesi ve Dallis ağlayarak salona giriyorlardı. *Lütfen, hayır Tanrım!* Onun bütün bu soytarılığı görmesi gerekmiyordu.

Gilly, iki gün içinde yaşlanmış görünüyordu. Gözleri ağlamaktan şişmiş, göz altları uykusuzluktan simsiyah olmuştu. Çökmüş görünen Dallis'in de ondan farkı yoktu.

“Anne, hayır! Dallis, onu buraya neden getirdin?” diyebildi kız.

“Engel olamadım!” dedi kadın hıçkırarak.

“Lindsey, dinle beni! Babana haber gönderdim. Gelip seni kurtaracak!” Annesinin tükenmiş sesinden hâlâ ümit taşıdığını anlayabiliyordu.

“Anne, o savaş alanında!”

“Hiçbir şey kızından daha önemli olamaz!”

Yargıç elindeki tokmağı kürsüye vurdu. “Sessizlik istiyorum! Bayan, siz de gidip bir yere oturun. Yoksa dışarıya atıracagım!”

Salondaki uğultu ve konuşmalar sona ererken Dallis, koluna girdiği kadını tahta sıralardan birine doğru çekti. Yalpalayan Gilly, en yakın banka bedenini bırakırken ağlamaya devam etti.

“Şimdi, Leydi Lindsey'in cadı olduğuna dair tanıklık edecekleri dinleyeceğiz.”

Hiç tanımadığı insanlar, bir bir kürsüye çıkararak genç kızın cadı olduğunu ispatlamaya çalıştılar. Bunun için çok zorlandıkları söylemezdi. Lindsey, seçtiği yolu hiç düşünmeden adımlamıştı. Yaptıkları anlatıldıkça kendisi bile bir cadı olduğuna inanmaya başlamıştı.

“Boynunda çanlarla dolaşırdı, efendim. Kötü ruhları çağırdığım gözlerimle gördüm!” dedi tanık olan biri.

Lindsey, çan fikrinin aklına geldiği günü hatırladı.

Kaleden çıktığında bir koyun sürüsüne rastlamıştı. Oradan oraya koşturan koyunların diğer hayvanları nasıl ürküttüğünü gör-

müştü. Kaleye geri dönmeden önce çobandan aldığı birçok küçük çanı odasına taşımıştı.

Daha sonra onları bir ip üzerine sırayla dizerken, odaya giren Dallis, "Onları ne yapacaksın, Tanrı aşkına?" diye söylenmişti.

Lindsey muzip bir gülümsemeye, "Bir gün ihtiyacım olabilir," diye cevaplamıştı.

"Boyadığı yüzüyle haykırarak dolaşırdı. Çağırdığı kötü ruhları kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu," dedi bir başka tanık.

Yüzünü boyama fikri ise nalbur Buck'un anlattığı hikâyeyeyle ortaya çıkmıştı. "Wallace özgürlük için savaşmaya karar verdi. Yüzünü gökyüzünün özgür rengine boyarken bu amacını herkesin bilmesini istiyordu. Lanet İngilizler, onu maviye boyanmış yüzüyle gördüklerinde altlarına işediler, kızım!"

"Geceleri kalenin surlarında hayaletlerle sohbet ettiğini gördüm." Bu konuşanı hayatı boyunca görmemişti.

Bu fikir tamamen kendisine aitti. Konuştuğu doğrudu. Tara'yla sohbet ediyor, ona yaptığı delilikleri anlatıyordu.

Çocuğu ölenler, yakınıni kaybedenler, fakirlikten yiyecek ek-mek bulamayanlar bile bunun sebebi olarak Lindsey'i göstermişlerdi. Uğursuzdu. Hayvanları büyülüyor ve onlara her söylediğini yaptırabiliyordu. Bir baykuşu ve peşinden hiç ayrılmayan bir tilkisi vardı.

Bay Kuş'u şelaleden dönerken yuvasından düşmüş olarak bulmuştu. Ağacın diğer tarafında ise bir hayvan tarafından öldürülmüş annesinin cesedi vardı. Öyle küçüktü ki eğer orada bırakırsa hayvanlara yem olması kaçınılmazdı. Lindsey de yanına aldığı kuşu eve getirmişti.

Tiger ise baykuştan daha büyük değildi. Avcılar tarafından yaralanmış ve bir kütüğün içine saklanmıştı. Öyle çok korkmuştu ki onu kurtarmaya çalışan Lindsey'e saldırmıştı. Acıdan ve açlıktan

Jennifer Royce

hâlsiz kaldığında ise geri çekilip mahzun gözlerle genç kıza bakmıştı. Sanki zarar vermemesi için yalvarıyordu.

Lindsey, tilkiyi Norris'in barakasına götürmüştü. Yaşlı adamla birlikte zavallı tilkiyi iyileştirmek için günler boyunca uğraşmışlardı. İyileştikten sonra da sık sık uğramış, gitmek gibi bir niyeti olmayan hayvanla ilgilenmeye devam etmişti. Sonunda Tiger, evcil bir hayvan olup çıkmıştı.

Onu kaleye götürme gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Ait olduğu ormanda kalmalıydı. Rob ve Sloan'ın kaleye geldikleri gün, onları şaşırtmak için sıra dışı bir şeyler yapması gerektiğinin farkına varmış, gidip Tiger'i getirmişti.

Suçlamalar böyle uzayıp gitmişti. Genç kızdan korkan ve suçlayan o kadar çok insan vardı ki herkes bu zavallılığını göstermek için koşarak gelmişti. Baktığı her yüz, kızdan bakışını kaçırarak istavroz çıkarıyordu.

Gerçekten de bütün bu insanları korkutmuş muydu? Yaptığı tek şey, onları kendinden uzak tutmaya çalışmaktı. Asıl Lindsey onlardan korkuyordu. Birbirlerine yaptıkları kötülükleri gördükçe savaşları, ölümleri, yırtıcı bir hayvan gibi birbirlerine verdikleri zararları ve dedikoduları, bazen insan olmaktan utanmıştı.

Deli olmak ve kaçmak daha mantıklı gelmişti genç kıza. O da öyle yapmış, uzak durmuştu. Kötülüklerin peşinden gelmeyeceğine inanan genç kız ne kadar da yanılmıştı! İnsanlar, onun hiçbir zararı olmadığına inanmak istememişlerdi.

Günün sonunda yumruk yiyen gözü şişmiş, morarmış, artık tamamen kapanmıştı. Çevresini tek gözüyle görebiliyordu. Baş ağrıyor, sürüklenirken sıyrılan bacağı ve sırtı acıyordu. Öylesine yorgundu ki bir süre sonra artık anlatılanları dinlemekten vazgeçmişti. Dikkatini yoğunlaştıramıyor, sadece oynanan bu oyunun bir an önce bitmesi için dua ediyordu. *Ne yapacaklardı? Bir zindana atıp çürütmesini mi bekleyeceklerdi?*

"Bütün şahitler dinlendiğine göre karar verilmiştir!"

Yargıcın sözlerini duyunca dalgınlığından sıyrıldı. Annesinin hıçkırığı daha da şiddetlenmişti.

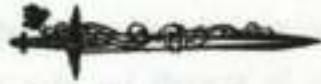
“Leydi Lindsey’i cadılık yaptığı için suçlu buldum! Şeytana sattığı ruhu için af dilemeli. Yarın şafakta yakılacak. Umalım ki ateş, onu ve ruhunu ele geçirmiş kötü ruhlardan temizlesin. Tanrı, seni affetsin!” Tokmağı masaya indi.

Dallis haykırırken, annesi çılgık atarak yerinden fırladı ve daha sonra kızı için çektiği acıya dayanamayarak bayıldı. Lindsey ise açık olan tek gözünü kırıştıtararak çevresine şaşkınlıkla bakıyordu. Bütün yüzlerde tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Bütün bunlar bir şaka olmalıydı. Ranald, kıza bir ders vermek istiyordu. *Bir insan, saçma bir iddiayla nasıl yakılabilirdi ki?*

İki asker, kızı itekleyerek, daha önce kapatıldığı barakaya geri götürürken bu olanlara hâlâ inanamıyordu. İçeriye fırlatıldıktan sonra kapı üzerine kapandı. Eli sızlayan gözüne giderken dizlerinin üzerine çöktü. Bütün bunlar bir kâbustu. Biraz sonra uyanacak ve hepsi sona erecekti.

Zararsız bir oyunun geldiği noktaya inanamayarak gözlerini, tek gözünü, kırıştırdı. Birden kahkaha atmaya başladı. Karnı ağnyıncaya ve nefes almakta zorlanıncaya kadar güldü. Kızın çılgın kahkahalarını duyanlar, kulübeden uzak durmaya çalıştılar.

Gülme krizi sona erdiğinde ise ağlamaya başladı. Bitmeyen bir gözyaşı kaynağına sahip olmalıydı. Yoksa bu kadar gözyaşı nereden gelecekti?



Savaşın şiddetlendiği anlardı. Rob, bıkmadan yorulmadan kılıcını sallıyor, önüne gelen bedenleri bir dal parçası gibi ikiye ayırıyordu. Durup düşünmek için kendisine izin vermiyordu genç adam. Bu savaş başladığı andan bu yana huzursuzdu. Bu duygu, savaşı kazanmaya başladıkları şu anlarda azalması gerekirken şiddetini daha da arttırmıştı. Savurduğu kılıç, bedenlerden başları ayırırken, yere düşen bu başlara bakmadan bir başkasına yönelirken, onu rahatsız eden bu huzursuzluğu hafızasının gerilerine atmaya çalışıyordu.

Atı Wind'i aniden döndürüp arkasından yaklaşan atlıya kılıcını indirdi. *Sloan neredeydi?* Bakışı birbirine girmiş iki ordunun kana bulanmış bedenleri arasında kardeşini aradı. Biraz ileride kıyasıya bir mücadeleye girişmişti. Karşısındaki adama en son darbesini indirip, onu attan düşüren kardeşini izlerken dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. Tanrı'ya şükür, iyiydi!

Rob, daha düşüncesini yeni tamamlamıştı ki onun atının üzerinde sallandığını gördü. Atın boynuna doğru yığılan Sloan'ın sırtında bir ok vardı.

Atını mahmuzlarken, "Hayır!" diye bağırdı. Sloan'a ulaşmak için önüne geleni ikiye biçmeye başladı. Sonra bir başkasını, daha sonra da bir başkasını... İnsan bedenlerinin sonu gelmiyordu.

Ona ulaşması sanki asırlar sürmüştü. "Sloan!" diye haykırdı. Atın yelesine yapışmış kardeşi, sadece bir inleme çıkarabildi.

"Seni buradan götüreceğim. İyileşeceksin!" Sloan'ın vurulduğunu gören bir savaşçı daha yaklaştı. "Great! Onu götür ve yaralarıyla ilgilen!"

Genç adamın emrinin sonunu dinlemeyen Great, Sloan'ı kalabalığın içinden çıkardı. Onlar uzaklaşırken Rob, kardeşinin yaralanmasını hazmedememiş bir hırsıyla kalabalığın içine daldı.

Bugün savaş burada bitecekti.

Sayı üstünlüğünü bu daracık alanda kullanma imkânı bulamayan İngilizler, kıpırdamakta bile zorlanıyordu. En büyük silahları olan okçular, piyadelerle iç içeydi ve atış yapacak açı bulamıyorlardı. İngiliz okçuları, yakın dövüş sırasında açılan boşluktan kısa bir müddet için atış fırsatı yakalasa da Rob'un hafif süvarileri tarafından savaş alanından derhâl temizlendiler.

Robert Bruce, okçuların hamlesini görüp doğru zamanda Keith komutasındaki hafif süvarilerini kullanmakla doğru bir taktik izlemiş ve bu da savaşı zaferle taçlandırmıştı.

Babasına nazaran Edward, okçuların korunması gerektiğinin farkında değildi. Ve bu sebeple İskoç süvarileri için kolay av oldular.

İlk İngiliz hatları bozulup kaçmaya başladıkça, bunları takviye etme imkânı da olmamıştı. Kaçan askerler, gerideki sıkışıklığı daha da artırıyor, dahası öteki piyadelerin de morallerini bozuyorlardı. Çoğu henüz kılıç bile sallamamıştı ancak ön saftan can havliyle genlere doğru koşan eli yüzü kan içindeki arkadaşlarını görünce, savaşı kaybettiklerini düşünerek kaçmaya başladılar.

İngilizlerin kaçtığına gören İskoç kıtalarından hep bir ağızdan coşkulu bir şekilde yükselen, "Yüklen! Yüklen! Yüklen! Bozuldu-lar!" haykırırları, bütün savaş alanını inletiyordu.

Kuzeyi yamaçla çevrili bu alanda, İngilizlerin tek kaçış noktası geldikleri yer olan Bannock Deresi'ydi. Ancak buranın çevresi de bataklıktı. Piyadeler, birbirini ezip bu dar ve ilerlemesi güç yeri aşmaya çalışıyordu. Yere düşen bir piyadenin kalabalık tarafından ezilmesi işten bile değildi.

Kanlı takip bittiğinde İskoçlar, Bannock Deresi'ni dolduran cesetlerin üzerinden rahatlıkla yürüyüp karşıya geçebiliyordu.

Edward, yaşanan izdihamdan kurtulmak için atını geri döndürdü. Üzerine gelenler, arkada bir insan yığını oluşturmuştu. Kaçanların ayakları altında ezilmek üzereydi. Atının örtüsüne sarılan bir el dengesini kaybettirdi. Elindeki topuzu acımadan bu elin sahibinin başına indirdi. Fakat atından yere yuvarlandı.

Yakınlarında olan Pembroke Dükü d'Argentan, Kral'ın ezilmek üzere olduğunu görerek yetişti ve onu kendi atına çekti. Edward'ı korumak için, savaş alanından kaçan kendi askerlerini çiğneyerek bu cehennemden çıktı.

Dük, yapabileceği tek şeyi yapıp Kral'ı, İngilizlere ait olan Stirling Kalesi'ne götürdü. Ancak kale dizdarı Mowbray, Edward'ın içeriye girme talebini geri çevirdi. İngiliz Kral, bir İngiliz olan kale komutanı tarafından reddediliyordu.

Mowbray, bu kalenin eninde sonunda düşeceğini biliyordu. Kral'ın burada olması demek, çok yüksek fidye istenmesi demekti. Akıllıca davrandığını düşünerek yardıma ihtiyacı olan kendi Kral'ını kaleye almadı.

Edward, peşinden gelen beş yüz savaşçıyla oradan uzaklaşırken Pembroke Dükü d'Argentan, savaş alanına döndü. Kaçmayı gururuna yediremediği için atını mızrak çemberinin üzerine sürerek ölüme gitti.

Hava kararmaya başlarken fısıltı kulaktan kulağa yayıldı. Kral Edward kaçmış, Stirling Kalesi'ne sığınmak istemişti. Fakat kale komutanı Mowbray, onu içeriye almamıştı. Kral da yanında bulunan beş yüz kadar şövalyeyle birlikte Londra'ya dönüş yolundaydı.

Savaş alanı üst üste yığılmış cesetlerle doluydu. Rob'un düşündüğü gibi nehir ve bu nehre bağlanan dereler kan kırmızısı akıyordu. Toprak kan içmiş, kan kusuyordu. Akarsu kandan kurtulmak için çırpınıyor ama ne yaparsa yapsın, kızılık derinlere işliyordu.

Kaçamayan son düşman askerleri de silahlarını atarak teslim olmuştu. Yenilginin ağır tadı, kanın metalik tadı gibi damaklarındaydı. Ölüp gitmek mi daha ağırdı yoksa geride bir tutsak olarak dizlerinin üzerine çökmek mi?

Rob, kılıç tutan kolunu artık hissetmiyordu. Cesetlerin arasında, atının üzerinden geriye kalanlara bakıyordu. İskoç savaşçılar, yaralı arkadaşlarını savaş alanından toplamakla meşgullerdi.

Diğer tarafta Bruce'nin olduğu noktada toplananlar ise zafer naraları atıyor, gaydaların eşliğinde dans ediyorlar ve sarhoş olmak için kupaları birbiri ardına başlarına dikiyorlardı.

Sloan! Kardeşinin yaralı olduğunu hatırlayarak atını mahmuzladı. Yerde yığılı olan ölümlerin üzerinden atlayarak ormana yöneldi. Birliğinin kamp alanı yaralı savaşçılarla doluydu. Ölenler, bir ağacın altına saygıyla sıralanmıştı.

Rob, atından inip kardeşinin çadırına yöneldi. İçeride Great, şifacı ve birkaç adamı vardı.

Sloan, yüzüstü yatırılmıştı. Ok yarası, tımar edilmiş ve sarılmıştı.

"Sloan!" Kardeşinden cevap gelmedi. Şifacıya döndü. "İyi mi? Ölmediğini söyle!" Düşüncesi bile dişlerini birbirine kenetlemişti.

“Hayır Lordum, ølmedi. Verdiğim afyon ruhu uyumasını sağlıyor. Tanrı'ya şükür ki ok doğrudan gelmemiş. Uzaktan atıldığı için bir yere çarpıp sekmiş. Bu da okun hızını kesmiş. Merak etmeyin, iyileşecek!”

Rob, duyduğu bu güzel haberle rahatladı. Kardeşinin yattığı döşegin yanında diz çöktü. “Seni koruduğumu iddia ediyordun. Birkaç dakikalığına arkamı dönüyorum, kendini vurduruyorsun. Sakın öleyim deme! Bir an önce iyileş ve çıkıp gidelim bu cehennemden!” Kendinde olmayan Sloan'ın saçını şefkatle okşadıktan sonra doğruldu.

Çadırdan çıkan genç adam, “Adamlara söyleyin, toplanmaya başlasınlar!” diyerek emir verdikten sonra atına binerek Bruce'yi görmek için ormandan ayrıldı.



BÖLÜM 32

Savaş alanından ayrılmalarının üzerinden günler geçmişti. Yaralılar nedeniyle yavaş bir yolculuk olmuştu. Sonunda evde olmak güzel bir duyguydu. Özellikle ölüm ve kanla yoğrulmuş bir bataklıktan çıkmak, ölümlü ve kaybetmeyle yüzleşmek insan ruhunu ters yüz ediyordu.

Kale kapısından girdikleri anda sevinçli bir kalabalık tarafından karşılandılar. Zafer sarhoşu insanların sevinç çığlıkları, kaybettikleri yakınlarının ölü bedeniyle karşılaşanların acılı çığlıklarına karşılıyordu. Yaralı olanlar, büyük bir dikkatle evlerine taşınıyor, vatanı için ölenler ise güzel bir törenle uğurlanmak için meydanda bırakılıyordu.

Yorgun atını bir kenara çeken Rob, ağlayan ve sevinen insanları bir süre izledi. Sevdiklerini kaybetmiş insanların nasıl teselli edebilirdi? Ya da bu dünyada onların yokluğunu telafi edebileceği herhangi bir şey var mıydı?

Hayatındaki tek önemli insan da şu an bir at arabasının arkasında yaralı yatıyordu. Rengi beyaza dönmüş genç adamın gözleri kapalıydı. Çektiği acı, yüzünde çizgiler oluşturmuştu. Ölümün kıyısından dönen biri olarak yine de iyi görünüyordu.

“Onu odasına götürün!”

Sloan'ı iç kaleye götürürlerken, merdivenlerin dibindeki kalabalığın arasında gördüğü acılı yüz dikkatini çekti. Bakışı, kadımla özdeşleşmiş ve genç adamın özlemle görmeyi beklediği bir başka

yüzü arayarak kalabalık üzerinde dolaştı. Atının dizginini adamlarından birine uzatarak kadına yöneldi.

“Bayan Dallis!”

Dallis, genç adama döntüp bakmadı. Bay Kuş'un olduğu kafesi atın üzerine yerleştirmekle meşguldü. Kafesi iple sıkıca bağladıktan sonra Tiger'e döndü. “Gidiyoruz, oğlum!”

Binek taşına adımını atmış, üzengiye bir ayağını geçirmişti ki Rob, kadını kolundan kavradı. “Nereye gidiyorsun? Lindsey nerede?”

Kadın, kolunu hışımla kurtardı. “Gitti!” diye homurdandı.

Kahretsin! Verdiği sözü tutmayacağını bilmeliydi genç adam. Daha arkasını döner dönmez ortadan kaybolacağı konusunda endişeli değil miydi? Hislerinde yanılmamıştı.

Yeniden ata binmeye yeltenen kadını engelleyerek yüzüne bakmasını sağladı. Öfkeli parmakları kadının etine gömülmüştü. “Nereye gitti? Kaleden çıkmayacağına dair bana söz vermişti!”

“Hepsi senin, karının, kardeşinin ve lanet olası babasının suçu!”

Tahammülsüz bir sesle, “Dallis! Lindsey nerede?” diye hırladı Rob.

“Öldü!” diye haykırdı kadın, acıdan buruş buruş olmuş bir yüzle. Ağlamamak için kendine verdiği bütün sözlere rağmen göz yaşlarına engel olamadı.

Rob'un parmakları kadının koluna daha da saplandı. “Bu da Lindsey'in bir oyunu mu? Eğer öyleyse onu bulduğumda bu yaptığına pişman edeceğim!”

Öfkeyle genç adamın üzerine atılan Dallis'in yumrukları bir çekice dönüştü. Rob'un neresine denk geliyorsa iniyordu. “Oyun mu? Bunu bir oyun mu sanıyorsun? Karın onu cadılıkla suçladı. Yanında getirdiği adamlarla yaka paça sürükleyerek götürdüler. Topladıkları mahkemede cadı olarak suçlu bulundu! Üç gün önce de zavallı kızımı diri diri yaktılar! Şimdi sen söyle, bu bir oyun mu?” Haykırmaktan nefesi kesilmiş, bonesi fırlayıp çıkmış, saçları dağılmıştı.

Kadın perişan görünüyordu ama en kötüsü kaybından dolayı acıyla yanan gözleriydi.

Genç adamın elinden kurtulup atına bindi. "Sizi asla affetmeyeceğim! Onu buraya getirmiş olmasaydınız, şimdi yaşıyor olacaktı! Sana da klanına da lanet olsun!" Sonra peşinde Tiger'le uzaklaştı.

"O öldü mü?" diye sayıklayan Rob, olduğu yerde sallandı. Duyduklarını kabullenmeyen beyni ve yüreği çığlık çığlığa bağıyordu. "Ölmedi! Hayır! Ölmedi! Yine oyunlarından birini oynuyor! Daha önce deli rolüyle herkesi kandırmıştı, şimdi de kendini ölmüş gibi gösteriyor!"

"Efendim, iyi misiniz?" Koluna dokunan adamına boş boş baktı. Sertçe kolunu kurtarıp birkaç adım attı.

Hayır! Ölmüş olamazdı! Bu da Lindsey'in bir oyunuydu. Öldüğünü asla ama asla kabul etmeyecekti. O küçük fareyi saklandığı deliğinden bulup çıkaracaktı. Sonra onu öyle bir cezalandıracaktı ki günlerce oturamayacaktı.

Yumruğunu sıkarak ahırlara yöneldi. Henüz eyerini çözmedikleri atına atlayarak Dallis'in peşine düştü. Atın her adımı kalbine inen bir yumruk, yüzüne çarpan rüzgâr ise nefesini kesen bir kırbaçtı. Gırtlığına kadar yükselen umutsuzluk tetiklenmeyi bekliyordu. Eğer dışarıya çıkarsa bu dünyada taş taş üstünde kalmayacaktı.

Yaşlı kadını Irvine sınırında yakaladı.

Hâlâ ağlamakta olan Dallis, duyduğu nal seslerine döndü. Peşinden gelen genç adamı görünce nefretle soludu. "Defol git! Senin yüzünü bile görmek istemiyorum!" Atını mahmuzlayarak hızlandırdı. Fakat altındaki hayvan Rob'un atı kadar hızlı değildi.

Genç adam, yetiştiği kadının önünü kesti. "Lindsey nerede saklanıyor?" dedi boğuluyormuş gibi... Gerçek olmadığını biliyordu ama onu kaybettiği düşüncesinin nefesini kesmesine engel olamıyordu.

Dallis ona delirmiş gibi baktı. "Sana anlattıklarımın hangi kısmını kalın kafan almadı!" diye haykırdı. Sesi tiz bir çığlıktı.

Kadın çok güzel rol yapıyordu. Lindsey'in yalanının gerçekmiş gibi görünmesini sağlıyordu. Ancak Rob'u inandırabilmesi mümkün değildi. "Hiçbir kısmını! Beni zor kullanmak zorunda bırakma, Dallis! Nerede o?"

"Öldü!" diye çığlık atan kadının sesinden ürken Bay Kuş da o kötü sesiyle bağırmaya başladı.

"Öldü! Öldü! Öldü! Kaç defa söylersem oyun olmadığını kabul edeceksin? Ateşin sıcaklığını hâlâ hissediyorum! Çığlıklarını kulaklarımdan silemiyorum. Gözlerinde gördüğüm yalvarışı unutamıyorum! Gece rüyalarımın girdiği için uyuyamıyorum! O yanık kokusunun kızıma ait olduğunu asla kabullenemiyorum!"

Kadının acılı sesi, perişan görüntüsü ve gözlerinde gördüğü gerçek karşısında bir an nefes alamadı. Kendini atından aşağıya attı Rob. Zaten inmeseydi de dengede duramayarak düşecekti. "Bu söylediğine inanmamı bekliyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın! Hayır, inanmayı reddediyorum! Lindsey, bana böyle bir kötülüğü asla yapmaz! Ona burada kalması için emir verdim. Beni cezalandırmaya çalışıyor, değil mi?" Gözleri, bu söylediklerini onaylaması için kadına yalvarırcasına bakıyordu. "Bana acı çektirmeye çalışıyor! Yaptıklarımdan dolayı vicdan azabı duymamı istiyor!" Yüz çizgileri acıyla kasılmıştı. "Söyle Dallis! Değil mi? Nerede olduğunu söyle! Gidip getireceğim. Söz veriyorum, ona kızmayacağım!"

Dallis kendi çektiği acıyı unutmuş, genç adamı çaresiz gözlerle izliyordu. Adamın bedeninden taşan çaresizlik onu dizleri üzerine çöktürebilirdi. Ağlayarak, "Keşke Lindsey'in yeni bir oyunu olduğunu söyleyebilseydim. Keşke bir yerlere saklanmış olsaydı," dedi.

Çılgına dönmüş gözleriyle dönerek, "Hayır, ölmedi! Bu yalana asla inanmayacağım!" diye kükredi. Dudaklarından sürekli *hayır* kelimesi dökülen genç adam sarsak hareketlerle ağaçlığa doğru yürüdü.

Dallis, uzaklaşan adamın *hayır* diye söylendiğini duyabiliyordu. Yeniden ağlamaya başladı. Şu an kimseye yardım edemezdi. Kendine bile... Atın başını çevirip uzaklaştı.

Kadının uzaklaştığını fark etmedi Rob. Ötüne gelen ağaca Lindsey'le arasına girmiş gibi öfkeleni ve yumruğunu pütürlü bedene indirdi. Canı yanınca diğer yumruğunu da geçirdi. Ardı ardına canını yakamayacağını bildiği ağaca yumruklarını indirmeye başladı. Bir süre sonra yeterli gelmeyen acı için bedenini çarpmaya başladı.

Nefes nefese kaldığında durdu. Onun öldüğüne inanarak aptallık ediyordu. Tam da Lindsey'in umduğu gibi onun ölümünü hemen kabullenmişti. *Hayır* diyerek başını salladı. İnanmayacak ve aramalarına devam edecekti.

Yüce Tanrım, onu görmek istiyordu. Kollarına aldığı ve gerçek olduğuna inandığında onu kendisini böyle üzdüğü için, acı çektirdiği için cezalandıracaktı. Ama önce susuzluğunu giderinceye kadar öpecekti. O güzel dudaklarını bir daha genç adamı kandırması için sonsuza kadar dudaklarıyla mühürleyecekti. Ona dokunduğu ve sarıldığı her an bir daha uzaklaşmaması için elinden geleni yapacaktı. Ona nasıl ihtiyacı varsa onun da Rob'a ihtiyaç duymasını sağlayacaktı. Sonsuza kadar yanında tutacaktı. Ancak önce onu bulması gerekiyordu.

Saklanmıştı! Nereye gitmiş olabilirdi?

Çıldırılmış bakışları aniden parladı. Elbette eve geri dönmüştü. Carlton onu nereye saklarsa saklasın, bulabilirdi. Uzun adımlarla atına doğru yürüdü. Bindiği atın yönünü düşmanı olduğu klanın topraklarına çevirerek mahmuzladı.

Pencerenin önünde duran Carlton, kalesine hışımla giren atlının atını şahlandırarak durduruşunu, çevik bir hareketle attan inişini ve merdivenleri ikişer üçer çıkışını izledi. Birkaç dakika sonra kordondan sesler geldi, sonrasında ise kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Carlton, bulunduğu pencerenin önünden dışarıyı izlemeye devam etti. Adım sesleri yaklaşırken arkasına kavuşturduğu ellerini acı verecek bir şekilde kenetledi.

"Nerede o, Carlton?"

Bu acı dolu kükreyişe yavaşça döndü yaşlı adam. Kont Marischal, savaşın izlerini eve kadar taşımış görünüyordu. Alnındaki

açılmış yaradan kan sızıyor ve bu kan şakağından çenesine kadar iniyordu. Ellerinin boğum yeri birilerini öldüresiye dövmüş gibi parçalanmıştı.

“Kont Marischal! Gelirken saldırıya mı uğradınız?”

Rob parçalanmış ellerine baktı. Acıyı hissedemeyecek kadar duygudan yoksundu. Kısa bir süreliğine, genç kızın öldüğüne inandığı o anlarda, Lindsey’in yakılmasının sorumlusu ağaçlarmış gibi, duyarsız dünyanın kıpırtısız izlediği o vahşetin suçlusu yine onlarmış gibi saldırdığını sadece kendisi bilecekti. Parçalanan eline ve dağılan yüreğine rağmen inanmadığı o gerçeğe ait soru dudaklarından döküldü.

“Lindsey nerede?”

Carlton yutkundu. Gözlerindeki acıyı saklayabilmek için kıstı. “Öldü! Yetişemedim!”

Rob, uzanıp adamın yakasına yapıştı. En az kendisi kadar iri olan Carlton’un ayaklarını yerden kesti. “Bu da bir başka oyun, değil mi Carlton? Kızın deli rolüyle kaleme geliyor. Öldü diyerek de ortadan kaybolmasını sağlıyorsunuz. Bu oyunun amacı ne?”

Carlton, çıldırmış görünen adamın ellerini yakasından sökmeye çalıştı. “Oyun yok, tuzak yok! Benim yokluğumda kızım kalenden alınıp yakılmış! Gelip beni sorgulamaya nasıl cüret edersin?” Kendini onun pençelerinden kurtardı. “Hepsi senin o sürtük karının suçu! Bundan sonra topraklarıma girersen sağ çıkamayacaksın, Keith! Eski kan davamıza yenisi eklendi. Kızımın ölümünden seni sorumlu tutuyorum! Kıyamete kadar benim düşmanımsın. Bu kan davası gelecekte de ne evlilikle ne de Kral’ın emriyle sona erecek! Sana yemin ederim, bir gün yaptıklarına pişman olacaksın!”

Genç adam, lanet olası gerçeğe inanmak istemese de adamın gözlerine sinmiş perişanlık, o korkunç gerçeği kabul etmesini söylüyordu.

Geldiği gibi yıldırım hızıyla çıkıp giderken, ne kapıya asılmış siyah yas perdesini ne de kalenin sıra dışı sessizliğini fark etti.

Sloan, yan odadan gelen sesleri bir süre dinledikten sonra yüzüstü uzandığı yatağından başını kaldırdı. "Aidan, Rob nerede?" diye sorarken acıyan yarası yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Sarhoş olmakla meşgul..."

Başını yeniden yastığa koyarken gülümsedi Sloan. "Zafer kutlaması mı yapıyor? Yanıma uğramadı hiç..."

"Zafer kutlaması yaptığını sanmıyorum."

Genç adam, başını pencerenin önünde oturan arkadaşına doğru çevirdi. Güya yalnız kalmaması için gelmişti ama ağzını açıp birkaç cümle söylemeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Rob'un sarhoş olması için ya zafer kazanmamız ya da birinin ölmesi gerek!" Yerinden doğrulmaya çalıştı. "Zafer kutlaması yapmıyorsa kim öldü, Aidan?"

Yerinden kalkan Aidan, onu yatıştırmak için yanına yaklaştı. "Rob yataktan çıkmamanı emretti!"

"Kim öldü, Aidan!"

"Savaşta adamlarını kaybetti!"

Sloan üzüntüyle, "Haklısın!" diyerek yeniden uzandı. Yan odadan gelen gürültüler devam ediyordu. Sonra kapı çarpıldı ve Rob'un gür sesi koridorda yankılandı.

"Holly, eşyalarımı başka bir odaya taşıyın!"

Suyun sesinin düşüncelerini bastırmasını, parçalara ayrılan kalbinden akan kanları temizlemesini umut etmişti. Ya da onun yokluğunu hissedip bütün bu çiçeklerin, ağaçların, otların solmasını, şelalenin kurummasını beklemişti. Fakat işte, şelale onun bıraktığı gibi akmaya devam ediyor, yeşil dallar rüzgârda salınıyor, çiçekler dallarına yeni ve daha parlak renkler katmış ışılıyordu.

Dünyanın durmasını beklemişti ancak yine de dönmeye devam ediyordu. Kendi dünyası nasıl durduysa herkesin hayatı cehenneme dönsün istiyordu. Kıyameti elleriyle getirecek, taş taş üzerinde bırakmayacak, yer ve gök birbirine karışacaktı.

Şelaleden atlarken attığı kahkaha kulaklarında çınladı. "Ah Tanrım Lindsey, çektiğin acıyı düşündükçe aklımı kaçırıyorum. Bana yardım et lütfen!"

Kısa sürede hayatında kalıcı izler bırakmıştı. Baktığı her yerde onu görmekten, yaşadığı suçluluktan ve pişmanlıktan ölmek üzereydi. "Seni yanımda götürmeliydim! Geride kaldığında başını derde sokacağını bilmeliydim. Sana duyduğum ilginin sadece tutku olduğunu sanmıştım. Lanet olsun! Âşık olduğumu anlamak için seni kaybetmem gerekmiyordu!"

Sonra gırtlığı kuruyuncaya kadar, babasını kaybettiği gün ağladığından daha fazla gözyaşı gözlerinde donup kalıncaya kadar haykırdı. Köpürerek akan suya atladı. Yanında Lindsey'i hissetmek isteyerek, yorgunluktan düşünemez hâle gelmeyi dileyerek saatlerce suda kaldı.

Sudan çıktığında sarhoşluğundan en ufak iz bile kalmamıştı. Getirdiği meşaleyi yerden alarak tutuşturdu. Alevler paçavrayı sararken bakışları son kez Lindsey'in cennetinde dolaştı.

"*Cennetimin masumiyetini bozdun!*" diye hırçın bir şekilde azarlamıştı genç adamı.

Ağlamaklı bir şekilde güldü Rob. Gülüşü acı, gözleri keder taşıyordu. Yüreği ise simsiyah hüzne bulanmıştı.

En yakın ağaca doğru yürürken, "Senden sonra hiçbir güzellik yaşamamalı..." diye homurdandı. Meşaleyi tuttuğu yeşil dallar bir süre dirense de sonunda alevlere teslim oldu.

Rob'un elindeki ateş kısa sürede Lindsey'den geriye kalan cenneti cehenneme çevirdi. Genç adam, atına binerek alevlerin diğer ağaçları, otları ve çiçekleri yutmasını izledi. Kendi içindeki cehennemini izleyenlerin de aldıkları her nefesin acılı olmasını sağlayacaktı.

Merdivenleri dikkatli adımlarla inen Sloan, salona girip çıkan adamları görmüştü. Rob'un orada olduğunu düşünerek yönünü salona çevirdi. Düşündüğü gibi Rob, Aidan'la konuşuyordu. Kahvaltı masası hazır olmasına rağmen oturmamıştı.

"İki düzine adam yeter!" dedi genç adam bakışını salona giren kardeşine çevirirken.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Rob, bir haftadır tıraş olmamış gibi görünüyordu. Kaşları, bu bir haftada hiç düzelmemiş gibi çatılmış ve yüzünde kalıcı izler bırakmıştı. Gözleri uykusuzluktan çukura kaçmış, ince bir çizgiye dönüşen dudaklarının kenarları kasılmaktan donmuştu. Kilitlenmiş çenesini zorlukla kıpırdatan genç adam, "Sen neden yatağında değilsin?" diye sert bir sesle sordu.

"Bir hafta yatak istirahati ölüyü bile ayağa kaldırır. Soruma cevap vermedin! Bir yere mi gidiyorsun?"

"Kont Ranald'a verdiğim bir söz vardı, onu yerine getireceğim!"

Sloan ne söylediğinin farkında mısın bakışını ağabeyinden Aidan'a çevirdi. Ama arkadaşı, dudaklarını mühürleyerek bu bakışlara cevap vermedi.

"Doğru anlamış mıyım, bir bakalım. İngiliz Kontu olan Ranald'a bir söz verdin ve şimdi de adamlarını toplayıp yardıma gidiyorsun, öyle mi?"

"Yardım, doğru sözcük mü, bilmiyorum. Dünyadan bıkmışsa ki öyle görünüyor, onu bu azaptan kurtaracağım."

"Bilmece gibi konuşarak aklımı karıştırmaya mı çalışıyorsun! Ranald'la ne işin olabilir ki?"

"Gitmeden önce topraklarıma el uzatmamasını söylemiştim. Ama uzattı!" Sesindeki tını ölümün çağrısıydı.

"Ranald topraklarımıza mı girmiş! Benim neden haberim yok!" Kızgınlıkla soluyan Sloan, "Pekâlâ, ben de geliyorum!" diyerek hazırlanmak üzere kapıya yöneldi.

"Sen gelmiyorsun. Kalede hatta yatağında kalıyorsun..." Keskin emir bir çeliği bile bükebilirdi.

Bu emri görmezden gelen genç adam, "Sen öyle düşünebilirsin, benim yapacağım ise seninle gelmek..." diyerek diklendi.

Katılmış bedeniyle ve yüzüyle kardeşine yaklaştı Rob. "Bir süre burada olmayacağım için kaleyi sana emanet ediyorum. İyileşmeli ve işleri kontrol etmelisin."

Böyle söylendiğinde Sloan'ın itiraz edebilmesi mümkün değildi. "Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum. Bu, Ranald'a bağlı." Bu, onu bulduğum ve öldürdüğüm an demektir. "Aidan, adamlar hazırsa çıkalım artık!"

"Dışarıda bekliyorlar!" diye cevapladı komutanı.

Duvardan kılıcını alan genç adam kapıya doğru yürürken Sloan, "Rob! Lindsey'le ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?" diyerek onu durdurdu. Ağabeyinin gergin omuzlarına bakarak, "Savaştan önce bütün bu oyunlara neden gerek duyduğunu öğrenecektin. Onu bu hafta hiç görmedim. Yine ortadan kaybolmuş görünüyor. O nerede?" dedi.

Rob, geri dönüp kardeşine bakmadı. Aidan ise onun kılıcı kavrayan ellerine bakıyordu. Demir metal, genç adamın parmaklarının şeklini almak üzereydi. Eklemleri bembeyaz olmuştu.

Genç adam cevap vermeden salondan çıkınca Sloan, "Onun nesi var?" diye sordu.

Aidan da sessiz kalarak odadan çıktı.

Sloan arkalarından, "Neden bana hiçbir şey anlatmıyorsunuz?" diye bağırdı.

Başlarında Rob'un bulunduğu kalabalık atlı grup, İngiliz topraklarına girdikten sonra daha da hızlanmıştı. Atların nallarına temas eden taşlar ateş çıkararak fırlıyordu. Hızları da düşünülürse bu grubun görüntüsü gerçekten de ürkütücüydü. Alevleri yönlendiren fırtına gibi geçtikleri yerlerde yaşayanlara yaklaşan felaketi haber veriyordu.

İngiliz Garnizonu'na da haber çabuk ulaşmıştı. Yaklaştığı kale kapıları sınıksız kapalıydı ve uğursuz bir suskunluğa büründüğü için Rob öyle düşündü.

Atını çift kanatlı, demir parçalarla tutturulmuş ahşap kapının önünde durdurdu. Dev kazıklardan oluşturulmuş kalenin surlarına başını kaldırdı.

“Ranald! Verdiğim söz için geldim!” diye gürledi. Genç adamın sesi perde perde yükselip yankılansa da ne cevap ne de bir hareket geldi. “Ranald, kapıyı beş dakika içinde açmazsan kaleyi ateşe vereceğim! Sonra burada durarak attığın çığlıkları büyük bir zevkle dinleyeceğim!”

Hafif hafif esen rüzgârın çıkardığı sesi bir süre dinledi. Adam canlı canlı yanmayı göze alıyorsa onun bu kararına Rob’un diyeceği hiçbir şey yoktu. Arkasında duran adamına meşaleyi tutuşturmasını işaret etti. Savaşçılardan biri, gaz yağına batırılmış paçavraları kalenin ahşap duvarının dibine serpiştirdi.

Tam bu paçavraları meşaleyle tutuşturmak üzereyken yukarıdan cılız bir sesin, “Lütfen yapmayın!” diyen yalvarışını duydular. Bütün bakışlar surlarda beliren korkmuş yüze döndü. Bu bir kadındı. “Kalede kimse yok, yemin ederim! Sadece birkaç kadın ve çocuğuz!”

“Kapıyı açın!” diye emretti Rob.

Birkaç dakika sonra kalenin ağır kapısını hareket ettiren zincirin sesi geldi. Yavaş yavaş gıcırdayarak açılan kapıdan birkaç adım uzaklaştılar.

Rob, “Bu bir tuzak olabilir!” diyerek adamlarını uyarınca bütün kılıçlar çekildi.

Genç adam, ağır ağır sürdüğü atıyla kapıdan girerken, meydana toplanmış olan çocuklar ve kadınlar korku içinde birbirlerine sokuldular. Ortalıkta ne Ranald ne de tek bir İngiliz askeri vardı.

“Her yeri arayın!” diyen genç adam, atından inerek Ranald’a ayrılmış eve doğru yürüdü.

Kale gibi ev de terk edilmiş görünüyordu. *Piç herif kaçmıştı! Onu bulamayacağımı sanıyorsa yanılıyordu!*

Kont’un evinden çıkan genç adam, korku dolu kale sakinlerine doğru yürüdü. “Kont Ranald nerede?”

“Bir hafta önce birliğini de alıp gitti. Bize burada kalabileceğimizi söyledi.” Cevap veren, onlara kale kapısını açan kadındı.

“Eşyalarınızı toplayıp kaleden çıkın!”

Kadınları ve çocukları yakacak kadar canavarlaşmamıştı henüz. Kalabalık telaşla evlerine doğru koşarken Rob'un bakışı zemine takıldı. Yakılan büyük ateşin kalıntıları hâlâ yerdeydi. Gözlerini kapattığı anda burada yakılan ateşin elleri bağlı Lindsey'i sarış ve genç kızın çektiği sonsuz acıyı görebiliyordu.

Yüce Tanrım! Dolan gözlerini kırıştırdı. “Lindsey!” diye fısıldadı. Sevdiği kadının canını burada yakmışlardı. Bir parça et gibi ateşin içine atmışlardı. O, hâlâ ondan kalan parçalarla buradaydı. Ona çok yakındı. Uzansa belki de onu geri getirebilirdi.

Yere çökerek külü avuçladı. Soğumuş küllerden kalbine buz gibi bir şimşek çaktı. Kalbi bu darbeye kırık bir cam gibi parçalara ayrıldı. Lindsey yoksa kalbinin de atmasının bir önemi yoktu. İstedigi gibi parçalanabilir, toza dönüşebilirdi.

“Sana yemin ederim, Ranald ve Adaira da seninle aynı sonu paylaşacaklar!”

Avucundaki külü belinden çıkardığı bir keseye doldurdu. Küçük kese ağzına kadar dolunca yerdeki çığnenmiş yığına baktı. Bu toz zerrecikleri sevdiği kadından son kalanlardı. Elinde olsaydı, hepsini toplayıp sonsuza kadar saklardı. Kesenin ağzını bağlayıp yeniden beline yerleştirdi. Atına doğru yürürken, “Kadınlar ve çocuklar kaleden çıkınca her yeri ateşe verin!” diye bağırdı.

Bir saat sonra, devasa ateşin sıcaklığı yüzünü yalarken, yanan kaleyi acımasız gözlerle izliyordu.



BÖLÜM 33

Rob'un Ağzından

Temmuz 1314

Günler sensiz de geçip gidiyor, Lindsey. Hayat devam ediyor. Ama benim için hayat ayrıldığıımız o son sabahta takılı kaldı. Her sabah sana veda ediyorum. Her akşam seni bulabilme umuduyla yatağa giriyorum. Rüyalarım bile bana ihanet ediyor. Artık seni sık sık göremiyorum. Kâbuslarımda olsa bile karşıma çıkmana razıyım.

Gece boğuyor beni... Simsiyah ruhum ve simsiyah yüreğim kapkaranlık geceye karışıyor. Bu kayboluşu itirazsız kabul ediyorum.

Ağustos 1314

Senin gidişinin üzerinden geçen haftalarda uyuma ihtiyacı hissetmiyorum artık. Sadece seni yeniden görebilme umuduyla gözlerimi kapatıyorum ve kendimi uyumaya zorluyorum. Fakat sen yoksun... Sabah kalktığımda gözlerimi sensiz bir güne açma korkusuyla bir süre kapalı tutuyorum. Aydınlığa kavuşacak, güneşi görecek gözlerle sahip değilim. Bu gözler sensizliğe açılmayı hak etmiyor. Onlar sana odaklıyken, akıp giden zamanın, gece ve gündüzün farkında değil...

Bazen yine bir delilik peşindesin, yine bir çılgınlık yapacaksın hayaliyle sanki sen yanımdaymışsın gibi kendimi kandırıyorum.

Biliyor musun, artık hiçbir şey hissetmiyorum. Taşa dönüşmüş bedenimdeki tek kıpırtı yüreğimin kanıksamış vuruşları... Bu vuruşlar canımı yakıyor. Oysa taş bir beden hissetmez, yokluk karşısında acı çekmez, her gün kanayan kalbini susturmak için çevresine saldırmaz.

Ekim 1314

Bugün Ranald'ın kalesinden aldığım ve hep yanımda taşıdığım bu bir avuç külle senin en sevdiğin yerde küçük bir mezar yaptım. Her gün şelalenin sesini dinleyebilirsin, sevgilim... Seni, şelaleye gitmeyeceksin diye artık kısıtlayamam da... Burada, benim aksime, huzur içinde uyumanı istiyorum.

Kasım 1314

Hava soğuk... Kış yaklaşıyor... Sana dair hiçbir anım olmamasına rağmen her mevsim seni hatırlatıyor. Bana göre kış, yokluğunu çeken ben... Bahar, yeşillenmeye çalışırken biz... Yaz, senin özleminle yanarken ben... Güz, acı ve özlemlerle yaprak gibi savrulan biz...

Seninle yaşayamadığımız mevsimlere dair anılarım var artık. Çünkü her mevsim sensin...

Aralık 1314

Ben her gün vicdan azabı ve pişmanlıkla nefes alıyorum. Her güne seninle başlamanın nasıl olabileceğini hayal ederek yataktan kalkıyorum. Hayatım keşkeler üzerine kurulu... Keşke Lindsey burada olsaydı, keşke bu anı onunla paylaşırdım, keşke bunu Lindsey de görseydi... Bu keşkeler uzayıp gidiyor.

Aklımı kaçırmama engel olan şey ise sana verdiğim sözü yerine getirmek... Senin için Ranald'ı öldüreceğim. Adaira'yı da...

Savaştan döndüğüm günden bu yana Ranald ve Adaira'nın peşindeyim. Aklımda sen, yüreğimde yokluğunun acısıyla bu baskın yaptığımız kaçınıcı kale bilmiyorum. Adi herif, her zaman benden bir adım önde... Hep son anda elimden kaçıyor.

Bazen düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

Geçen hafta, adamlarımla birlikte bir tuzağın içine düşmek üzereydik. Senin sesin ve uyarın olmasaydı, belki de şu an seninle birlikte olabilirdim. Bu aptallık, biliyorum. Senin de, *kendini düşünmüyorsan adamlarını düşün* diyeceğini biliyorum.

Birlikte geçirilecek zamanımız, hatırlanacak anılarımız olmadı. Birlikte yapamadığımız tek bir şey daha var! Birlikte ölemedik...

Yaşarken söyleyemediğim "seni seviyorum" cümlesini şimdi her gün söylüyorum, duyuyor musun? En büyük pişmanlığım, sana âşık olduğumu geç fark etmiş olmam... Aşk konusunda cahil olmam kendimi affettirir mi, bilmiyorum.

Sloan yokluğunu fark edip sorduğunda öldü diyemedim! Gitti bile diyemedim! Dilimden bu kelimeler dökülünce senin olmadığını kabullenmiş olmaktan korktum. *Lanet olsun, Lindsey!* Kabullenemiyorum. Her an o çılgınca gülüşünle bir yerlerden çıkıp geleceğine inanmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Seni özledim! Deliliklerini, çılgınlıklarını, o korkutucu gülüşünü bile özledim...

Sen gelmeden önce Arafta'ydım. Sen gittikten sonra ise cehennemdeyim. Bitmeyen alevler sadece bedenimi değil, aklımı ve yüreğimi yakıyor. Bana bir şey söyle! Bir işaret ver ki aklımı kaçırmaktan kurtulayım!

Biliyorum, cennetini yaktığım için bana kızgınsın! Sensiz hiçbir güzelliğin yaşamasına razı olamadığım bir çılgınlık anında yak-

tım ama sonra pişman oldum. Umarım, gelecek bahara burası tam da sevdiğin gibi yemyeşil olur. Eğer olmazsa senin için yeniden cennete çevirmek için oldukça çabalamam gerekecek...



Nisan 1315

“Majesteleri, geleceğinizi haber verseydiniz, karşılamak için hazırlık yapardık.” Merdivenleri çevik hareketlerle inen Rob, Bruce'nin atının dizginini tuttu.

“Şatafatlı karşılamalara gerek yok. Buraya sadece bir dostumu ziyarete geldim, hepsi bu kadar...” diyen Bruce, attan inip genç adamın selamına onu kucaklayarak cevap verdi.

Yaklaşık bir yıldır uzaktan izlediği Rob'un içinde yanan ormanın küle dönmesini beklemişti. Bu beklentisi her geçen gün ümitsizliğe dönüşmüştü. Aylardır, dinmeyen bir öfkeyle İngiltere topraklarına girmiş, bütün garnizonları ve kaleleri ateşe vermişti. Bruce, her yanan kaleye *bununla bitiyor* demişti. Bitmemişti. Bitecek gibi de görünmüyordu. Onlarca kale ve İngiliz birliği, genç adamın bu öfkesinden nasibini almıştı. Rob'un yerle bir ettiği topraklarla artık İskoçya sınırları daha da genişlemişti.

Onun gözü kara bir delilikle, bıkmadan usanmadan yaptığı bu savaşlar artık tehlikeli olmaya başlamıştı. Birkaç ay önce İngiliz topraklarının içlerine yaptığı baskın bir tuzağa dönüşmüş, neredeyse Rob ve adamları bu tuzağın içine düşmüşlerdi. Son anda fark edip geri çekilmişlerdi.

Genç adamın bu atılganlığıyla bile bile intihara gittiğini düşünmeye başlamıştı Bruce. Buna bir *dur* demesi gerekiyordu. Diğer yandan Edward'ın yaptığı son şerefsizlik ortaya çıkmış, Rob'u bu bahaneyle ziyaret etmek istemişti.

Rob, Bruce'nin arkasındaki birliği yerleştirmelerini, atlarıyla ilgilenmelerini, dinlenmek için yer göstermelerini emrettikten sonra Kral'la birlikte eve girdi.

Majestelerinin ziyareti anında duyulmuş ve kalede telaşlı bir hareketlenme başlamıştı. Genç adam, onu salona aldıktan sonra, "Yemekten önce ne içmek istersiniz?" diye sordu.

"Yolun tozunu hâlâ gırtlığımda hissediyorum. Bir viskiye hayır demem..."

Hizmetçilerden biri heyecanla reverans yapıp içki getirmek için çıktı. Koltuklardan birine oturan Bruce, yerleştikten sonra genç adama da oturmasını işaret etti.

Rob otururken, "Sizi burada görmekten mutlu olduk," dedi.

Bu cümlelerin aslında bir soru olduğunu bilen Bruce gülümsedi. Rob, *neden buradasın* demek istemişti. Genç adamın, küçük bir merak ışıltısı yerleşmiş gözlerine baktı. Hayat emaresi görünmeyen bu gözler ancak bir ölünün gözleri kadar canlı görünüyordu.

"Ülke topraklarını sürekli genişleten bir lordum var. Ben de bizzat gelip teşekkür etmek istedim." Getirilen içkiyi alıp yudumladı. "Öyle ki yakında Londra kapılarına dayanırsa hiç şaşırırmayacağım."

Arkasına yaslanan Rob'un bakışı, içini görmeye çalışan Kral'daydı. Cevap alamayan Bruce, ona doğru eğildi. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Robert? Ocak ayında bir tuzağın ortasına düştün!"

Genç adamın bakışları keskinleşti. "Gafil avlandık!"

"Senin gibi tecrübeli bir savaşçının gafil avlanacağını hiç sanmıyorum. Şu ölmüş bakışların bana bile bile ölüme gittiğini söylüyor. Bunu kendine ve adamlarına yapamazsın!"

"O bir tuzaktı ve ben çok geç olmadan fark ettim!"

"Düşman, senin, durmayacağını anladığı anda bu tuzaklar artacak. Aldığın istihbaratın hangisi gerçek, hangisi tuzak fark edemeyeceksin. Buna bir dur demelisin!"

"Duramam!"

"Emretsem bile mi?"

Rob, bakışlarını kaçırmadan baktı. "Emretseniz bile! İstedığimi almadan bırakmayacağım!"

"Aradığım ne? Bütün bu dinmeyen öfkenin sebebi kim?"

“Ranald!” dedi kısaca genç adam. Bruce'nin daha fazla soru sormasını engellemek için ilk defa bakışını kaçırdı. Fakat Kral, yakaladığı bu bilgiyi sorgulamaya devam ediyordu.

“Kont Ranald'ın peşindesin. Peki, sebebi nedir? Adam, Edward'ın en güvendiği kontlarından biri... Seni böyle öfkeli edecek ne yaptı?”

Rob, bu zamana kadar acılarını ve çektiği işkenceyi kimseyle paylaşmamıştı. Lindsey, içinde hiç sönmeyen bir ateş, hiç kapanmayan bir yaraydı. Onu anlatmak, bu yaranın iltihap kapmasına ve bütün bedenine yayılmasına neden olurdu. Öyle ki bu iltihaplı yara, beynine sıçrar ve deliye çevirebilirdi. Belki de çoktan sıçramış ve deli olmuştu.

Cevap bekleyen Bruce'ye ne söylerse söylesin, anlayamazdı. Ayağa kalktı. “Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

“Bunun Irvine'nin kızıyla bir ilgisi var mı?”

“Nereden bu sonuca ulaştınız?”

“Doğrudan reddetmediğine göre var. Kızın yakılmasından dolayı kendini mi suçluyorsun?”

“Her şeyi biliyorsanız neden hâlâ soruyorsunuz?” Yumruk yaptığı elini gevşetip, saçlarına götürerek şakağındaki örgüleri çekti. Görüntüsünün sinirli bir saldırganlık içerdiğini fark edip saygısız görünmemek adına rahatlamaya çalıştı.

“Senden duymak istiyorum, Rob! Anlatırsan içindeki zehri dışarıya atabilir ve rahatlayabilirsin. Sana geldiğimde söylediğim şeyi anlamadın galiba... Buraya bir dostuma yardım etmek için geldim. Gerekirse bana içini döksün, birlikte sabaha kadar içelim ve ne çılgınlık yapacaksan birlikte yapalım diye buradayım!”

Sehpadan kadehini alan genç adam, tek dikişte bitirdiği bardağı yeniden doldurdu. Hiçbir zaman duygularını anlatan bir adam olmamıştı. Cesaret kazanmak için yaptığı bu eylem, kesinlikle içinde yaşadığı kararsızlığı ele veriyordu.

“Otur Rob!” diye emretti Bruce.

“Oturamam! İçimdeki yaşadıklarım bir balyoz gibi beynimi ve yüreğimi parçalara ayırırken oturamıyorum, yatamıyorum, uyuyamıyorum!” diye huysuz bir sesle söylendi. “Savaş hazırlıkları esnasında, seninle görüşmelerimizden birinden dönerken onunla karşılaştım. Irvine’nin kızı olduğunu bilmiyordum. Sadece uzaktan izledim. Çok güzeldi...” Bruce’ye dikkatle baktı. “İlk görüşte aşk diye bir şey var mıdır?”

Kendini küçümseyen bir tavırla gülen genç adam, sorusunu kendisi cevapladı. “İlk görüşü bırak, ben aşkın varlığını reddeden bir adamım. Sadece onu istediğimi düşündüm. Onu gördüğüm yere birkaç kez gittim ama bulamadım. Sonra bir gün yine şelaleye geldi. Onunla konuşmalıydım. Daha yakından görmeli ve düşündüğüm kadar etkileyici olup olmadığını anlamalıydım.”

Bir kez başlayınca cümleler bir sel gibi akmaya devam etti. İlk defa duygularını birine anlatıyordu. Lindsey’i hiç kimseyle konuşmaya fırsatı olmamış, onu anlatarak bile olsa kimseyle paylaşmak istememişti. “Her şeyiyle büyüleyici olan bu kız aklımı başımdan almıştı. Orada, ulaşılmaz bir şekilde duruyordu. Bense istemediğim, gerçek olmayan bir evliliğe bağlanıp kalmıştım. Ona dokunmak için uzanan ellerimi bu düşünce durdurdu. Bana ismini söyledikten sonra gitmesine izin verdim. Ama onunla ilgili kafamı karıştıran çok şey vardı. Araştırma için gönderdiğim adamlar, geriye elleri boş olarak döndüler. Söylediği isimde ve söylediği yerde öyle birisi hiç var olmamıştı. Araştırmayı çevre klanlara yaymalarını istedim. Fakat bu isimde birini bulamadılar. Onun görünüp kaybolan bir *Su Perisi* olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bu arada emrettiğiniz gibi bir evlilik anlaşması yapmak için Irvine’yi ziyaret ettik. Kızıyla ilgili dedikoduları elbette duymuştuk. Yemeğe oturmuştuk ki açılan kapıdan içeriye simsiyah yüzlü, saçları neredeyse boyunun iki katı kabarmış, boynunda ve belinde çanları olan erkek kıyafetleri içindeki Deli Leydi girdi. Evcil bir köpek gibi kızı takip eden bir tilki de hemen arkasından geliyordu. Hayatımda gördüğüm en ilginç gösteriydi.”

Bruce, kahkaha attı. “Bizzat görmüş biri olarak gerçekten de çarpıcı bir kadın!”

Rob, aylar sonra ilk defa gülümsedi. "Yaptığı rolü sizin gibi ilk bakışta fark edemedim. Tilkisinin kaplan olduğunu iddia ediyordu. Ayrıca atmaca olduğunu düşündüğü bir baykuş besliyordu."

Bruce yeniden kahkahalara boğuldu. "Bu kısmı bilmiyordum."

Rob'un aniden kaybolan gülümsemesinin yerini, acı çeken bakışlar ve kasılmış bir çene aldı. "Irvine'yle olan durumu biliyoruz. Kurnazca ona da bir mektup gönderdiğinizi bilmiyorduk. Vazgeçmeyi düşünürken Carlton, sizden gelen mektubu uzattı. Kan dökmeye iki taraf da hazırды. Ancak kız gelmeyi kabul etti. Onunla birlikte geri dönerken çıkabilecek sorunları çok önemsememiştim. Zavallı, aklını kaybetmiş bir kızdı. Ona bir yıl boyunca katlanacak ve sonra geri gönderecektik.

Yanıldığımızı yolda, kaleye girdiğimiz ilk anda ve daha sonraki günlerde fark ettik. Lindsey, asla görmezden gelinebilecek bir kız değildi. Bir baş belasıydı. Geceleri boyanmış yüzüyle ve beyaz gecelikle surlarda dolaşıyor, gelen konuklarımızı korkutuyordu. Sloan ve benim kıyafetlerimi şöminede ısınmak için yaktığında ya da geriye kalan kıyafetlerimizi yamamak için alıp, onları birbirine diktiğinde ona daha ne kadar katlanabileceğimizi bilmiyordum."

Bruce'nin ciddi kalmaya çalışan yüzüne baktı. "Lütfen kendinizi tutmayın, Majesteleri..." diye söylendi. "Bize o zaman hiç de komik gelmemişti. Bir gece, ormandaki adamlarımın yanından dönerken, onu surlarda dolaşırken gördüm. Düşeceğinden korkarak surlara koştum. Onunla tanıştığımдан bu yana ilk defa yüzünü boyamamıştı ve karşımda haftalardır aradığım kadın duruyordu. Kendimi bir ahmak gibi hissettim. Aptal yerine konmayı hiçbir erkek kaldıramaz. Öylesine öfkelenmiştim ki onu bulduğuma sevinmeyi bırak, ellerimle boğmak istedim."

Aktardığı duygularından dolayı rahatlamış bir ifadeyle gelip koltuğa oturdu genç adam. "Bu arada Adaira faktörünü gözden kaçırdım. Yaptıklarına öfkelendiğim için kalenin bir yerlerine saklanmıştı. Ya da pusuya yatmıştı. Sizden gelecek mektubu beklemek yerine Peder'e evliliğin geçersizliğine dair evrakları hazırlaması için emir vermiştim. Adaira bunu duyunca çıldırdı."

Sıkıntıyla alnını ovdu Rob. "Bir kadının kıskançlığının hangi boyutlara ulaşabileceğini gözden kaçırmışım. Savaş için ayrıldığımızda, Ranald'ın desteklediği Adaira, bir grup İngiliz askeriyle gelerek cadılıkla suçladığı Lindsey'i zorla götürmüştü. Sonunu biliyorsunuz..."

"Ranald bu hikâyenin neresinde, onu anlayamadım."

Rob, Lindsey'in Ranald'ın peşine nasıl düştüğünü anlattı. Onu casus olmakla suçlayışını, Ranald'ın kalesine gidişini, orada bulunduğu kızı vatana ihanetle nasıl suçladığını da ilave etti. Savaş için ayrılmadan önceki o geceyi atladi. Her gece aynı görüntüleri yaşadığını, özleminden aklını kaçırmaya ramak kaldığını ve hayatında hiç kimseyi o kadar özlemediğini de anlatmadı.

Rob, olayları anlatırken duygularını isimlendirmiş olabilirdi. Fakat genç kızın ona hissettirdiklerini anlatmamıştı. Acısının derecesini, yokluğunun verdiği azabı, her sabaha onun olmadığı bir dünyaya uyanmanın ne demek olduğunu kimsenin anlayabileceğini sanmıyordu. Normal bir kadın ve erkek olarak sıradan bir günü asla yaşayamamış olmak, ona dair çok fazla anısının olmaması, âşık olması için kıza zaman tanımak ve bunu onun dudaklarından duymak, bütün o yaşanmamışlıklar her gün genç adamı yeniden yeniden pişmanlığa boğuyordu.

"Ranald'ı öldürmek onun istediği tek şeydi. Ben de bunu ona borçluyum."

"Sadece o istediği için öldürmek istemiyorsun. Sevdiğin tek kadını elinden aldığı için nefret ve intikam dolusun. Bu da senin görüşünü bulanıklaştırıyor. Dikkatini kaybediyorsun. Şöyle bir durup kendine gelmek ve acıyla yüzleşmek zorundasın. Pişmanlık hissetmeden ve suçluluk duymadan onu hatırlamaya ihtiyacın var. Tanıdığın ve âşık olduğun için mutlulukla hatırlamalı ve bunun için Tanrı'ya şükretmelisin. Anlattığın kadarıyla Lindsey, bunu hak eden bir kadın..."

"Eminim, ne yapmam gerektiğiyle ilgili bir öneriniz vardır."

Bruce, içkisinin son yudumunu içip elindeki boş bardağa gözlerini dikti. "Başka uğraşlar bulmalısın!"

“Ve?”

“Yapmanı istediğim bir iş var.” Kral’ın aldığı derin nefes göğsünün genişlemesine sebep oldu. “Karımın ve kızımın Edward’ın elinde olduğunu biliyorsun. Uzun süredir isteyeceği fidyeyi bekliyorum. Bazı teklifler içeren mektup bile gönderdim.”

Rob, kendine küfretti. Burada oturmuş, bir ülkeyi yönetmeye çalışan ve yetmezmiş gibi karısı ve kızı düşmanın elinde olan bir adama aşk acısıyla sızlanıyordu.

“Ne cevap verdi?”

“Yaklaşık bir yıldır beni oyalyor. Dün adamlarım bir haber getirdi.”

Genç adam endişeyle ona doğru eğildi. “Fidyeyi kabul mü etmiş?”

“Hayır! İkisini de askılı kafese koymuş. Kalenin dış duvarında bir ucubeymiş gibi, bir sirk soytarısı gibi sergiliyormuş.” Elindeki bardak parçalara ayrıldı. “Karımın ve kızımın serbest kalması karşılığında David’i istiyor. Tahtın tek vârisini...”

Yerinden fırlayan genç adam, adamın parmaklarını zorlukla açarak avucunda sıkmakta olduğu cam parçalarını aldı.

“Majesteleri, onları kurtaracağız!”

Hizmetçilere, sarmak için bez ve temizlemek için su getirmelerini emrettikten sonra yeniden Bruce’nin yanına geldi. “Bana izin verecek misiniz? Gidip onları size getireceğim!”

“Sana güveniyorum. Auslan ve sen, ne kadar adam istiyorsanız alabilirsiniz.”

Getirilen suyla elini yıkayıp sardılar. Bruce ayağa kalktı. “Yemeğe kadar zamanımız var sanırım. Bana kaleyi gezdir!”

Rob, onun ne istediğini anlamıştı. “Emredersiniz...”

Birlikte iç kaleden çıkarken Bruce peşlerinden gelen muhafızı durdurdu. “Senin gelmene gerek yok! Yanımda Rob var.”

Birlikte ahırlara uğradılar. Rob’un süvari birliğine ait atları yakından görmek isteyen Bruce’yi çayırılığa götürdü. Bir süre izledikten sonra kalede yaşayanlarla tanışmak, klan halkını yakından

tanımak isteyen Kral'la birlikte sokağın iki yanına sıralanmış evlere doğru yürüdüler. Majesteleriyle karşılaşan ve onu yakından görmek isteyenler sık sık yollarını kesti. Kısa sohbetleri bir evin önünde duraksadıklarında bitti.

"Burası dadımın evi... Cadha ve Donel, yalnız yaşayan bir çift... Yakın zamanda bu yalnızlıkları, kızının bebeğinin gelmesiyle sona erdi. Evleri şenlendi. Tanışmak ister misiniz?"

"Elbette..."

Çakıl döşeli yolu geçen Rob, kapıyı çaldı.

Açılan kapıdan kucağında David'le Cadha görüldü. "Rob!" Bakışı Bruce'ye kaydı. "Majesteleri!" diyerek diz kırdı. "Evimize gelmeniz bizi onurlandırdı. Sizi ağırlamaktan şeref duyarız!"

Rob, kararsız bir ifadeyle Kral'a bakınca, Bruce gülümseyerek, "Rob'u büyüten kadınla tanışmaktan onur duyarım," diyerek kadının açtığı kapıdan içeriye girdi.

Donel evde yoktu. Cadha ise nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi şaşkınca dikiliyordu. Kucağındaki bebek varlığını hatırlatınca David'i Bruce'ye uzattı. "Kızımın çocuğu..." Bruce, bebeği kucaklarken yaşlı kadın, dolan gözlerini önlüğüne sildi.

"Çok güzel bir bebek, Cadha. Ona sevgiyle ve ilgiyle baktığın belli oluyor."

"O bizim için çok kıymetli, efendim."

Bruce, oğluyla oynarken Rob ve Cadha, geride durup baba oğulun bu duygusal anlarında yalnız kalmalarını sağladılar.

Nihayet Bruce, kucağında bebekle ayağa kalktı. David'i Cadha'nın kucağına verirken, "Teşekkür ederim, Cadha," diye mınıldandı.

Rob ve Bruce, evden çıkarken, "Tanrı sizi korusun, efendim!" diye seslendi yaşlı kadın.



BÖLÜM 34

Mayıs 1315

Cennetini birisi yakmıştı. Tanrım, ağaçlar simsiyahtı! Ah hayır!

Thor'u geçide doğru sürdü. Telaşlı bir tavırla, henüz durmamış olan atın üstünden atlayarak erimeye başlayan karı eşeledi. Yanan çimenler, siyah bir örtü gibi toprağı kaplamıştı. Eldivenine bulaşmış olan kirlenmiş kara dehşetle baktı. Gözleri yavaşça dolarken dudağı içinden taşan ağlama isteğıyle titredi. Karın erimesiyle daha da ortaya çıkacak olan manzara kalbini kırmıştı.

Bu caniliğı kim yapmıştı?

Başlığını çıkarıp, öfkeyle yere çarpınca soğuk hava sıcak kulaklarını ve ensesini yaladı. Ama genç kadın soğğun farkında değildi. Bugün avlanmak için çıktığında, ısrarla patikaya yönelen Thor'un dizginini gevşetmiş, kendini ona bırakmıştı.

Ve bu görüntüyle karşılaşmıştı. *Lanet olası birisi veya birileri, cennetini ateşe vermişti!* Eğlenmek amacıyla geldikleri yeri önemsememiş ve belki de ateşi söndürmeyi unutmuşlardı.

Bir buçuk ay önce geldiğinde her yer karla kaplı olduğu için fark edememişti. Uzun zaman sonra şelaleye gelmek için cesaretini toplaması gerekmişti. Özlediğı bu yer, aynı zamanda geçmişine bir adım daha yaklaşmak demektir. Uzaklaşması ve bir daha dönüp bakmaması gereken geçmişle son bağıydı. Bu yanlış bir ifade olmuştu. Bir başka bağı daha vardı. Şelalesi ikinci sıradaydı artık.

Kızarmış ve buz gibi olmuş burnunu çekti. Hayır, ağlamayacaktı. Ama sıcak gözyaşı donmaya başlamış yanağında ılık bir his bırakarak kaydı. Çok sevdiği bu yer, ilkbaharda yeniden yeşillenmeyecekti. Bütün bu güzelliğin eski hâline gelmesi kim bilir ne kadar sürerdi?

“Lanet olsun size!” diye haykırarak elinde yuvarladığı kirlenmiş kar topunu öfkeyle fırlattı. Kızın hiddeti Thor’u huysuzlandırdı. Yerden aldığı kürk başlığı yeniden başına geçirip karları çığırdatan asabi adımlarla atına yürüdü.

“Gidelim, oğlum!” dedikten sonra bindiği atı mahmuzladı.

Geri dönüş yolunda iki tavşan avladı. Uzun süredir kapalı kalmaktan dolayı ok kullanma becerisini kaybettiğini düşünmüştü. Ama kaybetmemişti.

Ormanın içinden geçerken, baharın geldiğini hisseden hayvanların kıpırdanışlarını ve korkak ayak seslerini duymak iyi gelmişti. “Tiger bizimle gelmediği için pişman olacak. Sıcak ateşin karşısında kıvrılıp uyumak daha cazip geldi,” diyerek Thor’un boynunu okşadı.

Sevgili atına kavuşması Dallis sayesinde olmuştu.

Babası, Lindsey’in ölümünü kabullendikten sonra genç kıza ait olan atı görmek istememişti. Seyislere atı satma emri verdiğini duyan Dallis ise Lord’a ailesine döneceğini ve Lindsey’den geriye kalan atı sahiplenmek istediğini söylemişti. Ne kadar para istiyorlarsa verecekti. Carlton, parayı istememiş, atı alıp gitmesini söylemişti. Zaten Dallis de adama Lindsey’i hatırlatıyordu. Kovmak zorunda kalmadığı için belki de minnettar bile olmuştu adam.

Girdiği karla kaplı patika bir kulübenin önünde sona erdi. Genç kadın, Thor’u kulübenin yanındaki küçük ahıra soktu. “Norris, ben geldim!” diyerek attan indi.

Yaşlı adam, ahırın sahip olduğu tek bölmesinden başını uzattı. Kızın soğuktan morarmış yüzüne bakarak kaşlarını çattı.

“Biliyorum, çok soğuktu,” dedi atın terkisine astığı tavşanları çözerken. “Ama bak, iki tavşan avladım. Akşama güzel bir yahni yiyeceğiz. Tabii Dallis pişirirse...” diyerek gülümsedi.

Norris, kıza *ne hâlin varsa gör* bakışı atıp, Thor'u dizgininden çekerek bölmeye soktu ve eyerini çözdü. Yaşlı adam atın yemini verirken, Lindsey elinde tavşanlarla ahırdan çıktı.

Norris'in barakasına birkaç ay önce, daha kış girmeden, çekidüzen vermişlerdi. Pencereleler, duvarlar ve çatı sağlamlaştırılmıştı. Birkaç parça eşya ve yatak ilave edilmişti. Yaşlı adam onu, onları, evine kabul ettiği için minnettardı Lindsey. Daracık kulübede sıkışık bir hayat yaşamaktan asla şikâyetçi olmamıştı yaşlı adam.

Ahşap kapıyı iterek girdiği oda sıcaktı. Dallis sallanan sandalyeye oturmuş, kucağındaki bebeği susturmaya çalışıyordu. Aceleyle kapıyı kapatan kıza, "Nereye kayboldun? Onu susturmak için benim memelerime güvendiysen..." diye çıkışırken, Lindsey elindeki tavşanı bırakıp üzerindeki kalın paltoyu çıkardı.

Ağlayan bebeğine doğru telaşla koştu. "Özür dilerim, bebeğim. Hepsi Thor'un suçu!"

Dallis, bebeği kucaklayan kıza yerini verdi. "Emzirsen iyi olacak. Çok acıktı!"

Lindsey için aşk buydu. Bu minik yüz, gri bakışlar, bir tavşanın tüyünden bile daha yumuşak olan kısa siyah saçlar, bu yumuk eller... Tek tek birleşip bir mucizeye dönüşmüş ve genç kıza gelmişti. Göğsünü iştahla emen oğlunun ipeksi yanağını incitmekten korkarak okşadı. Hâlâ inanamıyordu...

Sık sık onun pembe kulağına dudaklarını yaklaştırıp, "Sen benimsin, sen benimsin..." diye fısıldıyordu. Bu kendisinin bile ikna olmadığı bir gerçektir.

Bir süre onları izleyen Dallis, tavşanı temizlemeye başladı. "Nereye gittin de bu kadar geciktin?"

Şelaleye gittiğini söylemek istemedi. "Karlara hâlâ erimemiş. Avlayacak hayvan bulmak zor oldu."

"Kendini yormadın, değil mi? Doğumun üzerinden çok zaman geçmedi."

"Gayet iyiyim." Doymuş olan oğlunun alnından öperek elbisesinin yakasını düzeltilti. "Grier uğradı mı?"

“Aldığı erzakları getirdi. Suratsız bir şekilde bıraktı, sonra söylenerek gitti.”

Lindsey kahkaha attı. *Sana olan can borcumu ödedim* demesine rağmen aylardır genç kızı ziyaret etmeye devam etmiş ve asla eli boş gelmemişti. Hiç dostu olmadığını düşünen Lindsey, ne kadar dayanılmıştı. Dostları vardı hem de üç tane... Hayatları pahasına kızını kurtarmışlardı.

Dallis, onun o güzel kahkahasını duymaktan mutlu olmuştu. Bu mutlulukla dolan gözlerini saklamak için arkasını döndü. Önemli olan onun yaşaması ve deli rolü yapmamasıydı. Normal genç bir kadın olarak hayatını yeniden yaşamaya başlamıştı. Gözlerinde parlayan yeni günün heyecanı bulaşıcıydı. Artık daha önemli bir hedefi vardı. Kucağındaki bebek bütün yaşamını dolduruyordu.

Bu güzel görüntü için Tanrı'ya teşekkür eden Dallis başka ne isteyebilirdi?



Karanlık vadi hemen önlerindeydi. Atlarını gerideki ormana bırakmışlardı. Saklandıkları çalılıkların arasından bu vadinin ortasında yükselen kaleyi inceliyorlardı. Majestelerinin verdiği bir işi tamamlamak üzere görevlendirilen Auslan hava karardıktan sonra onlara katılmıştı.

“Çok iyi korunuyor!”

Auslan'ın söylediği doğrudu. Kıymetli esirleri varken Edward, kaleyi normalinden üç kat daha fazla askerle doldurmuştu. “Çok iyi korunuyor olması giremeyeceğimiz anlamına gelmez!”

“Eminim, bir yol düşünmüşsündür. Yoksa kapılarına dayanacağım.”

“Eminim, yaparsın!” diyen Rob sürünerek uzaklaştı.

Ay ışığı olması işlerini zorlaştırıyordu. Birkaç adım geride duran Camron'a, “Gidip getirin!” dedi. Adam başını sallayarak ve sürünerek uzaklaşırken, Rob yeniden Auslan'ın yanına döndü.

Auslan, onun gizemli davranışlarını merakla izliyordu. "Bana da söyleyecek misin?"

Rob kısaca, "Ateş mancınıkları..." dedi. "Asıl sorun, bu mesafeden atış yapamayız. Yaklaşmamız gerek!"

"Tepelerine ateş yağdıracağız, sonra da o kargaşadan faydalanıp kaleye tırmanacağız. Akıllıca!"

"Kapıya dayanmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu kabul et!"

"İyi bir planı takdir etmekten çekinmem."

"Aferin sana!"

Arkadan, "Biz hazırız, Lordum!" sesi geldi.

"Ayın bulutların arkasına girmesini bekleyeceğiz," diyerek adamlarına komutunu beklemelerini söyledi Rob.

Harekete geçmek için bir saat beklemek zorunda kaldılar. Ay bulutların arkasına geçtiği anda, tekerlekli küçük mancınıklar harekete geçti. On dakika sonra ay bulutların arkasından kurtulup, yeniden vadiyi aydınlattığında oldukları yerde kaldılar. Kıpırdamadan beklerken ve nefes alırken bile dikkat ediyorlardı.

Bu bekleyiş ve harekete geçmek öyle yavaş ilerliyordu ki Auslan, "Benim planım daha iyiydi," diye homurdandı. "Çamurların içinde sürünmektense gidip kapılarını koçbaşıyla kırmalıydık!"

"Elli adamla mı? Daha kapıya varmadan etten bir eleğe dönerdin."

"Burnumuzu boka soka soka gitmektense elek olmayı tercih ederim!"

Rob, bakışını kaleden ayırmadan, "Ne fark ettim, biliyor musun Auslan?" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Seni son gördüğümünden bu yana kadınlar gibi mızımızlanmaya başlamışsın. Yaşlılık belirtisi mi yoksa yatağın ısıtacak kadın bulamamaktan dolayı erkeklik gücünde azalma mı oldu?"

Auslan, küfrederek genç adamın omzuna bir yumruk attı. "Sana ne kadar erkek olduğumu zevkle gösterirdim fakat dua et, yakın ar-

kadaşımın. Bir de önümüzde girmemiz gereken bir kale ve boyunu uçuracağımız yüzlerce İngiliz var!”

“İyi, onlara odaklan o zaman... Yumruğunu da onlara sakla. Yoksa dişlerini dökerim!”

“Duyan da su döküyor zannedecek!” Auslan daha söylenecekti ki ay bulutların arkasına girdi. Rob, elini kaldırarak işaretini verdi ve ilerlemelerini istedi.

Çeyrek mil daha yaklaştıklarında, “Sanırım, bu mesafe işimizi görür,” dedi. “Aidan, biz ilerlemeye devam edeceğiz. Her mancının başında iki kişi kalsın. Kale duvarının dibine ulaştığımızda o mancınların ateşlenmesi beş dakikayı bile bulmamalı. İlk atışta fark edileceğiz. Ve onlar fark ettiğinde kale alevler içinde kalmalı yoksa o duvarları asla tırmanamayız.”

Karanlığın içinden, “Emredersiniz efendim!” cevabı geldi. Arkasında savaşçıları ve yanında Auslan’la birlikte, kaleye doğru sürünmeye devam ettiler.

Önlerinde yükselen taş kalenin surlarına baktılar. Rob ve diğerleri, bellerindeki ucunda demir kancalar olan halatları çözdüler. Birden uğursuz baykuş sesleri geceye yayıldı.

Auslan, “Senden de ancak uğursuz bir baykuş olman beklenirdi,” diye homurdandı.

Baykuş sesleri bittiği anda geceyi alevler sardı. Tepelerinden uçan ateş toplarının kalenin içinde yarattığı kargaşayı oldukları yerden duyabiliyorlardı.

“Gidelim!” dedi Rob.

Halatların ucundaki metallerin taşa çarpan sesi, içeriden yükselen çığlıkların arasında kayboldu. Karanlıkta siyah dev karıncalar gibi hızla duvara tırmandılar. Surlardaki dikkati dağılmış nöbetçilerin işini sessiz sedasız bitirmek kolay olmuştu.

“Burası cehenneme dönmüş, Rob!” diyen Auslan, merdivenleri koşarak indi. Peşinden diğerleri de onu takip etti. Ateş yağmaya devam ederken iç kaleye yöneldiler. Bu arada onları fark eden birkaç talihsiz asker kılıçlarının ucunda can verdi.

Evler yanıyor, çocuklar çığlık çığlığa ağlıyor, kalabalık kale halkı yanan evleri söndürmek için su taşıyordu. Kalenin komutanı, bu karmaşayı engellemek için elinden geleni yapıyordu. Tehlikeyi gören adamın, "Surlara!" diyen haykırışı, panik içindeki insanların çığlıkları arasında boğulup gitti.

"Şu tarafta!" diyerek koşan Rob'un peşine takıldılar. İç kalenin duvarındaki iki kafes yanan binaların alevleriyle aydınlanmıştı.

"Çok kötü. Kuş gibi avlanacağız! Nöbetçileri ben hallederim!" Auslan, birkaç savaşçıyla ileriye atıldı.

Arkadaşı, nöbetçileri hallederken Rob ve diğerleri, kafesi yukarıda tutan zincir makaralarına yaklaştılar. "Yavaşça indirin. Makara aniden boşalırsa yere çakılırlar!" diye bağırdı genç adam.

Birkaç dakika içinde kafesler aşağıya indirilmişti fakat o arada da fark edilmişlerdi. Korkmuş ve soğuktan donmuş olan zavallı kadınları kafesten çıkarırken diğer tarafta kıyasıya bir mücadele başlamıştı.

"Hey Rob! Burası gittikçe kalabalıklaşıyor!" diye bağırdı Auslan.

"Birkaç kişi al ve kapıyı açan zincirleri boşalt. Ahırlara ulaşım bulmaya çalışacağız. Sleat, kadınları ahıra götür! Bütün atları bırakın! Biraz daha karmaşa yaratmamız gerek!" Rob, peş peşe emir yağdırırken bu arada boş durmuyor, üzerine gelen kalabalık askerlere karşı kılıç sallıyordu.

İleriye doğru hamle yaparak bir askeri daha düşürdü genç adam. Keith savaşçıları, şaşkınlığını üzerinden atmış askerlerin karınca sürüsü gibi üzerlerine doğru koşturmalarından etkilenmiş görünmüyordu. Çift kılıç taşıyan her savaşçı, iki askerin yaptığını yapıyor; kollar, bacaklar ve başlar bedenden ayrılıyordu.

Gelen nal seslerini önce Rob duydu. "Geriye çekilin ve hazır olun!" diye haykırdı. At sürüsü önlerine gelen her şeyi çiğneyip geçiyordu.

"Şimdi!" Komutuyla koşan at sürüsünün içine daldılar. Rob'un savaşçıları, vahşi atları yakalamada ve eysiz at binme konusunda eşsizdi. Bu atlar ise sadece ürkmüş evcil atlardı. Bruce'nin kızı ve

karısı zaten at üstünde olduğu için Rob ve adamlarının bir atın sırtına atlamaları kolay olmuştu.

On dakika sonra ana kapıdan yanlarında iki kadınla çıkıp giderken arkalarında yanan bir kale, onlarca ölü bırakmışlardı. Yağan ok yağmuru ufak tefek yaralanmalara neden olsa da adam kaybetmeden bu işi tamamlamışlardı.



Küçük kulübe, gecenin karanlığında güvenli bir annenin kollarındaymış gibi huzur verici ve sıcaktı. Ama Lindsey bu gece uyuyamıyordu. Şelaleye gitmek ve çok sevdiği yeri o hâlde görmek, geçmişin hayaletlerinin hortlamasına neden olmuştu.

Oğlunu koklayarak öptükten sonra yataktan yavaşça çıktı. Başucundaki şalı omzuna alarak bir perdeyle odadan ayrılmış küçük bölmeyi terk etti. Yan bölmeden Dallis'in hırıltılı nefesleri geliyordu.

Oturma odasındaki küçük gösterişsiz şömine sönmüş, küllerin arasında birkaç kor kalmıştı. Közlerin üzerine birkaç odun atarken Tiger, kıvrıldığı yerden kıza teşekkür eder gibi baktıktan sonra uykusuna devam etti.

Şalına sıkıca sarılarak pencereye doğru yürüdü. Dışarıdaki ormanı yutan karanlık nedeniyle pencerenin camında yansıması belirdi. Kısacık saçlı görüntüsü, durmuş kendisine bakıyordu. Parmakları, omuzlarına ulaşmayan ve hâlâ alışamadığı kısa saçlarında dolaştı. Beline kadar uzanan ve insanları korkutmak için kabarttığı güzelim saçlarını çok özliyordu. Hayal kırıklığına uğrayan ellerini saçlarından çekerek vücuduna sardı. Bedeninde olan yanıklar, yaşadıklarını hatırlatmak ister gibi ara ara sızlıyordu. Eli beline gitti. Geriye kalıcı izler bırakan o lanet günü hatırlayınca güçlkle yutkundu.

Kendi çığlıkları, yanık et kokusunun iğrençliği, ciğerlerine dolan duman... Her zaman olduğu gibi düşündükçe ürperiyordu.



BÖLÜM 35

Şafak vakti kapatıldığı barakadan tartaklanarak çıkarılmıştı. İnfazı duyan ve başka köylerden gelenlerle kalenin küçük meydanı dolmuştu. Korktu, bağıra bağıra ağladı Lindsey. Direndi, sürüklendi. Hiçbir şeyden korkmayan o kız gitmiş, yerini deli gibi ürken küçük bir kıza bırakmıştı. Kaçmaya çalıştı. Yolunu, onu çoktan düşüncelerinde yakmış olan kalabalık kesti. Yalvardı. Cadı olmadığını haykırdı. Kendisinden başka hiç kimseyi inandıramamıştı.

Nefesi kesilene kadar bağırdı. Midesi ağzından çıkıncaya kadar kustu. Odun yığınlarının ortasındaki direğe bağlandığında, ilk alev kendisine ulaşmadan ölmeyi diledi. Ama ölmedi Lindsey...

Gözlerinin içine bakarak meşaleyi odunlara yaklaştıran adamın gözlerini de unutmadı. "Ranald!" diye bağırdı. "Yakarak benden kurtulamayacaksınız! Hayaletim her gece seni ziyarete gelecek! Seni lanetimden ölüm bile kurtaramayacak!"

Bakışı, Kont'un kaldığı evin penceresine gitti. Perdelerin arasından seçilebilen o sarı saçları tanıyordu. "Adaira! Yemin ederim, bir gün senin için döneceğim!" Perdeler kıpırdadı, sonra da korkuyla kapandı. "Orada olduğunu ve beni duyabildiğini biliyorum! Ölmek için yalvardığını görünceye kadar bu dünyadan gitmeyeceğim!"

Odunlara yaklaşan meşaleyi korkuyla izledi. Paniğe kapılarak bileğindeki iplerden kurtulmaya çalıştı. Alevler öyle hızla yayılmıştı ki daha bedenine ulaşmadan canını yakan bir sıcaklıktaydı.

Sonrasını bulanık olarak hatırlıyordu. Cephaneliği patlattıklarını söylemişti Grier... Kargaşadan yararlanıp Norris'le birlikte ateşe

dalmışlardı. Alevler Lindsey'i sararken, kütüklerden oluşan kale de kendi kalbinde patlayan cephanelikle yanmaya başlamıştı. Paniğe kapılan kalabalık, kendi canının derdine düşmüş, yanan kızı unutmuşlardı.

Sadece çıldırmış bir kadın, onların ne yaptığını fark ederek üzerlerine atlamıştı. Fakat Grier, onu hırsıyla itince kadın alevlerin içine düşmüştü. Yanan kadının çığlıkları belki de Lindsey'in çığlıkları olarak kabul edilmişti.

Norris ve Grier, genç kızı ıslak bir battaniyeye sararak oradan uzaklaştırmışlardı. Bu kısımla ilgili hiç hatırası yoktu. "İyi ki yoktu!" diye düşündü genç kadın... Kendinde olsaydı, acıya dayanamayarak yeniden bayılırdı.

Norris'in barakasında geçen eziyet dolu haftalar ve aylar...

Kurtarılmıştı ama yanıkları ciddiydi. Acıyla, çığlıklarla geçen iyileşme sürecinin ilk ayında, yüzüstü yattığı divanda, saçını kazıyan Norris'in işini bitirmesini bekliyordu. Yanmış saç tutamları yere düşerken öyle çok ağlamıştı ki Norris vazgeçmek istemişti.

"Sen bana aldırma, Norris. Devam et!" demek zorunda kalmıştı genç kız.

Adam usturayı temizleyip yeniden kazımaya başladı. Yanmış elleriyle usturayı güçlkle tutuyordu. Uzanıp bu elleri tutan Lindsey, adamın yanıklarından öptü. "Teşekkür ederim, Norris!" diye fısıldadı.

Yaşlı adam da genç kızla birlikte ağlamıştı.

Lindsey, gözünden kayan yaş sildi. Yaşlı dostuna olan borcunu asla ödeyemezdi. Grier ise borcunu ödediğini söylemişti. Dolu gözlerle gülümsedi. Ah Grier! Katı adam kişiliğinden asla ödün vermeyecekti.

Bedenindeki yanıklar ayaklarından sırtının ortasına kadar çıkıyordu. Öyle çok acı çekiyordu ki ne Norris ne de Grier kıza yardımcı olabiliyorlardı. Bir gün Dallis'i çağırmağını istemişti.

"Emin misin?" diye sormuştu Grier. "Birileri yaşadığını öğrenebilir!"

Acı içinde, "Evet! Lütfen Dallis'i getirin!" diye bağırmıştı.

Sevgili dostu Dallis...

Annesinden bile yakın olan o muhteşem kadın... Bir gün bile genç kızın yaptıklarından bıkmamış, daima onu korumuştur.

Dallis'in onu yanıklar içinde, tıraşlı kafasıyla gördüğü anı asla unutamayacaktı genç kız. Canını yaktığının farkında olmadan sarılıp sesli sesli ağlamıştı.

"Sevgili kızım, yaşıyorsun!" demişti durmadan. Bütün bedenini yoklamış, yanıklarını görünce yeniden ağlamaya başlamıştı.

Soğuk cama alnını yaslarken, yeniden o anları yaşamanın verdiği bir sıkıntıyla terlemişti. Odunlar tutuşmuş, çıtırtıyla yanıyordu.

Gözlerini kapattı. "Rob!" diye fısıldadı.

Sık sık düşünmüştü genç adamı... Düşünmek için çok zamanı vardı. Yatakta geçen saatler bir yıla eş olabiliyordu. Üstelik bir de acı çekiyorsanız akrep ve yelkovan azap verici bir yavaşlıkla ilerliyordu. İçinde kaybolduğu düşüncelerinde Rob'a sığınmıştı. Onu bulduğunu hayal etmişti. Sevdiğini yine hayallerindeki adam fısıldamıştı kulağına.

Ama Rob gelmedi...

Kadınısı tarafı, kazınmış saçlarla ve yanık bir bedenle genç adamın onu bulmasını da istemezdi zaten. Ayrıca yaşadığının öğrenilmesi, her şeyin yeniden baştan başlamasına neden olacaktı.

Her şeyi akışına bıraktı Lindsey. Fakat zaman, bedeninde yeşeren bir hayatı ona haber verdiğinde inanmadı. Hamile kalmak ve bir bebek, yaşadıklarının karşısında alabileceği en güzel hediyeydi. Bu hediye, kaybedemeyeceği kadar değerliydi. Bu nedenle bu umuda sıkı sıkı sarıldı. Her an kaybetmekten korkarak endişe içinde ayların geçmesini bekledi.

Sonunda bütün acılara değen o güzel varlık kollarındaydı. İki ay önce kucağına aldığından bu yana her gün oğluna aşkla bakıyordu. Ona baktığında Rob'u görüyordu. Ciddi yüzünü ve asabi gözlerini oğluna aktarmıştı.

Kardeşiyle nişanlı olduğu evli adama *senin çocuğunu doğurdum* demeyi düşünmemişti. Başını hafif hafif cama vurdu.

Jennifer Royce

“Yalan söyleme, Lindsey! Her gün ona gitmek için binlerce kez bahaneler uydurdun!” Ancak görünmez prangaları vardı. Rob’dan, diğer insanlardan ve gerçek dünyadan ayıran bu kelepçeler sonsuza kadar Lindsey’i bağlı tutacaktı.

Bölmeden gelen cılız ciyaklama daldığı dünyadan kopardı kızı. Telaşlı adımlarla acıkmış olan oğlunu doyurmaya koştu.



İngiliz Kralı Edward, Bruce’nin karısının ve kızının kurtarıldığını duyduğunda çıldırdı. Elindeki kozu kaybetmiş olmaktan dolayı deliye dönmüştü. Haberi getiren adamın başını acımadan vurdurdu. Çevresindekiler ne zaman onlara sıra gelecek diye korkuyla beklerken, yakın adamı Ranald’ı çağırdı. Diğerlerine odadan çıkmalarını işaret etti.

Kral’ın yeni planı hakkında merakla ve biraz da memnuniyetle odayı terk edenler, Ranald’ın da başından olacağına emindiler.

İkilinin içeride neler konuştuğu bir sır olarak kaldı. Ranald, kabul odasından çıkarken yüzünde memnuniyet dolu sinsi bir tebessüm vardı.



Rob, görevini tamamladıktan sonra Bruce’nin söylediğini yapmaya çalıştı. *Acıyla yüzleş* demişti. Yüzleşmek kolay olsaydı, geçen on bir ayda binlerce kez yüreğini oyan bu acıdan kurtulmuş olurdu.

Sanki bütün bir ömrü onunla geçmiş gibi her yerde varlığını hissediyordu. Uzun süredir böylesine boş kalmamıştı. Düşüncelerin ağır istilasına bu kadar maruz kalmak onu deli ediyordu. Bu nedenle yeniden günlerini dolduracak ağır işler bulmanın peşine düştü.

Sloan’ın bütün sızlanmalarına rağmen birkaç adamıyla kaleyi terk etti. Bir süre dağlarda dolaşacak, yaşlanan ve savaşta ölen atların yerine yeni atlar yakalayacaktı.

Gece yıldızların altında uyumak, av hayvanı peşinde koşmak ve atlara tuzak kurmak uzun süredir uykusuz geçen gecelerinde huzuru bulmasını sağlamıştı. Son aylarda ilk defa yorgunluğunu hissediyor,

deliksiz uyuyabiliyordu. Sağlıklı düşünebildiği bugünlerin de so-
mana gelip bir ay sonra kaleye döndü.

Sloan'ın onu karşılamamasını çok umursamadı. Kaleyi onsuz
da idare edebilmişti işte. Kardeşi büyüyor, olgunlaşıyor, Rob olma-
dığında her işi gayet güzel halledebiliyordu. Onunla gurur duydu-
ğunu yüzüne de söylemeliydi.

Bir gün evlenme ve çocuklarının olma düşüncesini aklından
silmişti. Hayatında bir kadın istemiyordu. Bütün umudu, Sloan'ın
sevebileceği bir kadın bulması ve çocuklarının olmasıydı.

Akşam yemeği için aşağıya indiğinde salonda masa hazırlan-
mıştı. "Broak, Sloan nerede?" diyerek masaya yürüdü. Servis ha-
zırlayan orta yaşlı adam, "Bilmiyorum, efendim. Sabah erkenden
çıkmişti. Ondan sonra görmedim," diye cevapladı.

"Birini gönder. Yemeğe beklediğimi söyle!"

"Emredersiniz efendim!"

Adam çıktıktan sonra odada dolaşmaya başladı. Bir süre, bü-
tün duvarı kaplayan halıdaki canlandırılan savaş sahnesini inceledi.
İlmek ilmek işlenmiş olan halı, renkli ve oldukça gerçekçiydi. Ço-
cukluğundan bu yana bu halı hep hayatındaydı. Belki yüzlerce defa
o savaşın içinde kendisinin de olduğunu ve kahramanca savaştığını
hayal etmişti. Bazen babası da gelip yanında durur ve birlikte uzun
uzun halıya bakarlardı.

"Kahraman olmak için sadece kılıç kullanmak yetmez," demişti
bir gün babası. "Çevrendeki insanlara güven veremiyorsan ve adil
değilsen, bütün kötülerini kılıçtan da geçirsen kahraman sayılmazsın.
Bir lord, klanındaki köpeklere varıncaya kadar herkesi korumalıdır.
Sorumluluğundaki insanlar gece kapısı açık bile olsa bu güvenle
rahat uyuyabilmelidir."

"Koruyamadıysam ne yapmalıyım, baba?" diye fısıldadı.

Kapı açılınca döndü. Sloan'ın girmesini beklerken Broak yalnız
gelmişti.

"Efendim, odasında değil. Çalışanlara sordum ama kimse görmemiş. Seyislerden biri sınırı kontrol etmek için sabah ayrıldığını söyledi."

"Yalnız mı gitmiş?"

"Hugh, yalnız olduğunu söyledi. Atı ahırda değilmiş."

Rob, kendi kendine endişelenmemesi gerektiğini telkin etti. Sonuçta Sloan yetişkin bir adamdı. Bir kasabaya uğramış ve biraz eğlenmek istemiş olabilirdi. Küçük bir çocuk gibi davranmayacağına söz verdiği kardeşinin büyümesine izin vermek zorundaydı.

"Servisi yap Broak!" diyerek masaya oturdu. "Eve döndüğüm ilk akşam, yalnız yemek yemek zorunda kalıyorum."



"Bu baraka artık size yetersiz geliyor," diyen Grier, üç hafta önce beraberinde birkaç adamla gelmişti. Kızın bütün itirazlarını görmezden gelmişti. Büyük bir gayretle ormanda ağaç kesmişler, yığdıkları kütüklerin kabuklarını soymuşlardı. Kısa zaman sonra barakanın yanında daha büyük bir kulübe yükseldi.

Lindsey, bu karmaşayı kucağındaki oğluyla izliyordu. Dallis ise Grier'e hak vermiş, elinden geleni yapıyor, onlara su ve yemek taşıyordu.

"Grier!" diye seslendi omzunda kalas taşıyan adama.

Grier, omzundaki yükü kulübenin yanına bırakıp geri döndü. "Bir sorun mu var, Lindsey?"

Genç kadının bakışı çalışmakta olan diğer adamları işaret etti. "Benim hakkımda ne biliyorlar?"

Lindsey'in ne söylemeye çalıştığını anlamış olan adam, "Merak etme! Onlara kocası ölmüş dul kuzenim olduğunu söyledim," dedi.

Rahatlayan genç kadın, "Neden yapıyorsun?" diye sordu. "Bana olan borcunu hayatımı kurtararak, hatta daha öncesinde, beni Ranald'ın mutfağında işe sokarak ödemiştin."

"Sen ve uğursuzluğun olmadan hayat çok sıkıcı..."

"Öfkeyle şikâyet ettiğin günleri hatırlıyorum."

“Bu hâlimden memnunum mu sanıyorsun? Hâlâ şikâyetçiyim!”

Sevimli bir yüzle kıkırdadı Lindsey. “Planladığım şey, kendimi borçlu hissetmemi sağlamaksa unutun, bayım...”

“Senin gibi arsız bir kızın vefa duygusunu tanımadığımı bilmiydim,” diye söylenirken, Lindsey kahkaha atmıştı.

“Bana borçlu değilsin. Ben de sana borçlu değilim. Bu, bir dosta uzatılan yardım eli...” diyen Grier’in mahcup yüzü kızarmıştı.

“Grier, ben...” Lindsey dolan gözlerini kırıştırdı. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.” Burnunu çekerek konuyu değiştirdi. “Vanda nasıl?”

“En son kafama tencere fırlatması dışında mı? İyi...”

“Alışabildi mi?”

Grier, Bannockburn Savaşı’nda oğlunu kaybetmişti. Cormak, babasının İngiliz Kalesi’nde çalışıyor olmasından nefret etmiş, onu hain olmakla suçlamış ve bütün bağlarını koparmıştı. Oysa Grier, bir casus olarak kendi ülkesine gereken hizmeti yapmıştı. Ancak oğluna gerçekleri açıklayamadan da delikanlı ölmüştü. Bu vicdan azabının adamı nasıl çökerttiğini görebiliyordu genç kadın.

“Acısını öfkesinin arkasına saklıyor. Alışabileceğini hiç sanmıyorum, Lindsey...” Yüzüne acılı bir gülümseme oturmuştu.

“Bir gün onu düşündüğünde daha az acı verecek. Böyle olmak zorunda... Bu umudu kaybettiğimiz anda yaşamamanın ne anlamı olabilir ki?”

“Bu umudu, anne ve baban için de taşıyor musun? Onlara yaşadığını söylemelisin, Lindsey!”

Genç kadın, kucağındaki bebeğini gösterdi. “Yapamam... Bu, klanlar arasında bitmeyen bir savaşa sebep olur. Babam zaten saldırma için bahane arıyor. Halkıma ve onun halkına bunu yapamam. Sloan’la nişanlıyken Rob’dan çocuğumun olmasını asla kabullenmez babam. Bunu onur meselesi hâline getirecektir. Ayrıca oğlumu bu çifte ateşin içine atamam. Rob, geçerliliği olmasa da evli bir adamdı. Bütün bu karmaşayı nasıl halledecekler sanıyorsun? Carlton, beni yeniden evlilik mezarında ortaya sürecek. Aldatılmış, akli

dengesi yerinde olmayan üstelik bir de kucagında bir bebek taşıyan kızını ilk teklifte başından atmaya çalışacak.”

Grier, genç kadının düşündüklerinde haklı olduğuna inanarak başını salladı. “Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Ben işime devam edeyim,” diyerek uzaklaştı.



Buruşturduğu mektup hâlâ cebindeydi. Araştırmalarını yaparken de buruşuk kâğıdı cebinden çıkarmamıştı. Dişlerini sıkan genç adam, yapılanların hesabını sormaya yemin etmişti. Tehditleri sessizce kabulleneceğini sanıyorlarsa yanılıyorlardı.

Sloan'ın ortadan yok oluşunun üzerinden iki hafta geçmişti. Artık kesinlikle başına bir şey geldiğini düşünerek üçüncü gün aramaya başlamıştı Rob. Sanki yer yarılmış ve içine girmişti. Beşinci gün ise kimliği belirsiz birinden bu notu almıştı.

Kardeşini istiyorsan David'i bize getirmelisin!

Bu notu kimin gönderdiğini öğrenmek için adamlarını seferber etmiş, bu arada gidip Bruce'yle görüşmüştü. Tahtın vârisinin Fransa'da olmadığını birileri öğrenmişti. Üstelik bu notla da anlaşılmıştı ki David'in yerini bilen kişinin Rob olduğundan da haberdarlardı.

Bruce'yi bilgilendirdikten sonra geriye dönmüş ve kardeşini bizzat aramaya başlamıştı. Tahtın tek vârisini vermek demek, ülkenin geleceğini de ateşe atmak demektir. Özgürlüğün ve akan kanların bir değerinin olmadığını kabullenmekti.

Adım adım yapılan araştırma, sonunda meyvesini vermişti. Sloan'ın nerede tutulduğunu öğrendiği anda da adamlarıyla yola çıkmıştı.

Gecenin karanlığına ve soğuğuna alışkın Kuzey İskoçyalılar, kara bir gölge gibi ormanı sessizce geçtiler. Önlerinde beliren kale, siyah bir hayalet gibi karanlık geceye doğru yükseliyordu. Rüzgârın

ten parçalayan inleyişinden hiç etkilenmeyen on tane karanlık dev gölge, önlerinde uzanan surlara baktı. Dışarısı buz tutsa da yapacakları işin heyecanı ile içleri alev alevdi. Hepsinden uzun ve yapılı olan liderleri olduğu belli gölge, birkaç el işareti ile ne yapacaklarını yeniden tarif etti.

Bir yılan kadar kıvrak ve sessiz hareketlerle kalenin etrafını çevreleyen suya daldılar ve aynı anda karşı kıyıdan çıktılar.

Bellerine doladıkları sağlam halatların ucunda asılı kancaları çözüp, başlarının çevresinde döndürerek fırlattıktan sonra, bir süre gecenin sessizliğinde çınlayan metal sesinin birilerini uyandırmasını beklediler. Umdukları gibi kimse onları fark etmemişti. Duvara tırmanan bir kedi çevikliğiyle sağlam surları aşmaları ve burçları siper almaları on dakika bile sürmemişti.

Genç adam, kınından çektiği kılıcını sıkıca kavrayarak havayı kokladı. Nefretin kokusu duvarlara bile sinmişti. Burnuna dolan duman kokusuyla birlikte bu hava burada hiç de hoş karşılanmayacaklarını söylüyordu. Fakat o klan lideriydi, bu onun göreviydi. Kanını taşıyanları ve klanını korumak üzere yemin etmişti.

Adamlarına tereddüde yer olmadığını göstermek amacıyla hareket işareti verdi. Surda dikkatli bir şekilde yürümeye başladılar. Burada rüzgârın çılgınlığı daha yüksekti.

Bu işi sessizce yapamazlarsa bir katliam gerçekleşecekti ve masum insanların zarar görmesine müsaade edemezdi. Yüzyıllardır süren klanlar arası savaşın yok ettiği binlerce masum İskoç'a ilave edilecek birkaç masum kan daha olmayacaktı. Ne kendi klanından ne de bu klandan... Gerekirse yaptıklarının hesabını savaş meydanında soracaktı. İçine dolan öfkeye rağmen sakın nefeslerle hedefine odaklandı.

Merdivenleri tek sıra hâlinde inerek duvara dayandılar. Bulutlardan kurtulan zayıf ay ışığında çevreyi incelediler. Büyük bir kaleydi, iç kale dış surların koruması altındaydı. Diğer evler de düzenli olarak sıralanmıştı. Ara ara gelen at kişnemeleri ve köpek havlamaları dışında herkes uykuya yatmış görünüyordu ya da yemeklerine katılan uyku veren bitki kesinlikle işe yaramıştı. Her ne olursa olsun, temkinli olmakta yarar vardı.

Tekrar harekete geçtiler. Rob, zindana giden iç kalenin yan kapısına ulaşmıştı. Aralık bırakılan kapıdan hayalet gibi geçtiler. Ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmak için dağılarak çevreyi hızlıca araştırdılar. Adamları iyi iş yapmıştı, gerçekten de ortalık sessiz ve sakindi.

Her ihtimale karşı diğerlerini yukarıda bırakıp dört kişiyle zindan merdivenlerini indi. Dar merdivenler aşağıya indikçe nemle kayganlaşıyordu. Karmaşık yapıları dehlizler, sağlam sütunlarla desteklenmişti ve yosun bağlamıştı.

Meşalelerin aydınlattığı soğuk, nemli ve küf kokan dehlizlerden geçerken elleri kılıçlarındaydı. Merdivenlerden sonra sağa ve sola ayrılan tüneller birbirine o kadar benziyordu ki aldıkları plan pek bir işe yaramamıştı. Mahkûmların kapatıldığı hücreleri bulmaları için birkaç defa yanlış yöne saptılar.

Son köşeyi dönünce, bir kapının önünde uyuklayan iki askeri gördüğünde aradığını bulduğunu anlamıştı Rob. Adamlarına yavaşlamalarını işaret etti. Duvarı siper alarak bir süre beklediler. Rob, her bir kası gerilmiş bedenini öfkeden arındırmaya uğraştı fakat nafileydi. *Kardeşi bu sıçan deliğinde kendisinden umudunu kesmiş miydi?*

Kaçırıldığını anlamadan aramalarla geçen iki gün, gereksiz bir sürü zamana mal olmuştu. Onu sağ bulabilmek için ettiği duaları hatırladığında, dişlerini sıkarak ileri atıldı. Uyuklayan askerlerin daha başlarına ne geldiğini anlamalarına fırsat vermeden kılıcını indirdi. İki askerin dirençsiz bedeni kof bir sesle yere düşerken, Rob'un askerlerinden Malcom, adamlardan birinin belindeki anahtar demetini çekti.

Birkaç denemeden sonra dehlizlerden daha soğuk ve pis kokan zindana girdiler. Köşede bulunan ot şilte üzerindeki karanlık figür, gelen seslere inleyerek cevap verdi. Glian'ın getirdiği meşalenin ışığında, gözleri morarmış ve şişmiş olan genç adamın perişan görüntüsü ortaya çıktı. Sloan, onları görünce acıyla inleyerek elini uzattı. Parçalanmış dudağı konuşamayacağı kadar kötü görünüyordu. Kardeşinin yanına çöken Rob, yüzüne düşen saçları şefkatle geri itti.

“Buradayım Sloan, seni bu cehennemden çıkaracağım!”

Sloan, zorlukla araladığı kanlı dudaklarının arasından, "Rob?" diye fısıldadı.

Daha fazla zaman kaybetmek istemeyen genç adam, kardeşini kucaklayıp kaldırdı. Malcom'un da yardımıyla geldikleri gibi zindanı terk ettiler.

Dağlardan sisin yavaşça çekilişi gibi hızlı ve çevik bir şekilde surlara geldiler. Sloan bu hâliyle surlardan inemezdi. Rob belinden çözdüğü halatla savaççılarına döndü.

"Sırtıma bağlayın. Eğer aşağıya inemezsek ve gecikirsek bizi beklemeyin. Ya da düşersek bizi bırakın!"

Adamlarının yüzünde bu emri asla dinlemeyeceklerine dair görüldüğü asi ifadeyi sorgulamak için zamanı yoktu. Sloan, genç adamın sırtına sıkıca bağlandı ve Rob, yardımlarla surların üzerine çıktı. Sarkan ipi birkaç kez çekerek sağlamlığını kontrol ettikten sonra çok yavaş bir şekilde kendini boşluğa bıraktı.

Sırtında neredeyse kendisine eş ağırlıkta biriyle bir boşlukta asılı kalırken kolları kopacak kadar gerilmişti. Daha şimdiden kasları acımaya ve bedenini ter kaplamaya başlamıştı. Her mesafede halat ellerine oturuyor, kanayan avuçları inişlerini tehlikeli hâle getiriyordu. Genç adamla birlikte hareket eden adamları onu takip ediyor, gözlerini üzerinden ayırmıyorlardı. Rob'un hayatında geçirdiği en uzun, acılı ve korku dolu dakikaların sonunda ayağı yere bastı. Sendeleyerek halatı bıraktı ve su dolu hendeği geçmek için yürümeye çalıştı.

Malcom, kolundan tuttuğu Lord'unu durdurdu. "Bırak, biz yapalım!"

Bu teklife *hayır* demesi gerekirdi ancak su derindi ve şu an kendisine hiç güvenemiyordu. Sırtından çözümlenip alınan Sloan'ı karşı kıyıya geçirmeyi adamlarına bırakarak suya yürüdü. Yanan bedenine soğuk su iyi gelmiş ama aynı zamanda dişlerini birbirine çarpacak kadar titretmişti.

Gecenin karanlığına sığınarak gelen grup, yine aynı şekilde, aynı karanlıktan yararlanarak sessizce karanlığa karıştılar.



BÖLÜM 36

“Leydi Adaira!”

Mutsuz bir suratla oturan kadına yaklaşan Ranald, tuttuğu ince eli dudaklarına götürdükten sonra ceketinin kuyruğunu toplayarak yanına oturdu. “Seni bu kadar üzgün görmeye katlanamadığımı biliyorsun.”

Genç kadının kaşları daha da çatıldı. “Mutlu olmak için bir neden göremiyorum!”

“Sevgilim, lütfen bu kadar umutsuz olma!”

“Asıl sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Rob’un Sloan’ı kurtardığını duydum. Kral’a verebileceğin tek kozu da kaybettin!”

“Eminim, elimize daha iyi fırsatlar geçecektir.”

“Bu umut dolu cümlelerini öfkeden köpüren Majestelerine söyle!”

Ranald bacak bacak üstüne attı. “Adaira sevgilim, Kont Marischal’ın bir oğlu olduğunu biliyor muydun?”

“Rob’un... Bir... Oğlu mu var?” Kadının rengi bembeyaz olmuştu. “Bilmiyordum. Kimden?”

“Kont Marischal da bilmiyor ama yakında öğrenecek. Kimden olduğuna gelince bilmiyorum. Adamım bu konuda bilgi vermedi.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Kont’a iki seçenek sunacağız. Oğlu mu yoksa David mi?”

Elindeki mendili asabi bir hareketle buruşturan Adaira, ayağa fırladı. "Sloan'ı da bulamayacağını düşünmüştün. Bu defakinin farkı nedir? Rob, bir oğlu olduğunu öğrendiğinde sınırı geçecek, bizi ararken olduğundan daha gaddar olacak. Topraklarımızın altını üstüne getirecek!"

"Sakin ol! Bizim nasıl casuslarımız varsa eminim, onun da vardır. Bu kez çocuğu bulmasına izin vermeyeceğiz!"

"Kendinden bu kadar emin olman ne güzel!" Kadın hırçınlaşmıştı.

"Kıskançlık gözünü kör etmesin, sevgilim. Oğlanı buraya, Londra'ya getireceğiz. Kont Marischal bile buraya gelmeyi göze alamaz. Zira ölü bir bedenın oğluna hiçbir faydası olmaz."

"Dua edin de öyle olsun! Eğer her şeyi göze alarak -ki alacağına eminim- buraya gelirse o zaman Tanrı yardımcımız olsun!"



Kapıdan topallayarak giren Sloan, Rob'un elindeki kâğıda kaşlarını çatarak baktığını görünce, "Ne oldu, kötü bir haber mi var?" diye sordu.

Rob, başını kaldırmadan, "Anlayabilseydim, sana bir cevap verebilirdim," dedi.

"Şifreli bir mesaj mı?"

Genç adam elindeki kâğıdı kardeşine uzattı. Sloan kâğıtta yazılı olanları yüksek sesle okudu.

"Oğluna karşılık David... Eğer onu canlı görmek istiyorsan kale burcuna beyaz bir bayrak asman yeterli olacaktır. Daha sonra bizden haber bekle!"

Hâlâ mor olan yüzünü ekşitti. "Not kimden? Bence bu mektup yanlış adama gönderilmiş."

"Kale dışında oynayan çocuklardan birinin eline tutuşturmuşlar. Saçmalık, David'e karşılık oğlum diyor. Bir oğlum olsaydı, bu not bana derdim. Senin başına gelenleri düşününce de bu kesinlikle

bana yazılmış. Edward, David'in bende olduğunu biliyor. Bundan artık kesinlikle eminim!"

"Bir yerlerde varlığından haberinin olmadığı bir çocuğun olabilir mi?"

"Önüme gelen kadının eteği altına girmediğimi sen de biliyorsun. Diyelim ki oldu. Hamile kalan hangi kadın, çocuğunu babasız bırakmayı göze alır? Özellikle benim konumumda çoktan kaprya dayanırdı."

"O zaman bu notu ciddiye almaya değmez. Yak gitsin!"

Rob, notu yakmayarak çekmeceye attı. "Neyse, kendini nasıl hissediyorsun?"

Sloan, henüz açılmamış tek gözünü göstererek, "Kadınlar üzerinde olağanüstü bir etkisi var. Bana şefkat göstermek için âdeta yarışıyorlar," diyerek sırttı.

"Zavallı acınası kardeşim... Sen de bu ilgiyi asla geri çevirmeyeceksin."

"Aptal değilim. Elbette çevirmeyeceğim. Aksine tadını çıkaracağım. İyileşmeye başladığında bana yeniden bir yumruk atmamı isteyebilirim." Mor gözünü gösterdi Sloan. "Tam buraya..."

"Kemiklerini kırmamı da ister misin? Daha etkili olur."

Genç adam topallayarak koltuğa doğru yürüdü. "Çok teşekkür ederim. Sadece tek bir yumruk... O da gözüme..."

"Sen işe yaramaz bir hergelesin!" diyen Rob odadan çıktı.



"Geri dönmemiz gerek, Tiger!" Hayvan, genç kızı duymamış gibi koşmaya devam ediyordu. "Sana diyorum! Geri dönmemiz gerek! Robby acıkmış, Dallis de öfkeden deliye dönmüştür!"

Tiger, çalılığın arasına girerek gözden kaybolunca, Thor'un dizginini çekti. "Pekâlâ, sen bilirsin. Biz geriye dönüyoruz, oğlum! Hadi!" Thor, Tiger'in olduğu yöne huysuzca kişnedikten sonra genç kızın mahmuzlamasıyla ileri atıldı.

Avladığı geyiği Thor'un tergisine yüklemek zamanını almıştı. Bu av sayesinde uzun süre avlanmasına gerek kalmayacaktı. Robby, artık dört aylıktı ve Lindsey çevresinde olmadığı anlarda huysuzlanıyordu. Aslında Lindsey de o çevresinde olmadığı zamanlarda huysuzlanıyordu. Kokusundan ve varlığından kısa zaman bile olsa uzaklaştığında kalbi kaybetme korkusuyla daha hızlı çarpıyor, ayakları geri dönmek için harekete geçiyordu.

Gülümsemeye hazır dudakları mutlulukla kıvrıldı. Daha önce hiçbir sorumluluk üstlenmemiş biri olarak bu yaşadıkları yeni, inanılmaz ve çıldırtıcıydı. Yüreğinden taşan mutlulukla kahkaha atarak Thor'u mahmuzladı.

Kulübeye yaklaştığında yerde yatan Norris'i gördü. Thor'un yavaşlamasını beklemeden kendisini aşağıya attı.

"Norris!" diyerek yaşlı adama ulaştı. "Norris! Tanrım! Ölmedin, değil mi?" Kulağını göğsüne dayadı. Tanrı'ya şükür!

Dallis... Başını, kapısı ardına kadar açık olan kulübeye çevirdi. Eşikte Dallis'in bedeni hareketsiz yatıyordu.

"Dallis!" diyerek ve çığlık atarak kulübeye doğru atıldı. *Burada neler olmuştu? Ya oğlu, onlar baygınken Robby ağlamışsa... Yüreği, kaygı denizinde kaybolmak üzereydi.*

Robby... "Tanrım, lütfen ona bir şey olmasın!"

Yaşlı kadının da sadece baygın olduğunu anlayınca, üzerinden atlayarak barakaya daldı. Gözleri korkunç ihtimallerden kaçınarak oğlunun uyuduğu bölmeğe yaklaştı. Hızla çektiği perdenin arkasında onu uyuyor olarak bulacağından o kadar emindi ki oğlunun olmadığı yatağa bir süre boş boş baktı.

Hayır! Robby...

Oğlu yoktu. Aklını kaçırmak üzereydi. Kısa saçlarını aklını başına getirmek ister gibi karıştırdı ve asabi hareketlerle çekiştirdi Lindsey.

Geri dönerek yerde yatan kadına ulaştı. "Dallis uyan!" diyerek kadını sarstı. "Dallis, Robby yok! Lütfen uyan, bana yardım et!"

Acıyla inleyen kadın, "Lindsey..." diye mırıldandı. Kaymış bakışlarını genç kadının yüzüne odaklamaya çalıştı. "Neler oluyor?"

"Benim, buradayım, canım! Dallis, Robby'yi kim aldı? Oğlum nerede?"

Yüzü, çektiği acıdan ve yaşadığı olaylardan dolayı karışmış olan kadının doğrulmasına yardımcı oldu. "Bana cevap ver! Robby'yi kim aldı?"

Dallis ensesindeki şişliğe dokundu. "Bilmiyorum! Arkamdan yaklaştılar. Şiddetli bir acıyla yere düştüm. Sonrasını hatırlamıyorum. Norris? Norris nerede?"

"Onu da bayıltmışlar." Daha iyi görünen Dallis'in yanından ayrılıp Norris'e koştu. Belki yaşlı adam, oğlunu alanları görmüş olabilirdi.

"Norris, Robby'yi kim aldı?" Genç kadın çaresizce saçlarını çekiştirdi. Yüreği normalin üç katı hızla atıyordu. Endişe bütün düşüncelerini alıp götürmüştü. Mantıklı düşünemiyor, ne yapacağını bile bilmiyordu.

Norris kim olduklarını bilmediğini işaretle anlatırken, Lindsey'in bakışı kulübenin duvarına takıldı. Yerinden kalkıp yavaşça yürüdü. Yaklaştığı duvarda hançerle tutturulmuş bir not vardı.

Oğlumuzu istiyorsan gelip bizzat almalısın, Lindsey!

Rob

Bu okuduğu doğru olamazdı! Rob, ona bu kötülüğü yapmazdı! Aşık olduğu adam, tek varlığını elinden alarak genç kadını sırtından vurmazdı. Dolan gözleriyle burnunu çekti. Ne kadar inkâr ederse etsin yapmıştı. Bu not, onun acımasızlığını bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı.

Ahşaba saplanmış hançeri hırsıyla çekip çıkardı. Avucundaki kâğıdı Rob'un yüreğiymiş gibi buruşturduktan sonra cebine soktu. Oğlunu Rob'un götürmüş olması Lindsey'i boğmak üzereydi.

Oğlunu Rob almıştı! Hırsız gibi gelmiş, onu ne hâle getireceğini düşünmeden Robby'yi alıp gitmişti. Genç kadının yerini ve bir çocukları olduğunu biliyordu. Bu düşünce kalbini öyle kırdı ki her bir parça içinde dağıldı ve canını yaktı. Genç kadının yaşadığını biliyordu ancak ondan vazgeçebilmişti. Diğer yandan oğlunu öğrendiğinde yine genç kadının duygularını umursamamış ve oğlunu almıştı.

"Seni öldüreceğim, Rob!" dedi dişlerini sıkarak. Yaşadığı korkunun her anını onun da yaşamasını sağlayacaktı.

Arkasından bağırarak Dallis'i duymuyordu. Atın üzerindeki ge-yiği bağlayan ipleri dişlerini kenetleyerek ve söylenerek çözdü. Thor'un üzerine çevik bir hareketle binerken ve atı mahmuzlarken gözü hiçbir şey görmüyordu.

Tek düşünebildiği Robby'nin küçük varlığıydı.

Bütün yaşadıklarına, çektiği acılara, tanıdıklarına olan özlemin ağırlığına dayanabilme gücünü oğluna borçluydu. Tanrı tarafından, bütün yaptıklarına rağmen kucağına bırakılmış bir mucizeydi. Uzak durmaya çalıştığı ve âşık olduğu adama koşmasına engel olmuştu. Oğlunun kutsal varlığı Lindsey'in çevresinde bir benti. Yanlış davranışlarını ve çılgınlıklarını engelliyordu. Oğlunun olduğu sınırlar içinde huzurlu ve mutlu olabiliyordu. Sağduyulu davranmasının sebebiydi Robby. Elinden alındığında bu sağduyuyu kaybedebileceğini bilen genç kadın, o andan sonra yapabileceklerinden kendisi bile korkuyordu.

Gözünden kayan yaş hırsla sildi. En çok da korkması gereken Rob'du. Elini arı kovanına soktuğundan habersiz olan adamın başına neler geleceğini anlayabilmesi için Lindsey'le yüz yüze gelmesi gerekiyordu. Genç kadın, zevkle onun dünyasını başına geçirecekti.

Tanıdık ve bildik yollardan geçerken daha önceki yolculuklarında olduğu gibi etkilenmedi. Gözyaşlarının perdelediği gözleri sonuca odaklanmıştı. Uzaktan burçları görünen kale, oğlunun varlığını gizliyordu. Ne kadar aşılmaz olursa olsun, Lindsey'in karşısında direnemeyecekti. Gerekirse taş taş üstünde bırakmamaya yemin etti.

“Nasıl yapabildin?” Sorusu çılglık çılgılığa, bir küfür gibi dilinde dönüp duruyordu.

Geçtiği ağaçlıklı yol çiçeklerle bezenmişti. Ağaçlar artık yeşillenmeye başlamış, meyveye dönüşürken de çiçeklerini dökmüştü. Başka zaman olsa bu görüntünün tadını çıkarırdı.

Asma tahta köprü Thor’un nal sesiyle yankılandı. Yanından geçtiği klan halkı, kızın asabi atının nalları altında kalmamak için kenara çekildiler. İç kalenin merdivenleri dibinde atın dizginini sertçe çekti. Başını kaldırıp kapının hemen üzerinde olan yazıya öfkeli gözlerle baktı.

quae amissa, savla: Kaybedilen güvendedir!

Veritas vincit: Gerçek her şeyi yener!

Demek kaybedilen güvendedir, öyle mi? Bence gerçek her şeyi yener, Lordum!

Kendi gerçeklerinin Lord Rob üzerindeki etkisini görmek için sabırsızlanarak atından indi. Okların bulunduğu sadağını sırtına, yayını da omzuna yerleştirerek merdivenleri hızlı adımlarla çıktı. Hava kararmaya başlamıştı. Akşam yemeği vaktiydi...

Kapıdan girişini engellemeye çalışan nöbetçiyi, “Kenara çekil!” diye azarladı.

Adam yenilmez bir dağın insan boyutundaydı. Kıza geçit verme taraftarı değildi. Öyle de olması gerekiyordu, bir yabancının Lord’un evine elini kolunu sallaya sallaya girmesi mümkün değildi. Ancak bu engelleyiş Lindsey’i kızdırmıştı.

“Senin Lord’un, zavallı bir kadından mı korkacak?” diye iğneledi.

Adamın bakışı kızın omzundaki yaya gitti. “Onları verirsen geçmene izin veririm.”

“Avdan dönüyordum.” Adamın şaşkınlıkla irileşen gözlerini görünce kurnazca gülümsedi. “Evet, henüz kullanmayı bilmiyorum ama hayvanlar da benim iyi bir atıcı olmadığımı bilmiyorlar.” Sonunda adamı gerçekten de şaşırtmayı başarmıştı ve onun bu şaşkın-

lığından yararlanıp harekete geçti. Adam, sırtında yayı, kısa saçlarıyla fırtına gibi yanından geçen genç kadının peşinden koştu.

“Lord’un nerede?”

“Bekler misiniz hanımefendi! Lordum şu anda...”

Adamın engelleme çabalarını bertaraf ederek salon kapısına yürüdü. “Yemekte mi? Çok güzel! Lokmaları onun gırtlığına dizeceğim!”

Sloan ve Rob, akşam yemeğindeydi. Suskunluk içinde yedikleri yemek, kapının aniden açılmasıyla bölündü.

Kapıdaki adamı, “Lordum, ben... Engellemeye çalıştım! Bu hanımefendi...” diyerek açıklamada bulunurken, genç kız tarafından konuşması bölündü.

“Çekil önümden!”

Lindsey’in bakışı, girdiği odada genç adamı buldu. Bu arada onların yaşadığı şaşkınlığın farkında değildi. “Bebeğimi ver!” diye haykırdı.

Rob, elindeki kaşığı büyük bir gürültüyle tabağa düşürdü. Sloan ise “Yüce Tanrım, sen bizi koru!” diye mırıldandı.

Hiç çok istediğiniz bir şeyin imkânsız olduğunu bile bile olmasını istediniz mi? Ya o çok istediğiniz aniden karşınızdaysa o zaman ne hissederdiniz? Donup kalır mıydınız? Kalbinizin aniden duruşuna ve daha sonra yeniden doludizgin atışına bizzat şahit olur muydunuz?

Rob’un hissettikleri tam da bu şekildeydi. Kaybettiği kadının ölümünü kabullenmeye çalışırken defalarca kurduğu bir düştü bu... Mantık olarak imkânsız olduğunu bilse de yüreği bu ihtimalin peşini hiç bırakmamıştı. Bu nedenle kalbi, gördüğünü coşkulu bir sevinçle karşılarken beyni, bedenine verdiği bütün emirleri dondurmuştu. Gözleri, kendi iradesi varmış gibi, genç adama çok istediği bir şeyi gösteriyordu.

Âşık olduğu kadın, kaybettiği kadın, rüyalarında görmek için ruhunu satmaya hazır olduğu kadın karşısındaydı. Onu görebili-

yordu. Bunun için yatağa uzanmasına, gözlerini sımsıkı kapatarak uyumaya çalışmasına gerek yoktu. Artık onu uyanıkken ve ayaktayken de görebiliyordu. Bu, *Tanrı'nın bir mucizesi olmalıydı.*

Aşkın beden bulmuş hâliyle orada, ulaşabileceği bir noktadaydı. Gerçek olması imkânsız ama gerçek olmasını delicesine dilediği bir görüntüydü. Kaybolmasından korkarak yavaşça yerinden kalktı. Onun bu hareketlenmesi hayalindeki kadını da hareketlendirmişti.

Hızla çektiği oku yayına yerleştirip Rob'a çevirdi. "Bebeğimi ver! Söyle adamlarına, onu getirsinler!"

Lindsey oku yaya yerleştirdiği anda, arkasında duran savaşçı da kılıcını çekmiş, harekete hazırды.

Masadan kalkan genç adamın hiçbir hareketini kaçırmadan bakıyordu. O, bu ülkenin en güçlü savaşçılarından biriydi. Lindsey'in küçük bir ok ve yayla onun karşısında hiçbir şansı yoktu. Bu nedenle temkinli ve uyanık olmaya çalışıyordu.

Yüzüne sabitlemeye çalıştığı bakışı Rob'un güçlü bedenine kaydı. Geçen bir yıllık sürede özlemle hatırladığı her detayın üzerine yeni ve tapılası kaslar eklemişti. Omuzları mümkünmüş gibi daha da genişlemiş, kolları Lindsey'i tek eliyle ikiye bölebilecek kadar güçlenmişti. Ah Tanrım! Yakışıklı yüzünün her çizgisini hatırlıyordu. Ona olan özleminden dolayı genç adamın bütün güzel özelliklerini abarttığını düşünmüştü. Yanılıyordu.

Geçen zaman, Rob'a olan hislerini ve özlemini köreltmemişti. Güçlkle yutkunurken buraya ne amaçla geldiğini hatırladı. Oğlunu almaya, gerekirse bu uğurda onu öldürmeye gelmişti. Fakat genç adamı gördüğü anda onun karşısında zayıflayan iradesine küfretti. Göğsünü bir el tutmuş sıkıyordu.

Onu bir daha görebileceğini düşünmemişti. Hislerini ve aşkını geride bırakmıştı. Neredeyse artık hiç düşünmüyordu. İç sesi *yalancı* deyince dudağını sıktı. Yol boyunca oğluna odaklıydı. Onu ilk gördüğü anda göğsüne aldığı darbeyi beklememişti. Kalbi acıyla kendi içinde büzüldü. Birlikte oldukları son gecenin bütün detayları üzerine yağdı. Korkulu bir nefesi derince içine çekerek kendini

toparlamaya çalıştı. Yeniden geçmişi hatırlattığı için öfkelen-di ve ondan nefret etti.

Rob, yere yapışmış ayaklarını güçlükle hareket ettirerek birkaç adım attı. Lindsey öldükten sonra onunla bir kez konuşmuştu, o da baskın yaptıkları geceydi. Genç adamı tuzak konusunda uyarmıştı. Bir de şimdi konuşmuştu. Ona ulaşması gerekiyordu.

Sloan'ın, "Sana ok doğrulttuğuna inanamıyorum!" dediğini duydu.

"Sen de onu görebiliyor musun?" Bakışını bir an bile kırpmadan kıza bakarken, sesi sayıklama gibi çıkmıştı. Sesini yükseltirse ya da tepki verirse kaybolacağından korkuyordu.

"Kapıda durmuş sana ok atmaya hazırlanan Lindsey'i mi? Elbette görüyorum! Kadın daha önce de akıllı değildi fakat öldükten sonra iyice delirmiş!"

İki kişi aynı hayali göremezdi, öyle değil mi?

Rob, hedefine kilitlemiş bakışlarla kıızı baştan ayağa inceledi. Güzelim saçları kısacıktı. Yeşil gözleri öfkenin verdiği bir ateşle büyücü kazanı gibi yeşil bir ışık saçıyordu. Yüzü küçülmüştü fakat Rob'un izlemekten bıkmayacağı narin çizgilerini hâlâ koruyordu. Yayı geren parmakları, titreme ya da korkma belirtisi göstermiyordu. Bakışı, dokunmaya doyamadığı biçimli bedenine kaydı. İncelmiş ve küçülmüştü. Aynı göründüğünü düşündüğü tek yer, dolgun göğüsleriydi. Birlikte oldukları son gece genç adamın zevkten ölmesine neden olan bu dolgun ve biçimli göğüsler, kahverengi elbisenin yuvarlak yakasından taşıyordu.

Saatın tik takları, ateşin çıtırtısı, alıp verilen nefes sesleri Rob'un hayal dünyasında değil de gerçek dünyada yaşadığını fark etmesini sağladı. Yaşadığı şokla bir anlığına tekleyen kalbi, hemen ardından göğsünü derin darbelerle dövmeye başladı. Yaşıyor diyerek genç adamı sarsmaya çalışıyordu. Damarlarındaki hızlanan kan yaşıyor diye şakıyarak akıyordu. Nefesi hızlanırken sevinçle parlayan gözleri, doyamıyormuş gibi onu tepeden tırnağa yeniden yeniden inceledi. "Yaşıyorsun!"

Sesi, ne içindeki sevinci ne de taklalar atan kalbinin heyecanını ele veriyordu. "Sen... Yaşıyorsun!" Son kelimeleri ise dişlerini birbirine bastırarak ve vurgulayarak söylemişti.

"Sanki bilmiyorsun!" diyen Lindsey'in sesi alaycıydı.

Birkaç adım daha atan Rob'un bedeni, bir çark gibi işleyen beyinin yanında çok yavaştı. Kendine kabul ettirmeye çalışır gibi yeniden, "Yaşıyorsun!" diye fısıldadı.

"Benimle oyun oynamayı bırak!" diyen genç kadın, ne kadar kararlı olduğunu göstermek ister gibi genç adama çevrilmiş oku salladı. "Bebeğimi istiyorum! Elimden bir kaza çıkmadan önce onu getirmelerini söyle!"

Yaşadığı şoku kaldıramayan ve gözlerini bir an kapatan genç adam, yüzünü ovuşturdu. Gözlerini açtığı anda kaybolacaktı. Ama yanılmıyordu. Yeniden araladığı göz kapaklarının ardındaki görüntü kaybolmamıştı. Aksine çok gerçekçiydi. *Gerçektir! Yüce Tanrım, gerçektir!*

Farkındalık bütün bedenini sardığında, "Siz dışarı çıkın!" diye emretti diğerlerine. Zira biraz sonra bu oda büyük bir savaşa tanıklık edecekti.

"Rob, görmüyor musun? Aklını daha da kaçırmış!" diye bağırdı Sloan.

"Dışarı Sloan! Giderken kapıyı da kapat!"

Lindsey telaşla, "Hayır! Söyle, bebeğimi getirsinler!" diye cırladı. Onunla yalnız kalmak istemiyordu. Çevresine yaydığı tehlikeli titreşimler de genç kadını uyarıyordu.

Sloan ve asker odadan çıktıklarında ve kapı kapandığı anda, Rob kıza doğru yürümeye başladı ki bu, Lindsey'in gözünü korkutmuştu. "Sakın kıpırdama!" diye uyardı. "Oku bırakmada bir an bile tereddüt etmem!"

"Demek yaşıyorsun?" Sesi suçlama doluydu genç adamın.

"Sanki bilmiyormuş gibi..." Genç kadının sesi de hırçındı.

“Öldüğün için, seni koruyamadığım için aylardır pişmanlıkla kıvrılmama izin verdin!” Sert sesiyle, genç kadına atamadığı yumrukları yağdırıyordu.

“Bu nedenle mi bebeğimi aldın? Üzerime gelmeyi kes!”

Gözlerinde öfke şimşekleri çakararak onu tehdit eden kızın kızgınlığı ve üzerine çevrilmiş bir ok bile genç adamı durduramazdı. Şu anda bütün dünya üzerine gelse bile onu kimse elinden alamazdı.

Lindsey, arkasında gidebileceği bir yer olmadığı için gözünü ondan ayırmadan ve okunun hedefi değişmeden şömineye doğru birkaç adım attı. “Sana üzerime yürümeyi bırak dedim!”

“Ne yapacaksın, beni vuracak mısınız?” diye soran genç adamın ne sesinden ne de yüzünden duyguları anlaşılıyordu.

Aslında öyle bir niyeti yoktu Lindsey’in. Ok sadece elinde bir tehdit unsuruydu. Mecbur kalırsa yapar mıydı? Belki... Oğlunu vermezse gözünü kırpmadan vurabileceği şüphesi içindeydi. Çünkü içindeki kayıp duygusu hiçbir şeye benzemiyordu.

“Yayımlı gerdikten sonra bu ok illaki hedefini vurur!” Bir adım daha uzaklaştı genç kadın.

Av ve avcı, birbirlerini kollayarak, bir çember üzerinde dönüp duruyorlardı. Bu sinir bozucu takip daha da devam edecekti.

Şayet Lindsey halıya takılmasaydı...

Gözünü Rob’dan bir an bile ayırmayan genç kadın, kıvrılmış halıya takılarak tökezledi ve dengesini kaybetti. Elindeki ok, yaydan kurtularak kızın dehşetle açılmış gözleri önünde genç adama doğru vınlayarak uçtu.



BÖLÜM 37

Ömrü savaş alanında geçmemiş ya da her an tetikte yaşayan bir adam olmasaydı, tam alnının ortasından oklanabilirdi. Tehlikeyi önceden sezen Rob, yana doğru sıçradı. Bırakılan ok, vınlıyarak kulağının dibinden geçip arkasında bir yere saplandı.

Genç adamın gözleri, önce inanamazmış gibi açıldı, sonra da öfkeyle kısıldı. "Beni vuracaktın!" dedi suçlayan bir sesle.

Lindsey, artık boş olan yayını indirdi. "Sana üzerime gelmeni söylemişim!"

"Gerçekten de beni vuracaktın!" Genç adam, şaşkınlığını hâlâ atamamış kızın hareketsizliğinden faydalanarak birkaç adımda ona ulaştı. Lindsey, bütün hiddetiyle önünde beliren adamdan kaçmaya fırsat bulamadan kısıvrak yakalandı. Kurtulmaya çalıştıkça daha da içine çekildiği bir kördüğüm gibi onun tarafından sarılmıştı. Hırçın bir hiddetle debelendikçe onu yutan bataklık gibiydi genç adam. "Bırak beni!"

"Varlığının gerçek olduğuna inandığım zaman bırakacağım!"

Asabi bir sesle güldü Lindsey. "Varlığının gerçek olduğuna inanacakmış! Seni pis yalancı! Bırak beni ve bebeğimi ver!"

Rob, söylenenlerden çok gözlerinin gördüğü, yüreğinin sevinç çılgınlıkları attığı bu inanılmazlık dolu olayı sindirmeye çalışıyordu. "Rahat dur artık, Lindsey!"

Canlıydı, Tanrım, yaşıyordu! Şu an ona dokunabiliyordu. Bu aklının alamayacağı kadar muhteşemdi.

Verilen emre anlık itaat eden kızın dudaklarına kapandı. Yüzlerce, binlerce kez hayal ettiği gibi onun kadınsı dudaklarının tadını çıkardı. Bazen o gecenin de bu saplantılı hayalinin bir ürünü olup olmadığını düşünmüştü. Hiçbir kadın o kadar çekici ve tatmin edici, hiçbir dudak bağımlılık yaratan bu tada sahip olamazdı. Yanılmıştı, düşleri bu lezzetin yanından bile geçemezdi. Göğsü sıkışarak kollarının baskısını arttırdı. Kabarmış duygularla, nefesi kesilerek kızı öperken onu ne kadar özlediğini dudaklarıyla ve diliyle gösterdi.

Bu muazzam tutku, çaresizlik, onun karşısında yeniden hislerine yenilmiş olmak, hiç ayrılmamışlar gibi ona verdiği bu açgözlü tepkiler aradaki zamanı silmiş, geriye ona duyduğu ihtiyaç kalmıştı. Ondan ayrı kaldığı zamanlarda kalbini kaplayan zifirî karanlığın yavaşça kaybolduğunu fark etti Lindsey. İlk defa güneşe çıkan biri gibi kaslarını esneterek ona yaslandı. Kemiklerine kadar işlemiş buzlar bu ısıyla eridi ve ıslaklığı bacak arasında toplandı. Rob'un dudakları tutkuya aç bir şekilde, her şeyini almak ister gibi öperken saf ve ilkel bir tutkuyla ona karşılık vermeye başladı. Saf, erkeksi beden ve tadına doyamadığı dudaklar tarafından yutulmaya hazırdı. Çeliğe dönmüş her bir kasın baskısını yumuşak kıvrımlarında hissedebiliyordu. Her şeyiyle kusursuzdu ve Lindsey bu kusursuzluğu istiyordu.

Direnmekten yorgun düşmüş ruhunu bu sarhoşluğa birkaç dakikalığına da olsa bıraktı. Sadece birkaç dakika, sonra bebeğini de alıp buradan gidecekti.

Aralarına sıkışmış kollarını kurtarıp, parmak uçlarında yükselerek genç adama sarıldı. Araladığı dudaklarından geçerek diline dokunan dil nefesini kesti ve inledi.

Kahretsin! Kendi inlemesi ne yaptığının farkına varmasını sağlamıştı. Dudaklarını kurtararak, ittiği genç adamdan tam olarak kurtulamasa da bedenini saran kollar birazcık gevşemişti.

“Bebeğimi ver!” diye tısladı nefes nefese.

“Bir bebek için önce biraz çaba harcamalı, sonra da dokuz ay beklemeliyiz,” dedi Rob, saklamaya çalışmadığı gülümsemesiyle. Bebek düşüncesinden hoşlanmıştı. Özellikle Lindsey'in karnında

büyüyecekse ve ondan da izler taşıyacaksa bu cazip öneriye asla hayır diyemezdi.

Bu sözlerle çıldıran Lindsey, onun göğsüne yumruk attı. "Benimle alay mı ediyorsun, Lordum! Hem oğlumu kaçıırıp hem de bu konuda şaka yapabiliyorsun! Seni adi herif!"

Rob, kızın odaya girdiği andan itibaren anlamsızca tekrar ettiği cümleyi sonunda idrak edebilmişti. "Oğlun mu?" derken zemin bir anlığına da olsa ayaklarının altından kaydı. Elleri kızın omzuna çıktı ve kemiklerini kırmak ister gibi sıktı.

Lindsey hissettiği acıyı görmezden gelerek, "Evet, oğlum! Robby! Bu sabah kaçırdığın ve çok istiyorsam gelip almamı söyleyen bir not bıraktığın oğlum! Hatırlıyor musun?" diye homurdandı.

"Bir oğlun mu var?" *Bir oğlu vardı! Bir... Oğlu... Vardı!*

Geldiği andan itibaren yaşadıklarının detaylarını düşünen Lindsey yutkundu. Onun şaşkınlığı, inanmayan bakışları, gerçekliğini sorgulaması, hayal gördüğüne inanan konuşmaları... *Tanrım, Robby'den haberi yoktu! Oğlunu kaçırmamıştı. Lindsey'in yaşadığını bilmiyordu! Varlığından haberdar olmayı bırak, öldüğüne inanmıştı.*

Genç kadın, adamın şaşkınlığından yararlanıp, ya da donukluğundan, kollarından kurtuldu. *Buradan gitmeliydi. Belki ondan yardım istemeliydi. Hayır! Yardım isterse ve çocuğun kendisinden olduğunu öğrenirse, oğluna ebediyen veda etmek zorunda kalırdı.*

Telaşla kapıya yürüyen genç kadını, "Olduğun yerde kal!" kükreyişiyle durdurdu Rob.

Yüce Tanrım! Her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. "Benim gitmem gerek!" *Sesi titrek mi çıkmıştı?*

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Rob, arkası dönük konuşan kıza doğru yürüyerek onu kendine çevirdi. Tuttuğu kolları kırmamak için gücünü baskılamaya çalışmaktan eklemeleri bembeyaz olmuştu. "Bana gerekli açıklamaları yaptıktan sonra gidip gitmeyeceğine ben karar vereceğim!"

Genç kadın dolu gözlerle, "Yanlış anlamışım. Gitmem gerek, bırak beni!" diye mırıldandı.

“Neyi yanlış anladın, Lindsey?” diye kükredi Rob.

“Her şeyi... Lütfen bırak!” Genç kadın, kolunu kurtarmaya çalıştı ama çeliği andıran parmaklar daha da etine gömüldü.

Rob’un gözleri, anladığı gerçekle kurşun yüklü ağır bulutlara dönmüştü. Bu kurşunların kimin üzerine yağacağını elbette biliyordu genç kadın.

Oysa Rob’un aklı başka yerdeydi ve Lindsey’in suçlu bakışlarını görmüyordu. Birkaç gün önce gelen mektup ve şu an öğrendikleri kanını dondurmuştu. “Bir oğlum var!” derken kenetlenmiş dişlerinin arasından çıkan sesi ıslık gibiydi.

“Benim oğlum!” diye haykırdı Lindsey.

“Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?” Onun bakışlarını kaçırmaması cevabı vermişti. “Hiçbir zaman!”

Lindsey, kaçmaya çalıştığı gerçeği yalanlamak için sürekli kıpırdanıyor, bir çıkış yolu arıyordu. “Senin değil, benim çocuğum! Başka... Bir... Adamdan... Ben evlendim!”

Rob, parmakları arasındaki narin kolu sıkarak sarstı. “Yalanların ne zaman bitecek, Lindsey? Gerçekleri hemen söylemeye başlamazsan...”

Tehditlere hiçbir zaman boyun eğmemişti genç kadın. Fakat suçluluk duygusu omuzlarına ağır bir yük yüklemişti. Bu yük, genç adamın baskı yapan ellerinden daha ağırdı.

Tanrım, birileri oğlunu kaçırmıştı! Kim olduklarını bilmiyordu. Öyle bir tuzak kurmuşlardı ki genç kadının gerçeklerle Rob’un karpısına gelmesini sağlamışlardı. Yeni yalanlarla buradan çıkıp gitse bile onu bulması neredeyse imkânsızdı. Çaresizce uzak durmaya çalıştığı adam olmadan oğluna kavuşması da imkânsızdı. Daha sonra neler olacağını ise sadece tahmin edebiliyordu.

Oğlunu kurtardıktan sonra Rob onu Lindsey’e asla vermezdi. O evliydi. *Sahi Adaira neredeydi? Yaptıklarından sonra hâlâ bu kalenin hanımı olarak gururla gezebiliyor muydu? Başına gelenlerin sorumlusu olan kadına karşı Rob’un tepkisi ne olmuştu?*

Adamın kışkacındaki omzunu hırsıyla kurtararak bir adım geri çekildi kız. "Evet, bir oğlum var! Kaçırıldı!" Elini cebine sokup buruşturduğu notu çıkardı. "Bu not, kulübenin duvarındaydı!"

Kızın uzattığı kâğıdı okuyan Rob'un aklına, çekmecesinde olan not geldi. Birkaç adımda ulaştığı çekmeceyi açıp notu çıkardı. İki yazı da aynı kişinin elinden çıkmıştı. Bu açıkça görülüyordu.

"Ne zaman kaçırıldı?" diye sordu duygusuz görünen bir sesle.

"Bugün, avlanmak için çıkmıştım. Geri döndüğümde Dallis ve Norris bayılmıştı. Robby beşiğinde yoktu."

"Dallis biliyor muydu?" Onu görmese, gözlerindeki kahredici üzüntüye bizzat şahit olmasa asla inanmayacağını düşünmüştü genç adam. *Bütün o tavırları bir rolden mi ibaretti?*

"Daha sonra öğrendi." Çektiği acıların bir kısmını alabileceğine inandığı o şefkatli eli yanında istediği zamanı hatırlıyordu. Norris ve Grier, ona yardım etmek için ellerinden geleni yapsalar da acı içindeki bedeni bir kadının şefkatli dokunuşuna ihtiyaç duymuştu. O yaraları sarabilecek ve iyileştirebilecek tek kadın da Dallis'ti.

İnanıp inanmamakta tereddütlü olan Rob, bakışını yeniden elindeki kâğıtlara çevirdi. Lindsey için bu gözlerdeki anlamı okumak zordu. Şu an kâğıttaki yazıları görmediğine emindi. Aklından geçenleri okuyabilmeyi ne kadar çok isterdi genç kadın.

Gözleri, özlemlerle geniş omuzlarını saran siyah gömleğinde, siyah pantolonunda ve dizlerine kadar çıkan geyik derisi çizmelerinde dolaştı. Rob kıyafet dolabını yeniden oluşturmuş görünüyordu. *Bütün kıyafetlerini yakmasının üzerinden gerçekten de bir yıl mı geçmişti?*

Deli bir kadının yaptıklarına sabretmeye çalışan yüzü ve içindeki öfkeyi ele veren bakışlarını hatırlıyordu. Hiçbir zaman şu an olduğu kadar boş bakmamıştı. Çok fazla konuşmayan, duygularını göstermeyen bir adam olarak yine de onu çok uzun zamandır tanıyormuş hissini hiçbir zaman içinden atamamıştı genç kadın.

Onunla yaşadıkları ve ondan sonra yaşadıkları arasında bir yerde, kalbini elleriyle ona vermişti. Onun haberi olmasa da bir zamanlar ettiği yemini çiğneyip geçmişti. Şimdi ise oğlunun geleceği

ve kendi geleceğini belirleyecek adama bakıyordu. Gücünün sonu yokmuş gibi görünüyordu. Zayıflıklarını tamamlayacak, kesip attığını düşündüğü kadınsı hislerini canlandıracak, bütün yaralarını sarabilecek kadar güvenilir olduğu hissini yaşatan tek adamdı.

Birden her şey daha da zor göründü. Yorgundu, bıkkındı, oğlunun ne hâlde olduğunu düşünmekten ve endişeden delirmek üzereydi. *Neden bu adamın yanında kendini güçsüz, âciz ve zavallı hissediyordu?* Daha fazla burada kalmak istemiyordu. Gidip oğlunu araması gerekirken zaman kaybediyordu.

“Gidip oğlumu arayacağım!” diyerek yere düşen yayını alıp kapıya yürüdü.

Rob ise o anda çoktan yapılacakları planlamıştı. Oğlunu kimin kaçırdığını, ne yapmayı düşündüğünü adı gibi biliyordu. Başka bir açıklaması olamazdı. Ranald ve Edward, genç adamı vurabilecekleri noktayı çok iyi bulmuşlardı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun!” Genç adam, onu yeniden kaybetmeyi göze alamazdı. “Oğlumuzu bulacağım! Sen de burada beni bekleyeceksin!”

Genç kadın, çıkmak üzere olduğu kapıda durarak ona döndü. “Bana emir veremezsin! Burada beklemek gibi bir niyetim yok! Zaman kaybediyorum!”

Rob, ona yaklaştı. “Dediklerimi yapacaksın! Sonra da bana bütün bu oyunların hepsini anlatacaksın!”

“Şu an senin sakın hâllerini çekecek kadar akli başında değilim, Rob! Oğlum kaçırıldı! Sana verecek hesabım da yok!”

“Sakin gibi mi görünüyorum, Lindsey? Son bir saat içinde öğrendiklerimle bütün dünyayı kucaklayabilirim, sonra da hiç acımadan hepsini ateşe verebilirim. Yeryüzünün altını üstüne getirecek bir öfke, harekete geçmem için sürekli dürtüyor. Varlığından haberimin bile olmadığı oğlumu kimin kaçırdığını bildiğim için bu duyguma yenilip bir hata yapmak istemiyorum. Bu nedenle seninle olan konuşmamız bekleyecek, tıpkı senin burada beni ve oğlumuzu bekleyeceğin gibi...”

“Robby’yi kimin kaçırdığını biliyor musun? Minicik bir bebeği annesinden ayırabilecek kadar zalim olan kim?” Cümlesini bitirdiği anda aklında tek bir isim belirdi. “Ranald mı? Neden? Benim yaşadığımı bilmiyor!”

“Onun düşüncesi senin yaşayıp yaşamadığın değil!” dedi genç adam çatılmış kaşlarla.

“Ne o zaman? Nasıl bir bağ kurdu? Ne istiyor?” Lindsey, delice bir duyguyla karşısında duran adamı yumruklamak istiyordu. Önce onun canını yakmak, sonra çıkıp Ranald’ı bularak yarım kalan işini tamamlamak... “Seninle mi ilgili? Sana zarar vermek için oğlum mu kaçırdı?”

“Seni ilgilendiren bir durum değil!”

Kısa, kesin ve sert cümle Rob’un dudaklarından fırladığında Lindsey yeniden çıldırdı. Adamın göğsüne yumruğunu indirerek, “Demek beni ilgilendiren bir durum değil! Oğlum kaçırıldı ve sen bu durumla ilgim olmadığını söylüyorsun! Sana da bahsetmediğin duruma da lanet olsun!” diye haykırdı. Taşlaşmış bedene indirdiği yumrukların onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını görünce kapıyı hırsla açtı. “Oğlum kendim bulabilirim!” diye haykırarak odadan fırladı genç kadın.

Rob, yakalamak için atılsa da çoktan dışarıya çıkmıştı. “Lindsey!” Genç kadın umursamadan dış kapıya yürümeye devam etti. Kolundan çekildiğinde içinde biriken öfke ve çaresizlikle haykırdı. Çılgılık atarak genç adama vurdu. Oğlunun yanında olamadığı her ana küfretti.

Rob onu kucaklayarak yeniden salona soktu. Dışarıda olan çalışanlar ise durumu anlayamamış bir şekilde birbirlerine baktılar.

Koltuğa oturan genç adam, sinir krizi geçiren kızı sakinleştirmek için kucağında tuttu. Gözyaşlarının bitmesini beklediği o anlarda kısa saçlarını okşadı.

“Onu bulacağım, söz veriyorum.” Hıçkırıkları artan kadını sıkıştırarak göğsüne bastırdı. Vereceği hiçbir sözün onu sakinleştirmeyeceğini bilerek sessiz kaldı.

Yüce Tanrım, bir oğlu vardı! Baba olmuştu!

Hiç görmediği, kokusunu bile tanıyamadığı bir bebeğin babasıydı. Kaçırıldığı o kadar çok zaman vardı ki kucağındaki bu kadını bemböğmek hem de nefesi kesilinceye kadar öpmek istiyordu.

“Kime benziyor?” diye fısıldadı kulağına.

Lindsey burnunu çekerek, “Sana benziyor,” diye cevapladı. Sonra yeniden ağlamaya başladı. “Gözleri ve saçları sana benziyor. Bazen kaşlarını çatarak baktığında seni görüyorum. Öfkelendiğinde bitmeyen cırlamalarıyla ne isterse yapmaya razı oluyorum.” Hatırlamak gülümsemesine neden olmuştu. Gözyaşını silerek ve “Kesinlikle sana benziyor,” diyerek onunla alay etti.

“Neden bana gelmedin? Yaşadığını nasıl haber vermezsin?” Düşündükçe öfkesi sil baştan yenileniyordu.

Genç kadın, ağlamaktan kızarmış yüzünü onun göğsünden çekti. “Kardeşiyle nişanlı olduğum evli adama gelip, ondan hamile olduğumu mu söyleyecektim?”

“Sloan’la nişanlı değildin!” Kardeşiyle aynı cümlede, bir de nişanlı kelimesi kullanılınca kıskançlık yumruğu nefesini kesmişti.

“Sizin planlarınızı kimse bilmese de ailem ve bütün klan, onunla nişanlı olduğumu düşünüyordu.”

Sakinleşmeye ihtiyacı olan genç adamdı. Derin bir nefes alırken düşündüğünün aksine, “Sakinleştin mi?” diye sordu.

Başını sallayan Lindsey, onun kucağından sıyrılarak koltuğa oturdu.

“Sen yemeğini bitirinceye kadar ben gidip hazırlık yapacağım.”

“Aç değilim.”

“Yine de yiyeceksin. Oyalanacak, düşüncelerini dağıtacak bir şeyler yapmaya ihtiyacın var. Ellerini yaydan uzak tutacak bir şeyler...” diyen Rob, elinden çektiği genç kadını masaya götürdü. Oturmasını sağladıktan sonra hizmetçilere servis yapmalarını söyleyerek odadan çıktı.

Kapının dışında duran adamına, "Mac, kapıdan ayrılma, gitmesine de izin verme!" diye emrederken Sloan, "İçerideki gerçekten de Lindsey miydi?" diye sordu. Sesinde şaşkınlık izleri vardı. "Nasıl kurtulmuş, Rob?"

"Henüz bilmiyorum. Şu anda anlatabilecek durumda değil."

"Çıldırılmış olduğu ortada! Bu kadar zaman sonra neden ortaya çıkmış? Seni öldürmek için mi?"

Rob, yerinde duramayan bir enerjiyle dış kapıya yürüdü. "Sorun daha büyük..."

"Beni de bilgilendirecek misin?"

Kendini dışarı atan genç adam, derin derin nefes aldı. İçindeki öfke, bir yerleri yakıp yıkmadan sakinleşmesi gerekiyordu. Ucunda oğlu ve David'in hayatı vardı.

Bir açıklama yapmasını bekleyen Sloan'a döndü. "Lindsey'in öldüğünü zannettiğimiz geçen aylarda bir çocuğu olmuş. Bugün o bebek kaçırılmış!"

"Seninle ne alakası var ki? Senin kaçırdığını mı sanıyormuş?"

"Kaçıranlar, benim ağzımdan bir not bırakmışlar!"

"Lindsey'in seni öldürmesini sağlamak dışında amaçları ne olabilir?"

Rob, kardeşine sözde nişanlısıyla arasında olan geçmişi nasıl anlatacağını düşünüyordu. "Birkaç gün önce gelen notu hatırlıyor musun?"

"Şu, oğlunu kaçırdıklarıyla ilgili olanı mı?"

Sloan, cümlesi bittiği anda irileşen gözlerini kırıştırdı. Dudakları açılıp kapanırken, ağabeyine düşündüklerinin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışan bir şekilde baktı. Rob'un göz bebeklerine yerleşen üzüntüyü görüp küfretti.

"Bu gerçek olamaz!" Yeniden küfretti. "Sen ciddi misin? Lindsey ve sen..." Devamını getiremiyormuş gibi yutkundu. "Bir bebeğiniz var!"

"Bağırmayı kes! Şimdilik gizli kalmalı!"

Sloan, dehşete düşmüş yüz ifadesini ovuşturarak düzeltmeye çalıştı. "Adı ne?"

"Robby..."

"Kahretsin! Yeğenimi kaçırdılar!" Bu adam bazı şeyleri geç idrak edebiliyordu. "Peşlerine düşmemiz gerek!"

"Düşeceğim. Aidan'a haber gönderdim. Birazdan burada olur."

"Lindsey'i ne yapacaksın?"

"Burada kalacak. Sakinleşmeye ihtiyacı var. Gerçekten de aklını kaçırmak üzere..."

Aidan ve bir grup adamının eve doğru geldiğini görünce merdivenleri indi. Kritik detaylara girmeden durumu anlattı. Lindsey'in adını Daisy olarak verdi. Gerekli açıklamaları yapmadan, onun yaşadığı dedikodusunun Carlton'a kadar ulaşmasını istemiyordu. Bir de onunla uğraşmak dikkatini dağıtacaktı.

"Nereden başlayacağız?" diye sordu Aidan. "Samanlıkta iğne aramak gibi... Neden bir bebeği kaçırsınlar? Kadından fidye mi istiyorlar? Zengin biri mi? Nerede oturuyor?"

Merdivenlerin başından gelen ses sorularına yanıt vermeye niyetliydi. "Irvine sınırından sonraki ormanın kuzey ucunda bir kulübeden kaçırıldı."

"Li... Daisy, sana içeride kalmanı söylemiştim!"

Aidan kızı görünce, "Yüce Tanrım!" diye fısıldadı. En güçlü savaşçılar bile bir hayaletten korkabilirdi. Diğerleri Lindsey'i yakından tanımasa da Aidan, onu görmüş, kapısında nöbet beklemişti. "Lordum, neler oluyor?"

Rob, Aidan'ın kızı tanıdığını unuttuğuna inanamayarak küfretti. "Gerekli açıklamayı daha sonra yapacağım. Bayan Daisy'nin söylediği kulübeye gideceğiz. İz sürmeye oradan başlayacağız."

Lindsey, merdivenleri indi. "Ben de geleceğim."

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Nereden başlayacağınızı bilmiyorsunuz, ben biliyorum!" diyen genç kadın atına yürüdü. Bir sıçrayışta binerek, kimsenin kendisini engellemesine fırsat vermeden atını mahmuzladı.



BÖLÜM 38

“Onlardan biri yapmış olamaz!” diye itiraz eden Grier, dar kulübede öfkeyle dolaşıyordu.

Lindsey, yemek yerken aklına gelen düşünceye inanmak istememişti. İçindeki şüpheden kurtulmak için bile olsa Grier’i görmek zorundaydı. Kulübenin inşaatı sırasında Grier’le olan konuşmalarını hatırlamıştı. Robby’nin Rob’un oğlu olduğuyla ilgili sözleri, çalışan diğer adamlardan biri tarafından duyulmuştu. Başka bir açıklaması olamazdı. Grier, Dallis ve Norris’e bütün kalbiyle güveniyordu. Onlar, ucunda ölüm bile olsa, sırrını sonuna kadar saklardı.

Kulübeye uğramış, Dallis ve Norris’e olanları anlatmıştı. Sürekli kendini suçlayarak ağlayan Dallis’i teselli edebilmeyi çok isterdi. Ama kaybedebileceği zamanı yoktu.

Ümitsiz olmak istemese de Dallis’in perişanlığı kızı mahvetmişti. Ağlayarak kulübeden çıktı. Oğlunu sağlıklı olarak yeniden kollarına alacaktı. Bebeğinin yabancı bir ortamda ve ne kadar korkmuş olduğunu düşündükçe hıçkırıkları arttı.

Yeniden yola çıkarken peşinden Rob ve adamları yetişmişti. Genç adamın sorduğu soruları cevaplayamazdı. Kesin emin olmadan birilerini suçlamak istemiyordu.

“Belki de sen yapmışsındır!” dedi Rob sert bir sesle.

Grier'in diken diken olmuş sakalları ve kızarmış yanakları ne kadar öfkelenmiş olduğunu ele veriyordu. "Lordum, evimde olmanız bana hakaret edebileceğiniz anlamına gelmez!"

"Grier asla yapmaz!" diyerek araya girdi Lindsey.

"Neden yapmasın? Onun İngilizlerle birlikte yaşadığını herkes biliyor."

Genç kadın, birbirlerini öldürmeden önce ikisini de sakinleştirmek zorundaydı. "Hayatımı kurtardı. Ona güveniyorum."

Rob'un inatçı çenesi pek de ikna olmadığını gösteriyordu. Ortam gerilmişken kapı açıldı ve iki adam girdi. Bunlar kulübenin inşaatına yardımcı olan işçilerdi.

"Darach nerede, Eudard?" diye sordu Grier.

Eudard denen adam, ince ve nasırlı ellerini *bilmiyorum* anlamında açarak, "Gawain'le birlikte gelirken evine uğradık. Karısı dört gündür ortalarda olmadığını söyledi," diyerek açıklama yaptı. "Bizi neden çağırdın, Grier?"

Grier, Lindsey'le bakıştı. Genç kadın başını sallayınca adamlara döndü. "Gerek kalmadı, gidebilirsiniz!" diye homurdandı. "Eudard, Darach işi olmadığında nerelerde zaman geçirir?"

Adamlar bildikleri yerleri söyledikten sonra gittiler.

"Özür dilerim, Lindsey!" diye üzgün bir sesle konuşan Grier'in pişman yüzüne bakarak ve "Senin hiçbir suçun yok!" diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

"Onlara güvendim, daha iyi araştırmalıydım."

Genç kadın, adama sarılırken, "Kötü olan insanların niyetini anlayamadığın için kendini suçlamaktan vazgeç!" diye mırıldandı.

Daha sonra Grier'in evinden ayrıldılar.

Darach'ı bir tavernada eğlenirken buldular. Adam, verdiği bilgiye karşılık aldığı paranın tadını çıkarmakla meşguldü.

"Sen dışarıda bekle!" diyen Rob tavernaya girdi. Vakit gece yarısını bulmuş olmasına rağmen içerisi kalabalıktı. Rob, elinde sürahiyle müşterilere içki dağıtan bir kızı durdurarak Darach'ı sordu.

Kız köşedeki masada, iki tane fahişeye eğlenmekte olan adamı gösterdi.

Alçak herif! Rob, sarhoş adamın masasına yaklaştı. "Darach?"

Darach, burnunu gömdüğü iri göğüsten başını kaldırdı. Kaymış bakışlarını sabitlemeye çalışarak Rob'a baktı. "Kim soruyor?" dedi dili dolanarak.

"Benimle geliyorsun!"

"Defol! Eğlendiğimi görmüyor musun?"

Rob, kadınlara uzaklaşmalarını söyledikten sonra uzanıp adamı yaka paça kaldırdı. Darach'ın sarhoş itirazları ve isabet ettiremediği yumrukları arasında kapıya doğru çekti. Çevredekiler her gün karşılaştıkları kavgayı kanıksamış bir şekilde umursamazca baktılar.

Rob, sürüklediği adamı kapıdan dışarıya fırlattı. Aidan ve Sloan yere düşen adamı kollarından tutup kaldırdılar. Destekle ayakta duran adama yaklaşan genç adam, "Oğlum nerede?" diye sordu.

Sesi, adamda bir kova soğuk su etkisi yapmıştı. "Lordum!" İçkiden kızaran burnu dışında bütün yüzü bembeyaz olmuştu.

Adamı yakasından tutan genç adam, onu kendine doğru çekti. "Oğlum nerede dedim? Onu kime sattın?"

"Ben bilmiyorum, yemin ederim! Oğlunuzu görmedim!" Yüzüne yediği yumrukla başı arkaya düştü. Koluna girmiş adamlar yere düşmesine izin vermediler.

"Son kez soruyorum. Bir cevap alamazsam ayaklarından atımın arkasına bağlayıp aradığım her yere peşimden sürüklerim!"

Darach, ağlamaya başladı. "Lütfen efendim! Ben nerede olduğumu bilmiyorum!"

Lindsey, tavernanın dış duvarının dibinde bekliyordu. Adam ikinci yumruğunu yediğinde yaklaştı. Lindsey'i gören Darach, daha çok ağlamaya başladı. "Leydim, gerçekten bilmiyorum!" Yeni bir yumrukla burnundan kan fişkırdı.

"Lord'u durdurmak istiyorsan, oğlumla ilgili bilgiyi kime söylediğini hemen anlat!"

"Kuzenimin kocasına söyledim. Klan Duncan'dan..."

“Onu nerede bulabiliriz?”

“Dundee’de koyun çobanlığı yapıyor.”

“Adı ne?”

“Breac Duncan!”

Son bir yumruk indiren Rob, “Onu bir yere kapatacak birilerini bulun! Döndüğümde ilgileneceğim!” diyerek atına yürüdü.

Hava aydınlanmaya başladığında hâlâ yoldaydılar. Kimse konuşmuyordu. Sadece atların nal sesleri ve sabahı karşılayan kuşların cıvıltıları vardı. Doğa uyanırken, sessiz kafiledekiler kendi düşüncelerine gömülmüştü.

Üşüdüğünün farkında olmayan Lindsey’in aklındaki tek düşünce, oğlunun bu gece nerede olduğu ve ne kadar korktuğuydu. *Ah yüce Tanrım, annelik duygusu böyle bir şey miydi?* Onu kaybetme duygusuyla sürekli korku içinde yaşamak, endişelerinin küçük bir varlığın devasa sevgisiyle katlanarak büyümesi, masum bakışların geriye kalan hayatı için yol gösterici olması, gülüşünün ve kokusunun yüreğine sinmesi, sıcaklığına sığınma isteği...

Lindsey’in yaşadığını hissedebilmesi için onun o küçük varlığına ihtiyacı vardı. Birileri nefes aldığı organlarını söküp almıştı. Hayatla olan bağını koparmışlardı ve bunu engellemek için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

“Aylardır burnumun dibinde olduğuna ve yaşadığına inanamıyorum!”

Hemen yanında at süren Rob’un kızgın sesini duyduğunda düşüncelerinden sıyrıldı. *Ne söylemesini bekliyordu?*

Genç adam da bir şeyler söylemesini beklemiyordu ki devam etti. “Neden bana haber vermedin? Neden yaşadığını, bir çocuğumuz olduğunu söylemedin?”

Rob, içinde bulunduğu durumun kızgınlığını daha fazla saklayamamıştı. Hiç görmediği bir oğlu olduğunu öğrenmek, üstelik şu an acımasız bir adamın elinde olduğunu bilmek kendini tarifi imkânsız bir şekilde çaresiz hissettiriyordu. Tıpkı aylar önce Lin-

Jennifer Royce

dsey'in öldüğünü öğrendiğinde yaşadığı çaresizlik gibi... Yeniden hissetmek istediği duygular değildi. Bu nedenle öfkesini yöneltecek birilerini bir an önce bulmazsa gerçekten kötü şeyler olacak, öüne kim gelirse gelsin, yaşadığı fırtınanın ortasına çekecekti.

"Nedenlerini senin gibi zeki bir adamın tahmin etmesi gerekir!"

"Tahminlerde mi bulunayım? Sorduğum sorulara doğrudan cevap verilmesini isterim!"

"Öğrendiğime sevindim! Seni yakından tanımak bir zevk!"

"Lindsey!" diye mırıldandı Rob. Sesi, genç kadının alaycılığını kaldırmayacağını ikaz eden bir tondaydı. "Cevap vermemek için alaycı cümlelerin arkasına saklanmayı bırak!"

"Sorgulamalarına cevap vereceksem sen de benim sorduğum sorulara cevap vereceksin!"

"Soruların mı var?"

"Olması çok doğal değil mi?"

Rob, hemen yanında at süren adamlarına bir bakış attı. "O zaman bu soruları baş başa olduğumuz bir zamana saklayalım."

Lindsey, *sen bilirsin* der gibi omzunu silkti.

Genç adam, yanında at süren kızın isyankâr suskunluğunu bir süre izledi. Bakışı, kısa saçlarında dolaştı. Bir zamanlar bu abanoz rengi tellerin her birini öpmek istemişti. Deli rolü yaptığı zamanlarda bir pelerin gibi bütün bedenini kaplardı. Saçlarının yok oluşu ona ait olan tanıdıklığın bir kısmını alıp götürmüştü. Alışkın olduğu çılgınca duruşu kaybolmuş, yerini şefkat dolu bir olgunluk almıştı. Rob'un daha varlığını yeni öğrendiği oğlu, sevdiği kadını değiştirmişti. Onu bir anne yaparken genç adamı da baba yapmıştı.

Anılarını silemediği o gecenin ateşinden bir varlık dünyaya gelmişti. Bu duygu öylesine içine oturmuştu ki nefesini kesti Rob'un. Bir evlat düşünüyü çok uzun zaman önce kaybetmişti. Âşık olduğu kadın, ona gelirken pek çok sürprizle gelmişti. Bunun için Tanrı'ya her gün teşekkür edecekti.

Düşüncelerinden sıyrılan genç adam çevresine baktı. Klan Duncan topraklarına girmeden önce dinlenmeleri gerekiyordu. Lindsey, atın üzerinden düşecekmiş gibi görünüyordu. Lindsey dik durmaya çalışsa da yorgunluk, uykusuzluk ve üzüntü genç kadını bitirmişti.

Rob, "Biraz mola verelim!" diye seslendi adamlarına. Atını sık ağaçlıkların olduğu bir noktaya doğru sürdü. Kimseye sormuyor, sadece emir veriyor ve uygulanmasını bekliyordu.

Ağaçlıklı bir alanda duran kabile atlarından inerken, "Durmamamız gerek! Yola devam edelim!" diye bağırdı Lindsey.

Atından inmiş olan Rob, ona doğru yürürken, "Çok yorgunsun," dedi.

"Yorgun değilim! Devam edelim!" *Neden anlamıyorlardı? Burada söz konusu olan oğluydu!*

Genç adam, uzanıp kızı atın üzerinden çekti. "Yorgunluktan düşmek üzeresin! Burada birkaç saat dinleneceğiz!"

Lindsey onun kollarından kurtulmaya çalıştı. "Oğlum kaçırılmışken ben dinlenmeyi mi düşüneceğim? Asla olmaz! Gitmek istiyorum!"

"O benim de oğlum! Bulduğumuzda yorgunluktan bayılmış bir anneye ihtiyacı yok!"

Bu şekilde açıklanınca sakinleşen genç kadın, Rob onu bırakınca, gidip ağaçlardan birinin altına oturdu.

Adamlarına yiyecek bir şeyler hazırlamalarını söyleyen Rob, atları karınlarını doyurması için çimenlik olan bölüme doğru götürdü. Atın terkisinden aldığı bir battaniyeyi Lindsey'e getirdi. "Şunu üzerine al ve biraz uyu!" Genç kadının isyankâr bakışlarını görünce, "Söylediğimi yap Lindsey! Benimle her konuda mücadele etmeni istemiyorum!" dedi.

Kızgın hareketlerle genç adamın elinden kaptığı battaniyeyi üzerine çekerek çimenlerin üzerine kıvrıldı genç kadın. Aradan beş dakika geçmeden yorgunluktan sızmıştı.

Güneş tam tepelerine gelinceye kadar uyuyan kadını izledi Rob. Yanında olan varlığına, gerçekliğine alışmaya çalışıyordu. Yaşadık-

larını öğrenmek için sabırsızlanan yanını, duyacaklarının içinde saklı olan acı durduruyordu. Öylesine savunmasız uyuyordu ki onu kollarına alıp koruma dürtüsüyle savaşıyordu. Tanrım, o henüz korunmaya muhtaç küçük bir kız gibi görünürken, korumasına ihtiyacı olan oğlunu düşünemiyordu Rob.

Uzanıp kısa saçlarını kulağının arkasına itti. "Lindsey!" diyerek şefkatli bir sesle uyandırmaya çalıştı.

Genç kadın, aniden gözlerini açıp yerinde doğruldu. "Ne oldu? Neredeyiz?"

"Hâlâ dinlenmek için durduğumuz yerdeyiz. Sen karnını doyurur doyurmaz yola çıkacağız."

"Atın üzerinde de bir şeyler yiyebilirim!" diyen Lindsey ayağa fırladı. "Gidelim!"

Lindsey atına doğru yürürken Aidan, elindeki ekmek ve peyniri kıza uzattı. Genç kadın, açlıkla ağzına götürdüğü ekmeği çiğnerken, atına binip mahmuzladı.

Hızla uzaklaşan kızın arkasından diğerleri de atlarına binerek kamp alanını terk ettiler.

Breac Duncan, otlattığı koyunların hemen arkasındaki bir kayaya oturmuş, çevresini izliyordu. Aklında daha önemli meseleler varken kendisine doğru gelen atlıları önemsemedi. Aldığı altınları nasıl değerlendireceği gibi daha önemli bir konuya odaklanmıştı.

Atlı grubun hemen aşağıdaki patikayı kullanacağını düşünürken doğrudan ona yönelmeleri dikkatini çekti. İçlerinde bir de kadın olan kafile kalabalık değildi. En fazla on kişiydiler. Büyük ihtimalle yol soracaklardı.

Kayadan inip, atlılara doğru hamle yapmışken yaklaşan topluluğu daha detaylı inceleme fırsatı bulmuş, korkuyla yutkunurken rengi atmıştı. Keith Klanı'nın rengini tanımak adama küçük çaplı bir korku krizi geçirtti. Koyunları bırakıp kaçmak veya orada kalıp kendini savunmak arasında daha fazla bocalamaması gerekiyordu. Canı daha tatlıydı. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Rob, adamın kaçtığıını görerek atını mahmuzladı. Lindsey ise ona öyle öfkeliydi ki çıkardığı yayına sadağından çektiğı oku yerleşirdi. "Leydim, hayır!" diyen Aidan'ın ikazına rağmen oku bıraktı.

Ne olduğunu anlayamayan Breac, baldırında duyduğu acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Etine gömülmüş oka şaşkınlık ve acıyla bakıyordu. Geride kalan gruba dönen bakışları yeniden kaçmaya hazırlandığını gösteriyordu. Bu zavallıca çaba diğerleri tarafından önemsenmedi.

Rob, omzunun üzerinden baktığı Lindsey'e, "Bu aptalı öldürebilirdin!" diye çıkıştı.

"İsteseydim, öldürebilirdim. Acemi bir atıcı olmadığımı en iyi senin bilmen gerek!"

"Bilmez miyim?" diye homurdanan Rob, yaklaştığı adamın atının ayakları dibinde acıyla debelenişine acımasızca baktı.

"Breac Duncan! Biz de seni arıyorduk. Kaçmaya çalışman hiç de iyi olmadı." Atından inen genç adam, "Neden kaçıyordun, Breac?" diye sordu.

"Ben... Sizi... Hırsız sandım..." dedi adam acıdan kasılmış bir yüzle.

"Yaklaşınca kadar bir sorun görmüyordun. Birdenbire nasıl bu kaniya vardın?"

Adam kalabalık savaşıçılara baktı. "Böyle görünce..."

Rob, adamın yanına çömeldi. "Yalan söyleyerek kurtulabileceğini mi sanıyorsun, Breac?"

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdı adam.

Rob, Lindsey'e dönerek, "Konuşmayacak gibi görünüyor. Onu öldürebilirsin. Bu defaki oku kalbine nişan al!" dedi.

Lindsey, yeni bir ok çekip yaya yerleştirirken, adamın gözleri sonuna kadar açılmıştı. "Şaka yapıyor olmalısınız!" diye bağırdı.

"Bacağındaki ok, şakası olmadığını göstermiyor mu?"

Adam gerilen kirişi gördüğü anda, "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye bağırdı. Genç kadının kirişi geren parmaklarına bakarak, "Hayır! Lütfen söyle ona! Ölmek istemiyorum!" diye haykırdı.

“Oğlum nerede?”

“Bilmiyorum!”

“Lindsey, sana bırakıyorum!” diyen Rob geri çekildi.

“Dur! Durun, tamam! Çocuğun nerede olduğunu bilmiyorum. Ama onu alan adamı tanıyorum!”

“Kim aldı onu?”

“Bir İngiliz!”

“Bütün adada bir İngiliz mi arayacağız, Breac?” Genç adamın sesi, sabrının son damlasını da sarf ettiğini gösteren bir ifadeyle sert çıkmıştı.

“Adı da... Şey... Thomas Greatson.”

“Tamam, sana teşekkür etmeyeceğimizi biliyorsun, değil mi Breac? Ama yine de sana bir şeyler vermeden gitmek istemem.”

“Sahi mi? Nedir o?”

Rob, yumruğunu kaldırıp tam çenesinin ortasına indirirken, “İşte bu, seni adi piç!” diye hırladı.

Adam kan içinde bayılırken, “Onu nerede bulacağımızı sormadın!” dedi Lindsey.

“Bu aptalın o kadar önemli bir bilgiye sahip olacağını hiç sanmıyorum. Bu İngiliz’i kendi çabalarımızla bulacağız,” diyen Rob atına bindi. “Kaleye geri dönüyoruz!”

Lindsey, onun söylediğine inanamıyordu. “Hayır! Kaleye geri dönmüyoruz! Oğlum bulmadan dönmeyeceğim!”

Rob atını genç kadına yaklaştırdı. “Lindsey, adamlarının önünde verdiğim emirleri sorgulama!”

“Sen ve adamların dönebilirsiniz. Benim böyle bir zorunluluğum yok!”

Tartışma ortamlarından hoşlanmayan Rob, emirlerinin sorgulanmasından da nefret ederdi. Bu nedenle adamlarına döndü.

“Sloan, adamları al! Kaleye döndüğünüzde burca beyaz bir bayrak as! Diğerleri dışarıda kalsın! Şüpheli olan, çocuklarla konuşan veya klandan olmayan herkesi takip edin!”

Verilen emri yerine getiren savaşçılar uzaklaştıktan sonra Lindsey'e dönen adam, öfkeli gözlerle bakan genç kadına atını yaklaşardı. "Ne yapmaya çalışyorsun, Lindsey?" diye sordu.

"Oğlum bulmaya çalışıyorum. Senin yardımın olmadan da yapabilirim!"

"Ben de oğlumuzu bulmaya çalışıyorum. Amacımın farklı olduğunu mu sanıyorsun? Tek başına gitmene izin vermeyeceğim!"

"O zaman neden kaleye dönüyoruz? Benden sakladığın nedir? Bu adamları tanıyor musun?"

"Bütün Britanya'yı arayarak zaman kaybedemeyiz."

"Kaleye dönmemizin oğlum bulmayı kolaylaştıracığını mı düşünüyorsun? Bırak Tanrı aşkına, ben kendi işimi hallederim!"

Atını hareket ettirmeye hazırlanan kızın dizginini tutarak engelledi Rob. "Lindsey, bu adamlar ciddi. İstediklerini almadan oğlumuzu vermeyecekler. Hatta aldıktan sonra bile onu bize teslim edeceklerini sanmıyorum."

Yüzü bembeyaz olan genç kadının dudaklarının rengi bile çekilmişti. "Ne istiyorlar?" dedi güçlkle. "Senden istedikleri nedir? Onlara, istedikleri her neyse, vermediğin için oğlum kaçırıldı! Sana lanet olsun, Rob!" Atının dizginini elinden almaya çalıştı. "Ne kadar önemsedüğün ortada! Bırak şu dizgini!"

"Bırakmayacağım! Sen de sakın olacaksın! Rahat dur!"

Ama kızın hırçınlığını Rob'un yatıştırması mümkün görünmüyordu. Sonunda, uzanıp, onu yakalayarak kendi atına çekti. Kollarıyla sardığı Lindsey'i bedenine bastırdı. "Evet, benim suçum... Birkaç gün önce bir mektup geldi. Oğluma karşılık, istedikleri bir şey olduğunu söylüyorlardı. Benim bir oğlum yoktu. Önemsemedim."

Lindsey, onun sesindeki kısa titremeyi duymuştu. Bir oğlu olduğunu bilmeyen adam ne yapardı? Elbette o notu önemsemezdi. Direnmeyi bırakarak başını onun göğsüne yasladı. Saçında gezinen elin hissettirdiği duyguları bu zamana kadar hiç kimse hissettirmemişti. Ona güvenmek istiyordu. Sıcaklığına duyduğu ihtiyaç öyle-

sine büyüktü ki kendini küçülmüş çaresiz bir çocuk gibi hissediyordu.

Başını kaldırıp dolu gözlerle genç adama baktı. "Ne istiyorlar?"

Rob, onun yanağından kayan gözyaşını yumuşak hareketlerle sildi. "İskoçya'nın vârisini, David'i istiyorlar," diye mırıldandı. Gözleri yaşadığı ikilemi dışa vurmasa da Lindsey onun arada kalmışlığını anlayabiliyordu.

"David, Fransa'da değil mi? Neden senden istiyorlar?"

"Fransa'da değil. Onun yerini bildiğimi düşünüyorlar."

"Biliyor musun?"

"Biliyorum!" diye dişlerinin arasından konuştu genç adam. "Onu veremem. Ülkemizin geleceğini kendi oğlum için tehlikeye atamam. Bu nedenle oğlumuzu kurtarmanın farklı yollarını deneyeceğiz."

"Ben gidip bulabilirim, Rob... Bu arada sen de nerede olduğunu öğrenebilirsin. Sen kaleye dön, ben de yola devam edeyim."

Bu kadın aklını mı kaçırmıştı?

Kaşları çatılan Rob'un gözlerindeki kararlı ifadeyle uyumlu sesi genç kadına hiddetle çarptı. "Seni de mi tehlikeye atmamı istiyorsun? Aklından çıkar bunu! Benimle geliyorsun!" Kızın yüzünü avucuna aldı. "O adamlar küçümseyemeyeceğin kadar tehlikeli. Attığımız her adımı izlemediklerini mi sanıyorsun? Senin tek başına buradan ayrıldığını anladıklarında peşine düşecekler. Bu nedenle hiçbir yere gitmiyorsun! Kaleye birlikte döneceğiz. Attığım yemi yutmalarını bekleyeceğiz."

"Attığın yem mi?"

"Bana gelen notta, tekliflerini kabul edersem kaleye beyaz bir bayrak asmamı söylemişlerdi."

Genç adamın biraz önce Sloan'a söylediklerini hatırladı. "Tekliflerini kabul ettiğini düşünmelerini istiyorsun."

"Evet. Bu arada biz de onların peşine düşeceğiz. Sana söz veriyorum, oğlumuzu sağlıklı olarak kurtaracağım."

Verdiği sözün inançla ve ne kadar da yürekten geldiğini biliyordu Lindsey. "Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Gerçekten de güveniyordu. Kendisinden başka kimseye güvenmemeyi öğrenmiş olan genç kadın, kabuğundan sıyrılmaya başlamıştı.

"O zaman bu sözü mühürleyelim," dedi genç adam boğuk bir sesle. Yüzünü çekmesine fırsat vermeden dudaklarına kapandı. Önce yumuşak ve baskı yapmadan birkaç öpücük kondurdu. Lindsey'in kasılmış bedenini bedenine bastırdı. Israrlı küçük öpücüklerle gevşediğinde ise aralanan dudaklarını esir aldı. Daha fazlasını isten, tümüyle sahip olması için kontrolünü kaybettiren bir tadı vardı genç kadının.

"Seni istiyorum, Lindsey! Yeri ve zamanı değil, biliyorum. Sadece oğlumuzu geri aldığımızda ne kadar kararlı olduğumu görmen ve kendini hazırlaman için söylüyorum."

Genç kadın duyduklarıyla başını geriye çekti. "Sen evlisin. Daha önce o gece..." Yutkunarak nefes almaya çalıştı. "Bir hataydı!"

"Evliliğim iptal edildi. O gece ise hatadan çok, yanlışımı görmemi sağladı."

"Adaira ile ayrıldınız mı?"

"Sana yaptıklarından sonra bu saçma evliliğin devam edeceğini mi düşünmüştün? O asla gerçekten karım olmadı. Evliliğimiz bir oyundan başka bir şey değildi. Geçersizliği için geç bile kaldım. Bilmeden de olsa ona umut verdim. Bu çok yanlıştı."

"Oğlumuzu aldığımızda geri döneceğim. Ne zaman istersen görebilirsin."

"Ne demek geri döneceğim? Elbette benimle kalacaksınız!"

"Yapamam, kendime bir söz verdim!"

"Evet, biliyorum. Asla âşık olmayacak, evlenmeyecek ve Randal'ı öldürecektin. Yaşadıklarından sonra hepsi geride kaldı."

Lindsey, asi bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Hiçbiri geride kalmadı. Kendime verdiğim sözler hâlâ geçerli!"

“O verdiğin sözler, bir oğlumuz olduğu anda geçerliliğini yitirdi. Geri dönüşün yok! Ranald’ı öldüreceğim. Diğer iki sözünü ise benimle tepeceksin!”

“Sözümü geri almayacağım!”

“Göreceğiz!”

“Görece...”

Rob’un dudakları isyankâr cümlelerin devam etmesini engelledi. *Kahretsin! Bu adam dokunduğunda, kemiklerine kadar erirken verdiği sözleri nasıl tutacaktı?* Kollarını boynuna dolayarak parmaklarını saçlarının içine daldırdı. Verdiği karşılık, genç adamın dudakları arasından kaçan inlemeyle karşılık buldu. Geriye çekildiğinde nefesi kesilmişti.

“Zorlayarak ve baştan çıkararak istediklerini yaptırabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Lordum. Baskılara asla boyun eğmem!”

Rob gülümsedi. “Bunu göreceğiz, Leydim. Savaş açmak istiyorsan sen bilirsin. Mücadeleyi severim. Meydan okuyan sensen bu beni daha kararlı yapar.” Son bir kez öptükten sonra kızı Thor’un üzerine geçirdi. Dizgini eline tutuştururken, “Gidelim!” dedi.

Bu cümlelerden korkmalı mıydı? Gerçekten de kendisini istemeyen bir kadını yanında zorla alıkoyacak mıydı?

İstemeyen mi?

Lindsey, hissettiklerinin yanında bu kelimenin çok komik kaçtığını bilerek kendi sözlerine burun kıvırdı. Şu an odaklandığı oğlunun dışında başka bir konuya zaman ayıramazdı. Aklına bir bütün olarak ihtiyacı vardı.

“Yine de onu istemiyorum!” diye homurdanarak atını hareket ettirdi.

Bu inkâr, genç adama verilen cevaptan çok, kendini ikna etmek için söylenen bir yalandı.



BÖLÜM 39

Kaleye girdikleri anda burçlarda dalgalanan beyaz bayrağı gördüler. İç kalenin merdivenleri dibinde atından inen Lindsey, bu tuzağın işe yaraması için dua ediyordu. Oğlunun hayatı ve onu bir daha görme düşüncesi dışında sabırsız duygular içindeydi. Durmak istemiyordu. Her geçen saatle oğlu ondan uzaklaştırılıyordu.

Rob atından inmiş, burçtaki beyaz bayrağı dalgın bakışlarla izleyen genç kadına yaklaşmıştı. Acıyla geçen günler, haftalar ve aylar sona ermişti. Varlığıyla bu kaleyi yeniden yaşanabilir hâle dönüştürecekti. O böyle ruhuyla uzaklarda olsa bile bedeniyle yanı başındayken, Rob her şeye hatta bütün dünyaya meydan okuyabilirdi.

Dalgın bir şekilde duran Lindsey'e yaklaşırken bakışı kalenin doğusuna kaydı. Eli genç kadının elini kavradı. "Benimle gel!" diyerek çekiştirdi.

"Nereye?" Sorusu dudaklarından dökülürken genç adamın onu çekiştirmesiyle çoktan yürümeye başlamıştı.

"Yarım kalan bir işimiz var. Onu tamamlayacağız."

"Böyle sürüklemeyen de yürüyebilirim!" diyen Lindsey, merakla nereye gittiklerini anlamaya çalışıyordu. Yanından geçtikleri klan halkı da tıpkı genç kadın gibi, onların acele adımlarla nereye gittiklerini bakışlarıyla takip ediyordu.

Rob'un onu sürüklediği yeri görünce adımları aniden durdu. Fakat Rob, bu duraksamayı umursamadan yürümesine devam edince adımları birbirine karıştı.

“Oğlumuz için dua mı edeceğiz? Bu güzel bir fikir!”

Genç adam cevap vermeden kilisenin kapısından girdi.

Peder Bacstair, mumları yakmış, dua etmeye hazırlanıyordu. Adım seslerini duyunca onlara doğru döndü.

“Lordum?” Soru dolu bakışları, Lord’un çekiştirdiği kıza döndü. Duraksayarak, “Leydim?” dedi. Sesinde ve yüzündeki soru dolu ifade, gelip genç adamın ciddi yüzünde durdu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Lindsey, “Biz dua edecektik!” derken Rob, “Bizi evlendirin!” cümlesiyle Peder’i ve genç kadını şaşırttı.

Lindsey’in kulakları şu an kendisine hiç yardımcı olmuyordu. Endişesi, söylenenleri beynine yanlış ulaştırıyordu. Rob’un emir verir gibi söylediği cümleye bedeninin tepkisi de gecikmedi.

Dizleri bükülürken, “Ne... Ne yapacak?” diye kekeledi.

Peder Bacstair de Lindsey’le aynı düşüncedeydi. Kesinlikle yanlış anlamıştı. “Anlamadım, Lordum!”

Rob, yere düşmek üzere olan genç kadını kolundan tutup kaldırdı ve ayakta durmasını sağladı. “Diyorum ki bizi evlendirin!”

Lindsey, kolunu onun parmaklarından kurtarıırken zoraki bir şekilde güldü. “Şaka yapıyor, Peder!” Sonra genç adama bakışlarını çevirdi. “Şaka yaptığını söyle de zavallı adam da gülsün!”

Ama genç adamın yüzü ve o derin gri bakışları şaka yapmayı bırak, aksine çok ciddi olduğunu vurguluyordu. Yüzüne yerleştirmeye çalıştığı gülümseme, bu kararlı yüz ifadesiyle silinirken, “Şaka yapmıyorsun!” diyebildi. Cümlesini bitirir bitirmez ok gibi yerinden fırladı.

Rob, eteğini tutmuş kilisenin kapısına koşan kızın ardından harekete geçmeden önce, “Çok heyecanlandı!” diyerek Peder’in endişelerini yatıştırmaya çalıştı.

Kahretsin! Atını ahıra götürmüşler miydi? Peşinden gelen adamın hızını düşünecek olursa kararsızlığın zamanı değildi. Kapıdan çıktığı, bir de Thor’a ulaştığı anda kurtuluşa erecekti.

Belinden yakalanıp, ayakları yerden kesildiğinde çığılık attı. Rob, kızı yaramaz bir çocukmuş gibi yeniden Peder'e doğru götürürken ayaklarını çırpıyor, çığılık atıyor ve "Bırak beni!" diye bağıyordu.

"Uslu dur, Lindsey!" diyen genç adam, onu Peder'in karşısına getirmişti.

"Uslu durmak mı?" Lindsey aklını kaçırmak üzereydi. "Beni zorla evlendiremezsin! Bırak, seninle evlenmek istemiyorum!"

Kollarını sıkıştırıp onun kurtulma çabalarını bertaraf eden Rob, "Karşı çıktığın bizzat ben miyim?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Evlenmeyeceğim. Söyleyin ona Peder! Ben istemiyorsam bu nikâh kıyılmaz!"

Peder şaşkınca başını salladı. "Doğru söylüyor, Lordum. Gelinin rızası yoksa bu nikâhı kıyamam."

Genç adam bileğine geçen dişlerden kurtulmaya çalışırken, "Ama sevgilim," dedi dişlerinin arasından. "Bizim bir oğlumuz var." Lanet olsun, kızın dişleri etine gömülmüştü! Kısa siyah saçlara yapışıp, çekerek canının yanmasına neden olan dişlerden kurtulmaya çalıştı. "Oğlumuzun nikâhsız bir birliktelikte büyümesine izin veremeyiz, öyle değil mi Peder?"

Peder yine şaşkın bir şekilde başını salladı. "Tanrı, gayrimeşru birlikteliklerden hoşlanmaz. Hele de bir evladınız varsa... Leydim, isteksiz olsanız da bu nikâhı kıymak zorundayız." Bu arada müthiş bir mücadelenin içinde olan gelin ve damadı izliyordu.

Dişini genç adamın bileğinden çeken Lindsey, başını kaldırırken saçını geriye itti. "Evlenmemek için aynı Tanrı'ya yemin ettim ben!" diye cırladı.

"Mum yakar, tövbe edersin. Eminim, Tanrı seni affedecektir."

Lindsey, dirseğini bu sözleri söyleyen genç adamın karnına geçirdi. "Bu, alay edebileceğin bir durum değil! Ettiğim yemin çok ciddiydi!" Topuğunu genç adamın baldırına geçirirken de, "Söyleyin ona Peder! Yeminimi bozamam..." dedi nefes nefese.

Baldırı ve bileği acıyan Rob sinirlenmişti. Üstelik Lindsey canla başla mücadele ediyordu. "Kahretsin, Lindsey! Rahat dur! Bu nikâh kıyılacak!" diye gürlledi. "Oğlumuzun bir piç olarak büyümesine izin vermeyeceğim. Benimle evlenmezsen ondan ayrılmak zorunda kalacaksın. Robby, burada, benimle kalacak!" Sözlerinin ona ulaştığından emin olarak kızı bıraktı.

Derin derin soluyan Lindsey'in yanakları, rengi çekilmiş yüzünde kıpkırmızıydı. Genç adamın ciddi olup olmadığını düşünüyordu.

Rob, ona ne kadar ciddi olduğunu gösterecekti. "Onu alıp gitmene izin vermeyeceğim! Ya benimle evlenirsin ve burada oğlumuzu birlikte büyütürüz ya da onsuz bu kaleden ayrılırsın. Evli olmadığımı bir kadını yanımda tutmakta ısrarcı olmayacağım!"

Karşısına geçmiş, onu tehdit ediyor ve oğlunu almasına izin vermeyeceğini söylüyordu! Öyle öfkelenmişti ki bu öfke, korkusunu bastırdı. Yumruğunu onun göğsüne geçirirken, "Sakın beni tehdit etmeye kalkma!" diye haykırdı. "Oğlumun kullanarak bana boyun eğdirmeye çalışman çok alçakça! Sana neden evlenmeyeceğimi anlattım. Neden kararına saygı duymuyorsun?"

Rob, canı acımasın diye onu bileğinden yakalayıp eğildi. "Yeminin mi önemli yoksa oğlumuz mu Lindsey?"

"Elbette oğlum!" diye haykırdı.

Rob, kızın bileğini bırakıp doğruldu. "Başlayın Peder!" diye buyurdu.

Bacstair'in bakışı, kızgın ve burnundan soluyan gelinin solgun yüzünden, Lord'un kararlı ve kıpırtısız bedenine döndü.

"Emin misiniz?"

Rob, başını hafifçe sallayarak başlamasını işaret eden bir bakışla cevap verdi. Lindsey, yenilse de gururlu bir duruşla çenesini dikti. Ancak bedeninden yayılan kızgınlığın sınırı yoktu.

Peder, ciddiyetini takınıp, şaşkınlığını üzerinden atarak hazırlıklarını yaptı. Gönülsüz gelin ve duygularını belli etmeyen damat-

tanı bir an bile bakışını ayırmadan onları ebediyen bağlayacak olan o sihirli cümleleri söyledi.

Soru kısmında gelin isteksizce, "Evet!" diye tıslarken, damat sorulan soruya kendinden emin bir sesle ve kısaca, "Evet!" cevabını verdi.

"O zaman ben de Tanrı'nın bana verdiği yetkiyle sizi karı koca ilan ediyorum! Gelini öpebilirsiniz!"

Rob, aldığı rahat nefesi ve yüzüne yayılmaya hazırlanan memnun gülümsemeyi saklamaya çalışarak gelinine döndü. Onun, "*Aklından bile geçirme!*" diyen öfkeli duruşuna rağmen beline sarılıp kendine çekti. Karısı olarak bu öpücüğün unutulmaz olmasını istiyordu. Ona ait olduğunu, ona ihtiyacı olduğunu, onsuz nefes alamadığını ve aşkını da anlatabileceği bir öpücükle aynı zamanda bütün ruhuyla ona hizmet edeceğini kabullenecekti Lindsey.

Genç adam uzun öpüşmenin sonunda geri çekildi. Ne yazık ki gelini ona en ufak bir cevap bile vermemişti.

Lindsey, kendinden memnun bir yüz ifadesiyle onun da bu nikâhtan mutlu olmasını bekleyen adamın yüzüne, onu parçalara ayırmaya hazır bir hiddetle bakıyordu.

"Peder, lütfen gözlerinizi kapatın!"

Bacstair telaşla gözlerini kapattı. Neden diye sorgulamak aklına geldiğinde kuvvetli bir tokat sesi duydu. Merak duygusuyla gözlerini araladığında yanağında beş parmak izi olan Lord'u, öfkeyle ve örseleyerek gelinini öpüyordu.

Tanrı onları kutsasın, bu evlilik bir savaş alanına dönecekti! Kimin galip geleceği hakkında fikir yürütmek isteyenler, en fazla Lord'a şans tanısa da, yeni gelin Leydi de hiç sindirilecek ya da korkutulacak bir kadına benzemiyordu ve umulmadık galibiyetlere imza atabilirdi.

Bu savaşın ortasında kalmak istemeyen Peder, sessizce ortadan yok oldu.

Jennifer Royce

Lindsey'in göğsünden ittiği Rob, dişlerini sıkarak uzaklaşırken, "Bir daha sakın!" diye uyardı. Fakat yeni gelini arkasını dönüp kiliseden çıktı.

Rob, sakinleşmek için bakışını kilisenin içinde dolaştırırken derin derin soluyordu. O sakın bir adamdı. İnatçı ve çılgın küçük bir kadın, onu çileden çıkaramayacaktı. Telkinleri işe yaramamıştı.

"Artık evlisin! O sana ait! Üstelik henüz görmesen de bir oğlun var!"

Son düşündükleri, kanının yavaşlamasına, kalbinin mutlulukla çarpmasına ve yüzünde kendinden memnun bir gülümseyişin oluşmasına neden oldu.

Bu düşüncelerin verdiği güzel duygularla ve sakın adımlarla kiliseyi terk etti.

Kiliseden çıkan Lindsey, sert adımlarla meydanı geçti. Dişlerini birbirine sürtmekten kısa zaman sonra döküleceği endişesi taşıyabilirdi, eğer aklında dönüp duran korkuları olmasaydı...

Yüce Tanrım! Evlenmişti!

Yeminine rağmen biraz önce arkasında bıraktığı kilisede nikâhı kıyılmıştı. Alçak domuzun çektiği saç dipleri hâlâ acıyordu. Dişlerini onun bileğine geçirdiği an aklına gelince gizli bir tatminle sırıttı.

Merdivenleri hızla çıktı. Çift kanatlı ağır ahşap kapıyı itip antreye girdiğinde, kalabalık çalışan grubu bir anlığına yapmakta oldukları işi bırakıp kıza baktılar. Tanıyanların göz bebekleri korkuyla irileşirken tanıyamayanların gözlerinde merak vardı.

Kızı daha önce gerçek yüzüyle görenler, mezarından kalkıp gelmiş Deli Leydi'nin korkusuyla istavroz çıkardılar. Telaşlı tavırlar diğerlerini de korkutmuş olmalıydı ki kızdan uzaklaşmak için geri çekildiler.

Geçen yıl büyük bir azimle korkuttuğu bu insanlara nasıl davranmalıydı?

Ah kahretsin, şimdi bir de bu insanların hanımıydı! İstemediği bir evliliğe mahkûm olmak yeterince can sıkıcı değilmiş gibi, çevre-

indeki insanların sürekli korkuyla istavroz çıkarmalarına da katlanmak zorunda kalacaktı.

Antredeki sessiz ve sıkıntılı ortamı Rob'un girişi bozdu. Lindsey, omzunun üzerinden ona kısa bir bakış atıp, çalışanların arasından geçerek merdivenlere yürüdü.

Arkasından gelen, "Nereye gidiyorsun?" sorusuna kısaca, "Odama!" diye cevap verdi.

"Evliliğimizi kutlamalı ve duyuru yapmalıyız!"

İlk basamakta geri döndü. "Kutlamalarımı senden kurtulduğum güne saklamaktan yanayım!"

İkilinin arasındaki konuşma, çalışanlar arasında dedikodu fişiltilerini başlatmıştı. Rob, mırıltıları görmezden gelerek ona yaklaştı. "Benden kurtuluşun olmadığını kısa süre sonra anlayacaksın. Şimdi..." Elini kıza uzattı. "Benimle birlikte çalışma odasına geleceksin! Geleceğimize kadeh kaldıracağız. Bu arada ne yapacağımızı konuşacağız."

Lindsey, ona uzatılan ele kararsızlıkla baktı. Sonra çalışanların onun vereceği tepkiyi merakla beklediklerini görünce, titreyen elini genç adamın avucuna bırakarak Rob'un onu çalışma odasına götürmesine izin verdi. Gururundan taviz vermemeye çalışsa da içten içe korkudan ölmek üzereydi.

Odaya girdikten sonra Rob, aniden durgunlaşan kızın elini bırakıp kapıyı kapattı. Onun pencereye doğru yürüyüşünü izledi. Lindsey, bir süre baktığı yeri görmeden pencerenin önünde durdu. Rob, onun bu sakinliğinin daha ne kadar devam edeceğini düşünürken, genç kadın aniden dönerek, "Seni asla affetmeyeceğim!" diye haykırdı.

"Ben seni affettim."

"Beni affedeceğin hiçbir şey yapmadım. Bu zorbalığın tamamen saçmalık!"

"Evliliğimiz saçmalık değil. Zaten olması gereken buydu. Senin normal, sıradan bir kadın olmadığını kabullenirsek, bütün olay-

lar tersinden gelişti. Birinci sırada nikâhımız olması gerekirken şu hâle bak! Seviştik, oğlumuz oldu ve biz nikâhı yeni kıydık!”

“Hiçbirinin olmaması gerekiyordu!”

“Çocuğumuzun olmasından pişman mısınız?”

Genç adamın kızgınlıkla sorduğu soru yüreğindeki yarayı yeniden kanattı. “Asla!” diye fısıldadı. “Onun olmasından asla pişmanlık duyamam...”

Rob, sinirli adımlarla odada dolandı. “Ne yapmayı düşünüyorsun, Lindsey? Ya da benim ne yapmamı bekliyordun? Geride durup oğlumun büyümesini mi izlemeliydim?”

“Sözlerimi çarpıtma! Bu evliliğin ne kadar yanlış olduğunu sadece ben mi görebiliyorum?”

“Nesi yanlış?”

Genç kadın, ona sıkıntısını anlatamamaktan muzdarip bir tavırla kısa saçlarını karıştırdı. “Klanlarımız arasındaki düşmanlık -ki babamın seni nasıl tehdit ettiğini Dallis anlattı- senin gibi saygın bir adamın deli bir kadınla evlendiği ve ondan bir çocuğu olduğu dedi-kodusu, geçen yıl ölümüne korkuttuğum klan halkına şimdi onların hanımı olarak gelmiş olmam, bu ayrıntının üzerinde önemle duracağım. Bana saygı duymayacaklar ve korkmaya devam edecekler. Sloan’la nişanlı olarak görülmem, bir yıl boyunca öldüğüne inanılan deli kadının bir yıl sonra aniden canlanıp geri dönmesi... Daha saymamı ister misin? Bir de yıllar önce ettiğim yemini sayende yerine getirememiş olmamı hiç saymıyorum. Babamla senin klanın arasında çıkacak bir savaşın sebebi olmak istemiyorum. Oğlumu bütün bu sorunların içine atmak istemiyorum. Yüce Tanrım, onun şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Burada durmuş, seninle olmasması gereken bir evliliği tartışıyorum!”

Bir çöküntü yaşayan Lindsey, hıçkırıklarla ağlamaya başladı. “Beni nasıl bir karmaşanın içine attığından haberin yok!” diye bağırdı.

Yaklaştığı genç kadına sarılan Rob, gözyaşlarını göğsüne akıtmasına izin verdi. Lindsey, söylediklerinde haklıydı ama bu haklılık, ondan uzak durmasını sağlayamıyordu.

"Bana güven, bütün sorunlarını çözeceğim." Odanın sessizliğini Lindsey'in hıçkırıkları bozarken onu sakinleştirmek için usul usul sırtını okşuyordu. Kapı vurulunca bu sakinleştiren anlar bitti.

Genç adam kollarını çözerken, "Girin!" diye seslendi.

Kapı açıldı, bir hizmetçi taşıdığı tepsiyi getirip masaya bıraktı. Hemen ardından kapıda Sloan belirdi. Hizmetçinin geçmesi için kenara çekildikten sonra odaya girip kapıyı kapattı.

Pencere önündeki ikiliye yaklaşıırken, "Bu nikâh saçmalığı da nedir?" diye sordu.

"Sana saçmalık olduğunu söylemişim!" diyen Lindsey'e ters bir bakış atan Rob, "Biraz önce Lindsey'le evlendik!" diyerek kardeşinin sorusunu cevapladı. Sanki her gün böyle haberler vermek doğalmış gibi konuşmuştu.

"Ciddi olamazsınız!" diye haykıran Sloan, genç kadının perişan hâline bakıp sesini alçalttı. "Rob, bu delilik! Irvine zaten bahane arıyor."

"Önce oğlumu bulacağım. Bu konuyu daha sonra düşüneceğim."

Kardeşi, olan bitenin yükünü kaldıramıyormuş gibi bıkkın bir tavırla gidip koltuğa oturdu. "Yeterince sorunumuz yokmuş gibi ateşe gaz yağı döküyorsun."

Rob, bu sızlanmalara cevap vermedi. Onun yerine, "Herhangi bir haber var mı?" diye sordu.

"Henüz yok!"

Genç adam masaya bırakılan tepsiye yürüdü. Doldurduğu bardakları Lindsey ve Sloan'a uzattı. "Ne olursa olsun, bu evlilik gerçek!" diyerek bardağını kaldırdı. "Oğluma ve karıma içiyorum!"

Sloan ve Lindsey, ona katılmasa da Rob bardağı başına dikti. "Şimdi, Aidan'a söyle, Greatson'u bulmak için yola çıksın. Adamın fark etmesine izin vermeden uzaktan takip etsin. Evini, ailesini, nerede zaman geçirdiğini bilmek istiyorum. Biz de bu arada astığımız beyaz bayrağa gelecek cevabı bekleyeceğiz."

Jennifer Royce

Sloan, başını sallayıp içkisini bitirdi ve odadan çıkmadan önce onlara döndü. "Her şeye ve bütün yaşadıklarınıza rağmen mutlu olmanızı dilerim."

Genç adam dışarı çıktıktan sonra, "Eminim, çok mutlu olacağız!" diye homurdanan Lindsey, elindeki bardağa daktığı bakışlarını genç adama çevirdi. "Sadece bekleyecek miyiz?"

"Evet, sen de bu arada gidip dinlenebilirsin."

"Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum."

Genç adam, bardağını tepsiye bıraktı. "Bizi nelerin beklediğini bilmiyoruz, Lindsey. Daha endişeli ve zor günler bizi bekliyor olabilir. Oğlumuzu bulduğumuzda yorgunluktan bitkin olmak istemiyorsan şimdi dinlenmek ve kendini toplamak zorundasın!"

Her zaman haklı olmak zorundaydı tabii! Ayakta sallandığını fark eden genç kadın, hiç dokunulmamış içki bardağını pencereye bırakarak kapıya yürüdü.

Endişeli ve aklında pek çok planın dönüp durduğu sıkıntılı adamı geride bırakmıştı.



BÖLÜM 40

Bir haber gelmesini beklemek, sabırsız ve endişeliyseniz, bir de korkudan kalbiniz sıkışıyorsa, dünyanın en zor şeyiydi. Rob, saatler sonra kasılmaktan tutulmuş bedeniyle hâlâ çalışma odasındaydı.

Hava çoktan kararmış, saat gecenin ilerleyen vakitlerine koşturarak ulaşmıştı. Oysa hiç ilerlemeyen akrep ve yelkovandan bakışını ayırmamıştı. Genç adam için yavaş geçen zaman, dünyanın geriye kalanını dinlenmeye çağırmış, herkes evine ve yatağına çekilmişti.

Ağrıyan gözlerini ovuşturdu. Ne zaman gözlerini kapatsa bir bebek, sıcak ve masum gülümseyişiyle ona kollarını uzatıyordu. Tanrım, yüzünü görmediği oğlunu hayal etmeye çalışmak kadar işkence veren bir duygu daha olabilir miydi?

Lindsey ona benzediğini söylemişti. Gri gözlü ve siyah saçlı bir bebek hayal etmek kolay olmalıydı ama Rob için kalbini acıtan bir hiçlikten başka bir şey ifade etmiyordu. Baba olma duygusunu asla tadabileceğini düşünmemişti. Ancak bir oğlu olduğunu öğrendiği andan itibaren bedenen olmasa bile kalben ve düşüncelerinde değişime uğramıştı. *O bir babaydı!* Bir yanı hâlâ bu duyguya yabancıyken, diğer yanı sevinçten sarhoş olmuş bir hâlde bütün dünyaya bir oğlunun olduğunu haykırmak istiyordu.

Ya onu hiç göremezse...

"Sakın düşünme!" diyerek kendini azarlardı. Eğer oğlunu bulamazsa ona bunu yaşatanların bir daha doğan güneşi görememesini sağlayacağına yemin etti.

Zerre kadar uykusu olmamasına rağmen odasına gitmek ve Lindsey'i görmek istiyordu. Onun nefes alış verişini dinler ve canlı olarak orada olduğunu görürse belki rahatlayabilir, kaybettiği umudunu yeniden bulabilirdi.

Odasına girdiğinde beklediği görüntüyü bulamadı. Kalbi yerinden sıçrayıp bir boşluğa düşerken, panik dolu gözleri geniş odayı taradı. Yoktu! Kahretsin, onun bu saate kadar sessizce odada olduğunu düşünerek aptallık etmişti.

Odadan fırlayarak çıktı. Taş duvara asılı kandiller, koridoru kızıl bir aydınlığa boğuyor, genç adamın endişeden allak bullak olmuş yüzünü daha da karıştırıyordu.

Merdivene doğru uzun adımlarla harekete geçmişti ki aniden durdu. Titreyen dizleriyle duvara yaslandı. "Ahmak!" diye homurdandı.

Elbette Lindsey'i kendi odasında bulamazdı. Genç kadın, "Odama gidiyorum!" derken kuleyi kastetmişti. Onun başka odası mı vardı?

Sakinleşen kalbine ve kendini olmadık telaşa kaptıran o kaybetme korkusuna küfrederek, doğrulup kuleye giden merdivenlere yöneldi.

Kendini ikna etmeye çalışarak adımladığı merdivenlerin sonundaki Lindsey'in daha önce kaldığı odaya hızla girdi. Düşüncelerin doğru çıkması, umutla attığı her adımın onu bu güzel ve mucizevi görüntüye götürmesi Rob için inanılmazdı. Genç kadın, bir yıl önce terk ettiği odada uyuyordu. Terk etmek yanlış bir ifade olmuştu. O, buradan zorla koparılmış ve sürüklenerek götürülmüştü. Bütün bu kötü anılara rağmen onun buraya kendi ayaklarıyla gelmesi genç adamın acıyla yutkunmasına neden oldu.

Derin bir nefes alarak içeriye girdi ve sessiz olmaya gayret ederek kapıyı kapattı. Yine sessiz adımlarla yatağa yaklaştı. Oda ayın sarımsı ışığı dışında karanlıktı. O ışık da tam yatakta uyuyan kadının üzerine düşmüştü. Karışmış kısa saçları ve yatağın ortasına kıvrılmış hâliyle narin, kırılğan ve korunmaya muhtaç görünüyordu. Gülümsedi genç adam.

Bu korunma ve kırılma tabirleri kesinlikle Lindsey'i tarif eden kelimeler değildi. O, her zaman güçlü ve her zaman ayakta durabilmeyi başarmış olağanüstü bir kadındı. Kısacık hayatında, diklendiği ve boyun eğmediği dünyaya karşı tek başına karşı koymuştu. Rob, onu engellemese şu anda oğlunun peşinden cehenneme giden yolda doludizgin at süreceğini biliyordu.

Lindsey avucunda tutamadığı, tutmaya kalktığı da yanmayı göze alması gereken bir ateş parçasıydı. Ve Rob da bu ateşte yanmaya gönüllüydü.

Genç kadının huzursuzca başını sallayarak, "Robby!" diye fısıldamasıyla yatağa oturdu.

Genç kadın, gördüğü kâbusun etkisiyle uykunun huzursuz kollarından kurtulmaya çalışarak çırpındı. "Robby! Lütfen!" diye bağırdı.

"Lindsey! Uyan! Sadece bir kâbus!"

Rob'un çabası ve sesi daha çok korkmasına neden olmuştu. "Robby!" diye çığlık attı. Saçı terli alnına yapışmıştı.

Genç adam omzundan tutarak yavaşça sarstı. "Lindsey uyan!"

Gördüğü kâbusu tahmin edebiliyordu. Aynı korkunun etkisiyle uyumaktan kaçınıyordu. Genç kadının yanına uzanarak kasılmış bedenini kollarıyla sardı. "Buradasın! Benimlesin. Oğlumuzu kurtaracağız. Onu senin kollarına vermek için dünyayı bile ateşe verebilirim." Yumuşak bir fısıltıyla kurduğu cümleler genç kadını sakinleştirdi.

Rob, kollarını sıkıştırarak onu göğsüne doğru çekti. "Söz veriyorum," diyerek alnına dudağını bastırdı. Onu bulduğu anın sevincini, oğlunun başına gelenlerin acısı gölgelemişti. Genç adam ne sevincini ne de kaybını idrak etmekten uzaktı.

Lindsey, uzaklaşan oğlunun peşinden koşabilmek için yerinden fırladı. Onu bağlayan halatlar çok kalındı. Birisi onu oğlunun arkasından gidemesin diye sıkıca bağlamıştı. Bütün gücüyle bu halattan kurtulmaya çalıştı.

"Lindsey!" diyen sesle, aniden gözleri sonuna kadar açıldı. "Robby!" diye haykırdı.

“Benim, Lindsey! Rob!”

Halatlar, göğsünde yattığı genç adamın kollarıydı. Burada sarmaş dolaş yatarak ne halt ediyordu? Hırçın bir tavırla ittiği adamdan uzaklaşarak, “Bırak beni!” diye homurdandı.

Rob isteksizce onu bırakırken genç kadının yüzü acıyla buruştu.

“İyi misin?” Genç adamın sesindeki endişe barizdi. Yataktan fırlayan kızı bir an bile bırakmayan bakışlarla izliyordu. Lindsey ne yapacağını bilemezmiş gibi odanın içinde dolaşıyordu.

“Lindsey! İyi misin?” diye yeniden sordu Rob.

İyi miydi? Hayır! Hiç iyi değildi. Oğlunu emzirememekten dolayı göğüsleri şişmiş ve ağrıyordu. Rob’un dikkatli bakışları altında ona açıklayamayacağı bir acıyla kıvranıyordu. “Beni yalnız bırak!” derken arkasını dönmüştü.

Yataktan kalkan genç adam ona yaklaştı. “Hasta mısın? Lindsey! Ne olduğunu söyle bana!”

“Lütfen git!”

Genç adam gittikçe artan endişesiyle kızı kendine çevirdi. Gözleri yaşla parlıyordu. “Şifacıyı çağıracağım. Bu arada sen de sakınleşeceksin. Şimdi şuraya otur!” Kızı koltuğa yönlendirirken sürekli konuşuyordu.

“Şifacıya ihtiyacım yok! Yalnız kalmam gerek!”

“Tanrı aşkına, neden?”

Ah, neden anlamıyordu?

Canı o kadar acıyordu ki her giren sancı kalbine ulaşıyor, nefesini kesiyordu. Sanki oğlunun yokluğunun hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi yüreği bu sancılarla iki kat daha fazla acıyordu.

Rob, hiçbir açıklama yapmayan kız için endişe sınırlarını geçmiş, paniğe kapılmaya başlamıştı. Aniden odadan çıktı. Lindsey onun gidişiyle rahatladığını düşünürken genç adam elinde bir kandle geri geldi. Komodinin üzerindeki şamdanları yakarak odayı aydınlattı. Elindekileri bıraktıktan sonra gelip Lindsey’in yanına oturdu. “Bana neden acı çektiğini anlatmazsan gidip şifacıyı bulacağım.”

“Sana söyleyemem. Sadece söylediğimi yap ve beni bir süreliğine yalnız bırak!”

Genç adam katı bir ifadeyle başını salladı. “Beni endişeden öldürmeye mi çalışıyorsun? Söylersen belki yardımcı olabilirim.”

Yanakları utançla yanarken içinden gelen gülme isteğini yeni bir sancı dalgası yok etti. “Senin yapabileceğin bir şey yok!”

“Nereden biliyorsun?”

Kahretsin, bu kadarı çok fazlaydı!

“Bu kadınsal soruna senin yardım etmen mümkün değil. Şimdi gider misin? Lütfen! Yoksa ben çıkıp gideceğim çünkü bu acıya daha fazla katlanmayacağım.”

Rob, kadınlar konusunda o kadar da bilgisiz değildi. “Kanaman mı var?” diye sordu.

Lindsey şaşkınlıkla onun gözlerine baktı. Derin grilerin içinde onun için endişelendiğini belirten bir kararmışlık vardı. Acısına rağmen istemsizce kıkırdadı. “Hayır, düşündüğün gibi değil. Sadece...” Genç adam dikkat kesilmişti. “Robby’yi emziremediğim için acı çekiyorum. Ve rahatlamam için bu sütü bedenimden atmam gerek!”

Rob’un bakışları onun dolgunlaşmış göğüslerine indi. Derin yakasından çok çekici bir şekilde taşmıştı.

Onun inceleyen bakışlarıyla Lindsey’in eli göğsüne giderken yanakları iyice kızardı. “Nezaketen de olsa bakışını başka yöne çevirebilir misin?”

“Fazlasıyla çekici görünüyor. Derdini anladığımıza göre ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin.”

“Sen gider gitmez...”

“Senin kocan, oğlunun da babasıyım. Dolayısıyla benden gizleyebileceğin hiçbir şey olamaz.”

Genç kadının gözleri şaşkınlık ve mahcubiyetle irileşti. Dudakları ne diyeceğini bilemezmiş gibi açılıp kapandı. Oldukça utanmış ve aptal görüldüğünden emindi. Sonunda, “Senin yanında mı?” diye azarlayan bir sesle konuştu.

Rob, arkasına yaslanıp, kalkıp gitmeye niyeti olmadığını vurgularken eliyle *başla* işareti yaptı. Hayatında en çok utandıdığı anları

bu adamla yaşamıştı. Yeni bir utanç dalgasına daha onun önünde kapılmaya niyeti yoktu.

“Pekâlâ, ben çıkarım!” diyerek kalkmaya niyetlendi fakat genç adam onu yeniden koltuğa çekti. “Burada, kocanın önünde yapacaksınız! Belki unutmuş olabilirsiniz, biz bugün evlendik. Aramızda utanç söz konusu olamaz.”

Genç kadın saçlarını yolabilirdi ancak zaten kısalmış olan saçları bu eziyeti hak etmiyordu. “Sen... Sen... Ne kadar anlayışsız, kaba, düşüncesiz bir adamsın!” diye kızgınlıkla çıkıştı.

“Yavaş yavaş beni tanımaya başladığın için mutluyum.”

Genç kadına eziyet eden anlamlı bakışları, Lindsey’de arkasına bakmadan kaçma dürtüsü uyandırıyor. O inatçı ve anlayışsız davranabiliyorsa genç kadın da onun kadar inatçı olabilirdi. Kollarını göğsüne kavuşturup asi bakışlarını genç adama dikti.

“İstersen sabaha kadar inatlaşabiliriz!” diye sızlandı. Ama gerçekten de sızlanan bir sesle konuşmuştu. Onun açısından bu bekleyişin bir sakıncası yoktu ancak Lindsey, bu acıya sabaha kadar dayanabileceğinden emin değildi. “Sağılan zavallı bir inek gibi beni izlemene izin vermeyeceğim!”

Rob, “İnatçı keçi!” diye mırıldanıp ona doğru uzandı. Genç kadının çekilmesine ya da itmesine fırsat vermeden, yakasındaki kurdelenin ucundan tutup çekti. Kaygan kumaş hafif bir fısıltıyla genç adamın çekiştirmesine boyun eğerek çözüldü.

Genç kadının, “Hayır!” diye itiraz eden sert sesine, “Evet!” diye bastırarak başladığı işe devam etti. Kurdele çözüldükçe göğsü rahatlamıştı ve Lindsey, bu rahatlamaya karşı koyamıyordu.

Genç adam, büyük bir ciddiyetle yaptığı işi tamamladı. Gevşeyen elbisenin yakasını minik bir hareketle geriye doğru itti. Genç kadının göğsünü kapatmaya çalışan kollarını tutarak çekti.

Derin bir soluk alıp, “Çok güzel ve kutsal!” derken sesli olarak nefesini verdi.

Genç kadın kuşkuyla göğsüne baktı. Bir ineğin süt dolu memesine benziyordu. Kutsallığın bunun neresinde olduğunu, daha doğrusu genç adamın ona ne gözle baktığını anlamaya çalıştı.

“Kutsal mı? Lordum, siz kesinlikle kör ve inançsızsınız! Tarladaki otlayan bir ineği de güzel ve kutsal olarak görüyorsanız kesinlikle yeniden kiliseye gidip inancınızı tazelemelisiniz.”

Rob, işaret parmağını onun dolgun kıvrımında dolaştırırken, “Nasıl bir mucize olduğunu göremiyor musun?” diye sordu. “Bu doğal karşılayamayacağın kadar muhteşem bir şey...”

Bu erkekleri anlamak mümkün değildi. Lindsey, kafası karışmış bir hâlde onun büyülenmiş yüzünü izliyordu.

Bakışını onun yüzüne çeviren genç adam gülümsedi. “Şaşkın görünüyorsun.” Yerinden kalkıp bir havlu buldu ve genç kadına uzattı. “Daha fazla acı çekmene gerek yok.”

Onun uzattığı havluyu alıp göğsüne tutan Lindsey, “Yüce Tanrım, beni bu şekilde cezalandırman haksızlık!” diye söylenerek göğsündeki fazla süttten kurtulmaya çalıştı.

Rob, büyük bir dikkatle onu izlemeye başlamıştı. Bir kadının bebeği için kendi bedeninde ve kendinden besin üretmesini doğal olarak görmesi imkânsızdı. Bu, Tanrı'nın kadınlara bahşettiği bir mucizeydi. Bir eş ve baba olarak tek bir anını bile kaçırmayı istemezdi.

Nihayet genç kadın işini bitirdi. Göğsünü kapatmak için elbisesinin yakasını tuttuğunda, Rob uzanıp o pembe tomurcuğun ucunda parlayan damlaya parmağını dokundurdu. Beyaz süt damlasını bir süre inceledikten sonra Lindsey'in şaşkınlıktan ağzının açık kalmasına neden olan bir şey yaptı. Bakışını kızın gözlerinden ayırmadan parmağını ağzına götürdü.

Genç adamın yaptığı bu akılalmaz davranışta inanılmaz erotik bir yan vardı. Lindsey, hipnotize olmuş gibi onun parmağını emen dudaklarına bakıyordu. Aralarındaki ıstıyı yükselten, aldıkları her nefesin ciğerlerini yakmasına neden olan, bedenlerini de bu yangının içine atan bu davranış; garip, anlaşılmaz ve baştan çıkaran bir fanusun içine ikisini de hapsetmişti.

Rob da bu baştan çıkarmaya kayıtsız kalamadı ve eğilip dudaklarını onun şaşkınlıktan açık kalan dudaklarına bastırdı. Hâlâ inanamadığı bu gerçek lezzet, bedenini yıldırım gibi çarpıp erkekliğine

ulaştı. Kolları, kendinden ayrı bağımsız bir davranışla, genç kadının beline dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Lindsey ise düştüğü ağın cazibesine karşı koyabilecek kadar güçlü değildi. İtiraz eden yanının cılız fısıltısı, karşısındaki adama olan açlığı yanında sönüp gitmişti. Özlemle sabırsızlanan kollarını onun geniş omuzlarına dolayarak bedenini ona bastırdı. Aralarındaki vahşi ve tutku dolu anlara kendini teslim etti.

Ayrı kaldıkları o uzun aylar boyunca, sürekli olarak ona ihtiyacı olmadığını söyleyip durmuştu. Özlememişti. Bir erkeğe ihtiyacı olmadan da hayatını sürdürebilirdi. Kollarında ona ait bir bebek tutuyordu. Kadınların erkeklere olan ihtiyacı sadece çocuk doğurmak için olabilirdi. Lindsey de oğluna onun sayesinde sahip olmuştu. Geriye kalan her şey önemsizdi.

Bu düşünceler, şu an burada, bu adamın kollarında rüzgârda savrulan küller gibi toza dönüşüp, yok olup gitmişti. Rob'un elini kalçasında hissettiğinde irkildi. Aniden neden ondan uzak durması gerektiğini hatırlayınca bütün şehvet ve tutku yerini soğuk bir dal-gaya bıraktı.

Kollarını çözerek onu itti. "Bırak beni!"

Genç adam, kollarında tuttuğu şehvetin beden bulmuş hâli olan kadının donması ve geri çekilmesi üzerine kaşlarını çattı. "Karım-sın!" dedi hırıltılı bir sesle.

Genç kadın, onun gevşeyen kollarından kurtulup ayağa kalktı. "Kolayca vazgeçilebilir. Gerçek olmasına gerek yok!"

Bu kadın kesinlikle onu çıldırtmaya çalışıyordu. Kontrol edemediği bir öfkeyle yerinden fırladı. "Ne demek kolayca vazgeçilebilir? Sakın aklından bile geçirme! Bu evlilik gerçek olacak! Sonsuza kadar bana bağlısın. Bir oğlumuz var. Başka çocuklarımız da olacak!"

Kapana kısılmış olan Lindsey, "Olmayacak! Ben istemiyorum," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Daha önce yatağıma girdiğinde fazlasıyla istekliydin. Şimdi evli olduğumuz hâlde seni engelleyen ne?"

“Bir kere yeterli... Umduğum gibi abartılacak bir yanı yokmuş. Seni istemiyorum!”

Rob, kaba bir ifadeyle güldü. “İsteksiz bir kadınla, ateşli bir kadını ayırt edebilecek kadar tecrübem var. Daha önce birlikte olduğumuzda da biraz önce bana karşılık verirken de en az benim kadar arzuluydun.”

Lindsey, çenesini kaldırdı. “Dediğim gibi seni istemiyorum. Bir oğlumuzun olması bazı şeyleri değiştirdi ama daha önceki kararlarımda bir değişiklik olmadı. Seninle olan bu evliliği istemiyorum!”

Genç adamın parmakları kapanıp yumruk hâline dönüştü. Kesinlikle kontrolünü kazanmaya çalışıyordu. Genç kadına yaklaştı.

“Şu yemin saçmalığından kurtul artık! Birini teptin, diğerini de tepeceksin!” Genç kadının soru dolu yüzünü görünce gülümsedi. “Bana âşık olacaksın, karım. Ben, o günü büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum. O zamana kadar bekleyebilirim.”

“Olmayacağım!”

Genç adamın duruşunda en ufak bir değişiklik olmamıştı. “Olacaksın. O zamana kadar da benim odamda kalacak, benim yatağında yatacaksın!” Lindsey’in itiraz etmesine fırsat tanımadan, kaba bir hareketle kızı kollarına alıp yine kaba bir tavırla öptü. Geri çekilirken, “Âşık bir kadın olarak, yatağımı paylaşmak istediğinde beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedikten sonra genç kadına kapıyı gösterdi. “Şimdi odamıza gidelim.”

Ona âşık mı olacaktı? Tüm azizler aşkına! Zaten ona deliler gibi âşıktı. Fakat...

Dilinin ucundan akmaya hazırlanan bütün bahaneleri ve mazeretleri dudaklarını sınımsız kapatarak yuttu. “Sana âşık olmayacağım. Beni bu kaba ve zorba tavırlarınla sindirebileceğini sanıyorsan yanıyorsun. Şimdilik, oğlum buluncaya kadar sana uyum sağlamaya çalışacağım. Sonrasını da zamanı gelince göreceğiz!”

Kapıya yöneldiğinde, elbisesinin açık yakasını fark edip telaşla kapattı. Peşinden gelen adımlardan bir an önce uzaklaşabilmek için hızlandı.



BÖLÜM 41

Duyduğu horoz ötüşüyle yatakta aniden doğrulan Lindsey, tanımadığı odada kuşkulu bakışlarını gezdirdi. Tanıdık gelen kocaman bir yatağın ortasındaydı. Aklına üşüşen gecenin anılarıyla gözlerini kapatarak inledi.

Rob'un kararlı ısrarcılığıyla bu odaya gelmişti. Soğuk davranmaya çalıştığı genç adamdan uzaklaşmak için telaşla yatağa girmiş, onun da kendisiyle yatacağını hesap edememişti. Yatağın kıyısına çekilip, ondan olabildiğince uzaklaşmıştı. *Bu, genç adamı durdurmuş muydu? Elbette hayır!*

İyice sokulduğu genç kadına sarılmış, bir de pişkince, "Alışabilmen için yapıyorum," demişti.

Kuledeki odada olanları hatırlayınca pişmanlıkla içini çekti. Memelerini onun önünde açtığını bir de... Kahretsin, düşündükçe daha çok utanıyordu. Burada oturarak utanç anlarını ve pişmanlıklarını ortaya dökmeye devam ederse odadan dışarıya adım atmak bile istemeyecekti.

Geceyi bu yatakta geçirdiği gayet açık olan Rob, şimdi nereye kaybolmuştu? Genç adamın başının izi olan yastığı kendine çekti. Yüzünü gömerek kokusunu içine çekti.

"Yeterince aptallık yapmadın mı Lindsey?" diyerek kendini uyardı. Yastığı telaşla bırakıp yataktan çıktı. Eşyalar aynı olsa da bu oda, daha önce kaldığı oda değildi. Neden başka bir odaya taşınmıştı?

"Seni neden ilgilendiriyor?" diye homurdandı.

Bir an önce burayı terk etmesi gerektiğini düşünerek kararlı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Bu koridorlar ve merdivenler, bir süre burada kalsa da genç kadına yabancıymış gibi geliyordu.

Yapabilse bütün zamanını kimsenin görmediği bir yerde gizlenerek geçirirdi. Ama yapamazdı. Bunu düşünmesine en büyük sebep, şu anda olduğu gibi çalışanların davranışlarıydı. Çok uzun sürmeyecek olsa da genç kadının varlığını yadırgamadan kabullenmek zorundaydılar.

Antrede durarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Mutfığa gidemezdi. Daha önce Tiger'le birlikte girdiklerinde mutfak çalışanlarının verdiği tepkiyi görmüştü. İki yöne uzanan koridora kısa bir bakış attı. Tek tanıdık gelen çalışma odası ve salondtu.

Rob'un çalışma odasında olduğunu varsayarak batı kanadına doğru yürüdü. Yaklaştığı kapının arkasından genç adamın yüksek sesi geliyordu. Kızgın olduğu dışarıya taşan sesinden ya da kükremesinden anlaşılabilirdi.

Odaya girip girmemekte tereddüt etti.

Oğluyla ilgili gelişmeler için tereddüt ederek zaman kaybedemezdi. Kendine vazgeçme şansı tanımadan kapıyı açtı. Tahmin ettiği gibi Rob öfkeli bakışını kapıya çevirdi. Karşısında, bu kalede tanıdığı tek savaşçı olan Aidan ve bir zamanlar nişanlısı olarak varsayılan Sloan vardı. Yasak olan bölgeye adım atmış gibi üçü de genç kadına bakıyordu. Sanki burada ne işi olduğunu sorguluyorlardı.

Onu bu işin dışında tutmalarına izin vermeyecekti. "Bir haber var mı?" diyerek odaya girip kapıyı kapattı.

Cevap Sloan'dan geldi. "Hayır!"

Genç kadının odayı terk etmeyeceğini, aksine orada kalmaya niyetli olduğunu fark edip yarım kalan konuşmalarına döndüler.

"Harekete geçmek için seni bekliyoruz," dedi Sloan.

"Yanlış olan bir şeye onay veremem."

"Göze göz!" diye hatırlattı Sloan. "Bayrakla ilgili henüz bir cevap alamadık. Adamı da bulamıyoruz. Onu ortaya çıkarmak için yapabileceğimiz tek şeyi de sen onaylamıyorsun. Neden tereddüt ettiğini anlamıyorum!"

Rob, konuyu anlamaya çalışan genç kadına baktı. Genç adamın reddettiğini duyduğu çıkar yolu sorguluyor gibi gözleri kısılmıştı.

“Onaylamadığın nedir?” diye sordu. “Oğlumuz, yapacağın yanlış bir hareketten daha mı önemsiz! Onun izini bulmak için küçük bir şansımız varsa neden kullanmıyorsun?” Genç kadının sesi gittikçe yükselmişti.

Rob, yeniden delirmiş bir Lindsey’e katlanamazdı. “Sesini alçalt!” dedi sert bir sesle. Kararsızca arkasını dönüp pencereye yaklaştı. Görmeyen gözlerle dışarıyı izlerken genç kadın öfkeli bir şekilde söyleniyordu.

“Eğer yapmayı düşündüğün hareketin yanlış olduğuna inanıyorsan ben yaparım!”

Genç adam gergin bir hareketle geri döndü. “Tamam, gidin!”

Sloan ve Aidan odadan çıkarken Rob, Lindsey’e döndü. “Kahvaltı yaptın mı?”

Genç kadın olumsuz anlamında başını salladı. “Yiyebileceğimi sanmıyorum. Benim gidip Dallis’le görüşmem gerek. Meraktan aklını kaçırmak üzeredir.”

“Önce bir şeyler yemelisin. Sonra birlikte gideriz.”

“Her yere peşimden gelmene gerek yok. Yalnız da gidebilirim.”

Rob birkaç öfkeli adımda ona ulaştı. “Sadece bana karşı gelmek için kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim!”

“Karşı gelmek için yapmıyorum. Ayrıca tehlikede olan ben değilim! Oğlumuz!”

“Seni, beni ya da adamlarımı takip etmediklerini nereden biliyorsun? Böyle tehlikeli bir işe kalkışsaydım, ben yapardım.”

Lindsey pes ederek ve “Tamam!” diyerek içini çekti. “Sloan ve Aidan’ı nereye gönderdin?”

“Şu an sana açıklayamam. Yapacakları şeyi başarıp başarmayacaklarını bilmiyorum.”

“Tehlikeli mi?”

“Oldukça...” diye kısaca yanıtladı genç adam.

Sonra Lindsey'in bütün itirazlarına rağmen yemek getirmele-
rini söyledi. Birlikte yedikleri isteksiz birkaç lokmanın dışında ma-
sada sessizce oturdular.

Gerçekten de Dallis aklını kaçırmak üzereydi. Genç kızı gördü-
ğünde öfkeyle üzerine yürümüş, sonra sarılıp ağlamıştı. Robby'den
hâlâ bir haber olmaması üzerine ise evin merdivenlerine oturup da-
kikalarca hıçkırılmış, kendini suçlamıştı. Lindsey, ne söylerse söyle-
sin, teselli edemediği kadını arkasında bırakıp ayrılırken, Rob sa-
dece bir yabancı gibi ona eşlik etmişti.

Geri dönerken de gelirken olduğu gibi çok fazla konuşmadılar.
Şelaleye yaklaştıklarında Lindsey, ani bir hareketle, Thor'un yönünü
aylardır uğramadığı cennetine çevirdi. Göreceklerinden korkuyordu
fakat içindeki özlem ince ince sızlayınca dayanamamıştı.

"Lindsey, hayır!" diyen Rob'un sesindeki uyarıyı umursama-
yarak atını mahmuzladı.

Rob, onun göreceklerinden etkilenmesini istemediği için, uzak-
laşan kızı yakalayabilmek amacıyla atını hızlandırdı. Onu yakalayıp
yanında at sürerken, "Geriye dönmemiz gerek. Daha sonra gelebilir-
sin..." dese de genç kadın cevap vermedi. "Gördüklerinle üzülecek-
sin!" dedi yeniden baskı yapan bir tonla.

Yeşil bakışlar ona döndü. "Yangından söz ediyorsan haberim
var."

"Nasıl, ne zaman geldin?"

"İki defa uğradım. İlkinde Robby'ye hamileydim. Her yer kardı.
O zaman fark edememiştim. İkincisi doğumdan sonra dışarıya ilk çı-
kışımıydı. İlkbaharda karlar erimeye başlamıştı. Kim, neden böylesine
güzel bir yeri yakar ki? Bu vicdansızlığı nasıl yaparlar?"

Yaklaştıkları şelalenin sesi, Rob'u cevap vermekten kurtar-
mıştı. Genç kadın atından indi. Sevdiği bu yerde su yine çağlayarak
akıyordu ancak çevresindeki hiçbir şey aynı değildi. "Sanki beni bu-
rada yakmışlar gibi... Birileri benimle birlikte çok sevdiğim bu yerin
de ölmesini istemiş."

Üzerindeki yanmış toprağa rağmen çıkmaya çabalayan yeşil otlar artık cehennemi hatırlatan yerin tek renkleriydi. Yere diz çökerek cılız otların üzerindeki yanmış toprağı kenara itti. "Üzgünüm..." diye fısıldadı.

Rob, bu duygusal görüntüye daha fazla kayıtsız kalamadı. Öksürerek boğazını temizledi. "Lindsey!" Genç kadın hâlâ yeşillikleri kurtarma telaşındaydı.

"Ben yaktım!" diyen genç adamın sesi pişmanlık doluydu.

Lindsey, duyduğu cümleyle donup kaldı. Çöktüğü yerde bir süre yanlışı duymuş olabileceğini düşünerek kıpırtısız oturdu.

Başını çevirip omzunun üzerinden, "Dediğimi duydun mu? Cennetini ben yaktım!" diyen genç adama baktı. Kızın gözlerinde, bu canavarlığı yaptığına inanamayan bir bakış vardı.

"Hayır! Yakmış olamazsın. Neden böyle bir zalimlik yapacaksın ki? Burası benim sığınağımdı. Normal bir kadın gibi olabildiğim tek yerdi. Beni mutlu eden, aklımı gerçekten kaçırmamı engelleyebilen böylesi bir güzellik seni neden rahatsız etti?"

Söylediklerinden sonra yerinden fırlayan Lindsey, genç adamla yüzleşebilmek için yaklaştı. "Robby'yi buraya getirecektim. Yüzme öğretecektim. Bir gün belki seninle nasıl tanıştığımızı anlatacaktım. Bu canavarlığı nasıl yaparsın?"

"Yeniden eski hâline gelmesini sağlayacağım..."

"Neden yaptın?" Genç kadın, onun göğsüne bir yumruk attı. "Benim için anlamını biliyordun! Neden?" Son soru, çığlık hâlinde kayalıklarda yankılandı.

"Çünkü sen ölmüştün!" diyebildi Rob.

"Bu nasıl bir mantıksızlık... Ben öldüysem bu güzel yer yaşamalıydı!"

Genç adamın şakağındaki damar seğirirken dudakları huzursuzca gerildi. O günleri hatırlamış olmaktan dolayı çenesi kilitlenmişti. "Hayır!" dedi dişlerinin arasından. "Senden sonra bütün bu güzelliklerin yaşamaya hakkı yoktu. Bu şelalenin hiçbir şey olmamış gibi akmasına, çiçeklerin tüm güzelliğiyle açmasına, her bahar

ağaçların yeniden filizlenmesine katlanamadım. Çünkü burayı senin kadar sevebilecek bir başkasının olmasını istemedim!”

Lindsey'in aklı bedenini terk etmiş, büyük bir boşluğun içine savrula savrula, çarpa çarpa, tıpkı şelaleden dökülen sular gibi akıp kaybolmuştu. Onun duruşu, bakışı ve yüzünün her çizgisi genç kadına bir şeyler anlatmalıydı. Anlatıyordu da... Ama Lindsey, bu ihtimalin olanaksızlığını bağırarak mantığını değil, çarpıntılar içindeki kalbini dinlemekten yanaydı.

İnanmak ne kadar da zordu. Sevilmeyi asla düşünemeyen bir kadının uç noktalarda gezen bahanelerini, Rob'un gözlerinde gördüğü acıya bulanmış aşk yok ediyordu. “Ne demek istiyorsun?” dedi inanamayan bir sesle. Bu ifade tam da içinden geçenlerin anlatımıydı. İnanamama aklından, bedeninden, gözlerinden taşarken sesine de yansımıştı.

“Sen zeki bir kadınsın. Ne demek istediğimi anlamış olman gerek...” diye cevapladı Rob.

Bu adam; ulaşılması imkânsız, güçlü, her şeyin hâkimi olan bu inanılmaz adam, onun anladığı şeyi kastetmiyordu. Acıdan karışmış aklıyla olmayacak şeyleri kurgulayarak hayal kırıklığına uğratabilirdi. İnansa bile kabullenemezdi. Aralarındaki uçurumu Robby'nin masum varlığı bile kapatamazdı.

Bu nedenle anlamamış gibi yapmak daha kolay göründü. “Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum. Bütün varlığımı ve sevdiğilerimi yeryüzünden silerek hiç var olmamışım gibi davranmanı aklım almıyor.”

Rob, kızın söyledikleri karşısında bir süre anlamsızca baktı. *Bu kadın, söylediklerinden nasıl böyle bir anlam çıkartmıştı? Ona kalbini açmaya çalışıyordu. Ama o ne yapıyordu?* Sevgiyle dolu cümlelerinden nefret ettiğini çıkarmıştı. O, her gün bütün dünyaya, belki de onun ruhuna ulaştırabilirim umuduyla, “*Seni seviyorum!*” diye haykırıyordu.

Kızgınlık, genç adamın beyninin her noktasına yavaş yavaş sıçrayıp gözlerine indi ve görüşünü bulanıklaştırdı. Bedeninden ateş yayma gibi doğaüstü bir gücü olsaydı, şelaleyi, bu defa içinde Lindsey de varken yeniden yakardı.

Hiddet saklı adımları harekete geçerek genç kadına ulaştı. Birlilerinin canını yakmaya hazır parmakları onun koluna yapışıp sıktı. Onun canını yaktığını umursamadı. Kendi canı öyle uzun süre yanıyordu ki bu acıdan biraz da kızın payını alması gerekiyordu.

“Demek senden nefret ediyorum, öyle mi?” dedi dişlerinin arasından. Kolundan tuttuğu kızı şelalenin güneyindeki o büyük kayalıklara doğru sürükledi.

Genç adamın parmaklarını geçirdiği kolunu kurtaramayacağını bilen Lindsey, sürüklenmeye karşı koymadı. Görünen oydu ki söylediklerine çok kızmış, onu kayalıklardan aşağıya atmaya niyetleniyordu.

Rob, en büyük kaya parçasının önüne geldiklerinde kızın kolunu sertçe bıraktı. “Senin anladığın şekilde nefret eden bir adam, kaybettiği kadının küçük de olsa bir mezarı olsun diye bu kadar çabalamaz! Cansız bedeninin yerine, toplayabildiği küllerle onu bu çok sevdiği yerde yaşatmaya çabalamaz. Senin anladığın şekilde sevgisiz bir adam, sadece senin yeminini yerine getirebilmek için İngiltere'nin altını üstüne getirmez!”

Lindsey, kıpırdamaktan korkarak sürüklendiği yerde dikiliyordu. Hemen ayaklarının dibinde, taşlarla çevrelenmiş küçük bir tümsek vardı. Üzerinde, belki de burasının birkaç yıl göremeyeceği kadar renkli çiçekler açmıştı. Bakışı büyük kaya parçasının üzerine gitti. Kocaman harflerle **Lindsey** yazılıydı. Hemen altında da **sonsuza kadar Su Perisi** yazısı daha küçük harflerle yazılmıştı.

Dizleri bükülürken gözlerinden taşan gözyaşları yanağından birbiri ardına düşmeye başladı. Bu gördüğü, hayatındaki en saçma şeydi. Ama aynı zamanda da en mükemmel olandı. Hıçkırıklarla ağlamaya devam etti. Kendini hiç bu kadar güçlü ve hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti. Elindeki bütün bahaneler, avuçladığı bu küçük mezarın toprağına karışıyordu.

“Deliliğin gerçekten de bulaşıcıymış. Senden sonra ben de delirdim. Ranald'ı bulmak için saldırdığım bütün o kalelerin içinde defalarca ölümle burun buruna geldim. Tek düşünebildiğim şey, ölürsem seni bulabilirim... Pişmanlığımı, vicdan azabımı en önemlisi seni ne kadar sevdiğimi anlatabilirim...”

“Beni sevmemelisin!” diyerek hıçkırıklarının arasında fısıldadı. “Ben birinin bana bu kadar değer vermesine alışkın değilim. Layık da değilim...” Kızın söylediklerini duyan genç adam, onun yanına diz çökerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Seyretmeye doyamadığı bu güzel yüz gözyaşları içindeydi.

“Sevilmeyi herkesten daha çok hak ediyorsun.”

“Etmiyorum!” diyerek daha çok ağlamaya başladı. “Normal değilim, deliririm, çıldırırım. Senin gibi bir adama nasıl eş olurum, onu bile bilmiyorum.” Genç kadın burnunu çekerek konuşmaya devam etti. “Ben başlı başına sorun kaynağıyım. Hiç kimsenin nereye yerleştireceğini bilemediği bir vazo gibiyim. Elde tutulamayacak kadar çirkin ve değersiz, kırılmaya kalkılmayacak kadar da içi sorunlarla dolu...”

Bu sözlerin açtığı yarayı gözlerinde görmesine izin veren Rob, bakışlarını kaçırmadan onun gözlerinin derinliklerine baktı. Yüzünü tutan parmakları gözyaşlarını siliyor, teskin etmek isteyerek şefkat ve sevgiyle okşuyordu. *Bu kadın, adamın hayatı olduğunu neden anlamıyordu? Onsuz dünyanın yaşanmaya değmeyeceğini, onsuz nefes alamadığını, onsuz var olamayacağını anlamak bu kadar mı zordu?*

“Başkalarının düşünceleri umurumda değil. Sen benim için çok değerlisin. Bir gün beni, benim seni sevdiğim kadar sevebilme umudunla yaşayacağım. O zamana kadar da her zaman benden sevgi ve saygı göreceksin. Takıldığın diğer sorunlara gelince hepsini tek tek hayatımızdan çıkaracağım. Geriye sen, ben ve oğlumuz kalacak!”

“Bunların hepsi hayal... Senin aşkına karşılık veremem...”

“Vereceksin, *Su Perisi!* Konu senin aşkın olduğunda sabırlı bir adamım. Şimdi gitmemiz gerek.”

Lindsey, yaşadıklarından sersemlemiş olarak son bir defa mezarına baktı. Bu görüntü, en az onu yerden kaldıran genç adamın aşkı kadar etkileyiciydi.



BÖLÜM 42

Rob düşünmesi gereken çok şey vermişti Lindsey'e. Atından inip dizgini seyislerden birine uzattı. Hızlı adımlarla merdiveni çıkarken bu yeni bilgiyi değerlendirmeyi sonraya bırakmaya ve bütün dikkatini oğluna yönlendirmeye karar vermişti.

Antreye girdiğinde şatoyu saran sesle kalbi çılginca çarpmaya başladı. Bir bebek sesi duyuyordu. *Yüce Tanrım!*

"Robby!" diye haykırdı. "Lütfen Tanrım, bu bir rüya olmasın!" Çalışma odasından yükselen sese doğru koşmaya başladı.

"Robby!"

"Lindsey! Dur!" Rob'un arkasından seslendiğini duymadı.

Titrek ellerle kapıyı açarak hızla içeriye dalan genç kadının sevinçten çıldırmış bakışları odada dolaştı.

"Robby!"

Sloan ve Aidan, koltuğun üzerine bıraktıkları ağlayan bir bebeğin başucundaydılar. Lindsey'in yaşlarla dolu gözlerine ve eteğine sıkıca yapışmış ellerine bakarak, "Lindsey!" diyebildi Sloan. "O..."

Onlara yaklaşan genç kadın, önünü kesen adamı ittirerek bebeğin yanına diz çöktü. "Robby!" diye fısıldayarak örtüyü açtı.

"Lindsey, o Robby değil!" diyen Rob'u duyduğunda zaten gerçeği görmüştü. Hayal kırıklığıyla titreyen dudağını ısırıldı. Bu tatlı bebek, oğlundan birkaç aylık daha büyüktü.

Sevgiyle yanağını okşarken, "Bu bebek kimin?" diye sordu.

"Greatson'un oğlu," diyen Rob'a döndü.

"Burada ne işi var?" Sorusuna cevap vermeyen adamlar, bakışlarını genç kadından kaçırdılar.

"Annesi nerede?" Lindsey, parmağını emen çocuğun saçını okşadı.

"Annesi yok!" Cevap Sloan'dan gelmişti.

"Ölmüş mü?"

Sloan, genç kadının kolundan tutup kaldırdı. "Hayır, annesi yaşıyor. Bizi yalnız bırakır mısın Lindsey?"

Genç kadın anlamaya çalışıyordu. Greatson ismi, ilk söylendiğinde hiçbir çağrışım yapmamıştı. Geçen birkaç dakikalık sürede, bu ismin neden önemli olduğunu hatırlayarak Rob'a döndü.

"Onu kaçırdınız mı? Yanlış olan şey bu muydu?" Sesi suçlayan bir tınıda çıkmıştı. "Bir anneyi daha bebegsiz nasıl bırakırsınız? Onu nasıl annesinden ayırırsınız?" *Ah kahretsin, çıldırmak üzereydi!*

Genç kadının yükselen sesinden korkan bebek yeniden ağlamaya başladı. Rob, genç kadını bebekten uzaklaştırırken, "Yapmam için sen zorlamıştın, hatırlıyor musun?" dedi.

"Bir bebek kaçıracığınızı bilmiyordum!" Lindsey'in sesi artık histerik çıkmaya başlamıştı.

Genç adam onu omuzlarından tutup sakinleştirmeye çalıştı. "Bana oğlumuzun önemini sormuştun. Greatson, bizi oğlumuzla götürmek zorunda! Eğer onu almasaydık, oğlumuzun nerede olduğunu asla söylemezdi. Beni anlıyor musun Lindsey? Bebeğe zarar vermeyeceğiz. Sadece Greatson'un ne kadar ciddi olduğumuzu anlamasını istiyorum. O bebek, kendi oğlumuzla ulaşmak için bir koz. İstedığımız bilgiyi verirse onu geri vereceğiz. O zamana kadar da ona çok iyi bakılacak!"

Sürekli ağlayan bebeğin sesini duydukça Lindsey kendi oğlunu düşünüyor ve yerinde duramıyordu. Erkekler ise çocuğu susturması için genç kadına acınası ve yalvaran gözlerle bakıyorlardı.

Sonunda daha fazla dayanamayan Lindsey, bebeği kucakladı. "Ben onunla ilgilenirim," diyerek odadan çıktı.

Ertesi gün Greatson kale kapısında görününceye kadar bebekle Lindsey ilgilendi. Oğluna vermesi gereken sütü bir başka bebeğe vermekten dolayı suçlu hissediyordu. Ama bebek o kadar çaresiz ve masumdu ki oğlundan af dileyerek emzirdi.

Bütün gün bebekle kalmış, gece de yanında yatırmıştı. Zavalılık biraz mızızlansa da sonunda yorgunluktan uyumuştı. Gece Rob'un bir ara geldiğini ve yatağın başucunda dikilip onları izlediğini hatırlıyordu. Daha sonra uyandığında ise ne genç adam vardı ne de bu odada yatmış olduğuna dair bir iz...

Öğleye doğru hizmetçilerden birini bebeğin yanında bırakarak aşağıya indi. Amacı karamsar düşüncelerin ağırlığından kurtulmak için biraz dolaşmaktı. Ancak dış kapıdan giren yabancı daha fazla ilgisini çekmişti.

Adam, otuzlu yaşların başında, sarışındı. Öfkeden kıpkırmızı bir yüzle, "Lord'unuzu görmek istiyorum!" diye haykırdı.

Lindsey'in içgüdüleri bu adamın Greatson olduğunu fısıldadı. Oğlunun kaçırılmasına sebep olan adam... Robby'nin kötü niyetli Ranald'ın eline geçmesine yardım eden adam...

Kıpkırmızı bir sis bütün bedenini ve aklını sararken, gözlerinde nefret oklarıyla adamın üzerine atıldı. Önce adamın yüzünün tam ortasına bir yumruk geçirdi. Daha sonra ise yanında bir silahın olmamasına hayıflanarak yumruklarını indirmeye devam etti.

"Seni adi piç! Oğlumu nereye götürdüler? Çabuk söyle yoksa seni burada, hemen şimdi öldürürüm!"

Greatson, neye uğradığını şaşırmış ve buraya niçin geldiğini unutmuştu. Antre bir anda karışmış, hizmetçilerin haber vermesine gerek kalmadan, Rob ve diğerleri gelen gürültüyle dışarıya fırlamışlardı.

Lindsey'i adamdan ayırmaları için oldukça uğraşmaları gerekti. Bu arada Greatson aldığı darbelerin yanında ısırılmış, tırmalanmış ve hırpalanmıştı.

Rob, genç kadını belinden yakalayıp geriye çekti. Lindsey hâlâ adama ulaşmaya çalışıyor, bu arada da sürekli olarak küfrediyordu.

"Tamam, sakin ol!" diyen genç adama, "Sakin olamam! Bırak beni Rob! Onu öldüreceğim!" diye haykırmaktaydı.

"Önce onunla konuşalım. Bize yardımcı olmazsa söz veriyorum, senin ellerinden ölmesine izin vereceğim!"

Bu sözler bir nebze de olsa genç kadını sakinleştirdi. Nefes nefese yüzüne gelen saçları geri iterken öldürmeye niyetli gözlerini bir dakika bile adamdan ayırmamıştı.

Rob kalabalığa dağılmasını söylerken Greatson, Sloan ve Aidan tarafından tartaklanarak çalışma odasına götürüldü.

Ortam sakinleştikten sonra Lindsey'i bırakan Rob, "Pekâlâ çılgın Leydim. Şimdi içeriye gideceğiz ve Greatson'la pazarlık yapacağız. Sen de bu arada sakın kalmaya çalışacaksın, tamam mı?" dedi tane tane ve sabırla.

Lindsey, biraz önce şirretlik eden o değilmiş gibi çenesini kaldırarak, "Tamam..." diye mırıldandı.

Rob, başını sallayarak çalışma odasına yönelirken, "Tanrı, senin eline düşene yardımcı olsun, Su Perisi!" diye mırıldandı.

"Seni duydum, Lordum!" diye cırlayan Lindsey, onun peşinden yürüdü.

Greatson'un perişan görüntüsü gerçekten de içler acısıydı. Rob, gülmemek için dudaklarını birbirine yapıştırıp ciddiyetini takındı. Adam, yüzündeki tırmık izlerinden akan kanı silerken, kapıdan giren Lindsey'i görünce temkinli bir hareketle geri çekilmişti. Rob'a göre de korkmalıydı. Lindsey'in deli damarı ortaya çıktığında onu genç adam bile güçlülükle zapt ediyordu.

"Greatson'a bir içki verin!" dedi Rob. Aslında içinden geçen tam da Lindsey'in yaptığını yapmaktı. Adamın bütün kemiklerini kırmak ve sonra onun acı çekişini izlemek istiyordu.

Sloan, elindeki bardağı adama uzatırken, onların yerine küfredip yere tükürdü. "Zaman kaybediyoruz!" diye homurdandı.

"Evet, zaman kaybediyoruz," diyen Rob, "Bize ne getirdin, Greatson?" diyerek de devam etti.

"Oğlumu kaçırdınız!" diye haykıran adam, öfkesini yeniden hatırlamış ve kıpkırmızı olmuştu.

"Senin benim oğlumu kaçırman gibi mi?" diyen Rob'un sesi sakin çıkmasına rağmen boyun damarları kabarmıştı.

"Oğlunu ben kaçırmadım!"

"Bu kadar saçmalık yeter!" diyen Sloan, adamın yakasına yapıştı. "Oyun oynamayı bırak! Bizim istediğimiz bilgileri ne kadar çabuk verirsen, oğluna o kadar çabuk kavuşursun!"

Rob, Sloan'a sakinleşmesini işaret etti. "Bırak da tam anlamıyla nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu sakin sakin düşünsün..."

Kardeşi, adamın yakasını isteksizce bırakınca Rob devam etti. "Oğlumun yerini söylemezsen bir daha oğlunu görememeni sağlarım. İskoçların içinde, senin gibi bir İngiliz'e düşman olarak büyür. Eğer olur da ben seni öldürmezsem, bir gün oğlunun, seni öldürmesi için peşine düşmesini sağlarım!"

Adamın rengi kırmızıdan beyaza döndü. "Yemin ederim, bilmiyorum. Ben sadece bilgiyi verdim."

"Ranald'a mı?"

Greatson başını salladı. "Onun emirlerini yerine getirdim."

"Şimdi de benim emirlerimi yerine getireceksin. Oğlumu nereye götürdüler?"

"Önce oğlumu görmek istiyorum!" diyen adam, nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Oğlumu nereye götürdüklerini söylemeden olmaz!" dedi Rob üzerine basa basa.

"Londra'ya... Şimdi oğlumu getirin!"

Lindsey, duyduklarıyla yeniden çıldırdı. "Londra'ya mı?" diye çığlık atarken yeniden adamın üzerine yürüdü.

Rob, bedeniyle kızı engelleyerek, "Lindsey!" diye uyardı. Sonra Greatson'a döndü. "Londra'da nereye götürdü?"

"Bilmiyorum. Ranald, bu konuda ketum davrandı."

Genç adam, içinde kaynayan volkana rağmen sakince Sloan'a döndü. "Hazırlanın, Londra'ya gidiyoruz!"

"Oğlum..."

"Oğlun ve sen de bizimle geleceksiniz. Bizi oğluma götüreceksin. Eğer herhangi bir tuzak kokusu sezersem seni ve oğlunu sadık olduğun ülkenin kalbine gömerim!"

Oğlu, bilmediği bir ülkede hiç tanımadığı insanların, hem de çok kötü niyetli insanların elindeydi. Hiçbir tepki veremeyen Lindsey, odada dönen konuşmalardan kopmuştu. O anda sadece oğlunun içinde bulunduğu tehlikeye odaklanmıştı. Bir anne olarak bütün ihtimalleri hesaplıyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Aklına gelen kötü sonlardan dolayı içi titriyordu. Kurumuş gırtlığında oluşan bir özlem yumrusu, genç kadını boğmaya başlamıştı.

Bu arada, Greatson'un oğlu getirilmiş, hazırlıklar sona ermiş ve yola çıkılmak üzereydi. Lindsey, bütün bu hazırlıkları odanın bir köşesinden boş gözlerle izliyordu.

Genç kadına yaklaşan Rob, "Oğlumuzu geri getireceğim. Sadece sabırlı olmana ihtiyacım var," dedi. Yıkılmış görünen genç kadını ayağa kaldırmaya çalışıyor, ona güvenmesini istiyordu. Lindsey'i böyle dünyadan kopmuş olarak görmek yüreğinin acıyla sıkışmasına neden oluyordu.

Lindsey, içine düştüğü uyuşukluktan silkinerek çıktı. "Ben de geleceğim!"

"Hayır! Burada kalacaksın. Nasıl bir tehlikenin içine girdiğimizi anlamıyor musun?"

"Umurumda değil! Ben de geleceğim!" Gözleri kararlı bir ıyanla parlıyordu. Rob ne söylerse söylesin, ikna olmayacağını söylüyordu.

Genç adam, onun yüzünü avucuna alarak gözlerinin içine baktı. "Lindsey! Bir de senin tehlikede olacağını bilerek endişelenmek istemiyorum. Tamamen oğlumuzu kurtarmaya odaklanmalıyım. Sen burada kalırsan, emniyette olduğunu bilerek daha sağlıklı kararlar verebilirim."

"Başımın çaresine bakabilirim. Benim için endişelenmene gerek yok!"

Rob, bıkkınlıkla nefesini verdi. "Neden anlamıyorsun? Seni götüremem. Ya bunu uysalca kabullenirsin ya da seni kilitlemek zorunda kalırım. Karar senin..."

Genç kadın, asabi bir tavırla yüzünü onun elinden kurtardı. Çenesini dikerek, "Pekâlâ..." dedi.

"Pekâlâ ne?"

"Burada kalacağım!"

Genç adam çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı. "En kısa zamanda oğlumuzla birlikte döneceğim. Söz veriyorum!" Sonra eğilip kısa ama tutkulu bir öpücüğü dudaklarına bıraktı.

Arkasını dönüp odadan çıkarken, Lindsey de kendince hesaplar peşindeydi.

Dört saatlik yolculuklarının ilk bir saatini sorunsuz gitmişlerdi. Ancak sonraki saatler, bebeğin ağlamalarıyla eziyet hâline dönüşmeye başlamıştı. Kafiledeki savaşılar, susturmaya çalıştıkları bebeği birbirinin kucağına neredeyse atar gibi bırakarak gruptan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Greatson, ağlayan oğlunu susturmaya gönüllü olsa da Rob, bebeği adama teslim edecek kadar budala değildi.

Kendi kendine bu sese alışması gerektiğini telkin ediyordu. Sonuçta henüz hiç görmese de onun da bir oğlu vardı. Bazen hastalanacak veya acıkacak ve geceler boyu uyutmayacaktı.

"Benim oğlumun bu İngiliz bebek gibi mızımız olması mümkün değil!" diye homurdandı.

Çoktan onunla ilgili yapacaklarını hayal etmeye başlamıştı. Yürümeyi öğrendiği günü, ona ilk defa baba deyişini, ilk ata binme derslerini yüzünü görmediği bir bebeğin hayalinde canlandırıyordu.

Bir süredir izlendikleri ile ilgili önsezisi, atı Wind'in huzursuz adımlarıyla doğrulanınca, adamlarına devam etmelerini işaret etti. Onlar yola devam ederken yaklaştığı ağaç topluluğunun arkasına doğru atını sürdü.

Wind, ne zaman sessiz olacağını önceden sezen ve adımlarını sahibine göre ayarlayan bir hayvandı. Genç adam, nal seslerini boğan çimenlerin yoğun olduğu yerlerden gitmeye özen göstererek yeniden geldikleri yola döndü. Takip eden kimse, onu gafil avlayabileceği bir çember çizmek niyetindeydi. Kılıcını sessizce çekti. Yelesini okşadığı atından inerek patikaya yakın bir ağacın gövdesini kendine siper etti.

Nal sesleri oldukça yaklaşmıştı. Greatson'un peşine taktığını tahmin ettiği kişiyi görebileceği bir açıdaydı. Kalabalık olup olmalarına göre saldırı planı hazırlamıştı. Yere diz çöküp elini toprağa bastırdı ve gözlerini kapattı. Algılayabildiği tek bir atın nal sesiydi. Saldırmaya niyeti olmayan kişi belki de sadece takip ediyordu. Doğrulan Rob, sırtını ağaca yaslayarak beklemeye başladı.

Patikanın diğer ucundan çıkan atlıyı gördüğünde küfretti.

Lindsey!

Bu kadın neden hiç söz dinlemezdi! Yeniden küfrederek kılıcını kınına yerleştirdi. Sevgili karısı, iyi bir dersi hak etmişti.

Sinsice ağaca tırmandı.

Lindsey, Rob ve adamlarının kaleden uzaklaşmalarını bekledikten sonra, çalışma salonunun duvarına asılı olan kılıçlardan birini kapmış, evden çıktığı gibi soluğu ahırlarda almıştı. Seyislerin kuşukulu bakışlarını umursamadan, Thor'u aceleyle eyerleyip kaleden yıldırım hızıyla uzaklaşmıştı.

Jennifer Royce

İlk bir saat doğru yolda olup olmadığı konusunda kuşkuya düşse de uzaktan gelen bebek ağlamasını duyduğunda onları kaybetmediğinden emin olmuş ve rahatlamıştı.

Rob, onun geride kalabileceğini nasıl düşünememişti? Oğluna giden bu yolda, asla geride kalmayı ve endişeden aklını kaçırmayı kabullenemezdi.

Henüz topraklarından çok uzaklaşmadığı için sakin ve telaşsızdı. Akli Robby'yi görme heyecanı ile dolu, atını tekdüze bir yürüyüşe geçirmişti.

Aniden üzerine çullanan iri bedeninin şaşkınlığıyla kısa bir çığlık atabildi. Beklemediği için bedenine yüklenen ağırlıkla dengesini kaybetti. Üzerine atlayan kişiyle birlikte yere yuvarlandılar. Thor, onları ezmek için kişneyerek yana çekilirken saldırgan, kız kıvrak yakalamıştı.

Arkasından sarılmış kolların kısılcacındayken birkaç tur yuvarlandılar. Sonunda durduklarında yüzüstü yerdeydi ve üzerindeki ağırlığın bir erkeğe ait olduğunu anlamıştı. *Yüce Tanrım, saldırıya uğramıştı! Çevresinde ona yardım edecek hiç kimse yoktu.*

“Bırak beni!” diye hırs ile adamı üzerinden atmak için çırpındı. Fakat güçlü eller, bileklerinden kavrayıp ellerini ensesinde birleştirdi. Ne başını çevirebiliyor ne de kımlıdayabiliyordu. Yine de öylece uslu uslu teslim olmayı gururuna yediremeyerek silkinmeye ve kurtulmaya çalıştı.

Derin soluk sesleri kulağına yaklaşınca göz ucuyla adamı görmeye çalıştı. Sonrasında adamın dili kulağına dokunduğunda güçlü bir şekilde, “Hayır!” diye çığlık attı.

Ancak saldırgan bununla yetinecek gibi görünmüyordu. Kızın bileğini tek eliyle tutan adam boşta kalan diğer eliyle eteğini sıyırdı. Şimdi nasırlı parmaklar, bacağına okşayarak yukarıya doğru tırmanıyordu. Bu arada adamın dudakları kızın ensesinde dolaşmaya başlamıştı.

“Seni öldürecek!” diye haykırdı. “Hayvan herif, bırak beni! Leşini vahşi hayvanlara yedirecekim! Bana dokunduğun için piş-

man olacaksın!” Avazı çıktığı kadar bağıyor, bu ablukadan kurtulmaya çalışıyordu.

Tanrım, Tanrım! Lütfen...

Rob, kızın son söylediklerini duyunca gülümsedi. Ayartıcı bir tavırla dilini onun ensesinde gezdirdi. Dişini hafifçe bu narin tene değdirdi. Genç kadından yeni bir çığlık geldi. Lindsey'in kendini aşan direnmeleri hırs kaplıydı.

Onu korkutamayacağını bilmeliydi genç adam. Bacaklarının arasındaki boşluğa bedenini bastırdı. Sertliği, onun kuytularına ulaşmak için zonklamaya başlamıştı. Bu temas kesinlikle ölümcüldü. Onu öylesine özlemişti ki...

Lindsey, Rob'un yaptığı son hamleyle çılgına döndü. Tecavüze uğramak üzereydi. “Lütfen bırak gideyim!” diye inledi. “Benim kim olduğumu bilmiyorsun! Bana dokunursan kocam doğduğun güne pişman olmanı sağlar. Yemin ederim, doğruyu söylüyorum. Onu eminim tanıyorsundur. Kont Marischal!” Yeniden kulağında duyduğu soluklarla ürperdi genç kadın.

Adam, kulağında dudaklarını gezdirirken, “Peki, kocan sözünü dinlemediğin için sana ne yapar?” diye sordu.

Lindsey kaskatı kesilirken, “Rob!” diyebildi.

“Evet, sevgili karıcığım. Bana cevap ver. Sana ne yapmalıyım?”

Yaşadığı korkuyla bir anlığına donup kalan Lindsey, olanları idrak ettiğinde rahatlama dolu derin bir soluk verdi ve yüzünü çimenlere gömdü. “Bırak beni!” diye homurdandı.

Rob kasığını ona bastırarak, “Sana bir emir vermiştim. Kalede kalacaktın. Ya bu saldırı gerçekten olsaydı?” diye söylenirken kızgınlıkla soludu. Daha fazla kontrolünü kaybetmek istemeyerek, üzereinden çekilip onun da dönmesini sağladı. Genç kadının kızarmış yanaklarına ve öfkeli gözlerine baktı.

“Neden emirlerime karşı geliyorsun?”

“Çünkü bana emredilmesinden hoşlanmıyorum!”

“Seni korumaya çalışıyorum, bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı mısın?”

“Kimsenin korumasına ihtiyacım yok! Ne cüretle bana kalın kafalı dersin!” Genç adamın omzuna şiddetli bir yumruk attı. “Bana saldırdın! Attan düşerken zarar verebilirdin!”

Rob, onun daha fazla konuşmasına izin vermedi. Şehvet ve öfkeyle harmanlanmış duygularına kapılarak dudağına kapandı. Genç kadının itirazlarının üzerini kendi dudaklarıyla mühürledi. İçinde bu kadına acıkmış bir canavar vardı ve her geçen gün büyüyordu. Bu dürtünün kükremesi, her gün biraz daha kontrolünü kaybetmesine neden olacaktı. Vahşice hırpaladığı dudakların aralanmasıyla homurdanarak bedenini ona bastırdı. Genç kadının cevap verip vermemesini umursamadan bulduğu hazineyi talan etti, her zerrisini yağmaladı ve bundan büyük bir zevk aldı.

Geriye çekilip onun kapanmış gözlerine ve titreşen kirpiklerine baktı. “Beni çıldırtıyorsun!” diye hırladı. “Bedeninle, sözlerinle, kışkırtmalarınla kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun! Seni hem dizime yatırıp bir güzel dövmek hem de benim gibi kontrolünü kaybedinceye kadar bedenine gömülmek istiyorum. Hiçbir aklı başında adam, bu kadar çelişkiye dayanamaz, sonunda çıldırır!”

Alnını alnına dayadı ve sabrını kaybetmiş tarazlı bir sesle, “Seninle ne yapacağım ben, Lindsey!” diye homurdandı.



BÖLÜM 43

Muzip bir tavırla dudağını büken Lindsey, "Erken yaşta ihtiyarlayacaksın... Unutma, bunun hiçbirini ben istemedim! En başından bu yana hepsi benim kontrolüm dışındaydı. Ben kendi hâlinde çıldırmış zavallı bir kadındım," diyerek gültümsedi.

Elleri, genç adamın saçlarına daldı. Bütün sıkıntılarını ve endişelerini onun güçlü bedenine aktarmak ister gibi sarıldı. Rob ise kıpırtısız, kapalı gözlerle bu temasın tadını çıkartıyordu. Lindsey ender anlarda kendi isteğiyle genç adama dokunurdu. Bu da o anlardan biriydi.

"Daha ne kadar burada oyalanacağız? Adamların uzaklaşmış olmalı..." Sözleriyle gözlerini açıp doğruldu. Haklıydı. Ayağa kalkarken, genç kadını da tutup kaldırdı.

"Sen geri dönüyorsun!"

Tanrı aşkına, yeniden başa dönmüşlerdi! "Hayır, dönmüyorum! Bebek için bana ihtiyacınız var!"

"İhtiyacım da olsa emirlerimi dinlemeyen birini o tehlikenin içine çekemem," diyen genç adam, Thor'u genç kadına yaklaştırdı. "Bin!" dedi kısaca.

"Söz verirsem götürür müsün?"

"Sözüne güvenilmeyeceğini biraz geç de olsa kavradım. Ne de olsa ben zeki bir adamım..." diye alayla söylenen genç adama yaklaştı.

“Söz veriyorum! Asla emirlerinden dışarıya çıkmayacağım. Senin savaşçılarından biri olacağım.”

Rob, küstah bir ifadeyle onu baştan ayağa inceledi. “Bu bedenle mi? Mümkün değil!” diyerek kızı iğneledi.

“Sorun çıkarmayacağım, söz veriyorum, daha ne istiyorsun!”

Rob, bir süre duraksayarak düşündü. Lindsey bela çeken bir mıknatıs gibiydi. Onu götürmeye kalkarsa, bu bile bile belayı davet etmek anlamına gelirdi ki şu an aklını bulandıran hiçbir aksaklığa meydan vermemeliydi. Genç kadının, kararını bekleyen meraklı gözlerine baktı.

“Belayı seviyorum,” diye homurdanarak ve ellerini birleştirerek kızın ata binmesini bekledi.

Lindsey onun eline basıp, Thor’un sırtına yerleşirken, “Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksın!” diye sevinçle şakıdı.

Rob, onun sıyrılan eteğinden görünen bacağına kısa bir bakış atarak, “Şimdiden pişman oldum bile...” dedi ve ağaçların arasına bıraktığı atına yöneldi.

Yarım saat sonra Keith savaşçılarına ulaştılar. Yönü bulamamaları imkânsızdı. Bebeğin ağlamalarının bütün ülkeyi ayağa kaldırmadığına şükretmeliydiler. Rob, mola vermelerini işaret ederken Lindsey, bebeği kucağında tutan savaşçıya yaklaşıp kollarını uzattı. Genç savaşçı için bu tam anlamıyla kurtuluştu. Sevinçle bebeği genç kadına teslim etti.

Lindsey, bebekle birlikte ağaçlığın içinde kaybolunca Greatson endişeyle peşinden gitmek istedi fakat Rob iri bedeniyle yolunu keserek onu durdurdu.

“Oğlumu nereye götürüyor?” diyen adama, “Karnını doyurmaya... Oğlumun hakkı olan sütü senin bebeğine veriyor!” dedi ağır ağır ve gözlerinin içine bakarak.

Greatson’un yüzünde önce şaşkınlık ve hemen ardından da derin bir pişmanlık oluştu. “Ben...” diyebilirdi. Ancak Rob, onun mazer-

retlerini ya da nedenlerini dinlemeye niyetli değildi. Arkasını dönüp uzaklaştı.

Kafile, kendi topraklarından uzaklaştıkça daha temkinli ilerlemeye başladı. Hızlı ilerleyemeyeceklerini bile bile genellikle kimse-
nin kullanmadığı patikalardan ve yollardan gidiyorlardı. Yine de
olabildiğince sessiz ve hızlı olmaya çalışıyorlardı.

İlk günün gecesini, sırtını kayalıklara vermiş bir açıklıkta geçirdiler. Yağan yağmur işlerini zorlaştırsa da Rob, Lindsey ve bebek için tartanlardan küçük bir çadır oluşturmayı başarmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde, nöbeti bittiğinde, kendisi de bu çadırın altına sığınmış ve bütün tehlikeye rağmen Lindsey'in bedenine sarılarak kısa ama derin bir uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah açan güneş ve yağmurla yıkanmış doğanın içinde, mis gibi kokan toprağın üzerinde doludizgin yol aldılar. Kalabalık kafile sessizliğe bürünmüştü. Greatson, oğlu için endişelenirken aynı endişeyi Rob ve Lindsey de kendi oğulları için taşıyorlardı.

Genç kadın, taş gibi bir suskunluğa bürünmüş genç adamın tereddütsüz ilerleyişinden umuda kapılıyordu. Açıkça onun bir planı olduğunu görebiliyordu. Bunu sorgulamak istemese de Rob'un kendisiyle konuşmasını istiyordu. Ama tecrübeli bir savaşçının, özellikle liderin, bu gibi durumlarda çok fazla konuşmadığını ve planlarını son ana kadar gizli tuttuğunu anlayabilirdi.

Üçüncü gün Rob, artık ana yoldan gitmeleri gerektiğini söyledi. Ulaştıkları ilk handa atlarını bırakacaklar ve bir araba kiralayacaklardı. Bebekleriyle yolculuk yapan bir karı koca gibi yola devam etmeleri hem dikkat çekmeyecek hem de tehlikeleri azaltacaktı.

Lindsey, peşlerinden gelen kalabalık atlı grubuna bakarak, "Ya onlar?" diye sordu.

"Görünmez olacaklar ama her zaman yakınımızda bulunacaklar..." diye cevapladı genç adam.

Akşamüzeri ulaştıkları handa geceyi geçirmeye karar veren Rob, hancıdan kiralayabileceği bir araba istedi. Bu arada Lindsey ve bebeği bir odaya yerleştirmişti.

“Bir de temiz kıyafetlere ihtiyacımız var!”

Hancı, bebeğiyle birlikte seyahat eden bu çiftin yanlarında eşya olmamasını yadırgasa da genç adamın cüssesine bakarak ve bu konuda dilini tutması gerektiğine karar vererek karısına istenenleri söyledi. Kadın, yakındaki kasabadan istenenlerin sağlanabileceğiyle ilgili bilgi vererek yardımcı olmak için koştu.

Rob, odaya girdiğinde Lindsey ateşi karıştırmakla meşguldü. Dalgınlığı, genç adamın varlığını hissetmesine engel olmuştu. Bebek ise yatağın ortasında derin ve huzurlu bir uykudaydı.

Onun yanına çöken genç adam, genç kadını şakağından öptü. “Onu kurtaracağız,” diye fısıldadı. Sonra amaçsızca hâlâ közleri karıştıran kızın elinden demir çubuğu alıp bir kenara koydu. Kollarıyla sardığı bedeni kendisine çekti. “Yemek gelinceye kadar dinlenmelisin.” Ona böyle sarılabilmek, sıcaklığını hissedebilmek öyle güzeldi ki...

“Dinlenmek istemiyorum, oğlumu istiyorum!” Sesi hırçındı genç kadının.

Rob, onun çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı. “Hırçın davranmakta haklısın fakat bu tavrın yolculuğumuzu zorlaştırmaktan başka işe yaramaz. Senin güçlü bir kadın olduğunu biliyorum. Şimdi o gücünü göstermene ihtiyacım var. Sana bir söz verdim. Oğlumuzu kurtaracağım. O zamana kadar Klan Keith’in Leydisi ve benim karım gibi davranıp dimdik ayakta duracaksın. Senin için endişelenmek zorunda bırakma beni!”

“Üzgünüm...” Lindsey buruk bir sesle konuşmuştu. “Gözlerimi ne zaman kapatsam kokusu burnuma doluyor. Çıkardığı sesleri duyuyorum. Ağladığını ve benim yokluğumu hissedip, korkuya kapıldığını düşündükçe çıldırıyorum. O daha çok küçük, Rob!”

“Biliyorum!” dedi genç adam ve kollarını sıkıştırarak kendi gücünden birazını aktarmak ister gibi ona sarıldı.

“Daha önce Londra’da bulundun mu?” diye sordu Lindsey.

“Evet, birkaç defa gittim.”

“Sence, öyle elimizi kolumuzu sallayarak Londra’ya girebilecek miyiz? Randal izin verecek mi?”

“Senin bu endişelerle aklını bulandırmanı istemiyorum. Her şeyi bana bırak!”

Sessiz itirazını Rob’un da sezdiğini biliyordu. Keşke yapabilseydi. “Bu zamana kadar hayatıma hep kendim yön verdim. Yaşam biçimimi kendim şekillendirdim. Şimdi dizginlerin bir başkasında olması beni huzursuz ediyor.”

“Bir başkasında değil, Lindsey! Kocanda...”

“Bu da gerçekliğini sorguladığım bir başka durum...”

“Ne demek istiyorsun?”

Genç kadın omzunu silkti. “Kendimi evli olarak düşünemiyorum. Evlilikle ilgili hiçbir bilgim yok. Öğrenmeye de zahmet etmedim. Şimdi ise hayatıma yön verecek bu birlikteliğin benden neler alacağını, neleri değiştireceğini bilemediğim için tedirginim. Senin, karşılayamayacağım beklentilerin olacak. Ya benim beklentilerim, hayal kırıklığıyla sonuçlanırsa... Aynı şekilde bir gün gelip umduğunu bulamadığını söyleyebilirsin.”

“Benim beklentilerim sence neler?”

“Boyun eğen, isyankâr olmayan, söz dinleyen, kaleyi çekip çeviren, konuklarının ve klan halkının önünde bir leydi gibi davranabilen bir eş istiyorsun.” Dönüp genç adamın gözlerinin içine baktı. “Ben öyle biri değilim. Normal kadınların her gün hiç zorlanmadan yaptıkları şeyleri yapamam. Yapmak istesem bile kişiliğim engel olur.”

Rob onun yanağını okşadı. “Senden kişiliğini değiştirmeni istemiyorum. Yeterince çalışanım var. Eminim, isteklerimi karşılayabilirler. Leydi gibi davranma kısmına gelince rol yapabilirsin. Bir kadın deli rolünün altından başarıyla kalkabilmişse eminim nazik ve kibar bir leydi gibi de rol yapabilir.” Sesinde gizlenmiş olan alaycı, muzip tınıyı fark etmemek imkânsızdı. “Senden iki beklentim var,” diyerek duraksadı. Lindsey’in kuşkuyla kalkın kaşlarına bakarak,

“Birincisi, benim seni sevdiğim kadar beni sevmen... İkincisi ise her gece yatağında olman... Geriye kalan önemsiz detaylar için bir orta yol bulabiliriz. Sadece...” derken genç kıızı merakta bırakarak kısa bir süre sustu.

Genç kadın yerinde dikleşti. “Sadece ne?”

“Sadece şu boyun eğmeyen, isyankâr, söz dinlemeyen kişiliğinin bazı düzeltmelere ihtiyacı var.”

“Kişiliğimi değiştirmek istemediğini söylemiştin!” diye kızgınlıkla söylendi Lindsey.

“Sivri olan kısımların törpülenmesi gerek!”

“Ben senin kişiliğini düzeltmeni istemiyorsam sen de beni olduğum gibi kabul edeceksin!”

“Sevgilim!” diye mırıldandı genç adam. “Benim kusurlu tek bir noktam bile yok. Dolayısıyla değiştirmek istediğin hiçbir şey bulamazsın!”

“Yüce Tanrım! Şu egonu bir törpülemek gerek. Hayır, bir balta alıp toprağa ulaşıncaya kadar budanmalı. Ya da kılıcını ver, ben memnuniyetle ona güzel bir şekil veririm! Bir de kusurum yok diyor. Bu söze Bay Kuş bile katıla katıla güler.”

Rob, onu endişelerinden uzaklaştırmak için verdiği uğraşta başarılı olmuştu. Canlanan genç kadının gözleri alaylı bir kızgınlıkla parlıyordu. Yeniden eski Lindsey gibi bakıyordu. Âşık olduğu ve sevmekten asla vazgeçmeyeceği kadın gibi... Onu yeniden o hâliyle görmek için gerekirse dünyanın altını üstüne getirebilirdi.

“Beni, benim sevdiğim kadar sevecek misin?” diye sordu boğuk ve duygusal bir sesle.

Lindsey, aşkla harmanlanmış bu gri gözlerde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu düşündü. Bir parçası zaten o gözlerde kaybolmuştu. Bir daha geriye alamayacağı o parça, kalbinden onun gözlerine ulaşmış ve artık onu terk etmişti. Her şeyini kaybetmeye razı olsa da geçmişi yeniden geri getirmesi mümkün değildi.

Kendini eksik ve çirkin hissederken ona bu şekilde bakan bir adamın karşısına nasıl çıkabilirdi ki? Gözlerinde göreceği tiksintiye

katlanabilir miydi? Ondan yavaş yavaş uzaklaşmasını göze alabilir miydi? Âşık olduğu adam, bir gün gelecek, karşısında güzel ve çekici bir kadın görmek isteyecekti. Lindsey'in artık asla olamayacağı kadar çekici ve tam bir kadın...

Gözlerini kaçırarak, "Ben... Bilmiyorum," diye fısıldadı kadın.

"Gözlerimin içine bak ve beni sevip sevemeyeceğini söyle, *Su Perisi!*"

"Sevemeyeceğim dersem ne yapacaksın? Beni bırakacak mısın?"

"Asla bırakamam! Beni sevemesen bile sonsuza kadar benim aşkımla yetinmek zorunda kalacaksın. Seni yeniden kaybetmeyi göze alamam. Sensizliğe yeniden katlanamam!"

Lindsey, gerçek bir aşkın nasıl olduğunu hep merak etmişti. Özellikle bir erkeğin yaşadığı o büyük tutkuyu... Bir adam nasıl sever, nasıl bağlanır, nasıl tutku ve aşkla bakar karşısındaki adamın her zerresinde görebiliyordu.

Eli, onun birkaç günlük sakalla gölgelenmiş yüzüne gitti. "Bu aşk benim için çok fazla... Hak etmiyorum. Her şeyi berbat etmek gibi bir huyum var. Bunu da mahvedeceğimi biliyorum. Bu kadar sorun arasında bu evlilik daha ilk günden ölmeye mahkûm. Keşke sen de bunu görebilsen..."

Genç adamın kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Bana neden güvenmiyorsun, Lindsey? Sana bir söz verdim. Yanımda olduğun sürece her engeli ortadan kaldıracığım!"

"Bizi aşan engeller karşısında yapabileceğin hiçbir şey yok!"

"Her cümle güvensizlik kokuyor!" Rob, hızla yerinden doğruldu.

Tam o anda kapı tıklatıldı ve hancının karısı, elinde yemek tepsiyle odaya girdi. Bu, aralarındaki gerilim dolu havanın askıda kalmasına neden oldu.



BÖLÜM 44

“Bir... İki... Üç... Dört... Beş... Altı...” diyerek içinden saydı Rob.

Gecenin geç saatlerinde derin bir uykuda olan Lindsey ve bebeğin yanına uzanmıştı. Gıcırdayan merdiven basamağı genç adamı uyarınca, yerinden doğrulup kılıcına uzandı. Koridordaki sessiz adımların her kapıyı kontrol ettiğini duyabiliyordu.

Rob da sessiz adımlarla kapıya yürüdü. İzlendiklerinden hep kuşku duyduğu gibi her an pusuya düşürülme tehlikesinin de içindeydiler. Ve işte o an gelmişti.

Lindsey’i uyandırmamaya çalışarak kapıyı yavaşça açtı. Başını uzatıp koridora bir göz attı. Saydığı gibi altı kişiydiler. Ranald’ın bu altı kişinin onu durdurabileceğini düşünmesi çok komikti.

Kılıcını hazırlayıp dışarıya doğru adım attığı anda, karanlık köşelerden çıkan gölgeler sinsice dolaşan altı kişinin üzerine çullandı. Rob, kılıcını indirdiğinde saldırganlar yerde cansızdı. Genç adamın kılıç kullanmasına gerek bile kalmamıştı.

“Onları kaldırın!” dedi Rob kısık bir sesle.

Karanlıktan bir ses, “Emredersiniz!” diye cevapladı.

Birkaç dakika sonra koridor, sanki hiçbir şey olmamış gibi eski sessiz hâline döndü. Rob da yeniden odaya girdi.

“Bunları giymek istemiyorum!”

Lindsey, yüzünü buruşturarak elindeki gösterişli kıyafete baktı. "Bu kıyafetleri nereden buldun?"

"Yakınlardaki bir kasabadan..." diyen Rob da aldığı erkek kıyafetlerini inceliyordu.

"Kıyafetlerimizin nesi varmış?"

"Kirliler ve bir İskoç'a ait olduğunu millerce öteden anlayabilirler. Bu kıyafetlerle İngiliz bir aile gibi yolculuk yapacağız."

Çok erken saatlerde kalkmışlar ve kahvaltılarını çabucak yapıp yola çıkmaya hazırlanıyorlardı.

"Pekâlâ!" diyen Lindsey, elbiselerle birlikte paravanın arkasına geçti. Genç adam da söylenerek soyunmaya başladı.



"Yeniden gülmeye başlarsan seni boğarım, Lindsey! İnan bana, sana ne kadar âşık olduğumu bile unutabilirim."

Genç kadın, elindeki yelpazenin arkasına saklandı fakat sesizce attığı kahkahalardan dolayı omuzları sarsılıyordu.

İki saat önce, yola çıkmak için paravanın arkasında giyinmişti. İşini bitirip çıktığı anda ise genç adamı bu kıyafet ve başında o iğrenç beyaz perukla bulmuştu. Nerede ve ne durumda olduğunu unutup elindeki kıyafetleri düşürmüş ve gülme krizine girmişti. Genç adamın kızgın bakışları altında karnına ağırlar girinceye kadar gülmüştü.

Rob, asabi ve huysuz bir tavırla bebeği alıp, "Gidiyoruz!" diye homurdanmıştı.

Arabaya bindikleri anda karşısına oturmuş olan genç adam dışında bakabileceği bir yer olmadığı için de sık sık bakışları ona takılıyordu. *Yüce Tanrım, onu böyle görmeyi beklememişti!*

Her geçen dakikayla birlikte Lindsey'in kıkırtıları, Rob'un da öfkesi artıyordu.

"O yelpazenin arkasına saklanarak güldüğünü fark etmediğimi sanma. Bir an önce şu kıkırtılara son ver!"

Genç kadın derin bir nefes alıp, "Tamam... Ben..." dedi. *Tanrı aşkına! Gülmemek imkânsızdı.*

Başındaki bukleli beyaz peruğun yanında bol firfırlı gömleği, mor kadife ceket, dizlerinde biten kahverengi pantolonu, dize kadar çıkan çorapları ve son olarak o tokalı ayakkabılarıyla süslü bir tavus kuşuna benziyordu. Yeniden kıkırdadı. Kocaman, devasa, süslü bir tavus kuşu...

"Sana âşık olmamı istemiştin ya Rob... Bence bu artık imkânsız! Çok renklisin ve ben renkli kişilikteki erkeklerden hoşlanmıyorum."

Rob'un biçimli kaşları çatıldı. "Benimle alay etmenin intikamını çok zevkli yollardan alabilirim, sevgili karım..." diye homurdandı. "Peki, sen, aynada kendine baktın mı?"

Lindsey, sarı peruğun üzerinde yükselen şapkasını kontrol etti. Bir kulenin ete ve kemiğe bürünmüş hâli gibi görüldüğüne emindi. Üzerindeki kıyafete gelince... Kabarık etekleriyle arabaya binmesi oldukça güç olmuştu.

"Kadınlar neden bu eziyete katlanır, anlamıyorum."

"Ben manzaradan oldukça memnunum." Arzu dolu bakışları, genç kadının yakasından taşan göğüslerine dikilmişti. Korsenin sıkıştırdığı cazip yuvarlaklar iştah açıcı bir şekilde kabarmıştı. Lindsey, onun baktığı noktaya bir bakış atıp telaşla yelpazeyi indirdi. "Çok kabasın!" diye azarladı.

Rob, kıyafetiyle eğlenen genç kadının zayıf noktasını bulmaktan memnun kalmış bir şekilde sırttı. İntikam soğuk yenen bir yemektir ama sıcak sıcak da hiç fena değildir.

"O beyaz pürüzsüz tende dilimi dolaştırdığımı hayal ediyorum da..." Dilini sanki gerçekten de onun boynunda dolaştırmış gibi alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Yanakları yanmaya başlayan Lindsey, elindeki yelpazeyi hırsla sallarken, "Ahlaksız zampara!" diye tısladı.

"Karımla ilgili hayaller kurduğum için mi ahlaksız zamparayım?"

"Karın değilim!"

“Evliliğimizin geçerliliğini sorgulama, Lindsey! Gerçek hâle getirmek için ilk handa arabayı durdurur, bu saçma tartışmaya bir son verebilirim.” Kızın cevap vermesini sağlamak amacıyla tek kaşını kaldırdı. “Karar senin... Şahsen ben ısrarla itiraz etmeden yana oyumu kullanacağım. Böylece ne kadar ciddi olduğumu da bizzat göstermekten zevk alacağım.”

Lindsey, isyan etmek için kaşınan dilini ısırıp dudaklarını sımsıkı kapattı. Ama yeşil gözleri gerekenleri genç adama söylemişti. Hatta kulakları o gözlerden fıskıran küfürleri bile sanki duymuştu. “Ben de öyle düşündüm,” diyerek sırttı genç adam.

Onun yeniden güldüğünü ve kasvetli havasından kurtulduğunu görmek rahatlatmıştı Rob’u. Aralarında sözcüklere gereksinim duymayan ateşli bir gerilim vardı. Son konuşmaları da bu ateşi alevlendirmişti. Ondan uzak tutmaya çalıştığı elleri sabırsızca kaşınınca kollarını göğsünde bağladı. “Yolculuk uzun sürecek. Bu arada uzak olduğun bir yılı neden bana anlatmıyorsun...”

Arabanın içi aniden soğumuş, sadece Lindsey’in hatıralarına yağan o kar genç kadını ürpertmişti. Yelpazeyi yavaşça kapatıp koltuğa, bebeğin yanına bıraktı. Elleri sızlayan yanıklarına gitmek için harekete geçince, son anda ne yaptığının farkına vararak kucağında birleştirdi. Her hareketini gözleyen derin ve anlamlı bakışlardan kaçınmak için gözlerini dışarıda akıp giden manzaraya çevirdi.

“Anlatacak bir şey yok. Zor bir yıldır...” diye mırıldandı.

Rob, sırlarını dış kabuğunun derinlerine doğru çeken kıza doğru eğildi. “Anlat bana Lindsey! Yaşadığım zorlukları kendi içinde, tek başına göğüslemek zorunda değilsin. Artık ben varım. Her şeyi bilmek istiyorum. O ateşten sağ olarak nasıl çıktın?”

Hatırlamanın o ağır baskısı omzuna, yüreğine ve bakışlarına gelip oturmuştu. Zaman geçtikçe kurtulduğunu düşündüğü bu acı dolu baskı, her düşündüğünde olduğu gibi nefesini kesti.

“Hiçbir zaman güneşin doğuşuna o kadar öfkelenmemiştim. Ya da başlayan yeni gün beni hiç o kadar karamsarlığa sürüklememişti. Sabahın erken saatleriydi. Kapatıldığım barakanın kapısı cehenneme açılan bir giriş gibi görünüyordu. Derken bu cehennemin

kapısı açıldı. Nefret ettiğim kırmızı üniformalı bir asker, ısınma zamanının geldiğini söyleyerek eliyle kapıyı gösterdi. Direndim, karşı koymak için çok güçlü olmayı diledim. Kaçmaya çalıştım!" Yutkundum. Sanki duman bütün göğsünü yeniden doldurmuştu. "Bir gün önce direndiğim için gözüme yediğim yumrukla yarı kör gibi görüyordum. Tehlikenin nereden geleceğini bilmeyen yarı kör vahşi bir hayvan gibi direndim. Karşı koyuşlarım yararsızdı. Yığılmış odunlara doğru sürüklendim. Başıma gelen her şeyin bir şaka ya da kötü bir kâbus olduğunu düşündüm. Hiç kimseye zararı olmamış birine bu kadar gaddarca davranacaklarına ihtimal vermiyordum. Belki de bütün o yaptıklarından sonra bana bir ders vermek istiyorlardı. Direğe bağlanırken hâlâ en iyisini düşünmeye çalışıyordum. Ne kadar da yanılmışım. İnsanlar göründüklerinden daha da kötü. Damarlarında vahşete aç bir canavar dolaşüyor."

Gözünden kayan yaşı telaşla sildi. "Alevler bana ulaşmadan önce sıcaklığını hissettim. Daha tenime ulaşmadan canım yanmıştı. Duman nefes almamı zorlaştırıyordu. Avazım çıktığı kadar haykırdığımı hatırlıyorum. Yanmadan önce ölmeyi diledim. Ateş bana ulaşmadan önce birilerinin merhamet göstermesi ve kalbime bir kurşun sıkması için yalvardım." Hıçkırıklarını serbest bıraktı.

Yanan Rob değildi ama onun acı çektiğini düşünerek aynı ızdırabı yaşamıştı. Şimdi bile bu acıyı her zerresinde duyuyordu. Kollarına çektiği kızı sıkıca sardı. "Çektiğin bütün acıları kendime alabilmeyi diledim. Her gün, her saat, yaşadıklarını düşünerek vicdan azabı ve pişmanlık çektim."

Lindsey, onun gücüne sığınarak yüzünü boynuna gömdü. "Grier ve Norris olmasaydı... O alevlerden kurtulmam imkânsızdı."

"Nasıl kurtardılar?"

"Cephaneliği patlatıp kargaşa yaratmışlar. Ben kendimden geçtiğim için hatırlamıyorum. O karmaşadan yararlanmış ve beni çözecek uzaklaştırmışlar."

"Onlara sonsuza kadar minnettar kalacağım."

"Ben de..." diye fısıldadı genç kadın. "Yaşadıklarımı düşününce o zalim ellerin oğluma uzandığını bilmek beni korkutuyor, Rob!"

Genç adam sakinleştirmek istediği kızın sırtını usulca okşadı. "O eller bana ait olana uzandığına pişman olacak. Söz veriyorum!" Sözüleri katı bir nefret hamuru gibi yoğunlaşır katılaştı.

Araba aniden savruldu. Rob, ikisinin birden bebeğin üzerine yuvarlanmalarını önlemek için kapının yanında olan tutacıklara sardı. Tetikte olan bedeniyle Lindsey'i korumaya çalıştı.

"Neler oluyor, Rob?" Genç kadın, savrulmamak için genç adamın boynuna sıkıca sarılırken haykırmıştı.

"Saldırıya uğradık!"

Bu arada sarsıntıdan uyanan bebek çığlık çığığa ağlamaya başlamıştı.

Dışarıdan gelen nal seslerinin arasında, kılıçların birbirine çarpan metalik sesi duyuldu. Araba sarsılarak durduğunda Rob, kucağındaki Lindsey'i koltuğa bıraktı. Eğilip, koltuğun altındaki kılıcını alırken, "Sen burada kal!" diye emretti.

Genç adam arabadan fırlayarak çıkarken, Lindsey uzanıp bebeği kucakladı. "Korkma ufaklık, bize hiçbir şey olmayacak," diye mırıldandı.

Kahretsin! Kaç kişi saldırmıştı?

Sloan ve Aidan arabayı kullanırken, Rob'un iki adamı da sanki bu asil ailenin uşağıymış gibi arabanın arkasındaki bölmede yolculuk yapıyorlardı. Rob'la birlikte toplamda beş kişiydiler. Rob, *adamlarım görünmeyecekler ama bize çok yakın olacaklar* derken ne kadar yakını kastetmişti?

Bebeği sallayarak susturmaya çalışırken, kendi kılıcının da koltuğun altında olduğunu hatırladı. Gürültüye rağmen bebeği sakinleştirebilirse Rob ve adamlarına yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

Dışarıdan kılıç sesleri, at kişnemeleri ve küfürleri yarıda kesen inlemeler duyulmaya devam ederken nihayet bebek sakinleşti. Lindsey, onu yavaşça koltuğa bırakırken şefkatli bir sesle, "Biraz sonra döneceğim," diye fısıldadı.

Eğilip kılıcı aldı ve aralık duran kapıdan başını uzattı. Başındaki şapka dar kapıya takılınca çıkardığı perukla birlikte arabanın içine fırlattı.

Yerde yatan birkaç adamı da sayarsa saldırganlar bir düzineden fazlaydı. Rob ve Sloan, kıyasıya bir mücadelenin içindeydiler. Beş kişi için oldukça fazla adamla karşı karşıydılar. Ancak inanılmaz bir ustalıklarla kullandıkları kılıç karşısında, kim olursa olsun, direnmesi mümkün değildi. Genç adamın ölçülü ve soğukkanlı duruşu ve sanki kılıcı elinde doğmuş görüntüsü adamlara hiçbir şans bırakmıyordu. Sloan da ağabeyi kadar iyi kılıç kullanabiliyordu. Lindsey onların bir bütünmüş gibi savaşmalarını izlerken gözlerinin gururla parladığından habersizdi.

Saldırganlardan biri, arabanın yanında elinde kılıçla duran ve çarpışmayı izleyen genç kadını fark ettiğinde gerçek avını bulmuş gibi sıırttı. Rob'u çevreleyen adamların içinden sıyrılıp Lindsey'e yöneldi. Onun bu hareketini kaçırmayan Rob, başını çevirdiğinde genç kadının arabadan çıktığını gördü.

"Sana içeride kal demiştim!" diye gürledi.

İşte o zaman kendisine doğru sinsice yaklaşan adamı fark eden genç kadın kılıcını kaldırdı. Adam, cüssesine ve rakibinin bir kadın olmasına güvenerek kızın kolay lokma olacağını, hem de düşmanına en zayıf noktasından saldırabileceğini düşünmüştü.

Üzerine gelen kılıç darbesini kendi kılıcıyla karşıladı Lindsey. Keskin metal sesi kulakları rahatsız edecek kadar yüksekti. Yeniden kaldırılan kılıcın önünü yine kılıcıyla kesti. Adamın şaşkın duraksaması bu saldırıya gayet ustaca karşı koymuş olduğu içindi. Saldırganına alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Kılıç kullanabildiğini mi düşünüyorsun, güzelim?" diyen adam, şaşkınlığını üzerinden atıp hem kılıcıyla hem de diliyle saldırıya geçmişti.

"Kılıç kullanabildiğini düşünen pek çok adamla vuruştum. Hepsi de şu an toprağın altındalar..." diye cevap verdi Lindsey.

"Ama benimle hiç karşılaşmadın!" diyen adam kılıcını havada döndürüp hızla indirdi. Çevik bir hareketle yana doğru sıçrayan Lin-

dsey, adamın saldırısının boşa gitmesini sağlarken kılıcının kabzasını onun çenesine indirdi.

Sersemleyen adam kendini çabuk toparladı. İleriye doğru atılarak birbiri ardına vurmaya başladı. Gelen her darbeyi karşılayan genç kadın, geriye çekilmek zorunda kaldı. Araba ve adamın saldırısı arasına sıkışıp kaldığında kilitlenen kılıçların baskısına direnmiyor, boynuna doğru adım adım yaklaşan ölümü bütün gücüyle geri püskürtmeye çalışıyordu. Bir an önce bu kıskaçtan kurtulması gerekiyordu. Dizini kaldırarak bütün gücüyle saldırganın erkekliğini hedef aldı. Adamın siyah gözleri bu beklenmeyen saldırıyla dışarıya doğru fırladı. Yüzü can acısıyla mora dönüşürken dizleri büküldü.

Boynundaki kılıcın baskısından kurtulan Lindsey, tek vuruşla güçsüz parmakların arasındaki silahın düşmesini sağladı. Yerde debelenen adamın boynuna dayadığı kılıçla, "Kadınları küçümsemelisin," diye mırıldandı nefes nefese.

Diğerlerini merak ederek başını çevirdi. Rob ve adamları, kendilerinden kat kat kalabalık olan düşmanlarının yerde yatan cansız bedenlerinin ortasında ayaktaydılar. Acı içinde kıvranan bedenlerin ve ölü olan vücutların içinde sağlıklı olarak dikildiklerini görmekten mutlu olmuştu. Genç kadına kilitlenmiş bakışlarında ve yüzlerinde açıkça görülen hayranlık ve şaşkınlık dolu bir ifade vardı.

Çok iyi ok kullanabildiğini görmüştü. Bu kadar ustalıkla kılıç kullanan bir kadın daha görmemişti. *Savaşabilirim* dediğinde ise onu küçümsemişti Rob. Son rakibinin kalbine kılıcını saplayıp, endişeyle geri döndüğünde göğsü gururla genişlemişti. Lindsey kolayca avlanabilecek biri gibi görünmüyordu. Tehlikeye düştüğü anda müdahale etmeye hazır bir şekilde onun ne yapacağını izlemeye başlamıştı.

Çaresiz bir hâlde kısıp kaldığında ise yaptığı akıllıca hamleyle gülümsemişti. Bu kadın kesinlikle savaşçıydı. Onun kadını, karısı, Su Perisi'ydi.

Adamın gırtlığına kılıcını dayayan Lindsey, "Onu ne yapmayı düşünürsün?" diye sorunca, "Buradan hiç kimse sağ olarak geri dönme-

meli!” dedi. Genç kadın, bakışını adama çevirirken, Rob da verilen bu emri uygulamaya cesareti olup olmadığını merak ediyordu.

Masum bir adam olsaydı, Lindsey tereddüde düşerdi. Fakat karşıdaki adam masum değildi. Oğlunu kaçıran ve pek çok İskoç'a acı çektiren adama hizmet ediyordu. Yaşadıklarından sonra belki de affediciliğini ve merhamet duygusunu kaybetmişti. İnsanların hiçbir zaman güvenilmeyen bir yanı vardı. Özellikle bu bir İngiliz ise asla acımamak gerekiyordu. Bu düşüncelerle kılıcını kaldırdı. Adamın inanmayan, dehşetle büyümüş gözlerinin içine bakarak göğsüne sapladı.

Rob'un ona olan hayranlığı ve gururu bir kat daha artmıştı. Yaklaştığı genç kadını omuzlarından tutarak kendine doğru çekti. “Seni küçümsemem gerektiğini çok sert yollardan gösteriyorsun, kadınınım!” diye mırıldandı kulağına.

Lindsey, ukala bir şekilde sırtarak omzunun üzerinden ona baktı. “Sana iyi kılıç kullandığımı söylemiştim. Bu bana inanmadığın anlamına mı geliyor?”

“Geçmişte öyle bir ahmaklık yapmış olabilirim. Ama artık tamamen inanıyorum. Ayrıca erkekliğimi seviyorum,” dedi alayla.

“Adamlarının çok yakın olacağını söylemiştin.”

“Onlar bir süre önce bizden ayrıldılar.”

“Neden? Korumasız olarak geriye kalan yolu nasıl katetmeyi düşünüyorsun?”

“Beş kişinin yeterli olduğunu düşünmüştüm. Artık altı kişi olduğumuza göre yola daha güvenle devam edebiliriz. Adamlarım şu an Londra'dalar. Gerekli araştırma ve izleme görevlerini yerine getiriyorlar.”

“Greatson?”

“Onu da beraberlerinde götürdüler. Uygun bir yere kapatılacak. Gerektiğinde ortaya çıkmasını sağlayacağız. Şimdi yola devam edelim.”

Cesetler yol kenarına taşındıktan sonra yola koyuldular.



BÖLÜM 45

Saldırından sonraki geçen saatlerde yorulan Lindsey'in başı sık sık düşerek uyuklamaya başlamıştı. Rob, onun bu rahatsız hâlini gö-rerek bebeği kendi oturduğu koltuğa aldı ve genç kadının yanına geçti. Arkasına yaslanarak kızı yavaşça göğsüne çekti. Lindsey rahatlamamanın verdiği derin bir nefesle ona doğru sokuldu. Başını om-zuna yerleştirirken küçük elini Rob'un bu yakınlıktan etkilenen kal-binin üzerine koydu.

Bir gün kalbinin tam da onun avuçlarında olduğunu anlayacak mıydı? Onu kaybettiğinde, parçalara ayrılan yüreğini yeniden bir araya getirebilmişken şimdi ona sonuna kadar açtığı için pişman olacak mıydı? Küçük avuçlarında önemsiz bir kâğıt parçası gibi ör-seleyip atacak mıydı?

Bakışı, onun uykuyla gevşemiş yüzünde dolaştı. Siyah, kısa bukleleri alnına ve yanaklarına doğru kıvrılmıştı. Sevgi dolu bir ifa-deyle dudaklarını alnına bastırdı. "Önemi yok!" diye fısıldadı. "Kal-bim her zaman senin olacak..."

Neredeyse üzerine uzanmış olan kızın varlığı bir süre sonra teh-like alarmı vermeye başlamıştı. Sıcaklığı her yönden genç adamı sa-ırıyor, tatlı ve kadınsı kokusu ise bedenine sızıyordu. Gözünün önüne gelen onun çıplak olarak altında uzandığı görüntülerle hızla sertle-şirken, bu yakınlık işkence verici olmaya başlamıştı. Lanet olsun! Onun yatağına gelmesini bekleyeceğine dair söz vermişti. Fakat bu hiç de kolay değildi. Öldüğünü kabullendiği aylarda bir başka kadın ilgisini çekmemişti. Bir kadınla birlikte olmak için parmağını bile

oynatmamıştı. Sonra Lindsey geriye dönmüş ve beyninin gerilerindeki raflara kaldırdığı şehvet anında ortaya çıkmıştı. Doyumsuzluğa iten bedeniyle ve kişiliğiyle Rob'un erkeksi her hücrelerini işgal ediyordu.

Derin bir nefes alarak aklında dönüp duran baştan çıkarıcı düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Bu çabasını baltalayan Lindsey, inleyerek ona biraz daha sokuldu ve elini genç adamın karnına doğru indirdi. Sertliğine o kadar yakındı ki dudaklarından kaçan inlemeyi durduramadı Rob. Kahretsin, onu rahat etmesi için kucağına çekmemeliydi. Koltuğa uzanmasını sağlayarak da rahat ettirebilirdi.

Hızlanmış nefesler ve taş gibi erkekliğiyle orada kıpırtısız yatmak azap vericiydi. Biraz kıpırdatarak rahatlamaya çalıştı. Onun bu hareketi Lindsey'in de kıpırdanmasına sebep oldu ve eli genç adamın azap kaynağının üzerine kondu. İnleyerek dişlerini sıktı ve başını arkaya yaslayarak gözlerini yumdu.

Bütün dikkati aletin üzerindeki elden yayılan sıcaklıktaydı. Biraz daha durmaya devam ederse patlayabilirdi. Sıkıntıyla elini uzatıp kızın eline dokundu. İçinde tepinen şehvet şeytanlarının etkisiyle elini onun zarif elinin üzerine koyarak bastırdı. Bu his öyle güzeldi ki inledi.

Lindsey elinin altındaki kıpırtıya tepki vererek, genç adamı avuçlarına aldığı anda bütün kontrolünü kaybetti. Uyuyan kızın çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı ve dudaklarına kapandı. Aralarındaki ilkel çekime karşı direnişi tek bir dokunuşla yerle bir olmuştu.

Lindsey, dudaklarına kapanan dudakların yoğun ve uzun öpücüğüyle inleyerek dudaklarını araladı. Bu arada elinin altındaki taşlaşmış beden de hızla ısınıyordu. Bir süre sonra ateşe dokunduğunu düşünerek çekmeye çalıştı. Fakat elini kavrayan iri el ona izin vermedi. Daha da bastırarak hareket etmesini sağladı.

İçindeki vahşi ve sınırsız güç, ağzını talan eden dudaklar ve dil nedeniyle aniden patladı. Dudaklarını daha da açarak karşılık vermeye başladı. Elinin altındaki çelik gibi uzantıyı sıkarak adamın hırlırlıyla inlemesine neden oldu.

Bu ses aynı zamanda uyanmasını da sağlamıştı. Aniden nerede ve ne yapmakta olduğunu anlayınca hızla doğruldu. Şaşkın ve aynı zamanda şehvet dolu bakışları önce genç adamın yüzüne sonra da kendi eline gitti. Gördüğüyle kızarıırken elini ateşe değmiş gibi çekti.

“Ben...” diyerek konuşmaya çalıştı ancak söyleyebileceği bir şey yoktu.

“Sana iyilik yapmaya çalışıyordum ama sen bana saldırdın!” dedi genç adam. “Benden uzak duramayacağını biliyordum!”

Kulaklarına kadar kızarak, “Hayır!” diye itiraz etti.

Rob umursamıyormuş gibi arkasına yaslandı. “Yanlış anlama, yaptıklarından son derece hoşlandım. Beni eline almandan ve okşamandan... Neredeyse boşalacaktım. Tek can sıkıcı yönü arzularımın yarım kalmış olması...” Başını kıza çevirerek onun utanmış her çizgisini inceledi. “Tamamlamayı düşünür müsün? Bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın.”

“Kahretsin!” diye hırlayan Lindsey, kendini karşı koltuğa atmıştı. Hızlı hızlı nefes alıyordu ve etkilendiğinin kanıtı olan bakışlarını kaçırdı. Yüce Tanrım! Yaptığına inanamayarak bedenini sakinleştirmeye çalıştı.

Rob, onu köşeye sıkışmış olarak görünce memnun bir şekilde sırttı. Sevgili karısı ondan uzak durmaya çalışsa da ona izin veremeyecekti. Biraz önce deneyimlediği şeyin sonucu ise *denemeye devam et! Somunda pes edecek ve kollarına atılacak!*

Tatmin edilmemiş arzularına rağmen başını arkaya yaslayıp, gözlerini kapatırken dudaklarında kendinden hoşnut bir gülümseme vardı.

Geriye kalan iki günlük yolculuk olaysız geçti. Londra'ya sık kullanılmayan ara sokaklardan girdiler. Kötü bir görüntü çizen bu sokaklar, kokudan ve içler acısı insan kalabalığından ibaretti. Sakındıkları bu kalabalık, arabayı aç gözlerle süzerken, arabadakiler de her an saldırıya hazır bir şekilde tetikteydiler.

Araba, iki katlı küçük bir bahçenin içindeki mütevazı evin önünde durunca Lindsey merakla başını uzattı. "Bir handa kalacağımızı sanıyordum. Kimin evi bu?"

Genç adam, yerinden doğrulup kapıya uzandı. "Hindistan'a göç eden bir aristokratın, yani benim..." Arabadan inerken bebeği kucakladı.

"Londra'da bir evin mi var?" Genç kadının şaşkınlığı sesine yansımıştı.

"Hanlar çok kalabalık ve kraliyet muhafızlarının ilk bakacağı yerlerdir. Sana daha önce de geldiğimi söylemişim. Böyle göze çarpmayan sakin bir sokakta kendimi daha güvende hissediyorum."

Genç adamın arkasından küçük bahçeyi geçip eve çıkan merdiveni tırmandı. Sloan ve diğerleri de peşlerinden geliyordu.

Kapıyı genç bir adam açtı. İngiliz mi yoksa İskoç mu olduğunu, konuşuncaya kadar anlayamadı Lindsey.

"Evinize hoş geldiniz, Lordum!" Kesinlikle İskoç'tu.

"Teşekkür ederim, Rewden!" Genç adamın hemen arkasında biri yaşlı ikisi daha genç iki kadın vardı. Hizmetçi kıyafeti içindeydiler ve kapıdan girenleri dizlerini kırarak selamladılar.

"Lindsey, bu hanım kâhyamız Bayan Heather. Rewden, evi çekiş çevirmede ona yardımcı oluyor. Bu hanımlar ise Abbie ve Candice, mutfak ve temizlik işlerinden sorumlular." Sonra çalışanlara döndü. "Sizi karımla tanıştırayım. Leydi Lindsey."

Genç kadın onların selamını başını eğerek kabul etti.

"Sen bebeği de alıp yukarıya çık. Benim halletmem gereken işler var," diyen Rob, Lindsey'i çalışanlara emanet ettikten sonra diğerlerine bir kapıyı işaret etti.

Onlar uzaklaşırken Bayan Heather, Leydi Lindsey'e odasını göstermelerini ve yerleşip temizlenmesine yardımcı olmalarını kadınlara emretti. "Akşam yemeği saat yedide hazır olacak, efendim. O zamana kadar temizlenmek ve dinlenmek istersiniz sanırım."

"Ben aslında..." diyerek duraksayan Lindsey'in gözü, Rob ve diğerlerinin girdiği kapıdaydı. Orada oğlunu kurtarmak için plan ya-

parlarken kendisinin dışlanmış olmasına içermişti. Şu an en son düşündüğü şey dinlenmekti. Oğlunun varlığına bu kadar yaklaşmış olmaktan dolayı kalbi sabırsız bir ritimle atıyor, ayakları bir an önce harekete geçmek istiyordu. Onu hissedebiliyordu. Daha dikkatle dinlediğinde nefes alışını ve kalbinin atışını duyabilecekmiş duygusundan kurtulamıyordu.

Yarım bıraktığı cümlesini bitirmesini bekleyen kadına dönerek gönülsüzce üst kata giden merdivenlere yöneldi. Kucağındaki bebek ise farklı bir yerde olduğunu sezmiş, ilgiyle çevreyi inceliyordu. Çok uslu bir bebektir. Acıkmadıkça ya da altı kirlenmedikçe huy-suzluk etmemiş ve yol boyunca da uyumuştur. Önce onu doyurması ve temizlemesi gerekiyordu. Daha sonra Rob'la planları hakkında konuşabilirdi.



“Gönderdiğim adamlardan hâlâ bir haber yok mu?” Ranald, sabırsız adımlarla odada dolaşıyordu. Öfkesini çıkarmaya hazırlandığı kişi; yardımcısı, sekreteri ve yaveri olan Yüzbaşı Milton'du. Yüzbaşı, sarışın sivri bıyıklarına giden elini son anda durdurdu. Yakışıklı ince yüzünü çevreleyen uzun saçlarını bugün arkada toplamıştı. Hırslarını bu sempatik yüzün altında saklıyordu.

Kırıksız üniformasında olmayan tozları silkelirken dönüp duran Kont'a, “Eminim, kısa zamanda haber gelecektir,” diye cevap verdi.

“Ya Greatson?”

“En son gelen mektupta, Kont Marischal'ın yanıtının olumlu olduğunu ve kale burcuna beyaz bir bayrak astığını yazmıştı.” Bir ara vermek maksadıyla hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Planınız nedir, efendim? Buluşma için bir yer belirleyecek misiniz?”

Kont, Yüzbaşı'nın toyluğuna sinirlenmiş olsa da kendi aklının yüceliğini takdir eden küstah bir gülümseyişle adama baktı. “Planım konusunda henüz bir açıklama yapmayacağım. Sadece bu buluşmanın biraz daha gecikmesini istiyorum. Bu arada Kont, bekledikçe sabırsızlansın, öfkelenin ve denetimini kaybetsin...”

Yüzbaşı, "Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istiyorsunuz. Çok zekisiniz, efendim," dedi yaltaklanan bir yüzle.

"Sen, bebeği gerektiği gibi sakladın mı?"

"Onu hiç kimsenin bulamayacağını garanti ederim. Yerini size söylememi ister misiniz?"

"Hayır! Bırak, bu bilgi sende kalsın. Zamanı geldiğinde onun tamamen ortadan kaybolmasını sen sağlayacaksın. Kont, oğluna asla kavuşamayacağını öğrendiğinde yüzünü görmeyi çok istiyorum. Çocuğa ne olduğu ise umurumda değil!"

"Nasıl emrederseniz!"

Kont'un çıkabilirsin işareti daha çok bir köpeği kovalarmış hissi yaratıyordu. Selam verip odadan çıkan Milton, bu aşağılayıcı tavırların pekâlâ farkındaydı. Ranald gibi bir alçağın hizmetinde olmanın artıları eksilerinden daha fazlaydı. Gözünü diktiği noktaya ulaşınca kadar ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Çıktığı kapıyı, çalkantılı hislerine rağmen sakince kapattı.



Yanında uzanan bebeğin ipeksi yanağında parmağını gezdirdi. Ufaklık temizlenmiş, karnı doymuş ve derin bir uykuya geçmişti. Lindsey'in ise göz kapaklarına sanki bir çöp sıkıştırılmış gibi uykudan eser yoktu. Bebek uyuduktan sonra ona tahsis edilen odada temizlenip karnını doyurmuş ve dinlenmek için uzanmıştı.

Oğluna bu kadar yakın olup da ona ulaşamama düşüncesinin âcizliğinden kurtulmak için aklını başka şeylere yöneltmeye çalıştı. Kurulan pusudan kurtulduktan sonra devam ettikleri yolculuk yeniden aklına gelince sırtüstü uzandı.

Bu sıkıcı yolculukta Rob ile ilgili çok fazla şey keşfetmişti.

Genç adam ona sürekli *seni seviyorum* dememiş ya da güzel sözler söylememiş olabilirdi. Fakat davranışları ve bakışları, Lindsey'in inanmadığı o güzel gerçeği bağıırıyordu.

Yorgunluktan sızıp kaldığı anların sonunda, uyandığında kendini onun göğsünde yatarken bulmuştu. Hatırladığıyla kızardı. Ona

saldırıldığını söylediği andaki utancı hâlâ yanaklarının yanmasına neden oluyordu. Kahretsin! Bir başka uyanışında ise elini genç adamın gömleğinin içine girmiş olarak bulmuştu. Taşa geçirilmiş bir ipek hissini yaşatan bu tende parmakları zevkle kıvrılmıştı. Kendine gelirken ve utançla doğrulurken elini çekmiş ama bu arada da onun yüzüne yayılmış kendinden memnun gülümsemeyi görmüştü. Bu yolculuk boyunca kendisi hakkında da bir şey öğrenmişti. Kocasına karşı olan şehveti uykudayken harekete geçiyordu ve genç adam da bunu fark etmiş gibi ne zaman uyumaya kalksa yakınında olmaya özen gösteriyordu.

Genç adamda Lindsey'in ruh hâlini anlayabilen gizli bir güç vardı. Araba yolculuğundan yorgun düştüğü anlarda, bunu ne kadar Rob'a belli etmek istemese de aniden mola için duruyorlardı. Üşüdüğünde uzatılan battaniyeyi kendinden kuşkuya düşerek almıştı. Gizli cümlelerle ya da yüz ifadesiyle kendini ona anlattığından kuşulanmaya başlamıştı genç kadın.

Üzerine dikilen yoğun bakışlar her hareketini takip ediyor, sanki göz kırpmasını bile sayıyordu. Bu oldukça rahatsız edici bir durumdu.

En son dün oturduğu yerde uyurken bebek uyanmıştı. Rob, onun uyuyabilmesi için bebeği kucağına almış beceriksizce konuşmaya çalışırken, Lindsey kirpiklerinin arasından onu izlemişti. Kocaman elleriyle cam atölyesine girmiş tatlı bir ayıcık kadar şaşkındı. Bebeği incitmekten korkarak tutarken alnında ter damlacıkları belirmişti. Minicik bir adama nasıl hitap etmesi gerektiğiyle ilgili sorun yaşamıştı. Sonra ona ne anlatması gerektiğini düşünüp saçma bir konuşma yapmıştı. Zavallı bebekse bu iri adamın konuştuklarını anlamaya çalışan bakışlarla onu izliyordu. Muhtemelen kendi dünyasında kocaman bir yetişkinin bu sevimli çabasına çok gülüyordu.

Rob ise karısı tarafından bir ayıya benzetildiğinden habersiz, bebekle konuşmaya devam ediyordu.

Onun daha fazla işkence çekmesine kalbi razı olmamış, sanki yeni uyanıyormuş gibi doğrularak esnemişti. Genç adam ise bebeği

kızın kollarına bırakırken, bu gönüllü eziyetten kurtulmuş olmaktan doğan memnuniyeti saklamaya çalışmıştı.

Onun fark etmediği anlarda ise genç kadın da onu incelemişti. Başındaki peruğu sıkıntıyla çekiştirip, çoğu zaman çıkartıp atıyordu. Bir yerleşim yerine yaklaştıklarında ise ne dediğini anlamadığı homurdanmalarla yeniden başına geçiriyordu.

Görmediği bu süre içinde saçları ve şakaklarındaki örgüler daha da uzamıştı. Geçen bir yılda, kaslı bedeninin daha da geliştiği ile ilgili çıkarım yaptığında kendini azarlamıştı. İstemese de bakışları sık sık bu erkeksi bedene kaymıştı. Gözlerinin yeme kabiliyeti olsaydı, bu yolculuk sonunda genç adamdan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

O nasırlı parmakların bedeninde gezinirken bıraktığı hissi asla unutmamıştı. Terle kayganlaşmış tende kendi parmaklarını gezdirirken aldığı hazzı da unutmamıştı.

Lanet olsun, Lindsey! Cehennemde kapana kısılmış bir günahkârın işkenceden kurtulması ne kadar zorsa şu an düşündükleriyle harekete geçen kadınısı duygularını bastırmak da o kadar zordu.

Tüm azizler aşkına! Burada uzanmış, kocasının ne kadar seksi ve muhteşem bir adam olduğunu düşünüyordu. Gerçek alevlere maruz kalmış bir kadının şimdi bir de bu alevlerde yanmasını istemek çok acımasızcaydı. Kıyaslama yapmak gerekirse o alevler birkaç dakika içinde bedenini yok edebilirdi. Kocasının muhteşem bedeninden yayılan çekim ise onu sonsuza kadar alevden oluşmuş bir okyanusun içine bırakacak, ne kadar kulaç atarsa atsın, kıyıya ulaşamayacaktı.

“Onun kollarında olduğun o gece kıyıya bir kez ulaşmıştın!” diye homurdandı. *Yüce Tanrım!* Resmen kıyıya doğru fırlatılmıştı. Düşerken parçalarını toplayamayacağından endişelenmişti.

Aniden basan hararetle yerinden doğrulurken bedenini serinletecek bir yelpaze aradı. Telaşla yataktan inip ayakkabılarını giydi. Oğlu için aklını meşgul etmek istediği konu hiç de masum değildi. Bir an önce bu odadan çıkıp kendini oyalayacak bir şeyler bulmak zorundaydı.

“Söylediğini yapmamızı gerçekten de istiyor musun? Ranald, Londra’da olduğumuzu anlayacak!”

Kardeşi söylediğinde haklıydı. Verdiği emri yerine getirdikleri anda burada olduğu da onaylanmış olacaktı. Yine de kararlı ve keskin bir sesle, “Kararım kesin. Yapın!” dedi.

Masaya serilmiş olan Londra haritasında bazı yerler işaretlenmişti. Elini bu noktalarda gezindiren Rob, “Bu daha başlangıç...” diye mırıldandı. “Ranald’ın saklanabileceği tek bir yer bile kalmayacak.”

Sloan ve diğerleri buyruğu almışlardı. Verilen emri sorgulamadan odadan çıktılar.

Genç adamsa bir süre sonra alevlere teslim olacak olan binaları, malikâneleri, at çiftliğini ve iş yerlerini sanki gerçekten görebiliyormuş gibi gözlerini kısıtı ve haritadaki işaretli yerlere bakışını dikti.

Yağlanmamış bir çark gibi gıcırdayan kaslarla yaslandığı masadan doğruldu. Uzun yolculuğa rağmen dinlenmek aklına gelmemişti. Oğlunu kurtarmadan da dinlenmeyi düşünmüyordu.

Odaya girdiğinde çıkarıp attığı ceket ve peruğa tiksintiyle baktı. Bu berbat şeyleri yeniden giyecek olmaktan dolayı hoşnutsuzdu. Yine de koltuğa yönelip aldığı peruğu taktı. Ceketini bütün felaketlerin sorumlusuymuş gibi üzerine geçirip odadan çıktı.

Lindsey, Rob’u dış kapıdan çıkmak üzereyken yakaladı. “Nereye gidiyorsun?”

Geri dönmeden omzunun üzerinden bakan genç adam, “Yapmam gereken işler var!” diye cevapladı.

“Ben de gelmek istiyorum.”

Lindsey’in verdiği sözleri tutamayacağını bilmeliydi Rob. “Sen burada kalıyorsun!”

Genç kadın, onu duymamış gibi yaklaşıp yanından geçmeye çalıştı. Rob, kolunu kapıya yaslayarak onu engelledi. “Sana burada kalmanı emrettim!” Onun söz dinlemeye niyetli olmayan gözlerinin

Jennifer Royce

içine bakarak anlamasını bekledi. Ancak Lindsey kararlı bir ifadeyle yerinden kıpırdamadı.

“Sözünü tutamayacağını bilmeliydim!” Sesinde *ben bilirim* diyen bir itham vardı genç adamın.

“Söz verdiğim zaman tutarım!” dedi Lindsey ama yüzünde verdiği sözü hatırlamadığını belirten düşünceli bir ifade vardı. Anımsayamamış olmalıydı ki soru dolu bakışlarını genç adama çevirdi. “Hangisinden bahsediyorsun?”

“Verdiğim emirleri dinleme ve yerine getirme konusunda adamlarımdan bir farkın olmayacağına dair söz vermiştin.”

Lindsey, yolculuğa başladıklarında aralarında geçen konuşmayı hatırladı. *Evet, söz vermişti!* Kararlı duruşu bozulurken isteksizce geri çekildi. Ama bu, onu son bir deneme yapmaktan alıkoyamadı tabii ki...

Sevimli bir ifadeyle, “Seninle gelebilir miyim? Londra’yı hiç görmedim,” dedi.

“Taktik değiştirmen kararımı değiştirmeyecek. Burada kalacaksın!”

Bütün duygularını baskılayan bir yüz ifadesi ve onun karşısında geri çekildiğini belli eden beden diliyle sessiz kalmaya zorlandı Lindsey.

Kapıyı açan Rob, tam çıkmak üzereyken geri dönüp kıza doğru eğildi. Gözlerinde gördüğünden memnun bir ifade vardı. “Bu yüz ifadesinden çok hoşlandım. İtaatkâr ve sevimli bir Lindsey, her sabah günümü aydınlatabilir.” Genç kadının şaşkınlığından yararlanıp, dudaklarına aceleyle bir öpücük bırakarak kapıdan fırladı.

İtaatkâr ve sevimli bir Lindsey mi?

Lord Rob, onu hiç tanıyamamıştı. Genç kadını şu an durduran tek şey, ona verdiği söz ve oğlunun kurtarılmasında ayak bağı olmayı istememesiydi. Bir de onun oğlunu kurtaracağına olan inancı...

Evi yakından incelemeye karar vererek, sıkıntılı bir tavırla mutfağa yöneldi.



O hafta içinde, bütün Londra, Lord Ranald'ın mülklerinin yanışını izledi. Krallık Muhafızları, bütün sokakları tutmuş, her evin kapısını çalıyor ve şüphelileri arıyordu. Yaptıkları hata ise aradıkları şüphelilerin seçkin bir semtte olabileceğini düşünmemeleriydi. Baskın yaptıkları yerler daha çok dış mahallelerdeki sokaklarda bulunan terk edilmiş binalar, pansiyonlar ve hanlardı. Bir İskoç'un onlara bu kadar yakın ve tehlikeli bir noktada bulunmaya cüret edemeyeceğini düşünüyorlardı.

Ranald ise ilk günün sonunda bastırmaya çalıştığı korku ve öfkesiyle bütün mal varlığının küle dönüşmesini izlemişti. Yaklaşan tehlikeyi sezen duyguları ensesinde bir alev topuna dönüşmüş, sanki bütün bedenini yakıyordu.

Yakın bir arkadaşının evine sığınmış, ona destek olan Kral Muhafızları'nın Robert the Keith'i bulmasını beklerken bütün hıncını yaveri olan adamdan çıkartıyordu.

"Krallığın kalbinin attığı bu şehirde tek bir İskoç'u nasıl bulamazsınız!" diye haykırdı. Kızgınlığı kızarmış burun ucundan somut hâlde damlamaya hazırды. "Lanet bir İskoç, burnumun dibine kadar sokulup evlerimi ve iş yerlerimi yakıyor. Benim adamlarımsa sadece izlemekle yetiniyor!" Hızını alamayıp dönerken dizini koltuğun kenarına çarptı. Bütün hırsı zavallı, cansız eşyaya yöneldi. Savurduğu tekmeler bir nebze de olsa rahatlamasını sağlamıştı.

Yüzbaşı Milton, kendini sakınmak amacıyla kapının hemen yanında durmuş onu izliyordu. "Ne yapmamızı emredersiniz, efendim?"

Ranald'ın sönen öfkesi yeniden alevlendi. Ağzı köpürerek, "Bunu bana mı soruyorsun, Milton?" diye haykırdı. "Seni yanımda bu yakışıklı suratın için mi tutuyorum? Görevin beni korumak! Harekete geç ve o lanet piçi bul!"

Nasıl yapılacağıyla ilgili hiçbir ipucu verilmemiş olan Milton'un yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Kendi zekâsıyla İskoç Lord'u bulabilseydi, şu an Lord'undan bu hakaretleri duymak zorunda kalmazdı.

Yine de, "Emredersiniz!" diyerek odadan çıktı. Şu anda yakınında olmak istemeyeceği tek kişi Lord Ranald'dı.



Durduğu ara sokağın karanlık köşesinde dikiliyordu genç adam. Hemen arkasında duran adamları ve Sloan, nefes bile almıyorlardı. Sabrının meyvesini toplamasına yardım edecek olan adam kapıda görüldüğünde hepsi derin bir nefes aldı.

Evden çıkan Yüzbaşı'yı gözleyen Rob, "Onun her hareketini takip edin!" diye buyurdu yanında duran iki adama. Arkasından kardeşinin kısık sesi duyuldu.

"Sence Ranald ona bu kadar çok güveniyor mudur?"

"Sağkolu olan adamın yardımını olmadan oğlumu saklayabileceğini sanmıyorum. Kendisini ateşe atmaktan hoşlanmayan bir adam, kullanabileceği maşası varken neden parmağını ateşe uzatsın? Gerekirse Yüzbaşı'ya ait mülkleri de yakın! Kendisini tehlikede ve savunmasız hissetmesini istiyorum. Bu da bizi bir yere götürmezse bu defa Ranald'a yakın olan herkesin bu tehlikeyi çok ama çok yakından hissetmeleri için ne gerekirse yapacağız."

Sloan ve Aidan, kapıda nöbet bekleyen muhafızlarla konuşan Yüzbaşı'dan bakışlarını ayırmadan başlarını salladılar. Adam harekete geçince gözden kaybetmemek için peşine düştüler.

Geçen birkaç günlük sürede gelişen olayları sadece uzaktan izlemekten sıkılmış olan Lindsey'in sakinliği yerini endişeye bırakmıştı. *Oğluna bu kadar yakın olmalarına rağmen neden hâlâ onu bulamamışlardı? Rob niçin onu gelişmelerden haberdar etmiyor, olayların dışında tutuyordu?*

Her gün, genç kadın uyanmadan evden çıkıp giden genç adam, gece geri geldiğinde ise yorgun görünüyordu. Genç kadın, Rob'un daha çok çalışma odasında kısa aralıklı uykuyla yetindiğinden kuşkulanıyordu çünkü Lindsey ve Greatson'un bebeğine ayrılan odaya bir kez bile gelmemişti.

Özlediği ve beklediği sesi duyduğunda gecenin ilerleyen saatleriydi. Şöminenin önündeki koltukta beklerken uyuyakalmış olmaydı. Hiç uyumamış gibi bir enerjiyle yerinden doğruldu.

Rob ise karısının yanına gelirken yorgunluğunu odanın dışında bırakmış görünüyordu. Yüzünde Lindsey'e karşı hissettiği şefkatin yanında onu burada bulmaktan dolayı bir rahatlama oluşmuştu. Verdiği söze bu kadar sadık kalacağına hiç inanmamıştı.

Koltuktan kalkan genç kadına yaklaşmış tam önünde durdu. "Uyumamışsın!" derken parmağı onun endişeden kararmış göz altlarında dolaştı.

"Sen de..." diye fısıldadı genç kadın. "Bir gelişme var mı?"

"Bu nedenle buradayım. Oğlumuzu almaya benimle gelmek ister misin?"

Bu anın hiç gelmeyeceğini düşünmüştü. Bu kâbusun ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacağını, geçmişinde yaptıklarının cezasını oğlunun acısını ve kaybını yaşayarak ödeyeceğine neredeyse emindi. Kalbi, bu sevinç çok fazla gelmiş gibi bir an durdu. Nefes alamadı ve dizleri bükülürken genç adamın gömleğinin yakasına yapıştı.

"Ne... Nasıl?"

Kollarıyla onun düşmesini engelleyen Rob, genç kadının kopma noktasına gelmiş sınırlarını düşünmeden böyle aniden haber verdiği için kendini suçladı. Sararmış yanağından birbiri ardına düşen göz yaşlarının mutluluktan olduğuna emindi, yine de ağlamasını istemeyerek göğsüne doğru çekti.

"Oğlumuzun yerini bildiğini düşündüğüm birini takip ettik. Hislerimde yanılmadım. Bir süre beklemek zorunda kaldık ama onu nerede sakladıklarını bulduk."

"Nerede?" Sorularla dolu yalvaran gözleri, bu habere inanmadığını gösteriyordu. Onu teselli etmek isteyen genç adam, böyle bir hikâye uydurmuş olabilirdi. Mantığı hiç kimsenin bu kadar acımasız ve zalim olamayacağını fısıldasa da bu ses, kuşkulu yüreğinden yükselen çığlıklar arasında kaybolup gidiyordu.

Rob, oğlunun kötü bir sokakta, pis şartlarda yaşayan ve para karşılığı çocuklara bakan bir kadına bırakıldığını söylemek istemedi.

“Yakında kendin göreceksin. Hazırlan ve çıkalım!”

“Ya Randal?”

“Oğlumuzu almadan önce ona yaklaşmak istemedim. Bırakalım da onu bulamadığımızı düşünsün. Biz Robby’yi aldıktan sonra ona bütün yaptıklarını ödeteceğim.” Dişlerini sıktı genç adam. “Defalarca öldürebileceğim kadar yaklaşıp yine de onun yaşamasına izin vermek hayatımda yaptığım en zor şey...”

Onun kollarından sıyrılan Lindsey, elbisesini kaptığı gibi paravanın arkasında kayboldu. Rob, ona artık karısı olduğunu ve önünde soyunabileceğini söylemek istese de son anda müdahale etmekten vazgeçti. Aralarındaki sorunları aşmak ve harekete geçmek için buradaki işini bitirip oğluyla birlikte eve dönmeyi bekleyecekti.

Birkaç dakika sonra hazırlanmış olan genç kadın paravanın arkasından çıktı. Bu, heyecanlı ve sarsak hareketlerle ne yaptığını bilemeyen kadın, onun tanıdığı Lindsey değildi. Heyecandan yanakları kızarmış, gözleri her an dökülmeye hazır yaşlarla dolu bir telaşla, yatağın ayakucunda duran botları giymeye çalışıyordu.

Bağcıklar defalarca parmaklarının arasından kurtulunca Rob, omuzlarından tuttuğu kızı yatağa oturttu. Önünde diz çökerek genç kadının savaş verdiği bağcıkları kolayca bağladı. Ayağa kalkarken onu da kendisiyle birlikte çekti.

“Gidip oğlumuzu alalım!”

Lindsey, bir anne olarak duygularının patlama noktasındaydı ve hislerine yenik düşmüştü. Rob ise hiç görmediği oğlunun gerçekliğini sorgulayıp durmuştu. Varlığından emin olmadığı bebeğine çok yakın olduğunun farkına varmak, Lindsey’in gösterdiği heyecanın kat kat fazlasını yaşamasına neden oluyordu. Tek farkı, bütün o heyecanı ve sevinci saklayabileceği güçlü bir bedeni vardı. İçinde yaşadıklarını kendine saklıyordu.

Arabaya bindiklerinde genç kadının buz gibi olmuş ellerini avucuna aldı. İçten içe titrediğini yine bu ellerden anlamıştı. Oysa daha kısa bir süre önce, bir yayı tutan bu ellerin titreme emaresi

göstermediğini görmüştü Rob. Genç kadın, ince parmaklarını güç almak ister gibi genç adamın güçlü parmaklarına doladı ve titrek bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı.

Geçtikleri sokaklar تنها ve karanlıktı. Ana caddelerde yanan sokak kandillerinin aydınlığı, gittikleri dış mahallelerde, yerini tekinsiz bir karanlığa bırakıyordu. Duvarlarda yankılanan atların nal sesleri, Lindsey'in gürültüyle atan kalbinin sesini bastırıyordu.

Aralarındaki sessizliği Lindsey'in korkulu sesi bozdu. "Ya kuşkulanıp Robby'nin yerini değiştirmişlerse..."

"Lindsey... Bu tür kuşkularla kendine eziyet etme! Evi gözleyen adamlarımız var. Söylediğin gibi Robby'yi oradan alsalardı, haberi-miz olurdu."

"Ben sakın kalamıyorum. Son anda her şeyin değişeceğinden ve onu yeniden kaybedeceğimden korkuyorum."

Genç kadına sıkıca sarılan Rob, alnına dudaklarını bastırdı. "Oğlumuzu kollarına aldığında bütün korkuların bitecek. Sana söz veriyorum, bir daha aynı korkuları yaşamana izin vermeyeceğim."

Yavaşladıklarını fark eden Lindsey, endişeden sertleşmiş omurgasıyla doğruldu. "Geldik mi?"

Arabanın açılan kapısından başını uzatan Sloan, "Gelmiyor musunuz?" diye sordu.

Genç adam daha sözünü bitirmeden Lindsey arabadan fırlamıştı. Çamurlu suyun aktığı toprağa bastığı anda burnuna dolan pis koku ciğerini yaktı. Ayın bulutların arasından sıyrılmasıyla geldikleri bu yerin sadece pis kokusuyla değil, görünüşüyle de acınası olduğunu gördü. Evler yıkılıp dökülmekten korkarmış gibi birbirine yaslanmıştı. Karanlığa gömülmüş pencerelerin pek çoğunda cam yoktu. Doğrudan sokağa açılan kapıların önünde sokak kedileri ve köpekleri huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Yüce Tanrım! Oğlunun bu berbat yerde olduğunu görmek katıla katıla ağlama isteğiyle dolmasına neden olmuştu. Olasılıklar beyninde çınlayıp duruyordu. Bebeğine iyi bakmamış olabilirlerdi. Belki de hastalanmıştı. Birkaç aylık bebek, bu perişan yerde nasıl sağlıklı kalabilirdi?

Aklından geçen sorular, Lindsey'i ayaklarına kanat takmış gibi harekete geçirdi. Bir taraftan yürüyor, bir taraftan da, "Hangi evde?" diye soruyordu.

Koşturan kızı kolundan yakalayan Rob, "Sokağın sonundaki bina... Milton'un adamları tarafından gözetleniyor. Bu nedenle Sloan ve Aidan'ın önden gitmesine izin ver ki onları etkisiz hâle getirsinler," dedikten sonra kardeşine harekete geçmesi için işaret etti. Sloan ve Aidan, sokağın daha karanlık olan bölümlerinden geçmeye özen göstererek ilerlediler.

Rob ve genç kadın, daha küçük adımlarla onları uzaktan takip ediyorlardı. Bir ara sokaktan fırlayan adamlar, Sloan ve Aidan'a katılarak diğerlerine göre daha dik duran bir eve yöneldiler. Kapının hemen dışındaki iki karanlık figür bu saatte ya uykuluydular ya da herhangi bir tehlike beklemiyorlardı. İki nöbetçinin işlerinin birkaç saniyede bitirilmesi sokağın uğursuz sessizliğini bozmadı.

Sloan'ın işaretiyle adımlarını hızlandırarak eve ulaştıklarında Rob, "Burada bekle!" diyerek Lindsey'i durdurdu. Genç kadını içeride göreceklerinden korumaya çalışıyordu.

Lindsey, karanlıkta görülüp görülmediğinin farkında olmadan başını salladı. Kendisinden önce kapıya ulaşan genç adamın hemen arkasından sessiz adımlarla yaklaştı. Ona ulaştığında Rob kapıyı çalıyordu.

Karanlığa gömülmüş evin terk edilmiş bir hâli vardı. Rob bir süre bekledikten sonra daha güçlü bir şekilde vurdu.

"Gitmişler mi?" diye titrek bir sesle fısıldayan Lindsey'e, "Vakit gece yarısını geçti," diye cevap verdikten sonra kapıya yumruğunu indirdi. Bu ses evde yankılanmış olmalıydı ki içeriden küfür dolu bir homurdanma ve sürüklenen terlik sesleri geldi.

"Kim o?" diyen huysuz ve tiz sese, "Kapıyı aç!" diye emretti Rob.

"Gidin buradan! Bu saatte kapıma dayanan hiç kimseyi evime almam!"

"Eğer açmazsan biraz sonra burada bir kapı olmayacak!"

Rob'un sakin ama sert sesi içeriden gelen sesi bir süre susturdu. Daha sonra dönen anahtarın sesinin ardından kapı hafifçe aralandı ve başında gece bonesi olan zayıf, sarkmış bir yüz belirdi. Elinde tuttuğu mumu yukarıya kaldırıp kapısını bu saatte çalmaya cüret edenleri inceledi. Rob'un yüzünü görebilmek için mumu oldukça yükseğe kaldırması gerekmişti. Cüssesini görünce de gürültüyle yutkundu.

Biraz önceki cesur sestен daha zayıf bir tonda, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Genç adam, "Oğlumuzu..." dedi kısaca.

"Sizi daha önce hiç görmedim. Oğlunuzun burada olduğunu kim söyledi?"

"İki hafta önce sana bir bebek getirildi. Yüzbaşı Milton tarafından..."

"Yanlışınız var. Evde kendi oğlum dışında bir bebek yok!"

"O zaman içeriye girmemizde bir sakınca olmamalı. Girip kendi gözümle göreceğim!"

"Buna hakkınız yok. Evime yabancıları alamam. Özellikle de bu saatte..."

Konuşarak çok zaman kaybetmiş olan Rob, katı bir sakinlikle kadına eğildi. Yüzündeki ve gözlerindeki korkutucu tehdidi görmesini sağlayacak kadar kadına yaklaşmıştı.

"Korkman gereken kişi benim, bayan. Ya beni içeriye alırsın ve oğlumun bu evde olmadığını kanıtlarsın ya da biraz sonra bu evi başına yıkarım. Bir an önce kararını ver!"

Kadın için bu tehdit yeterli olmuştu. Ciddiyetini bir an bile sorgulamadığı bu iri cüsseli devi içeriye almak için kapıyı sonuna kadar açarak yollarından çekildi.

Rob ve Lindsey, dışarıdan daha da pis kokan evin içine doğru yürüdüler. Girdikleri yer, hem mutfak hem de oturma odası olarak kullanılan tek bir bölmeden oluşmuştu. Şöminenin yanındaki kapı dikkatlerini çekmese, evin sadece görünenden ibaret olduğunu zannedebilirlerdi.

Şömine ile pencere arasına yerleştirilmiş ahşap divanda bir çocuk uyuyordu. Ayak seslerini duyunca korkuyla doğruldu.

“Sana zarar vermeyeceğiz!” diyen Rob, kapalı olan diğer kapıya yöneldi.

“Oraya giremezsiniz. Kocam uyuyor. Öfkeli ve saldırgandır!” Kadının aceleci adımları, Rob’un önünü kesmeye çalışsa da genç adam çoktan kapıyı açıp odaya dalmıştı.

Lindsey, olduğu yerde kalmış, evin loş pejmürdeliğini dehşete düşmüş gözlerle izliyordu.

Odanın uzun süredir ısıtılmamış olduğu duvarlara sinen soğuktan anlaşılabilirdi. Şömineden çok, ocak görünümünde olan derin ve karanlık oyuk, sadece yemek pişirmek için kullanılıyor olmalıydı. Pencereye gerilen delik deşik olmuş kalın kumaşın hiçbir koruyuculuğu yoktu. Gece ayazı bu deliklerden ince ince odaya sızıyordu. Gözüne çarpan her olumsuzlukla, oğlu adına biraz daha endişeyle doluyordu.

Aniden, iç kapıda kaybolan Rob’dan ses gelmediğini ve dışarıya da çıkmadığını fark etti. Uyuşmuş hislerini ve endişelerini bastırarak harekete geçti. Yarı aralık kapıyı ittiğinde gördükleri, omuzlarının düşmesine ve gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu.

Rob, tahta bir beşiğin yanına diz çökmüş, kıpırtısız bir duruşla beşiğin içindeki bebeği izliyordu. Tanrım, hayatında bundan daha duygusal bir sahne izlediğini sanmıyordu! Zayıf mum ışığında bile onun gibi güçlü bir adamın yüzünden geçen ifadeleri fark etmek, içini suçlulukla doldurmaya yetmişti. Sessiz adımlarla hayatının merkezi olan bu iki varlığa yaklaştı.

Robby... Lindsey’in özlemekten kalbinin her noktasına yara açan minik bebek, aynı özlemi duymuyormuş gibi uyuyabiliyordu. Dudağından kaçan hıçkırığa engel olamadı. “Robby!” diye fısıldadı.

Rob, düştüğü derin kuyudan onun fısıltısıyla çıktı. Bakışını oğlundan ayırmadan, “Robby!” diye mırıldandı. “Gerçekmiş! Benim bir oğlum var!” Sesinde, hissettiği derin üzüntünün yadsınamaz izleri vardı. Lindsey, bir kez daha pişmanlıkla sarsıldı.

Genç adam, uyandırmaktan korkarak usulca kucağına aldığı be-
beğe doğruldu. "Gidelim!" dedi boğuk bir sesle.

Lindsey, battaniyeyi düzelterek soğuktan korumaya çalıştığı
bebeğini Rob'dan istemeye cesaret edemedi. Kapıdan oğluyla bir-
likte çıkan genç adamın peşinden koştu.



Saatlerdir aynı pozisyonda oturuyor, yatağın ortasında uyuyan
bebeği izliyordu. Lindsey de bu anı bozmaktan korkarak sessizliğe
gömülmüştü.

Geri dönüş yolculuğu sessiz geçmişti. Robby, anne ve babasıyla
birlikte olduğundan habersiz uyurken, genç adam ve Lindsey'in ara-
sını geç kalmış pişmanlıkların ağır varlığı doldurmuştu. Gerekçele-
rine sonuna kadar inansa da kucağındaki oğlunu bir an bile bırak-
mayan genç adama baktıkça, o gerçekliklerin sağlamlığı ağır ağır
çatırıyor, bahanelerini anlamsızlaştırıyordu.

*Rob'u oğlunun olmadığı bir hayata mahkûm etmeyi nasıl dü-
şünebilmişti? Oğlunu, babasından uzak büyütme düşüncesini nasıl
sorgulamamıştı? Bütün o haklı olduğuyla ilgili düşünceler, rüzgârda
savrulan kum taneleri gibi uçuşup kaybolmuştu.*

Dizlerini kendine çekerek koltuğa iyice gömüldü. Af sözcükleri
dilinin ucunu yakıyordu. Rob, taş bir heykel kadar kıpırtısız, oğlu-
nun uyurken çıkardığı sesleri dinliyor, nefes alış verişini izliyordu.
Belki de gerçek olup olmadığıyla ilgili kendini ikna etmeye çalışı-
yordu.

Aniden doğrulan Rob'un bu hareketliliği şaşırtmıştı Lindsey'i.
Ayaklarını koltuktan indirerek doğrulurken onun bir şeyler söyleme-
sini bekledi. En azından genç kadını suçlayan birkaç cümle sessiz-
liklerini kırabilirdi.

Hiçbir şey söylemeyen genç adam kapıya yönelince, "Burada
uyuyabilirsin," dedi kararsız bir sesle.

Rob, genç kadının varlığının yeni farkına varmış gibi durak-
sayarak döndü. "Onunla geçireceğim bir ömür var. Bir an önce bu

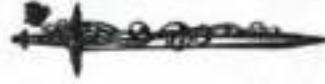
nefret kokan topraklardan uzaklaşabilmek için yarım kalan işimi tamamlamalıyım.”

“Ranald mı?” Genç adamın cevap vermemesi üzerine, “Onu ben öldüreceğim. Yeminim var!” dedi.

“Sen oğlumuzla ilgileneceksin! Bu arada ben de hayatımdaki en değerli iki varlığa el uzatma gafletinde bulunan adamın işini bitireceğim. Sen artık benim karımsın. Senin yeminin, benim yeminim!”

Son cümlesinden sonra çıkıp giden adam ona itiraz etme hakkı tanımamıştı. Lindsey’in de ona karşı çıkmak gibi bir isteği yoktu. Robby’nin doğumundan sonra öncelikleri değişmişti. Daha önce ettiği yeminin yerini oğluna olan sevgisi almıştı. Belalardan uzak durmaya kararlıydı. Oğlu için...

Biraz önce Rob’un oturduğu noktaya yerleşerek oğlunun minik elini avucuna aldı. Sıcaklığını özümsemek ister gibi gözlerini kapatıp bu anın güzelliğine odaklandı. Duyduğu hafif nefes alış verişlerin verdiği his cennetle eş değerd.



Ranald, yatağın başucundan gelen hafif sesle gözlerini araladı. Tedirgin uykusunu bölen bu sürtünme sesi, sıradan bir gecede umurunda olmazdı. Ancak son bir haftadır yaşadığı gizli korku nedeniyle uykusu derinliğini kaybetmiş, kulağı daha da hassaslaşmıştı.

Bakışı sönmek üzere olan muma kaydı. Yatağın perdeleri hissettiği tehlikeyle arasında bir set çekmişti. Tanımlayamadığı bu tehlikeden korunmak ister gibi yorganı biraz daha çekip, oda hizmetçisine mumu yakması için seslenmek üzereyken karanlığın içinden gelen sesle irkildi.

“Benden kaçabileceğini mi sandın, Ranald?”

Hızla doğrulan Kont, yatağın başucuna astığı silahına uzandı fakat kendini güvende hissettiren kurtarıcısı, görünmeyen eller tarafından alınmıştı. Titreyen elleri yastığın altına uzanıp sakladığı hançerin sapını kavradı. Bu temas kendini daha güçlü hissettirdi.

"Kimsin?" demesine rağmen sesin sahibini tanımıştı. Bu sesin içinde intikamdan oluşmuş hançerler gizliydi. Affediciliğe sahip olmayan tınısıyla Ranald'ın teninde dokunmadan kesikler açmaya niyetliydi.

Yatağa daha da yaklaşan Rob, "Celladın, Azrail'in... Hangisini tercih edersen..." diye cevapladı adamı.

Genç adamın cüssesinden daha da uzun olan gölgesi karşıdaki duvara yansdı. Gerçekten de Azrail'in kanatlarıymış gibi odayı karanlığa boğdu.

"Nöbetçiler!" diye haykırdı Lord, yorganı üzerinden atıp, ayağa fırlarken.

"Üzgünüm, yardımına gelemeyecek kadar meşguller!"

Rob'un sözlerine rağmen yeniden, "Nöbetçiler!" diye bağırdı. Bu arada çevresinde elindeki hançerden daha etkili bir silah arıyordu.

Rob, dizlerine kadar uzanan geceliğini uçuşturan bir telaşla odanın içinde koşturun adamı küçümseyen bakışlarla izliyordu. İngilizler ve garip âdetleri... *Hangi erkek, kadınların giydiği gibi bir gecelikle o yatağa girerdi?* Şu an izlediği mide bulandırıcı görüntüye bir son verip adamı bu utanç verici durumdan kurtarmayı düşündü. Tanrı korusun, ölüme bu kadar komik bir kıyafetle gitmektense kendini ateşe vermeyi tercih ederdi.

"Yaptıklarına rağmen, senin bile, bu berbat kıyafet içinde ölmene üzülebilirdim. Eğer oğluma ve karıma zarar vermeye çalışmamış olsaydın, erkek gibi bir kıyafet giymene bile müsaade edebilirdim. Ne yazık ki sen nerede durman gerektiğini bilemedin. Bu nedenle utanç verici bir şekilde ölmeyi hak ediyorsun!" diyerek kılıcını çekti.

Keskin metal, sönmek üzere olan zayıf mum ışığında adamın sonunu işaret eden bir ateşle parladı. Ranald, kapıya atılmadan hemen önce, Robert the Keith'in de dediği gibi, bu şekilde korkakça ve utanç verici bir şekilde ölmeyi hak etmediğini düşündü.



BÖLÜM 46

Uykusunu bu kadar ağırlaştıran nedeni merak ederek uyuşmuş kollarını kaldırdı. Parmakları arasında sıkıca tuttuğu metale anlam veremeyerek baktı. Odaklanmakta zorluk çekiyordu. Hatta görüşü o kadar kötüydü ki her şeyi kırmızı görüyordu.

Elindeki metal ağır ve soğuktu. Daha yakından görebilmek için yüzüne yaklaştırdı. *Bir hançer...*

Göz bebekleri yavaşça irileşirken görüşünün kırmızı değil, elinin ve hançerin kanlı olduğunu fark etti. Hızla doğrulurken başı döndü. Ağzı keçe gibi kurumuştu. Elindeki bu kanlı hançerin nereden geldiğini bilmiyordu. Ağrıyan başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı.

Bakışı hemen yanında yatmakta olan adama kaydı. *Lord Ranald? Onun burada ne işi vardı?*

Adamın çenesine kadar gelen örtüye uzandı. Uyandırmaya niyetlendiği adamın gırtlığındaki derin kesikten akan kan bütün yatağı kırmızıya boyamıştı. Üstelik geceliği de kan içindeydi. Elindeki hançeri korkuyla fırlatırken gırtlığını parçalayan bir çığlık attı.

Adaira'nın attığı çığlıkla odasına giren hizmetçiler ve uşakların gördüğü manzara tüyler ürperticiydi. Genç kadın, tepeden tırnağa kan içindeydi ve aklını kaçırmış gibi çığlık atıyordu. Lord Ranald ise çoktan ölmüştü.

Yaşanan trajedi kısa zamanda malikâneyi ayağa kaldırdı. Güneş yavaş yavaş yükselirken Leydi Adaira'nın âşığı olan Lord Ranald'ı

yatağında acımasızca hançerlediği kulaktan kulağa fısıldandı. Kraliyet Muhafızları ve kolluk güçleri, daha vakit öğleye ulaşmadan olay yerine akın ettiler. Leydi'nin *ben yapmadım* çığlıkları hiç kimseye gerçekçi gelmedi. Bütün direnmelerine rağmen tutuklanarak götürüldü.

Adaira için yaptıklarını ödeme zamanıydı.

Greatson'un bebeği, adama teslim edilmiş ve ayrılırken bir daha İskoçya topraklarına adım atarsa buna pişman olacağıyla ilgili uyarılmıştı. Adam mesajı çok iyi anlamıştı. Oğluyla birlikte uzaklaşırken bu kadar kolay kurtulmuş olmaktan dolayı kendini şanslı sayıyordu. Teşekkür etmesi gerekenin kucağındaki bebek ve Leydi Marischal olduğunu asla bilemeyecekti.



Kalenin surlarında durmuş, önündeki manzaraya bakıyordu. Rüzgâr kısa saçlarını alnına ve yüzüne çarpıyor, elbisesinin etekleri arkasında bir bayrak gibi savruluyordu.

Burada, bu kalenin hanımı olarak bulunmasına rağmen klan halkından, evdeki çalışanlardan ve en önemlisi kocasından daha ne kadar kaçabileceğini düşünüyordu.

Londra'dan kaçışlarının üzerinden neredeyse on gün geçmişti. Bu sürenin büyük bir bölümü yolda harcanmıştı. Yolculuk boyunca bir şeyin farkına varmıştı.

Lindsey'in artık bir ailesi vardı. *Bir eş ve oğul...* Damağında güzel bir tat bırakan sözcüklerdi. Üçünün aynı ortamda olabildikleri bu yolculuk, hayatında nelerin öncelikli olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Rob, bütün dikkatini tanımaya çalıştığı oğluna yöneltmişti. Robby'nin her hareketini sanki bir mucizeye şahit oluyormuş gibi izliyordu. Gözlerindeki mutluluk, bu birlikteliğin her dakikasından aldığı keyfi vurguluyordu. Genç adam yol boyunca baba olmanın tadını çıkartmıştı.

Lindsey, ikisini izlerken bazen kendisini dışlanmış hissetmekten alıkoyamamıştı. Oğluna olan özlemini Rob'un, oğlunu tanıması için biraz ötelemişti.

Bu arada, oğlunu ve kocasını izlerken, gelecekle ilgili planlarını yeniden gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Robby'yi babasından uzaklaştıramayacağını biliyordu ki zaten Rob buna izin vermezdi. Üstelik Lindsey de bu ihtimali artık düşünmüyordu. Diğer yandan kocasına olan aşkı ve onun sevgisi karşısında hissettiği çaresizlik, gelecekteki birlikteliklerini bir muammaya dönüştürüyordu. Sevdiği adamdan uzak durmaya çalışmak, görünmez bağlar tarafından engelleniyordu.

Kaleye geri dönüşleri bayram havasında olmuştu. Yokluklarında Lordlarının bir oğlu olduğunu öğrenen klan halkı, sevinçlerini göstermek için kale yoluna akın etmişlerdi. Bebeğin annesinin kim olduğunu önemsemiyor görünüyorlardı. Bütün dikkatleri, kucağında oğluyla arabadan inen Lord Marischal'daydı. Rob, oğlunu havaya kaldırıp klanını selamlarken, onlar da coşkuyla karşılık vermişler, kutlamak için sıraya girmişlerdi. Genç kadın geride kalmaya özen gösterirken, Rob onu da bu gösterinin içine çekerek dışlanmasına izin vermemişti.

Sloan, Lindsey'i sırtından iterek, "Git ve onun gururunu paylaş!" diye kulağına fısıldamıştı.

Sonrasında verilen ziyafet ve Lord'un vârisi için kaldırılan kadehler gecenin geç saatlerine kadar sürmüştü.

Yolculuğun yorduğu Lindsey, bu kutlamaların uzun süreceğini anlayarak sessizce odasına çekilmişti. Robby'yle ilgilenen hizmetçi, genç kadın odaya girdiğinde selam vererek çıkmış, o da oğlunun yanına kıvrılmıştı.

Rob'un ne zaman odaya geldiğini bilmiyordu. Sabah onun Robby'nin diğer tarafında uyuduğunu fark ederek doğrulmuştu. Derin bir uykunun kucağında olan genç adamın yanından Robby'yi de alarak sessizce ayrılmıştı. Kocasının yorgunluğunu atabilmesi için uyumaya ihtiyacı vardı.

Gerçekten mi Lindsey? Kaçmadığına emin misin?

Bu alaycı fısıltıya kulaklarını tıkayarak omzunu silkmişti. Düşünmemeye çalışmasına rağmen onunla yüz yüze gelmek, gözlerini kaçırmak, dilinin ucuna kadar gelen sevgi sözcüklerinin akmasını engellemek çok zordu.

Kaçak duygularla yaşamak ve gizlediklerini en derinlere gömmek, Lindsey'in hayat biçimiydi. Daha önce kadınlığından ve aklından kaçmış, en derinlere gömmüştü. Gençlik yıllarından, geçirebileceği bütün o güzel günlerden kaçmak ve saklanmak kendi tercihi olsa da yaşayamadıklarının hüznü hep varlığını hissettirmişti.

Sadece basit bir korkuya kapılarak, geleceği olan adamdan kaçmayı gerçekten istiyor muydu? Aralarında yıkılmayacak bir köprü oluşturan oğlunun varlığı onları bu kadar yakınlaştırmışken, mutlu olmaktan korkarak nereye kadar gizlenebilecekti?

"Bence artık konuşma zamanı geldi!"

Duyduğu sesle irkilse de onun kendisini bulmasını her an bekliyordu. Rob, kolay vazgeçen adamlardan değildi.

Yavaşça ona doğru döndü. "Dinlenebildin mi? Uyurken rahatsız etmek istemedim."

"Rahatsız etmek istemedin!" diyerek imayla kelimelerin üzerine bastırarak konuştu Rob. "Daha sonra da kahvaltıda varlığıyla rahatsız etmek istememiş olmalısın. Sonra öğle yemeğinde, akşam odaya geldiğimde seni bulamadığımda, dün gece yatak odamızda yine seni bulamadığımda da aynı hislerle hareket etmiş olmalısın. Ne kadar düşünceli bir karım var. Varlığını rahatsızlık olarak düşünüp kendini kocasından esirgiyor..."

Rob, ona doğru yürüdü. "Seni yanlış tanımış olmalıyım. Ne büyük hayal kırıklığı... Oysa ben, tanıdığım kadının cesaretine, gücüne, korkusuzluğuna ve dünyaya meydan okumasına âşık olmuştum." Genç kadına iyice sokuldu. "Son günlerde yakından izlediğim Lindsey'in benim tanıdığım ve âşık olduğum kadınla ilgisi yok."

Bakışlarını kaçıran kızın çenesinden tutup gözlerine bakmasını sağladı. "Bahanelerin arkasına saklanmaktan vazgeçip bana gerçekleri söylemenin vakti gelmedi mi Lindsey? Yoksa ömür boyu

benden kaçacak mısın?" Eğilip burnunun ucuna bir öpücük bıraktı. "Kaçamayacağını bilmen gerek. Senden asla vazgeçmem!"

Lindsey kuruyan dudaklarını ıslattı. Bütün kaçış noktalarını kapatmış olan genç adamın aç bakışları, bu küçük ayartıcı harekete takılmıştı. Çenesinde duran eli anında harekete geçti. Parmağı, biçimli dudakların kadınsı çizgisine hafifçe sürtündü. Aralarında var olan ve asla uyumayan kıvılcım, tutuşmak için bu kadar küçük bir hareketi bile değerlendirebiliyordu.

"Konuşmaya başlamayacaksan bu dudakların varlığını daha iyi bir şekilde değerlendirmeye niyetliyim," dedi Rob boğuk bir sesle.

"Ben..." Güçlkle yutkundu Lindsey. "Benim senden uzak durmam için çok geçerli bir sebebim var."

Genç adamın kaşları merakla kalktı. "Geçerli hiçbir sebebin beni uzak tutamayacağını bilsem de beni meraklandırдың. Bu nedeni, seni omzuma atıp yatak odasına taşımadan önce mi yoksa sonra mı söylemek istersin?"

Yanakları pembeleşen Lindsey, genç adamın elinin içine elini yavaşça yerleştirip parmaklarını sıkıca tuttu. "Göstermeyi tercih ederim," derken cesaretini toplamasına yardımcı olacak derin bir nefes aldı. "Gördüklerinden sonra hâlâ beni karın olarak istersen, sonsuza kadar eşin olmaktan gurur duyarım."

"Bu saçmalığın ardındaki neden ne olursa olsun, sen benim vazgeçilmezimsin. Hiçbir gerekçe bu kararımı değiştirmeyecek."

Lindsey, ondan bir adım uzaklaşırken bırakmadığı iri eli çekti. "Sonra pişman olacağın vaatlerde bulunmadan önce benimle gel!"

Rob'un genç kadını takip etmeye istekli adımları, gelen nal sesleriyle durdu. Bırakmadığı eli çekerek ve surun kenarına yaklaşarak aşağıya baktı. Kalabalık bir atlı grubu, doludizgin kale kapısından geçmiş, iç kaleye doğru yaklaşıyordu. Öndeki adamın kızgınlığı, atının gergin dizginlere verdiği tepkiden anlaşılıyordu. Küfrederken avucundaki narin parmakları asabi bir tavırla sıktı.

Lindsey, onu bu kadar kızdıran şeyi merak ederek ve bir adım daha yaklaşarak aşağıya baktı. Bu arada atlılar iç kale merdivenlerine ulaşmışlardı.

Genç kadının küfürleri Carlton'un, "Keith!" diyen gürlemesi arasında kayboldu.

"Onunla konuşmak zorunda değilsin!"

Rob, Lindsey'i de peşinden çekerek yürürken, "Zorundayım!" diye homurdandı. "O senin baban. Bir gün bu karşılaşma mutlaka olacaksa bu, evliliğimizin en başında olmalı! Aramızdaki gerginliği oğlumuz için sona erdirmeliyiz!"

"Yani onunla anlaşmaya mı çalışacaksın?" Genç kadının sesinde derin bir şaşkınlık vardı.

Rob, yürüyüşünü bozmadan omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı. "Onu öldürmemi mi tercih edersin? Ebette konuşup bu gerginliğe bir son vereceğim!"

Merdivenleri inmeye başlamışlardı. "Dallis'in anlattıklarına göre babam bu evliliğe hiç sıcak bakmıyor." Söylediği komik gelmiş olmalıydı ki güldü genç kadın. "Sıcak bakmıyor kelimesi, söyledikleri yanında hafif kalıyor. Bu, bir savaş nedeni olabilir."

"Yıllarca seni evlendirmeye çalışmıştı. Şimdi kızının evliliğinden dolayı neden savaş çıkarsın? Sonuçta onun deli kızıyla evlendim, değil mi?"

Lindsey, onun omzuna bir yumruk attı. "Lordum, sözlerinize dikkat etseniz iyi olur. Büyük ihtimalle babam beni buradan götürmediğinde, bu hakareti yeniden yeniden önünüze sürerek hayatınızı cehenneme çevirebilirim."

Rob'un kahkahası mutlu bir adamın keyifli kahkahasıydı. "Leydim, deli olduğunuzu bütün dünya bilirken, sadece benim sözlerimi hakaret olarak algılayıp ödetmeyi düşünmeniz adaletsizce." Aniden durarak genç kadını kendine yapıştırdı. Dudakları dudaklarını bulduğunda özlemin verdiği bir deprem ayaklarını yerden kesti. Açlık, vahşi bir arzu ve beklemenin o dayanılmaz sabırsızlığıyla birbirlerinin tadını çıkardılar.

Nefes nefese geri çekilen Rob, "O günleri sabırsızlıkla bekleyeceğim!" dedi hırıltılı bir sesle.

Sersemlemiş olan Lindsey'i yeniden çekerek merdivenleri inmeye devam etti.

Atının üzerindeki Carlton, açılan büyük kapıdan çıkan çifti kızgınlıkla izliyordu. Öfkeli bakışı, onların birbirine kenetli olan ellerine gidip sonra kızının kızarmış yanaklarına yöneldi.

"Lindsey, buraya gel!" diye emretti yüksek sesle.

Ölmüş olan kızının hayatta olduğunu öğrenmiş bir adamın sevincini ya da özlemini taşımayan bu kuru emir, genç kadını büyük hayal kırıklığına uğrattı.

Ne bekliyordu? Babasının, atından uçarcasına inip, merdivenleri uçarcasına çıkmasını ve yaşadığı için ne kadar mutlu olduğunu söylemesini mi?

Evet, Lindsey'in iyimser yanı tam da bu alaycı düşüncelerin yerine getirilmesini bekliyordu. *Babasının onu birazcık da olsa sevdiğini kanıtlayan bir harekette bulunması için gerçekten de ölmesi mi gerekiyordu? Ya da bu sevginin kanıtını görmek için ne kadar zeki olmalıydı?* Malum, deli olan kızını sevmeyi becerememişti.

"Kapıma gelip karımı götürmeye çalıştığının farkında değilsen, hatırlatmaktan büyük zevk duyarım. Lindsey, artık benim eşim ve bu klanın hanımı!"

Lindsey'in Rob'un avucundaki eli kasılınca, genç adam sakinleştiren bir hareketle elinin üzerini okşadı.

Carlton'un asabice titreyen çenesini oldukları yerden bile görebiliyordu.

"Geçen yıl sana söylediğim gibi klanlarımız arasındaki düşmanlık ebediyen devam edecek. Kızım, bu savaşı durdurabilecek bir istisna değil! Ayrıca onun bu klanda kalmasına izin verecek değilim! Bu evliliğe izninin olmadığını Majesteleri de dâhil herkes biliyor. Şimdi..." Öfkesini kontrol etmekte zorlanarak yutkundu. "...yeniden söylüyorum. Lindsey, hemen buraya gel! Gidiyoruz!"

Rob'un bakışı Lindsey'e döndü. Genç kadının babasına diktiği gözleri boş bakıyordu. Gergin olan bedeni ise bu boş bakışların yanıltıcı olduğunu fısıldıyordu. Lindsey'in hatırı ve mutluluğu için Carlton'la konuşmaya ve sakinleşmesini sağlamaya karar verdi genç adam.

"Bu konuyu bence içeride özel olarak konuşmalıyız. Atını seyiye ver ve ahıra götürsünler. Akşam yemeğinde seni ağırlarken aramızdaki sorunları da çözebiliriz."

"Seninle aramızdaki sorunları çözmek istemediğimi anlayamayacak kadar kalın kafalı mısın Keith? Bundan sonra cümlelerle değil, kılıçlarla konuşacağız. Şimdi kızımı da alıp gitmek istiyorum!"

Rob'un bedeninde dolaşan kızgınlık, temas eden ellerinden Lindsey'in bedenine geçmişti. Genç adam saygısızca verilen bu gözdağına sert bir cevap verecekti.

Duruma müdahale etmeye karar veren Lindsey, "Babamla aramızdaki bütün gemileri yakmadan önce sana göstermek istediğim şeyi görmelisin. O zaman belki de gitmeme izin vereceksin," dedi kısık bir sesle.

Rob, genç kadının söylediklerini ciddiye almayan bir bakış attı. "Asla!" diye hırladı.

"Rob lütfen, geri dönülemeyecek şekilde bütün köprüleri yıkma! Annemi ve kardeşlerimi hayatımdan çıkarmak istemiyorum."

"Çıkarmak zorunda kalmayacaksın. Onun böyle bir zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim." Genç adam düşündükleriyle bir an duraksadıktan sonra, "Eğer gitmeni engelleyecekse belki de onu buradan kovmalıyım. Böylece aklının bir köşesinde olan o gitme düşüncesinden de kurtulmuş oluruz," dedi.

Rob, söylediklerinin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Onun her an ortadan kaybolabileceği düşüncesiyle yaşayamazdı. Gidebileceği bir yer olmazsa burada onunla kalabilirdi. Aklından son geçirdiği düşünceyi, onun dünyada yapayalnız da kalsa yaşayabilecek bir yer bulabileceği düşüncesiyle bir kenara itti. Lindsey, çaresizliği asla kabul etmezdi.

Carlton'a dönerek, "Bu zamana kadar aramızdaki düşmanlık pek çok kanın dökülmesine neden oldu. Şimdi bu kanı durdurabilecek, masum insanları koruyabilecek bir fırsatımız var. Kızınla evliliğimiz klanlarımız arasında bir dostluk yaratmasa bile en azından kılıçlarımızı kınına geri döndürebilir. Bir barış anlaşması öneriyorum. Kabul edersen şu andan itibaren klanım klanına saldırmayacak ve sınırı asla geçmeyecek!" dedi. Carlton'a verebileceği tek taviz buydu. Karısı ve oğlu için... Bu husumet devam edecekse kılıçların çekilmesine neden olan Rob olmayacaktı.

Carlton, sözünden dönmeye niyeti olmayan o inatçı bağınazlıkla genç adama küçümseyen bir bakış attı. "Lütfedip uzattığın elini dostça sıkacağımı mı sanıyorsun, Keith? Yaşananlardan sonra bu topraklarda bulunmak bile midemi bulandırıyor. Geçmişte nasıl gelmişse, bundan sonra da öyle devam edecek. Kızım da benimle birlikte ait olduğu yere dönecek!"

"Oraya ait olmadığımı biliyorsun, baba!" diyerek araya girdi Lindsey. "Yıllarca sorun olarak gördüğün kızını klanından uzaklaştırmak için çabalayıp durdun. Hiçbir zaman oraya ait olmamı istemedin. Neden şimdi uzatılan zeytin dalını istemediğin kızın için geri çeviriyorsun?" Dolmuş gözlerini kırıştırdı. "Çok basit. Sen beni istemiyorsun. Amacın Kont Marischal ile olan düşmanlığı derinleştirmek. Sağlam bir bahanen olsun istiyorsun." Bakışını Rob'a çevirdi ama söyledikleri babasındaydı. "Üzgünüm, senin bu art niyetli amacına hizmet etmeyeceğim. Kocam beni istediği sürece burada kocamla kalacağım."

Gitmesine izin vermeyeceğini bilse de Rob, duyduklarından sonra göğsünü genişleten derin bir nefes aldı. Kaybettiği ailesine son sözlerini söyleyen kadının vakur duruşu ve dolu gözlerine bakarak, "Sonsuza kadar, Su Perisi!" diye fısıldadı. "Sonsuza kadar istediğim ve isteyeceğim tek kadın olacaksın. Ne olursa olsun..."

Lindsey ağlamaklı bir gülümsemeyele parmaklarının ucunda yükselip onu öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benden vazgeçmediğin için..."

Rob, yapmacık bir huysuzlukla gözlerini devirdi. "Sen kadın, gerçekten de aklını kaçırmış olmalısın. Bir gün geldiğinde pişman olacakmışım gibi bir his var içimde..." Sonra ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Delilik bulaşıcı mıdır? Ya da anne babadan çocuklara geçer mi?"

Ve Lindsey güldü. Bu gülüş, Rob'a daha önce hiç tanık olmadığı bir dünyanın kapısını araladı. İlk defa gördüğü güneşin sıcak ışınlarının kalbini eritmesine neden oldu. Mutluluğun gerçek tanımını yapan bu harika, melodik ses kulaklarından en ücra noktalarına kadar yayıldı. Kalbi, bu kadını daha büyük sevebilmek için genişledi. İçindeki aşk, aldığı her nefesi bu kadına bağışlamak için çırpındı.

"Son sözün bu mu?" Carlton'un nefret dolu sesi, aralarındaki büyülü kozayı parçalayıp dağıttı. Yine de onların birbirine olan aşk dolu bakışlarını silemedi.

"Evet, baba. Son sözüm bu. Kocamla kalacağım!"

Yaşlı adam, içindeki umutsuzluğu saklayan bir hırsla atının başını döndürdü. Mahmuzlamak üzereyken Lindsey'in sesini duydu.

"Sen sormasan da söyleyeceğim. Bir oğlum var. Senin torunun bu topraklarda, düşman olduğun bu adamın klanında büyüyecek. Bir gün hırs ve nefretini gömebilirsen ve onu yakından tanımak istersen, kapımız sana daima açık olacak!"

Carlton, ne bir duygusallık gösterdi ne de geri dönüp baktı. Kızı söyleyeceklerini bitirdiğinde geri dönmek üzere atını mahmuzladı.

Lindsey ise yanağından kayan gözyaşlarına rağmen iç huzuruyla genç adama biraz daha sokuldu.

Rob, genç kadının gözyaşlarını sessizce sildikten sonra elinden tuttu. "Hadi gidiyoruz!" diyerek çekiştirip merdivenleri inmeye başladı.

"Nereye?" diye soran genç kadına, "Sana bir söz vermiştim," dedi ve onun merakla devamını beklediği cümlenin ayrıntısı konusunda ketum davrandı.

Ahıra girip atla çıkmaları çok uzun sürmemişti.

Yanında doludizgin giden adamın düzgün profiline bakarak, "Hangi sözden bahsediyorsun?" diye yüksek sesle sordu.

Rob'dan atını hızlandırmak dışında cevap gelmedi. Lindsey de memnun bir sırıtışla atını mahmuzladı. Genç adamın yanından geçerken, "Yarışmak mı istiyorsun, Lordum? Ben varım!" diye bağırırken Thor'u hızlandırdı.

İki at başı uzaklaşmıştı ki, "Şelaleye ilk varan kazanır!" diyen Rob'un sesini duydu.

Genç adamın verdiği sözü hatırlamasa da onunla birlikte yeniden şelalede olma düşüncesi kanını hızlandırdı. Thor'un kulağına eğilerek, "Hadi oğlum!" diye fısıldadı.

Şelaleye geldiğinde Rob atından inmiş, genç kadını bekliyordu. Yolda yanından geçerken genç kadına ukala bir gülümsemeyle bakmış ve "Görüşürüz, güzellik!" diye seslenmişti.

Onun atını geçemeyeceğini bilmeliydi. Savaş meydanlarında ömrünü geçiren bu atılgan ve çevik hayvan karşısında zavallı Thor'un hiçbir şansı yoktu.

Nefes nefese atından indi. Son gelişinden bu yana şelalede çok fazla değişiklik olmamıştı. Sadece ateşin çok içlerine uzanamadığı ağaçlar yeşil filizler çıkarmış, otlar yüzeyi yanmış toprağı bir kenara iterek siyahlıklar içinden başlarını uzatmışlardı. Bütün olumsuzluklara rağmen su yine neşeye akmaya devam ediyordu.

"Eski hâlini alması ne kadar sürer?" Genç adama doğru yürürken üzgün bir sesle sormuştu.

"En kısa zamanda eski hâline dönmesi için elimden geleni yapacağım."

"Burada bahçıvanlık yaptığını hayal dahi edemiyorum."

Genç kadının konuşma çabalarını burnunun dibinde biterek kesti Rob. "Sabırsızca bana göstereceklerini bekliyorum. Sonra da ben verdiğim sözü yerine getireceğim." Dudağını dudağına sürttü. "Göster bana!" dedi hırıltılı bir sesle.

Lindsey, utancını ve endişesini bir kenara bırakarak genç adama arkasını döndü. "Bağcıklarımı çöz!" dedi korkulu ve titrek bir sesle.

Rob, kızın tekrar etmesine izin vermeden bağcıklarını hızlı bir beceriyle çözdü.

Tenine dokunan parmaklar elbisesini yavaşça omuzlarından aşağıya sıyırırken, gözlerini kapatıp nefesini tuttu Lindsey. Kraliyet mavisi elbise hafif bir fısıltıyla yere düşüp ayak bilekleri etrafına yığıldı. Akan şelalenin nemlendirdiği soğuk hava tüylerini ürpertti. Kollarını göğüslerinin üzerine doğru çekti. Arkasında duran Rob'un hareketsizliği ve sessizliği, içinde kocaman bir delik açarken dudaklarını ısırıldı.

Neden bir şey söylemiyordu? Tixsinmiş miydi? Bakamayacak kadar iğrenmiş miydi? Pişman mı olmuştu?

Saniyeler birbiri ardına geçerken Lindsey, daha fazla dayanamayacağını ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacağını hissediyordu.

Hissettiği temasla irkilerek dönmeye çalıştı. Genç kadının arkasında yere diz çökmüş olan Rob, onun hareket etmesini engellemek için belinden tutup olduğu yere sabitledi.

Gördükleri karşısında genç adamın dili tutulmuştu. Önündeki beyaz bedenin üzerindeki kahverengi buruşmuş yanık izleri ayak topuğundan başlıyor, bacağına bir sarmaşık gibi dolanıyor ve en son belinin o çekici gamzesine kadar ulaşıyordu. İhtiyar bir ağacın sert ve pütürlü gövdesini andırıyordu. Sanki doğa ana, sessiz bir ağacın dileğini kabul etmiş ve çirkin bir ağacı genç ve güzel bir bedene hediye etmişti.

Rob'un kuruyan gırtlığının yetersizliğini, gözlerine dolan yaşlar telafi etmek istercesine akmaya başladı. Yüce Tanrım, bu izlerin iğrençliğinden çok, bu yaraların verdiği acıyı tahmin etmeye çalışıyordu. Önündeki muhteşem bedeni lekeleyen bu görüntü küçücük bir acıyla atlatılamazdı. Çirkin değildi. Bu izlere baktıkça sevdiği kadının hayatla mücadelesinde kazandığı savaşın onurlu bir madalyası gibi görmeye başlamıştı.

Eğilerek dudaklarını genç kadının kalçasını saran yanığın üzerine bastırdı. Parmakları harekete geçip, hissini kaybetmiş bu deri

üzerinde okşarcasına gezinmeye başladı. Lindsey'in irkilerek çekilmeye çalışmasını yine bu parmaklar engelledi. "Sakın kıpırdama!" diye emretti.

Sonra yaralı olan yüzeyin her noktasını yaşadıklarını unutturmak ister gibi, acısını telafi edebilecekmiş gibi, çektiği bütün o vahşeti unutturmak istermiş gibi öpücüklerle boğdu.

Ayağa kalkıp, omuzlarından tutarak kendine döndürdüğü kadının yaşlarla ıslanmış yüzünü avucuna aldı. "Bu dünyada seni çirkinleştirebilecek hiçbir güç yok ya da seni istemememe neden olacak hiçbir çirkinlik yok. Bedenindeki her kusur eşi bulunmaz bir güzellik..."

Suya düşmüş ıslak bir yaprağı andıran gözler, aralanan nemli kirpiklerin ardından gözüktü. Rob, o gözlerdeki kırgınlığın iyileştiren bir ışıltıyla yok oluşunu izledi. "Seni sadece dış görünüşün için sevdiğimi mi sanıyorsun? Ben senin ruhunla büyüledim, neşenle hayat buldum, deliliğinle yaşama sevinci kazandım. Bedenine aldığın bu yaraların ruhuna kadar uzanmadığını bilmenin beni nasıl rahatlattığını tahmin bile edemezsin. Sana baktığım her an o yaraların sana nasıl ulaşamaz bir güç kattığını göreceğim. Tiksinden her gün dokunup Tanrı'ya seni bana bağışladığı için teşekkür edeceğim."

Genç adam konuştuğu Lindsey katıla katıla ağlamak, aynı zamanda kahkahalarla gülmek ve aklına gelen delice her eylemi hayata geçirmek istiyordu. Bunun yerine onun boynuna sarılıp bütün aşkını, minnetini, sevincini gösteren bir tutkuyla öptü.

"Seni seviyorum!" dedi nefes almak için geri çekilirken. "Seni delice seviyorum."

Rob, haylaz bir ifadeyle gülümsedi. "Bundan eminim. Senin akıllı ve hanımefendice sevmeni beklemiyordum zaten... Şimdi sıra bende..." Genç kızdan uzaklaşıp, gömleğini eteğinden tutup, başından çekerek çıkardı. "Sana bir söz vermiştim. Savaşa gitmeden önceki gece... Geri dönüşümde burada seninle sevişeceğimize dair..."

Lindsey'in utançla irileşen gözlerine çapkın bir şekilde bakarak pantolonuna uzandı. "Eşitliği sağlamak amaçlı..." dedi imayla.

“Önce yakalaman gerek, Lordum!” diyen genç kadın, arkasını dönüp göle doğru koştu ve yanan bedenini buz gibi soğuk suya bırakırken çığlık attı. Daldığı sudan başını çıkarırken dişleri birbirine çarpıyordu.

“Çok soğuk!” diye sızlanırken güçlü kollar tarafından tekrar suyun dibine çekildi.

Yeniden nefes alabildiğinde Rob’un bedeniyle çevrelenmişti. Sıkıca sarıldığı omuzlar kendi bedeninin aksine sıcacıktı. O sıcaklıktan yararlanmak için biraz daha sokuldu.

Rob, alnına yapışmış ıslak ve kısa saçlarını geriye doğru iterek güzel yüzünü ortaya çıkardı. “Sonsuza kadar, Su Perisi!” diye mırıldanıp dudaklarına kapandı.

Lindsey’in elinden, bu büyük tutku ve aşka boyun eğmek ve karşılık vermekten başka bir şey gelmedi.



SON SÖZ

Dört Yıl Sonra

Minik kızı Caylin, sevimli sesler çıkararak ayak parmağını ağzına götürmeye çalışıyordu. Onun altını değiştirmeye çalışan Lindsey, "Tatlım, onu bırakmazsan altını değiştiremem," diyerek minik ayağı kızının elinden kurtardı. Aceleyle işini tamamladı. "Artık istediğin gibi ağzına götürebilirsin," dedikten sonra kızının tombul yanağına bir öpücük bıraktı.

Caylin, ellerini çırparak kaldırılmak istediğini belirtince kucağına aldı. Bu arada Dallis, Robby'nin bir fırtına gibi estiği odadaki eşyaları toplamakla meşguldü. Oğlu, ziyaretlerine gelen Lona ve Torin gittikten sonra sıkılmaya başlamıştı. Evet, kardeşlerini ve annesini sık sık görse de babası inatla bu evliliği hâlâ reddediyordu.

Kapı aniden açılarak eşikte bu dağınıklığın sebebi belirdi. Enerjisini atamamış görünüyordu. Oysa bir saat önce genç kadın onu aşağıya, babasına göndermişti.

"Hadi anne, beni yakala!" diye bağırarak küçük oğlanın babasının gözlerine benzeyen gri gözleri haylazlıkla parlıyordu.

Robby ve bitmeyen enerjisi... Gözlerini deviren Lindsey, kucağındaki minik kızını Dallis'in kollarına bırakırken, "Birazdan dönerim!" diyerek kapıdan fırlayan oğlunun peşine düştü. Onu koridorun ortasında yakalayıp, baş aşağı omzuna atarken Robby ince sesiyle mutlu kahkahalar atıyordu.

“Ne yapmak istersin?” diye soran annesine çocuktan nefes nefese, “Yine atları maviye boyayabilir miyiz?” sorusu geldi.

Merdivenlere doğru yürüyen Lindsey, “Atları boyamamıza babanın ne kadar kızdığını biliyorsun...” diye cevapladı. Rob’un yüzünün şekli gözlerinin önüne gelince kıkırdadı. Birkaç ay önce Robby’ye atları boyamakla ilgili macerasını anlattığında çocuk o kadar ısrar etmişti ki dayanamamıştı. Tamam... Robby’nin ısrar etmesine gerek yoktu. Genç kadın, kocasını kızdırmayı çok seviyordu hatta bayılıyordu.

Atları gören Rob’un bıkkın yüzünde beliren ifadeye kahkaha atınca saklandıkları yeri de belli etmiş oldu. Ara kattaki samanların arkasında saklanan ikili kaçmaya çalışsa da Rob’un gazabından kurtulamamıştı. Robby’yi bir daha yapmayacağına söz verinceye kadar gıdıklamıştı. Lindsey’i cezalandırma yöntemi daha acımasızcaydı. Genç kadın hatırladıklarıyla hâlâ kızarıyordu.

Robby’yi gönderdikten sonra genç kadını omzuna atmış ve yatak odasına götürmüştü. Ve saatler süren sevişmelerinde Lindsey’in boşalmasına izin vermemiş, çığlık çığlığa, yalvarıncaya kadar bu ceza sürmüştü.

“Şelaleye gidebilir miyiz?” Oğlunun sorusuyla daldığı sıcak anılardan kurtuldu. Bu arada merdivenlerin başına gelmişlerdi.

Oğlunu omzundan indirirken, “Olabilir...” diye mırıldandı. Tırabzanın yüzeyinde elini gezdirirken Robby’ye muzip bir bakış attı. “Kaymayı öğrenmek ister misin?”

Robby, mutlu bir şaşkınlıkla, “Kaymama izin verecek misin?” diye sordu.

Ona doğru eğilen genç kadın, “Sana öğrettiğim şekilde kayarsan neden olmasın...” diye cevapladı.

Küçük adamı tırabzana yaklaştırdı. “Düşmeden kaymanın bütün sırrı, dengede durmak ve bedeninin dikliğini ayarlamak... Dengeni sağlayabilmek için kollarını iki yana açman gerek!”

Sonra tırabzana oturup nasıl yapacağını gösterdi. Robby, büyük bir dikkatle izlediği annesini anladığını belirtmek için başını aşağı yukarı salladı.

Lindsey, geri çekilip onun kendini ayarlamasına izin verdi. "Unutma, düşersen ve yaralanırsan çığlığı basarım. Kaymana asla izin vermediğimi söylerim!"

Robby kıkırdarak, "Anne çok komiksin!" dedi.

Lindsey, rahat görünmesine rağmen düşme ihtimaline karşı atılmaya hazır, Robby'nin büyük bir ciddiyetle yaptığı hesaplamaları izledi. Çocuk, çevik bir hareketle tırabzana oturdu. Kollarını yana açıp bedenini dengeledi.

Annesine bilmiş bir bakış atıp, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Hemen peşindeyim!" diyen Lindsey de arkasına oturdu.

Rob, arkasından gelen biriyle konuşarak çalışma odasından çıkıyordu. Birkaç adım atmıştı ki üzerine doğru uçan baş belalarını gördü. "Kahretsin!" diye bağırırken kocaman açılmış gözleriyle oğlunu ve hemen arkasında kaymakta olan karısının uçuşan siyah saçlarını fark etti. Yeniden uzayan ve genç adamın çok sevdiği saçları eskisi gibi kabarık değildi. Bukle bukle sırtına kadar iniyordu.

Aklından geçen yıldırım hızındaki düşünceler, ikilinin göğsüne çarpmasıyla sona erdi. İkisini birden tutmaya çalışırken geriye doğru savruldu. Kendini yerde sırtüstü yatmış ve çok sevdiği baş belalarını da göğsünde otururken bulduğunda bir süre nefes alamadı.

Genç kadın, yanında olsa bile daima özlemini çektiği adamın göğsünden doğruldu. Yüzüne düşmüş saçlarını geriye doğru iterken, "Lordum, burada olmanız ne kadar güzel. Ben de Robby'ye tırabzandan kaymayı öğretiyordum. Sert bir iniş konusunda endişeliydim. Oğlumuzun yaralanmasını engellediğiniz için ikimiz de minnettarız. Öyle değil mi Robby?" dedi memnun bir sırıtışla.

Çocuk masumca başını sallarken, Rob inleyerek, "Neden daha az zararlı bir şeyler öğretmiyorsun?" dedi.

"Robby ısrar etti. Öyle değil mi Robby?"

Yine masumca bir baş sallayış ve tasdikleme...

"Belki de gidip atları boyamalıydık. Daha az tehlikeli olurdu," diyen Lindsey, Robby'nin ayağa kalkmasına yardım etti ancak kendisi hâlâ adamın üzerindeydi.

“Yüce Tanrım, hayır! Atlarımı bir daha boyarsanız ikinizi de burçlardan baş aşağı sallandırırım!”

Rob’un kasıklarının üzerinde oturan genç kadın, hafifçe kıpırdanıp muzip bir ifadeyle sırtırken, “Hiç sanmıyorum,” dedi. Genç adamın bedeninden anında tepki gelmişti.

Üzerinde kıpırdanıp duran karısının yaptığı eziyetle inleyen Rob, gözlerini kapatırken küfretti. Tam bu anda ortaya çıkan Tiger, yerde yatan genç adama dostluğunu göstermeye kararlı bir ifadeyle yüzünü yalamaya başladı.

Lindsey, hemen arkasından gelen gülme dolu öksürük sesiyle irkilerek omzunun üzerinden baktı. Onları izleyen adamı gördüğü anda ayağa fırlamış ve utançla kızarmıştı.

Dizini kırarak selam verirken, “Majesteleri! Ziyaretinizden haberim yoktu. Onur verdiniz,” dedi.

Bruce, aldığı keyfi saklamadan yürüyerek genç kadının elini dudağına götürdü. “Leydi Lindsey! Değişmediğinizi görmek çok güzel!” derken alaycı bir ifadeyle gülümsemişti.

Rob, yüzünü yalamakta olan Tiger’i iterek, “İnanın Majesteleri, hiç değişmedi, hâlâ bir baş belası!” diyerek doğruldu. “Oğlumu da kendisine benzetmeye kararlı...”

Lindsey, Majestelerinin huzurunda olduğunu son anda hatırlayarak söyleyeceklerini yuttu. Gözleri ölümcül bir ifadeyle kısılırken, kocasına sahte bir gülümseme göndererek, “Ama Lordum, değişmemi istemediğinizi söylemişsiniz!” dedi.

“Kesinlikle istemiyorum!” diyen Rob, eğilip dudağına sert bir öpücük bıraktı. Geri çekilirken kısık bir sesle, “Seninle sonra görüşeceğiz, Leydim,” diye mırıldandı. Bruce’ye dönerek, “Akşam yemeğine kalmanız konusunda ısrar ediyorum. Bu arada biraz dolaşmak ister misiniz?” diye sordu.

Robert Bruce, genç adamı bu kadar mutlu görmekten memnun, yapılan teklifi kabul etti.

Lindsey ve Robby, sohbet ederek kapıdan çıkan adamların arkasında kalmışlardı. Genç kadına ve çılgınlıklarına artık alışmış ve

Jennifer Royce

kabullenmiş olan hizmetçiler, her şey normalmiş gibi yanlarından geçip gidiyorlardı.

“Anne, şelaleye gitmiyor muyuz?”

Gözleri parlayan genç kadın, “Şelaleye ilk ulaşan kazanır!” diyerek fırladı.

Çılgık atan Robby, genç kadının peşinden koştu.

Rob, onların ahıra kadar yarışmalarını izledi. Birkaç dakika sonra karısı ve oğlu ahırdan yıldırım gibi fırlayan atların üzerindediler. Bu, izlemekten asla bıkmayacağı kadar özel bir görüntüydü genç adam için. Onlarla birlikte bu eğlenceye katılamasa da yüreği onlara eşlik ediyordu.

“Sizi seviyorum, iyi ki varsınız...” diye mırıldanırken kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyümüş, damarlarına mutluluk pompalıyordu. İkilinin gözden kaybolduğu noktadan bakışlarını güçlükle ayırarak kendisini beklemekte olan Majestelerine doğru yürüdü.

SON

YAZAR NOTU

Kurgumuzda geçen savaşla ilgili bilgiler gerçektir ve okuduğunuz bütün isimler tarihte yerini almış gerçek kişiliklerdir.

Robert the Keith anlatıldığı gibi Klan Keith'in Lordu Kont Marischal'dır ve gerçek bir kişiliktir. Kurgumuzda da anlatıldığı gibi Klan Irvine ile geçmişi yüzyıllara dayanan düşmanlıkları vardır.

Olaylar, yer ve zaman gerçek olsa da kitabımızda sadece kurgu olan karakterler de var. Bunların başında Lindsey geliyor. Diğer yardımcı karakterler ve savaş dışındaki olaylar da kurgudur.

Kitapta Bruce'nin vârisi David'in Klan Keith'te büyüdüğü işlendi. Aslında David anlatıldığı gibi Fransa'ya gönderilmiştir. Ben kurgu olarak gerçeklerden birazcık saptım.

Umarım, severek ve keyifle okumuşsunuzdur. Başka hikâyelerde ve kahramanlarda görüşmek dileğiyle... Sevgiler...

JENNIFER ROYCE

KURGUNUN GEÇTİĞİ DÖNEMLE İLGİLİ BİLGİ- LENDİRME

Sir William Wallace, Kral I. Edward'ın döneminde İngiltere'ye karşı yapılan direnişte vatandaşlarına önderlik eden İskoç şövalyedir. İskoçya'nın en büyük ulusal kahramanlarından Sir William Wallace, ülkenin İngiliz egemenliğinden kurtulması için yürütülen uzun mücadelenin ilk yıllarında İskoç direniş kuvvetlerine önderlik etti. Tarihçiler, Wallace'nin asil bir beylikten gelen Robert the Bruce gibi asillerle çelişen insanlardan biri olarak tanımlar.

Yerel Ayrshire destanlarına göre; 2 İngiliz askeri, Lonark'taki balık pazarında Wallace'ye meydan okudu. Tartışma iki İngiliz askerinin öldüğü bir arbedeye dönüştü. Bunun üzerine yetkililer, o andan itibaren Wallace'yi kısa sürede yakalama emrini yayımladı. Hikâyenin doğruluğu ne olursa olsun, Wallace İngilizlerden 1291'de babasının ve ağabeyinin ölümünden dolayı nefret ediyordu.

Wallace, 1297'de İngiliz Lonark şerifi Sir William Heselrig'i öldürdü, sevdiği ve evlendiği genç kadın Marion Bardifute'nin öcünü almak için onun cesedini parçaladı. Bu detayı doğrulayan kanıtlar yok. Kısa sürede Wallace, Loundoun Hill (Darvel-Ayrshire) yakınlarında, Ayr'daki savaşı kazandı. Gelişen isyan, haziran ayında Irvin'de İskoç soyluların İngiliz koşullarını kabulü ile önemli bir zarar gördü. Ağustosta, Wallace, Selkirk grubundan, Stirling'deki Andrew de Moray'ın ordusuna katılmak için ayrıldı. Moray, bir diğer isyanı başlattı ve onların gücü, İngilizlerle karşılaşmak için hazırlandıkları Stirling'de birleşti.

11 Eylül 1297'de Wallace, Stirling Köprüsü Muharebesi'ni kazandı. İngilizlerin sayıca üstünlüğüne rağmen, Andrew de Moray ve Wallace liderliğindeki İskoçlar, İngiliz ordusunu bozguna uğrattı. Surrey Kontu William de Warenne'nin profesyonel 300 süvari ve 10.000 piyadelik ordusu, köprüyü geçerken bir felaketle karşılaştı. Köprü'nün hasarlı olması birçok askerin birlikte geçmesine engel oluyordu (3 asker yan yana). Bu yüzden İngilizler köprüyü geçerken, İskoçlar onların yarısının geçmesini bekledi ve daha sonra onları kısa sürede yok etti. İngilizler geri çekilmeye başladı. Fakat köprü, ağırlığı kaldıramayınca çöktü. Birçok İngiliz, köprü'nün altında kaldı ve boğuldu. İskoçlar, ezici bir zafer kazandılar ve bu, orduları için büyük bir moral oldu. Hugh Cressingham, Edward'ın İskoçya'daki hazine görevlisi savaşta öldü. Moray, Stirling Köprüsü Savaşı'ndan üç ay sonra savaşta aldığı yaradan dolayı öldü. İngilizlere karşı kazandığı bir dizi zaferden sonra Robert Bruce, Wallace'yi şövalye ve "İskoçya'nın koruyucusu ve ordularının lideri" olarak ilan etti ve Wallace, tahttan indirilmiş bulunan John de Balliol adına ülkeyi yönetmeye başladı.

Bir yıl sonra ordular, Falkirk Savaşı'nda bir araya geldiler (1 Mayıs 1298). İngilizler, Roxburg'da bir çiftlik istila ettiler ve insanları korkuttular. Lothian'ı yağmaladılar ve bazı kaleleri tekrar ele geçirdiler. Fakat Wallace'yi savaşa çekemediler. İskoçlar, düşmana karşı her şeylerini kullanmaya karar verdiler. İngilizlerin yiyeceğini tedarik eden adamın hatası, yemekleri ve moralleri azalttı ve Edward, Wallace'yi aramaya Falkirk'te son verdi.

Wallace, mızrakçılarını dairesel bir şekilde mızrakları başlarından yukarı şekilde oturur vaziyette ayarladı ve kazıklardan savunma alanı kurdu. İngilizler, İskoç okçularını yarararak üst kısmı ele geçirdi. İskoç şövalyeler kaçtılar ve Edward'ın adamları saldırdılar. Atlı İskoçlar, Edward'la anlaşıp Wallace'ye ihanet ettiler. Ve atlı İskoçlar savaşmadan kaçtılar.

Eylül 1298'de Wallace; Robert the Bruce, Kont Carrick ve John Comyn Badenoch'un desteklediği İskoçya'nın koruyuculuğundan istifa etti. 1302'de Wallace barış hareketini reddederken Bruce, Kral Edward'la barış yaptı.

İskoç soylularının çoğunun 1304'te Edward'ın egemenliğini kabul etmesinden sonra İngilizler, Wallace'nin peşini bırakmadılar. Sir William, 5 Ağustos 1305'te Edward'a sadık olan İskoç şövalye Sir John de Menteith'in onu Edinburgh yakınlarındaki Robroystoun'da İngiliz askerlerine teslim edene kadar yakalanmadı.

Wallace, Londra'ya gönderildi ve daha önceden haydutlar kralı olarak taçlandırıldığı Westminster salonunda vatan hainliğinden suçlandı ve krala ihanet suçundan yargılandı. Bu talebe şöyle karşılık verdi: "Ona bağlı kalacağıma dair hiçbir zaman yemin etmedim!" Kayıp olan John Balliol, onun resmî kralı olmasına rağmen Wallace suçlu ilan edildi.

23 Ağustos 1305 günü duruşmadan sonra Wallace mahkeme salonundan çıkarıldı. Üstsüz bir şekilde Smithfield pazarında elleri iplerle, ayakları atın arkasında bağlı bir şekilde darağacında asıldı fakat ölmek üzereyken bırakıldı. Hareketsiz, bitkindi. Asıldıktan sonra henüz ölmeden bağırsakları çıkarıldı, bütün bu işkencelere rağmen yine de kraldan af dilemedi ve kafası gövdesinden ayrıldı ve vücudu dört parçaya bölündü. Kafası daha sonralardan kardeşi John ve Sir Simon Fraser'in de kafasının asıldığı Londra Köprüsü'ne asıldı. Kol ve bacakları; Newcastle, Berwick, Stirling ve Perth'te ayrı ayrı sergilendi.

Robert Bruce (11 Temmuz 1274 - 7 Haziran 1329)

İskoç bir soylu ve kraldır. William Wallace'nin başlattığı Falkirk Savaşı'nda ihanet etti fakat Wallace'nin o savaşı kaybetmesi ve yakalanıp idam edilmesinin ardından çok büyük bir ızdırap ve pişmanlık duydu. Bu yüzden Wallace'nin ölümünden 9 yıl sonra İskoçya Kralı unvanıyla Bannockburn Muharebesi'nde, güçlü İngiliz

ordusunu çok büyük bir bozguna uğrattı. Bu savaştan sonra İskoçya'nın bağımsızlığını ilan etti.

Bannockburn Savaşı (23-24 Haziran 1314)

Robert Bruce komutasındaki İskoç kuvvetleri, 1314 yılında, 1304 yılından beri İngiltere egemenliğindeki Stirling Kalesi'ni kuşattılar. İngiltere Kralı II. Edward, bu duruma karşı oldukça iyi silahlandırılmış bir ordu oluşturduktan sonra kuzeye doğru ilerledi.

Bruce, askerlerini Stirling yakınlarındaki Bannockburn'daki bir tepeye konumlandırdı. Ordunun sol kanadını sık bir ormana Robert the Keith komutanlığındaki süvari birliğini yerleştirdi. Sağ kanadı ise ırmağın kıvrımına uzattı. Bu kanatların hepsi 2.000 fitlik bir cephe oluşturmuştu. İngilizler, yalnızca tepeye tırmanmak değil, bir de bataklığı geçmek zorunda kalmışlardı.

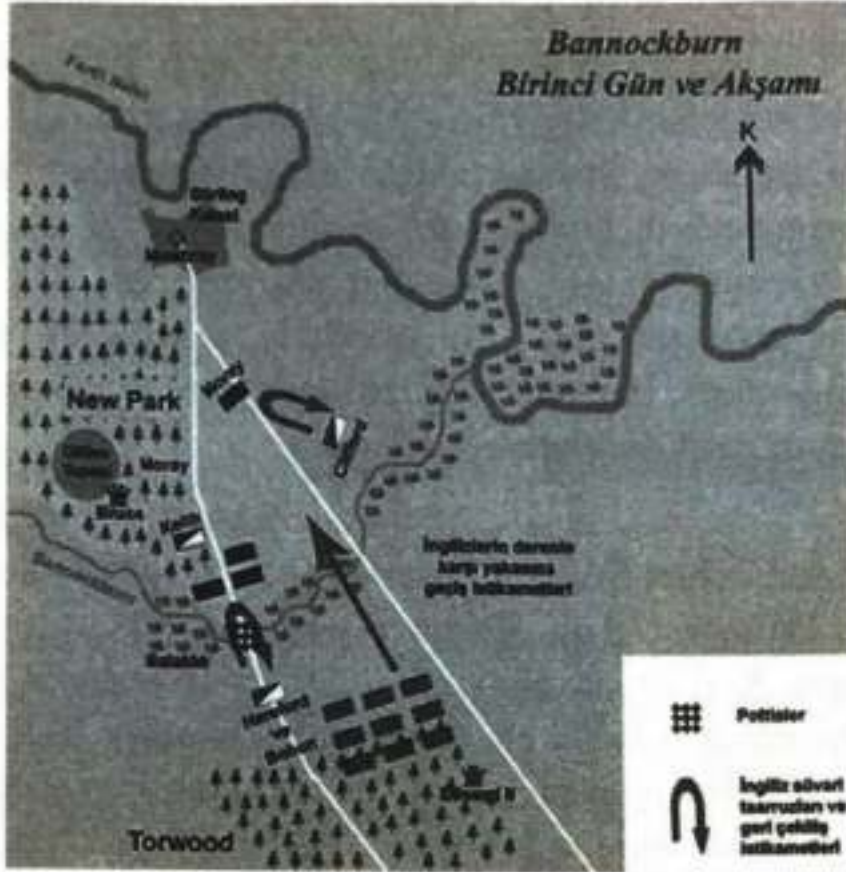
İngilizler, Robert Bruce'ye savaştan önce bir şövalye ile düello teklif etti. İngilizler, İskoç ordusunun şevkini kırmak için bu yola başvurmuştu. Kral Bruce, bunu geri çevirirse askerlerinin önünde küçük düşeceği için kabul etti. Karşısındaki şövalye kendisinden fiziksel ve silah bakımından üstündü. İngiliz şövalyenin elinde mızrak, Kral'ın elinde ise orta büyüklükte bir balta vardı. Nihayet iki savaşçı atlarını koşturmaya başladı. Çevik bir şekilde, şövalyenin atağını bertaraf eden Kral, baltasını bütün gücüyle şövalyenin kafasına geçirdi ve şövalye öldü. Bu, İskoçlar için büyük bir moral kaynağı oldu. İngilizler içinse tam tersi...

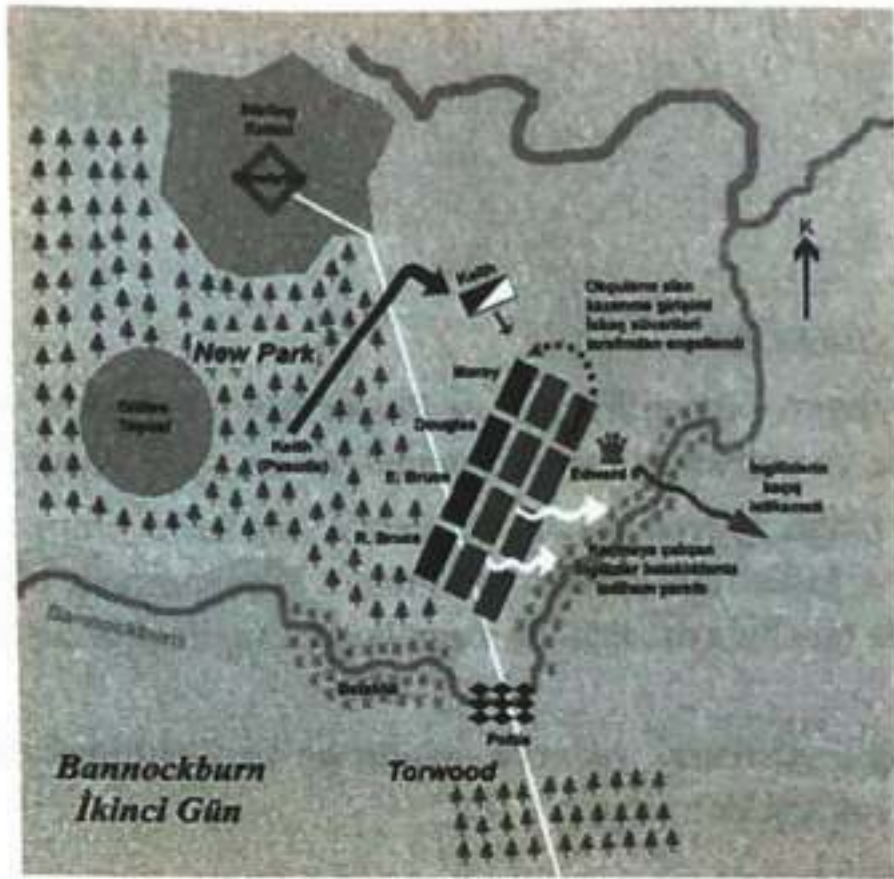
İngilizler, saldırı emrini verdiler ve İskoç oklarının İngiliz mızraklılarının üzerine yağmasıyla birlikte ağır zırhlı şövalyeler atıldı ve bataklığa batmaya başladı. İngilizler hem bataklıkla boğuşuyor hem de yağın oklara karşı korunmaya çalışıyorlardı. Bunun ardından İngilizler kademeli olarak geri çekilmeye başladılar. İngiltere Kralı, olanları görünce paniğe kapıldı ve askerleriyle birlikte kaçmaya başladılar.

Jennifer Royce

İskoçlar, savaşın ardından bağımsızlıklarını ilan ettiyseler de İngilizler, bunu kabul etmediler.

Kaynak: Wikipedi





Savaş bilgileri ve haritalar için kaynakça: harptarihi.wordpress.com